ICEBERGFICTION

AL ȘAPTELEA COPIL

UN ORFELINAT CELEBRU, ȘAPTE SCRISORI ANONIME, O DISPARIȚIE MISTERIOASĂ

erik valeur

Cuprins

Cuvânt-înainte al autorului CASA MARIEI
Prolog FEMEIA DE PE PLAJĂ
PARTEA I ÎNCEPUTUL
1 COPILUL GĂSIT
PARTEA a II-a VÂNĂTOAREA
2 SCRISOAREA
3 KONGSLUND
4 CAMERA ELEFANŢILOR
5 MAGNA
6 MAGDALENE
7 ORLA
8 FRICA
9 POSTUL DE TELEVIZIUNE
10 PETER
11 MINISTRUL DE STAT
12 SEVERIN
13 ELEFANŢII ALBAŞTRI
14 ÎNGERUL PĂZITOR
15 SECRETUL
PARTEA a III-a EVA
16 SKODSBORGUL REGAL
17 PROFESORUL
18 ANIVERSAREA
19 MOARTEA
20 ÎNMORMÂNTAREA
21 SCRISOAREA DIN TRECUT
22 REGISTRUL KONGSLUND
23 SUSANNE
24 NILS
25 ASGER
26 FATA OARBĂ
27 COPIII DE LA KONGSLUND
PARTEA a IV-a ÎNTUNERICUL
28 EVADAREA
29 CAPETELE LIBERE
30 PRĂBUŞIREA
31 ULTIMA ÎNCERCARE
32 AMENINŢAREA
33 ANDROMEDA
34 PRIM-MINISTRUL
35 RĂMAS-BUN

36 INVIDIA
37 ATENTATUL
38 RENAŞTEREA
39 NEMESIS
30 CAMERA REGELUI
Epilog CÂNTECUL MARIEI

ERIK VALEUR

AL ŞAPTELEA COPIL

Traducere: Graal Soft
Titlul original: *Det syvende barn,* 2012

Editura RAO, 2015

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2016

Cuvânt-înainte al autorului
CASA MARIEI

Trebuie să rămână un secret felul în care am primit informaţii noi şi necunoscute până acum despre cazul care, mai târziu, avea să fie cunoscut drept Afacerea Kongslund.

Am promis solemn, chiar dacă este absurd, în principiu, deoarece adevărul nu poate fi ascuns atunci când soarta are alte planuri. Şi soarta are întotdeauna alte planuri.

Voi face tot ceea ce este cu putinţă să reproduc acele evenimente ciudate care au ţinut întreaga naţiune în suspans pentru scurt timp, cât de simplu şi concis pot. Nu vreau să iau partea nimănui cu privire la ceea ce s-a întâmplat şi să fac pe Dumnezeu cel milostiv, cu ochii blânzi, şi aproape că am auzit-o şuierând pe celebra directoare a orfelinatului Kongslund, întrebându-se de ce lumea ar trebui să îl implice pe Dumnezeu în această chestiune.

În lumea lor, populată mai mult de cincizeci de ani de copiii orfani, nu a existat niciun Dumnezeu milostiv – şi cu siguranţă nu a existat un bătrân distrat, cu părul cărunt, care nu avea nimic altceva mai bun de făcut decât să ierte oamenii, la sfârşitul zilei, pentru toate păcatele lor.

În lumea lor exista doar voinţa neclintită a doamnei şi a bonelor pentru a repara consecinţele egoismului generaţiilor anterioare. Un proiect sortit de la început unui destin întunecat, de nestăpânit, condus fără influenţe religioase sau raţionale şi a cărui activitate preferată consta în blocaje, stări de şoc şi căderi bruşte.

— Soarta este unica forţă a semnificaţiilor, ea îi face pe copii să cadă şi le provoacă durere, ar spune ea cu un entuziasm contagios, pentru care era atât de cunoscută, pentru ca mai apoi să râdă de se zguduiau pereţii. Aici, în acest loc, nu avem nevoie nici de Dumnezeu, nici de diavol!

Îmi amintesc încă bolboroseala care se auzea mereu din burta ei odată cu aceste vorbe şi cum noi, copiii, eram fascinaţi şi cum, speriaţi, ne ţineam respiraţia. Şi chiar şi astăzi, după mai mulţi ani, am tendinţa să îi dau dreptate.

Pentru a-mi explica propriul rol în acest caz, ar trebui să fie suficient să spun că şi eu, ca şi personajele principale ale romanului de faţă, mi-am petrecut primii ani în creşa şi căminul de copii Kongslund şi că, în decursul anilor, condus de o forţă pe care nu am înţeles-o niciodată suficient, m-am tot întors în acest loc. Probabil că, în final, acesta a fost motivul pentru care Marie m-a găsit, în cele din urmă.

Analiza pe care am făcut-o cu privire la afacere s-a bazat pe

înregistrările detaliate, completate cu propriile noastre investigaţii ale evenimentelor, pe care nu le-am putut afla în detaliu. Acest lucru este valabil în special în cazul celor şase copii cu care şi-a petrecut primele luni din viaţă la Kongslund – şi la care ea, în toată viaţa ei, nu a renunţat.

Misterul care îl înconjoară pe Al şaptelea copil *este – după cum văd eu lucrurile – cel mai probabil, o poveste bazată pe această dorinţă de regăsire. Probabil că şi onorabilii psihologi de la Kongslund mi-ar da dreptate – s-ar putea ca ei să ştie povestea.*

În cele din urmă, nu ne rămâne decât să sperăm că Marie şi destinul, la căderea cortinei, vor putea ajunge la un acord pe cale amiabilă.

Dacă această dorinţă i se îndeplineşte, călătoria nu va fi fost în zadar. Atunci ea va sta undeva, acolo sus, în umbra fagilor masivi, care acum mult timp îi ofereau protecţie ultimului monarh absolut al Danemarcei, şi va fredona cântecelul elefanţilor albaştri, pe care îl cânta de când era copil. Seară de seară.

Şi cred că, de data aceasta, se va opri după ce va fi cântat ultima strofă.

30 aprilie 2011

Dacă ai găsit un prieten, ai o şansă.
Dacă nu găseşti niciunul, eşti pierdut.
MAGDALENE, 1969

Prolog
FEMEIA DE PE PLAJĂ

SEPTEMBRIE 2001

Femeia fusese găsită pe plajă, în dimineaţa zilei de 11 septembrie 2001, aproape la jumătatea distanţei dintre Badhotel Skodsborg şi Strandpark Bellevue.

Asta era cu câteva ore înainte ca lumea să se schimbe pentru totdeauna, pentru aproape toţi oamenii de pe diferite continente. Această coincidenţă ciudată a avut o importanţă crucială pentru turnura extraordinară pe care a luat-o acest caz, astfel încât nu se poate spune decât că soarta fusese încântată să „programeze” două evenimente complet diferite în una şi aceeaşi zi.

Evenimentul mai puţin semnificativ dintre cele două fusese uitat imediat, chiar dacă, în primele ore, fusese tratat şi raportat prioritar de poliţie.

Apelul de urgenţă fusese primit la ora 06:32. Femeia moartă era întinsă aproape de linia de plutire, cu faţa presată în nămolul gri; braţele îi erau întoarse spre spate şi palmele desfăcute. Pe palme avea conturat un mic model din nisip, de aceea anchetatorii crezuseră iniţial că era vorba de o crimă rituală, cu cine ştie ce motiv morbid. Bineînţeles, era la fel de posibil, aşa cum sugerase unul dintre ei, ca vântul de răsărit să fi adus nisipul pe corpul ei, înainte ca soarele să se fi ridicat pe cer, deasupra fiordului.

Stăpânul unui câine, care locuia într-una din vilele elegante de pe Torbæker Strandvej, sunase la poliţie. Poliţiştii stabiliseră de comun acord că femeia era deja moartă când atinsese ţărmul. Ea avea un crater conic adânc până la creier în frunte. Sângele îi cursese prin gaura din păr şi se infiltrase în nisipul din stânga şi din dreapta capului. Tehnicienii găsiseră păr pe pietrele ascuţite pe care aterizase, dar cea mai mare parte a sângelui fusese spălată de mult de apa sărată a fiordului, în mare. Moarta nu avea acte la ea, dar hainele ei (şi ceasul) îi făcuseră, în cele din urmă, pe anchetatori să creadă că provenea din Noua Zeelandă sau din Australia. Cu toate acestea, rezultatele analizelor şi concluziile veniseră prea târziu, şi anume într-un moment în care, fiind deja moartă, nimeni nu i-a mai acordat nici cea mai mică atenţie.

Se poate afirma cu siguranţă că acest caz ar fi fost urmărit, dacă lumea nu ar fi fost complet dată peste cap în următoarele câteva ore.

O coincidenţă pe care nimeni dintre cei prezenţi la locul crimei nu ar fi putut să şi-o imagineze. Pentru că, în timp ce criminalistul examina nisipul de sub moartă pentru a găsi potenţiale indicii, două avioane de pasageri pătrundeau în spaţiul aerian de deasupra New Yorkului, după care toate celelalte activităţi de pe planeta verde a lui Dumnezeu şi-au pierdut sensul. În zilele care au urmat, în buletinele de ştiri daneze a apărut insistent o singură imagine, întipărită adânc în conştiinţa oamenilor: imaginea zgârie-norilor înconjuraţi de fum, de pe orizontul New Yorkului şi trupurile negre aruncându-se în abisul Ground Zero.

Dacă acel caz al femeii moarte avusese vreodată ocazia să ajungă pe prima pagină a ziarelor daneze, acel moment trecuse. Două publicaţii mai mici au scris câteva rânduri şi numai într-una singură, câteva săptămâni mai târziu, se anunţa că poliţia suspendase acest „caz nefericit” pentru că, în ciuda solicitărilor internaţionale repetate, nimeni nu recunoscuse portretul uşor macabru al moartei, care fusese trimis peste tot. Niciun registru şi nicio bază de date din lume nu fuseseră în măsură să ofere informaţii.

Soarta câştigase, pe toată linia, împotriva eforturilor muritorilor, probabil pur şi simplu de dragul victoriei. Dar, ca să fim sinceri, chiar şi poliţia se grăbise puţin să încheie cazul cât mai curând posibil.

Până la urmă, în lume se petreceau lucruri mult mai importante.

Cu toate astea…

Câţiva ani mai târziu, inspectorul-şef care condusese ancheta acestui eveniment marginal a dat un interviu într-un ziar de dimineaţă, vorbind despre cazurile nerezolvate.

Undeva pe la mijlocul conversaţiei, el a menţionat-o pe femeia de pe plaja dintre Skodsborg şi Bellevue, incident care fusese dat uitării până în acel moment. Nu fusese în măsură să relateze corect câteva lucruri care se întâmplaseră în acea dimineaţă – detalii mici, însă importante, dar acum poliţistul aflat în pragul pensionării îşi găsise brusc cuvintele, spre disconfortul său:

— În ceea ce priveşte modul de operare al crimei, mă tem că a fost vorba despre o persoană foarte bolnavă, spuse el. În acel moment, nu am exclus posibilitatea că omuciderea să aibă legătură cu primul criminal în serie din Danemarca.

Jurnalistul care stătea în faţa lui, asculta şi nu îşi amintea de nicio crimă care să fi avut loc la Bellevue.

De cealaltă parte a mesei, poliţistul închisese ochii ca şi cum, în sinea sa, era încă pe plajă, în timp ce trecea în revistă probele pe care tehnicianul le marcase şi fotografiase în nisip. Apoi, spuse cu o voce groasă:

— În primul rând, am observat cât de puţin probabil era ca, în cădere, corpul să fi nimerit în singura piatră mare de pe acel sector de

plajă. *Singura.* Într-adevăr, era o coincidenţă extraordinară, dar posibilă, bineînţeles.

Jurnalistul dădu din cap şi porni reportofonul.

Poliţistul nu băgă în seamă dispozitivul.

— Desigur, ne-a surprins că unul din ochii ei era extrem de distrus… pe când celălalt era neatins şi părea că ea dormea liniştit. Ochiul rănit atârna jumătate în afara orbitei şi nu am înţeles complet cum se putea întâmpla acest lucru în timpul căderii. Nu părea a fi fost consecinţa directă a căderii. Dar, încă o dată… Era *posibil*, bineînţeles, pe de altă parte, ar fi putut fi rănită astfel în altă parte. Inspectorul deschise ochii. Poate căzuse în timpul nopţii… Îşi prezentase ipoteza dintr-o perspectivă atât de sceptică, încât jurnalistul de-abia îndrăzni să clatine din cap.

Apoi bătrânul poliţist abordă subiectul misterioaselor descoperiri, iar vocea i se îngroşă şi mai mult.

— Poate că nu a avut nimic de-a face cu incidentul, spuse el. Dar în imediata apropiere a cadavrului erau patru elemente care nu au putut fi identificate, oricât de mult ne-am străduit… şi cu siguranţă nu aveau ce căuta pe o plajă daneză normală. Se aflau atât de aproape de femeie, încât *trebuiau* să aibă legătură cu aceasta. Într-adevăr, acest lucru ne-a enervat foarte mult. La dreapta acesteia – deci în partea de sud – se afla o cărticică, la maximum un metru distanţă. Nu era o carte obişnuită, ca acelea pe care le luau oamenii cu ei atunci când se scăldau în razele soarelui din fiord. Cartea era scrisă de un astronom. Fred Hoyle. *Norul negru* din anul 1957 – un roman science-fiction – ar fi trebuit să fii cel puţin astrofizician pentru a o înţelege. Eu am citit-o.

Clătină din cap, aproape scuzându-se.

Jurnalistul nu auzise vreodată nici de autor, nici de carte.

— Dar mai era ceva, declară fostul investigator. La vest de cadavru – un pic mai sus de plajă – se afla o creangă de tei. Singura problemă era că, dacă ai fi căutat în lung şi-n lat, n-ai fi găsit niciun tei. Deci, cum ajunsese creanga acolo? Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să îşi alunge orice urmă de îndoială, apoi reveni la subiectul pe care un ofiţer serios trebuia să îl aducă în discuţie:

— Poate că fusese aruncat acolo de un copil… Totul părea atât de… aranjat.

Din nou, rămase nemişcat o clipă, ca şi cum ar fi fost prins în trecut, înainte de a continua:

— Dar ceea ce ne-a surprins cel mai mult a fost faptul că ramura fusese tăiată cu drujba.

Bătrânul inspector tăcu din nou şi închise ochii, în timp ce studia peisajul interior al minţii, unde cadavrul era întins pe burtă şi tehnicienii se târau pe nisip, în patru labe.

Jurnalistul împinse cu un gest demonstrativ aparatul mai aproape

de interlocutor, dar nu spuse nimic, dorind să-l facă să înţeleagă că empatiza cu disconfortul său. Ramurile retezate la această grosime nu erau la fel de simplu de transportat în ciocurile porumbeilor, aşa cum se întâmpla în cazul crenguţelor.

— Creanga era foarte veche, declară, în cele din urmă, inspectorul, cu o voce sumbră, după cum a demonstrat investigaţia mai târziu. Această ramură nu fusese găsită undeva la marginea pădurii, ci stătuse mai mulţi ani undeva, într-o casă. Dar, la naiba, de ce să ia cineva o ramură de copac şi să o aşeze pe plajă?

Jurnalistul nu avea răspuns la întrebări şi aştepta.

— În partea de est… spre apă, am găsit o frânghie la câţiva metri de capul ei. Dar nu era o funie obişnuită. Era aranjată în formă de laţ şi era destul de groasă. Acest obiect găsit ne-a dat destulă durere de cap, deoarece, prin amplasarea sa, putea indica o execuţie…

Reporterul nu îndrăzni să îl grăbească, pentru a nu-l face să-şi piardă raţionamentul.

— Dar cea mai teribilă… Poliţistul ezită din nou. Cea mai rea dintre toate a fost *pasărea.*

Ultimul cuvânt fusese şoptit, pe vârful buzelor.

— Pasărea?

— Da. Chiar lângă mâna ei stângă, o pasăre mică zăcea pe plajă. Cu gâtul rupt. Exact ca femeia, întinsă pe burtă. Era cu adevărat înfiorător. Pasărea ne-a convins, în cele din urmă, să trimitem o descriere a concluziilor noastre la specialiştii de la FBI, în Washington, către un departament care se ocupă exclusiv de criminali în serie. Dar, din cauza atacului terorist împotriva turnurilor gemene, răspunsul lor a venit abia după mult timp. Nu credeau că un criminal în serie îşi făcea de cap pe la noi. Pe de altă parte, descoperirea de pe plajă era foarte ciudată şi nebunească şi nu avea nicio explicaţie logică. Cei de la FBI nu au găsit un tipar comparabil sau similar cu ceea ce văzusem la Bellevue. În cazul în care ar fi existat un tipar.

Poliţistul căzu din nou pe gânduri.

— Prin urmare, au considerat că totul este o coincidenţă?

Întrebarea reporterului apăruse cu o urmă de nervozitate.

— Da… este corect. Dacă se luau în considerare toate detaliile, acestea păreau a fi numai coincidenţe, deşi nişte coincidenţe ciudate. *Don't worry,* ne-au scris ei. Cu toate acestea, noi ne-am făcut griji în continuare. Sau, mai bine spus, eu. Şi îmi fac şi în ziua de azi. Încă văd acea mică pasăre în faţa ochilor.

Jurnalistul puse degetul pe butonul de oprire al reportofonului.

— Dar o pasăre moartă pe plajă nu este ceva neobişnuit. O pisică i-ar fi putut rupe gâtul şi ar fi putut-o târî pe plajă, înainte să fi fost alungată?

Vocea lui suna acum aproape provocator.

Inspectorul îşi privi îndelung interlocutorul.

— Da, desigur, spuse. Totul este… foarte posibil. Dar nu era un pescăruş tânăr sau o micuţă mierlă, nici măcar o blestemată de vrabie.

Dintr-odată, în ochi îi sclipi ceva ce semăna cu furia.

— Era o pasăre care n-ar fi zburat niciodată liberă, în toiul nopţii, deasupra unei plaje daneze, şi exact asta era problema.

Jurnalistul ridică reportofonul, pentru a surprinde ultimele cuvinte ale bătrânului, care stătea cu ochii închişi în faţa lui şi privea plaja cu ochii minţii.

Mai târziu, în redacţie, se auziră la fel de clar ca în timpul interviului. Şi aceste ultime cuvinte au fost cele care l-au convins pe redactorul şef să şteargă povestea, o dată pentru totdeauna, cu o pufnitură:

— Nu vom tipări un astfel de nonsens! Cititorii ne vor lua de nebuni!

— Era un mic canar galben, rostise inspectorul în microfon, urmat de o pârâitură a difuzorului. Înţelegeţi?

Jurnalistul nu-i dădu niciun răspuns.

Inspectorul rămase, pentru un timp, destul de gânditor, până când spuse, în cele din urmă:

— Şi exact aceasta era problema noastră. Cine a auzit vreodată ca un canar să zboare, în miezul nopţii, pe o plajă, pentru ca mai apoi să intre în derivă şi să-şi rupă gâtul? Este al naibii de absurd.

După aceste cuvinte, inspectorul rămase nemişcat.

— Femeia a fost ucisă. Sunt convins de asta.

Aşa cum am spus, declaraţia sa nu a fost publicată niciodată.

PARTEA I
ÎNCEPUTUL

1
COPILUL GĂSIT

MAI 1961

Dacă mă aplec un pic în faţă, pot să văd în grădina orfelinatului şi dacă mă ridic pe vârfuri, mi se parte că le văd pe domnişoarele îmbrăcate în alb, autoritare din faţa mea, care domneau, de o viaţă întreagă, peste Kongslund şi toate fiinţele ajunse acolo – şi chiar după atâţia ani, în acest decor persistă un miros de lenjerie călcată şi de pâine proaspătă, care ajunge cu uşurinţă până la mine, sus, sub coama acoperişului, miros care mă ameţeşte. Trebuie să mă sprijin cu umărul de rama ferestrei, pentru a nu leşina.

Acolo şade domnişoara Ladegaard, iar acolo şed domnişoarele Nielsen şi Jensen, şi un pic mai departe mă aflu chiar eu, lângă apă, cu elefantul meu japonez cu lanţul ruginit, privind conturul îndepărtat al insulei Hven, unde omul de ştiinţă şi aventurierul Tycho Brahe îşi construise observatorul, cu secole în urmă. Perspectiva ştiinţifică încă nu mă interesa atunci, desigur – nu la vârsta la care un elefant pe roţi era singurul meu prieten, dar fâşia scurtă de pământ reprezenta, în acel moment, scopul secret al gândurilor mele de evadare, mereu prezente în mintea mea.

În toţi acei ani, Kongslund avea un flux aproape nesfârşit de copii aduşi pe lume în ruşine, de femei singure, necăsătorite, şi care fuseseră daţi spre adopţie. Aceştia erau luaţi în primire de domnişoarele puternice, suple, în camerele cu plafonul înalt, cu promisiunea de a le găsi cât mai repede cu putinţă o casă şi o familie nouă pentru ei.

În al doilea an petrecut de mine acolo, a trebuit să mă mut din camera cu elefanţi – şi, cum domnişoara Ladegaard mă luase în îngrijire, m-a mutat în camera de dedesubt, care era considerată cea mai frumoasă cameră de la Kongslund.

— Uită-te în jurul tău, Marie, îmi spunea ea. Această cameră a fost concepută şi construită de Regele Cetăţean.

Ascultătoare, m-am învârtit în cerc – de trei ori – şi eram singură.

M-am aşezat la fereastră şi mi-am ridicat privirea spre fiord, iar insula îndepărtată era acolo. Cel puţin o dată pe zi, îmi transformam palmele în tuburi şi le ţineam în faţa ochilor, ca şi cum aş fi privit obiectul viselor mele printr-un binoclu lung, extraordinar de puternic.

Ţipătul se lovi de pereţii spitalului, înainte şi înapoi, şi avea o furie în el încât nimeni dintre cei care îl auziseră nu îl va uita vreodată. După o perioadă de timp, care păru un minut, se diminuă încet şi la sfârşit lăsă în urmă numai un zumzet tăcut în subconştientul celor care se aflaseră în spital în acea zi.

Ciudăţenia a fost că ţipătul venise la trei zile după naşterea în timpul căreia tânăra mamă fusese de o tăcere uimitoare şi cât se poate de nenaturală. Astfel, copilul apăruse pe lume în circumstanţe stranii, despre care toţi cei care fuseseră în acea noapte în corpul B al maternităţii îşi vor aduce aminte în cele mai mici detalii, chiar şi cu o jumătate de secol mai târziu.

Nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde dispăruse femeia după naştere şi nimeni nu putea oferi informaţii despre copil, nici măcar cu privire la sexul acestuia, deoarece fusese scos în grabă din sala de naşteri.

Cele trei persoane care puteau lămuri misterul acelei seri din anul 1961 muriseră. În zonă se aflaseră o moaşă care asistase femeia la naştere, o asistentă medicală care monitorizase copilul în primele sale ore şi medicul-şef, care ordonase să se păstreze un secret absolut în legătură cu tot incidentul. O tânără studentă obstetriciană, care în acel moment se aflase în rezervă, i-a povestit unui reporter, după mai mulţi ani, că nou-născutul fusese luat, trei zile mai târziu, la ordinul medicului-şef şi, după toate probabilităţile, fusese adus în celebrul cămin şi centru de adopţii Kongslund din Skodsborg.

Primul aspect neobişnuit asociat cu naşterea a fost apelul pe care îl primise medicul-şef, în timp ce la radio se anunţau informaţiile cu privire la cotele apelor, cu aproximativ o oră înainte de sosirea tinerei femei.

Fusese o conversaţie scurtă, destul de formală, fiind auzită de tinerele studente moaşe, în timp ce stăteau la masă cu asistenta-şefă şi îşi beau ceaiul, astfel că şi-au putut reaminti în detaliu care fusese aranjamentul. Medicul-şef subliniase, în mod explicit, că se va ocupa de o sosire specială – *o livrare specială,* aşa cum spusese chiar el.

— Va sosi cu maşina la aripa B a maternităţii. Va fi singură, fără familie sau rude, spusese el. Nu este permis sub nicio formă să îi arătaţi copilul, nici chiar dacă cere asta în mod expres, la fel ca în fiecare caz de adopţie.

S-a întâmplat de nenumărate ori ca o tânără femeie să regrete decizia luată şi procesul de adopţie fusese, apoi, oprit. Dar nu şi în acest caz.

— De asemenea, femeia va fi luată înapoi după trei zile. La rândul său, copilul va fi luat de directoarea de la Kongslund, domnişoara Ladegaard.

Femeia sosi la spital cu o maşină particulară, lucru neobişnuit la momentul respectiv. Cel puţin trei persoane dintre cele prezente îşi amintiră mai târziu cum maşina mare, de culoare închisă, oprise, cu motorul pornit, în timp ce un şofer îmbrăcat în negru o ajuta pe tânăra femeie de pe bancheta din spate.

Două studente moaşe, care priveau spectacolul din spatele

obloanelor pe jumătate lăsate, făcuseră o glumă:

— Vine Cruella de Vil, spuse cea mai mare dintre cele două.

Nou-venita purta o haină lungă, neagră şi o pălărie neagră cu boruri largi. De aici şi comparaţia.

Naşterea avusese loc ca în acele vremuri – discret şi sub o tăcere aproape jenantă, cu cantităţi generoase de protoxid de azot. În momentul respectiv al naşterii, se efectua un întreg ritual, care ar părea ciudat pentru femeile din viitor, cu un spirit mult mai liber, pentru că aducea cu evocarea unui blestem: moaşa punea pe faţa femeii un scutec din pânză îndoit, pentru a o împiedica pe aceasta să arunce o scurtă privire asupra copilului, în momentul în care acesta venea pe lume. Aceasta era practica uzuală, pentru a facilita separarea micuţei fiinţe de mama sa. Mama nu putea vedea cum era tăiat cordonul ombilical, nu vedea braţele întinse, în căutarea corpului pe care trebuia să-l părăsească. Apoi moaşa lua copilul din sala de naşteri şi îl ducea la leagăn.

Când studenta-moaşă mai în vârstă îi ceru actele tinerei femei, în acea seară, asistenta-şefă o mustră, roşind, pe bună dreptate, spunând că nu există niciun act.

Studenta mai tânără o privi cu curiozitate pe viitoarea mamă şi o întrebă cum o cheamă. Fata nu răspunse. Ea îşi aşeză haina pe un scaun şi se sprijini cu toată greutatea pe acesta. Plămânii ei scoaseră un şuierat uşor, în timp ce îşi înăbuşea tusea sau tremuratul din corpul ei minion.

Mai mult de patruzeci şi cinci de ani mai târziu, doi dintre cei prezenţi în acel moment îşi amintiră acest detaliu: un zgomot, care atunci fusese pus pe teama tinerei femei, dar pe care acum, în retrospectivă, moaşa devenită pensionară între timp, îl interpreta într-un mod complet diferit.

Contracţiile puternice începură aproximativ o jumătate de oră mai târziu, fata dorindu-şi parcă să se termine totul cât mai curând posibil. Moaşa acum pensionară venise în acel moment cu un bol metalic plin cu tampoane sterile, în sala de naşteri, şi se apropie de patul tinerei femei, încercând să intre în vorbă cu ea, deoarece între contracţii exista o pauză.

— Te descurci foarte bine, îi spuse.

Dorise să îşi manifeste compasiunea faţă de tânără, să o întrebe dacă ar putea să o ţină de mână, până la urmă, erau cam de aceeaşi vârstă. Studenta se numea Carla şi se afla în primele ei luni de muncă la spital, făcând eforturi să îi acorde fetei aflate în suferinţă mai mult sprijin decât un simplu ajutor profesional.

— Carla este extrem de atentă la semnalele tinerei doamne, spusese moaşa-şefă – dar, înainte ca studenta Carla să ajungă la patul tinerei aflate în durerile naşterii, aceasta se întoarse brusc pe o parte,

deschise ochii şi îi aruncă o privire pe care Carla nu avea să o mai uite vreodată.

Pupilele îi erau de un verde intens şi tulburi, mai întâi goale, de durere şi frică, iar apoi dintr-odată clare şi reci, privind-o cu ochii abia deschişi, de parcă ar fi privit-o din fundul unui puţ care ducea tocmai în centrul Pământului. O clipă mai târziu, ochii îi sclipiră de o furie pe care studenta la obstetrică nu o putea interpreta şi pe care nu o mai văzuse vreodată până atunci la vreun om. Această reacţie surprinzătoare fusese motivul pentru care şi-o amintea atât de bine pe această fată şi naşterea la care participase, atunci când fusese întrebată, o jumătate de generaţie mai târziu, cu privire la această poveste.

După aceea, naşterea decursese rapid; după numai o oră, chipul fetei era la fel de alb ca aşternutul de sub ea, şi totuşi a reuşit să îşi suprime orice strigăt de durere. Închise ochii şi îi deschise din nou, iar sângele părea să îi îngheţe în vine, în timp ce sudoarea îi izbucnea prin pori, până când cearşaful de sub ea deveni ud şi mototolit. Umerii albi, înguşti îi tremurară când apăru altă contracţie, şi tânăra elevă îşi aminti de căldura umedă din cameră, de părul blond, care se agăţa de pernă şi de mirosul de ruşine şi umilinţă, asociat femeilor din dosarele marcate cu A.

Faptul că ea însăşi contribuise la această umilinţă, în ciuda compasiunii pe care o simţea, Carla nu l-a înţeles decât mulţi ani mai târziu, când devenise şi ea o femeie în toată firea şi mamă şi când putea privi în urmă, la îndelungata ei viaţă. Fusese o revelaţie şocantă, pe care nu o împărtăşise cu nimeni, până când, pensionară fiind, povestise pentru prima dată despre naşterea misterioasă. Întotdeauna considerase *compasiunea* a fi cea mai mare virtute din viaţa cuiva, dar în acea noapte, în aripa B a maternităţii, acest sentiment se transformase în sora sa geamănă, *dezaprobarea.*

Medicul-şef apăruse cu câteva minute înainte de naştere şi îi ceruse elevei să părăsească sala. Pentru a putea lega blestemul – aşa credea astăzi Carla fata dăduse naştere copilului, cu pânza albă pe faţă, fără a ţipa nici măcar o dată. În minutele care au urmat, bebeluşul a fost luat şi totul părea uitat.

Tânăra fusese dusă în salonul post-natal, departe de camera în care dormea copilul, pentru a nu-l auzi plângând atunci când s-ar fi trezit (copiii abandonaţi se trezesc frecvent şi plâng mai mult decât bebeluşii care dorm cu mamele lor). Se dorea evitarea căderii mamelor A într-o stare de depresie şi încolţirea sentimentului de vinovăţie în sufletul lor, ceea ce le-ar fi făcut să plece în căutarea micuţilor.

În a treia zi, chiar înainte de plecarea ei, tânăra femeie îşi înălţă capul de pe pernă şi îi ceru moaşei-şefe să o ridice. Dorea să îşi

folosească dreptul de a renunţa la decizia de adopţie şi de a-şi vedea copilul…

Moaşa-şefă o anunţă pe o asistentă medicală, care o sună pe asistenta-şefa care, la rândul ei, îi spuse unui medic, care îl informă pe medicul-şef, care reconfirmă ordinul pe care îl dăduse mai devreme: fata nu avea voie, *în niciun caz,* să vadă copilul.

Când ordinul a ajuns, o oră mai târziu, la moaşa-şefă, aceasta s-a dus direct la patul fetei şi îi spuse că, din păcate, acest lucru nu este posibil.

— Din păcate, este prea târziu, copilul a fost deja luat, îi spuse.

În secundele care au urmat acestei veşti, strigătul femeii răsună pe coridoarele maternităţii de pe cealaltă parte a clădirii şi în acest strigăt, care se izbi, cu forţa unui uragan, de pereţi, era un amestec de tristeţe, frică şi furie dezlănţuită.

Toţi se feriră şi îşi duseră mâinile la ochi, de parcă întunericul putea alunga imaginile pe care le stârnea sunetul.

Pe când tăcerea se reinstala pe coridoarele spitalului, moaşa-şefă o chemă la ea pe tânăra elevă şi îi oferi o ceaşcă de ceai din iasomie.

— Mă gândesc că eşti apropiată de tânăra care… a născut marţi, spuse ea şi îi atinse mâna, într-un gest liniştitor.

Carla îşi ascultă cu capul plecat şefa, despre care ştia că nu avea copii şi că locuia singură.

— Ştiu cât de groaznic este pentru o femeie să vadă o altă femeie care îşi lasă, astfel, copilul, de unul singur, dar la fel de teribil este şi pentru copil.

Moaşa-şefa îşi coborâse vocea atât de mult, încât acum vorbea în şoaptă:

— Se simte atât de mult nevoia de apropiere – este nevoia pe care o simte fiecare dintre noi, dacă nu chiar mai mult. Nevoia de a simţi căldura corpului…

Ultimul cuvânt rămase suspendat în aer, fără altă explicaţie, şi Carla îşi amintea şi astăzi de uşorul tremur al degetelor de pe braţul ei stâng.

Apoi, strânsoarea moaşei-şefe deveni mai puternică, de parcă ar fi încercat să îşi alunge gândurile supărătoare care fuseseră atrase de afirmaţie, cu privire la propria ei viaţă.

— Dar noi nu putem schimba asta, Carla. Dacă soarta a orânduit astfel lucrurile, este mai bine că mama nu şi-a văzut copilul. Acesta este motivul pentru care facem asta.

Carla clătină din cap şi rămase tăcută.

După ce termină lucrul, a doua zi, se duse în secţia post-natală şi le rugă pe câteva mame care alăptau să îi arate camera.

Dar patul era gol, tânăra femeie plecase. Ca şi cum totul nu ar fi fost decât un vis.

Apoi auzise nişte paşi energici în spatele ei şi o voce gravă, care dădu „Bună ziua”.

Şi acesta era unul dintre detaliile pe care şi le putea aminti, după atâţia ani. În mijlocul camerei stătea o femeie masivă, cu un nou-născut în braţe. Carla îi ajungea femeii până la bărbie şi făcu o reverenţă, intimidată.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse femeia înaltă. Cum te numeşti?

Carla văzu o figură mică, cu ochii bine strânşi, în braţele viguroase ale femeii.

— Sunt doar o elevă moaşă din aripa B a maternităţii… răspunsese Carla.

— Ce vrei să spui prin *doar,* draga mea? Nicio femeie nu este *doar*… şi bineînţeles, nu o moaşă. Până la urmă, voi sunteţi comitetul de primire în viaţă!

Femeia râse zgomotos, scuturându-l pe copilaşul de pe braţul ei, ca în timpul unui cutremur de magnitudine medie.

Carla roşi.

— Nu, am vrut doar să spun…

Uitase restul răspunsului.

— Ai vrut să vezi dacă bebeluşul pe care l-ai ajutat să vină pe lume este încă aici, spuse femeia înaltă cu un ton serios. Acum ne dorim să găsim o casă bună pentru copil. Cea mai bună care există, îţi promit. Oricum, eu sunt domnişoara Ladegaard, directoarea casei de ajutor pentru mame din Skodsborg… Kongslund.

Şi apoi femeia înaltă mai adăugă ceva, aproape ca şi cum ar fi vrut să vorbească cu copilul:

— Copiii îmi spun *Magna.*

Carla îşi amintea un miros slab, dulce de flori, amestecat cu un miros ascuţit de trabuc sau de ţigarete.

Directoarea zâmbi şi se întoarse spre uşă.

Copilul stătea în siguranţă în braţele ei şi îşi ţuguia buzele. O linie mică, trandafirie, aproape invizibilă, pe figura albă, adormită. Apoi au plecat.

O săptămână mai târziu, la câţiva kilometri mai spre nord, oraşul se trezeşte la viaţă. Femeia a aprins singura lampă care ilumina slab spaţiul. Aceasta este un pic mai în vârstă decât fata de la Rigshospital şi copilul ei s-a născut cu numai câteva zile înainte, în acelaşi loc.

I-a oferit vizitatoarei un loc pe canapea, dar aceasta a rămas în picioare, la fereastră, ca şi cum motivul real al vizitei era acela de a cerceta Østerbrogade, aflat între proprietate şi staţia Svanemøllen.

Pe stradă nu este niciun tramvai, este prea devreme.

Femeia se întoarce.

— Am adus ceva de îmbrăcat, spune ea.

Vocea autoritară nu lăsa loc de discuţii. Femeia este zveltă şi are o faţă îngustă, palidă, care nu trădează nicio emoţie. Aşază pe masă o pungă din hârtie albă.

Cealaltă femeie aprobă. De fapt, ar trebui să fie fericită. Este o înţelegere şi ea primeşte ceea ce şi-a dorit. Toate urmele fărădelegii ei vor fi înlăturate. Viaţa poate merge mai departe şi nimeni nu va şti vreodată.

Aceasta este cea mai mare dorinţă a ei.

— Deci, spuse ea ezitând.

La urma urmei, este vorba despre copilul ei, cel puţin pentru câteva minute, pe de altă parte, este încă foarte epuizată după cele mai grele zile din viaţa ei.

Vizitatoarea se îndreaptă spre ea şi îi întinde o căciuliţă şi o salopetă roşie ca focul, nu foarte groasă. Femeia o ajută pe vizitatoare să bage braţele copilului în mânecile hăinuţei scurte, timp în care nu schimbă niciun cuvânt.

Femeia îşi mai analizează o ultimă dată decizia. De la primul contact au trecut două săptămâni şi ea a cântărit, iar şi iar, procedura deosebită – şi riscul, dacă exista vreunul. Ceva nu este în regulă. Dar, oricât de mult s-ar gândi la asta, nu reuşeşte să pună punctul pe „i”.

Dar acum nu mai este răspunderea ei. A decis, aşa trebuie să fie.

La sfârşit, ridică bebeluşul în sacul de culoare albastru-deschis şi aranjează cuvertura cu pătura de culoare roşu aprins pe laterale, fără a se uita la micuţ.

Vizitatoarea duce sacul în hol.

— Plec.

Deschide uşa apartamentului cu mâna liberă.

Femeia aprobă.

— Atunci mulţumesc, spune ea, ca şi cum cineva i-ar fi făcut un serviciu, ceea ce este absurd, pentru că tot timpul are impresia că este exact invers.

Rămâne o vreme la fereastră şi se uită spre gara Svanemøllen, pentru a vedea dacă oaspetele ei apare cu geanta pentru copii. Dar nu se vede nimeni. Cei doi par să se fi evaporat.

Câţiva kilometri şi mai la nord, în casele de pe Strandvej, angrosiştii şi directorii, medicii-şefi şi avocaţii de drept penal îşi dorm somnul binemeritat. Paturile le sunt atât de moi, încât numai un cutremur le-ar putea perturba visele.

Pe stradă nu se află nimeni, cu excepţia unei femei slăbuţe cu o sacoşă mare de culoare albastru-deschis. Înaintează grăbită pe panta de la Skodsborg Bakke. Încă nu s-a luminat şi este protejată de arbuşti şi de umbrele lungi ale copacilor înalţi. Foarte aproape de apă se află o vilă enormă, de culoare brună.

La poalele pantei, tufele se răresc; femeia merge ghemuită şi cu paşi mici, grăbiţi, pe iarbă. În cele din urmă, traversează aleea casei, unde stratul gros de pietriş scârţâie sub tălpile pantofilor ei cu şireturi, înainte de a se strecura foarte atentă pe lângă peretele casei, cu coşul depărtat un pic de corp.

Se apleacă, se uită la casa vecină cu faţada de culoare albă, de parcă ar fi intuit că de la fereastra de acolo o urmăreau nişte ochi, şi aşază coşul pe scările de sub frontonul de sud. Apoi se îndreaptă de spate şi rămâne nemişcată un minut. Îşi roteşte cu mare încetineală privirea în toate direcţiile, înainte de a se retrage în tăcere în umbra fagilor.

Totul a durat aproximativ două minute.

PARTEA a II-a
VÂNĂTOAREA

2
SCRISOAREA

5 MAI 2008

Pentru mama mea adoptivă exista o singură sarcină: să protejeze existenţele aflate în dificultate care veneau la Kongslund, până când Comisia de adopţii din Kampmannsgade, Vesterbro, formată din zece membri, găsea familia potrivită pentru fiecare.

— Kongslund este casa ta, Marie, îmi spuse, apoi continuă ca o incantaţie: Şi ţine minte, cele mai bune case sunt situate pe apă.

Când plecau copiii, ea cânta vechea melodie, cu acelaşi refren repetat la nesfârşit: Elefant, -fant, -fant, vine în fugă, fugă, fugă, cu trompa lungă, lungă, lungă, lungă. A vrut să iasă, iasă, iasă afară din casă, casă, casă.

În cele din urmă adormeam, în timp ce elefanţii încă alergau.

Apoi, liniştea se aşternea din nou în camera pe care o părăsiseră, până când apăreau activităţi noi, urmate de o nouă tăcere. Astfel treceau anotimpurile şi toţi copiii dispăreau din jurul meu, unul câte unul, până când, în cele din urmă, mi-am dat seama că eu eram singura care trebuia să rămână.

Prim-ministrul danez tuşi. Faţa lui devenise, în decurs de numai câteva luni, în ciuda tuturor aşteptărilor, mai ascuţită şi mai palidă.

Preţ de o clipă, rămase acolo, aplecat în faţă – un om cuprins de o boală mortală.

A doua persoană care stătea cu el, în cel mai important birou din ţară, îşi drese glasul – probabil pentru a masca gravitatea atacului.

Prim-ministrul privi în sus şi încercă să zâmbească singurului ministru în care avea încredere, din tot cabinetul aflat în funcţie de mult timp. Nu necondiţionat, nu naiv – pentru că, într-o lume în care iluzia idealurilor şi principiilor putea pune capăt unei cariere mai repede decât putea mass-media, nu era loc pentru naivitate. Încrederea sa se baza pe faptul că ştia că moartea îl apucase cu degetele osoase de gât şi nu avea să îi mai dea drumul. Premierul îşi duse la gură o batistă de culoare albastru-deschis şi ministrul aproape că aştepta să vadă pata de sânge de pe ţesătură, însă batista rămase albastră.

Treptat, tusea dispăru, aşadar, îşi puteau relua conversaţia.

— Spun că mai am un an, rosti prim-ministrul, cu vocea surprinzător de puternică. Biroul la care se aşezase nu impresiona doar prin dimensiunile sale. Era o bijuterie din casa părintească, din stejar german afumat şi bogat decorat cu intarsii închise la culoare, curbate. În faţa lui se afla un număr din revista *Fri Weekend* şi prim-ministrul

citea cu voce tare numai titlurile articolelor de pe prima pagină:

— *În biroul prim-ministrului se pleacă de la premisa că acesta se va retrage pe parcursul anului viitor. Poate că îşi va anunţa demisia în cadrul congresului partidului, din toamnă. Starea sa precară de sănătate îi obligă, pe premier şi pe consilierii acestuia, să se gândească la un succesor.*

Părintele ţării acceptă ştirea morţii sale iminente, fără a clipi. Chiar încercă să facă haz – după care fu din nou copleşit de o criză de tuse. În cele din urmă, şi aceasta se stinse şi el continuă să citească: *Pe plan intern, nu ne aşteptăm la o luptă pentru putere în cadrul partidului, deoarece problema succesorului său pare să fi fost rezolvată. În ciuda vârstei înaintate, experimentatul ministru şi prietenul de încredere al prim-ministrului, Ole Almind-Enevold, îi va succede fără îndoială. Acesta se bucură de recunoaştere şi apreciere nu doar în cadrul partidului, ci şi în rândul populaţiei.*

Îl privi pe vechiul său prieten şi coleg.

— Ai fost deja ales, îi spuse.

Celălalt bărbat nu prea ştia cum să interpreteze tonul. Toţi îl cunoşteau pe prim-ministru ca pe un şef extrem de dur, care nu ierta nicio greşeală colegilor săi din politică. Mulţi se lăsaseră păcăliţi de zâmbetul său prietenos şi de pretinsa familiaritate, pentru ca mai apoi să descopere îngroziţi cât de înşelătoare fusese această aparenţă. Şi era încă puternic, în ciuda stării lui jalnice.

— Este adevărat, încă poate merge prost dacă faci vreo greşeală.

Urmă un moment de tăcere.

— Dar nu o să faci nicio greşeală, nu?

Un zâmbet liniştitor ar fi trebuit să fie un răspuns suficient.

— Tu n-ai avut copii…?

Propoziţia sună ca o întrebare pe care nu o adresase pentru prima dată şi care nu însemna mai mult decât: Este de aşteptat vreun scandal din această direcţie…?

Un zâmbet mut.

Prim-ministrul lăsă revista la o parte de pe birou şi îşi înăbuşi un nou acces de tuse.

— Trebuie să faci totul pentru a-l pregăti pe succesorul nostru adevărat… Generaţia următoare. Tu trebuie să conduci partidul în următoarea epocă măreaţă.

Nu mai era nimic de spus.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna, ştiind amândoi că această strângere de mână era o promisiune până la moarte.

În aceeaşi dimineaţă, la numai câţiva metri de biroul prim-ministrului bolnav, începea un eveniment care avea să devină cunoscut în întreaga Danemarca drept afacerea Kongslund, deşi în mass-media subiectul se contura mai mult în jurul oamenilor (mai ales

politicieni renumiţi, înalţi oficiali şi reprezentanţi ai presei) decât în jurul casei care era considerată a fi focarul scandalului.

Scrisoarea care declanşase totul a ajuns la destinaţie în data de 5 mai 2008, a şaizeci şi treia aniversare de la eliberare.

Aceasta ajunsese, prin poşta normală, la Ministerul de Stat. Plicul albastru, lung, ajunsese în grămada de corespondenţă din sala cea mare de recepţie, care întotdeauna fusese considerată a fi un *Palat* (a existat un moment în care Ministerul Naţional încă se numea Ministerul de Interne) – şi era aici încă de la şapte şi jumătate, când venise secretara-şefă şi îi aruncase o privire sceptică.

Nu avusese prea mult timp să se gândească la aspectul exterior remarcabil al scrisorii, deoarece şeful ei era deja la birou, cu părul vâlvoi, şi pornise calculatorul.

Imediat după victoria electorală neaşteptată şi legendară din 2001, strategul PR nou angajat (pe care funcţionarii îl porecliseră *Vrăjitorul)* trăsese o linie sub plictisitorul nume de Secretariat Ministerial şi îl înlocuise cu mai puternica şi mai agresiva expresie *Administrarea personalului.* Şeful departamentului Administrarea personalului, Orla Berntsen, şedea de regulă de dimineaţă la biroul său şi savura liniştea ministerului care se trezea încet, probabil pentru a-şi trage sufletul după epuizantul tur cu bicicleta prin traficul matinal din Copenhaga – asta dacă nu stătea acolo, gândindu-se la soţia şi la cele două fiice ale sale, pe care nu le mai văzuse de aproape două luni; ceea ce însă nu ştia nimeni, deoarece Orla Berntsen nu vorbea despre viaţa sa privată.

Încă de la poartă fusese informat că ministrul afacerilor de stat era în acel moment la Departamentul de Stat, dar era de aşteptat să se întoarcă la şedinţa de dimineaţă, la ora nouă. Şeful personalului îşi pusese clemele pentru pantaloni, ca de obicei, în scrumiera rotundă cu monograma ministerului, îşi udă degetele cu salivă şi îşi strânse cutele de la pantaloni.

În realitate, nu era un om matinal şi nici foarte sportiv; mersul cu bicicleta era o consecinţă a programului de imagine ecologică a guvernului, la care Vrăjitorul lucrase în cele mai mici detalii.

— Trebuie să demonstrăm în mod clar cât de mult ne pasă de clima mondială – şi de mediul de aici, din ţara noastră! spusese acesta.

Febra protecţiei mediului îi cuprinsese, în doar câteva luni, pe toţi politicienii de top şi pe personalul acestora, fie că voiau sau nu. Peste tot guvernul se aşezase în primăvara anului 2008 un miros slab de transpiraţie şi deodorant.

De la fereastra sa, privea spre o grădină frumos amenajată, în care grădinarul ministerului construise o mică fântână, cu un corp de şarpe minunat modelat – sub forma unui S imens, din care ţâşnea spre cer, neîncetat, un jet albastru de apă. Când vremea era frumoasă, apa stropea atât de sus încât prindea razele soarelui şi forma un curcubeu,

care se întindea de la acoperiş la acoperiş şi părea să se intersecteze cu diferitele aripi ale clădirii ministeriale, printr-un pod aerian colorat.

Şeful personalului îşi feri privirea. Imaginea îi aducea aminte de nişte zile la care nu ar fi vrut să se gândească. Zilele de sub copacii cu frunze umede, din cartierul urât al copilăriei sale.

Se întoarse spre stiva de corespondenţă, întinse degetele şi îşi trosni articulaţiile, liniştit, îşi scutură excesul de energie din corp şi luă scrisorile.

Deasupra stătea un plic lung, albastru, sursa răului care avea acum să îşi urmeze cursul şi, când degetele atinseră hârtia, el tresări involuntar.

După ani întregi de ameninţare teroristă şi acţiuni în New York, Madrid şi Londra, scrisoarea ar fi trebuit să fie mai întâi predată echipei de genişti – pe de altă parte, imaginea ministerului era să nu se teamă de nimeni şi de nimic, în ciuda tuturor forţelor teroriste şi fundamentaliste care ameninţau Danemarca.

Ministerul de Stat reuşise, timp de şapte ani, să fie mereu eficient în domeniul politicii referitoare la refugiaţi şi al politicii de integrare, atent să menţină şi să consolideze caracteristicile naţionale şi identitatea daneză a instituţiei.

Secretara şefului personalului ezitase, ca şi el, preţ de o clipă în faţa plicului, îl ţinuse la lumină, dar apoi renunţase la orice suspiciune că ar fi putut conţine explozivi sau resturile vreunui şobolan, aşa cum îi fuseseră trimise odată unui fost ministru. Decisese să aşeze această scrisoare – care conţinea, mai mult ca sigur, prima problemă a zilei – deasupra teancului de corespondenţă, pentru a putea lăsa cât mai repede în urmă potenţiala criză.

Plicul nu purta siglele sau însemnele vreunui oponent politic. Era datată 2 mai 2008 şi timbrată la oficiul poştal Østerbro şi la mijloc se afla ceva bombat, ca şi cum ar fi conţinut o bucată de pânză sau o mingiucă spartă. Întoarse plicul cu deschiderea în sus – la expeditor nu era scris nimic – şi apoi îl întoarse încă o dată.

Apoi apăsă uşor pe umflătură. Era moale şi ceda la apăsare.

Îşi turnă cafea într-o ceaşcă pe care fiicele sale i-o făcuseră cadou la aniversarea de 46 de ani, care fusese şi ultima lor petrecere împreună. În stânga toartei scria, cu un font înclinat, albastru: CEL MAI BUN TATĂ DIN LUME. Folosea această cană numai atunci când era singur.

Cel mai probabil, plicul conţinea o declaraţie indignată, aşa cum îi trimiteau mereu danezii de bună-credinţă, îngrijoraţi cu privire la diferitele culturi care veneau în valuri să lucreze în ţară. În cele din urmă, Ministerul de Stat, după victoriile electorale surprinzătoare din 2001 şi 2005, garantase că se va ocupa de această problemă.

Se putea foarte bine să fie o astfel de scrisoare. Dacă nu ar fi fost acest detaliu ciudat: adresa.

Nu era scrisă nici cu stiloul, nici la imprimantă. Expeditorul se străduise să taie separat fiecare literă, cu diverse dimensiuni – dar toate tipărite pe acelaşi ziar vechi – şi să le lipească pe plic. Fusese atât de atent la procedură, încât nu se vedea lipiciul nici măcar într-un singur loc.

Pentru o lungă perioadă de timp, privi impresionat lucrarea. Apoi apăsă pe un buton şi o chemă pe *Muscă,* poreclită aşa deoarece zumzăia întotdeauna şi pretutindeni şi nu putea sta locului. Dar ca asistentă personală, nu avea egal.

O clipă mai târziu, simţi în spatele lui o adiere slabă. Ea se aşezase pe scaunul cu spătar înalt. El îi înmână plicul albastru şi mişcarea buzelor ei îi sugera că număra literele, la fel cum făcuse şi el, cu totul şaizeci, câteva dintre ele roşii, cele mai multe negre, unele cu un contur alb.

Orla Pil Berntsen
Slotsholmen
Christiansborg Slotsplads, København K.

Trei rânduri, cu coloristică destul de melodramatică.

— Nu ştiu ce este înăuntru… spuse el ezitant.

Utilizarea numelui său mijlociu îl irita. Oficial, nu îl mai folosise de ani de zile.

Musca scutură plicul cu grijă, ca şi cum ar fi dorit să îşi spulbere cele mai rele temeri.

— Poate un şoarece mort, remarcă ea în şoaptă.

— Un *şoarece* mort…? repetă Orla Berntsen.

— Sau… excremente… de animal?

Nasul ascuţit îi fremătă pe deasupra corespondenţei ciudate, parcă pentru a capta orice miros.

Şeful ei transpirase şi emana un miros dulceag, iar Musca zbură la fereastră şi o deschise larg.

Furnicătura din nasul său îi spunea că îi era frică, cunoştea asta din lumea în care crescuse. Mai ştia şi că îl va lua durerea de cap în câteva minute.

— Poate că ar fi mai bine să lăsăm deschiderea plicului în seama serviciului de securitate, şopti Musca.

În acelaşi moment, el văzu titlul de pe coperta revistei *Fri Weekend* din faţa lui: *Înalt funcţionar public îşi sacrifică secretara.*

Luă deschizătorul de scrisori şi răspunse:

— Nu va fi periculos.

Musca scoase un strigăt de uimire şi se dădu înapoi.

— Categoric este doar un fals, pufni el şi deschise scrisoarea cu deschizătorul elegant curbat din Havana, pe care Lucilla i-l dăruise la

nuntă, când spusese în sfârşit „Da”, în cele din urmă, în 2001.

Ezită preţ de o secundă şi apoi lăsă conţinutul să alunece pe partea de sus a biroului. Nu avea habar de la cine era scrisoarea. Clipi confuz, apoi ridică sfera din ţesătură albă şi o privi curios prin ochelari.

— Ce… este asta?

Musca îi repetă fidel întrebarea, şoptit în spatele lui. El îi simţi respiraţia nervoasă pe gât, când ea se dădu cu un pas mai aproape.

Era – spre marea sa uimire – o pereche de papucei frumos croşetaţi pentru bebeluşi.

Rămase acolo multă vreme, privind nedumerit ciudatele obiecte şi chiar pufni de două ori. Mama sa şi fosta lui soţie ar fi înţeles imediat ce se petrecea în sufletul bărbatului care devenise şeful personalului celui mai important minister din ţară.

Se întoarse pe jumătate şi constată, spre uşurarea lui, că Musca păstrase mai bine de un metru distanţă şi, prin urmare, nu putuse vedea detaliile ciudatului conţinut al scrisorii. O pereche de papucei pentru bebeluşi? Pentru o clipă, mintea lui se opri, apoi observă restul conţinutului. Cu degetele care, spre necazul lui, îi tremurau, luă una din cele doi foi de pe masă şi o răsuci astfel încât ochii indiscreţi ai Muştei să nu o poată vedea, în timp ce el scrută pagina.

Foaia era o fotocopie a două pagini din ziar. Pagina din stânga era decorată cu un cerc, amintind de o ramă foto de modă veche. În cadru era o vilă veche, cu pereţi cafenii, înconjurată de o ceaţă cenuşie care ascundea atât cerul, cât şi soclul casei, de parcă impunătoarea clădire nu ar fi fost ancorată de sol.

Deasupra iederii care se agăţa pe pereţi până la acoperişul abrupt, se înălţau în aer şapte coşuri albe – câte trei de fiecare parte şi unul în mijloc, care accentuau peisajul de basm. Grinzile acoperişului străluceau, sugerând că fotografia ar fi fost făcută dimineaţa devreme, înainte ca roua să se evapore în soare.

Pe partea dreaptă era o fotografie veche, alb-negru. Sub un pom de Crăciun înalt cât camera, un grup de copii stătea pe covor, privind în sus către fotograf. Cu toţii purtau pălării de elfi, unii dintre ei râdeau, în timp ce alţii aveau o expresie gravă, aproape speriată.

Deasupra fotografiei stăteau trei cuvinte scrise cu litere îngroşate: *Cei şapte pitici.*

Sub fotografia veche era scris: *Cei şapte pitici – cinci băieţi şi două fete – locuiesc în camera elefanţilor şi sunt cu toţii nerăbdători să îşi găsească o casă nouă şi frumoasă în anul care va veni!*

Şeful personalului se încruntă şi citi mai departe: *Confidenţialitatea garantată cu privire la identitatea părinţilor biologici contribuie la creşterea numărului adopţiilor şi la reducerea avorturilor ilegale.*

Simţi curiozitatea Muştei, care se afla în spatele umărului său drept.

— Nu este nimic, răspunse el, fără ca ea să-i fi adresat o întrebare şi acoperi cele două fotografii cu braţul. Mă descurc singur.

Simţi aproape fizic dezamăgirea asistentei. Aceasta se îndreptă spre uşă, de-a lungul peretelui, unde se opri sfidătoare.

— Nu-i nimic, repetă el un pic mai tare. Mă descurc singur.

Musca – sau Fanny, cum o chema în realitate – mai rămase o clipă în cadrul uşii, înainte să treacă pragul, fără tragere de inimă, închizând-o în urma ei cu o adiere uşoară.

El inspiră adânc şi privi din nou scrisoarea. Lucilla l-ar fi protejat de teama care se instalase în interiorul său, dacă ar fi fost încă acolo.

Chiar dacă imaginile nu trădau mai mult decât se putea citi în textul scurt, el ştiuse imediat de unde veniseră. Ştia ce reprezentau şi unde fuseseră făcute. Recunoscuse fără nicio dificultate vila cea mare şi cafenie.

Acum ridică doar coala albă de hârtie, mai groasă. Aceasta trosni rigid când o desfăcu. Ceea ce ţinea în mâini era o copie a unui formular sau a unei fişe de date.

Cercurile negre de pe partea stângă îi arătau că originalul, înainte să fi fost copiat, stătuse într-un dosar.

Se aplecă deasupra foii. În colţul din stânga sus era scris anul 1961 – nimic altceva dar era suficient pentru a i se opri respiraţia.

Privirea îi alunecă peste o jumătate de duzină de coloane alungite, înguste, toate având scopul de a stabili identitatea unei persoane: *nume, data naşterii, locul naşterii, adresa actuală.* Acestea erau urmate de o serie de câmpuri cu informaţii mai neobişnuite: *Mama naturală. Nume. Adresa actuală* – şi altele: *Tatăl natural. Nume. Adresa actuală.*

În partea de jos a formularului, autoritatea rânduise o secţiune generoasă cu textul: *Numele şi domiciliul părinţilor adoptivi.*

Era formularul de adopţie pentru familiile fără copii, care solicitau acordul de a primi unul dintre copiii nedoriţi de la acea vreme. El văzuse deja aceste formulare. Bineînţeles că le văzuse.

Doar unul dintre câmpurile documentului original fusese completat – chiar primul. Cu creionul sau cu pixul cineva completase, probabil cu mult timp în urmă, un singur nume. Atent, cu litere curbate. *John Bjergstrand.*

Numele nu îi spunea nimic lui Orla Berntsen, şeful personalului din cadrul Ministerului de Stat. Între prenume şi nume exista un mic spaţiu şi probabil că acela care îl scrisese îşi amintise ceva şi adăugase cu acelaşi instrument de scris: *Casa de copii.*

Simţi câteva picături de transpiraţie în partea de jos a ochelarilor, cu toate acestea întoarse hârtia şi aruncă o privire pe spatele ei: era goală.

Îşi miji ochii. Ce ar trebui să facă el cu un formular vechi, care nu fusese completat nici măcar pe jumătate? Se temea că ar fi trebuit să

ştie răspunsul, dar nu îl ştia.

Se ridică de pe scaun, îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi privi, aşa cum o făcuse de nenumărate ori, curcubeul din jetul de apă al şarpelui. Simţi panica în piept, de parcă un animal primordial ar fi căutat refugiu în interiorul său, aşa cum el însuşi, cu mulţi ani în urmă, se refugiase în tufişurile de pe malul lacului, când fasciculele ascuţite de lumină ale urmăritorilor săi străpungeau întunericul din spatele lui.

Dacă cineva îi putea citi gândurile, ar fi observat că şeful de personal era atât de răscolit încât nu îşi pusese întrebarea cea mai evidentă dintre toate.

…de ce anume primise tocmai el această scrisoare.

Biroul ministrului de stat fusese reconstruit, după victoria electorală din 2005, la dimensiuni duble, deoarece al doilea cel mai important om din guvern solicitase, ca recompensă pentru ajutorul său nepreţuit din timpul agitatei campanii electorale, un birou care aducea cu o sală de tron.

În acest birou fusese acceptat numai unul dintre cei din cercul auto-ales al lui Ole Almind-Enevold, membrii permanenţi ai Asociaţiei RAL, pe care ministrul de stat o înfiinţase la începutul carierei sale, lucru pe care îl recunoscuse public, dar numai de câţiva ani.

Acronimul însemna *Recht auf Leben (Dreptul la viaţă)*.

La alegerile parlamentare din 2005, mişcarea fusese un adevărat instrument de bază, deoarece RAL lupta pentru drepturile copiilor nenăscuţi din Danemarca – şi, astfel, a reînnoit ideea că avortul era o soluţie numai în cazurile în care exista un pericol iminent pentru viaţa mamei sau dacă era clar încă de la început că bebeluşul va muri. Rata natalităţii era scăzută de destul de mult timp şi ţării îi lipseau copiii sănătoşi, ceea ce punea în pericol piramida vârstelor din Danemarca. Pe piaţa muncii, forţa de lucru tânără fusese înlocuită, din ce în ce mai mult, cu oameni din părţi îndepărtate ale lumii şi, prin urmare, mulţi danezi sprijiniră combinaţia logică dintre abordarea practică-economică şi cea creştină-morală – şi nu în ultimul rând, pentru că erau de părere că o creştere a populaţiei daneze ar fi putut proteja naţiunea de numărul tot mai mare de străini. Danezii riscau să devină o minoritate în propria lor ţară. Acest lucru reprezenta, atât pentru partid, cât şi pentru opoziţie, un scenariu de groază în timpul campaniei electorale – în timp ce partidul a adus în discuţie Ministerul de Stat ca pe un atu.

Ole Almind-Enevold făcuse o invitaţie, destul de contrar obiceiului său, la o şedinţă de relaxare.

— Luaţi loc – şi felicitări pentru eliberare! spusese.

În aceeaşi secundă, Vrăjitorul apăru fără suflu în pragul uşii, strecurându-se de-a lungul peretelui, spre un scaun liber, întârzierea

agitată era marca lui înregistrată.

— Care este treaba cu aceşti tineri tamili? întrebă Ole Almind-Enevold şi flutură un dosar gros de un centimetru, înainte de a-l împinge cu precizie, nervos, către adjunctul său, care fusese poreclit de funcţionarii ministerului *Omul gri,* deoarece pielea sa de culoare gri-albăstrui amintea de celebra mumie din mlaştină, care fusese găsită în regiunea Silkeborg.

— Despre ce ar trebui să fiu informat?

Orla Berntsen se făcu mic în scaun, bucuros că nu el prezentase cazul, ci i-l delegase ministrului. Teama că această problemă ar fi putut declanşa brusc un foc de stepă nu fusese fondată. Ministrul de stat ura problemele complicate şi atitudinea sa faţă de acestea fusese întotdeauna surprinzător de simplă: rezolvă-le sau îngroapă-le atât de adânc, încât nimeni să nu le poată găsi.

Omul gri întinse braţele cu părere de rău:

— Acest lucru este *numai* pentru informarea dumneavoastră. *Numai* pentru cazul în care, în cursul zilei, vă veţi întâlni cu un reporter de la *Fri Weekend.* Până acum, *numai* cei de la această revistă se interesează de subiect.

Rostise cuvântul „numai” de trei ori, observă Orla.

— Cu siguranţă, nu doriţi să sugeraţi că un tamil în vârstă de unsprezece ani ar putea deveni, de fapt, o problemă mai mare? întrebă şeful Ministerului de Stat.

— Este posibil, spuse Omul gri cu grijă. El este studiul de caz pentru punerea în aplicare a deciziei ministeriale de a expulza şi solicitanţii de azil foarte tineri, orfani. Prin urmare, el este acum singur în celulă, în Centrul Nord pentru Azil.

Se poticni, ceea ce era neobişnuit pentru el.

— Ei, ia staţi puţin, interveni Ole Almind-Enevold clătinând energic din cap.

Cu asta, problema fusese discutată suficient deocamdată. Orla Berntsen aruncă o privire către fotografia pe care unul dintre administratorii azilului o trimisese Ministerului. Aceasta reprezenta un băieţel cu un chip nevinovat, cu părul negru des şi doi ochi căprui, senini, care priveau întrebător aparatul de fotografiat. Clătină capul aprobator spre Omul gri. Problema putea răbufni în orice moment. O parte a populaţiei daneze încă se simţea inconfortabil când vedea copiii plângând.

— Astăzi este cinci mai.

Vocea prim ministrului răsuna din nou foarte vesel, deoarece sfârşitul războiului era ocazia firească pentru discursul lui Ole Almind-Enevold cu privire la importanţa Ministerului de Stat mai ales în aceste vremuri şi despre devotamentul său personal, lipsit de egoism, pentru patrie din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Această poveste nu îşi pierduse din putere de-a lungul anilor şi niciunul dintre adversarii săi politici nu încercase vreodată să o pună sub semnul întrebării. Legenda spunea că ministrul însuşi se aruncase în război în 1943, pe când era încă un băieţel. La acea vreme, putea transporta cu greu sacii cu explozibil pe care trebuia să-i ducă de colo-colo, între luptătorii pentru libertate mai mari decât el. Raza sa enormă de acţiune şi energia imensă pe care o avea de a alerga îi aduseseră porecla *Alergătorul,* şi dacă povestea era adevărată, la treisprezece ani fusese implicat în lichidarea unui trădător pe peronul gării din Svanemøllen. Trădătorul ameninţase cu pistolul un vechi luptător al rezistenţei, dar tânărul aghiotant al acestuia din urmă se năpustise între ei, apucase pistolul şi îl prinsese. În lupta care a urmat, s-a tras un foc, iar trădătorul căzuse apoi mort, cu un glonţ drept între ochi.

S-a dovedit că aceasta fusese o poveste pentru popor. *Încă se mai speteşte în slujba naţiunii* era sloganul impresionant al Vrăjitorului, care, în timpul istovitoarei campanii electorale din 2001, imediat după atacul terorist din SUA, putea fi citit pe orice pagină de ziar şi stâlp publicitar. În 2005, Vrăjitorul venise cu încă un slogan triumfător: *În slujba democraţiei.*

În lumea lui Orla Berntsen, patriotismul nu reprezenta o virtute clasificată în mod special; duşmanii pe care îi avusese de-a lungul vieţii sale erau tot danezi, iar mama sa nu ratase ocazia de a-i vorbi despre ipocrizia tipic daneză din cauza căreia avusese de pătimit în timpul copilăriei, în anii ’60, în cartierul de case din Frydens Vænge. Pe parcursul acestor ani, mii de mame singure îşi abandonaseră nou-născuţii şi îi lăsaseră unor familii străine – pentru a scăpa de ruşinea personală şi de judecata oamenilor. Şi cele câteva care refuzaseră adopţia erau cu greu tolerate de mediul în care trăiau. Un băiat ca Orla, care crescuse fără tată, era un copil nelegitim, un copil din flori, un bastard – pentru care virtuţile naţionale ca apartenenţa comună şi coeziunea (solidaritatea, aşa cum se spunea încă, într-o formulare învechită, în platforma politică) nu aveau nicio importanţă. Din acelaşi motiv, el considera ipocrizia singura trăsătură cu adevărat universală a caracterului naţional danez. Dar nu arătase nimănui şi, desigur, nimănui din ministerul pe care îl administra în numele lui Ole Almind-Enevold.

În public, Berntsen milita împotriva imigraţiei falşilor solicitanţi de azil şi a refugiaţilor economici, pe un ton cât se poate de obiectiv. Personal, nu vedea nicio diferenţă între oameni – fie albi, fie negri, ori de oricare credinţă. Era deasupra acelor categorisiri şi, probabil, această atitudine era motivul pentru care ceilalţi funcţionari din minister tremurau uneori în apropierea sa, cu siguranţă acesta fiind motivul poreclei pe care i-o dăduseră, dar pe care îndrăzneau să o

rostească numai în particular.

Orla Berntsen uitase de plicul albastru când se întoarse în birou, dar ciudata scrisoare ascunsă sub pahar îi aminti de cele două fiice ale sale şi de soţia sa.

Privi încă o dată fotografia celor şapte copii din faţa pomului de Crăciun, intitulată *Cei şapte pitici.* Apoi privi obiectul din rama rotundă: vila maiestuoasă cu acoperişul sclipitor, de culoare închisă. Nu recunoştea numai casa, ci ştia şi de ce primise acest articol încadrat într-o ramă aurie. Mama lui avusese pe peretele casei, în sufragerie, o fotografie cu exact acelaşi obiect.

Îşi întinse degetele şi le mişcă uşor, de parcă ar fi vrut să facă un semn discret unui oaspete invizibil din biroul său, simţind prezenţa Muştei în spatele său.

— Cât aţi fost plecat, *Fri Weekend* a sunat de trei ori aici, şopti ea. Dădu roată biroului şi repetă mesajul un pic mai tare, adăugând: Era acel *reporter*… Knud Tåsing.

Ştia exact ce efect avea acest nume pentru şeful ei.

— Spuneţi-i că sunt într-o şedinţă.

— A spus că este important… ceva legat de o scrisoare anonimă.

Răspunsul veni ca un uşor pufăit.

— Okay, atunci să-mi faceţi legătura când va suna data viitoare.

Dacă l-ar fi evitat din nou, ar fi fost mult mai periculos.

Orla Berntsen privi formularul pentru a patra oară. *John Bjergstrand.* Numele nu-i spunea nimic, dar se pare că altcineva îl considera atât de important, încât îi trimisese, pentru siguranţă, o copie celor mai vechi duşmani ai ministerului, reporterii mizerabilei fiţuici *Fri Weekend.* Ca la comandă, centrala telefonică sună. Difuzorul pocni.

— V-am făcut legătura.

Nu era nevoie să repete numele.

Aşteptă în tăcere pentru o clipă, simţindu-i prezenţa celuilalt bărbat, apoi îşi rosti numele cu voce tare:

— Orla Berntsen.

— Tåsing.

Vocea era slabă şi nazală şi nu se schimbase de când se întâlniseră pentru prima dată, acum zece ani.

— Da? spuse.

Vocea avea acelaşi calm convingător ca în acea dimineaţă când duşmănia dintre ei ajunsese la punctul culminant. Pe vremea aceea lucra la Ministerul de Justiţie, iar ziarul descoperise un scandal prin care ar fi putut cădea atât ministrul, cât şi apropiaţii săi. Jurnalistul nu-i adresase nicio întrebare atunci, ci doar îl informase că ziarul va publica articolul nimicitor a doua zi – cu sau fără o declaraţie din partea ministrului.

Orla răspunsese că n-avea decât să se ducă naibii…

Ziarul tipărise articolul.

Cariera lui fusese foarte aproape să se încheie. Dar, la scurt timp, Knud Tåsing făcuse o greşeală fatală prin care reputaţia jurnalistului a fost complet distrusă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Se întâlniseră de nenumărate ori în cadrul ministerului. Era mai degrabă surprins că reporterul încă mai era activ.

— Dacă doriţi să vorbiţi cu ministrul, trebuie să formaţi alt număr, spuse Orla.

— Nu, nu vreau să vorbesc cu *Regele,* încă nu. Vocea lui Tåsing suna batjocoritor. Dar îl puteţi saluta, oricum. În momentul de faţă nu am nimic cu dumnealui.

Şeful personalului se gândi, fără sens, la fetele lui, pe care fusese nevoit să le părăsească atunci când se mutase înapoi în casa părintească din Søborg.

— Am în faţa mea o scrisoare, mai degrabă copia unui articol de ziar, cu fotografia unei case şi a unor copii. Legenda este destul de criptică. Şi în partea de jos este ceva ce nu înţeleg: *Copie trimisă şi angajatului lui Ole Almind-Enevold, Orla Pil Berntsen, Ministerul de Stat.* Aşa că mă întreb dacă aţi primit aceeaşi scrisoare ca mine. Un plic albastru, dreptunghiular. Adresa este compusă din litere roşii şi negre, care par a fi fost decupate dintr-un ziar vechi. Făcu o scurtă pauză. Destul de melodramatic. Ca într-un vechi roman poliţist al Agathei Christie.

Orla nu răspunse.

— Mai sunteţi acolo, domnule Berntsen?

— Ce scrie acolo? întrebă, recunoscând, astfel, pe sfert sau chiar pe jumătate că primise şi el scrisoarea.

— Este un text scurt despre copiii adoptaţi, în căutarea unor familii noi. Dar legenda mai sugerează ceva. Şi anume faptul că unii copii au fost daţi spre adopţie în secret, părinţii biologici nefiind cunoscuţi. Şi scrisoarea mai conţine încă două obiecte… Reporterul ezită pentru o clipă. Un formular cu un nume şi o pereche de botoşei pentru bebeluşi. Acesta este lucrul cel mai de neînţeles pentru mine.

Se putea spune orice despre Tåsing, dar măcar vorbea scurt şi la obiect. Şeful personalului auzi hârtia fâşâind la celălalt capăt al firului.

— Ce spuneţi despre asta? insistă parazitul.

— Şi aceasta v-a fost trimisă *dumneavoastră…?* întrebă Orla. Ar fi fost riscant să mintă şi conţinutul scrisorii era mult prea bizar şi inexplicabil pentru a reprezenta o ameninţare iminentă. Nimeni nu ar fi putut deduce ceva concret. Am primit şi eu scrisoarea şi… Orla Berntsen îl auzi răsfoind scrisoarea… Nils Viggo Jensen a analizat-o. Nils este fotograful meu profesionist pentru reportaje mai importante.

Surprinzător că Knud Tåsing mai avea voie să scrie reportaje indiferent cât de neimportante erau ziarele, gândi Orla.

— Da, domnule Berntsen… declară ziaristul incitat. Bătrânul cal de circ simte, chiar dacă nu un subiect important, ceva care miroase ca manejul. Între noi fie vorba, trebuie să recunosc. Dar acum este rândul dumneavoastră. *Cred că aţi primit aceeaşi scrisoare enigmatică.*

— Da, spuse Orla.

Nu-i rămăsese altceva de făcut decât să confirme.

Tăcere pe linie. Jurnalistul era în aşteptare.

— Dar, adăugă şeful personalului, habar nu am ce înseamnă.

— Deci aţi primit şi botoşeii de bebeluş, şi formularul cel ciudat?

— Da, repetă el.

— John Bjergstrand?

— Da.

— Cine este?

Pfff.

— Nu ştiu.

— Şi aţi primit şi poza copiilor, şi textul criptic?

— Da.

— Atunci nu are rost să vă întreb cine este?

— Nu.

— Sau despre ce este vorba?

— Nu, nu am nici cea mai vagă idee.

Acum minţise.

— Nu aveţi nicio idee despre ce este vorba?

— Nu, nu cunosc niciun John Bjergstrand şi nici nu am cunoscut vreunul. Căutaţi-l în cartea de telefoane.

— Ha-ha.

Orla auzi răsuflarea jurnalistului la celălalt capăt.

— În rama unei fotografii se poate vedea o casă. Knud Tåsing schimbase subiectul. Ce este cu acea casă?

— Nici asta nu ştiu.

Din nou se auzi respiraţia şuierătoare.

— Totul îmi este clar acum.

Tåsing era unul dintre puţinii jurnalişti care îl vizitaseră o dată pe Orla Berntsen acasă, într-un moment în care nu se puteau feri, cu toate acestea, astăzi viaţa personală a şefului de personal era bine ascunsă, la fel ca şi sentimentele lui. Din surse oficiale se auzise numai că era căsătorit, avea două fiice şi locuia în Gisselfels Alle din Gjentofte, o regiune cunoscută pentru comunitatea formată din numeroşi cetăţeni bogaţi. Printre jurnalişti se zvonea că soţia lui era cubaneză, o curiozitate amuzantă că şeful Departamentului pentru Străini – care de-abia acorda permise de şedere din motive umanitare – avea ca soţie o străină. Şi încă o străină din una dintre puţinele ţări

comuniste din lume.

— Dar de ce v-a trimis expeditorul scrisoarea *dumneavoastră* în mod special – şefului personalului din Ministerul de Stat – şi aminteşte, totuşi, şi de numele ministrului? întrebă reporterul.

— Nu am nicio idee.

— Are ceva de-a face cu persoana lui Enevold?

— Doar nu luaţi scrisoarea unui nebun în serios, domnule Tåsing? spuse cu un pic mai multă putere în voce. Ministrul nici măcar nu a văzut încă scrisoarea.

— Ce este cu casa? întrebă Tåsing pe un ton ascuţit.

Orla Berntsen ezită. Nu trebuia să facă lucrurile să pară misterioase, aşa cum erau, şi adevărul ar rezolva problema. Pe de altă parte, nu îi putea împărtăşi unui jurnalist secretul vieţii sale – unul pe care nu îl ştiau nici măcar fiicele sale. Şi mai mult ca sigur, nu lui Knud Tåsing.

— Ştiţi… ceea ce cred sau simt eu cu privire la corespondenţa mea privată… nu este treaba nimănui.

Sunase arogant.

— Cu toate acestea, publicul, domnule Pil Berntsen. Nu uitaţi. Şi acesta a primit scrisoarea.

Acum jurnalistul ameninţa cu accesul la dosar.

— Da, de la cine ştie ce *maniac*…

Aproape că scuipă ultimul cuvânt.

O asemenea manifestare emotivă nu fusese înţeleaptă. Îşi coborî umerii şi puse mâinile pe birou.

— Ascultaţi, domnule Tåsing. Chiar am alte lucruri de făcut. Trebuie să merg la o recepţie la Departamentul de Stat, cu ocazia Zilei Eliberării.

— Da, secretara dumneavoastră mi-a comunicat asta. Dar vreau să vă mai spun că mă văd obligat să public imaginea, scrisoarea şi o transcriere a convorbirii noastre dacă nu îmi spuneţi ce ştiţi despre această vilă sau dacă nu îmi daţi, pur şi simplu, adresa. Vom oferi la un moment dat, cu siguranţă, o recompensă pentru informaţii suplimentare, dar, în orice caz, un mesaj clar va face publicul să se îndure să ne ajute. Şi apoi vom obţine o declaraţie.

Orla Berntsen nu era sigur dacă jurnalistul căzut în dizgraţie ar putea transforma o asemenea ameninţare în realitate. Apoi simţi greutatea pe umeri şi auzi şoapta mamei sale de dincolo de mormânt: *Ce importanţă mai are, Orla? Nu există decât o singură ieşire: trebuie să admiţi adevărul.*

Se hotărî:

— Casa este pe Strandvej din Skodsborg. Este o casă de copii. Şi acum chiar trebuie să plec.

Închise receptorul, se ridică şi se duse la fereastră. Şarpele arunca apa spre cer. El strănută.

Ce prost!

Închise ochii şi se prăbuşi pe canapeaua de culoare galben muştar, pe care o folosea din când în când pentru a trage un pui de somn. Nu mai mult de cinci-şase minute şi întotdeauna cu picioarele pe podea.

Aici abordase cele mai mari probleme ale carierei sale, pe jumătate adormit, se gândise la noi metode, găsise căi de ieşire şi dobândise o reputaţie de rezolvare a problemelor care îl transformase, mai ales în perioade de criză, într-un consilier căutat de guvern. Avea întotdeauna un plan de scăpare funcţional, iar în situaţii de criză era un strateg nemilos. Dacă ar fi renunţat la armura sa mentală, în spatele său nu se ivea un nucleu moale, ca în majoritatea cazurilor. În primii săi cincisprezece ani de viaţă, îndurase tachinările şi chinurile la care îl supuneau ceilalţi băieţi, în timp ce se strângeau în jurul lui, într-un cerc de nepătruns, ca o mică insectă agitată, care supravieţuise datorită vigilenţei sale şi avusese capacitatea să se scuture de toate umilinţele. Zâmbea şi şuiera sfidător, în timp ce ochii lui albaştri măsurau distanţa dintre lovituri şi calculau momentul impactului. Abilitatea sa de a efectua manevre-fulger de evitare o păstrase şi la maturitate, dar copiii din acea vreme l-ar fi recunoscut astăzi după privirea atentă, pufăitul frecvent şi tremuratul slab al pupilelor din spatele ochelarilor.

Rareori se întâmpla ca Orla Berntsen să nu ştie ce să facă. Se ridică de pe canapea. Scrisoarea era încă pe masă. Ministrul de stat o fi văzut-o? Probabil că nu, altminteri Musca i-ar fi spus cu siguranţă.

Corpul i se prăbuşi în scaun. Pleoapele pe jumătate închise din spatele ochelarilor imenşi erau groase şi uşor înroşite, cu genele scurte şi deschise la culoare. Ar trebui să îi înmâneze scrisoarea personal şefului său? Era un motiv foarte bun pentru asta. Totuşi, ezita.

Nu există niciun obiectiv nerealizabil, ministrul i-o spusese cu mult timp în urmă. *Numai pentru cel care ezită.*

Lui Orla îi plăceau frazele cu care Ole Almind-Enevold îl impresionase la prima lor întâlnire după numirea sa. Toate erau despre deciziile corecte în situaţiile potrivite şi despre hotărârea pe care amândoi o considerau a fi atât de importantă. Despre voinţa de a găsi întotdeauna calea cea mai eficientă, atunci când era necesar.

Cine vrea să conducă lumea trebuie să reacţioneze atunci când aceasta se schimbă.

Orla Berntsen zâmbise atunci. Asta era de la sine înţeles.

Cine schimbă hotărârea pe compasiune îşi pierde voinţa.

Ministrul nu îşi pierduse niciodată hotărârea.

Cine preferă bunătatea în detrimentul consecvenţei va fi vulnerabil într-o zi.

Acesta era, probabil, cel mai important – adevăratul secret. Şi exista posibilitatea de a da frâu liber furiei, fără remuşcări.

Cine nu îndrăzneşte să omoare, când situaţia o cere, va pieri, spusese şeful lui Orla Berntsen cu referire la participarea sa în mişcarea de rezistenţă – în aplauzele întregii naţiuni.

Şeful personalului îşi lăsă paharul deoparte. Îşi puse în faţă, pe masă, şosetele albe croşetate şi, pentru o clipă stătu acolo, în tăcere totală. Apoi formă un număr pe linia sa privată şi aşteptă pentru o clipă, până când o voce precaută de femeie răspunse:

— *Firma de avocatură Nielsen.*

— Aş dori să vorbesc cu Søren Severin Nielsen, spuse el.

Trecuseră mai mult de zece ani de când vorbiseră ultima oară. Pe atunci fusese vorba despre deportarea unei solicitante siriene de azil, care fusese dezbătută pe larg în mass-media. Severin, ca avocat al femeii, îşi ieşise din pepeni. În ciuda prieteniei pe care o simţiseră, care îi legase pe vremuri, Orla nu îşi schimbase decizia. Femeia fusese dusă la Kastrup câteva zile mai târziu şi nimeni nu mai auzise vreodată ceva despre ea.

Acum, fostul său prieten era avocatul băiatului tamil de unsprezece ani, cel care trebuia să fie expulzat. Bineînţeles, aceasta era o problemă, dar nu problema despre care dorea să discute cu el.

— Søren Nielsen este la tribunal.

Orla preciză că era imperios necesar să vorbească cu Severin şi îşi lăsă telefonul la secretară.

„Severin, sună-mă, este urgent.”

La jumătate de kilometru distanţă, jurnalistul Knud Tåsing se învârtea pe scaunul său ponosit de birou, aruncându-şi telefonul pe masă.

— Skodsborg, rosti el triumfător. În Skodsborg nu există decât un orfelinat – şi acesta nu este un orfelinat oarecare, este legendarul Kongslund. Mândria întregii naţiuni!

Entuziasmul din glasul lui Knud Tåsing era evident. Îşi luă laptopul.

— Kongslund se bucură de ani de zile de un tratament special din partea guvernului – beneficii discutabile – şi cine şi-a ţinut întotdeauna, de la război încoace, mâna protectoare pe această instituţie?

Nu trebuia să rostească numele şi nici nu aştepta vreun răspuns din partea partenerului său. Fotograful Nils Jensen nu era o persoană prea vorbăreaţă.

— Şi cine crezi tu că a luptat împreună cu tânăra domnişoară de la Kongslund, care a sprijinit, în timpul războiului, cel mai faimos grup de rezistenţă din ţară? Knud Tåsing porni calculatorul şi acum pronunţă numele. În ambele cazuri, răspunsul este acelaşi: Ole Almind-Enevold, actualul ministru de stat şi viitor prim-ministru, după ce moartea îşi va face datoria şi îl va salva pe actualul din această vale

a plângerii care e lumea noastră.

Fotograful nu spusese încă nimic.

Jurnalistul introduse nouă litere în câmpul de căutare de pe ecran. Prin husa scaunului jerpelit se iţea umplutura, iar pe pantaloni îi rămăseseră agăţate mici scame de spumă portocalie.

— Kongslund, rosti absent şi cu jumătate de gură către persoana care stătea pe celălalt scaun din biroul său. *Orfelinatul Kongslund.* Trebuie să existe un motiv pentru care am primit această scrisoare.

— Poate că nu, răsunară primele cuvinte ale fotografului.

Knud Tåsing îi aruncă o privire, cu o oarecare indulgenţă, bărbatului care, până la urmă, îi era prieten, singurul care fusese alături de el în perioada de suferinţă de acum opt ani, de jurnalist ratat.

Nils Jensen introduse patru baterii noi în bliţul care era la fel de mare ca şi aparatul de fotografiat de pe genunchi.

— Un orfelinat? spuse şi scepticismul ieşi clar în evidenţă.

— Da, dar nu oricare… ci Kongslund.

Jurnalistul flutura atât de tare plicul albastru, încât s-ar fi putut întâmpla ca literele colorate care formau numele şi adresa să cadă pe jos.

— Aici este un subiect, îmi este foarte clar: un băiat pe nume John Bjergstrand a fost dat spre adopţie în 1961 şi a ajuns la părinţi necunoscuţi – şi el a fost unul dintre copiii care trebuia să dispară, indiferent de preţ şi cât de repede se putea. A primit o nouă identitate. Probabil că părinţii săi erau persoane publice sau erau foarte influenţi – sau ambele.

— Pentru mine, sună destul de tras de păr, spuse Nils Jensen şi roti bliţul înainte şi înapoi, între mâini, dezaprobator.

Knud Tåsing nu răspunse. Era – aşa cum îi plăcea să sublinieze adesea – unul dintre privilegiile clasei muncitoare să aibă o opinie contrară. Şi Nils era un descendent veritabil al acestei clase. La confirmarea sa, părinţii îi dăruiseră un mic aparat foto. Pentru Nils fusese o surpriză. Tatăl său lucra ca paznic de noapte la cimitirul Assistens şi nu vedea aproape niciodată lumina zilei.

Nils Jensen fotografiase marile demonstraţii împotriva demolării districtului de negri din Nørrebro şi vânduse fotografiile unui ziar de stânga din oraş; îşi făcuse, în cele din urmă, un renume cu prim-planul unui poliţist – care bătea un protestatar într-o curte interioară din Blågårdsgade. Această imagine făcuse înconjurul ţării. Trei zile mai târziu, poliţistul se spânzurase cu o funie pe care o prinsese de un cârlig înşurubat, în acest scop, în tavanul sufrageriei sale. Colegii şi soţia sa îl dăduseră jos. Tânărul fotograf nu se simţise niciodată răspunzător pentru această moarte.

Şi când fiţuica rezistenţei intelectuale fuzionase, la sfârşitul anilor

’90, cu ultimul ziar pro-guvernamental, sub numele *Fri Weekend*, Knud Tåsing îl convinsese pe redactorul său să îl angajeze pe Nils Jensen ca fotograf liber-profesionist. De atunci lucrau împreună. De obicei, fără prea multe cuvinte, deoarece fotograful era un tip taciturn.

— Nu există niciun John Bjergstrand, nici în cartea de telefoane, nici în *Pagini Aurii,* spuse jurnalistul.

Tastă douăsprezece litere noi în câmpul de căutare şi trecură câteva secunde, până când arhiva electronică îi afişă titlurile a douăzeci şi patru de articole.

— Numai patru articole, cam puţin, comentă el ca pentru sine.

Portretele nu conţineau, aşa cum era de aşteptat, nici măcar un detaliu privat – în afara faptului că şeful personalului locuise în Gentofte, dar acum se mutase şi avea două fiice în vârstă de şapte şi douăzeci şi trei de ani.

— Acesta este un copil făcut la bătrâneţe. Şi acum divorţează. Doamna locuieşte singură în casă. Dar unde naiba locuieşte el?

Nils Jensen nu răspunse.

Circulaseră câteva zvonuri despre copilăria funcţionarului ministerial, dar nimeni nu ştia cât adevăr conţineau. O sursă anonimă susţinea că puternicul şef al personalului trăise de mic cu mama sa, care, declara o sursă anonimă (probabil aceeaşi) îl ţinea închis în casă şi îl bătea cu umeraşul de haine. Cu acest umeraş îi torturase mintea şi sufletul atât de tare, încât devenise cine era azi. Un câine rău. Un portar naţional, de care nimeni nu putea trece cu uşurinţă.

Potrivit unui articol din ziarul de dimineaţă, el primise de la funcţionarii ministerului o poreclă destul de depreciativă: *Sociopatul.*

Se pare că aşa se refereau la el funcţionarii pe coridoarele înguste ale ministerului, atunci când erau siguri că era departe.

Knud Tåsing îl privi întrebător pe fotograf, dar acesta clătină din cap în tăcere. Ca întotdeauna.

3
KONGSLUND

6 MAI 2008

Arăta precum Cenuşăreasa din povestea pe care mama mea adoptivă mi-o citea când eram mic. La sosire, purta o rochie verde ca frunzele fagilor de pe pantă şi niciuna dintre surori nu suflă o vorbă despre situaţia lor.

— Salutaţi-o pe fiica mea, Marie, spusese mama mea adoptivă şi sunase ca şi cum ar fi încercat să îi avertizeze pe cei cu firi mai sensibile cu privire la ceea ce urma să le arate.

Dar doamna în verde o ignoră. Se înclinase în faţa mea ca o fetiţă, politicos şi sfidător, în acelaşi timp. Şi astăzi, când face parte din identitatea Kongslundului (de aproape douăzeci de ani), nu îmi pot imagina viaţa fără ea.

Scrisoarea anonimă o va afecta şi pe ea, bineînţeles – ca pe mulţi alţii, dar nu ai ce face. Auzind clinchetul ceştilor din grădina de iarnă, mi-am dat seama că primii oaspeţi sosiseră la Kongslund, aşa cum stabilise soarta în urmă cu mult timp.

Ceea ce părea o întâmplare nu fusese niciodată o întâmplare.

Knud Tåsing se trezi dintr-o moţăială agitată, ghemuit între trei cutii dintr-un colţ al biroului său, în clădirea ziarului aflată în dreptul portului.

Fusese întotdeauna un singuratic, născut spre sfârşitul anilor ’60 de o mamă hippie adevărată, care se ridicase prematur din patul lăuziei, pentru a se alătura, încă slăbită, primului marş anti-nuclear de la Holback din Copenhaga. În ciuda durerilor, ea îşi lăsase în urmă, cu inima uşoară, micuţul fiu şi se mutase cu un spaniol frumos, la mai mult de două mii de kilometri spre sud, unde îşi găsise o casă nouă, într-un enorm colectiv anarhic din Andaluzia. Pe Knud îl lăsase cu un tată care era muncitor în fabrică şi care locuia într-una dintre căsuţele terasate dintr-o suburbie de lângă autostrada oraşului Copenhaga. Mai târziu se mutaseră de pe insula de la care îşi primise numele şi unde familia tatălui său se stabilise în urmă cu un secol. Knud Tåsing nu vorbise niciodată de acele vremuri. Jens Nielsen descoperise repede acest lucru. Dar nu pentru că întrebase, el nu întreba niciodată.

Era evident că jurnalistul îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii răsfoind articolele din trecut şi adormise pe un coş de gunoi din plastic verde, răsturnat. Avea ochii încă pe jumătate închişi când primul şi singurul oaspete al zilei îşi croi drumul printre grămezile uriaşe de hârtii, turnuri de cărţi şi munţi de documente, spre locul inconfortabil de dormit.

Reporterul se ridică în picioare, cu un oarecare efort, bombănind:

— S-a făcut deja dimineaţă…?

Emana un miros slab de alcool şi, în mod straniu, ulei, de parcă în timpul maratonului nocturn de lectură, s-ar fi refrişat în apa neagră şi vâscoasă din portul aflat în dreptul clădirii ziarului. Pe masă se afla o singură revistă săptămânală, de care era capsată o chitanţă.

Fotograful se apropie. Era un număr vechi de patruzeci de ani din *Billed Bladet,* care în acele vremuri costa, încă, 75 de øre. Numele revistei era scris cu aceleaşi litere roşii, ascuţite, pe copertă, ca şi astăzi – aproape o jumătate de secol mai târziu. Data era *27 decembrie 1961*.

Nils Jensen se aplecă în faţă. Prima pagină îngălbenită era ocupată de portretul alb-negru al unui copil, care privea lumea cu ochii mari, speriaţi şi cu buzele strânse. Peste cămaşa în carouri a copilului, unul dintre foştii artişti grafici scrisese de mână, destul de curbat, trei cuvinte simple, dar expresive: *Cine mă adoptă*?

— Trimiterea la articol am găsit-o pe pagina de internet a comisiei de adopţii, spuse jurnalistul, ţinând un ochi încă pe jumătate închis, ca şi cum clipitul pe ambele jumătăţi ale feţei, în acelaşi timp, ar fi fost prea obositor în acel moment. Şi – *abracadabra* – ia uite ce am găsit!

Ridică revista şi o aruncă pe birou, cu un gest dramatic, în faţa fotografului.

Cele două imagini care fuseseră trimise la Ministerul de Stat şi la *Fri Weekend* erau copiate din mijlocul vechii reviste săptămânale. Vila cafenie impozantă din rama aurie umplea toată partea stângă, în timp ce pe partea dreaptă fusese tipărită fotografia numită *Cei şapte pitici,* care îl preocupase pe Knud Tåsing timp de mai multe ore în ziua precedentă.

În fotografia alb-negru, şapte copilaşi şedeau cu spatele drept, pe perne şi pături, sub pomul de Crăciun împodobit. Textul era acelaşi ca în scrisoarea anonimă: *Cei şapte pitici – cinci băieţi şi două fete – locuiesc în camera elefanţilor şi sunt cu toţii nerăbdători să îşi găsească o casă nouă şi frumoasă în anul care va veni!*

Knud Tåsing era surprinzător de treaz, după lunga noapte petrecută în poziţia incomodă şi asta înainte de a-şi fuma prima ţigară matinală.

— Dacă ai şti cât de mulţi copii au fost daţi spre adopţie în această ţară! Mii. Regimente şi batalioane întregi de copii danezi sănătoşi, care au fost părăsiţi imediat după naştere. Şi asta nu cu foarte mult timp în urmă.

Pentru o clipă, păru că ar fi vrut să îşi condimenteze comentariul cu un râs cinic, dar se abţinu şi luă, în schimb, revista de pe masă.

Articolul avea şase pagini în partea din mijloc. Fiecare imagine era însoţită de un subtext explicativ scurt: *În salopeta sa în carouri este un domnişor energic de 17 luni, care ştie foarte bine ce vrea,* era textul de

sub imaginea băiatului cu aspect nefericit, care plângea.

Ce ziceţi de Dorte, cea cu gulerul ei alb şi drăgălaş? stătea scris sub fotografia unei fetiţe dolofane, care şedea amărâtă pe o blană de urs polar.

Lângă o fetiţă şi mai obidită, într-o rochie înflorată, jurnalistul scrisese: *Mica Lise pare un pic disperată. Ea are 18 luni şi suferă de un mic astigmatism, dar care se poate trata.*

Imaginea cea mai mare arăta un băieţel brunet, într-un pat alb, aranjat. Peretele din spatele lui era pictat cu elefanţi mici, rotunjiţi, atât de granulaţi în fotografie, încât colţii curbaţi, cozile şi trompele ridicate de-abia se desluşeau.

Această imagine conţinea următorul comentariu: *Un elefant vine alergând… Dar încotro se duce? Când cineva are numai nouă zile, se ştiu prea puţine despre viitorul lui.*

— Acelaşi an ca şi pe formular, rosti jurnalistul. Persoana care ne-a trimis formularul se află şi în posesia revistei. Şi ar dori să ne împărtăşească ceva, aşa că ne indică un punct de plecare precis pentru investigaţiile noastre: orfelinatul Kongslund – 1961.

Se sprijini din nou pe coşul de gunoi ponosit. În puloverul lui gros, verde, tricotat, arăta cumva ca un broscoi pregătit să facă o săritură decisivă după o insectă bâzâitoare.

— Este anul naşterii mele, veni primul comentariu pe care Nils Jensen îl făcu în această dimineaţă.

— Şi al meu. Unul dintre cei mai prolifici ani pentru natalitatea din Danemarca.

Knud Tåsing închise revista şi o aruncă pe o stivă de lângă masă.

— Într-o săptămână, la cămin va fi organizată o aniversare pentru fosta directoare – faimoasa domnişoară Ladegaard, care era poreclită *Magna,* şi cu această ocazie se vor întâlni toţi foştii luptători în psihologia copilului din Skodsborg. Mai mult decât atât, vin o grămadă de politicieni şi celebrităţi. Ar fi chiar mai bine, deoarece în această ţară se vorbeşte despre părinţi, stres şi viaţa de familie.

Plecară împreună de la redacţie, luară Mercedesul bej al lui Nils Jensens şi se îndreptară de-a lungul portului, spre Kongens Nytorv.

— Magna a fost înlocuită în 1989 de o femeie cel puţin la fel de impresionantă, spuse Knud Tåsing. Noua directoare se numeşte Susanne Ingemann.

Cotiră pe Østerbrogade şi intrară în traficul relaxant de dimineaţă de pe Strandvej, trecură de Svanemøllen, Tuborg şi Charlottenlund Fort şi îşi continuară drumul în direcţia Tårbæk.

Abia acum îşi continuă jurnalistul informarea:

— Ieri-seară a fost o şedinţă de urgenţă în biroul ministrului de stat, în timp ce toţi ceilalţi miniştri sărbătoreau Ziua Eliberării. Am aflat asta de la o veche sursă din minister. Şi ghici, de ce?

Nils Jensen nu spuse nimic, ca de obicei, şi jurnalistul continuă:

— *Din cauza scrisorii anonime primite de Orla Berntsen.* Sursa mea nu a fost acolo personal, dar ştia că au discutat cel puţin o oră pe marginea acelei scrisori ameninţătoare şi la final au hotărât să ceară ajutor de specialitate cât mai curând posibil… în persoana fostului adjunct al Poliţiei din Copenhaga, care este consultat, din când în când, pe probleme de securitate de diverse ministere.

Fotograful acceleră în curba largă, trecând de Sølyst şi Emiliekilde. Era o zi cenuşie, blândă, de primăvară şi primii navigatori matinali se plimbau deja în fiord.

— Vechea cunoştinţă a ministrului are acum propria companie. El ar trebui să găsească autorul scrisorii anonime, deoarece i s-a dat mână liberă. Îl cunoşti încă de când erai fotograf de front în Nørrebro. Îl cheamă Carl Malle. Este chemat numai atunci când trebuie rezolvate probleme murdare – şi mai exact atunci când există riscul să te „frigi” zdravăn.

Nici măcar la această comparaţie aparte Nils Jensen nu făcu niciun comentariu.

— Numele lui de familie cu siguranţă i se potriveşte, spuse jurnalistul. Este la fel de rău ca însuşi diavolul. Dar şi scrisoarea vine într-un moment extrem de nepotrivit. Într-o săptămână, toate persoanele de vază se duc la Kongslund, pentru a-şi prezenta omagiile celebrei directoare. În acelaşi timp, ministrul de stat, care a fost timp de decenii patronul material şi spiritual al orfelinatului, îşi va împlini cariera vieţii sale… pe cel mai înalt tron al imperiului. Partidul a sponsorizat şi finanţat Kongslund după război – ca exemplu strălucit de atitudine filantropică a danezilor faţă de cele mai slabe fiinţe şi şefii de partid nu doresc, în niciun caz, să întineze aceste frânturi de istorie daneză. Prin urmare, toată lumea priveşte această scrisoare cât se poate de circumspect, ceea ce sugerează faptul că trecutul casei Kongslund, aşadar, şi prezentul, se bazează pe o singură fraudă imensă. Anume că orfelinatul a ajutat multe persoane de vază să-şi muşamalizeze scandalurile din familie în schimbul sprijinului lor semnificativ, iar trecutul micuţilor a fost atât de bine şters, încât acesta a fost dat uitării pentru totdeauna.

Plicul albastru pe care Knud Tåsing îl ţinea în poală era motivul încrederii sale şi, probabil, ultima speranţă a ziarului de a vinde tiraje întregi. În cadrul unei şedinţe de urgenţă, cu o lună înainte, PR-ul le comunicase jurnaliştilor rămaşi că doar şapte la sută din populaţia daneză ştia de existenţa ziarului *Fri Weekend* şi numai o ştire senzaţională la nivel naţional ar putea dispersa fumul sufocant care, încet, dar sigur, consuma aerul companiei.

Nils Jensen privi chiorâş la literele albe şi negre tăiate cu precizie, dar îşi păstră gândurile pentru sine. Pe malul suedez, Sundul era de un

cenuşiu uniform, ca de oţel (de parcă bunul Dumnezeu tocmai i-ar fi aruncat o privire deprimată) şi fotograful se gândi pentru o clipă la tatăl său, care îl lua cu el în timpul vacanţei, când îşi făcea turele ca paznic de noapte în Nørrebro – probabil în speranţa că fiul său o va lua pe urmele lui. *Pe urmele unei cârtiţe.*

Trecură de Bellevue, cu nisipul alb şi frumoasele smocuri micuţe de iarbă de pe plaja favorită a locuitorilor din Copenhaga în ultimii 150 de ani.

Jurnalistul răsuflă zgomotos.

— Numai numele. *John Bjergstrand,* spuse. Aceasta este informaţia esenţială. Un băiat care a fost adus pe lume cu toată discreţia şi care a fost dat spre adopţie în cel mai mare secret – sub un nume nou, asta nu ştim. Un *bastard* care ar fi putut distruge complet o carieră glorioasă. Cu siguranţă acesta este motivul… O personalitate foarte importantă are o relaţie extraconjugală şi pune în mişcare un întreg mecanism pentru a elimina orice urmă a greşelii sale dezastruoase. Tåsing se lăsă pe spate mulţumit. Cu excepţia uneia. Una pe care autorul anonim al scrisorii a descoperit-o.

Trecură de Strandmøllekroen şi Jægersborg Hegn.

— Prietenul nostru anonim nu cunoaşte identitatea părinţilor, dar este de părere că noi avem o şansă să îi găsim. Şi că *Fri Weekend* va îndrăzni să aducă problema în faţa publicului.

Nils Jensen tăcea în continuare.

— Ştim că Berntsen a reacţionat nervos la scrisoare. Ştim că el cunoaşte orfelinatul şi că o bucată banală de hârtie a surprins atât de tare întregul Minister de Stat, încât au petrecut toată noaptea într-o şedinţă de urgenţă, în loc să meargă la sărbătorirea eliberării. Eu cred că partidul a fost implicat, într-un fel sau altul şi că, de asemenea, cunoaşte şi autorul scrisorii. În anii ’50 şi ’60, danezii au dat spre adopţie mii de copii nelegitimi. Numărul adopţiilor a scăzut abia când avortul a fost legalizat, în 1973. Astfel, micuţii nedoriţi puteau fi eliminaţi înainte să apară pe lume.

Plesni din limbă, ca şi cum acesta ar fi fost un triumf regretabil, dar necesar pentru naţiunea în sine.

— Ieri am discutat cu o funcţionară pensionată de la Protecţia copilului, care a lucrat la un moment dat pentru orfelinat. Aceasta mi-a povestit că, de multe ori, asistentele le dădeau copiilor ca porecle nume de celebrităţi. De exemplu Ebbe Rode, Poul Henningsen… sau Jacqueline Kennedy. Knud Tåsing izbucni în râs. Pe un copilaş complet chel l-au poreclit Hruşciov, după prim-ministrul sovietic, care a bătut cu pantoful în cea mai importantă masă din lume, la Adunarea Generală a ONU. Ai crede că poreclele erau un gest nevinovat, dar copiii n-ar trebui porecliţi în funcţie de asemănările lor exterioare cu cine ştie cine.

Ajunseră sub nişte copaci mari într-o curbă largă, care se îndepărta de apă. Acum, de ambele părţi ale Skodsborg Strandvej se înălţau vile imense, parţial până aproape de trotuar.

— Sursa mea de la Protecţia copilului a mai menţionat ceva… în 1966, directoarea orfelinatului a adoptat chiar ea un copil. Sau, mai precis, a păstrat una din fetele orfane ca pe fiica ei adoptivă. Şi această fată s-a născut în ’61. Mai târziu, după pensionare, domnişoara Ladegaard şi-a cumpărat un mic apartament mai sus de Skodsborg, în timp ce fiica ei adoptivă, care în prezent are aproape cincizeci de ani, continuă să locuiască în orfelinat. Făcu o scurtă pauză. Ciudat, nu?

Nils nu răspunse. Locuise acasă până la vreo douăzeci şi cinci de ani. Semnaliză şi coti la dreapta, pe un drum abrupt, sinuos, acoperit cu pietriş, care ducea în jos spre coastă şi spre apă.

La început a fost aproape sigur că greşiseră drumul, dar apoi văzu umbrele întunecate dintre copaci şi, un pic mai târziu, conturul casei imense, care se profila dinaintea lor ca o carenă uriaşă, cafenie, într-o mare verde de coroane de fag. Câteva secunde mai târziu, văzură cele şapte coşuri albe şi o anexă în formă de turn, care se întindea spre sud – şi în cele din urmă, întreaga vilă.

Fotograful încetini copleşit şi opri motorul.

Cei doi bărbaţi rămaseră un moment în maşină, tăcuţi. Orfelinatul avea ceva inabordabil în mijlocul acestei perspective de un verde proaspăt – ca un conac englezesc din secolul al XIX-lea: nu prea mare, dar fiecare coloană, fiecare cornişă şi fiecare fereastră aveau un aer maiestuos.

După un minut de reculegere, jurnalistul începu să vorbească cu vocea scăzută:

— Priveşte vila, Nils. Şi imaginează-ţi că în ţara noastră mii de danezi au fost adoptaţi şi nu şi-au cunoscut niciodată părinţii adevăraţi. Pentru mulţi, povestea lor a început în această casă.

Respiră adânc şi deschise uşa pasagerului. Fotograful îl urmă.

Lui Nils Jensen i se zbârli părul de pe braţe, deşi era deja începutul lunii mai. Această teamă îi era complet necunoscută, de fapt. Se plimba cu tatăl său, în timpul turelor de noapte, prin Nørrebro şi prin cimitir, şi era obişnuit cu umbrele întunecate şi reci. Frica era ceva nepermis în *Domeniul cărţii*, asta îi spusese tatăl său în acel moment.

De aceea reacţia lui îl surprinsese.

Împrejurimile casei erau la fel de idilice ca în descrierea din ziarul săptămânal. Cu toate acestea, o secundă avu impresia că este urmărit şi se întoarse încet. Îl auzi pe Knud Tåsing râzând la disconfortul său evident. În timp ce râdea, jurnalistul avu un acces de tuse şi fu nevoit să se sprijine cu mâinile pe genunchi. Tusea lui urâtă răsună până în adâncul crângului.

Abia mai târziu Nils Jensen se gândi din nou la ce i se păruse că

vede în partea de sus a pantei: o siluetă micuţă, care se retrăsese cu spatele înapoi în tufişuri înainte să dispară spre sud, către un conac alb vechi. Desigur că era absurd şi, de fapt, nu ar fi putut fi nimic mai mult decât o iluzie. Casa albă de pe proprietatea vecină era goală, evident, şi părea complet distrusă, chiar şi de la distanţă. La ferestre nu existau perdele sau plante şi nu era absolut niciun semn care să dea de înţeles că această casă era locuită. Nu se putea spune precis dacă o casă este locuită sau nu, se gândi el. Şi acest lucru îl învăţase tot de la tatăl său.

Knud Tåsing se îndreptă şi scuipă pe jos. În capătul îndepărtat al parcării se afla o maşină mare, dar Nils Jensen putea citi cu uşurinţă numărul de înmatriculare, în ciuda distanţei: MAL 12.

— Bună ziua.

Se întoarse şi observă că Knud era la fel de şocat ca el.

Ea se apropiase neobservată.

— Mă numesc Susanne Ingemann. Aţi sosit mai devreme decât vă aşteptam…

Purta o rochie verde, elegantă, care îi ajungea până la glezne. Fotograful îi remarcă frumuseţea mai repede decât ar fi putut captura declanşatorul prima imagine; picioarele bronzate în sandalele din piele de culoare maro-închis, părul castaniu-închis (cu o uşoară nuanţă roşiatică), care era legat într-un coc strâns, cu o clemă metalică. Îi salutase pe cei doi cu un gest defensiv, graţios, dar de la distanţă, fără niciun semn de contact fizic.

— Bun venit la… Kongslund.

El observă o ezitare înainte să fi rostit numele celebrului orfelinat. Era ca şi cum i-ar fi declanşat ceva în interior.

— Să mergem înăuntru.

Gazda porni, înainte ca ei să poată răspunde.

Intrară într-o sală mare, ai cărei pereţi fuseseră acoperiţi cu lambriuri din mahon. Deasupra unui şemineu din teracotă, care părea nefolosit de zeci de ani, peretele fusese acoperit de fotografii alb-negru, în mici rame negre şi maro: figurile copiilor, luminate de bliţ, fotografii care fuseseră făcute în anii ’50 şi ’60.

Nils stătea tăcut acolo, privind fotografiile care îi aminteau de casa părintească. Crescuse într-un mediu în care sentimentalismul era rezervat eroinelor de roman aflate în primejdie şi cântecelor de dragoste ale lui Bjørn Tidemand din programul radio duminical de dedicaţii muzicale. Îşi lăsă privirea să alunece în altă direcţie. O scară largă ducea la etajul superior. Pe peretele de deasupra balustradei atârna pictura unei femei cu o pălărie cu boruri largi, aflată într-o dumbravă pitorească. Era îmbrăcată într-o rochie de culoare verde-închis, cu mâneci lungi şi plisată, iar materialul cădea drapat, formând cascade în jurul picioarelor.

— N.V. Dorph. Aceasta este contesa Danner.

Pentru a doua oară fu surprins de vocea directoarei. Knud Tåsing începu să tuşească din nou.

Ea îl ignoră şi vorbi pur şi simplu mai tare.

— Dorph a construit casa pentru fostul căpitan de marină care a locuit aici, înainte ca ea să fie repartizată Protecţiei copilului. El a pictat şi tablourile, spuse ea. Cel puţin cele mai multe dintre ele. Poate că doriţi să începem vizita din acest punct.

Îi lăsă să urce scara largă, în faţa ei. Nils auzi foşnetul rochiei verzi, în timp ce ea îi urma. Totul părea destul de straniu, căci directoarea era într-un fel o versiune actualizată a femeii din tablou.

— Casa a fost construită între 1848 şi 1850 de un arhitect cunoscut – se pare în colaborare cu ultimul monarh absolut, regele Frederik al VII-lea şi exact în perioada naşterii Constituţiei, spuse ea.

Knud Tåsing tuşi din nou, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze lipsa de încredere în această declaraţie.

Se aflau pe un coridor lung, întunecat, cu trei-patru uşi închise.

— Aici locuiau înainte *Domnişoarele* – şi directoarea. La acea vreme, personalul încă era găzduit în casă, între toţi copiii. Era destul de normal. Ea stătea cu spatele la hol şi la pictura imensă. Arhitectul a iubit acest loc atât de mult, încât nu se putea îndura să se mute de aici. Prin urmare, şi-a construit propria casă pe o proprietate vecină, chiar acolo, în partea de sus a versantului sudic. Casa albă dărăpănată, pe care sigur aţi văzut-o. Acolo a locuit cu soţia şi cu fiul lui, şi mai târziu cu soţia lui… şi cu fiica lor.

Şi, din nou, ea făcuse o pauză ciudată înainte de *fiica lor,* pe care Nils nu o putu interpreta imediat.

— Fiica avea paralizie spastică.

Încă o informaţie ciudată.

— Kongslund a fost transmisă din generaţie în generaţie, până când a cumpărat-o Protecţia copilului în 1936.

Susanne Ingemann se opri şi deschise o uşă.

După coridorul slab luminat, acum lumina era copleşitoare. Spaţiul era, într-adevăr, demn de un castel, camera unei regine. În ciuda maşinilor de jucărie de pe masa din mahon de la fereastră şi a păpuşilor de pe scaune (blonde, brunete şi roşcate), atmosfera era elegantă, o singurătate aşa ca a castelelor care nu mai sunt locuite de zeci de ani. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet auriu şi pe cele două canapele extensibile, de epocă, se aflau perne sclipitoare din mătase, de culoare verde-închis, cu buchete de flori imprimate, trandafirii. De la ferestre se putea vedea un gazon mare, verde-deschis, pe o plajă îngustă de nisip. Între grădină şi plajă se ridica un mic gard din plasă, cu două portiţe în stânga şi în dreapta, care probabil era menit să-i împiedice pe copii să sară direct în apă, atunci când adulţii îi scăpau

din ochi pentru o scurtă perioadă de timp.

— Timp de peste o jumătate de secol, aceasta a fost camera privată a directoarei, explică Susanne Ingemann. Nu am schimbat-o. Apoi păşi din nou pe coridor şi spuse: Acolo, în capăt, este biroul, dar nu este nimic de văzut.

Uşa era deschisă.

Nils Jensen aruncă o privire în cameră. Pe pervazul ferestrei se afla o colivie mare, goală. Nu văzuse nicio pasăre pe nicăieri.

Ea îi remarcă privirea.

— Am avut odată trei canari, îi spuse. Dar au murit de mult. Haideţi, să mergem în seră şi să bem un ceai.

„Omul din popor a primit permisiunea să arunce o privire în camerele sfinte”, se gândi Nils. Cu siguranţă aceasta fusese o repetiţie pentru vizita miniştrilor şi a personalităţilor care aveau să participe la marea aniversare de peste câteva zile. În timpul plimbării lor prin casă nu se întâlniseră cu nimeni. Poate copiii fuseseră mutaţi în altă parte a casei, astfel încât să nu fie deranjaţi de vizitatori.

Arătă spre o masă dintr-o cameră înaltă, cu două ferestre, cu vedere spre grădină şi spre apă.

— În timpul războiului, Domnişoarele chiar au avut de lucru, spuse ea şi se aşeză pe o canapea, cu spatele la fereastră. Au făcut o treabă bună şi, în timpul ultimilor ani de război, au colaborat cu mişcarea de rezistenţă. Dar sunt sigură că ştiţi deja asta, nu?

Nils auzi, pentru o fracţiune de secundă, mândria din vocea ei. Bineînţeles că ştiau istoria.

— Este o perioadă despre care Magna – domnişoara Ladegaard – vorbeşte foarte rar.

— Magna?

Spre propria lui surpriză, se auzise singur adresând această scurtă întrebare.

— Da, aşa au numit-o întotdeauna copiii, spuse ea. Aşa se spunea aici. Nu ştiu cum s-a ajuns la această poreclă. Martha Ladegaard, exact la doisprezece ani după inaugurarea căminului, a devenit directoarea Kongslund, adică pe 13 mai 1948, şi aceasta este data pe care dorim să o sărbătorim, marţi, aniversarea ei de şaizeci de ani, chiar dacă s-a pensionat, desigur, de mult timp. Ea a însemnat totul pentru acest loc.

Cuvintele ei sunaseră extrem de patetic.

După o scurtă pauză, Knud murmură:

— Lăsaţi copilaşii să vină la mine.

Era răguşit, după accesul de tuse.

Susanne Ingemann tresări uşor, ca şi cum ar fi găsit citatul foarte nepotrivit.

Jurnalistul îşi drese glasul şi adresă prima întrebare adevărată de la sosirea lor.

— În trecut, în anii ’50 şi ’60… Din câte ştiu eu, aceasta a fost generaţia de baby boomers din Danemarca – cu foarte multe adopţii?

— Este corect, spuse Susanne Ingemann cu tonul unei profesoare care îi răspunde unui elev extrem de inteligent.

Nils Jensen apucă aparatul de fotografiat şi îl porni. Probabil că era numai în imaginaţia lui, dar gazda lor păru dintr-odată mai alertă decât în timpul turului.

— Asta s-a întâmplat până pe la jumătatea anilor ’60, spuse ea. Între timp, spre adopţie au mai fost daţi foarte puţini copii danezi. Şi aceia puţini despre care vorbesc sunt la noi, da. Aceştia sunt copiii care nu pot rămâne cu părinţii lor biologici din diverse motive. Din cauza abuzului… a bolii… Când domnişoara Ladegaard a ieşit la pensie în 1989, eu am preluat conducerea.

— Dar atunci, insistă jurnalistul, în anii ’50 şi ’60 erau copii complet normali, care erau pur şi simplu *nedoriţi,* corect?

— *Pur şi simplu nedoriţi* – da, dacă aşa doriţi să le spuneţi, este adevărat. Mulţi dintre taţi dispăreau încă înainte de naştere. De multe ori nu se ştia cine este tatăl. În cele mai multe cazuri, mama, rămânea singură şi, pe deasupra, mai era şi foarte tânără.

— Şi aceşti copii au fost cazaţi aici, în aceleaşi camere de astăzi?

— Da, spuse ea şi adăugă cu o uşoară aroganţă: Unde altundeva?

Knud Tåsing se aplecă şi întrebă, cu o voce dintr-odată clară:

— Putem vedea *camera pentru sugari?*

Susanne Ingemann rămase cu ceaşca de ceai în aer, într-un gest rigid, la doi centimetri de buze. Atmosfera din cameră se răci brusc.

— Camera pentru sugari? rosti cuvântul tărăgănat.

— Da.

În acest moment, Nils Jensen înţelese provocarea. Knud Tåsing îi transmitea subtil că ştia mai multe decât s-ar fi putut citi în articolele elogioase scrise de-a lungul a cinci decenii. Niciun vizitator ocazional nu ar fi putut şti că acea cameră pentru cei mici era numită aşa.

Knud Tåsing ştia cuvântul din formularul din scrisoarea anonimă.

În aceeaşi secundă, îşi dădură seama că nu sunt singuri. Mai întâi auziră numai un zgomot, apoi văzură mişcarea.

Se aşezase pe un scaun în spatele coloanei albe care separa sera de camera de zi, aproape în întuneric. Acum venise la masa lor şi stătea în lumina care intra prin cele două ferestre de la est. Cei doi oameni de presă îl priviră, incapabili să îşi ascundă surprinderea.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Carl Malle, spuse Susanne Ingemann. El este oaspetele nostru, se opri pentru o clipă, ca reprezentant al Ministerului de Stat.

Lui Nils Jensen i se păru pentru un moment că ea rostise cuvântul „reprezentant” cu un anumit sarcasm.

— Da, spuse omul cel masiv în faţa lor, dând din cap ca un semn de

salut, dar fără a întinde mâna. Lucrez ca şef al securităţii în cadrul ministerului. Prin urmare, nu vă veţi supăra dacă voi participa la interviu?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, el se aşeză lângă directoare, pe canapea, depăşind-o pe aceasta cu cel puţin un cap, aşa cum observă Nils.

— Dar, de fapt… continuă Knud Tåsing, dar se poticni, pentru că nu se putea gândi la niciun motiv bun pentru care să se adreseze unui om străin casei, în care el însuşi era numai un oaspete.

— Consideraţi discuţia drept o *conferinţă de presă,* spuse omul cel masiv. Foarte oficial. Până la urmă, sunteţi aici tot cu treburi oficiale, nu-i aşa?

— Dar la o conferinţă de presă, de obicei, sunt prezenţi mai mulţi jurnalişti.

Knud Tåsing încerca din răsputeri să preia controlul asupra situaţiei surprinzătoare pentru el.

— Atunci mă puteţi considera un *angajat neoficial*… al ministerului şi al casei Kongslund, care îşi primeşte banii din bugetul de stat şi, prin urmare, are un acord de finanţare exclusiv cu ministerul. Timp de mai mulţi ani, aceasta a fost una dintre responsabilităţile mele, să protejez reputaţia Kongslund. Carl Malle se aprobă cu un zâmbet. Nu sunt mulţi care ştiu acest lucru, dar Susanne vă poate confirma… în cazul în care are importanţă. Dar Knud Tåsing nu este neapărat recunoscut pentru atenţia la detalii, nu-i aşa? Nu? Bine. Susanne v-a spus istoria pe scurt, aşa cum aţi convenit ieri cu ea.

Şeful securităţii puse pe masa joasă dintre ei o tăietură din ziar şi mută ceainicul cu câţiva centimetri, astfel încât toată lumea să o poată vedea. Aceasta cuprindea un articol pe trei coloane, într-unul din cele mai importante ziare de dimineaţă, data fiind scrisă cu cerneală roşie, la un centimetru sub titlul dramatic: *Când presa distruge oamenii.*

Nils nu văzuse articolul niciodată, dar Knud Tåsing se holba la hârtie de parcă era strâns într-un laţ.

Articolul era datat mai 2011. Un pasaj era evidenţiat cu litere îngroşate: *Şase femei au fost violate şi acum palestinianul care fusese condamnat pentru infracţiune a fost achitat. Dar dacă este vinovat, chiar dacă jurnaliştii zeloşi (de sex masculin) din presa de scandal au semănat îndoieli cu privire la dovezile tehnice? Dar dacă este vinovat, chiar dacă judecătorii zeloşi (de sex masculin) l-au achitat*?

Sub citat era scris, cu litere cursive, numele Susannei Ingemann. Ea stătu acolo în tăcere, ca şi cum s-ar fi lăsat copleşită de amintiri, ca atunci când îl atacase atât de direct pe Knud Tåsing – şi probabil că fusese extrem de neplăcut. Apoi rosti, fără să se uite la bărbatul masiv de lângă ea:

— Ce treabă are o tăietură dintr-un ziar vechi cu acest caz?

Carl Malle răspunse ridicând din umeri. Era nevoie de mult mai mult pentru a-l zdruncina.

— Nimic mai mult decât că jurnalistul pe care l-ai tras în ţeapă atât de precis… spuse el foarte încet, aproape tandru, este omul care stă acum în faţa ta. Şi el nu este aici pentru a salva reputaţia Kongslund. Sau pentru a face ceva bun pentru unul dintre noi.

Nils Jensen închise ochii şi simţi, dacă era posibil, o nelinişte şi mai mare decât mai înainte, în curtea din faţa casei.

Articolul fusese tipărit la trei zile după eliberarea palestinianului acuzat de viol şi, în mod incredibil, Susanne Ingemann ar fi putut să aibă dreptate. Fusese nevoie de exact patru luni între achitare şi dezastrul care smulsese pământul de sub picioarele reporterului victorios şi de sub picioarele tuturor editorilor care îl susţinuseră. El se ocupase de achitarea unui vinovat – a unui „sărac” palestinian, înainte ca acesta, după câteva luni, să răpească doi băieţi de pe un teren de joacă din Herlev şi să-i împuşte mortal într-o parcare din Nordseeland, pentru ca apoi să-şi ia propria viaţă. În biletul său de adio recunoscuse toate violurile, pentru care fusese achitat – şi, astfel, îşi bătuse joc de omul care se ocupase cu eliberarea sa, fără a înţelege, chiar şi într-o mică măsură, ce ură pot stârni acţiunile întreprinse în numele caritătţii.

— Dar nu prea ne dorim să vorbim astăzi despre asta, spuse încet jurnalistul, fără a-şi lua ochii de la articol.

Declaraţia vagă arătă, mai mult decât orice altceva, cât de răscolit era.

Poliţistul pensionat nu răspunse.

— Da, a avut dreptate, spuse Knud Tåsing. Cu toţii aţi avut dreptate. *Poliţia* a avut dreptate. Dar am fost nevoit să acţionez aşa, rosti el nazal.

Apoi tăcu, la fel ca directoarea centrului.

După un minut care parcă nu se mai termina, Susanne Ingemann se aplecă în faţă.

— Aţi întrebat despre camera sugarilor, spuse ea.

— Da… Aşa se numea pe atunci, nu-i aşa?

— Da, şi aşa se numeşte şi astăzi – printre cei care îşi mai amintesc de acea vreme. Dar oficial, aici în casă, camera este denumită altfel. Susanne Ingemann zâmbi şi îl privi direct pe Knud Tåsing… *Camera elefanţilor.*

Aparatul de fotografiat al lui Nils Jensen îi alunecă pe sub braţul drept şi ateriză pe podea, cu un zăngănit. Văzu elefanţii mici, rotunzi, în faţa ochilor – pe tapetul din spatele unui copilaş, în vechiul ziar săptămânal – şi cuvintele ciudate care pâlpâiau deasupra fotografiei: *Un elefant vine alergând…*

Knud Tåsing ignoră aparatul de fotografiat căzut şi se aplecă în faţă

pentru a strânge informaţii.

— Dar de ce este numită aşa… *Camera elefanţilor?*

— Pentru că pereţii sunt decoraţi cu nişte elefanţi mici, explică Susanne Ingemann şi îi înfruntă privirea jurnalistului. Nici fotograful, nici şeful securităţii nu păreau a înţelege. La momentul respectiv, când Magna a preluat conducerea, prima ei asistentă, Gerda, care astăzi este şi ea pensionară, a pictat camera, de la podea până în tavan, cu mici elefanţi albaştri. O muncă fantastică. Ei încă sunt acolo, pe toţi pereţii. Există şi o cameră cu girafe galbene şi o cameră mai mare, cu arici cenuşii. Camera cu girafe se numeşte Camera girafelor şi cea cu arici, bineînţeles, Camera aricilor. Acesta este tot secretul. Acolo stau copiii un pic mai mari.

Knud Tåsing schimbă brusc subiectul.

— Am făcut câteva investigaţii. Privi în zare, pe deasupra ochelarilor. Şi aşa am dat peste o moaşă de la maternitatea din Rigshospital. Ea a fost elevă în secţia care, în perioada despre care vorbim, în anii ’50 şi ’60, se numea Maternitatea B.

Knud studie o foaie de hârtie pe care o adusese în mapă.

— Se numeşte Carla.

Susanne Ingemann nu spuse nimic. Numele sursei de top a jurnalistului nu părea să o îngrijoreze.

Jurnalistul îşi consultă din nou notiţele de pe foaie.

— Îşi aminteşte de o fată, care probabil că avea 16 sau 17 ani. Şi ea a dat naştere unui copil, în timp ce sufletul părea să îi coboare direct spre iad. Trebuie să se fi întâmplat în aprilie sau în mai 1961, mi-a spus ea. Fata nu a apucat să îşi vadă copilul înainte ca acesta să dispară de la maternitate. Şi directoarea de la Kongslund a luat copilul personal.

— Atunci copilul a avut noroc. Kongslund era cel mai bun loc din toată ţara. Alţi copii au ajuns în orfelinate mult mai rele, ca Sølund sau Ellinge Lyng, unde stăteau complet singuri, fără îngrijitori adulţi.

— Da, am auzit.

Jurnalistul o privi din nou pe directoare pe deasupra ochelarilor şi întoarse foaia de hârtie care se afla pe masă, în faţa lui. Balanţa din cameră se înclinase în favoarea lui. Carl Malle se aplecă, pentru a arunca o privire la aceste notiţe care, aparent, îl susţineau pe jurnalist. Susanne Ingemann îşi pusese mâinile în poală, iar lumina de pe cer, deasupra fiordului, picta o aură strălucitoare, de culoare roşie, în jurul capului ei.

— Au existat, spuse Knud cu voce şoptită, o mulţime de zvonuri în acei ani. Neconfirmate, dar au existat. Zvonurile spuneau că directoarea Kongslund, în cazuri foarte rare şi cu cea mai mare discreţie, îi ajuta pe oamenii aleşi, deci pe taţii în devenire, să scape de necaz. Din situaţii extrem de jenante…

Dădu din nou scurt din cap şi făcu o pauză.

Nils Jensen simţi tăcerea expectativă a Susannei Ingemann.

Knud Tåsing tuşi, de data asta sunând fals, înainte de a continua:

— Pe atunci încă nu era vorba de avortul legal sau de noua moralitate sexuală. Dar mersul era acelaşi. Reporterul zâmbi uşor. Şi aşa s-a întâmplat din nou şi din nou, ca o personalitate sau alta bine-cunoscută şi influentă – un politician sau un director, sau un actor – să comită un pas greşit şi să devină tatăl unui aşa-numit *copil nelegitim.*

— Un copil din flori, da.

Vocea Susannei Ingemann era la fel de neutră precum cea a jurnalistului.

— Asta se întâmpla în perioada postbelică, cu mult timp înainte de dreptul liber la avort, spuse Knud. Din cele mai diferite motive, aceşti copii nedoriţi au apărut pe lume, probabil, pentru că nu au existat mijloacele sau curajul de a permite eliminarea lor cu ajutorul unui vraci oarecare.

— Da. Pe atunci asta se numea *întrerupere ilegală de sarcină.*

— Şi, astfel, reprezentau o problemă concretă, jenantă pentru părinţii lor. Probabil în special pentru personalităţile distinse, care nu puteau să rişte ca mamele acestor copii să îi nască oficial şi, astfel, să îi dea de gol. Şi aici sursele raportează că orfelinatul Kongslund a intervenit într-o serie de cazuri. În aceste cazuri speciale, căminul s-a asigurat, foarte discret, ca naşterea să nu fie înregistrată şi rodul nedorit al iubirii să fie apoi înstrăinat cu succes. Îşi coborî vocea: Pentru ca mai apoi să uite tot ce avusese de-a face cu această problemă.

Susanne Ingemann nu spuse nimic.

— Directoarea – care trebuie să fi fost Magna – a distrus, pur şi simplu, toate pistele.

Succesoarea Magnei din Kongslund nu reacţionă deloc.

— Ce putere trebuie să fi avut!

Vocea lui Knud Tåsing devenise liniştită, sunase aproape reverenţios, în timp ce el şedea adus de spate, cu cămaşa şifonată.

— Da, spuse Susanne Ingemann. În cazul în care este adevărat.

— Sursele mele spun asta. Şi zvonurile încă sunt cunoscute de un număr surprinzător de oameni, după atâţia ani.

— Deci aveţi surse din trecutul îndepărtat care, în anumite circumstanţe, se bazează numai pe zvonuri.

Jurnalistul luă, absent, ultimul biscuit de pe tavă.

— Kongslund n-ar fi supravieţuit, fără o enormă bunăvoinţă din partea celei mai înalte funcţii, în zona cea mai scumpă din Strandvej, corect?

Puse biscuitul înapoi pe tava lucioasă din argint.

— Nu este aşa? O casă plină de bastarzi, în mijlocul celei mai fine

societăţi din ţară? Acest lucru cu siguranţă nu a fost foarte popular. Până când s-a descoperit că celor bogaţi şi puternici li se putea oferi o contribuţie semnificativă, nu-i aşa?

Susanne Ingemann se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Alaltăieri, o scrisoare a fost trimisă la Ministerul de Stat, în care se aduc acuzaţii cât se poate de clare că la Kongslund au fost ascunşi anumiţi copii. Un copil chiar este menţionat nominal…

Knud Tåsing aşeză pe masă foaia din revista săptămânală, cu pozele, precum şi vechiul formular de adopţie, în faţa Susannei Ingemann. Aceasta studie documentele, fără a ridica ochii, iar Carl Malle se aplecă peste umărul ei stâng să le vadă şi el.

— Cine este John Bjergstrand? întrebă Tåsing.

Nicio reacţie. El repetă întrebarea.

— John Bjergstrand. Nu ştiu. Cine poate fi?

— Cred că a fost un copil adoptat din Kongslund, din Camera sugarilor, spuse ezitant jurnalistul, pe care lipsa de expresie a femeii îl deconcertase.

— S-a întâmplat cu mult înainte de venirea mea, nu am auzit de acest nume. Susanne Ingemann zâmbi şi îl privi chiar binedispusă, în ciuda acuzaţiilor grave aduse orfelinatului Kongslund. Şi dumneavoastră sunteţi sigur că sursa nu a greşit? Poate că a confundat Kongslund cu un alt orfelinat, întotdeauna au existat cel puţin cincizeci de case de copii în Danemarca.

Zâmbi din nou.

— Danemarca era plină de case cu copii, care erau respinşi de părinţii lor. Băieţelul acesta ar fi putut fi în oricare dintre ele.

— Scrisoarea i-a fost adresată şefului de personal de la Ministerul de Stat, Orla Pil Berntsen. Ce treabă are el cu Kongslund?

— Niciuna.

După părerea lui Nils, răspunsul veni o idee prea repede.

— Credem că a fost aici atunci când era copil.

Presupunerea lui Knud Tåsing fusese deja făcută la plural.

— Viaţa privată a lui Orla Berntsen îl priveşte numai pe el.

Ea rostise numele oficialului în măsura în care i se permisese, fără îndoială. Ea îl cunoştea – şi el avea o legătură cu Kongslund.

Knud Tåsing nu rată acest moment.

— Vă solicit informaţii care ar trebui să fie disponibile publicului, deoarece Kongslund este o instituţie publică şi este finanţată de mai mulţi ani din fonduri publice – aşa cum a subliniat chiar domnul Malle.

— În acest caz, v-aş sugera să îl întrebaţi personal, spuse ea. Lăsând asta la o parte, este evident că dorim să fim sprijiniţi în continuare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Se uită cu o urmă de ironie spre Carl Malle şi din nou Nils observă

ostilitatea dintre ei.

— Ministerul vă presează? Atunci el de ce a fost invitat la această conversaţie între *Fri Weekend* şi Kongslund?

Susanne Ingemann se ridică de pe canapea şi se duse la fereastră. Rămase aproape un minut cu spatele la cei trei bărbaţi, privind spre fiordul albastru. Apoi se întoarse brusc.

— Da, confirmă ea. Orla Berntsen a fost la Kongslund când era bebeluş. Aceste informaţii sunt strict confidenţiale. El nu a fost aici pentru a fi adoptat, ci pentru că mama lui avea o situaţie foarte dificilă. Protecţia copilului a ajutat-o. Mai târziu, el venea cel puţin o dată pe an pentru a o vizita pe domnişoara, împreună cu mama sa. De aceea ştiu despre el. Şi ministerul a fost informat. Suntem o instituţie publică. Ministerul de Stat ne sprijină, ministrul se află în Consiliul de supraveghere – totul este oficial.

Suna ca şi cum îl cunoştea mai bine decât ar fi vrut să admită.

— N-a avut o viaţă uşoară, spuse ea în cele din urmă.

Knud Tåsing se aplecă în faţă. Tăcerea lui atârna între ei, ca o întrebare: *De ce?*

Se întoarse spre canapea, dar nu făcu nicio mişcare pentru a se aşeza. Poate că voia să evite apropierea de poliţistul pensionat. Pentru o clipă, Nils fusese sigur că ea nu va răspunde la întrebarea mută a lui Knud Tåsing, dar apoi rosti:

— Atunci, asta a fost… o poveste foarte tragică.

Carl Malle făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se ridice, dar rămase jos.

Ea nu îl privi, dar, cu toată lumina, Nils simţi sclipirea sfidătoare din ochii ei, înainte de a continua:

— Se spune că a fost martor la moartea unui om sau, poate a fost şi implicat, dar probabil că este numai un zvon. Era încă un copil. Ştiu doar că Magna a aranjat să existe un psiholog consultat permanent pentru Kongslund. A existat o echipă care a fost angajată permanent la Kongslund şi sigur au existat şi alte măsuri, despre care nu ştiu nimic. În plus, nu puteţi scrie nimic în ziar, bineînţeles. Vă spun aceste lucruri numai pentru a vă ajuta să înţelegeţi că eu încerc să fiu cât se poate de deschisă… Aici, nimic nu este ascuns sub covor. Dar nici nu există ceva care ar putea fi de interes pentru alţii… sau pentru *Fri Weekend*.

Cu toate acestea, ea le oferise o informaţie extrem de interesantă celor doi oameni de presă, pentru care altminteri ar fi trebuit să sape luni de zile.

— La ce alte măsuri vă referiţi?

Întrebarea lui Knud Tåsing venise fără ezitare.

În acest moment, Carl Malle bătu cu palma în masă. Impactul violent trimise pe podea trei linguriţe, cu un zăngănit.

— Ei, acum ajunge! Acestea sunt informaţii interne care au fost deja manipulate cu o neglijenţă atât de mare, încât cineva a murit…!

Fostul poliţist dădu să se ridice.

Jurnalistul luă cererea de adopţie de pe masă şi puse hârtiile înapoi în dosar.

— Vă mulţumim pentru cooperare, îi spuse el gazdei. Ne vom întoarce într-o săptămână, pentru celebrarea aniversării.

Se ridică în picioare.

— Dar atunci ne vom mulţumi să aplaudăm, adăugă el.

Directoarea rămase pe palier şi se uită după ei, în timp ce se îndreptau spre maşină. Carl Malle nu se ostenise să-i conducă. Misiunea lui era, evident, încheiată.

Knud Tåsing se opri brusc pe aleea din mijloc, se întoarse şi o privi încă o dată pe frumoasa directoare.

— Vechiul caz. Cei doi copii… Nu mai este relevant?

Ea înţelese imediat întrebarea lui incoerentă.

— Ba da, spuse ea.

Nils Jensen îşi ţinu respiraţia.

— Şi ce spuneţi… azi?

— Spun… că, în cele din urmă, totul devine trecut. *Totul* se termină, dacă ai suficientă răbdare. Şi dacă îl dezgropi tu însuţi din nou.

El dădu din cap. Sugestia ei fusese mai mult decât clară. „Lasă Kongslund să se odihnească în trecut, pentru ca lumea – şi Carl Malle – să nu-ţi trezească demonii.”

— Fosta directoare are o fiică adoptivă, nu?

La început, nu veni niciun răspuns, ci numai o prelungire a tăcerii anterioare. Apoi urmă confirmarea.

— Da, a avut o fiică adoptivă. *Inger Marie.* Acesta era numele ei atunci când a venit aici, în 1961. Dar noi îi spunem Marie, pur şi simplu. Este asistenta mea de când sunt aici.

Apoi, Susanne Ingemann îi citi următoarea întrebare în ochi, dintr-o singură privire.

— Şi da, locuieşte aici. Într-o cameră foarte frumoasă. Cea mai frumoasă cameră din toată casa. Noi o numim camera regelui, deoarece arhitectul a proiectat-o în conformitate cu instrucţiunile precise ale regelui Frederik al VII-lea. Acolo a locuit încă de la început.

Arătă cu mâna ei subţire spre coama acoperişului.

— Cel mai frumos loc din casă, cu o vedere fantastică spre fiord şi către insula Hven. Dar astăzi nu este aici. O scurtă tăcere. Dacă doriţi să vorbiţi cu ea, trebuie să veniţi în altă zi.

Dădu scurt din cap.

Ochii verzi, părul lucios roşiatic, maro-auriu.

„Şi toate sunt nişte minciuni, credea Nils. Marie este aici, dar nu

trebuie să ne întâlnim cu ea, în niciun caz.”

— Am fost indignat că l-a lăsat pe Carl Malle să intervină.

Knud Tåsing îşi aprinse o ţigară mentolată. Mâna în care ţinea bricheta tremura uşor.

Imensul Mercedes porni spre Copenhaga, pe Strandvej.

— Asta a fost cu adevărat neplăcut.

Jurnalistul era mai palid ca de obicei.

Nils Jensen nu spuse nimic.

— Nu ne-au oferit niciun unghi de atac. Dar tare mi-ar fi plăcut să o întâlnesc pe Inger Marie, fiica adoptivă. Sunt sigur că mi-ar fi povestit câte ceva din perioada asta? Poate că ar fi trebuit să fim mai insistenţi. Prezentarea casei nu a fost atât de cuprinzătoare pe cât ni s-a promis. Fără acces la Camera sugarilor, fără acces la fiica adoptivă, niciun cuvânt despre micul John Bjergstrand, asta dacă a existat.

Suna neobişnuit de resemnat.

Trecură de Strandmøllekroen.

— Era foarte frumoasă, foarte prietenoasă şi cât se poate de precaută, spuse Knud Tåsing mai mult pentru sine însuşi. Şi ce spui de atmosfera din casă?

— Foarte deprimantă.

Jurnalistul coborî geamul lateral şi îşi aprinse o nouă ţigară mentolată.

Trecură de Bellevue şi Charlottenlund Fort.

— Okay, tot locul este încărcat de istorie, inclusiv hornul – cu Frederik al VII-lea şi iubita lui. Până la toate cele şapte hornuri.

Relaţia lui Knud cu trecutul era atât de indiferentă, cum te puteai aştepta de la un reprezentant al unei industrii care avea un interes redus în evenimentele de mult apuse (cu astfel de poveşti nu se putea vinde niciun ziar).

— A fost unul dintre cei mai iubiţi regi ai poporului, spuse Nils şi îşi dădu seama cât de pedant suna. Amanta lui a fost *Contesa Danner,* pe care iniţial o chema domnişoara Louise Rasmussen.

— Aha, spuse jurnalistul cu un pic de asprime. Deci o adevărată *domnişoară.* Poate că fosta directoare este într-adevăr înrudită cu ea. *Magna* sună, în orice caz, ca o mare putere asupra oamenilor – şi asupra Kongslund, dacă ar fi să cred numeroasele poveşti care au fost scrise despre ea.

Nils Jensen stătea acolo, cu mâinile pe volan, gândindu-se la femeia pe care o fotografiase. Knud Tåsing îi ghici gândurile.

— Deci, aşa cum am spus deja… o femeie interesantă. Frumoasă şi interesantă. Vigilentă şi interesantă. Şi încă ceva, ceva nedesluşit… foarte interesant. Dădu scurt din cap, căscă şi aruncă ţigara pe geam. Scoateţi-o din cap.

Nils îi văzu imaginea în faţa ochilor, aşa cum stătuse în faţa portretului contesei – pe jumătate întoarsă, cu ochii verzi fixaţi pe un punct deasupra capului său. Şi apoi îşi aminti de umbra pe care i se păruse că o vede în partea de sus a pantei. Cineva stătuse printre copacii care înconjurau vila albă, care se odihnea aproape invizibilă în cascadele de frunze şi părea să privească vigilentă dintre ele.

— Mi-ar fi plăcut al naibii de mult să vorbesc cu fiica adoptivă. Ce s-a petrecut cu adevărat în această casă şi ce este atât de interesant acolo? mormăi Knud Tåsing.

Apoi capul îi căzu pe umăr şi câteva secunde mai târziu sforăia, la întrecere cu motorul Mercedesului. După Svanemøllen, Nils Jensen acceleră.

4
CAMERA ELEFANŢILOR

6 MAI 2008

Îi percepem prezenţa înainte de a o vedea – în aroma de frezii şi în foşnetul cearşafurilor proaspăt călcate, în timp ce merge de la un pat la altul.

Ne întindem mâinile spre ea, dar nu ne plângem, la urma urmei suntem nişte fiinţe disciplinate şi nu ne manifestăm dorul. Suntem destul de lipsiţi de pretenţii, am intrat în viaţă fără nicio aşteptare.

Cred că toţi am învăţat singuri cele trei calităţi care ar trebui să ne protejeze, în ziua în care vom păşi în lume, de toate supărările: smerenia, supunerea şi recunoştinţa. Şi ne-am transmis acest mesaj de la pat la pat, pentru că ştiam că numai echilibrul perfect dintre acestea trei ne poate aduce nevătămaţi la sfârşitul călătoriei noastre.

Cea mai fină ţesătură, paşii cei mai prevăzători…

Cei doi bărbaţi de pe alee făcură o plecăciune plină de umilinţă (stăteam ascunsă în spatele unei perdele din anexa de sud, chiar deasupra scării unde venisem literalmente pe lume) şi se îndepărtară de gazda lor cu mişcări rigide, destul de obişnuite pentru oamenii din Kongslund. Ştiam că această paralizie temporară fusese provocată de frumuseţea Susannei Ingemann şi, poate, de aroganţa subită afişată, atunci când ea – şi nu în ultimul rând Magna – îşi vedea regatul ameninţat.

Ea rămăsese pe scări şi îi salutase cu capul uşor înclinat şi ei plecaseră, neştiind dacă această plecăciune fusese numai un gest copilăresc – de politeţe aleasă, învăţată – sau o ironie tăioasă.

Dar ei se vor întoarce.

Le aşteptasem vizita, eram însă un pic îngrijorată din cauza agerimii de care Knud Tåsing încă dădea dovadă. Se va întoarce şi va pune mai multe întrebări – chiar şi mie. Cu alte cuvinte, ar trebui să-mi anulez participarea la aniversarea Magnei. Orice altceva era imposibil. Timiditatea mea, pentru cei puţini care mă cunoşteau, nu era ceva nou şi absenţa mea nu era o catastrofă pentru nimeni, cu siguranţă – probabil cu excepţia mamei mele adoptive. În timpul petrecerii ei ar fi trebuit să fiu ca o Cenuşăreasă în faţa tuturor invitaţilor de pe terasă şi numai Dumnezeu ştie de câte ori jucasem rolul de cea mai mare minune din istoria casei Kongslund – copilul găsit, care venise pe lume pe treptele casei şi – capriciul sorţii – îşi găsise casa tocmai în acest loc mândru.

Acum, vor trebui să se descurce şi fără această apariţie. Mamei mele

adoptive nu-i va plăcea, dar asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Casa mea a fost descrisă, timp de mai bine de o jumătate de secol, ca fiind casa caselor, o lagună aurită a patrimoniului naţional danez – dovada existenţei bunăstării şi iubirii de aproape. Povestea mea fusese spusă de multe ori şi fusese documentată în nenumărate articole de ziar, la începutul anilor de bunăstare.

Se întâmplase la a 25-a aniversare a casei Kongslund, în dimineaţa zilei de 13 mai 1961. Poate fusese o acţiune simbolică sau doar una din acele coincidenţe care se întâmplă ca un semn al voinţei divine.

Chiar în ajunul aniversării, angajatele aşezaseră atât de multe flori în fereastră, încât blocau aproape toată lumina şi umpleau camerele înalte cu un miros greu, dulce, care se răspândise prin toată vila. Copiii urmăreau pregătirile cu uimire şi cu ochii strălucitori, umezi (poate pentru că strănutau încontinuu). Tentaţia de a atinge florile delicate, de a le da jos sau de a le arunca, trebuie să fi fost aproape copleşitoare pentru micuţii care nu erau mai înalţi de trei sferturi de metru. Desigur, niciunul dintre ei nu îndrăzni să cedeze acestei tentaţii, deoarece mânia Magnei era chiar mai impunătoare decât ea însăşi.

În zorii zilei aniversării, domnişoara auzise strigătul uneia dintre bone.

— Acolo jos este ceva! Este ceva acolo jos…! strigă ea şi a treia oară.

Agnes cea dolofană şi prietenoasă stătea în partea de sus a scărilor, holbându-se la un coş pentru copii cu un acoperiş albastru şi o păturică albă, îndesată sub un capac roşu ca o cireaşă – în timp ce tot repeta cele spuse, în acel moment nedându-şi seama că aceste cuvinte îi vor modela viaţa. Chiar şi decenii mai târziu, ea rostea aceste vorbe ca pe o mantră, mai întâi pentru ziare, reviste şi almanahuri, apoi în faţa copiilor şi nepoţilor ei şi, în cele din urmă, în faţa strănepoţilor. Poate îi va cere chiar pastorului să rostească într-o zi aceste cuvinte, la mormântul ei, astfel le-ar putea lua cu ea în călătoria din viaţa de apoi.

— Am găsit copilul în coşuleţul albastru, în pragul uşii. Aproape ca Moise! era ea citată în *Billed Bladet* din 19 mai 1961. Şi, ulterior, reporterul spunea entuziast: *Tânăra asistentă care a văzut pentru prima dată orfanul a fost Agnes Olsen, 21 de ani.*

Eşti mama mea? scria cu litere îngroşate sub fotografia unui copilaş care se uita direct la cititor cu ochii săi strălucitori. Şi reporterul continuase: *O fetiţă cu un viitor incert. Abandonată!* În interiorul ziarului era reprodusă din nou povestea copilului, în detaliu, lângă reclama unei companii de tricotaje de lână produse de firmele Hjertegarn şi Løvegarn.

Ziarele şi săptămânalele au continuat povestea săptămâni întregi, s-

a discutat despre copil şi s-a dezbătut cu entuziasm cum s-ar putea termina istoria. Deci făcuseră din tragedie un motiv de sărbătoare, ceea ce – chiar şi astăzi – ilustrează perfect caracterul naţional danez mereu gata de petrecere.

Nu era un început normal în viaţă şi doar puţini ştiau despre el, din moment ce Magna nu m-a expus public în anii care au urmat. Mult mai târziu am înţeles de ce.

Urât era singurul adjectiv potrivit pentru fiinţa pe care un mesager necunoscut o lăsase pe 13 mai 1961, la câteva minute după răsăritul soarelui, pe treptele orfelinatului.

La început nu observase nimeni, pentru că eram înfăşurată cu grijă într-o pătură. La puţin timp după ce Agnes Olsen începuse să urle, Magna a ajuns la ea, a luat coşul şi a dispărut în spălătoria vilei.

Vă puteţi imagina surpriza ei când a aruncat pentru prima dată o privire asupra corpului meu gol, aşa cum mă crease bunul Dumnezeu: spatele meu era distorsionat de la umărul drept până la regiunea lombară, arătam ca şi cum eram sucită şi aveam capul adus în faţă. Braţele şi picioarele mele erau moi şi se simţeau de parcă nu aveau oase. Medicii de la Protecţia copilului le puteau roti la 360 de grade, spre uimirea lor, fără a opune vreo rezistenţă. Singurul lucru pozitiv, pe care medicii l-au putut raporta în acele prime zile, era distribuţia relativ simetrică a defectelor în micul organism. Adică, dacă învelişul meu pământesc avea o deformare pe partea dreaptă, se putea presupune că aceasta apărea şi pe partea stângă. Şi faţa mea era ciudată. Pe partea dreaptă, unul din pomeţi şi ochiul meu erau un pic prea jos şi în combinaţie cu părul negru, gros, îmi dădeau un aspect relativ exotic, care mai târziu a îndulcit un pic urâţenia mea. De-a lungul anilor, umărul meu stâng rămăsese un pic mai jos decât cel drept, defect pe care îl acopeream printr-o uşoară răsucire a trunchiului.

— Arătai ca o mică peruviană, al cărei cap este uşor deformat într-o parte, îmi spunea Magna râzând.

Aşa trata ea toate dificultăţile vieţii – vorbea despre ele râzând şi îi bătea pe nefericiţi pe umăr. Ca multe alte luptătoare pentru dreptate, avea capacitatea universală de a vedea binele din oameni, în schimb îi lipsea empatia personală.

— A fost incredibil de interesant pentru medici să studieze un corp pe care Domnul Dumnezeul nostru a încercat atât de multe idei creative, spunea ea râzând şi sufla cenuşa caldă, dătătoare de viaţă a trabucului ei mereu aprins în poala celui care şedea cel mai aproape de ea.

În a treia zi, specialiştii chemaţi la consult au descoperit o altă particularitate a acestui copil remarcabil, care le scăpase iniţial. Degetele mijlocii de la mâini erau semnificativ mai scurte decât

degetele de lângă, dar nu numai atât. Din ciudata matriţă turnată de Dumnezeu ieşiseră, de asemenea, două degete mari late şi scurte, care păreau să dispară în spatele palmei. Cu aceste organe diforme eram perfect capabilă să apuc – dar pentru un copil în creştere, un astfel de obstacol poate fi extrem de jenant. Şi aşa m-am obişnuit să-mi ascund mâinile în orice mod posibil, în căptuşeala hainelor, la subraţ, sub masă sau între spătarul scaunului şi spate. Aproape întotdeauna mă aşezam pe mâini şi speram că, într-o zi, vor deveni normale, ca printr-un miracol.

Dar cele mai remarcabile erau labele picioarelor mele:

— Construite *anormal* de sus până jos, aşa cum se exprimase medicul de la Protecţia copilului.

— Sunt plasate taman invers faţă de picioare! exclamase entuziast ortopedul pediatric venit să mă consulte, încercând să abordeze o expresie cât se poate de şocată, în timp ce Magna râdea gutural, din inimă şi le povestea colegelor ei de la Protecţia copilului despre forma mea fantastică: atât piciorul drept, cât şi cel stâng, erau îndreptate spre exterior, departe unul de celălalt. Nu se mai cunoştea un caz similar. Şi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, Dumnezeu, în nelimitata lui vervă a creaţiei, făcuse un deget mic al piciorului care era mai mare şi mai puternic decât degetul mare, la ambele picioare.

Pentru a vindeca această anomalie, ambele tălpi şi partea inferioară a picioarelor au fost înfăşurate strâns în benzi de cauciuc celular şi bandaje groase, până când degetele mici ale picioarelor şi gleznele au fost aduse uşor forţat spre axa centrală a corpului. Mi-a fost acordată o pensie de invaliditate pentru tot restul vieţii, chiar înainte de a face primii paşi, dar, de dragul normalităţii, am fost cazată împreună cu ceilalţi copii în Camera sugarilor, de îndată ce specialiştii părăsiseră mai de voie, mai de nevoie Kongslund, cu toate notiţele lor.

În acelaşi timp, în vara anului 1961, medicii din maternităţile A şi B din Rigshospital aduceau pe lume un băieţel şi o fetiţă perfecţi – care au fost aduşi la Kongslund şi au primit un pat în camera mea, la interval de câteva săptămâni.

La Crăciunul din 1961 eram şapte – şi nu este exagerat să spunem că ceea ce avea să se numească mai târziu celebra afacere Kongslund luase naştere odată cu noi, chiar dacă atunci nimeni nu credea.

În albumul foto al Magnei din acel an exista o fotografie cu noi toţi, sub pomul de Crăciun. Ne holbam cu toţii la fotograf, purtând pălării de elfi şi, într-adevăr, arătam precum cei şapte pitici din basmul fraţilor Grimm. Asger avea încă de pe atunci membrele lungi, albe şi un nas drept, ascuţit, ca şi cum de la naştere era destinat pentru a sprijini ochelarii cu rame groase de baga pe care avea să îi poarte şi ca adult. Alături stă Orla, poreclit Negustorul – într-o salopetă cu guler şi nasturi din argint, cu o privire atât de alertă, de parcă ar fi ştiut de

atunci ce capcane avea să-i întindă soarta. Alături de el se află Severin. Arată de parcă i-ar fi făcut cineva un rău (poate că de aceea, ca adult, a atras mereu oamenii aflaţi în dificultate). În faţă, chiar în faţa aparatului de fotografiat, e Peter pe o pătură înflorată şi se întinde după o tobă aurie, care atârnă pe cea mai de jos ramură a bradului. Ochii îi strălucesc ca mărgelele de sticlă (oare aceştia sunt ochii care în prezent sunt aţintiţi plini de seriozitate pe mii de telespectatori?). Ceilalţi doi copii stau lângă mine în umbra unei ramuri groase şi nu se văd foarte bine în fotografia alb-negru.

Din consemnările orfelinatului Kongslund apare că toţi copiii din Camera elefanţilor, în afară de unul (adică de mine) au fost adoptaţi în perioada februarie – iunie 1962.

În acest timp, în fiecare dimineaţă Magna mă aşeza pe micul elefant japonez, cu rotiţe sub picioare (cadou din partea unei delegaţii japoneze la Kongslund) şi îmi spunea cuvinte de încurajare când eu mă agăţam de urechile uriaşe, care aveau găurele de la degetele mele, în timp ce ochii mei priveau neliniştiţi pe deasupra trompei curbate, care ajungea aproape până la picioarele mari, gri ale elefantului, fixate pe roţile nesigure. Picioarele elefantului arătau ca picioarele mele.

Urâtă, mă gândeam de când eram foarte mică, deoarece copiii sunt mult mai nemiloşi decât adulţii în acest sens.

Urâtă, îmi răspunsese şi oglinda de-a lungul anilor, atunci când o întrebam despre asta – şi o întrebam foarte des.

Urâtă, mă tachinau ceilalţi copii, de îndată ce îşi dădeau seama de forma mea distinctivă.

Într-un timp în care exista un flux constant de copii adoptaţi prin numeroasele orfelinate din ţară, pentru mine nu a existat o cerere foarte mare. Dar puţinii adulţi care nu erau oripilaţi de aspectul meu ciudat, pentru care nu conta diformitatea mea şi care nu se temeau să mă ia acasă cu ei – nu obţineau aprobarea din partea Magnei şi a Comisiei de selecţie de la Protecţia copilului, care era condusă de formidabila directoare, doamna Ellen Krantz.

Tocmai pentru că aveam o formă atât de ciudată trebuia să fiu adoptată de o familie normală în esenţă, consideraseră femeile puternice care îmi monitorizau existenţa. Şi mesajul Magnei, nerostit vreodată, fusese atât de clar încă din prima zi: *Ceilalţi pot pleca, dar tu rămâi.*

Kongslund este casa ta.

În îmbrăţişarea ei, acest lucru deveni certitudine. Copiii din jurul meu plecau. Într-o zi luau cina cu mine, în ziua următoare, scaunele le erau goale şi dispăreau în faldurile mantalelor străine, fluturânde, în braţele noilor părinţi care veniseră de departe.

În următorii ani, acest coşmar se repeta o săptămână după alta.

Danemarca fără copii se servea ca nebună din abundenţa existenţelor nedorite, care ajungea la noi din spitale şi maternităţi; copiii noi veneau şi plecau – veneau alţii şi erau adoptaţi – şi mă transformaseră în campioana Danemarcei în a-mi lua rămas-bun.

Într-una dintre fotografiile alb-negru din hol, eu stau complet în afara micului ponton şi fac cu mâna către aparatul de fotografiat. Corpul meu se înclina uşor într-o parte, braţul stâng atârna fără vlagă în jos şi se observă foarte bine – sunt cel puţin cincisprezece centimetri până la fotograf, se poate vedea pumnul meu mic, strâns, ca o umbră întunecată la marginea jachetei. Gura îmi este rotundă şi închisă la culoare şi afişează un aer profund, trist, ca şuierul vântului într-un canion… nu pleca – nu pleca – nu pleca – nu pleca – nu, nu, nu, nu, nu, nu!

— Dar acum trebuie să-i lăsăm să plece! spunea totuşi Magna şi îi zâmbea unui alt cuplu fericit ales, care venise să salveze unul dintre copiii de la Kongslund.

— Vino, Marie, hai să le facem cu mâna! mă chema ea râzând.

Dar eu mă întorceam, departe de mantale, de portierele trântite şi simţeam furnicături paralizante care îmi treceau prin braţe. Făceam semne cu mâna mai mult decât orice regină şi nu aveam decât şase ani.

— Haide, vino aici, Marie, este o zi fericită – pentru Butte şi noua lui familie este cea mai bună zi din viaţă! Sunt îmbrăcată cu canadiana mea roşie cu glugă, deşi soarele de aprilie străpungea fierbinte norii: Vino acum, Marie, trebuie să-i urăm noroc lui Butte în noua lui casă!

Dar eu mă retrag până în capătul pontonului. Magna încă mă strigă şi o aud foarte bine:

— Fă cu mâna, Marie! Fă cu mâna!

La intrarea în Strandvej, între coloanele chinezeşti din piatră, se aude un claxon, apoi liniştea se aşterne din nou.

Tot atunci am cunoscut-o pe Magdalene – chiar acolo, pe ponton. Era o zi de primăvară în care fusesem din nou lăsată în urmă. Dintr-odată se aşezase în faţa mea. Era ca într-un vis. Bătrâna stătea în scaunul ei cu rotile, nefiind dispusă să îmi facă loc şi şopti:

— *Marie, uită-te la mine!*

Auzisem de femeia spastică, din vila albă de pe dealul de la sud de Kongslund, dar până în acea zi nu o văzusem decât de la distanţă. De obicei stătea toată ziua pe verandă şi privea zona printr-un telescop. Stând jos şi adusă de spate, părea să se uite mereu la fiord.

Acum ea stătea acolo, unde pontonul ajungea la pământ – şi îmi cunoştea numele.

— Marie, nu te gândi la asta…!

Am rămas acolo încremenită, cu ochii la ea.

S-a apropiat încet şi am observat, după o secundă de groază, corpul ei ciudat care se sprijinea pe un mâner al scaunului cu rotile (era şi mai diform decât corpul meu) şi că avea un stilou negru pe o sfoară în jurul gâtului şi un caiet albastru în poală.

— *Marie!*

Îmi rostise numele pentru a treia oară.

Dar nu puteam răspunde.

— *Marie!*

Cu şi mai multă intensitate.

În acel moment se întâmplă ceva ciudat. În interiorul craniului meu răsună un zgomot, de parcă ar fi vrut să treacă printr-un spaţiu îngust dintr-o stâncă a fiordului din spatele meu; era un şuierat şi o fierbere, o secundă de certitudine, înainte ca apa să pătrundă, să străpungă totul şi să se prăbuşească peste mine cu o asemenea forţă, încât aproape că am căzut. Nu voi uita niciodată acest moment. Apoi mi-am petrecut zile la rând în camera Magdalenei din vila cea albă povestindu-i despre viaţa mea la Kongslund. Despre întuneric şi despre copii, despre lampa cea verde, elefanţii albaştri şi freziile galbene – bariera din interiorul meu ceda în continuare şi apa curgea pe măsuţa ei de cafea, pe braţele scaunului ei cu rotile, pe degetele ei albe, spastice şi mai departe, peste suportul pe care i se sprijineau picioarele la fel de ciudate ca ale mele. Eram ca un om care se îneca şi care văzuse marea pentru prima oară, apa încercând să ne dea la fund pe amândouă.

Ura trebuie să fi fost unul dintre puţinii supravieţuitori. Magdalene nu-şi dăduse seama, dar ea fusese cea care trezise acea parte din mine. Poate că un bun psiholog ar fi putut explica de ce această ură a încolţit odată cu apariţia Magdalenei şi a iubirii mele pentru ea. Poate că dragostea şi ura sunt prieteni mult prea periculoşi, după cum se ştie – dar era o întrebare academică doar, care i-ar fi interesat mai mult pe Magna şi pe psihologii ei decât pe noi, cele interesate, de fapt.

La început, îmi vizitam noua prietenă în fiecare după-amiază şi când mă întorceam în casa Kongslund, Magna mă privea mereu de parcă ar fi vrut să spună: „Mai las-o în pace pe bătrâna Magdalene. A avut o viaţă grea”.

Dar nu spunea nimic.

Magdalene îmi povestise istoria casei mele – locul pe care nu aveam să-l părăsesc niciodată. Bunicul ei fusese cel care construise Kongslund – şi mai târziu casa vecină, pentru el însuşi, dar atât el, cât şi părinţii Magdalenei muriseră, aşa că acum ea locuia singură în casa albă de pe deal. Provenea dintr-o veche familie de pastori, în strânsă legătură cu marele autor de psalmi, Nicolai Frederik Severin Grundtvig, acesta fiind motivul pentru care fiica familiei primise un nume aproape

biblic, Ane Marie Magdalene Rasmussen. Am râs când mi-a spus asta. Era foarte bolnavă de paralizie spastică, dar atât de plină de viaţă, încât toţi cei care o cunoşteau probabil că aveau impresia că însuşi bunul Dumnezeu îşi împrăştia răsuflarea în lume prin ea. Chiar dacă trupul îi fusese complet deformat încă de la naştere, emana o putere care bucura pe toată lumea, indiferent dacă acum şuiera şi pufnea în stilul ei spastic şi ciudat, stătea la fereastră în tăcere totală, în scaunul ei cu rotile sau citea cu voce tare basmele ei preferate: *Degeţica, Răţuşca cea urâtă, Privighetoarea împăratului* şi *Fata care a călcat pe pâine.* Din prima ei zi fusese înconjurată de copaci, de apă şi de păsări – şi, desigur, de copii, adică toţi cei care sosiseră şi plecaseră din Kongslund de-a lungul anilor.

Din pricina paraliziei, ea avusese greutăţi mari în a articula cuvintele, dar odată cu trecerea timpului şi-a antrenat musculatura gâtului astfel încât să poată forma cuvintele aşa cum avea nevoie. Povestea – şi chiar subliniase că era foarte adevărat – că regele Frederik al VII-lea îi lăsase vechiul său telescop bunicului Magdalenei, care la rândul său i-l dăruise nepoatei spastice, ea putând astfel observa de la distanţă lumea la care nu putea ajunge.

Cam pe la 25 de ani luase o hotărâre care se răspândise rapid printre oamenii din Strandvej. Îşi dorea să înveţe să citească şi să scrie. În cele din urmă, părinţii cedaseră dorinţei absurde a fiicei lor încăpăţânate şi îi cumpăraseră un stilou elegant, negru, gravat cu iniţiale aurii delicate. Pe tot parcursul verii şi în iarna următoare o puteai vedea pe tânăra femeie spastică stând la masa ei de la fereastră. Nu se bucura la vederea cărţilor, ci se apleca asupra blocnotesului ei pentru a modela, una după alta, aceste litere mici recalcitrante.

În a doua vară stătea pe terasă şi lega literele una de alta, pentru a forma cuvinte. În a treia scria propoziţii. Şi aşa şi-a aşternut viaţa în linii subţiri, delicate pe hârtia albă, pe care o ţinea în poală. Pentru un corp care nu putea crea vreodată copii şi care nici nu avea să ajungă să fie iubit de alţii, acest stilou şi această hârtie erau, probabil, singura modalitate de a-şi îndeplini visurile: putea scrie şi spera să trăiască în acest fel mai departe, chiar după ce va muri şi va dispărea. Magdalene scria despre zona din jurul Kongslund şi Skodsborg Bakke şi despre oamenii pe care îi observa. O pagină pe lună, o jumătate de caieţel de notiţe, albastru precum cerul, într-un an sau într-un an şi jumătate; în toată viaţa ei, reuşise să umple douăsprezece caieţele cu scrisul ei – la fel de multe ca şi fagii de pe versantul din faţa casei ei.

În jurnalele sale am găsit începutul poveştii despre vila maiestuoasă cu cele şapte hornuri, care devenise casa mea. Despre Magna şi despre sosirea ei în acest loc – imediat înainte de izbucnirea războiului – şi despre secretul copiilor de la Kongslund.

Există copii care se nasc în întuneric şi care nu sunt doriţi de nimeni,

scria ea în mai 1961 despre zarva cu privire la copilul găsit, care apăruse atât de brusc pe treptele aripii de sud.

Vara următoare, ea adăugase şase rânduri: *Cei şase copii care se aflau de Crăciun în Camera sugarilor sunt acum adoptaţi cu toţii. Numai al şaptelea, care a suportat atât de multe intervenţii chirurgicale după naştere, încă este acolo. Este o fetiţă: Este diformă, dar tot este frumoasă.*

Astfel a evoluat legătura noastră, fără ca eu să-mi dau seama.

Îmi urmărise viaţa an după an şi îşi luase cu regularitate notiţe despre mine, o parte din povestea vieţii mele recunoscând-o atunci când am mai crescut. La şapte ani, primisem în mod solemn propria mea cameră, direct deasupra Camerei sugarilor şi a terasei. În această zi, Magna devenise oficial mama mea adoptivă. Pentru a sărbători ziua, asistentele îmi decoraseră camera cu un covor de flori, a căror aromă s-a simţit în casă săptămâni întregi. Magna îmi adusese un mic pat din lemn şi un scaun Chippendale şi, una peste alta, situaţia a fost considerată una fericită.

— Marie este atât de încântată de noua ei cameră! răsună vocea Magnei în sala înaltă.

Dar într-o bună zi, când mă întorsesem dintr-o vizită făcută Magdalenei, am întrebat, totuşi:

— De ce nu am fost luată de nimeni?

Poate că era întrebarea cea mai importantă din toată viaţa mea.

Mama mea adoptivă mă privi direct o lungă perioadă de timp şi, dincolo de toată dragostea, i-am simţit dezaprobarea. Mirosi tijele freziilor galbene pe care le bătea întotdeauna cu câteva lovituri de ciocan, pentru ca acestea să-şi păstreze vitalitatea. Din această cauză, degetele ei puternice căpătaseră o strălucire verde-aurie.

În cele din urmă, se aplecă şi mă strânse brusc în braţe.

— Da, dar, Marie, când ai ajuns la noi, erai complet strâmbă, spuse ea. De aceea, familiile care se încumetau să ia un copil care nu e în regulă sută la sută trebuiau să fie într-adevăr potrivite pentru asta. Nu am putut risca să apară problemele după câţiva ani şi apoi să fii, pur şi simplu, livrată înapoi aici.

Livrată înapoi aici.

— Am fost o problemă atât de mare? am întrebat.

Ea mirosea a frezii şi a bomboane de mentă şi un pic a ţigări de foi.

Îi aşteptam răspunsul şi mi-am ţinut respiraţia.

— Deci, Marie, cei mai mulţi îşi doreau copii care să fie extrem de sănătoşi – chiar dacă erau nevoiţi să aştepte doi sau trei ani.

Mă luă de mână.

— *E aşa de dulce, dar e un pic diformă* – am auzit această expresie de atâtea ori. Magna oftă adânc. Şi dacă familia ar fi avut şi alţi copii – ei bine, ar fi fost posibil ca cineva cu trăsăturile feţei tale, oftă ea şi mai adânc… să-i fi speriat.

— Păi, aveau şi alţi copii?

Magna şi cu mine ne-am specializat destul de repede să vorbim în paralel. Dar asta nu ne-a deranjat, pentru că mama mea adoptivă a fost întotdeauna capabilă să rămână pe calea odată aleasă.

— Câţiva, foarte puţini, te-au îndrăgit cu adevărat, Marie, îmi spuse. Dar din discuţiile extinse şi din vizitele la domiciliu… ea îmi dădu drumul la mână şi se ridică în picioare… când asistenţii sociali le-au investigat trecutul… ea aruncă o privire pe fereastră spre fiord şi spre insula Hven… atunci părea un proces destul de lung.

Oftă pentru a treia şi ultima oară.

— N-am mai văzut niciodată o cameră adevărată.

Aproape că izbucnisem în lacrimi.

— Dar ai o cameră adevărată, îmi spuse. Ai cea mai bună cameră dintre toate. Regele a proiectat-o personal!

Râse.

— El a fost tatăl meu?

— Ţi-am oferit cea mai bună casă pe care o puteam găsi. Aici, cu noi. Din nou, mă cuprinse liniştitor cu braţele ei ca de urs, de umerii mei strâmbi. Ştii foarte bine că cele mai bune case sunt cele construite pe malul apei.

Mă îmbrăţişă, iar eu n-am mai spus nimic.

În timpul zilei îmi duceam, şchiopătând, existenţa pe coridoarele lungi, vorbind în şoaptă cu mine însămi („Acum Marie iar vorbeşte cu stafiile!”), lăsând micii elefanţi japonezi în urmă. La subsol găsisem un lănţişor din oţel şi mi-l pusesem la gât; cel puţin, acesta nu mă părăsea. Noaptea mă ridicam din pat şi mă duceam la frumoasa oglindă din mahon, cu ornamente aurite. Poate că pomeţii lăsaţi, obrajii scobiţi şi ochii holbaţi se transformau, la un moment dat, dacă mă priveam suficient de mult în această oglindă blestemată. Dar astfel de minuni se întâmplă numai în vise. În realitate, oglinda se simţise probabil exploatată de-a lungul anilor şi, în cele din urmă, întrebase:

— *Cine este cea mai urâtă din ţară?*

Tăcusem, dar oglinda răspunsese în locul meu:

— *Tu eşti!*

— Regele este tatăl meu? întrebasem prosteşte.

Oglinda şi cu mine vorbeam şi despre trecutul nostru.

În multe seri mă aşezam în beznă la biroul meu şi priveam fix către Hven; acolo, camera regelui avea un fronton care ieşea din acoperiş până deasupra terasei. Îmi imaginam că putea fi puntea unei nave care, după o cursă plină de aventuri, trăgea încet la mal. În întuneric, mă urcam pe biroul meu din mahon, mă aşezam la cârmă şi îmi conduceam nava, cu grijă, departe de coastă; degetele îmi erau pline de tensiune, figura concentrată, corpul în uniforma de căpitan, subţire şi zvelt. De multe ori eram atât de obosită când venea dimineaţa, încât

rămâneam în pat, cu ochii roşii şi cu pieptul imobil, încât medicul-şef trebuia să se aplece mult deasupra mea, pentru a-mi simţi respiraţia. În aceste zile, Magna trebuia să mă lase să stau în pat şi să dorm.

La primele examene şcolare am picat, dar asta nu m-a deranjat. În primii ani am fost meditată de asistenta-şefă, în camera de pe plajă. Curiozitatea mea fizică de-abia ajunsese până la cele două coloane chinezeşti de sus de pe Strandvej, de unde un drum abrupt ducea spre Kongslund. Niciodată mai departe de acolo. Şi aici, în casa mea, nu existau decât două lucruri de valoare: îndeplinirea dorinţelor şi sfârşitul lipsurilor. Dar asta am aflat-o mult mai târziu.

În timpul uneia dintre ultimele mele vizite făcute Magdalenei, ea mi-a spus:

— Chiar dacă nu eşti copilul nimănui, Marie, şi tu poţi avea *propriii* copii. În cazul meu, este invers.

Cuvintele ei sunaseră ca o bolboroseală din gura ei, ca un plâns sau ca un râs, dacă nu cumva ambele, simultan. Deşi toată lumea renunţase de mult să înţeleagă sunetele ei spastice, am înţeles fiecare cuvânt şi privirile ni s-au întâlnit, eu citind mesajul ei fără nicio dificultate (aşa cum numai copiii pot). Nu simţise cum este să fii îmbrăţişată, nu fusese sărutată de buzele unui bărbat şi îmi auzise întrebarea, chiar dacă nu o rostisem niciodată.

— Ai dreptate, Marie, nu am încercat niciodată, răspunsese ea, fără a-şi ridica ochii din pământ. Aş fi încercat cu plăcere.

— Vrei să fii mama mea? o întrebasem eu.

Ea râsese şi râsul ei răsuna ca un şuierat prin nări, corpul ei răsucindu-se pe jumătate în scaun, până când ajunsese într-o poziţie aproape imposibilă. O iubeam. M-am ridicat de pe nisip şi i-am împins scaunul în susul malului, prin pădure, până când am ajuns sus, la vechiul foişor al casei Kongslund.

— Marie, nu mă poţi provoca atât de mult, spuse ea şi râse în continuare.

Cred că ar fi preferat să nu înţeleagă semnalele fizice şi verbale pe care noi le transmitem în lume pentru a primi tandreţe. Corpul cu a sa dorinţă este cel care îţi înrobeşte spiritul şi învaţă ochiul să calculeze distanţa până la persoanele pe care le doreşte, dar la care nu va ajunge niciodată. Cuvintele din jurnalele ei reprezentau linia vieţii după care îşi orienta zilele, una după alta, până când supravieţuise oricărui prognostic al bolii sale.

— Poate pentru că am fost de la început aşa de… stricată, Marie! Rostise ultimul cuvânt sforăind pe nas. *Mai mult* nu m-aş mai fi putut strica…!

Apoi râse pentru a treia oară, sunetul parcă aducând cu unul făcut de un porc care se tăvăleşte prin noroi.

Caietele albastre îi alunecară din poală şi căzură lângă noi, în iarbă,

iar eu le-am ridicat, ca de obicei. Stiloul îl purta la gât, pe un şnur.

— Vei primi jurnalele mele atunci când nu voi mai fi aici, pentru că în curând le vei putea citi singură, îmi spusese în una din ultimele ei zile.

Se întâmpla în iulie 1969. Era la cel de al doisprezecelea caiet. Atunci mă mângâiase pe păr.

— Poate, într-o zi, vei începe să scrii şi tu.

Eu nu am spus nimic.

— Să scrii tot ce îţi trece prin minte. Scrie despre toate lucrurile pe care îţi doreşti să le înţelegi.

Atunci nu am înţeles.

Şi apoi adăugă:

— Cine nu moare fericit atunci când este obosit de viaţă?

A mai trecut o săptămână înainte să-şi încheie gândurile. S-a întâmplat ca şi cum ar fi scris, rând cu rând, cu propriile cuvinte:

— Voi muri fără a întâlni iubirea – iubirea dintre bărbat şi femeie – şi asta mi se pare cel mai greu dintre toate.

Dacă ar fi existat Dumnezeu, El ar fi fost aici, exact în această privire, exact în acest loc. Dar ştiam bine că nici Dumnezeu, nici diavolul nu s-ar fi aventurat în apropierea casei Kongslund. Evitau vieţi ca ale noastre, pe care nimeni nu le mai putea corecta.

Numai soarta ne putea separa – şi reuni.

Ultimul jurnal al Magdalenei stătea în faţa mea.

Un carneţel A5 albastru-deschis, uşor ondulat la margini, ca şi cum cineva ar fi vărsat apă pe el şi apoi l-ar fi pus la uscat pe aragaz. Poate că ea îl scăpase pe plajă şi apa îl udase. Nu-mi amintesc.

Pe penultima pagină scrisese: *Am de multe ori acelaşi vis despre draga mea Marie. Se face că ea pleacă de aici şi trăieşte într-o ţară depărtată, peste mări şi ţări. Poate în Africa, pentru că în vis văd elefanţii albaştri despre care îmi povesteşte mereu; sunt plini de viaţă şi aleargă împreună cu ea, într-un şir infinit. Poate că visul va deveni o realitate într-o zi.*

În aceste litere elegante văd toată degradarea, dar şi concentrarea ei. Unele dintre cuvintele ei arată alungite, ca nişte păianjeni morţi, pe jumătate distruşi, cu picioarele cenuşii contractate, şi totuşi sunt foarte frumoase, într-un mod foarte ciudat.

Chiar pe ultima pagină scrisese: *Când oamenii vor face primul pas pe Lună, voi verifica dacă telescopul meu are, într-adevăr, valoare regală. Îl voi îndrepta în sus – în viitor – şi voi vedea dacă acest mesaj este, de fapt, adevărat…*

Punctele de suspensie erau puse chiar de ea. Nu mai scrisese în continuare.

A murit într-o dimineaţă din luna iulie, când ceva m-a trezit foarte devreme; poate că fusese o premoniţie pentru surprizele şi lucrurile teribile care s-au întâmplat.

Cu o noapte înainte, bonele urmăriseră aselenizarea americanilor pe un televizor mic, în camera de zi, şi nu mai puteam de nerăbdare să văd reacţia prietenei mele. Sigur se afla deja în procesul creaţiei, scriind despre acest fapt cutremurător – numai cu gândul de a zbura prin spaţiu, ridicată deasupra norilor – de a face tot ce am visat, Marie… este atât de uşor.

Am împins uşa vilei albe, pentru a o deschide.

Nu era încuiată niciodată, pentru că Magdalenei nu îi era teamă de musafirii nepoftiţi.

Am intrat în casă şi am trecut din cameră în cameră, fără vreo oprelişte, deoarece pragurile fuseseră deja eliminate cu zeci de ani în urmă, pentru ca ea să poată circula liber. Într-o cameră era un mic pat, dar ea nu se afla acolo.

Ştiam că o asistentă de la spitalul local Gentofter îi schimba aşternuturile o dată pe săptămână – şi ea pleca să se plimbe în scaunul cu rotile –, dar acum patul stătea acolo de parcă nimeni nu ar mai fi dormit în el de secole întregi. Nu se afla acolo şi în acel moment am ştiut că ceva nu era în regulă.

Şi că era prea târziu.

Era aşezată în faţa casei, cu spatele la iubitul ei Strandvej, cu faţa spre fiord. Frumosul telescop era fixat în unul din braţele scaunului cu rotile, îndreptat direct spre cer, de unde nava spaţială ar fi trebuit să se întoarcă pe Pământ. Capul îi era căzut în piept.

Atunci aveam numai opt ani.

Mama adoptivă şi asistentele ei trebuie să fi fost şocate să mă găsească acolo, noaptea târziu, la multe ore după ce începuseră să mă caute. Destul de târziu se gândiseră la vila cea albă.

Stăteam ghemuită pe suportul pentru picioare, pe care picioarele mici ale Magdalenei se odihniseră decenii întregi; îmi aşezasem capul în poala ei, în care nu mai exista niciun pic de viaţă. Încă îmi amintesc că am fost trezită de un ţipăt ciudat, înfricoşător, al Magnei. Nu o mai auzisem niciodată scoţând un astfel de sunet.

Restul lunii iulie am fost tăcută, la fel şi în cea mai mare parte a lunii august şi în tot acel an a părut că ciudăţenia devenise o parte din sufletul meu.

Nu am vorbit niciodată cu Magna despre ceea ce se întâmplase, ea nu îmi înţelegea durerea. Sufletul nu este, aşa cum cred unii, o masă compactă – o mică minge strălucitoare, undeva între inimă şi ficat – şi nu este nicio cavitate care umple cu viaţă corpul celor vii şi care dispare iute prin degetele morţilor, pentru a asigura viaţa veşnică a spiritului; nu, sufletul este un prag îngust pe care oameni care cred în el îşi menţin echilibrul în aşteptarea consolării. Dacă fac un pas greşit, nu găsesc niciun sprijin şi de atunci înainte văd numai întunericul acolo unde, odată, era ideea unei lumini îndepărtate. Exact de asta mi-

am dat seama în ultima vară petrecută cu Magdalena.

Noaptea am ascuns cele douăsprezece caiete ale ei într-un sertar cu fundul dublu, în magnificul cufăr de stejar din Africa, pe care fostul căpitan de marină Olbers, primul proprietar al casei Kongslund, îl adusese din una din numeroasele sale călătorii pe continentul negru (fusese mus pe fregata *Gefion* şi apoi îşi dedicase viaţa flotei comerciale).

Într-un alt loc secret, în spatele peretelui posterior al vechiului dulap din lemn de satin al căpitanului, am ascuns jurnalele mele. Începusem să scriu în ele în anul în care murise Magdalena şi reprezentau continuarea a ceea ce eu şi Magdalena am declanşat.

Acolo se găseşte descrierea primelor noastre întâlniri după grandioasa ei înmormântare, detalii cu privire la toate hotărârile luate împreună – şi, de asemenea, consecinţele pe care, spre groaza mea, le aduceau cu ele.

5
MAGNA

7 MAI 2008

Desigur, Magna bănuia că Magdalena nu părăsise Kongslund cu adevărat, chiar dacă murise în universul fizic.

Şi la un moment dat am fost sigură că mama mea adoptivă găsise şi citise cele douăsprezece jurnale din fundul fals al sertarului meu – probabil din teama de a nu mă pierde. Desigur, nu am discutat niciodată despre asta.

În plus, relaţia dintre directoare şi fiica adoptivă, pe care o văzuse, de-a lungul timpului, ca pe propriul ei copil, era cea mai pură idilă. Şi pentru lumea din afară, Kongslund era exemplul perfect de căldură sufletească autentică, de nezdruncinat, care îi includea pe toţi copiii nelegitimi. Aici erau adunate existenţele marginalizate despre ale căror traume psihologii şi profesorii ar putea scrie cărţi ani întregi.

Niciunul dintre ei nu a înţeles vreodată cu adevărat natura fricii noastre, îmi spusese Magdalene, în timp ce îşi plimba scaunul înainte şi înapoi. Abandonul nu are nimic de-a face cu ceea ce este lăsat în urmă. Abandonul este locul în care te duci.

Psihologii şi zveltele domnişoare de la Protecţia copilului din Copenhaga erau convinşi că puteau repara defectele şi deficienţele de toate tipurile cu aerul sănătos de mare, cu pădurile verzi şi cu o răbdare fără margini, pentru că aşa fusese întotdeauna.

Noi tăceam şi îi lăsam cu convingerile lor.

Desigur, mama mea adoptivă a fost tot timpul conducătoarea necontestată a casei Kongslund – chiar şi la mult timp după pensionarea ei. În continuare se întâlnea o dată pe lună cu succesoarea ei, Susan Ingemann, pentru a discuta despre nevoile orfelinatului.

Ea reprezenta garanţia că cei din conducerea căminului puteau înregistra în fiecare an un cadou generos din partea Ministerului de Stat, care scăzuse considerabil, chiar şi pentru Kongslund.

Anulase fără nicio explicaţie şedinţa consiliului de astăzi de dimineaţă. Apoi formase un alt număr de telefon şi constatase că degetele ei atât de liniştite de obicei tremurau un pic. Conversaţia durase numai câteva minute. După aceea se aşezase şi aşteptase.

Încă se mai aflau resturi de lumânare în cele cinci sfeşnice din argint de pe pervazul ferestrei – câte unul pentru fiecare an rău din istoria Danemarcei. Aprinsese lumânările în seara zilei de 4 mai, exact când băteau clopotele pentru a comemora cei cincizeci şi trei de ani

trecuţi de când vocea Londrei proclamase eliberarea.

— Chiar acum am primit mesajul…

…că Hitler, nenorocitul, a fost învins.

Simţise nerăbdarea de la celălalt capăt al liniei, pauza şi întrebarea nerostită:

— *Ce naiba se întâmplă?!*

Nu ştia.

— *Vin la tine.*

Acum se aşezase şi aştepta. Era un mister pentru ea cum apăruse articolul din *Fri Weekend* sau de unde proveniseră informaţiile şi nu avea nicio idee ce altceva mai descoperise jurnalistul săptămânalului. Acesta o sunase şi solicitase un interviu, dar scăpase de el cu scuza că o criză puternică de gută o ţinea la pat.

După ce îşi revenise puţin, mai citise o dată articolul. Apoi se ridică de pe scaun şi scoase din dulap dosarele – trei maro, trei roşii şi trei albe. Dosarele maro conţineau fotografii, cărţi poştale roşii şi scrisori, articolul de ziar îngălbenit de vreme acoperind şapte decenii de la inaugurarea orfelinatului, din 1936. Printre ele nu se afla niciunul asemănător cu acesta.

Deschise ziarul şi se forţă să citească din nou titlul de pe prima pagină: *Bine-cunoscut orfelinat, acuzat că ar ascunde copiii.* Singurul lucru care lipsea era semnul exclamării.

Articolul se baza, în mare parte, pe acuzaţii şi zvonuri care nu puteau fi susţinute. Declaraţii anonime, bârfa unor surse anonime, casa de pe Strandvej ar fi fost, în culise, un fel de centru de control auxiliar pentru cetăţenii bogaţi şi puternici ai ţării, care doreau să acopere o afacere. Copiii lor nedoriţi, nelegitimi, ar fi fost aduşi din maternităţi, discret şi eficient, timp de zeci de ani, şi se presupune că li s-ar fi dat identităţi complet noi, astfel încât nicio putere pământească să nu le poată depista mamele sau taţii biologici.

Apoi, fuseseră daţi spre adopţie.

Studie titlul dezgustată, ca şi cum literele ar fi fost insecte strivite.

Apoi răsfoi ziarul până la pagina 6 unde, sub o fotografie din arhiva ei şi a unei imagini de ansamblu cu orfelinatul, fusese tipărit un articol mai lung. *În serviciul copiilor uitaţi. Autor Knud Tåsing. Foto: Nils V Jensen.*

După ce o citise şi a treia oară, ştia introducerea pe de rost: *Marţi 13 mai, se vor sărbători şaizeci de ani de muncă într-un loc monden din Nordseeland. O aniversare, un tribut pentru o femeie extrem de specială şi sute de copii cărora le-a fost mamă de-a lungul mai multor generaţii, până când aceştia şi-au găsit propriul drum în viaţă şi propria familie.*

Magna oftă şi îşi ţuguie buzele, de parcă ar fi vrut să scuipe una dintre insectele de pe covor. Pentru a sărbători ziua, avea o ţinută de culoare albastru-închis şi cerceii pe care îi scotea din casetă, de obicei,

doar la teatru şi la înmormântări (acum, piesele de teatru sunt mult mai rare).

Domnişoara Ladegaard, în curând octogenară, este cunoscută de copiii care au crescut cu ea în căminul de pe Strandvej, sub porecla pe care o are de o viaţă întreagă, Magna. În 1948, a preluat conducerea Kongslund şi este la fel de legată ca înainte de căminul din enorma vilă patriciană de pe Oresund. Încă de la început, Kongslund a fost cunoscut pentru faptul că le oferea protecţie celor mai neajutoraţi dintre cei mai neajutoraţi, copiilor ai căror părinţi nu mai doreau să ştie de ei.

Închise ochii şi simţi cum furia creşte în interiorul ei. *Cei mai neajutoraţi dintre cei mai neajutoraţi.* Ea nu s-ar fi referit aşa niciodată la copiii ei.

Ura să îşi vadă numele tipărit. Numele ei de botez era Martha Magnolia Louise Ladegaard – o înşiruire impresionantă de nume, pe care nu o folosea niciodată în întregime şi pe care, în cele din urmă, o luase cu ea atunci când fusese alungată atât de devreme de acasă. Al doilea nume, Magnolia, fusese inspiraţia bruscă a pastorului pe care o ţinuse deasupra cristelniţei şi care, întâmplător, era şi tatăl ei. Şi chiar dacă mama ei tresărise uimită, nu îl suspectase de nimic rău, netrecându-i prin cap să schimbe cu ceva inspiraţia dăruită de bunul Dumnezeu. În acea zi, biserica fusese decorată cu buchete frumoase de flori uscate, pe lângă magnolii, şi cu frezii, maci, dediţel, clopoţei şi trifoi roşu. Prin urmare, ar fi putut fi mult mai rău, aşa cum subliniase chiar mama Magnei, mulţumită. De fiecare dată când Martha Magnolia era luată în derâdere de copiii de la şcoală, din cauza numelui ei de floare, ea îşi repeta în gând aceste cuvinte de mângâiere.

— Ţi-ar fi plăcut mai mult să te cheme Clopoţel sau chiar *Dediţel?* Nu, ar fi putut fi mult mai rău dacă tatălui tău nu i-ar fi plăcut atât de mult aroma magnoliilor.

La vârsta de 16 ani, era o tânără femeie cam masivă, cu constituţie puternică, cu bucle castanii şi cu o voce profundă, melodioasă. Şi într-o zi de primăvară plecă la Copenhaga, pentru a fi instruită în meseria de bonă. În aceeaşi perioadă, Protecţia copilului cumpărase vila Kongslund, transformând sofisticata vilă într-un cămin de copii. Magna se gândise de multe ori în tăcere, mai târziu, cât de mult i-ar fi plăcut asta regelui, care fusese separat el însuşi atât de brutal de mama sa biologică, frivola prinţesă Charlotte Frederikke. Fără nicio îndoială, crescând fără mamă, având o copilărie cu toate lipsurile sale, fiul devenise ciudat, corpul îi era infertil, astfel că familia era pe cale de dispariţie. „O răzbunare potrivită”, se gândise Magna.

Nou-înfiinţatul orfelinat fusese inaugurat pe 13 mai 1936. În aceeaşi zi a fost desemnată Ziua ajutării copiilor şi doamnele profitară de primul eveniment major paşnic din istoria oraşului Copenhaga. Nu

mai puţin de 1.600 de mame, cu 1.600 de cărucioare împodobite cu steaguri daneze şi cu 1.629 de copii – inclusiv două perechi de tripleţi şi douăzeci şi cinci de perechi de gemeni – au mărşăluit într-o procesiune de la Castelul Rosenborg prin centrul oraşului la Tivoli, pentru a atrage atenţia asupra situaţiei copiilor.

Tânăra fată de la ţară Martha Magnolia – martoră a primului marş al femeilor daneze din viitor – nu mai văzuse niciodată aşa ceva. A fost o manifestare a valorii maternităţii, a obligaţiei de a proteja nou-născuţii şi a dreptului de a le fi permis femeilor de a lua cuvântul în comunitate.

Când procesiunea s-a oprit, un orator de la Protecţia copilului din Copenhaga a descris noul cămin pentru copiii orfani, care fusese inaugurat în aceeaşi zi în Skodsborg, şi în acea secundă asistenta cu numele de magnolie ştiu ce drum îşi dorea să urmeze.

În anii următori, orfelinatul de pe Skodsborg Bakke se umplu şi în grădina care se îngusta spre fiord puteau fi văzute numai triciclete, lopăţele şi găleţi, maşini cu pedale şi fete tinere cu copii înfăşaţi în braţe. Duminicile, cupluri fără copii intrau nervoase pentru a vizita locul, strângeau tare la piept obiectul adopţiei lor şi îşi luau acasă copilul care emana slăbiciunea şi nevoia de iubire pe care le căutau.

Când directoarea căminului a căzut la pat, în 1947, a numit-o pe Magna, fără ezitare, adjunctul ei, în următorul an a devenind cea de-a doua directoare a căminului.

Ruşinea de a fi mamă singură le-a afectat pe multe femei, scria *Fri Weekend.* Probabil că pentru familiile de pe treptele superioare ale scării sociale scandalul ar fi fost imens. Mai multe surse confirmaseră pentru ziarul *Fri Weekend* că respectabilul orfelinat îşi asumase unele dintre cazurile cele mai sensibile de adopţie.

Magna lăsă revista jos şi aruncă o privire întunecată prin cameră, înainte de a se forţa să continue lectura.

De multe ori era vorba de politicieni, înalţi funcţionari sau actori, care nu doreau să-şi pericliteze reputaţia sau cariera din cauza unei mici escapade, spun sursele. Aceştia puteau apela liniştiţi la directoarea de pe strada Strandvej din Skodsborg, care le rezolva problemele discret şi spre mulţumirea tuturor. Fri Weekend *a ajuns în posesia unei înregistrări medicale confidenţiale cu privire la adopţiile din anii generaţiei „baby boomers” (1961), circumstanţă în care se poate trage concluzia că acolo a existat şi un băieţel în cazul căruia a fost necesară evitarea procedurii normale. Numele băiatului era John Bjergstrand.*

Privirea Magnei adăstă pe dosarele albe de pe masa din faţa ei. Nu existase niciodată un articol critic despre Kongslund. Revista părea să sugereze că stimulentele care stăteau la baza orfelinatului erau motivele comerciale, iar jurnalistul continua cu acelaşi ton de senzaţional.

Poate că unul dintre managerii sau politicienii noştri de top de astăzi şi-a dat copilul nedorit spre adopţie, pe ascuns, pentru a evita un scandal. Trecutul ne ajunge din urmă, în prezent. Oare fiecare bărbat adult de astăzi îşi cunoaşte trecutul? Ce se întâmplă în capul unui om care, ţinând cont de carieră, îşi alungă propriul copil şi se teme şi astăzi să nu fie demascat şi, prin urmare, tace? Personajul principal al festivităţii aniversare, directoarea căminului între 1948 şi 1989, nu doreşte să îşi exprime părerea despre acest articol, din motive legate de sănătate. Astfel, pentru moment, aceste întrebări rămân fără răspuns.

Din cauza reportajului fusese amânat un articol de senzaţie despre un băiat tamil de unsprezece ani, ameninţat cu expulzarea.

Un detaliu o îngrijora pe directoarea pensionată mai mult decât altele: aluzia că se cunoşteau mult mai multe lucruri decât erau scrise în articol. O informaţie ale cărei consecinţe posibile trebuia să le discute acum cu o persoană pe care, în mod normal, nu ar fi invitat-o niciodată la ea acasă.

Privi din nou, cu mai multă atenţie, cele două nume din articol: Knud Tåsing şi Nils V. Jensen. Apoi închise revista şi îşi aprinse una din ţigările subţiri de foi. Desigur că putea fi o coincidenţă – dar o coincidenţă aproape supranaturală. În ultimele două zile o chinuise o greaţă uşoară, probabil că de vină era frica. Asta nu-i plăcea deloc.

Deşi se aştepta să audă soneria de la uşă, tot tresări.

— Bună ziua!

Ton uşor ironic, un sărut pasager pe obraz.

Ca pe vremuri.

El avea propria ediţie a revistei la el. Mica remarcă referitoare la scrisoarea anonimă de pe prima pagină era puternic subliniată cu roşu.

Scrisoarea anonimă probabil că nu va fi ultima, dacă în spatele ei se află secretul întunecat pe care îl sugerează aceasta. Ministerul de Stat nu a dorit să comenteze dacă scrisoarea îi fusese adresată şi ministrului de stat Ole Almind-Enevold, aşa cum bănuieşte Fri Weekend. *Mai multe surse confirmă că Orla Berntsen a petrecut o perioadă de timp necunoscută din primii săi ani de viaţă în cămin, deoarece mama lui suferea de depresie. Căminul a fost, potrivit surselor noastre, orfelinatul Kongslund. Şeful de personal din cadrul Ministerului de Stat nu a dorit să comenteze pe această temă.*

— Poţi să afli *cine…?*

Ea îşi turnă cafea în ceaşcă.

— Cine le-a dat această informaţie? Trase mica zaharniţă din argint la marginea ceştii. Da, pot, mă ocup deja de asta.

Luă şapte cuburi din zaharniţă, ca pe vremuri. Magna numără cuburile de zahăr cu aceeaşi dezaprobare pe care o simţea la vederea tinerelor mame care cumpărau dulciuri pentru copiii lor.

El îşi ridică privirea şi o privi, iar ea resimţi senzaţia de greaţă atât de puternic în stomac, încât puse deoparte ceaşca şi se lăsă pe spătarul canapelei.

— Poate fi… periculos pentru noi?

— Poţi fi sigură, spuse el. Undeva, acolo, este cineva care se laudă cum că ne are cu ceva la mână. Prietenul nostru este, bineînţeles, foarte supărat. Şi îngrijorat.

Cu o expresie mulţumită, îşi introduse linguriţa de argint în ceaşca de cafea. Devenise mai puternic odată cu trecerea anilor şi buclele odinioară negre erau acum cărunte. Purta o pereche de pantaloni bleumarin, o cămaşă albastru-deschis şi o cravată în carouri albastre. Astăzi, pe cartea sa de vizită scria *Consultant: Carl Malle, Consultant, Specialist în probleme de securitate şi protecţie personală.*

Ridicol. De parcă s-ar fi simţit vreodată în siguranţă în apropierea lui Carl Malle.

— Pe fondul viitoarei tale aniversări, totul este, bineînţeles, regretabil, spuse el. Săptămâna viitoare, tu şi orfelinatul vă veţi afla în atenţia presei. Presupun că expeditorul anonim a luat în calcul acest efect. În mod convenabil, reporterul de la *Fri Weekend* este atât de prost văzut printre colegii lui, încât aproape nimeni nu va crede dezvăluirile sale… Carl Malle izbucni în râs. Şi cu siguranţă nu îl vor crede dacă va afla adevărul absolut neverosimil, nu-i aşa?

— Nu prea este momentul potrivit pentru glume, spuse Magna tăios şi un pic intimidată.

El avusese întotdeauna acest efect asupra ei.

— Vorbesc destul de serios, draga mea Magna. Adevărul este prea straniu, dacă cineva ar putea publica povestea, fără a numi sursele principale. Şi noi suntem trei. Doar dacă nu vrei să spui că au existat şi alţi martori în acel moment… În acest caz, persoana la care ne gândim amândoi nu îşi va povesti propria istorie. Povestea s-a încheiat de mult şi nu a revenit niciodată în discuţie. Nu a fost ea cea care a scris această blestemată de scrisoare nemernicului de Tåsing.

— Dar ai văzut că, dacă Tåsing…

— Coincidenţă, Martha. Pură coincidenţă. Şi pe Orla îl ţin din scurt.

Carl Malle râse zgomotos, de parcă era clovnul enervant cu arc, care obişnuia să joace pe tamburul său în noaptea de Crăciun, la Kongslund.

— Ministrul i-a cerut secretarului său de stat să răscolească şi cerul, şi pământul pentru a identifica expeditorul – şi *iadul* pe pământ sunt eu. Dar asta o ştii deja… din războiul nostru comun?

Poliţistul pensionat râse din nou.

Şi ea îşi aminti: de luptătorul pentru libertate în vârstă de 17 ani, pe care îl admirase timp de câteva luni, înainte să îşi dădea seama ce hram purta.

— Timpul petrecut împreună a trecut de mult, Martha, dar pot exista unul sau două detalii urâte pe care nu le cunosc. Nu avem altă opţiune decât să punem cărţile pe masă şi să sperăm că ceva sau cineva apare în prim-plan. Voi găsi expeditorul – înainte să cineva vină la mine.

El îşi aprinse pipa şi privi lung şi concentrat în cupa acesteia, de parcă spera ca problema să ardă împreună cu tutunul. Pentru un om ca el, ocupaţia şi războiul împotriva Germaniei lui Hitler fuseseră un cadou: întunecat, periculos, ameninţător – şi încărcat cu emoţie, Magna înţelesese asta încă de la început. În primăvara anului 1943, împreună cu doi colegi de liceu, înfiinţase un grup de rezistenţă în regiunea Midtjylland. Erau îndrăzneţi, aşa cum pot fi numai bărbaţii foarte tineri, încrezători în propria nemurire. Îşi luaseră pistoale germane, grenade de mână şi explozibil şi blocaseră calea ferată cu buşteni groşi de stejari, pe care îi tăiaseră din pădurea dintre Vejle şi Horsens, fără a avea idee ce scop aveau trenurile pe care le făceau să deraieze sau ce transportau acestea. Dar ei stăteau în tufişuri şi aclamau atunci când şinele se rupeau şi cele mai multe vagoane se răsturnau.

Erau conduşi de diavol şi aruncau în aer tot ce le ieşea în cale, automobile parcate, magazine cu lenjerie de corp pentru militari, echipamente de fabrică, depozite de muniţii şi brutării, vânzând chiflele danezilor HIPO. Caracterul imprevizibil al lui Carl îi enervase, de-a lungul timpului, pe luptătorii rezistenţei din zonă şi atunci când, în cele din urmă, politica de colaborare s-a prăbuşit în august 1943 şi când evreii danezi din aceeaşi „soluţie finala” au devenit exact ca restul evreilor europeni, un lider de grup din conducerea Iutlandei reuşise să îi motiveze pe Carl şi pe acoliţii săi să dea dovadă de cel mai mare eroism şi să îi trimită la Copenhaga. Mii de evrei urmau să fie ascunşi în lunile următoare şi introduşi ilegal în Suedia, având o staţie intermediară, în capitala statului. Diavolul făcuse un pact cu Dumnezeu şi este discutabil dacă Danemarca ar fi salvat vreodată atât de mulţi evrei şi dacă s-ar fi scris vreodată despre partea frumoasă a războiului, în cazul în care Carl Malle nu ar fi venit în oraş. În aceeaşi perioadă, Magna devenise asistenta personală a directoarei din Skodsborg, iar când danezii aflară, pe 29 septembrie 1943, că germanii programaseră, peste două zile, arestările în masă şi deportarea a mii de evrei, Magna a trecut la acţiune. S-a dus în oraş împreună cu Gerda, care avea să devină mâna ei dreaptă. Luaseră tramvaiul până la un mic bar din apropierea cuptorului de var din port, ştiind că acolo se vor întâlni cu luptătorii din rezistenţă. Carl stătea la o masă în colţ, de-abia sosise din Iutlanda. Magna îi explicase problema tânărului bărbat deşirat din Horsens: Era nevoie ca evreii să fie găsiţi, ascunşi şi scoşi din ţară – în această ordine. Şi mai era

nevoie de nişte ascunzători sigure, în timp ce oamenii din rezistenţă organizau rutele de evacuare spre Suedia.

În acea noapte, Carl şi Magna dormiseră împreună în micul ei apartament din orfelinat; mai târziu, ei inspectaseră mansarda. Cu excepţia câtorva cutii cu jucării aruncate, era complet goală. Suprafaţa podelei era ascunzătoarea perfectă.

Coborâseră scările şi se culcaseră din nou împreună. El avea şaptesprezece, iar ea douăzeci şi trei de ani. Mâinile şi voinţa lui stabiliseră ritmul, tempoul şi sincronizarea orgasmului. Ea îşi lăsase capul pe spate şi încercase să-şi suprime ţipătul, în speranţa că elevele care dormeau în camere vor confunda zgomotul cu plânsul unui copil undeva, în casa cea mare.

Carl fusese primul – şi ultimul bărbat al Magnei.

El trăgea din pipă, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ceea ce ar fi putut face, fără îndoială.

— A fost o perioadă, Martha, spuse el, în care nu ne temeam de nimic. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Da. Cei cinci *ani nenorociţi.*

Evreii veniseră la Kongslund, după lăsarea întunericului, în grupuri mici. Bărbaţi, femei şi copii cu genţi şi valize, nimic mai mult decât putea fiecare să care pe drumul periculos prin fiord. Carl Malle şi tovarăşii săi din rezistenţă făcuseră rost, cu promisiuni, ameninţări şi mită, de bărci în bună stare, de orice formă.

— Cel mai important, plutesc, aşa cum spunea Carl, aflându-se în faţa pescarilor nervoşi care, de frică, i le puseseră la dispoziţie.

Nu exista niciun vehicul pe care, în aceste luni, să nu-l fi scos pe mare, în timp ce el stătea în sera din Kongslund, când evreii plecau.

— Ţineţi lucrurile mai puţin importante în mâna stângă, pentru a le putea arunca, dacă va fi nevoie să fugiţi, îi instruia el. Dacă trebuie să înotaţi, nu mai este loc de bagaje!

De fiecare dată când o spunea, râdea cu voce tare, iar refugiaţii îl priveau neliniştiţi, pentru că nu ştiau de unde venea, de fapt, cel mai mare pericol.

Odată cu trecerea timpului creştea şi nervozitatea domnişoarei, pentru că nimeni nu părea să aibă grijă câtuşi de puţin de orfelinatul de pe Strandvej. Dar într-o seară lucrurile au fost foarte aproape să meargă prost. Două maşini negre ale Gestapoului cotiseră pe Strandvej către orfelinat şi opriseră pe alee. Şapte soldaţi şi un ofiţer german coborâseră din ele.

Gerda Jensen, aceeaşi femeie care pictase elefanţii albaştri din camera sugarilor, îi întâmpinase pe nemţi pe palierul din pragul uşii de la intrare. Ea îşi pusese un şal verde, croşetat, pe umeri şi avea un aspect atât de delicat, încât casa din spatele ei părea imensă. Comandantul german îi arătase mandatul de percheziţie şi Gerda se

înclinase în faţa lui, aşa cum Susanne Ingemann făcuse în faţa reporterilor, cu câteva zile în urmă.

— Vă rugăm să nu îi deranjaţi pe copii, spuse cu o voce atât de suavă, încât neamţul lăsă ochii în jos, ca şi cum ar fi fost prins făcând un păcat.

Habar n-avea că ar fi trebuit să o întrebe pe Gerda numai despre acele lucruri pe care dorea să le afle, pentru că ea, pur şi simplu, nu ar fi putut minţi pe nimeni. Nici măcar pe un ofiţer german. Dar, bineînţeles, comandantul nu avea de unde să ştie asta.

Soldaţii germani nu intraseră mai departe de dormitor, arătând ciudat, cu mantalele lor lungi şi cizmele înalte, între paturile din camera care mai târziu avea să devină Camera elefanţilor.

Gerda stătea în faţa comandantului. Îi ajungea exact până la piept.

— Aceşti copii sunt foarte sensibili, îi spuse în daneză. Sunt singuri-singurei pe lume… îl privea în faţă, permiţându-i să privească o pereche de ochi în care se reflectau furtunile şi vânturile de pe coasta de vest a Iutlandei… Şi ei nu îşi vor cunoaşte *niciodată* părinţii.

Cei opt oameni dintre cele opt paturi păreau a nu-şi găsi locul; în aer plutea o nesiguranţă pe care nimeni, după aceea, nu o putuse explica.

— Domnişoară… începu maiorul şi o evită cu grijă, îndreptându-şi privirea spre copiii adormiţi, de sub pături… Mulţumesc frumos.

După care se întoarse pe călcâie şi o rugă să îi conducă, pe el şi pe oamenii lui. Coborâră pe alee şi, la mai puţin de zece minute de la sosire, dispărură.

La scurt timp după aceea veni eliberarea. Germanii se predaseră fără luptă şi plecaseră de-a lungul Strandvej, prin Skodsborg, trecuseră de Kongslund, străbătuseră Copenhaga şi Zealand, înapoi în ţara lor distrusă. În ultimele luni de război, Carl fusese foarte activ în lichidarea informatorilor danezi, o sarcină crudă, dar necesară, care se spune că îi marca pe viaţă pe luptătorii rezistenţei aleşi pentru asta.

Îl marcase şi pe el? Ea credea că nu.

— Knud Tåsing se va concentra foarte curând pe cei cinci băieţi din Camera elefanţilor, din 1961, îi spuse Carl Malle Magnei. Nu este prost.

Ea tăcea.

— Dacă va da peste vreo legătură, ceea ce este foarte puţin probabil… lovea cu linguriţa din argint marginea zaharniţei… Va întreba de tată şi va dori să ştie unde este astăzi.

— Şi bineînţeles că eu voi răspunde că numele taţilor, în cele mai multe cazuri, sunt necunoscute – ceea ce este adevărat…

Îşi recăpătase un pic din încrederea în sine. Spre deosebire de Gerda, ea putea minţi dacă era necesar.

— Dar de ce această secretomanie? De unde această cerere ciudată?

De parcă cineva ar fi încercat să îşi ascundă urmele, în mod deliberat? Ce vei răspunde la aceste întrebări?

— Nu îmi mai amintesc foarte bine. De-a lungul timpului au fost atât de mulţi copii… mii de date de contact. Până la urmă, nu mă pot forţa, Carl. Doar nu sunt *barbari…?*

Ultimul cuvânt îi era menit lui.

El ignoră insulta. Vieţile lor erau legate prin nişte fire pe care nimeni nu le putea dezlega. Îşi împinse jacheta cu ziarul şi ea ştiu ce va urma.

— Marie ar fi putut concepe scrisoarea, spuse el.

Ea nu răspunse.

— Am văzut-o în Søborg… când era mică… cum se ascundea prin tufişuri şi îi spiona pe Orla şi pe Severin. Nu era ceva normal. Şi ea avea acces… la *lucruri…*

Rostise ultimul cuvânt accentuat şi ambiguu, în mod intenţionat.

Directoarea pensionată tăcea. Era un teren foarte periculos.

— Întotdeauna a fost foarte ciudată. Nu este de mirare că nu i-ai putut găsi un cămin potrivit.

— Eu am găsit o casă pentru ea. Cea mai bună.

El se ridică, iar linguriţa căzu cu zgomot pe podea.

— Dacă am şti măcar de ce se întâmplă toate astea tocmai acum…

Ea privi în sus, spre el.

— Oricine ar fi putut găsi şi păstra formularul… şi ar fi putut afla despre vechile evenimente. Un vizitator… o fostă bonă…

— Principala preocupare a prietenului nostru comun este, bineînţeles, că e vorba de acelaşi băiat, o întrerupse şeful securităţii. Poate că a găsit formularul la părinţii săi adoptivi şi acum încearcă să-şi dea seama ce înseamnă.

Pielea Magnei avea exact aceeaşi culoare precum cenuşa trabucului din mica scrumieră de cristal din faţa ei. Şi tăcea în continuare.

— Chiar ai distrus toate urmele? o întrebă el.

— Da, bineînţeles.

— Este vina *ta…* şi a *lui* că avem probleme acum.

— Şi dacă Peter, vedeta TV a naţiunii, este şi el atras în scandal, împreună cu întregul post TV? S-ar putea întâmpla, nu? Poate că a primit şi el o astfel de scrisoare.

Întrebarea nu necesita un răspuns. Trebuia neapărat să astupe „gaura” trecutului, înainte de a fi prea târziu, indiferent cine o descoperise.

— Orla chiar este copilul femeii la care a crescut în Søborg? întrebă el brusc.

— Cu siguranţă, tu ar trebui să ştii cel mai bine. El îşi arătase o slăbiciune în faţa ei. Nu ai fost mai apropiat de el decât oricine altcineva?

— O mamă singură ar fi fost acoperirea perfectă, nu-i aşa, Magna?

Şi ea tăcu, pentru a treia oară.

— A avut o copilărie îngrozitoare. Interesantă, dar îngrozitoare. Atât de multă violenţă… de parcă ar fi în genele lui. Să ucizi un om, la o vârstă atât de fragedă…

Nu putea intra în dezbatere cu el, dar nici nu voia să lase acuzaţiile să plutească aşa, pur şi simplu, prin cameră.

— Nu l-a omorât el. Am vorbit cu psihologii…

Se opri. El nu trebuia să afle mai multe.

— Psihologul a fost şocat, buna mea Magna. Ar trebui să ştii asta. Eu am vorbit chiar cu Orla… imediat după *incident*… Şi a fost cu adevărat înfricoşător. N-a fost normal. Ştii şi tu foarte bine.

— Nu s-a putut dovedi.

— Nu, dar din ce cauză? Pentru că eu… pentru că *noi* l-am protejat.

— Tu câţi oameni ai ucis, Carl?

Pentru prima dată, i se adresa cu prenumele.

— Da, am omorât oameni, Martha – dar era război. Orla nu a fost în război, spuse el. Un nătâng dintr-o pădurice din Søborg nu este un duşman pe care trebuie să îl omori. Şi, cu siguranţă, nu într-un asemenea mod.

În camera de zi se aşternu o lungă tăcere.

— Nu ştiu de ce s-a declanşat acum, a spus el în cele din urmă, ca şi cum ar fi fost nevoit să răspundă la o altă întrebare.

Apoi plecă.

Uşa de la intrare se trânti în urma lui.

Niciunul din ei nu îşi luase la revedere.

Ea îşi aprinse o altă ţigară de foi, privind fumul albastru. Ar fi vrut să îngroape totul, copiii, două generaţii lungi, douăzeci de mii de suflete. Nu era nicio scăpare, ştia asta de mult timp. Întunericul se deschisese, literalmente, sub ea. Micii elefanţi albaştri se legănau pe plasa croită din fire subţiri, care îi ţinea pe toţi, până când, la final, se destrăma sub ei. Va fi aruncată cu ei în întunericul care ar trebui să fie mormântul ei.

Ideea îi plăcea. Desigur, nicio melodie nu dura pentru totdeauna, indiferent de ceea ce încerca să-i convingă pe cei mici.

Numai dacă nu s-ar fi terminat atât de repede.

Orla Berntsen se întoarse spre ministrul său şi observă, pentru prima dată, o nuanţă de grosolănie sub trăsăturile fine, aproape feminine.

Şocul dezvăluirilor din ultima zi fusese la fel de violent ca şi îmbrăţişarea neaşteptată a unor oameni străini, declanşând între ei un sentiment de incertitudine ciudată. Teama se instalase în Ministerul de Stat – ca să spunem aşa, prin e-mail –, se strecurase pe sub pielea puternicului bărbat şi îi schimbase, într-adevăr, aspectul general.

Teama celuilalt bărbat scosese la suprafaţă agresiunea lui Orla Berntsen, care se stăpânea cu greu – deşi putea înţelege toate considerentele pe care le dezbătuse, înainte cu câteva minute, cu Vrăjitorul. În cazul unui scandal, aşa cum sugera articolul din *Fri Weekend* – cu privire la adoptarea ilegală a copiilor părăsiţi de bărbaţii puternici la care ar trebui să răspundă Kongslund, ministerul va fi invadat de atacurile răutăcioase ale presei. Danezii iubesc execuţiile publice.

Din ce cauză a fost susţinut financiar Kongslund atâţia ani de guvern? Există vreo legătură? Şi dacă nu: cum de patronul acestei case de copii, ministrul de stat Ole Almind-Enevold, nu a observat înşelătoria?

Şi câţi bani au investit, de fapt, contribuabilii în această afacere, de-a lungul timpului?

Nu istoria orfelinatului Kongslund şi a copiilor abandonaţi ai naţiunii a ajutat la victoria electorală a guvernului, în 2005?

Ce are de spus partidul despre faptul că celebra casă de copii, care le-a protejat pe cele mai vulnerabile persoane din societate, pe cei extrădaţi, i-a servit în secret numai pe cei puternici şi pe cei mai influenţi?

Puterea simbolică nu trebuia să fie subestimată. Aceasta l-ar putea face pe al doilea cel mai important om să cadă pe ultima treaptă din sala tronului, pe care prim-ministrul se aşezase pe testamentul său politic, lăsând ca ultimele sale „fluide” să se infiltreze într-o batistă cu monograma roşu aprins a partidului.

Ole Almind-Enevold nu îi va succede niciodată.

Şeful personalului îşi privi superiorul. Erau o pereche inegală, pe care colegii lor îi considerau, de douăzeci de ani, a fi: elevul taciturn şi mentorul său, ministrul justiţiei al unui guvern bolnav, care tocmai demisionase. Orla nu se îngrijorase niciodată din acest motiv. Se recunoştea în bărbatul mai în vârstă – şi nu avusese nicio ezitare atunci când plătise preţul pentru intrarea sa în administraţia de stat cu singura prietenie pe care o avusese vreodată. Doi tineri jurişti care visaseră la o practică comună – şi acum drumurile lor se despărţiseră. Unul din ei, Søren Severin Nielsen, o luase pe o cale, în semn de protest sau la întâmplare, care se încrucişa, aproape inevitabil, prin diferite ministere, cu cariera abruptă a lui Orla. El devenise avocatul solicitanţilor de azil.

— Există un motiv pentru care te-am chemat.

Vocea ministrului suna ciudat de înăbuşit şi liniştit în biroul înalt. Orla Berntsen îşi întinse degetele la spate. Îl mânca dosul palmelor, iar furia nou descoperită împotriva omului din spatele biroului se simţea de parcă pielea îi era străpunsă de mii de ace.

— Dacă e vorba despre încercarea lui Søren Severin Nielsen de a stârni interesul presei, pentru a împiedica expulzarea băiatului tamil, spuse el furios, Vrăji… directorul PR i-a alimentat deja cu atâtea

paragrafe pe care se bazează această decizie, de o să le fumege mintea…

Fu întrerupt de un gest obosit şi îşi înghiţi restul propoziţiei.

În mod evident, ministrul de stat nu era interesat de copiii tamili. Era palid şi vorbea încet.

— Carl Malle a fost la Magna. Ea nu i-a putut… povesti… nimic.

Orla Berntsen aştepta continuarea.

— Bineînţeles, Kongslund este acuzat pe nedrept – sper că îţi este limpede şi ţie.

Chiar dacă aceasta nu fusese o întrebare, Orla răspunse la fel de încet:

— Da.

— *Ştii ceva?*

Ecoul vocilor pe care le auzea mereu, copil fiind. *Ştii ceva?*

După care el răspundea întotdeauna: „Nu. Nimic”. Chiar nu ştia nimic. Mama lui se aşeza în scaunul albastru, în care şezuse odinioară şi tatăl lui, şi aproape niciodată nu îi povestea nimic din trecut. Despre tatăl său dispărut, de exemplu. Orla fugea de tăcerea ei şi ieşea afară, pe malul râului, cu ochii în patru, acolo unde, într-o seară de vară, îşi învinsese cel mai puternic inamic pe care îl întâlnise vreodată şi îi aruncase ochiul diabolic printre nuferi. În imaginaţia lui, ochiul încă stătea pe o frunză de nufăr, înconjurat de un strat de noroi verde, privindu-l ca în benzile desenate de groază. Nu regreta nimic. Acest ochi l-ar fi transformat pe tatăl lui în stană de piatră, cu o singură privire mortală, îşi imagina el, dar în apă nu mai avea nicio putere. (Această observaţie sigur i-ar fi interesat pe duhovnicii bărboşi, psihologii de la Kongslund.)

— Atunci asta este, îi întrerupse ministrul viziunile bizare.

Puţinele cuvinte mărşăluiră ţepene, asemenea unor soldaţi de tinichea, prin imensa ţară a nimănui aflată între cei doi bărbaţi.

Şeful personalului ministrului de stat părăsi biroul.

Vechiul comisar ieşise la pensie din departamentul judiciar al poliţiei Copenhaga, în ziua în care Danemarca intrase alături de americani în Irak, pentru a răzbuna distrugerea turnurilor gemene din 2001. Era 20 martie 2003 şi îi oferiră în plus exact cele opt luni, o săptămână şi patru zile, pe care le trecuse în contul său de ore suplimentare. În săptămâna următoare vizionase, pe CNN şi pe toate canalele daneze de top, fuga tiranului Saddam Hussein din calea trupelor care avansau.

Mai bine de cinci ani mai târziu, şedea tot în fotoliul său preferat, uitându-se la *Channel DK,* canalul danez favorit de televiziune, cu aceeaşi atitudine intransigentă faţă de lege şi ordine şi o forţă poliţienească puternică.

Nu lăsase în urmă prea multe cazuri nerezolvate, dar acelea câteva care nu fuseseră elucidate încă îl urmăreau şi acum. Se gândea la ele aproape în fiecare zi.

Soţia lui îi spunea mereu unicului lor copil – o fată – că tatăl ei era obsedat. Şi el dădea din cap şi îi dădea dreptate.

Pe 7 mai citea ziarul, ca întotdeauna, şi urmărea cu un interes tot mai mare cazul scrisorii anonime care fusese transmisă la Ministerul de Stat şi la *Fri Weekend.* Era un amănunt în reportaj care îl îngrijora.

Citise articolul din nou şi tocmai îşi sprijinea fruntea, cu sprâncenele încruntate, acum albe ca zăpada, uitându-se cu atenţie la fotografia imensei şi bătrânei vile. Ferestrele înalte, zidurile acoperite cu iederă şi turnurile impunătoare, acoperişul negru cu nu mai puţin de şapte hornuri – până când, brusc, strânse ochii pe jumătate.

Dintr-odată, îşi dădu seama ce îl alarmase şi exact în acest moment înţelese că atunci, în septembrie 2001, când pe plaja de la Bellevue găsiseră, dimineaţa devreme, cadavrul unei femei de vârstă mijlocie, comisese o greşeală de neiertat. Inspectă din nou locul cu ochii minţii, cum era întins corpul acolo, în ceaţa dimineţii, chiar pe linia de plutire, şi pentru a mia oară se gândea la *recuzită,* aşa cum o numise întotdeauna, chiar şi după ce expertul în crime în serie de la FBI îl asigurase că, în fond, nu putea fi identificat niciun tipar.

Şi din nou avu sentimentul de disconfort, că era ceva în neregulă, deşi se stabilise ca acest caz să fie clasat ca un eveniment nefericit de deces.

Ochiul. Cartea. Ramura. Funia. Pasărea. Uitase cumva ceva?

Stătea acolo, cu ochii închişi şi imaginile i se perindau în memorie, de parcă ar fi fost ieri.

Micuţa creatură de culoare galbenă zăcea acolo, cu gâtul rupt, cu nisipul alb în ochi şi cu ciocul întredeschis. Imaginea îl atinsese întotdeauna cel mai mult. Nu fusese în stare să o descifreze.

Dar mai exista şi altă probă, *fotografia.*

Asupra cadavrului nu găsiseră niciun act de identitate, numai o fotografie veche, pe care o atribuise unei părţi din lume de unde venise, probabil, după cum rezulta din analiza hainelor.

De aceea nu publicaseră poza în Danemarca, probabil că, în zilele agitate după atacul terorist asupra turnurilor gemene, nu şi-ar fi găsit locul în ziare. Şi de aceea nimeni nu văzuse casa cu şapte hornuri – aceeaşi casă care acum fusese publicată în *Fri Weekend.*

În schimb, o trimiseseră, împreună cu o poză a decedatei, la poliţia din Noua Zeelandă şi din Australia, fără prea mari speranţe că exotica vilă ar fi putut fi recunoscută dintr-o fotografie nu prea bine realizată. Este de înţeles. Pentru că el comisese o astfel de greşeală crucială.

Motivul se afla la numai câteva sute de metri de coasta Øresund, pentru comisar nemaiexistând nicio urmă de îndoială: Casa din

fotografie – singura recuzită personală a femeii moarte – era *Vila Kongslund.*

Poate că interpreta totul anapoda şi vedea conexiuni acolo unde ele nu existau? Dar apoi câştigase simţul datoriei. Îi povestise soţiei sale, care îl privea înfricoşată (ea ar fi preferat ca el să rămână în siguranţă, în fotoliul său), îi ignorase protestele şi sunase la prezidiul de poliţie.

În mai puţin de două minute îl pusese la curent pe succesorul său cu privire la suspiciunile despre o posibilă legătură între cele două evenimente, iar acesta îl lăsă să termine – probabil din curtoazie şi respectul pentru angajamentul său faţă de stat, pe tot parcursul vieţii – înainte de a spune ceva.

— Cazul cu scrisoarea anonimă nu mai ţine de poliţie. Ministerul l-a însărcinat pe Carl Malle să facă investigaţii suplimentare.

Nu mai era nimic de adăugat. Detectivul criminalist pensionat puse receptorul în furcă.

În niciun caz nu voia să stea în calea omului de care toţi colegii din secţie se temuseră, până în ziua în care ieşise din poliţie pentru a deveni liber-profesionist, ca expert privat în securitate. Contactele sale cu oficiali guvernamentali importanţi şi politicieni de stat îl făcuseră, de zeci de ani, comandantul real al secţiei de poliţie. Toţi ajunseseră să îi simtă puterea – şi tăceau în prezenţa lui. Acolo unde domnea Carl Malle domnea şi teama. Şi exact această frică inspectorul nu-şi dorea să o trezească nici pentru el, nici pentru soţia lui, care nu avea alt scop în viaţă în afară de grădina şi de fiica lor.

Misterul femeii moarte pe plajă trebuia să rămână în nisip.

6
MAGDALENE

7 MAI 2008

Desigur, Carl Malle fusese obligat să o viziteze pe vechea sa aliată, Magna. Nu mă îndoisem nicio secundă că o va face.

Dar chiar dacă ar fi vorbit toată seara şi toată noaptea, nu ar fi găsit nicio soluţie. Procesul declanşat de scrisoare nu putea fi oprit.

Cine cunoştea numele de John Bjergstrand avea să ia legătura cu ziarul şi, mai târziu, cu postul de televiziune. Aveam certitudinea că televiziunea va prelua povestea (la urma urmei, televiziunea era plină de aluzii la relaţii intime interzise şi scandaluri în care erau implicate celebrităţi); danezii erau un popor fericit, vorbăreţ, într-o ţară mică. Dacă cineva ieşea aici din cadru nu rămânea neobservat.

Soarta te duce – ca de obicei – pe drumul pe care vrea ea şi poate dragostea mea pentru Magdalene fusese cea care pusese totul în mişcare.

Aveam doar opt ani când murise şi plânsesem o săptămână întreagă. Ni se acordase şansa să petrecem numai doi ani împreună. Între noi erau şaptezeci şi doi de ani şi ea dispăruse din lumea mea fizică atunci când omenirea vizita, pentru prima dată, un alt corp ceresc. Chiar că fusese ciudat. Eram convinsă că ambele evenimente erau legate, într-un mod inexplicabil.

Stăteam în braţele mamei mele adoptive, Magna, în biserica de la Søllerød, unde cântam pentru cei morţi şi cred că pastorul înţelesese că această ceremonie era una foarte specială. În biserică predominau nişte sunete ca de lovituri şi sforăieli, ca şi cum nişte elefanţi enormi ar fi dat năvală prin tufişuri, la cotitura unui râu, o stare de spirit pe care numai femeile puternice o pot produce. Uimitoarea doamnă Krantz de la Protecţia copilului era acolo, toate bonele şi infirmierele, precum şi psihologul nou angajat. Mama mea adoptivă Magna cânta cu zel, versurile liedului trecând ca avioanele enorme, din nările ei spre altar şi se ciocneau de pereţii văruiţi în alb, care aruncau înapoi ecouri slabe.

— Ce vom spune atunci când vom vedea luminile stelelor? spunea liedul, dar în această societate, în această paradă a femeilor binevoitoare, aceasta nu era o întrebare.

Mă gândeam la Magdalene. Nu îi era teamă de moarte în sine, ci de călătoria pe tărâmul morţilor.

— Nu au rampe pentru scaunele cu rotile, glumise ea cu câteva zile înainte de aselenizare, înainte să scoată un fel de scârţâit şi să se

sprijine pe mânerul scaunului său, chinuită fiind de un spasm infernal.

Era convinsă că trupul ei strâmb nu s-ar fi potrivit cu un sicriu normal şi, prin urmare, cu prevederea caracteristică, luase o decizie pentru a evita această complicaţie. Ultima ei dorinţă era scrisă pe o foaie volantă de hârtie, pe care o împăturise pe jumătate şi o aşezase pe cufărul din lemn de ulm din camera ei de zi.

Când voi muri, vreau să fiu îngropată sub fagul bătrân, lângă părinţii mei. Dar nu într-un sicriu, ceea ce ar fi dificil pentru toată lumea, în special pentru autoarea acestor rânduri, înainte ca trupul meu deformat să fie băgat cu forţa într-o cutie îngustă, după moarte, prefer să fiu incinerată.

Şi, pentru mai multă siguranţă, adăugase: *Oamenii nu ar trebui să fie deranjaţi nici după moartea mea. Nu vreau să existe discuţii despre cum să îmi lege braţele de corp şi cum trebuie să-mi disloce genunchiul, pentru a rezolva această problemă.*

Magdalene se gândea întotdeauna la toate.

Presupun că este posibil, aşa cum arăt eu, să fiu băgată într-un cuptor; ar fi chiar păcat şi, în plus, scump, să ardeţi un sicriu bun, spaţios, scrisese ea, inclusiv alte şase cuvinte subliniate: *Scaunul cu rotile puteţi să îl lăsaţi afară!*

Ea fusese întotdeauna revigorant de practică şi nu trebuie trecut cu vederea că, mai mult ca sigur, avusese nevoie de o lună pentru a scrie aceste scurte instrucţiuni cu privire la ceea ce trebuia să se întâmple după moartea ei. Într-un sertar al cufărului se aflau jurnalele şi telescopul ei, care îi aparţinuse regelui Frederik al VII-lea, primul proprietar al vilei Kongslund.

Magna care, ca directoare a orfelinatului, avea, mai mult ca sigur, un caracter la fel de practic ca al decedatei, primise scaunul cu rotile de la pastor, după ceremonie. Nu se ştia când un copil de la Kongslund ar fi putut folosi un astfel de obiect. Îl găsisem mai târziu în şopron. Stătea acolo, cu scaunul său uzat din piele, ca un obiect amorf, iar eu l-am luat şi l-am adus în camera mea. Când dorul de prietena mea moartă era prea mare, mă aşezam în el. Şi, destul de ciudat, cu trecerea anilor creştea şi dorul meu când mă aşezam pe scaun; până la urmă, stăteam mai mult pe monstrul deformat decât pe scaunul meu din mahon, fabricat manual de maestrul Thomas Chippendale în persoană. Oamenii din jurul meu trebuie să mă fi considerat foarte ciudată. Cred că numai copiii dezvoltă capacitatea de a se face invizibili în aproape orice situaţie şi în orice loc, iar în anii după moartea Magdalenei am fost mereu retrasă şi de-abia puteam fi văzută de ochii adulţilor. Această forţă poate fi comparată cel mai bine cu un miraj. Ea vine şi trece, cum îi convine fiecăruia. Pentru unii adulţi, aceşti copii semi-invizibili sunt foarte periculoşi, deoarece ei deţin cheia pentru o lume pe care ei, adulţii, nu îndrăznesc să o viziteze. În cazul meu, în special, a fost deosebit de rău, pentru că nu se ştia de

unde veneam şi unde mă duceam. Când eram vizibilă, atrăgeam asupra mea toate privirile de îndată ce intram într-o cameră, chiar şi atunci când distinşii oaspeţi erau implicaţi într-o discuţie cu directoarea casei Kongslund. Dintr-odată stăteam, cu aura mea întunecată, stranie, pe covorul Rya – înaltă de un metru şi jumătate, diformă – şi cred că ştiu de ce se speriau când mă vedeau.

Magna râdea apoi gălăgios, pentru a detensiona starea de spirit.

— Ne găsim cu toţii în acest loc, într-o situaţie deosebită, fără a cunoaşte niciunul din cele două capete ale vieţii noastre, spunea ea, ca o explicaţie pentru creatura ciudată care apărea în pragul uşii.

De aceea, ce se întâmplase în zilele după aselenizare şi după înmormântarea Magdalenei era perfect logic. Nu am simţit niciodată că ar fi fost de neînţeles sau un miracol – sau un semn de la Dumnezeu sau de la diavol –, că draga mea prietenă revenise la viaţă, de parcă nu ar fi fost plecată niciodată. Intrase în viaţa mea, graţios, de parcă nu ar fi avut niciun handicap.

Presupun că se odihnea în Rai, după eliberarea fericită din trupul ei deformat, pentru prima oară, când, într-o zi, i-a venit ideea să mă contacteze din nou – pe mine, copilul găsit, Marie.

Nu te gândi la mine, Marie, eu sunt lângă regele care a construit căminul. Dansăm sub fagii din cer, chiar în dreptul galaxiei Andromeda. Nu există un loc mai frumos în tot Universul!

Andromeda. Am plâns. Mă bucuram atât de mult pentru ea!

La început, ea mă asculta numai atunci când îi împărtăşeam grijile mele mai mici sau mai mari şi m-a sfătuit să mă duc la copiii din susul străzii Strandvej, copii care mă tachinau în legătură cu umerii mei strâmbi, îmi spuneau Eschimosul, pentru că faţa mea era atât de ciudat presată, sub părul negru.

Pentru că ei nu ştiu ce fac, şoptea prietena vieţii mele, împăciuitoare, din lumea de dincolo – în voce cu o nuanţă nouă de înţelepciune, mai bogată, pe care o invidiam, ca un copil de nouă ani. *Iartă, uită şi dispari în adâncul sufletului tău.*

Acest sfat vechi de când lumea fusese o uşurare incredibilă pentru mine.

În curând a început să fie cu mine tot timpul şi peste tot, oriunde mă duceam – trăgând în urma sa de lanţ bătrânul elefant. Sunt sigură că mă conducea deliberat în locurile în care îşi dorise mereu să ajung.

Desigur, atunci s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple – şi aşa cum hotărâserăm împreună. Într-o zi, când am intrat în camera mamei mele adoptive care le sorbea din nou oaspeţilor săi cuvintele, până când aceştia tăceau, nesiguri şi priveau în pământ, am constatat, spre surprinderea mea, că un băieţel stătea pe una din canapelele vechi, stilate ale Magnei şi folosea aceeaşi tehnică pe care o foloseam şi eu. După ce ne-am studiat o vreme (bineînţeles, fără contact vizual

direct), sala rămăsese aproape fără aer, astfel că unii dintre adulţi începuseră să tuşească. Magna rupse vraja, folosindu-se de toată forţa ei şi mi se adresă direct:

— Salută-l pe Orla, îmi spuse, arătând spre băiatul mic şi slăbănog, cu pistrui mari, maro pe nas. Odinioară a locuit aici, cu noi, a dormit împreună cu tine în Camera elefanţilor, spuse şi râsul ei suna ca un tunet într-o noapte de vară.

Băiatul nici măcar nu clipi. El era, în mod clar, unul dintre noi.

În acel moment am ştiut că şi el simţea acelaşi lucru şi că tăcerea lui era un zid pe care ni-l construiserăm în jurul nostru, atunci când eram însoţiţi de adulţi, în locuri expuse. Ne-am citit atât de clar gândurile, de parcă strigam amândoi din toţi rărunchii. Şi apoi ne-am formulat în cap fraza pe care o învăţau toţi copiii care, la un moment dat, s-au aflat sub acoperişul casei Kongslund: *Doamne Dumnezeule! Nu ne mai lăsa să ne întoarcem în acest loc! Pentru Dumnezeu!*

După câteva zile împlineam zece ani, iar Magdalene mi-a amintit discret de jurnalele ei, pe care le ascunsesem în fundul dublu al sertarului cufărului meu. Acum eram destul de mare pentru a le citi cu atenţie şi în ordinea corectă. Venise timpul să fac o incursiune în lumea din care făceam parte.

Ea putuse observa Kongslund din casa ei de pe deal, timp de treizeci şi patru de ani şi, în timp ce citeam, ea se aşeza în scaunul cu rotile gol de la fereastră şi îmi răspundea la întrebări.

Prin cuvintele ei m-am văzut pe mine însămi, pentru prima dată, în afara urcării abrupte spre mica mea grotă.

Marie a fost din nou jos, la apă şi a fost certată de domnişoara Ladegaard. Pare a fi atât sfidătoare, cât şi încăpăţânată. Are ceva din mine, scria Magdalene în caietul ei, care acoperea anii 1961-1964 şi, astfel, includea prima etapă a vieţii mele.

Am dat cu câteva pagini înapoi.

Cât de nevinovaţi sunt! Este Ziua Constituţiei şi sunt duşi la parada steagului de pe pajişte. Marie stă alături de Putte şi Jonne. Domnişoara Jensen o ţine de mână.

Şi cu un an înainte am dat peste una din rarele notiţe de toamnă, din noiembrie 1963: *Preşedintele Kennedy a fost asasinat. Măcar dacă aş mai fi copil, să nu înţeleg nimic în aceste vremuri teribile.*

În cele din urmă, am răsfoit paginile până la data la care începea povestea mea cu Kongslund, de importanţă majoră – 13 mai 1961. Scrisese: *Uneori, în viaţă se întâmplă să vezi ceva ce nu înţelegi şi pe care nu îl poţi împărtăşi cu nimeni.*

Din aceste cuvinte am simţit că observase ceva foarte special.

M-am trezit devreme şi am auzit paşi pe pietriş şi, din locul meu de la fereastră, am văzut ce s-a întâmplat.

Vorbea despre sosirea micului copil găsit. Şi ea a fost singurul

martor, fără îndoială.

Nu îmi este ruşine să recunosc că am urmărit procesul prin telescopul regelui, chiar dacă uneori mi-aş dori ca această curiozitate a mea să fie mai puţin pronunţată. Era o mesageră, nu o mamă, mi-am dat seama imediat. Micuţul a fost, pur şi simplu, lăsat pe trepte; fără a-şi lua la revedere, fără nicio durere.

Ea a descris femeia care adusese coşul, felul în care coborâse panta şi, după aceea, reacţia stupidă a asistentei Agnes, care ieşise la scurt timp după aceea şi începuse să ţipe. A descris cum Magna venise în fugă şi cum luase coşul în braţe, înainte să dispară cu el în conacul imens. Şi câteva săptămâni mai târziu încheiase cu o simplă observaţie, care reproducea fidel primele mele săptămâni la Kongslund: *Există copii care se nasc în întuneric şi care nu sunt doriţi de nimeni.*

În acel moment am auzit o voce atât de clară, de parcă s-ar fi aflat chiar atunci în faţa mea, în scaunul cu rotile, aplecată, ca întotdeauna, deasupra braţului scaunului.

Desigur, trebuie să descoperi unde au dispărut ceilalţi!

Râzând, mă luă de mâini.

În acest moment, era moartă de mai mult de un an.

Desigur, va trebui să îi găseşti pe copiii care au plecat de la Kongslund. Nu pe părinţii tăi, pe care i-ai pierdut în mod irevocabil, ci pe copiii care au plecat şi au ajuns în familii noi. Trebuie să te asiguri că acolo, la celălalt capăt, există un cămin şi un pat. Ca şi aici.

M-am dus la etaj, în camera regelui şi am privit fotografia cu cei şapte copii, care fusese făcută în Camera elefanţilor, de Crăciun, în anul 1961: Orla cu ochii săi întrebători, Asger, care le zâmbea stelelor, Peter sub creangă, întinzând mâinile după globul auriu… *Desigur, va trebui…*

În această zi am tras elefantul meu japonez de jucărie de pe suport, l-am eliberat din lanţul ruginit şi l-am lăsat să se rostogolească în mare, unde s-a scufundat şi a dispărut pentru totdeauna. Am privit vârtejul format şi, pentru prima dată, nu am simţit nimic. Apoi a apărut mânia şi am plecat – departe de apă şi de insula din depărtare.

În cele din urmă, mi-am găsit curajul de a face ceea ce trebuia făcut.

Pentru a găsi copiii din fotografie, sursele mele au fost, în primul rând, toate albumele Magnei cu tăieturi din ziare şi cărţi poştale, precum şi discuţiile discrete cu asistentele medicale şi cu alţi angajaţi. Deosebit de importantă era cea cu Gerda Jensen care simţise, într-adevăr, că eram în pericol, că merg pe un teren periculos, dar care îmi admirase perseverenţa, şi care era o femeie puternică.

Într-o zi mi-a oferit, complet accidental, informaţii preţioase cu privire la locul în care Magna păstra cheia de rezervă de la biroul cu

documentele vechi strânse de la Kongslund. Niciodată nu am împărtăşit acest secret cu alţii, pentru că aceste jurnale conţineau informaţii cu privire la mii de copii adoptaţi şi la familiile adoptive, la care nimeni din exterior nu ar putea avea vreodată acces.

Am deschis uşa biroului şi pe raftul de deasupra mesei de scris erau aranjate, pur şi simplu, dosarele, unul lângă altul. Albastre pentru copiii danezi, verzi pentru cei din Groenlanda (veniseră în anii ’60 şi ’70), galbene pentru micii coreeni sau pentru alte naţionalităţi (aceştia veniseră în anii ’70 şi ’80) şi maro-închis pentru toate fiinţele care locuiau astăzi aici.

Pentru mine erau interesante cele albastre, iar spiritul meu curios găsise atât numele iniţiale ale copiilor, cât şi numele primite de la părinţii adoptivi. Magna îşi notase totul. Cei mai mulţi copii aveau numele schimbate după adopţie, deoarece părinţii lor adoptivi voiau să şteargă trecutul cât se putea de bine – mai presus de toate, amintirile despre părinţii biologici. Copiii adoptivi puteau încerca mai târziu să contacteze autorităţile, pentru a obţine acces la dosare şi a-şi găsi rădăcinile, dar, în unele cazuri, actele sau informaţiile despre părinţii biologici se pierduseră, acestea fiind cazurile care puteau fi rezolvate numai cu detaliile pe care Magna le notase atât de atent în dosarele ei – documente care erau atât de importante pentru ea, încât nu îndrăznise să le lase la Protecţia copilului.

Aceasta era cea mai pură comoară care se odihnea acolo, în biroul, pe raftul ei, lângă un bust cromat al lui Winston Churchill – premiul oferit casei de copii pentru realizările din lupta de rezistenţă. Am încuiat uşa şi am început lunga mea căutare sistematică, întotdeauna însoţită de şoaptele Magdalenei. La început, ea mi-a vorbit la fel de peltic ca atunci când încă trăia, dar apoi vocea îi deveni tot mai clară în anii de după înmormântare.

Şapte – de fapt, şase – poveşti de viaţă erau scopul vânătorii mele. Îmi cunoşteam propria poveste.

M-am urcat pe un scaun şi am luat dosarul albastru gros de pe raft; acesta atârna greu în poala mea, în timp ce răsfoiam paginile una după alta, aşa cum numai copiii care învăţaseră să fie răbdători puteau. Am petrecut ore întregi pe canapeaua din lemn de mesteacăn a Magnei, cu tapiţerie gri din mătase cu model, şi mi-am studiat descoperirile. Când îl găseam pe vreunul dintre copii, pe care îl puteam recunoaşte din Camera sugarilor, de la Crăciunul lui 1961, scriam numele pe un blocnotes şi îl completam cu alte notiţe, trecute în coloana corespunzătoare. Mai târziu, Magdalene mă ajuta, din scaunul ei din Rai, să interpretez aceste informaţii. Şopteam entuziasmate, dar tăceam când auzeam vreun zgomot în casa cea veche. Magna se furişa peste tot, de parcă ar fi suspectat ceva. Dar zgomotul şi aroma freziilor, precum şi mirosul ţigărilor de foi, o

trădau întotdeauna, înainte să ne prindă.

Prima parte a căutării copiilor din Camera elefanţilor a durat mai mult de un an – şi tensiunea noastră s-a transformat, treptat, în nervozitate. Mama mea adoptivă nu observase nimic, doar pentru că volumul de lucru crescuse încontinuu în această perioadă. Când lua autobuzul de pe strada Strandvej pentru a merge la Protecţia copilului din Vesterbro, mă strecuram în biroul ei şi îmi continuam căutarea. Din fericire, în aceste zile puteam zăbovi mai mult, deoarece la Protecţia copilului se întâlnea cu oamenii cei mai pricepuţi în materie de psihologie infantilă şi luau decizii cu privire la cazuri de adopţii care se îngrămădiseră pe birourile lor. Magna se aşeza într-un capăt al mesei, iar directoarea de la Protecţia copilului – importanta doamnă Krantz – în celălalt.

Odată, mama mea adoptivă a încurcat datele întâlnirilor şi a venit acasă mai devreme. Am reuşit să pun două dosare pe raft, să încui uşa pe dinăuntru şi să mă ascund în spatele fotoliului de mahon greu, acoperit cu piele de bivol de culoare albastru-deschis, primit din Congo, care era mândria Magnei şi care odată îi aparţinuse căpitanului de marină Olbers, când am auzit-o urcând scările.

Fotoliul mă ascundea complet. Am stat chircită în spaţiul înghesuit aproape trei ore, în spatele mobilierului, în timp ce ea stătea la birou şi lucra; pentru un copil obişnuit să stea, în fiecare noapte, mai multe ore în întuneric şi să aştepte dimineaţa, aceasta nu era o provocare deosebită.

Cercetările mele au început în toamna anului 1971 – doi ani după înmormântarea Magdalenei – şi, cu timpul, au devenit mai intense. În cele din urmă, am epuizat dosarele ca sursă de informaţii şi am trecut la scrisorile Magnei, pe care le pusese în dulapul înalt de la fereastră, ale cărui sertare puteau fi deschise uşor şi în linişte. După aceea, am început să îi caut printre toate notiţele şi să trag cu urechea la convorbirile ei telefonice. Uşa era deschisă aproape întotdeauna când lucra în biroul ei şi, uneori, auzeam informaţii utile, pentru că folosea mereu poreclele originale ale copiilor atunci când vorbea la telefon cu familiile adoptive: *Tonde, Butte* sau *Marilyn* – după actriţă –, *de Gaulle, Hruşciov* şi *Gagarin* – după cosmonautul sovietic şi mai era unul denumit *Prinţul Knud,* pentru că învăţase să meargă atât de târziu şi atât de prost.

Unii părinţi adoptivi veneau cu copiii lor la intervale regulate, în vizită. Unul dintre aceşti copii era chiar Orla Berntsen, despre care vorbeam. De mai bine de un an aveam o copie exactă a jurnalului său, într-un dosar pe care îl ţineam în spatele peretelui unui dulap din lemn de satin, înalt de doi metri. Magna îmi lăsase dulapul moştenire, fără să fi observat această ascunzătoare.

În dimineaţa următoare, şedeam în scaunul cu rotile al prietenei

mele şi priveam pe fereastră, spre fiord, în direcţia Suediei.

— *La ce te gândeşti, Marie?* întreba Magdalene de sus.

Vocea ei era la fel de răbdătoare ca înainte, când stătea în scaunul cu rotile, în faţa mea. De multe ori mă mângâia cu poveşti despre rege, care o fascinase întotdeauna şi pe care îl întâlnise, în cele din urmă, în viaţa de apoi.

— Îmi doresc foarte tare să ştiu unde locuiesc ei, am spus şi m-am identificat cu ea în oglinda pe care o uram amândouă la fel de mult. Eram pe deplin conştiente de urâţenia noastră – şi cred că oglinda văzuse puterea noastră comună şi, prin urmare, câteodată tăcea.

Da, te înţeleg, spunea prietena mea pe viaţă, sâsâind uşor.

— Oare aş putea…?

…bineînţeles că poţi, Marie. Dar trebuie să fii atentă şi trebuie să păstrezi distanţa. Nu trebuie să te dai de gol, pentru că ei nu-şi mai amintesc de Kongslund. Şi poate că părinţii lor nu le-au povestit despre noi.

— Da, da, spuneam eu ascultătoare. Înţeleg.

Trei zile mai târziu, îmi luam la revedere.

Era în primăvara anului 1972 şi, în acel moment, trecuseră trei ani de la moartea Magdalenei. În fiecare noapte, când peste Kongslund se aşternea liniştea, vorbeam despre ancheta mea, despre însemnările şi aşteptările noastre detaliate. Eram pregătită.

Dis-de dimineaţă m-am trezit şi am deşurubat telescopul din suportul de alamă care îl ţinea prins de scaunul cu rotile, l-am pus în geanta de umăr gri şi am luat autobuzul de pe Strandvej până la primărie şi de acolo mai departe, către Emdrup Plads şi Søborg Torv, unde m-am urcat în autobuzul numărul 168, cu care am mers până la intersecţia dintre Gladsaxevej şi Maglegårds Alle.

M-am luat după indicatoare şi am continuat să merg pe trotuarul care, în cele din urmă, m-a condus la casele terasate de culoare roşie; ajunsă acolo, am privit în jur.

Totul era ca în visele mele şi ca în puţinele însemnări pe care le copiasem din jurnalele secrete ale Magnei. În prima vară a noii mele vieţi, aceasta era una dintre excursiile mele preferate, despre care, totuşi, nu am vorbit decât cu Magdalena. Şi ea nu m-ar fi trădat. Nici măcar în faţa noului ei prieten din viaţa de apoi, Regele-Cetăţean (pe care bineînţeles că îl fascinase).

Orla a fost primul pe care l-am vizitat, pentru că de el îmi aminteam cel mai bine. În cele din urmă, el venise cu mama lui în vizită, copil fiind.

Pe o hârtie din dosarul Magnei, cu însemnările medicale, scria: *A trimis din nou psihologii la Søborg, Orla Pil Berntsen, problemă serioasă, urgent.*

Totul suna destul de dramatic şi îmi stârnea foarte tare curiozitatea.

Din ascunzătoarea mea din parc îl priveam pe Orla prin telescopul

Magdalenei. El stătea aplecat peste piatra mare pe care părea să o îndrăgească foarte mult. Părea să viseze, atunci când nu se gândea agitat la câte îl aşteptau acasă şi în viitor. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că într-o zi va deţine unul dintre cele mai importante posturi din Ministerul de Stat, nu l-ar fi crezut.

Seara porneam în direcţia opusă, spre casă, şi în timpul călătoriei îmi notam detaliile. Urmând exemplul mamei mele adoptive, scriam totul în jurnale.

În timp ce toţi ceilalţi copii se jucau cu seturile de construcţii Meccano, eu încercam din greu să pun cap la cap bucăţelele de realitate pe care le obţinusem din spionajul meu, pentru a alcătui un întreg. Absenţa mea nu fusese niciodată observată, pentru că în acei ani Magna îşi conducea orfelinatul cu o energie colosală, deoarece din pricina noii legi a adopţiilor trebuiau aduşi mai mulţi copii din ţări îndepărtate. În lumea ei, eu eram – sau ea mă vedea a fi – complet normală şi capabilă să am grijă de mine. Totuşi, pentru siguranţă, îi spuneam că mă duc la grădina zoologică cu o prietenă pe nume Lise, chiar dacă această prietenă exista numai în cântecele vechi pentru copii. Nu mă întreba niciodată cine era această prietenă şi unde locuia.

În aceste luni, plecam pentru a înfrunta lumea. Lumea de afară, despre care ştiusem întotdeauna că există.

Eram invidioasă pe viaţă şi mă temeam, cu o intensitate despre care nu mă avertizase nimeni, niciodată. Poate că Magdalene nu văzuse cu adevărat pericolul, în starea ei semi-celestială. Ea mai subestimase odată demonii care se adăposteau în colţuri atât de întunecate, încât nimeni nu bănuia nimic.

Dar poate că ştia, de asemenea, foarte bine, că nu aş fi putut fi oprită de niciun avertisment din lume.

7
ORLA

1961-1974

Deja după o noapte de la moartea ei, Magdalene a confirmat cuvintele cele mai importante care se aplicau pentru fiecare copil. Singura propoziţie pe care nu aş putea-o uita, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dacă ai găsit un prieten, ai o şansă – dacă nu găseşti niciunul, eşti pierdut.

În cazul unor copii, frica de întuneric creşte în tăcere, fără ca adulţii să observe ceva; poate că auzeau zgomote noaptea, uneori, în spatele unui zid, dar par a nu face legătura dintre aceste sunete cu ceva important – şi, prin urmare, distrugerea poate progresa implacabil.

L-am numit în secret Orla, singuraticul, *pentru că fugea prin cartierul de case terasate, de parcă o întreagă armată de demoni era pe urmele lui. Ştiu că unii dintre psihologii de la Kongslund se temeau literalmente de el, mai ales după uciderea acelui biet imbecil.*

Toată primăvara mi-am petrecut-o în spatele unui gard viu şi l-am privit pe Orla Berntsen, care mai târziu a ajuns mare în Ministerul de Stat. Al doilea prenume, Pil, îl primise de la tatăl său, pe care nu îl cunoscuse niciodată şi a cărui existenţă nu o putuse dovedi.

El stătea acolo, în umbra garajelor din cartierul de case terasate Frydens Vsenge, un băiat mic, bine construit, cu pistrui, buze pline, mari, o faţă lungă, în formă de pară şi cu părul blond, ciufulit – un băiat de unsprezece ani, care îşi exagera stângăcia naturală şi juca rolul de clovn. În gaşca de prieteni care îl înconjurau se antrena mereu şi râdea încontinuu, cu arta uluitoare a disimulării, mergea mereu cu jumătate de metru în urma băieţilor populari şi pe terenul de fotbal era mai mereu ales ultimul, atunci când se formau echipele. Stătea acolo nemişcat – neales şi nedorit – şi râdea de el însuşi – ce altceva ar fi putut face?

Acolo îi spuseseră povestea despre cunoscutul voieour din zona de recreere împădurită de pe râu şi îl batjocoreau când fugeau prin pădure, pentru a scăpa de demoni şi de fantome, în timp ce el rămânea singur pe partea greşită a podului – cu nişte fantezii de i se înmuiau genunchii şi, din cauza fricii, îi curgea abundent nasul cârn pistruiat.

Ca şi cum cineva s-ar fi gândit vreodată în fanteziile sale cele mai îndrăzneţe să-l răpească pe Orla Pil Berntsen, copilul nelegitim al lui Gurli Berntsen, o mamă singură, ştearsă, cenuşie ca un şoarece de bibliotecă, care era cel mult tolerată în mica suburbie burgheză.

Gândul era ridicol.

Mama lui era cumsecade şi decentă, desigur, dar devenise aşa prea târziu, Orla fiind dovada vie. Era un copil nelegitim la sfârşitul unei epoci în care cel care nu avea o familie fără pată era considerat un outsider. Răspunderea pentru acest păcat (şi, prin urmare, pentru toată ostilitatea) era suportată întotdeauna de femeia care creştea copilul singură, niciodată de tată.

Cartierul copilăriei sale avea două străzi scurte şi trei blocuri terasate din cărămidă roşie, locuite de către funcţionari, angajaţi şi profesori şi, chiar în capăt, lângă garaje, un comerciant de tutun pensionat, cu doi pudeli albi. Într-o zi frumoasă de primăvară, un pianist împreună cu soţia şi cu cei doi fii ai lor se mutaseră la numărul 14 şi, maltratând de atunci clapele negre ale instrumentului său, răspândea melancolia agitată a suburbiei capitalei Copenhaga. El îşi termina întotdeauna cântarea cu un acord de bas, care încă mai vibra în aer după ce instrumentul fusese de mult închis. În zilele însorite de vară, sunetele se prelingeau prin uşa deschisă spre grădină, peste gardurile vii şi gazoane, din terasă în terasă, unde părinţii pliveau buruienile, coseau gazoanele şi tolerau mormăind sunetul pianului, la urma urmelor, omul cânta la radio, ca intermezzo între ştirile despre Vietnam şi Suez şi reportajele despre luptele de stradă din Copenhaga şi Paris! Cadenţa lui puternică sufla seminţele răului de-a lungul gardurilor vii, până când nu se mai auzeau decât zdrăngănelile uşoare ale furculiţelor din argint pe farfuriile cu prăjituri de sub umbrelele de soare.

Într-o zi s-a petrecut ceva ciudat, pentru care nimeni nu avea o explicaţie potrivită. Când intensitatea muzicii creştea, cei doi fii ai pianistului alergau prin grădină de parcă erau conduşi de o baghetă invizibilă. În această după-amiază ei alergară din ce în ce mai repede şi mai sălbatic prin grădina lungă, îngustă, din spatele casei, până la poarta grădinii şi înapoi la terasă, iar la poartă şi înapoi. Ca două note din ce în ce mai sălbatice într-o partitură nebună alergară în sus şi-n jos, în jos şi-n sus, până când atinseră tempoul maxim şi, brusc, realizând imposibilul, se prăbuşiră în acelaşi loc, cu doar câteva secunde de întârziere – muşcându-şi vârful limbii cu aceeaşi precizie. Ambii au fost duşi cu ambulanţa la spitalul de urgenţă din Bispebjerg, unde medicii realizară două mici miracole în paralel, prin care le-au cusut la loc vârful limbii.

Aceasta a fost una dintre acele coincidenţe stranii, care i-a făcut pe copii şi pe adulţi deopotrivă dintr-o suburbie nou dezvoltată, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea, dar nimeni nu ştie nimic sigur, să bănuiască faptul că undeva, acolo sus, poate exista o putere mai mare – un destin superior care îi conecta pe oameni.

Pentru Orla Berntsen, care văzuse cele două ambulanţe venind şi plecând din nou, întregul episod avusese un cu totul alt sens, mult mai

pământesc. Orla văzuse că mai întâi căzuse fratele mai mic şi, fiind un copil singur la părinţi, ghicise că fratele mai mare îşi recunoscuse şi acceptase destinul, din momentul în care îşi văzuse fratele mai mic pentru prima oară în leagăn – şi de-abia acum căzuse şi îşi muşcase vârful limbii, cu o întârziere de câteva secunde, aceasta fiind o parte din datoria sa universală şi iubirea sa necondiţionată de frate mai mare. O iubire despre a cărei existenţă Orla ştia, dar nu o experimentase niciodată pentru sine: dragostea de frate, fidelitatea, prietenia eternă, certitudinea apartenenţei la o altă persoană – indiferent ce s-ar putea întâmpla.

Am fost, cu siguranţă, singura care l-a auzit plângând când se ducea acasă – singur, aşa cum o făcea întotdeauna.

Am înţeles destul de repede că Orla Berntsen avea cu totul alte probleme, diferite de cele două vârfuri de limbă muşcate şi că problemele sale nu puteau fi reparate cu un simplu fir şi cu intervenţia curajoasă a unui medic. Uneori nu ieşea din casă mai multe zile la rând. Apoi reapărea, un pic mai adus de spate decât înainte, un pic mai palid şi trăgându-şi nasul, cu ochii strălucitori şi părul zbârlit, de parcă ieşise dintr-un morman de moloz. Existau zvonuri că mama sa l-ar fi bătut, dar acestea nu putuseră fi dovedite şi, de fapt, era treaba lor, aşa credeau locuitorii cartierului.

În fiecare după-amiază, când Gurli ieşea din birou, se aşeza în fotoliul bleumarin din faţa ferestrei orientate spre vest, citea *Billed Bladet* şi intra într-un univers paralel, casa visurilor sale. Încercam în zadar să-mi imaginez de la distanţă ce vedea el acolo şi ce îşi dorea. Ideea de bază era că tăcerea ei, atunci când stătea în fotoliul bleumarin, era datorată faptului că Orla se dusese la râul unde avusese loc cea mai mare catastrofa din viaţa lui.

Poate că mama lui ar fi trebuit să-i povestească totul, înainte de a fi prea târziu.

Despre sarcina şi despre ruşinea ei.

Despre bărbatul care dispăruse şi despre duhoarea covoarelor murdare dintr-o sufragerie plină de mucegai. Despre priveliştea grădinii unde crescuse şi despre senzaţia pe care o avea pe piele când purta chimonoul roşu, pe care îl înfăşură în jurul abdomenului ei alb, bombat, după ce păcatul ei devenise irevocabil şi care îi aparţinuse mamei ei şi, înainte, mamei ei.

Despre tatăl ei, care stătea în fotoliul cu rezemători pentru cap, în timp ce degetele sale puternice se mişcau pe cotieră, în mişcări rotative continue, de jur împrejur, până când pluşul s-a uzat, ca ultima rămăşiţă a unei energii vitale enorme şi concentrate. El nu îşi privea fiica, se mulţumise să se holbeze la peretele gol de deasupra capului ei şi să tacă, în timp ce degetele sale îi vorbeau prin mişcarea lor iritată, spunându-i că acum păcatul intrase în viaţa tinerei femei nesăbuite…

Pentru a aduce pe lume un copil orfan de tată.

Nimeni nu putea fugi de un asemenea păcat grav. Nimeni nu l-ar putea uita vreodată. Dezaprobarea va însoţi, de acum înainte, fiecare secundă a vieţii lor şi fiecare a gândurilor lor. Nicio dragoste de mamă sau de tată nu era suficient de puternică pentru a anula acest principiu.

Când Gurli Berntsen realizase acest adevăr, înghiţise un borcan întreg cu cele mai puternice somnifere pe care le putea găsi şi dormise profund trei zile, până când se trezise din nou şi vomase încă trei zile. Două zile mai târziu se aruncase în bazinul portuar de lângă gara Svanemølle, dar fusese descoperită de un trecător şi scoasă din apă. Spitalul îi informase pe părinţii tinerei disperate cu privire la incident şi tatăl ei răspunsese aşa cum răspund bărbaţii şocaţi într-o astfel de situaţie – cu furie. Nu ştia altceva. Dar în lume există forţe mai puternice decât furia masculină, aşa cum dovediseră Magna şi domnişoarele sale în fiecare zi, şi în a treia zi după tentativa de sinucidere, mama lui Gurli scosese toate economiile familiei din cont şi cumpărase casa nr. 12 dintr-un cartier nou construit de case terasate, cu grădinile alungite şi cu gardurile vii umbroase, protectoare. La scurt timp după aceea s-a născut Orla.

Tânăra femeie îşi adusese copilul pe lume în maternitatea din Rigshospital şi îi ceruse asistentei să îl scoată din burtă şi să îl ducă departe de ruşinea ei. Dar mama ei şi, deci, bunica lui Orla, se asigurase ca nepotul ei, în vârstă de câteva zile, să fie botezat în biserica spitalului şi să primească al doilea nume al soţului ei (pe care îl chema Jens Orla Berntsen). Acum, micuţul purta acelaşi nume ca bunicul său, o decizie care demonstrase încă o dată înţelegerea femeilor pentru încrederea în sine masculină, veche de mii de ani.

Fără tragere de inimă, dar flatat, proaspătul bunic intrase în biserica spitalului şi îşi odihnise degetele, pentru o vreme, pe braţele rigide ale stranelor bisericeşti, în timp ce scotea un mârâit care putea fi interpretat ca „Amin”.

Astfel, micul Orla obţinuse o familie, în ciuda tuturor dificultăţilor.

Dar pe care, a doua zi, avea să o părăsească. El a fost dus cu un taxi la orfelinatul şi centrul de adopţii Kongslund, din nordul oraşului Copenhaga, unde energicele domnişoare de la Protecţia copilului trebuiau să aibă grijă de el, până când Gurli (care, spre uimirea tatălui ei, căzuse în depresie, în ciuda întregului sprijin pe care îl primise) se punea din nou pe picioare şi îşi aranja noul cămin. Această poveste, care fusese pusă cap la cap, puţin câte puţin, de Magna, din cele câteva confesiuni confidenţiale ale mamei sale şi din vizitele anuale făcute de către aceasta, era diferită faţă de cele ale copiilor daţi spre adopţie. Dar el înţelese deja din copilărie că mama lui îl deportase la cămin pentru a se lămuri dacă îl dorea sau nu în viaţa ei – în

principal, pentru a se proteja.

Din cauza nehotărârii ei, el ajunsese în Camera sugarilor, în întuneric, şi acest lucru se întâmpla de prea mult timp.

Când, în cele din urmă, i s-a permis să meargă acasă, Gurli l-a dus în camera lui, l-a pus în pătuţ, iar ea s-a aşezat în fotoliul albastru pe care îl moştenise de la tatăl ei, care murise cu un an în urmă. Degetele neliniştite au început să tremure pe părţile lustruite ale braţelor fotoliului gândindu-se la bărbatul care îi fusese tată şi pe care îl îngropase cu un sentiment despre care nu putea vorbi cu nimeni.

După câteva nopţi în care fiul ei scâncise dincolo de peretele din faţa ei, ea decupase dintr-o revistă fotografia unui bărbat care râdea şi care arunca în sus o minge portocalie de plajă şi i-o arătase. Bărbatul, care ar fi putut fi tatăl lui, stătea în soare şi îi zâmbea unui băieţel de pe plajă, iar mingea se ducea din ce în ce mai sus, la infinit, spre cer. Şi ea îi povestea fiului ei că pe tatăl lui îl chema Pil, al doilea prenume al lui Orla de pe certificatul de botez.

Tatăl lui încă mai colinda prin lume, îi povestea ea lui Orla, pentru a căuta un loc în care să locuiască toţi trei, împreună.

În colecţia sa de poveşti clasice ilustrate, Orla citise, în următorii ani, despre bărbaţi ca el – *Vânătorul de cerbi, Ivanhoe* şi *Căpitanul Grant* care, împreună cu copiii săi, străbătuse gheţari, trecători montane şi vârfuri de munte, iar cu timpul îi devenise clar că orice aventură se termina bine dacă aşteptai suficient de mult. Soarta îi luase tatăl de lângă el, dar într-o zi îl va aduce înapoi la Orla.

Era ceva care îl făcea pe Orla Berntsen extrem de special. Trăise numai în jurul femeilor. Mai întâi, domnişoarele şi bonele din orfelinat, apoi mama sa, care (din câte ştia) nu adusese niciodată un bărbat între cei patru pereţi ai casei, de la mutarea sa în Frydens Vænge.

Dar, deşi Orla Berntsen putea concura cu orice fată în materie de intuiţie şi empatie, trăsăturile asociate în mod normal cu acestea, cum ar fi bunătatea, compasiunea, blândeţea, îi lipseau complet.

Psihologii de la Kongslund nu aveau nicio idee despre cum era el de fapt, deoarece nu le povestise nimic despre viziunile pe care le avusese în acei ani.

Din acelaşi motiv, prima lui experienţă cu sexul opus nu fusese foarte fericită. Fusese prima şi ultima oară când abordase spontan la altă persoană, cu toată încrederea de care putea da dovadă.

Băiatul crescut doar de mamă cunoscuse o fată care fusese crescută nu numai de unul, ci de doi taţi (bătrânul Sørensen şi fiul său lucrau pe imensul şantier naval din mijlocul oraşului Copenhaga). Din cine ştie ce motiv, chiar şi la opt ani, ea încă mai făcea în pantaloni, fără avertisment prealabil şi fără explicaţie aparentă. Şi aşa, într-una din zile, când erau singuri pe stradă şi se uitau la balta mizerabilă dintre

picioarele ei, Orla scosese din buzunarul hanoracului o punguţă cu bomboane colorate. El îi întinse punga, dar ea îl privise fix, cu nişte ochi enigmatici, în care nu puteai citi nici bucurie, nici recunoştinţă.

Orla, de unsprezece ani, se apropie de ea şi îi şopti:

— Te voi învăţa acum un joc pe care nu îl ştie nimeni… După aceea, fie suntem iubiţi, fie murim.

Ea îl privi fără să spună un cuvânt.

— Acum aşez opt bomboane la rând şi, dacă nu-mi dai un pupic, înainte să o bag pe ultima în gură, cea albastră, voi muri, pentru că este *otrăvită.*

Astfel, Orla aşeză opt bomboane de diverse culori pe bordură şi se ghemuiră amândoi. În loc să fie îngrijorată şi blândă, aşa cum ar fi impus situaţia, privirea ei era oarecum plină de speranţă, o privire pe care nu o putea interpreta. Prima dată, a băgat în gură o bomboană galbenă, apoi una albă, una roşie, una de culoare portocalie şi din nou una albă, apoi una verde şi una maro. Acum rămăsese numai bomboana care însemna moarte, cea albastră, şi el văzu strălucirea febrilă din ochii ei. *Doar nu avea de gând să îl lase să mănânce bomboana albastră? Nu putea să îl lase, doar ştia că va muri din cauza ei. Trebuia să-i urmeze planul şi să îi dea sărutul care i-ar fi putut salva viaţa…* Dar ea îl privea, în continuare, plină de speranţă, cu ochii strălucitori şi cu capul înclinat, şi îşi împinsese limba roz în spaţiul dintre incisivii superiori.

Acela fusese momentul în care Orla Berntsen îşi dăduse seama că era numai un fir de praf într-un univers vast, un mic băiat cu pistrui, nas borcănat şi o mână murdară, care rămăsese în aer, în drum spre gură, condamnat la moarte de prima şi singura iubire a vieţii sale.

În acel moment, ea rostise cuvintele pe care un băiat sau un bărbat nu le-ar fi putut uita vreodată:

— *Pot să nu te sărut şi să te privesc cum mănânci bomboana albastră…?*

Resimţi şocul de atunci mai târziu, când era întins în patul său, seara, în întuneric.

Ce ar fi putut să-i răspundă?

Era toamna în care soarta avea să dărâme ultimele ziduri de apărare, pe care Orla, singuraticul din Frydens Vænge, le construise cu mare greutate în jurul lui, prin intermediul unui incident care părea a fi mai mult o coincidenţă.

După ce clopotele bisericii Søborger vestiseră apusul soarelui, uşa casei se deschise şi Orla Berntsen ieşi afară cu o găleată din tablă în mână privind atent în jur. Găleata era galbenă şi veche şi Orla se ducea, ca de obicei, la internatul din Maglegårds Alle. Ocoli casa pentru a ajunge la uşa din spate, unde era bucătăria, şi îl salută pe bucătar, care îi ciufuli zâmbind părul aspru şi îi umplu găleata cea

galbenă. Apoi Orla se plimbă spre casă, pe sub felinare, până când nu îşi mai putu reţine curiozitatea, se opri şi scoase capacul găleţii, pentru a băga degetul în sosul fierbinte cu cârnaţi, chiftele, coaste, friptură şi cartofi aburinzi, care străluceau albe în lichidul maro. Rămăsese în umbra copacilor şi îşi linse sosul de pe degete, uitând complet că timpul trecea şi că mâncarea se răcea. Atunci îi trecură prin cap gânduri pe care nu le înţelesese decât mult prea târziu.

Catastrofele se anunţă de cele mai multe ori ciudat şi nevinovat şi, dacă ar fi înţeles atunci jocul în care era implicat, ar fi blestemat pentru totdeauna seara în care îşi adunase tot curajul şi îl întrebase pe Erik, cel mai popular băiat din Frydens Vænge, dacă vrea să-l însoţească la internat, în drumul lui cu găleata galbenă.

Curiozitatea lui Erik era atât de mare, încât, surprinzător, fu de acord să-l însoţească. Pe drumul spre casă Orla se oprise, scosese capacul şi băgase un deget în conţinutul aburind, maro, pentru ca noul său prieten să poată vedea ce bunătăţi îi aşteptau pe Orla şi pe mama lui la cină.

— Dezgustător, spusese Erik. Chiftele scârboase.

Mâncase deja şi la el acasă chifteluţele nu erau aduse într-o găleată galbenă, ci erau preparate în propria bucătărie confortabilă, unde se găteau o grămadă de feluri de mâncare şi se cânta şi, în plus, chifteluţele îi erau servite pe un frumos platou din sticlă, pe care mama lui Erik aşezase şervete groase, de un albastru-deschis, croşetate chiar de ea.

— Scârbos, spuse Erik încă o dată, când Orla îşi linse sosul de pe degetul arătător. Ai un *neg* pe deget…!

Subiectul se schimbase brusc şi fără milă şi soarta se trezi cu o smucitură. Pe degetul arătător, chiar deasupra primei falange, stătea o chestie gri-maronie. Sub sosul strălucitor aproape că părea viu.

Reacţionase într-o clipită – şi această reacţie fusese fatală.

— Ştiai că unele dintre cele mai secrete dorinţe se îndeplinesc atunci când striveşti un neg?

Erik îl privi cu scepticism, dar în acelaşi timp era atât de fascinat de excrescenţa maro de pe degetul unsuros, încât rămase locului. Orla strivi negul, apăsându-l ferm între arătător şi degetul mare şi lăsă conducerea într-unul din cele mai decisive momente ale copilăriei sale, în seama acestei idei complet idioate. Încă se mai putea opri şi admite că nu avea dorinţe ascunse şi că nu avusese niciodată. Poate că totul ar fi fost altfel, poate că viaţa lui ar fi semănat cu cea a mamei sale – de la tinereţe până la bătrâneţe, o navetă tăcută între casă şi birou. Dar era prea târziu.

Noul său prieten se aplecă în faţă şi Orla simţi cum dezgustul acestuia se transformă în fascinaţie. Simţea căldura unui alt corp, respiraţia pe faţa lui, auzea cum inspira aerul pe nas şi văzu cum îşi

strânge buzele de concentrare. Şi apoi simţi corpul prietenului său lipit de al lui, iar acesta fusese cel mai frumos moment pe care îl trăise vreodată; erau prieteni, totul devenise dintr-odată atât de ciudat de familiar, de parcă Erik era fratele său (abia îndrăznea să se gândească la asta) şi strânsese atât de tare, cu toată puterea, mai puternic decât strânsese vreodată pe cineva sau ceva şi… negul plesnise, iar Erik scoase un ţipăt puternic, disperat.

Un jet subţire din protuberanţa colorată îl lovise direct în ochi şi picături galbene, dezgustătoare, îi stropiră obrazul stâng. Ţopăia pe bordură ca un nebun, cu ambele mâini pe faţă şi cu ochii strânşi, ţipând ca din gură de şarpe.

— Acum ne putem pune ce dorinţă vrem! strigă Orla, încercând să-i acopere ţipetele.

Dar de la prietenul său nu veni nicio dorinţă, nici măcar una singură, numai un suspin susurat.

— Îmi doresc un autobuz lung, roşu, cu care să putem merge împreună să înotăm la Bellevue! rosti Orla. Un autobuz londonez!

Erik fugi cât putea de repede, înapoi spre Frydens Vænge. Şi Orla o zbughi atât de repede pe urmele lui, încât capacul sări de pe gura găleţii care se balansa, dar Orla nu observă.

— Îmi doresc un Bluebird, cu care să putem merge cu 800 de kilometri pe oră… Şi apoi ţi-l dăruiesc ţie! strigă el.

Aceasta era a doua lui dorinţă şi într-o clipită îi veni în minte cea mai bună dorinţă pe care o avusese vreodată.

— Eşti… complet nebun… nenorocitule! ţipa Erik printre suspine. Acum îmi vor creşte negi în ochi… şi voi orbi!

Orla îşi imagina cum lichidul infecţios intra în pielea lui Erik şi cum o masă maro, voluminoasă, creştea din ochiul lui Erik şi îi acoperea jumătate de faţă. Va trebui să se ascundă tot restul vieţii în spatele unei măşti sau va fi nevoit să-şi tragă peste cap o cagulă. Dalele de piatră de sub picioare dispăruseră şi greaţa începu să i se răspândească prin intestinele tremurânde. Erik dispăruse după colţ, la garaje, şi trântise rapid uşa casei, iar ţipetele lui se opriră. Prietenul pierdut ajunsese acasă.

Abia acum observă că sosul, chiftelele şi cartofii fierţi se vărsaseră pe lângă găleată, în vâltoarea evenimentelor. Mâncarea nu mai era bună de nimic. Mama lui va trebui să se culce nemâncată. Incidentul luase, în aproape un minut, proporţii catastrofale. Aruncă găleata pe ultima dală de piatră din pragul uşii şi fugi cât îl ţineau picioarele, până la crâng. Fugea în întuneric, aşa cum se obişnuise de la o vârstă fragedă, aşa cum făcea aproape toţi copiii de la Kongslund atunci când se simţeau băgaţi la colţ. Eu ştiam asta mai bine decât oricine altcineva.

Se târî într-un tufiş cu ţepi din apropierea podului şi băgă în gură

degetul arătător maltratat, care tremura şi sângera, rănit, închise ochii şi simţi cum frica îi creştea în stomac şi se ridica în gât, de unde curgea, vâscos şi fierbinte, pe bărbie, picurând pe pământ. Nu era sânge, ca în revistele cu comando despre bătălia de la Tobruk, ci sos de la internat, amestecat cu fiere şi teamă galbenă, caustică, pentru că ştia exact ce va urma: de acum înainte, ceilalţi băieţi îl vor tachina şi mai rău decât de obicei, Palle şi Bo, Henrik şi Jens… Nu vor înceta niciodată să îl hăituiască.

Ploaia începuse la miezul nopţii. Mama lui alerga cu găleata goală, stricată în mână prin Frydens Vænge, din uşă în uşă, întrebând cu vocea tremurândă de fiul ei, pierzând astfel şi ultima fărâmă de respect din partea celorlalţi părinţi *(Ce fel de mamă este aceea care nu poate avea grijă de singurul ei copil?)*.

Resemnaţi, taţii îşi părăsiseră fotoliile, orice altceva ar fi fost de lipsă de omenie, se înarmaseră cu lanterne şi alergară, într-un şir lung, spre râu.

Chiar înainte ca oamenii să apară dintre tufişuri, Orla Berntsen auzise o voce în întuneric, nu mai tare decât foşnetul frunzelor, o şoaptă care îi spunea încontinuu aceeaşi propoziţie, de parcă era închisă în capul lui. *Aş vrea să fiu o stea,* spunea vocea şi Orla crezu că fraza venea dintr-o lume care existase cu mult înainte de momentul în care conul de lumină căzuse pe capul lui („Iată-l, micul idiot!”).

Stătea cu ochii închişi, mâna cu negul bine strânsă în gură, gândindu-se intens şi concentrat la a treia şi ultima sa dorinţă. Bărbaţii cu lanterne nu aveau nicio idee, bineînţeles – dar cred că eu ştiu ce îşi dorea…

Din acea zi, mânia rămăsese pentru Orla Berntsen singurul principiu de viaţă. Stătea treaz în întuneric, după ce mama lui se ducea la culcare, şi se gândea la inamic – singurul nume pe care îl putea găsi pentru necazurile sale. Inamicul era fără chip şi fără milă. În al doisprezecelea său an de viaţă, Orla dezvoltase o înclinaţie pentru violenţă, care avea să-l însoţească de-a lungul anilor. Ceva îl atrăgea, iar şi iar, spre capătul garajelor, unde cartierul copilăriei sale era limitat de un gard viu înalt de păducel. De cealaltă parte a gardului viu, se înălţau blocurile galbene cu şase etaje. Acolo locuiau familiile care nu-şi putea permite propria casă (nici măcar o casă terasată modestă). Gardul viu din păducel crescuse, de-a lungul anilor, atât de înalt şi de sălbatic, încât nu mai puteai privi pe deasupra lui. Cel puţin o dată pe săptămână, copiii aruncau pietre peste gardul viu, din casele terasate roşii, pietre care ar fi trebuit să lovească inamicul invizibil din blocurile galbene, şi nimeni nu arunca piatra la fel de tare şi de departe ca Orla. De parcă o nebunie teribilă şi neîngrădită se instalase în corpul său îndesat şi sărea mai sus şi arunca mai puternic decât toţi ceilalţi, în direcţia zgomotului de pe cealaltă parte a gardului. Şi dacă

o aruncătură era recompensată cu un ţipăt şi cu zgomotul unor paşi care fugeau, el râdea într-un fel care îi speria pe tovarăşii săi uneori mai mult decât pe inamic, deoarece ei se aflau de aceeaşi parte a gardului viu ca şi el.

În această etapă, chiar înainte de intrarea în pubertate, ar mai fi putut exista o salvare pentru un copil încăpăţânat, ca Orla – cel puţin, asta ar fi susţinut psihologii de la Kongslund. Apoi şi-a fi aprins pipele şi ar fi dat încurajator din cap, privind pe deasupra ramelor ochelarilor.

Asta era, desigur, o prostie.

La scurt timp după episodul cu negul, Orla a făcut ultimul pas pe calea care avea să-i curme copilăria atât de brusc – trăgând un şut într-o minge aflată la capătul străzii şi aruncând-o pe acoperişul garajului.

Dintr-un impuls, a sărit apucându-se de marginea acoperişului, dar a alunecat şi a aterizat cu degetele în mijlocul unei grămezi moi pe care un câine o lăsase acolo.

Mă aşezasem în spatele gardului viu şi văzusem cum ultimii piloni ai rezistenţei sale erau distruşi – nu aveam nevoie de telescopul Magdalenei pentru a vedea teroarea pură din ochii lui.

Restul zilei şi a scurtei sale copilării din Frydens Vænge, prin cartier a circulat un zvon care a devenit otrava vieţii sale: *Orla-cu-rahat-pe-mână-Orla-cu-rahat-pe-mână-Orla-cu-rahat-pe-mână…! Şi* băiatul pe care încercam din răsputeri să îl înţeleg a fugit spre casă cât îl ţineau picioarele sale puternice ca să-şi spele mâinile în baie, sub un jet de apă fierbinte. Apoi a vomitat, gâfâind şi suspinând într-una, în timp ce lacrimile i se amestecau cu apa maro, de parcă sufletul îi dădea pe dinafară şi de parcă apa murdară nu ar mai fi vrut să dispară niciodată. S-a refugiat apoi în dumbrava de pe râu – unde altundeva dar de data aceasta nimeni nu a venit după el ca să-l caute. La un moment dat i s-a părut că aude plânsetul mamei sale, dar era numai vântul printre copaci.

A doua zi, a aruncat un bolovan mare peste gardul viu, către băieţii care locuiau în blocurile galbene. Şi de data aceasta nu a auzit numai ţipete, ci şi sirenele maşinilor de poliţie şi ale ambulanţelor. Vocile nervoase de pe cealaltă parte a gardului se auzeau toate de-a valma. Se spunea că un băiat din blocul galben fusese dus, cu o rană deschisă pe frunte, la spitalul de urgenţă. *Poate o să moară!* striga inamicul de pe partea galbenă a gardului viu, dar nu se făcuse nicio anchetă, pentru că aruncătorul pietrei venea dintr-o lume separată, unde numele nu erau cunoscute.

Câteva zile mai târziu, doamna de la nr. 16 bătuse din interiorul geamului din bucătărie şi îl chemase la ea pe Orla, care stătea pe marginea trotuarului şi privea ţintă o baltă.

Ea îl invitase la masa din bucătărie şi îi oferise pâine cu gem roşu de căpşuni şi cu o cană de cacao groasă. La aceeaşi masă stătea şi soţul ei, domnul Malle, care venea în fiecare zi acasă într-o uniformă neagră de poliţist, purtând o servietă maro sub braţ. Orla era sigur că va vorbi cu el despre incidentul cu băiatul din blocurile galbene, dar domnul Malle doar îi zâmbea. Şi în următoarele luni Orla fusese singurul băiat de pe stradă pe care masivul bărbat îl saluta.

Poate că faptul că îl cunoştea pe poliţist l-a făcut neatent, în orice caz, a fost complet nepregătit pentru ceea ce s-a întâmplat câteva zile mai târziu, când se afla în zona dintre Lauggårds Alle şi Gladsaxevej – la marginea blocurilor galbene – căutându-i cu privirea pe inamicii săi.

În faţa unei uşi îl văzu pe Carl Malle, cu mâna pe umărul unui băiat firav, al cărui cap era bandajat cu un pansament gros, alb. (Arăta ca *Lawrence al Arabiei.* Orla văzuse filmul la cinematograful din Søborg.) Malle nu purta uniforma, dar îi pusese copilului, pe capul bandajat, o caschetă neagră de poliţist.

Orla ar fi vrut să-i strige ceva cunoştinţei sale, dar de pe buzele lui nu s-a auzit niciun sunet.

În schimb, a făcut un ocol mare în jurul celor doi şi a fugit în jos, spre dumbravă, unde rămăsese până când se întunecase. Ceva din el se rupsese, fără a şti motivul. Dumbrava era locul în care Orla şi-a petrecut cel mai multe timp în al treisprezecelea său an de viaţă. Străbătea terenul sterp dintre Grønnemose Alle, Horsebakken şi Hareskowejen, alerga de-a lungul râului şi pătrundea adânc în stufăriş. Şi acolo, într-o poieniţă, exista o piatră mare. Pe această piatră îşi petrecea serile, cu ochii pe jumătate închişi, pentru ca apa să nu-l răstoarne, şi se gândea la tatăl său, care nu se mai întorsese. Mama lui îi spusese odată o poveste despre o piatră enormă, care în realitate fusese un om pe care un uriaş îl transformase în stană de piatră cu privirea sa diabolică. Şi l-am văzut mângâind piatra, de parcă ar fi fost o persoană iubită, dispărută. Observasem cum punea broaşte, insecte şi fluturi pe piatra cea mare şi cum le străpungea cu cioburi de sticlă, pe care le adunase de pe drum. Făcea acest lucru absent, cu mintea în altă parte, şi când ziua se apropia de sfârşit, îşi curăţa locul de aripi de fluture, picioare de păianjeni şi ochi de broască şi mai mângâia o dată suprafaţa ca pe o mână moale, acoperită de murdărie. Imaginea mă emoţiona şi mă întorceam acasă la Magdalena, îmi aşezam capul în poala ei şi plângeam până când imaginile dispăreau.

Aşa au trecut ultimele luni din copilăria lui Orla Berntsen, într-o singurătate din ce în ce mai disperată, pe care nicio fiinţă vie nu şi-ar putea-o imagina. Între imaginile tulburi cu tatăl din imaginaţia lui, pietrificat şi dispărut, şi imaginea reală a lui Guril în fotoliul albastru cu spătarul înalt, ţintuind cu privirea peretele din spatele lui, în timp

ce degetele începeau să mângâie, tremurând, braţele albastre, în cercuri mici, mici…

Toate acestea s-au sfârşit într-o după-amiază, când soarele apunea în spatele caselor din Bellahøj şi, când auzise, jos, la râu, bubuitura unei puşti cu aer comprimat.

Doi băieţi erau aplecaţi, într-un luminiş, deasupra unei vrăbii rănite, care se rotea pe pământ ca o muscă înţepată cu acul. Frunzele se roteau în aer, iar râsetele băieţilor se ridicau deasupra vârfurilor copacilor.

Aceasta fusese întâlnirea lui Orla cu adevăratul diavol: Karsten. Karsten cel cu constituţie masivă, pătrată, cu părul tuns periuţă. Şi Poul cu ochii de un albastru ca oţelul, răi ca ai satanei. Cei doi îi făcuseră cunoştinţă cu Benny, prietenul lor ciudat, un idiot, de aproape doi metri, care rătăcea neliniştit de-a lungul apei şi care, de obicei, stătea ascuns în tufişurile din avalul râului, de unde umplea toată pădurea cu mormăitul lui lipsit de sens. Cu timpul, oamenii din cartier se obişnuiseră cu el – îl porecliseră Prostul, iar Orla îl văzuse, de multe ori, ca pe o umbră în amurg.

Benny stăpânea un truc uimitor: făcând nişte grimase ameninţătoare şi cu o mişcare rapidă a capului, el îşi putea scoate ochiul stâng din orbită, astfel că acesta rămânea atârnând pe obraz, cu tot cu tendoane şi nervi. La fel de repede îl retrăgea la locul său. Acest truc uimitor le impunea respect chiar şi unor băieţi căliţi, precum Karsten şi Poul. Când îl întrebaseră dacă poate vedea ceva atunci când ochiul îi atârna pe obraz, el dădu din cap cu entuziasm şi strigă „Da! Da!”. Poul nu îl credea, pentru că, după experienţele cu tatăl său beat, nu mai credea şi nu mai avea încredere în nimeni. Pe Orla îl înfricoşa privirea încruntată a prietenului său şi se cutremură la vederea ochilor mijiţi, de un albastru oţelit, cu care se uita la bărbatul cel înalt. Din când în când sclipeau cu atâta răutate, încât Orla simţea cum se înfierbântă, de parcă ar fi avut febră. Şi într-una dintre seri, pe când stăteau împreună, ca de obicei, şi se holbau la Benny, se întâmplă ceva ce nimeni din cartier nu va mai putea uita vreodată.

Karsten se dusese să îşi facă nevoile în spatele unui copac, iar Poul stătea acolo şi zgâria pământul cu un băţ. Aparent. Imbecilul se aşezase între ei şi fredona, mulţumit de el însuşi, încântat de propria dibăcie şi de anturajul în care se afla – pentru că ochiul îi atârna voios pe obrazul stâng. Mişcarea venise atât de brusc din întuneric, încât Prostănacul nu a avut nicio şansă să se ferească: ca o pasăre neagră împuşcată în întuneric şi care îi strivi globul ocular alb, într-un amestec de nervi însângeraţi. Când cretinul şi-a dat seama ce se întâmplă, a strigat „Nuuuuuuuu!” şi a apucat antebraţul plin de muşchi al călăului său – dar era, deja, prea târziu…

Cu o plesnitură, mâna puternică a băiatului îi smulsese ochiul lui

Benny din orbită şi îl aruncase în înaltul cerului. Acesta descrise un mic arc de cerc pe deasupra râului, până când ateriză, cu o bufnitură slabă, undeva în apă.

Cei trei băieţi fugiseră prin pădure, umăr la umăr, râzând ca nişte demoni în care se transformaseră. În spatele lui Orla auzise strigătele nenorocitului – acoperite numai de râsul nazal al lui Poul, atunci când se oprea să ia câte o gură de aer. Se părea că Prostănacul rătăcea prin râu, mârâitul ieşindu-i din adâncul gâtlejului până când, în cele din urmă, se făcu linişte. Cei trei băieţi rămaseră nemişcaţi, privindu-se înainte să se uite înapoi peste umăr. Ezitând, ieşiră din umbra copacilor înalţi şi se strecurară înapoi la râu. Destul de aproape de mal văzură faţa Prostănacului, cu orbita neagră, goală a ochiului, plutind între câţiva nuferi.

— La naiba, este mort! şopti Karsten.

Iar Poul şi Orla se priviră în tăcere.

Un braţ al uriaşului stătea nemişcat pe jumătate pe ţărm, ca o scândură ruptă. Întins, ca şi cum ar fi încercat să se agaţe de viaţă, deşi la sfârşit fusese nevoit să-i dea drumul. Cumva, era o privelişte foarte paşnică.

Stăteau acolo în tăcere, privindu-l pe omul care căzuse în apa din faţa lor.

— Rămâneţi aici… Mă duc să aduc ceva, şopti Orla.

Cinci minute mai târziu se întorsese, cu un mic pachet în mână.

— Aceasta este şapca lui Erik – este mereu atârnată de balustrada de la intrarea în subsol.

Ceilalţi se apropiară şi, în lumina care venea de pe malul celălalt, văzu sclipirea din ochii lor. Cu toţii îl urau pe Erik, băiatul cel bun.

— Şi ia uitaţi, are numele scris în şapcă!

După mai mulţi ani, Orla îşi mai amintea o singură imagine – bărbatul din apă şi cei doi prieteni ai săi, care stăteau în iarbă, cu picioarele uşor depărtate. La fel ca adversarii unui duel, dintr-unul din filmele western pe care le văzuse în cinematograful din Søborg, stăteau acolo, doar că duşmanul era deja mort.

Aruncară şapca în iarbă şi o lăsară acolo unde mâneca mortului se agăţase într-o rădăcină de copac. Mai târziu în acea seară băură bere Wiibroe-Flag în piaţa din Søborg şi intrară în şcoala lui Orla, de unde luară un proiector de diapozitive şi un casetofon şi ascultaseră, până în zori, The Doors şi *Light My Fire*.

Două zile mai târziu, poliţia îl ridica pe Erik de acasă. Ore întregi stătuse acolo şi plânsese, cu şapca albastră în faţa lui, pe biroul poliţiştilor. Soarta lui era, într-un fel, chiar mai groaznică decât cea a lui Orla, pentru că, deşi părinţii săi au protestat, spunând că se dusese la culcare la ora zece, îndoiala îi va bântui toată viaţa, căci nimeni nu putea explica exact cum ajunsese şapca lui în iarba de pe malul râului,

exact în locul din care omul fără ochi fusese scos din nămol. Poliţia nu ştia ce se întâmplase cu omul mort. Poate că fusese un accident nefericit şi se înecase, pur şi simplu (şi un peşte sau o broască îi mâncase ochiul). Ofiţerii cu greu îşi puteau imagina că băiatul plângăcios din faţa lor ar fi putut să-l doboare şi să-l ucidă pe Prostănac, pentru ca mai apoi să-i smulgă brutal ochiul şi să îl aşeze pe un pat de nuferi, de unde privea în sus, spre cer (aşa îl găsiseră). De aceea îi şi dădură drumul.

În pat, în întuneric, având în minte imaginea bărbatului şi a băieţelului cu mingea de plajă de culoare portocalie, Orla simţea căldura membrelor lui Erik, aproape ca pe o atingere fizică – aproape crezuse că îi simte respiraţia pe obraz şi pe frunte. Chiuli de la şcoală şi se refugie în dumbravă, se aşezase pe piatra cea mare legănându-se înainte şi înapoi. S-a dus până la râu, îngenunche destul de aproape de margine şi îşi privi reflecţia din apă.

— *La ce visezi?*

Orla tresări, speriat.

— Un băiat de treisprezece ani, care se oglindeşte în apă şi este pierdut în visare – asta nu poate fi decât ceva frumos. Poate o fată?

Carl Malle îi făcu cu ochiul. Nu purta uniforma. Orla nu-l mai văzuse până atunci niciodată în dumbravă.

— Nu… Mă gândeam… la nimic special.

Oare domnul Malle avea ordin să-l ridice?

— Am venit doar să văd ce faci. Îmi aminteşti de cineva pe care l-am cunoscut. Nu te aprinde atât de repede.

În vocea poliţistului se simţea o nuanţă stranie de mândrie.

Orla se lăsă să alunece de pe piatră.

— Trebuie să mă duc să iau mâncarea.

— Nu, nu trebuie. Mama ta a mâncat cu noi. Am discutat despre viitorul tău.

Mama lui nu mâncase niciodată cu alte persoane. Nu mânca nimic altceva în afară de ce conţinea găleata galbenă. Orla Berntsen era şocat.

— Nu-ţi face griji. Am găsit o soluţie.

Orla stătea în iarba umedă şi se legăna uşor. O *soluţie.* Aveau de gând să-l trimită la închisoare?

— Trebuie să pleci din Frydens Vænge, spuse poliţistul. Departe de băieţii de aici. Am găsit un internat pentru tine, la Sjællands Odde.

Câteva zile mai târziu, Carl Malle făcuse rost de documentele necesare, iar mama sa îl condusese în tăcere până la gara centrală din Copenhaga.

— Pe curând, îi spusese.

El tăcuse.

Părăsise cartierul copilăriei sale, cu certitudinea că era singur pe

lume, şi că dispariţia sa de-abia dacă fusese observată de ceilalţi copii. Fiul lui Gurli Berntsen, secretara ştearsă, plecase. Ce importanţă avea?

În lunile de după plecarea sa, el a fost vizitat în mod regulat de psihologi fumători de pipă de la Kongslund, cărora trebuia să le povestească despre copilăria din Frydens Vænge (şi o dată chiar despre Prostănac, dumbravă şi despre atacul brutal).

Dar oare de unde vine această furie copleşitoare şi de ce îi loveşte ca un berbec pornit din iad, în timp ce alţii sunt scutiţi?

Am urmărit maturizarea lui Orla Berntsen din Frydens Vænge ascunsă în locul meu din gardul viu de păducel şi i-am observat distrugerea lentă, pe care nimeni nu încerca să o oprească. Aşa iau naştere anomalii în suflet, cum ar fi o înclinare caracteristică a capului sau curbura nasului, fără ca cineva să reacţioneze. Umilirea lui Orla nu era nici de la Dumnezeu, nici de la diavol, ci chiar de la oamenii care trecuseră prin viaţa lui, care ar fi trebuit să îl protejeze cel mai mult – aşa cum spusese Magdalene (care sâsâia mai tare decât în timpul vieţii) – de la propria sa mamă.

Această agresiune adânc înrădăcinată în adolescentul Orla era cea care îi speria pe adulţi, o furie care, în alte împrejurări şi sub un strat mai subţire de civilizaţie, ar fi explodat înainte ca Orla să poată percepe măcar şansa unei cariere. Magdalenei nu i se părea că există vreo diferenţă notabilă între băiatul care plecase la Sjællands Odde şi bărbatul care, patru decenii mai târziu, cu o eficienţă sobră, bifa un caz după altul în Ministerul de Stat.

Târziu, într-o după-amiază, Carl Malle veni să îl viziteze la internat.

— Îţi lipseşte Frydens Vænge? întrebă el.

Orla nu îi răspunse la întrebare. Singurul lucru care îi lipsea cu adevărat era fotografia de pe perete, cea cu bărbatul şi cu băiatul, cu mingea de plajă de culoare portocalie.

— De ce i-ai dat băiatului din blocul galben cascheta ta de poliţist? întrebă Orla.

— Băiatului din blocul galben?

— Cel pe care l-am rănit cu piatra mea. Cu bandaj alb. Am văzut că i-ai pus cascheta pe cap.

— Nu cunosc pe nimeni din blocurile galbene, minţi poliţistul.

Orla simţi fizic minciuna şi îşi plecă privirea, ca să nu i se observe furia.

În ziua în care Orla se întoarse la Frydens Vænge – trei ani mai târziu, Magdalene a venit să mă viziteze. Se aşeză în scaunul cu rotile, legănându-se înainte şi înapoi, aproape ca pe vremuri.

Marie, îmi spuse între câteva respiraţii scurte şi se aplecă primejdios de mult într-o parte. *Reţine cuvintele mele, Marie. Păcatele mamelor şi ale taţilor nu vor fi niciodată ispăşite de un copil ca Orla. El va deveni o parte a întunericului – şi la sfârşit, întunericul în sine.*

Uneori, profeţiile cereşti ale Magdalenei sunau mai degrabă ca un blestem venit din iad.

Apoi se aplecă într-o parte, pe braţul scaunului, aproape să îl răstoarne, mai pufni o dată şi dispăru.

8
FRICA

8 MAI 2008

Mama mea adoptivă bate la uşă. Eu nu reacţionez la ciocănitul ei, dar cu toate acestea ea intră în camera pe care mi-a dat-o şi se aşază pe pat. Rămân la masa mea din faţa ferestrei cu vedere la fiord şi la insula Hven.

— Iar citeşti aceste caiete, Marie, spuse ea şi eu am simţit teama din această constatare, pe care o rostea în mod repetat de la moartea Magdalenei.

Este convinsă că jurnalele pe care le-am moştenit de la prietena mea spastică conţin secrete pe care niciun copil nu le-ar putea suporta. Vrea să mă protejeze – aşa cum şi-a protejat întotdeauna turma împotriva oricăror ameninţări din exterior.

Astăzi, la mulţi ani de la pensionarea ei, Kongslund a devenit centrul unui caz care merge înapoi, pe urma unui trecut secret.

În timp ce ministrul de stat şi şeful său de personal îi aşteptau pe ceilalţi, Almind-Enevold repetă aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese deja la întâlnirea de criză de acum trei zile:

— Îl cunoaşteţi pe Carl Malle – şi ştiţi ce reprezintă. Avem nevoie de el acum… Nu putem tolera ameninţările anonime împotriva ministerului. Deşi încă nu ne putem da seama ce pune la cale autorul, trebuie să îl sprijinim pe Carl Malle cu tot ceea ce ne stă în putere.

— Dar această scrisoare este lipsită de orice *substanţă,* obiectă Orla Berntsen.

Ministrul îşi privi lung protejatul. Apoi spuse:

— Trebuie să fiţi sigur în legătură cu un lucru. Şeful poate cădea în orice moment, cu boala sa, aşa că noi… aşa că eu voi fi obligat să preiau conducerea ţării, cu toate complicaţiile asociate. În cercurile restrânse, Almind-Enevold se referea întotdeauna la prim-ministru ca Şeful. Şi un caz ca acesta nu trebuie să ne stea în coaste prea mult timp. Nu trebuie să dăm impresia că membrii guvernului ar duce o viaţă dublă; în plus, în câteva zile Kongslund are o aniversare foarte importantă şi nu vreau, în niciun caz, ca această sărbătoare să fie… umbrită de mâzgălelile unui nebun.

Orla ar fi intervenit, în condiţii normale, spunând că acest caz nu era, de fapt, un caz real – dar tonul din vocea ministrului îl făcu să îşi împreuneze mâinile şi să asculte trosnetul liniştitor al articulaţiilor, fără a spune nimic. Era evident că ministrul era mai nervos decât de obicei.

În cele din urmă, ministrul de stat rupse tăcerea:

— Am avea nevoie de o diversiune…

— O diversiune?

Orla Berntsen repetă cuvântul cu un semn de întrebare sonor, chiar dacă înţelegea perfect despre ce e vorba.

— Avem nevoie de un caz care să poată distrage atenţia de la toate, în cazul în care Knud Tåsing şi tabloidul lui ne-ar face cu adevărat rău. Aceasta este propunerea lui Carl Malle…

— Ce ziceţi despre tânărul *tamil…?* Propunerea apăruse spontan pe buzele lui Orla Berntsen, fără să se fi gândit la asta. Unele ziare au abordat deja subiectul deportării iminente, spuse el. Poate că ar fi o idee să-l…

Se opri pentru o clipă, gândindu-se.

— Să-l dăm direct afară? Ministrul se încruntă, apoi faţa i se lumină: Da, la naiba… asta chiar ar putea distrage atenţia publicului. Mass-media iubeşte poveştile siropoase… Agresiunea… Abuzurile. *Setea de putere.*

Se auzi o bătaie în uşă. Secretara îi conduse pe cei doi bărbaţi înăuntru. Vrăjitorul se aşeză lângă Orla, în timp ce Omul gri rămase lângă fereastra care dădea în curte; ochii îi erau înfundaţi în orbite. Arăta, într-adevăr, mizerabil. Trebuia să se pensioneze în curând şi îi era teamă să nu fie prins chiar în ultimul moment de un suflu satanic.

Ministrul apăsă un buton şi spuse:

— A venit Carl…? Atunci poftiţi-l înăuntru, vă rog! Se ridică şi îl salută pe fostul poliţist, între birou şi uşă, cu o îmbrăţişare scurtă şi cu o bătaie pe spate. Ce mai faci?

Bărbatul înalt şi impunător dădu din umeri.

— Tu? Ce face Lykke?

— Nu sunt probleme… cu excepţia celei pe care trebuie să o rezolvi acum.

Şeful de poliţie pensionat îi salută pe cei trei prezenţi şi îi reţinu mâna lui Orla un pic mai mult decât pe cele ale celorlalţi. Arăta ca un labrador blând pe drumul spre locul său din faţa şemineului.

Trei dintre cei cinci bărbaţi din cameră ştiau cât de greşită era această impresie.

— Nu ne-am văzut de mult, îi spuse fostul poliţist lui Orla. Nu întrebase de starea lui de sănătate – şi cu siguranţă nici de soţia şi de copiii lui, ceea ce demonstra că ştia detaliile despre viaţa privată, expusă pe perete, a lui Orla Berntsen. Dacă am înţeles corect, tu eşti norocosul destinatar… Carl Malle se aşeză pe canapea, în faţa şefului de personal… al unei scrisori misterioase, pe care a scris-o un autor anonim?

— Trebuie să-l găsim pe acest bărbat, spuse ministrul, de la biroul său.

— Sau pe această femeie, răspunsese Malle. După aceea aş vrea să

discut cu Orla între patru ochi.

— Sigur, răspunse Almind-Enevold în locul lui Orla.

Fostul poliţist se aplecă în faţă.

— Mai faceţi-mi un rezumat… dacă a apărut ceva nou. Au fost observaţi suspecţi pe coridoarele ministerului? În curte sau pe scări? A observat cineva ceva neobişnuit în ultimele luni? Toată chestiunea pare să fi fost pregătită de mult, scrisoarea nu este o lovitură rapidă.

Omul gri se uită la fostul şef al poliţiei cu o groază nedisimulată.

— Scrisoarea este în curs de examinare, spuse ministrul.

— Trebuie să ştiu totul… fără excepţie. Tot ce a fost diferit faţă de obicei în ultimele luni. Vreau să văd toate procesele-verbale ale şedinţelor şi listele cu vizitatori de la Anul Nou încoace. Se prea poate ca persoana pe care o căutăm să fi fost în minister pentru a obţine o imagine de ansamblu.

— Desigur, Carl.

— Şi aceşti doi domni…?

Malle se uită întrebător la Omul gri şi la Vrăjitor, care îi întoarseră privirea cu ochii atenţi.

Cu barba sa fără mustaţă, acesta semăna cu un pictor din anii ’60. Cu radarul său de poliţist, Malle decisese acum mult timp că cei doi nu aveau să fie de niciun ajutor – mai degrabă dimpotrivă. Ei îi vor sta în cale atunci când ancheta va avansa.

— Ei sunt aici din motive de coordonare, spuse ministrul şi sună ca şi cum ar fi vrut să se scuze. Dacă ai nevoie de orice fel de ajutor…

— Am oamenii mei, Ole. Am nevoie de mână liberă *complet.* Ştii deja. Şi te rog, cât se poate de puţină publicitate.

Ministrul le făcu semn din cap celor doi bărbaţi, după care Vrăjitorul se ridică, cu o uşoară plecăciune, şi dispăru. Omul gri ezită o jumătate de secundă mai mult, înainte de a se ridica, de a se strecura afară şi de a închide uşa în linişte în urma lui.

Astfel, cei trei bărbaţi care se cunoşteau de decenii au rămas singuri.

— Atunci putem începe, spuse ministrul. Îi făcu un semn lui Orla. Mai întâi trebuie să vorbesc între patru ochi cu Carl, apoi vin la tine.

Orla se ridică şi îi lăsă singuri pe cei doi bătrâni luptători ai rezistenţei.

Jurnalistul ţinea în mână, triumfător, două dosare din plastic, cu fotocopii.

— Suntem pe drumul cel bun – orfelinatul nostru a fost, pe parcursul mai multor ani, destinaţia preferată a ziarelor săptămânale. Bineînţeles că am verificat mai întâi anul 1961.

Se uită la Nils Jensen peste rama ochelarilor de citit şi îşi aprinse una dintre ţigările sale mentolate.

— Am imagini de la aniversarea de douăzeci şi cinci de ani a

orfelinatului şi se pare că în acea zi s-a întâmplat ceva extraordinar.

Knud Tåsing îşi sprijini picioarele pe o cutie de carton mare, maro şi se întinse. Scrisoarea anonimă stătea lângă cutie, pe podea, probabil pusă acolo de el.

Nils, care se aşezase pe un scaun liber de la fereastră, îşi dădu seama că acea cutie nu se mişcase nici măcar un milimetru. Probabil că aceasta conţinea rapoarte şi documente datate într-o perioadă în care Tåsing avea de-a face cu cazuri importante şi publica la fiecare trei luni câte un articol care zguduia întreaga naţiune – ca reportajul despre palestinianul care fusese acuzat de viol şi care îl făcuse pe Ole Almind-Enevold, pe atunci ministru al justiţiei, să-i condamne din start pe toţi străinii. După ziua în care palestinianul achitat împuşcase doi băieţi într-un popas, ministrul de stat desemnat se folosise în mod constant de această poveste, pe post de combustibil pentru campania sa personală pentru alegerile din 2001.

Knud Tåsing, pe de altă parte, îşi băgase coada între picioare şi îşi acceptase înfrângerea. Fără articolul său, probabil că omul nu ar fi fost achitat niciodată şi această faptă îi trăsese covorul de sub picioare. Îşi părăsise soţia şi închiriase un mic apartament în Christianshavn, unde îşi petrecuse următorii cinci ani ca freelancer fără foarte mare succes, înainte să-şi găsească de lucru la *Fri Weekend,* în ciuda protestelor uriaşe din Ministerul de Stat. Acum, în fiecare dimineaţă, pedala de-a lungul portului, către redacţie, pe drumul de întoarcere îşi făcea cumpărăturile din *Brugsen* şi îşi petrecea weekendul în faţa televizorului.

— Am parcurs toate ediţiile din *Billed Bladet, Hjemmet* şi *Familie Journalen* din ’61 şi în *Billed Bladet* din 19 mai am găsit acest articol. Knud Tåsing puse trei fotocopii A3 în faţa fotografului. Este vorba despre copilul părăsit de la Kongslund… Inger Marie Ladegaard.

În ziua aniversării, copil găsit pe treptele orfelinatului, suna titlul oarecum brutal, de deasupra imaginii unei tinere cu halat alb şi bucle blonde.

— Ea există, dar ştiam asta deja.

Jurnalistul ignoră comentariul morocănos.

— M-am mai interesat şi de acest John Bjergstrand, spuse el. În reţea nu există nimeni cu acest nume, nici în cărţile de telefon din 1990 până în 2007. Deci trebuie să mergem şi mai în urmă, dar pentru asta avem nevoie de alte registre şi de cărţi vechi de telefon. Trebuie să mergem înapoi, cel puţin până în 1961, dacă nu şi mai departe.

Fotograful nu răspunse.

— Din păcate, literele decupate de pe plic nu apar în articolul din *Billed Bladet* din anul 1961. De fapt, asta speram. Hotărâtor e, deocamdată, că literele au diferite culori, ceea ce exclude o serie

întreagă de reviste de pe vremea aceea. Bunăoară *Dansk Familieblad* avea numai titluri negre, în timp ce *Alt for Damerne* era mult mai progresivă şi articolele sale aveau titluri de culori diferite. La fel şi *Billed Bladet, Hjemmet, Familie Journalen, Ude og Hjemme.* Pe celelalte încă trebuie să le mai verific…

Knud Tåsing se ridică şi se strecură pe calea îngustă dintre grămezile de hârtie, până la fereastră.

— Dar mai avem şi o a *treia* pistă. Ce anume din această scrisoare a tulburat ministerul atât de mult?

Reporterul se întoarse la biroul său şi lovi cu palma deschisă articolul pe care *Fri Weekend* îl publicase, în aceeaşi zi, pe prima pagină.

Afacerea Kongslund: Ce ascunde casa de copii?

Pe lângă cuvintele provocatoare, era tipărită şi o fotografie veche a fostei directoare, domnişoara Ladegaard.

Purta o rochie de culoare albastru-deschis, cu o broşă cu un ametist albastru în piept, zâmbindu-i fotografului şi ţinând în braţe o fetiţă cu bucle aurii.

Mama Danemarca, era scris sub imagine.

Alături era o fotografie a mai tinerei Susanne Ingemann. Stătea pe scări, în faţa picturii unei doamne, într-un luminiş de pădure idilic, şi această fotografie şi acest titlu – *Trecut secret?* – ridica problema de rău augur că era ceva nu foarte în regulă şi că poate protagoniştii acestei poveşti nu erau chiar cei care se dădeau a fi şi că trecutul şi prezentul privite împreună ar putea dezvălui o înşelătorie.

„Manipulare ingenios executată”, se gândi Nils.

Susanne Ingemann avea să-şi iasă din fire, era limpede.

— Procesul este în derulare, spuse Knud Tåsing aruncând o ultimă privire către ziar. Am chiar şi câteva informaţii destul de interesante. Reactivă ecranul computerului său cu o lovitură în mouse. Una dintre ele a venit de la televiziunea noastră nouă şi mare, pe al cărei director de ştiri l-am cunoscut odată… foarte bine, într-o altă viaţă.

Jurnalistul se holba la un e-mail pe care Nils nu-l putea vedea.

— Peter Trøst are darul… de a acţiona *brutal,* cu greu se poate spune altfel. Şi ştii ce renume a câştigat în mica noastră lume a televiziunii. Dacă cineva poate găsi locul unui eveniment, el este acela. Exact asta ne trebuie – cu condiţia să îl convingem, pentru a rezolva acest mister.

Fotograful nu spuse nimic.

— În orice caz, vom merge la această aniversare şi, între timp, eu îi vânez pe oamenii din acea vreme. În primul rând, o voi căuta pe bona pe nume Agnes Olsen. Jurnalistul bătu în fotografia din ziar, care o arăta pe femeia cu copilul părăsit în braţe. Ţinând cont de numele comun, sigur nu va fi o activitate uşoară.

Orla Berntsen îşi imagină cum figurile celor doi bărbaţi luaseră, brusc, o expresie diferită, de îndată ce ieşise el din cameră.

Părăsise biroul ministrului, după ce Almind-Enevold îi dăduse de înţeles că doreşte să discute singur cu vechiul său prieten şi aliat, Carl Malle.

Cu toate acestea, i se părea că le aude vocile prin toţi pereţii palatului, până în anticamera biroului său, în care Musca încerca cu disperare să înţeleagă ce se întâmplă.

Ce se întâmplă aici, de fapt…?

O întrebare foarte corectă.

Trebuie, prin toate mijloacele, să încerci să îţi păstrezi…!

Exact aşa se întâmpla, era foarte sigur. Orla Berntsen se aşeză şi îl aşteptă pe fostul poliţist. Poate că ancheta lui Malle era numai o măsură de siguranţă, dar nervozitatea ministrului era mult prea evidentă şi avertismentele intense ale lui Carl Malle accentuau faptul că şi el evaluase lucrurile la fel ca ministrul.

Ce ştiau? Şi de ce se temeau?

Orla Berntsen privi uşa, prin care se vedea un con îngust de lumină, care desena pe podea un model ca de iatagan. Acest lucru îi aminti de locul în care crescuse, de casa terasată din zona de recreere Mosen. De fapt, el percepea uşile ca fiind nişte elemente extrem de liniştitoare, ar fi privit cu plăcere oricât de multe uşi. Acestea reprezentau aer curat, oxigen, lumină, circulaţia aerului şi, nu în ultimul rând, o cale de scăpare, în cazul în care ar fi trebuit să se retragă brusc. Se gândi la scrisoare. De ce era totul atât de important pentru cei doi bărbaţi?

Orla îşi privi antebraţele albe. Pulsul normal, mâinile liniştite. Privirea i se îndreptă spre uşa cea mică. Era un secret, pe care puţini îl cunoşteau, faptul că biroul şefului de personal – precum şi cel al ministrului, şi cel al secretarului de stat – avea mai multe ieşiri, pentru orice situaţie. Oficial exista numai cea care dădea în sala cea mare, numită sala palatului, dar pe jumătate ascunsă în spatele unei draperii de culoare galbenă se afla încă o uşă mică, care nu atrăgea atenţia celor mai mulţi dintre vizitatori. Prin această uşă se ajungea la o scară îngustă, care ducea la o temelie din piatră ponosită, trei etaje mai jos. Şi aici, adânc sub Slotsholmen, se ajungea într-un coridor îngust, care ocolea, prin tot felul de ramificaţii, întregul minister. Aceste coridoare fuseseră menţionate drept catacombe şi cetăţenii tamili, irakieni, afgani şi sudanezi care trecuseră prin sita sistemului danez de azil şi care fuseseră recompensaţi cu un loc de muncă în curăţenie, ceea ce le aducea un venit cam de nivelul unui ajutor social, îşi aveau aici vestiarele şi camerele de odihnă. Ministerul, care fusese acuzat în mod repetat de rasism şi cinism, îi primise pe aceşti oameni cu braţele deschise în sanctuarul său.

— Arăţi ca băiatul pierdut din dumbrava Mosen.

Carl Malle intrase în birou fără a face vreun zgomot.

Orla Berntsen renunţă la ideea de a fugi.

Şeful securităţii trecu direct la subiect:

— Trebuie să-mi răspunzi sincer. Ai vreo idee de ce scrisoarea anonimă a ajuns numai la tine?

— Nu.

De ce nu ar fi răspuns sincer?

— Sau de ce persoana s-a asigurat că nu arzi scrisoarea şi că nu faci totul uitat, trimiţând o copie şi vechiului duşman de moarte al ministerului? Asta a fost, într-adevăr o manevră inteligentă.

Fostul poliţist nu primi niciun răspuns.

— Pe de altă parte, când te aflai efectiv în rahat şi noi ţi-am oferit locul la internat, unde totul a fost mai bine, te-am ajutat, nu-i aşa?

— Da, spuse Orla şi simţi cum cuvintele îl transformau în băiatul care îl admira pe poliţistul cârlionţat, care îl invitase la biroul său.

— Este de înţeles că Ole este nervos. La urma urmei, este gata să preia cea mai importantă funcţie din ţară.

Orla Berntsen nu răspunse.

— Nebunia este că a primit scrisoarea şi acest post de televiziune. Sau poate că cineva i-a povestit totul lui Peter Trøst? Poliţistul îl privi cu reproş pe Orla Berntsen. Peter Trøst tocmai a sunat şi Ole, bineînţeles, şi-a ieşit complet din minţi. Până la urmă, una este să ai de-a face cu un mic ziar de scandal şi altceva este să ai de-a face cu postul naţional *Channel DK*. Expeditorul acestei scrisori şi-a făcut temele.

Tot nu primi vreun răspuns.

— Cine dracu' este *John Bjergstrand?*

Părea aproape furios.

— N-am nicio idee.

— Eu cred că minţi… Şi, de asemenea, cred că ai o vagă idee despre ce este vorba.

Orla Berntsen nu mai roşise de mult timp, dar acum obrajii îi străluceau. Se ridică.

— Dacă aş şti ceva, aş spune.

Îşi auzi propriile vorbe, de parcă era un copil care încerca să se apere.

— Sper.

— Întrebarea este dacă *Ole* ştie ceva, din moment ce, până la urmă, el te-a chemat aici.

— Dacă este aşa, voi afla. Şi apoi mă întorc. Se ridică şi încheie cu o ameninţare: îţi promit.

— Atunci a fost o coincidenţă – cu Severin? întrebă Orla.

Întrebarea venise spontan şi fără să se gândească. Deşi vorbise cu el

timp de trei zile prin intermediul robotului telefonic, încă nu avusese nicio întâlnire cu singurul om cu care fusese vreodată prieten.

Carl Malle se opri brusc din drumul său spre uşă.

— Cu cine…?

— Cu Severin din casele galbene – pe care l-aţi cunoscut şi dumneavoastră?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Nu se dăduse de gol.

— Băiatul cu bandajul. Søren Severin Nielsen astăzi este jurist, cel mai căutat avocat în materie de refugiaţi. A fost o coincidenţă?

Şeful securităţii rămase nemişcat.

— De ce nu-l întrebaţi şi *pe el* dacă a primit vreo scrisoare…?

Nu putea fi trecut cu vederea că reuşise să marcheze. Carl Malle inspiră adânc, după care se întoarse cu spatele la el.

— Søren Severin Nielsen nu este în relaţii tocmai bune cu reprezentanţii acestui minister, tu ştii mai bine decât oricine altcineva, răspunse el apoi. Dar de ce nu-l întrebi chiar pe el?

— Am încercat deja. Cred că autorul a trimis scrisoarea anonimă către o serie de foşti copii de la Kongslund. Nu ştiu de ce şi nu ştiu în ce fel sunteţi implicaţi Ole şi dumneavoastră. El pufni, iar în mijlocul mâniei lui apăru o teamă inexplicabilă… Dar ceva nu este în regulă.

Carl Malle nu se întoarse.

— Dacă vă caută vreun post de televiziune – dacă Peter Trøst vă va contacta, atunci nu trebuie să-i spuneţi niciun cuvânt. Nici măcar un cuvânt. A devenit deja destul de public.

Orla Berntsen îşi răsfiră degetele pe masă.

— Poate că ar trebui să verificaţi dacă Peter Trøst a fost adoptat. Vedeta naţiunii. Poate că autorul scrisorii i-a şoptit ceva personal…

Fără niciun cuvânt, Carl Malle ieşi din birou şi închise uşa în urma lui.

9
POSTUL DE TELEVIZIUNE

MAI 2008

Nimic nu merge conform planului, ar fi spus Magdalene, nici măcar la cele mai înalte niveluri ale guvernului. Toate ziarele din ţară scriseseră despre copilaşul pe care îngrijitoarea îl găsise în coşul de răchită; marile posturi de televiziune preluaseră subiectul şi, în siajul lor, furia şi mânia aveau să iasă, în cele din urmă, la suprafaţă.

Exact aceasta era situaţia de care ministerul se temea cel mai mult.

Dintre toţi copiii pe care îi găsisem şi pe care îi urmărisem după plecarea lor de la Kongslund, Peter era cel mai fragil şi cel mai ciudat – chiar dacă nu se observa nimic pe ecranele de televiziune din ţară. Ca adult, începuse exact aşa cum Magna fredona în cântecul ei nesfârşit cu elefanţi: Sigur pe el, mărşăluise înainte, fără a se poticni sau ezita vreodată.

Toate privirile erau îndreptate spre el – şi toată lumea îl admira.

Nimeni nu ar fi ghicit că existau secrete în viaţa lui pe care el, ca toţi ceilalţi şapte copii din Camera elefanţilor, le ascunsese cu succes.

Un om cu imaginaţie bogată putea vedea în clădirea principală a *Channel DK,* la sud de Roskilde, o navă spaţială dintr-o galaxie îndepărtată, aterizată forţat, dar obiectiv vorbind nu era decât o structură mare, ovală şi neagră. Şi cum privirile obiective primau, postul de televiziune fusese poreclit de popor *Trabucul.*

În ceaţa care se ridica deasupra fiordului îi puteai vedea, în fiecare dimineaţă, pe angajaţi trecând ca într-o procesiune de furnici din parcare, peste gazon, în clădirea unde munceau zi de zi. Nimeni nu privea înapoi şi nimeni nu punea la îndoială sarcinile pe care le avea. Toată lumea era întotdeauna punctuală – şefi, jurnalişti, secretare, tehnicieni, curieri şi personalul cantinei, cu toţii erau recunoscători pentru slujba lor din centrul lumii televiziunii. Cu toţii urmau sloganul pe care preşedintele Bjørn Meliassen îl rostise într-o zi de primăvară, la înfiinţarea postului, cu trabucul în gură: *Televiziunea ne oferă apropiere şi informaţii – televiziunea ne aduce aventură – şi ne ajută să ne înţelegem semenii.*

Meliassen era de formaţie profesor de gimnaziu, dar, după prima sa apariţie televizată, fusese promovat la profesor de liceu. Sub conducerea sa, *Channel DK* devenise, în câţiva ani, cea mai mare şi mai progresivă piaţă de locuri de muncă în domeniul mass-mediei şi în primăvara anului 2008 (la numai un an de la deriva sa surprinzătoare şi dezastruoasă) dispunea de propriul medic şi de o asistentă medicală privată, un psihiatru şi trei psihologi cu cabinete la

etajul şase, o jumătate de duzină de maseuri şi fizioterapeuţi, precum şi bucătari tradiţionali, personalul de la cantină şi personal de curăţenie, meşteşugari, tehnicieni, curieri şi paznici – şi o imensă bază de reporteri. La etajul conducerii executive exista un cinematograf, o sală de concerte, o sală mare de conferinţe, un club de noapte şi o cantină pentru angajaţi, care se numea *Al nouălea cer,* pentru că se afla la etajul nouă. Tot aici, ferită de ochii vizitatorilor, o uşă discretă ducea către camerele şefului, douăsprezece încăperi de lux, fiecare cu baie proprie, ferestre ovale şi un balcon cu vedere spre nord-vest, către fiordul Roskilde, fiordul Holbæk, Tuse Næs şi Kongsøre. O scară în spirală ducea la o terasă splendidă de pe acoperiş, comună pentru cele douăsprezece încăperi, unde, pe lângă un jacuzzi şi piscina în formă de lacrimă, se aflau nouă şezlonguri din lemn de tec. În partea de est a terasei se afla zona de agrement pentru angajaţi, un parc cu o grădină sălbatică cu pâraie şi o cascadă, pomi exotici, arbuşti şi flori. Tot ansamblul de pe acoperişul televiziunii era denumit *Grădina Paradisului* de către angajaţi – sau numai *Paradisul,* singurul lucru care merita să fie cunoscut.

Şi bunul Dumnezeu putea să şi-l păstreze liniştit pe al său.

— Poate ar trebui să ne îngropăm morţii aici, exclamase la un moment dat reprezentantul angajaţilor, în timpul unui discurs plin de umor, ţinut de Sf. Ioan – şi în ziua următoare fusese retrogradat la un post la subsol, împreună cu ceilalţi „îngropaţi de vii” din departamentul de cultură. Nu se făceau glume pe seama unui om atât de realizat ca profesorul.

Editorul cultural din zona subsolului era poreclit *Organizatorul,* deoarece era tot timpul văzut undeva, de cineva, organizând – unde nu avea ce căuta, pentru că departamentul său avea rolul de alibi pentru finanţarea considerabilă a serviciului public, pe care postul TV îl primea de la guvern. În mijlocul departamentului cultural fusese construită o cameră izolată fonic, cu o uşă din oţel căptuşită cu plumb, pentru toţi oaspeţii oficiali din camera cea mai sacră a inimii jurnalismului cultural. Angajaţii care o inauguraseră o cunoşteau sub denumirea de *Cameră concept.* În această cameră stăteau leii tineri, care nu ştiau nimic despre lume, dar ştiau totul despre modul în care puteau fi influenţate masele. Aici stătea profesorul şi vedeta de necontestat a postului, Peter Trøst, şi îşi aduna ideile pentru formate noi de programe de succes.

Organizatorul habar n-avea de concepte. În schimb, era singurul care citea reportajele din ziare – şi, astfel, fusese prima persoană care citise articolul din *Fri Weekend* despre scrisoarea anonimă şi despre celebrul orfelinat. Într-un moment de prezenţă de spirit, luase liftul până în zona cu lumină naturală şi pusese articolul pe biroul directorului de ştiri Bent Karlsen, de la etajul trei. Karlsen, care fusese angajat pentru

a produce reportaje de ştiri extrem de scurte şi de dramatice, etichetă categoric povestea ca fiind prea mare consumatoare de timp, pentru că ar fi fost necesară cel puţin o jumătate de zi pentru anchetă şi încă o zi întreagă pentru înregistrări. Astfel că articolul rămăsese pe masa ovală de la ştiri, în timp ce el luă liftul către *Al nouălea cer,* pentru a-şi lua un castron cu salată verde.

Acolo, pe masa de la ştiri, găsise coordonatorul de ştiri şi de divertisment Peter Trøst Jørgensen, întâmplător, articolul lui Knud Tåsing. Privirea lui rămăsese blocată pe fotografia fostei directoare.

O recunoscu imediat.

Se aşeză pe marginea mesei şi citi articolul, o raritate absolută pentru un om în poziţia lui.

Apoi îl căută pe Karlsen, care stătea în cantina celestă, cu un rest de salată verde pe bărbia proaspăt bărbierită, bând apă minerală.

— Ce reportaj este ăsta…?

Puse pe masă articolul cu fotografia femeii cu copilul, în faţa subordonatului său.

Karl privi pagina: *Bine-cunoscut orfelinat, acuzat că ar ascunde copiii,* era titlul.

— Nu este niciun reportaj, spuse. L-a publicat tabloidul *Fri Weekend*… şi… înghiţi o felie de castravete… Este vorba despre identităţi şi adopţii şi aşa mai departe… Karisen îşi îndesă în gură o roşie cherry uleioasă, strălucitoare… De asta l-am respins.

— L-ai respins?

— M-am uitat peste el şi am văzut că nu are substanţă, nu are nimic de valoare pe care să-l folosesc.

— Dar l-ai citit corect? Trøst se aplecă deasupra mesei. Doar pentru că a apărut într-un ziar… Niciunul dintre telespectatorii noştri nu mai citeşte ziarele.

— Nu… Directorul de ştiri străpunse cu furculiţa o jumătate de ou. Dar nu avem oameni pentru astfel de poveşti elaborate. Au început sărbătorile.

— Atunci mă voi ocupa eu însumi de reportaj, spuse Peter Trøst, ceea ce îl caracteriza pe tânărul post de televiziune.

Din când în când, chiar şefii îi scriau articolele atunci când apărea o poveste de un interes extraordinar sau cu greutate politică.

Karlsen tăie pe din două jumătatea de ou cu o furculiţă şi ridică din umeri.

Peter Trøst îl lăsă singur din nou şi luă liftul până la biroul său imens de director, orientat spre sud-vest. Secretara îi era în concediu medical, din cauza surmenajului, iar el nu solicitase o altă secretară.

Lucrul şocant în cazul articolului din *Fri Weekend* era, pentru şeful postului TV, nu revederea orfelinatului – sau a ceea ce ştia el despre acest loc, adică lucruri pe care le ştiau şi alte mii de danezi.

Deschise singurul sertar din birou pe care îl ţinea închis. Ceea ce îl şocase era descrierea plicului cu litere decupate, menţiunea despre botoşeii de copil şi formularul enigmatic. Bine ascunsă în biroul vechi din lemn de mesteacăn, sub un blocnotes A5, stătea scrisoarea care era amintită şi în articol – sau cel puţin o copie exactă a acesteia.

O primise pe data de 5 mai, în aceeaşi zi în care o primiseră şi ziarul, şi ministerul, într-un plic identic, pe care erau lipite litere identice, colorate, din ziar şi care conţinea acelaşi formular.

Pe el era scris doar *John Bjergstrand,* nimic altceva.

Fusese ales în mod deliberat sau era numai unul dintre cei mai cunoscuţi oameni de presă care primise un astfel de formular?

Spera că ultima variantă era cea corectă, dar nu o credea cu adevărat.

Primul impuls a fost să pună scrisoarea în sertar şi să încerce să uite de ea. Dar articolul din *Fri Weekend* o adusese din nou în lumină, pe ea şi întregul său trecut, cunoscut de doar foarte puţini oameni. Părinţii şi bunicii săi îi povestiseră despre orfelinat, de îndată ce simţiseră că era în stare să asimileze o asemenea informaţie şi că era necesar (la aniversarea lui de treisprezece ani). Îi spuseseră tot ce ştiau despre mama sa necunoscută – adică aproape nimic, iar el nu avusese posibilitatea de a verifica informaţiile primite de la ei, aşa că, practic, nu ştia cine era cu adevărat. În mod normal, acest lucru nu îl deranja.

Lângă formular erau botoşeii croşetaţi pentru copii, despre care scrisese şi ziarul. Odinioară albi, aceştia deveniseră, cu timpul gri. Se gândi la cele două fiice ale sale din ultima căsătorie – eşuată, care acum aveau şapte şi, respectiv, opt ani. Le vedea rar, dar nu le ducea dorul. Adulmecă pantofiorii; miroseau a umed şi vechi, cu un uşor iz de plante, de parcă ar fi stat o vreme într-un răzor cu flori. Ciudat. Mama sa adoptivă nu se ocupa cu lucrul manual. Nu o văzuse niciodată umblând cu gheme sau cu trusa de cusut. Dar îşi aminti de interesul ei aproape nesănătos pentru toţi arbuştii, copacii şi răzoarele de flori din grădina ei. Probabil că plantele îi erau mult mai apropiate decât soţul şi fiul ei…

Fiul adoptiv.

Se gândi la Knud Tåsing – şi ezită. Poate că nu mai avea curajul de a lua decizii impulsive şi probabil că acum se distanţaseră mai mult decât oricând, chiar dacă se salutaseră (în tăcere) la diverse conferinţe de presă de-a lungul anilor (ceea ce era mai uşor atunci când era înconjurat de colegi). Nu mai vorbiseră de când drumurile li se separaseră, după catastrofa de la şcoala privată. De la moartea îngrozitoare a directorului Nordal, nu mai vorbiseră niciodată, iar acum, lui Peter Trøst i se părea că trecuse foarte mult timp de atunci.

Degetele sale formară numărul redacţiei; rămase în aşteptare

aproape patru minute.

Apoi întrebase de Tåsing, fără a se recomanda, şi aşteptă din nou.

— Tåsing, se prezentă jurnalistul, sec.

— Sunt Peter Trøst.

— Ia uite, ce chestie!

Reporterul reuşi, fără probleme, să condimenteze cele câteva cuvinte cu cantitatea potrivită de ironie.

Peter desenase un mare semn de întrebare, curbat, pe blocnotesul său şi îl barase. Era rândul lui.

— Am în faţă povestea ta despre Kongslund, spuse el. Şi mă gândesc să fac un material pe subiectul ăsta.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi stârnesc interesul. Aşa cum mi s-a întâmplat şi mie. Cu ceea ce ştiu…

Peter Trøst ghici că Knud Tåsing se gândise la povestea lui când scrisese articolul. Era unul dintre puţinii care o ştiau.

— Dar nu ai scris nimic, nu ai scris că… spuse el în cele din urmă.

— Nu. A trecut atât de mult timp! Cât de mult? Treizeci de ani?

— Da. Ţi-am povestit asta a doua zi după ce am împlinit treisprezece ani.

— Crezi că ar fi trebuit să menţionez asta?

Peter mâzgăli cu atenţie semnul de întrebare, până când nu se mai vedea din el decât o pată neagră. Prezentul nu avea nimic de-a face cu incidentul care îi despărţise atunci. Erau copii.

— Voiam doar să aud… se poticni.

— …ce mai ştiu despre Kongslund şi despre treaba cu scrisoarea? completă Knud Tåsing propoziţia.

— Da. Peter desenă semnul exclamării lângă semnul de întrebare mâzgălit. Ca şi tine, am sentimentul că povestea ar putea fi interesantă.

— Ai primit o scrisoare?

Întrebarea venise pe neaşteptate.

Knud Tåsing era un jurnalist foarte bun. Pauza îi spunea lui Peter că nu fusese suficient de rapid şi acum nu mai putea decât să răspundă afirmativ. Puţini jurnalişti erau atât de buni precum Knud. Poate doar câţiva.

— Aceleaşi cuvinte?

— Da.

— Dacă vrei ajutorul meu, după atâţia ani, trebuie să fii complet sincer, spuse Knud Tåsing, punând accentul pe cuvântul sincer. Avem cum să dăm de alte foste şefe de la Protecţia copilului?

— Posibil, spuse Peter, fără prea multă convingere.

— Poate fosta directoare. Cum o chema…?

— Doamna Krantz. Este senilă, răspunse Peter.

— Am încercat să o contactez pe Martha Ladegaard, spuse Knud.

Într-o anumită privinţă, este şi ea implicată. Dar pare să se teamă şi nu va spune nimic.

— Deci crezi în povestea celor bogaţi, care erau ajutaţi pentru a-şi acoperi infidelităţile… copiii unor oameni importanţi?

Jurnalistul răspunse cu o pauză mai lungă. Apoi întrebă:

— Cine mai era în Camera sugarilor, în afară de tine? Nu pot scoate nimic de la Susanne Ingemann. Dar tu ai vizitat frecvent casa de copii, după ce ai…

Făcu o pauză.

Peter se gândi pentru o clipă.

— Sunt sigur de trei, spuse el. Unul este Orla Berntsen, îl cunoaştem amândoi, apoi încă unul care acum este avocat şi cred că îl ştii şi pe el. Este avocatul refugiaţilor şi se numeşte Søren Severin Nielsen. Odată, Severin Nielsen a povestit, într-un articol portret despre sine, că atunci când era tânăr student a locuit împreună cu Orla Berntsen. Un detaliu ciudat, pentru că astăzi cei doi au poziţii diferite în privinţa refugiaţilor. Bănuiesc că nimeni nu ştie că, atunci când erau mici, au fost împreună în acelaşi orfelinat. La un moment dat se pare că s-au certat.

Knud Tåsing nu spuse nimic.

— Şi apoi mai era Marie Ladegaard, fata care mai târziu a fost adoptată de directoarea căminului. Şi dacă îmi amintesc bine, mai era un băiat pe care îl chema Asger. Cândva, Marie mi-a povestit despre el. A ajuns într-o familie din Århus. Cred că au trecut zeci de ani de când n-am mai vorbit cu fiica adoptivă a domnişoarei Ladegaard.

— Cu toţi au avut câte o experienţă… traumatică. Din păcate, nu am scos mai multe de la Marie. Când vrei să îl transmiţi?

— Direct la aniversare.

— Deci, ştim de *tine,* de *Orla,* de *avocat* – ştim de *Marie* şi, probabil, de un băiat pe nume *Asger.* Mai lipsesc doi. Cine naiba sunt ultimii doi? O fată şi un băiat.

— Nu ştiu.

— Ne interesează băiatul. Dacă poate cineva să obţină informaţiile de la Magna sau de la Marie, tu eşti acela. Cred că suntem pe urmele unei poveşti grozave. Aşa simt.

Făcu o scurtă pauză.

Peter auzi cum se rostogoleşte entuziasmul vechiului său prieten ca un val impozant spre mal. Poate că fusese la fel de convins şi de sigur şi atunci când făcuse greşeala vieţii sale şi îşi distrusese cariera.

— Ascultă, am nevoie urgent de o reuşită… de o dezvăluire reală, ziarul meu în fază terminală are nevoie de asta. Îmi dau mână liberă, atâta timp cât se simte măcar urma unei conspiraţii asezonate cu un vârf de cuţit de luptă între clase, dar nu tolerează un scandal.

Jurnalistul compromis tuşi.

— Faptul că a apărut ca un monstru din trecut şi atacă o serie de cetăţeni onorabili care au lăsat însărcinate nişte tinere amărâte, apoi le-au obligat să dea copilul spre adopţie, eventual în schimbul banilor şi al patronajului cunoscutului cămin, nu trebuie, desigur, să se afle. Cu atât mai puţin să se facă asocierea între el şi marele partid social, de coeziune, în calitate de personaj negativ principal.

Peter nu spuse nimic. Knud Tåsing fusese întotdeauna mult mai direct decât el. Băiatul muncitorului şi fiul unui medic. Aşa începuse.

Termină convorbirea, promiţând că va reveni.

Apoi citi din nou articolul şi sublinie cele mai importante secţiuni cu linie dublă. În cele din urmă, decise să facă un apel telefonic inevitabil. Avea numărul direct al şefului de personal.

O jumătate de oră mai târziu, primea telefonul de răspuns.

— *Almind-Enevold,* se recomandă simplu apelantul, cu o voce blândă, aproape feminină.

Peter Trøst îl întâlnise pe ideologul radical al partidului cu numeroase ocazii şi îl intervievase, pe când era reporter coordonator şi moderator al *Channel DK* de peste douăzeci de ori. Trecu direct la subiect.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre Kongslund – orfelinatul din Skodsborg, al cărui patron sunteţi din anii ’60. La început neoficial, mai târziu în faţa camerei de filmat.

Pauza lungă de la celălalt capăt al liniei era destul de neobişnuită pentru puternicul bărbat.

— Kongslund… De ce?

Râsul puternic al ministrului îl lovi în ureche. Peter depărtă puţin receptorul.

— Vrem să facem un reportaj cu ocazia aniversării fostei directoare, spuse el. S-ar putea spune, de asemenea, o bucată de istorie daneză.

— Eu credeam că postul *Channel DK* se bazează mai mult pe… poveşti mai *savuroase.*

— Am citit articolul despre Kongslund în *Fri Weekend.*

Ce rost avea să se învârtă în jurul cozii?

— Un articol de senzaţie, Trøst. Jurnalism de senzaţie într-un tabloid, fără de care lumea s-ar descurca foarte bine.

Reporterul de televiziune închise ochii şi se concentră pe alegerea cuvintelor potrivite.

— Acolo este menţionată o scrisoare anonimă, spuse el.

— Ascultaţi, domnule Trøst. Voi vorbi cu cea mai mare plăcere cu dumneavoastră despre orfelinat şi copiii abandonaţi, în al căror sprijin s-a implicat Ministerul de Stat, dar…

Peter Trøst îl întrerupse:

— În reportajul nostru se va discuta şi despre trecut…

— …nu dacă sursa dumneavoastră este Fri *Weekend.*

— Ne putem întâlni pentru a discuta despre asta – pentru o posibilă înregistrare?

Din nou urmă o pauză lungă, atipică. Aproape cinci secunde se auzi numai respiraţia ministrului, în timp ce se gândea.

— Ascultaţi, domnule Trøst. În seara aceasta voi fi la un eveniment în circumscripţia mea din Vejle, spuse în cele din urmă. Pe drum, mă voi opri pe la dumneavoastră – dar pur şi simplu neoficial – în jurul orei cinci.

Închise telefonul, fără să-şi ia la revedere.

Peter Trøst Jørgensen luă liftul spre etajele superioare, în Paradis, şi privi prin ceaţa de la est, până când văzu umbra albastră care, aşa cum bănuia, era podul Øresund. De cealaltă parte se afla Suedia.

Privea umbra albastră de la orizont, gândindu-se că distanţa simboliza trecutul. Copilul care fusese odată se aflase necondiţionat la mila oamenilor care îl acceptaseră. Venea dintr-un trecut necunoscut şi nu ştia nici astăzi locul naşterii sale.

Mulţi copii adoptaţi îşi caută la un moment dat rădăcinile, dar el însuşi nu simţise niciodată această nevoie. Dimpotrivă. Nu ar fi putut prevedea consecinţele, nu ar fi putut ţine problema sub control şi, în lumea lui, nu îţi asumai un asemenea risc decât dacă nu îl puteai evita într-un fel.

Era destul de uimit de puterea scrisorii anonime, care făcea ministerul să tremure de frică şi de teroare. Şi, în plus, scrisoarea declanşase ceva şi în interiorul lui.

Poate că era sfidarea.

Îl văzu cu ochii minţii pe directorul mort şi închise ochii. Cât de mult ştia autorul anonim despre lucrurile care rămăseseră mereu ascunse?

10
PETER

1961-1973

Cred că toţi copiii din Camera elefanţilor ştiuseră momentul plecării lor, cu mult înainte să fi ieşit şi să fi fost daţi în braţele unor străini. Cred că ne luam rămas-bun în tăcere, aşa cum fac copiii şi că subtextul despărţirii iminente se transmitea cu inima uşoară, de la un pătuţ la altul.

Din anumite motive, întotdeauna adormeam înainte ca liedul Magnei să se termine şi visam că, într-o zi, şi eu voi fi condusă la o maşină parcată pe alee, îndepărtându-mă pe valurile infinite ale strofelor interminabile ale Magnei.

Peter a fost următorul care a plecat. Într-o dimineaţă, patul lui de la fereastră a rămas gol. În visele mele îl vedeam alergând, prin pânza fină pe care doamnele de la Protecţia copilului o ţesuseră pentru el. A plecat fără ezitare şi nu a părut să-şi piardă echilibrul nici măcar o dată.

La sfârşitul verii lui 1972, l-am supravegheat intens pe Orla timp de câteva luni şi nu mai eram chiar atât de sigură că îmi doream cu adevărat să îmi găsesc o familie şi să părăsesc Kongslund.

Viaţa sa grea din cartierul de case terasate, înconjurat de copiii care îl dispreţuiau – şi în jurul cărora orbita, cu toate acestea, cu o furie din ce în ce mai mare, aşa cum molia este atrasă de lumină – mă speria. După excursiile mele, Magdalene venea deseori în vizite nocturne (încă petrecea multe din orele ei celeste cu sufletul ei pereche, regele), aşa că puteam citi împreună notiţele mele şi le puteam completa, înainte să le ascund în dulapul meu din lemn de satin şi ea fusese cea care îmi sugerase, într-o noapte de vară, să mai urmăresc un copil din Camera elefanţilor.

Desigur, privirile ni s-au îndreptat spre Peter – Peter cel norocos.

În fotografia de Crăciun din 1961, el stătea pe pătură, sub creanga cu micul glob auriu şi zâmbea direct spre aparatul de fotografiat. Nu este de mirare că bonele, care sporovăiau neîncetat, îl porecliseră Poul, după tânărul actor de film, Poul Reichardt. Cea mai apropiată confidentă a Magnei, Gerda Jensen, îmi povestise mai târziu cât îl adorau.

Am luat autobuzul de Strandvej şi am trecut prin Skodsborg, Vedbæk şi Christiansgave, coborând în portul de la Rungsted, care la acea vreme nu avea decât câţiva piloni din lemn cu puţine bărci şi o mică plajă, unde hipioţii stăteau uneori la soare, în puloverele lor norvegiene groase, fumau haşiş şi consumau băuturi producţie proprie. De aici am mers pe jos ultima porţiune, la adresa pe care o

găsisem în documentele Magnei. Era o vilă mare, albă, cu o grădină şi mai mare, amenajată, în care o băncuţă albă stătea sub un ulm înalt. Peter se aşeza pe această bancă, luminată de o singură rază de soare, care străbătea miraculos coroana deasă a ulmului. Stătea la adăpostul unui tufiş, privind păsările care ieşeau gonind din umbră şi se adunau în jurul lui, de parcă era un miraj în faţa căruia le dispărea toată teama. I-am studiat chipul prin telescop. El nu a observat. Nu m-a văzut niciodată.

Săptămâni la rând am stat aşa, la adăpostul gardurilor vii şi ale tufişurilor care acum umpleau grădina lui luxuriantă şi, în comparaţie cu lumea lui Orla, acesta părea Paradisul însuşi. Totul era în floare şi, probabil, am simţit în adâncul meu un sentiment de invidie şi resentimente, dar apoi m-am uitat la ochii gri-albaştri, pe care mai târziu milioane de danezi aveau să îi vadă în fiecare seară. Din prima lui zi de şcoală fusese centrul universului, dar popularitatea sa enormă părea să nu-l deranjeze. Nu îl făcea să fie obraznic, să facă pe şeful sau să-i intimideze pe alţii şi, de asemenea, nici nu-i privea de sus pe cei mai slabi din clasă, dimpotrivă.

Şcoala privată la care mergea era rezervată copiilor cu părinţi bogaţi, având acces direct la o mică dumbravă, prin care elevii mai mari se puteau plimba în timpul pauzelor. De la Strandvej pornea un drum pietruit mai lung, drept, care ducea în sus, către o poartă care se descuia dimineaţa şi seara era încuiată din nou. Pe timp de noapte, această poartă era păzită de câinii directorului, doi ogari englezeşti, slabi şi răi, care în timpul zilei erau legaţi de un gard, într-un colţ al locului de joacă, dar noaptea alergau liberi prin zonă. Dacă cineva se apropia noaptea de poartă, lătratul câinilor se auzea ca un ecou furios prin pădure, urmat de un zgomot ameninţător atunci când animalele săreau cu corpurile lor musculoase pe poartă şi, astfel, hoţii, incendiatorii şi toţi ceilalţi musafiri nepoftiţi erau ţinuţi departe de domeniul şcolii private.

Până când directorul Nordal şi cei doi ogari ai săi au fost ucişi şi viaţa lui Peter a fost complet dată peste cap la unsprezece ani.

Directorul şcolii private era un om incredibil de dur, temut de 220 de elevi pentru sarcasmul său liniştit şi accesele bruşte şi enorme de furie. În prezenţa părinţilor zâmbea fermecător şi întotdeauna rostea remarci laudative la adresa fiicelor şi fiilor inteligenţi, ceea ce făcea ca descrierile făcute de aceleaşi fiice şi aceiaşi fii cu privire la răbufnirile sale incontrolabile de furie să fie considerate rodul imaginaţiei respectivilor copii. Plângerile scăldate în lacrimi referitoare la sadismul directorului duceau, nu de puţine ori, la o palmă în plus peste urechi şi la o zi de arest la domiciliu, şi mai ales acei părinţi ai căror copii fuseseră atât de lăudaţi pentru cinstea lor se străduiau din răsputeri să îşi pedepsească exemplar copiii.

Şi aceşti copii cinstiţi erau, constatase Peter, copiii pe care directorul Nordal nu putea să-i sufere. Dimineaţa devreme, după ce câinii erau legaţi, el venea pe drumul dinspre casă, cu privirea plină de speranţe aţintită spre poartă. În mijlocul parcului, se oprea sub teiul masiv, mândria şcolii, şi asculta sunetul vântului prin coroana puternicului arbore. Dacă ar fi auzit măcar în acea zi, avertismentul, plânsul şi gemetele, pentru că rădăcinile adânci ale copacului intuiseră de mult apropierea morţii… Dar nu auzise nimic. El însuşi ajutase la plantarea copacului care devenise simbolul întregii regiuni, datorită dimensiunilor sale.

Faptul că elevii întârziau întotdeauna, chiar dacă ştiau că directorul pândea chiar în spatele porţii, spune multe despre dorinţa de libertate ancorată în noi, oamenii, şi mai ales în copii. Cu spaima rebelă în privire, ei împingeau poarta masivă, pentru ca imediat după aceea să fie întâmpinaţi de urletele lui isterice. Când se apleca asupra lor, respiraţia îi mirosea a sulf, cremene şi acid clorhidric şi era încă şi mai temut pentru insultele lui sarcastice.

— Micul *Lord* iar nu şi-a putut ridica fundul gras din pat… urla el, în timp ce îl înşfăca brutal pe bietul copil de o ureche şi îl trăgea în sus. O să-ţi rup picioarele…! Cu aceste cuvinte, îl împingea pe elev pe drumul pietruit din faţa lui. O să-ţi arăt ce înseamnă…

Cuvintele erau înecate într-un potop de insulte, până când delincventul era îngenuncheat pe podea, înconjurat de un nor de gaz toxic, care îi paraliza toate organele.

Se întâmpla destul de rar ca părinţii mai săraci din suburbia de pe autostrada Hørsholm-Usserød să vină cu ideea de a-şi înscrie copiii la şcoala privată, şi atunci directorul Nordal îi făcea rapid să se răzgândească. Cursurile şcolii sale nu puteau fi urmate de niciun copil de secretare sau gunoieri, niciun proletar nu trebuia să păteze reputaţia excelentă, cu nume precum Olsen, Jensen sau Hansen. Să nu mai vorbim de… Pedersen, cel mai rău dintre toate numele, atât de… muncitoresc.

Doar unul din toată această comunitate rezistase acestei presiuni şi insistase pe dreptul său, ameninţând chiar că se va duce la ziarul *Usserøder,* până când directorul, roşu de furie, dăduse, în cele din urmă, înapoi. Acest prim mesager al unei lumi din afara gardului înalt a sosit, apoi, într-o zi, extrem de timid şi cu capul plecat, ca elev nou în clasă. Încă de la prezentarea făcută de domnişoara Iversen, Peter îşi dăduse seama că nou-venitul era diferit faţă de toţi cei pe care îi cunoştea: era slab, avea părul până la umeri şi purta un tricou decolorat şi o pereche de pantaloni gri şifonaţi. Cu umerii lăsaţi, stătea în faţa tablei ca o versiune în miniatură a unui om pe care poliţia l-ar fi ridicat în timpul unei demonstraţii împotriva Băncii Mondiale sau împotriva războiului din Vietnam. Domnişoara Iversen arătă un scaun

din rândul de la fereastră, pe care băieţelul copleşit de povara sa imensă se aşezase, pentru a se afunda imediat într-o aură de absenţă şi muţenie, care părea să-l protejeze împotriva tuturor privirilor ostile.

În orice altă clasă ar fi fost zdrobit ca o muscă, numele lui – Knud Mylius Tåsing – ar fi fost un motiv suficient. În timp ce numele de familie provenea de la insula daneză pe care familia sa trăia de generaţii întregi, cele două prenume erau rezultatul admiraţiei fără margini a tatălui său pentru conducătorul Groenlandei, Knud Rasmussen şi pentru Ludvig Mylius-Erichsen.

Acesta din urmă, povestise entuziasmată domnişoara Iversen, a fost un adevărat erou danez. Poate că cel mai mare care a existat vreodată. A dispărut în martie 1907, dincolo de paralela 79, în noaptea polară şi nu a mai fost văzut niciodată. Citise cu voce tare ultimele înregistrări din jurnal, pe care eroul ei le făcuse în întuneric, înainte de expediţie, fără ca măcar să observe că băiatul cu al doilea prenume Mylius se înroşise la fel de tare, ca ultimele rachete de semnalizare lansate cu disperare în noaptea polară.

— Ieri am împlinit 35 de ani. În 15 ani virilitatea mă va părăsi…

Admiraţia neţărmurită a entuziastei domnişoare Iversen pentru acest erou îi făcuse pe ceilalţi băieţi să-l urască pe cel care purta acest nume. Încă din prima zi îl botezaseră My, după imensa locomotivă My, care trăgea după ea un număr imens de vagoane din gara din Copenhaga şi din toată ţara. Se strâmbau şi şuierau prin colţurile gurii, ca şi cum ar fi eliberat aburul din cazanele supraîncălzite, iar My se prăbuşea fără putere între ei. Tatăl său lucra în fabrica de confecţii din Usserød, iar mama sa murise (dacă zvonurile erau adevărate) ca o hipiotă, undeva în Spania, din cauza pastilelor şi a haşişului.

Într-o zi Peter îl invitase, totuşi, la el acasă în Rungsted, şi au stat împreună pe banca de sub ulm, unde My i-a pus brusc o întrebare pe care Peter, spre mirarea lui, o aşteptase într-un fel.

— Cât de mare era pomul atunci când tu erai mic? a întrebat My arătând spre ulm.

— În orice caz, mai mare decât mine, spusese Peter cu logica incomensurabilă care le-a permis oamenilor să ajungă pe Lună şi care îi ajuta să răspundă şi celor mai complicate întrebări ale vieţii.

My se gândi la răspuns, dar nu spuse nimic.

— Nu, răspunsese Peter.

My clătină din cap.

La început, My era, aşa cum spuneam, taciturn, aproape defensiv – un băiat sărac, cu unghiile murdare şi degete subţiri, nervoase. Şi în timp ce tatăl lui Peter era medic-şef la secţia de neurologie şi boli neuro-cerebrale, tatăl lui Knud muncea în fiecare zi la fabrică, de la şase la patru. După programul de lucru venea acasă, îşi schimba

hainele cu un tricou imprimat cu fotografia alb-negru a eroului revoluţionar Lenin şi se aşeza cu ziarul său comunist *Folkets Blad* în curtea din faţa blocului din Ullerøder Kongevej.

Dacă tatăl lui Peter era monosilabic, cel al lui Knud, Hjalmar, era la fel de tăcut ca mausoleul în care fusese depus idolul său. Lucrurile pe care Peter dorea să le ştie despre familia lui My le putea pune cap la cap din puţinele obiecte din camerele mici ale apartamentului acestuia: deasupra mesei găsise portretele părinţilor socialismului, Lenin şi Marx, şi o fotografie a mamei dispărute care, după spusele lui My, nu murise, ci îşi găsise libertatea la o fermă hippy din sudul Spaniei şi trăia acolo un stil de viaţă budist. Ea stătea cu picioarele încrucişate la umbra munţilor, medita şi privea melancolic din ramele aurite, care erau împrăştiate prin toată casa, la băiatul de jos. Chiar şi pe suportul de şampon din cabina de duş construită de Hjalmar în bucătărie stătea una dintre aceste fotografii.

Pentru Peter era un mister de ce admiratorul lui Lenin, un membru al Partidului Comunist şi om de încredere în firma sa, insistase cu atât de multă încăpăţânare ca singurul său fiu să fie înscris la cea mai privată dintre toate şcolile private din mijlocul paradisului citadin din nordul insulei Zealand. Poate cea mai capitalistă dintre cele mai capitaliste şcoli din întreaga Danemarca. Odată îl întrebase pe Hjalmar dacă îl cunoştea pe directorul Nordal.

Mai întâi, tatăl lui My rămăsese nemişcat şi nu răspunsese, apoi lăsase în jos capul cu sprâncenele proeminente şi deschisese *Folkets Blad.*

În timpul lecturii, spuse:

— Directorul Nordal nu este important.

Avea să se dovedească faptul că asta fusese o eroare fatală de raţionament. Mai ales că, probabil, popularitatea în creştere a lui Knud Mylius Tåsing a fost cea care – trecând peste prezenţa sa cvasi-nepermisă în şcoala privată – l-a făcut pe directorul Nordal, să dea în amoc pecetluind astfel şi soarta sa, şi pe a tatălui lui Knud. Ura lui Nordal pentru omul care se ducea la întâlniri politice, tipărea afişe roşii ca sângele şi îi incita pe alţii la revoltă împotriva producătorilor profitori luase proporţii incontrolabile – sigur şi din cauză că aceşti producători se aflau în comitetul de conducere a şcolii şi se numărau printre eminenţele conservatoare puternice ale comunităţii. Prigoana a început în primele luni ale anului 1973 şi a pornit de la o coincidenţă care i-a ridicat directorului Nordal mingea la fileu (abia câţiva ani mai târziu s-a reuşit punerea cap la cap a poveştii din fragmentele rămase – aşa cum un avion prăbuşit este asamblat din nou, cu mult efort, pentru a afla cauza accidentului, ceea ce am şi făcut).

Încurajat de succesul lui My în şcoala privată, unul dintre colegii lui Hjalmar îşi înscrisese unicul fiu la prestigioasa şcoală, numai că acest

băiat era departe de a avea farmecul şi încrederea în sine ale lui Knud. În plus, el nu avea un prieten ca Peter, astfel că băieţelul a fost torturat şi tachinat cu răutate încă din prima zi. În a treia zi, bietul de el stătea singur pe marginea terenului de joacă şi plângea, iar hârjoana şi ţipetele băieţilor mai mari erau atât de dezlănţuite, încât câinii începuseră să latre agitaţi în cuşca din spatele casei directorului. Knud învăţase de la taciturnul său tată trei lucruri: protecţia celor slabi (însăşi temelia societăţii umane), solidaritatea (instrumentul efectiv al schimbării) şi mândria (pilonul onestităţii personale). Astfel încât băiatul din Usserød, care urmase şcoala primară în Copenhaga şi a cărui mamă era o revoluţionară în Andaluzia, la a patra încarnare, a fost cel care l-a dus pe o bancă pe copilul care plângea şi l-a ţinut de după umeri. În pauza mare s-au plimbat amândoi împreună prin parc, cu capul sus, exersând prin privirile lor mândre nou-proclamata luptă de rezistenţă comună.

Când s-au întors, băieţii bogaţi stăteau uşor nesiguri în jurul lor şi poate că în acel moment Nordal a intuit existenţa unui adversar mult mai puternic decât inerţia matinală a copiilor bogaţi. Din unul se fac doi, iar din aceştia doi poate se fac mai mulţi, până când, în final, toţi Pedersenii din lume vor forţa poarta Tărâmului Făgăduinţei şi vor lua cu asalt domeniul celor bogaţi.

Revoluţia îşi croise drum până în şcoala privată.

Prin urmare, Nordal a iniţiat calea care avea să-l înghită pe tatăl lui Knud Tåsing şi care avea să rezolve o dată pentru totdeauna problemele lumii sale. Şi-a pregătit lovitura pentru dimineaţa zilei următoare. I-a chemat la el pe unii dintre băieţii mai mari din clasa a şaptea şi i-a ţinut aproape o oră în camera directorului. După aceea a trimis după Knud. În timpul pauzei, băieţii din clasa a şaptea stăteau grămadă în curte şi şopteau între ei. Knud nu s-a mai întors. În schimb, a apărut tatăl său la şcoală, în hainele de lucru şi cu pantofii de lemn. La scurt timp după aceea s-au îndreptat amândoi împreună, cu ochii în pământ, spre motoreta sa şi au dispărut în pădure.

Knud s-a întors din nou la şcoală abia după o săptămână, înconjurat de o aură de tăcere şi distanţă, care îl proteja de privirile celorlalţi şi care nu avea să dispară complet niciodată. Zvonul cu privire la scandal făcuse înconjurul întregii şcoli şi fusese confirmat de privirea directorului. În perioada următoare, directorul Nordal şi-a tratat elevii cu o blândeţe neobişnuită, fără precedent. Chiar şi păcătoşii care întârziau cinci, şase sau chiar şapte minute primeau numai un avertisment blând, cu gura închisă, fără vapori de sulf, înainte să fie trimişi în sălile de clasă. Până şi câinii se liniştiseră în această perioadă.

Cum a reuşit Knud Mylius Tåsing să supravieţuiască nopţii polare întunecate, lungă de mai multe luni, din scurta lui viaţă, nimeni nu

poate spune exact. Motivul, cu toate acestea, părea să fie clar – potrivit observaţiilor celor din clasa a şaptea: My şi băiatul cel nou s-au plimbat prin pădure braţ la braţ, iar acolo, printre copaci, trebuie să se fi întâmplat ceva. Se presupunea că My îl forţase pe băiat să facă ceva contra naturii, ceva ce nu putea fi rostit cu glas tare.

Câteva nopţi mai târziu, Peter a avut un vis sufocant: stătea ca o umbră în biroul directorului şi aştepta ceea ce avea să se întâmple. În birou veniseră My şi tatăl său, mirosind a sudoare şi ţigări, pentru că nu avusese timp să se spele şi să se schimbe.

— Vă este clar, cu siguranţă, că dorim să evităm cu orice preţ un scandal sau o posibilă intervenţie a poliţiei, îi spusese Nordal muncitorului, şi în acel moment se văzuse toată rezistenţa şi tot scepticismul – tot dispreţul pentru oamenii de calibrul lui Nordal, pe care My îl cunoscuse de la o vârstă fragedă – ieşind în linişte din Hjalmar, ca nisipul dintr-un sac găurit.

În acel moment, Peter înţelesese că My era nevinovat. În ochii lui nu se vedea nici cea mai mică urmă de ruşine.

Câteva săptămâni mai târziu, părinţii lui Peter sărbătoreau un festival de toamnă în grădină, la care fuseseră invitaţi prietenii lor din Rungsted, Christiansgave şi Vedbæk. Camerele se umpluseră cu cele mai bune familii din Strandvej şi, după-masă, un producător se retrăsese împreună cu prietenul său foarte bun, primarul, în colţul sufrageriei. Peter îi auzise râzând – şi apoi cuvintele care îi captară atenţia: comunist – şi apoi: *scandal.*

Peter se strecurase mai aproape.

— Când vine vorba, o lasă mai moale, răsuna vocea producătorului, urmată de alte râsete.

— Da, nu va uita curând această lecţie, îl aprobă primarul şi ridică paharul cu coniac. Nordal a rezolvat-o incredibil de elegant.

Producătorul privi strălucirea trabucului său lung şi dădu din cap:

— Da, acum stau amândoi în banca lor – atât tatăl, cât şi fiul.

O săptămână mai târziu, lui Peter i se confirma povestea. Tatăl lui My tocmai anunţase că nu va mai candida pentru postul de administrator al firmei. Partidul încercase să-l convingă, scria ziarul *Ussemder,* dar el repetase că nu va mai fi disponibil.

În acest moment, lui Peter îi devenise clar ultimatumul diabolic pe care directorul Nordal îl pregătise în acea zi, când tatăl lui My venise la şcoală: Hjalmar se putea împotrivi şi îşi putea trăda fiul – sau putea renunţa la convingerile lui şi îşi salva fiul.

— Dacă nu vrem să dăm socoteală pentru că nu am anunţat poliţia, trebuie să acţionăm discret şi responsabil. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mai fiţi om de încredere activ politic. Nu putem exclude nici faptul că poliţia ar putea începe să se intereseze de dumneavoastră. Şi nu uitaţi: sunteţi un tată care îşi creşte singur

copilul şi băiatul *are nevoie* de dumneavoastră – mai ales după ce s-a întâmplat.

Peter a auzit şi a simţit cuvintele atât de clar, de parcă directorul Nordal ar fi stat în faţa lui. Îl bântuiau din nou şi din nou, atunci când stătea treaz noaptea şi auzea foşnetul vântului prin ulmul copilăriei sale lipsite de griji. Nu ştia să spună exact dacă era într-adevăr vântul cel care foşnea prin frunze sau respiraţia urât mirositoare, triumfătoare a lui Nordal…

…ştia doar că se trezise într-o dimineaţă, îşi căutase blocnotesul şi începuse pregătirile care au durat cât a suferit Danemarca de pe urma crizei petrolului, care a schimbat întreaga ţară şi şi-a descoperit dragostea pentru un nou partid revoluţionar, naţionalist de dreapta, pentru a protesta împotriva a ceva ce începea să se prefigureze.

Drujba a stat ani întregi în garaj, nefolosită. Peter a îndesat-o într-un sac mare, negru şi s-a dus adânc în pădurea Rungsteder, unde petrecuse trei săptămâni cu pregătirea planului său: *trage piedica, accelerează, ţine bine, balansează, apasă şi ţine liniştit lama.* Nişte părinţi ceva mai atenţi ar fi observat bătăturile din palmele sale, dar nu şi Laust şi Inge. Ei îşi citeau ziarul, scriau scrisori şi, de cele mai multe ori, stăteau cu capetele aplecate.

Cu trei zile înainte de Crăciun, totul era pregătit şi scandalul a lovit şcoala privată ca o forţă a naturii.

Directorul voia să îşi lege câinii, ca de obicei, după tura de noapte, dar în această dimineaţă nu se auziseră, în mod ciudat, nici lătrăturile şi nici zăngănitul porţii. Un câine zăcea mort într-un colţ al parcului, iar celălalt era pe ducă. Aveau spume la gură. Şi directorul Nordal auzi un geamăt care, probabil, venea mai mult din capul lui decât din curtea acoperită cu zăpadă a şcolii. Mândria şcolii, teiul puternic, fusese tăiat, ca de o mână uriaşă care îl împinsese aproape de sol şi îl înclinase lateral, în direcţia fântânii. Crengile cele mai lungi distruseseră pridvorul şi ferestrele anexei din sud. Poliţia şi pompierii pe care bărbatul şocat îi alertase alergau fără ţintă printre cioburi şi resturi de cărămidă, în timp ce directorul stătea el însuşi neputincios, cu mâinile împreunate, încercând să înţeleagă dezastrul.

Exista o singură pistă, jos de tot, la baza teiului: lucrarea criminală fusese executată cu o drujbă puternică. Lângă trunchiul copacului erau două mănuşi scumpe, din piele de bivol, care au putut fi identificate ca aparţinând unui băiat de clasa a şaptea, pe care doi ofiţeri l-au ridicat fără prea multă agitaţie. Pentru că nimeni nu credea cu adevărat că băiatul ar fi putut înfăptui singur toate astea, patru dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi au fost chemaţi la secţia de poliţie. Câinii otrăviţi au fost aşezaţi pe o folie de plastic şi, de asemenea, duşi la secţia de poliţie, fără ca directorul să se uite chiar şi scurt după ei. Ore întregi a stat nemişcat, cu privirea aţintită asupra teiului doborât,

şi a fost văzut tot acolo când ultima maşină a ieşit pe poarta şcolii. Ceva teribil, ceva străin îşi croise drum spre şcoala privată. Poate a avut o bănuială, poate a înţeles că a provocat, din greşeală, un spirit care era şi mai rău decât el însuşi – şi în care se afla mult mai multă ură decât el însuşi crezuse că este posibil.

A fost ultima dată când directorul a fost văzut de profesori şi de elevi.

În a doua zi de Crăciun, a suferit un accident vascular cerebral. A murit exact la ora opt din prima dimineaţă a noului an, în spitalul Usserøder, fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

Un singur ziar tratase subiectul, iar pe prima pagină fusese tipărit un titlu îndrăzneţ: *Vandalismul îl ucide pe director.*

Poliţia i-a interogat o zi întreagă pe cei cinci băieţi. Săptămâni întregi comunitatea fusese zdruncinată. Au circulat numeroase zvonuri şi supoziţii, dar cum presupuşii autori de clasa a şaptea nu puteau fi nici pedepsiţi, nici nu făcuseră vreo mărturisire – ca să nu mai vorbim despre existenţa unei arme a crimei care să corespundă descrierii experţilor din domeniul forestier, în cele din urmă cazul fusese clasat, directorul fusese îngropat, astfel că întâmplarea a fost dată uitării.

Băieţii din clasa a şaptea fuseseră eliberaţi şi s-au confruntat cu sancţiunile interne, despre care, săptămâni mai târziu, încă se mai auzea în zone extinse din Strandvej. Erau aceiaşi băieţi care îl persecutaseră pe Knud şi care conspiraseră în toamnă cu directorul, pentru povestea fatală care declanşase scandalul devastator.

Principalul suspect nu îşi dăduse seama niciodată cum dispăruseră mănuşile sale de pe raftul din hol, pentru ca, spre groaza lui – şi a directorului să reapară, în ultima zi de şcoală la baza copacului tăiat.

În ciuda unor eforturi considerabile, profesorii şi elevii şcolii private nu au reuşit să rezolve cazul şi să-l găsească pe adevăratul ucigaş al copacului şi al bărbatului.

11
MINISTRUL DE STAT

9 MAI 2008

La vârsta de doisprezece, treisprezece ani, am întrebat-o pe Magna dacă este absolut sigură că pânza fină a păianjenului rezista, într-adevăr, tuturor picioarelor care se legănau pe ea în fiecare an.

Ea mă privise cu nerăbdare şi îmi răspunsese:

— Marie, această plasă îi ţine pe toţi copiii care continuă să existe în lumea lui Dumnezeu!

Poate că preocuparea mea îşi avea originea în propriile-mi membre deformate – sau poate că înţelesesem încă de atunci că niciun suflet pământesc nu mă va invita vreodată la dans – şi că, dacă totuşi se va întâmpla această minune, urâţenia mea ar provoca un pas greşit fatal, care ar face firele să se rupă şi copiii aflaţi în grija mamei mele adoptive ar plonja în adâncuri.

Magna, ca de obicei, răsese zgomotos din cauza temerilor mele. Ea râdea, de fapt, din cauza acestui tip de fobii – şi eu închisesem ochii şi mă rugam ca Atotputernicul să nu poată auzi râsul ei de acolo, de sus.

Peter puse scrisoarea şi botoşeii croşetaţi pentru copii înapoi în sertar. Vorbise cu destul de puţini oameni despre prima etapă a vieţii sale.

Decizia sa de a deschide uşa către trecut o luase în secret, la fel ca atunci când se pregătise cu fierăstrăul în pădure. Timp de treizeci de ani, Peter Trøst trăise ca într-un fel de tunel care îl condusese direct în studiourile de televiziune din „trabucul” din Roskilde, în camera de zi daneză, unde oamenii nu ar fi vrut pentru nimic în lume să le fie stricată seara perfectă – cel puţin aşa susţinea profesorul. Într-adevăr, televiziunea nu mai era privită doar de la distanţă. Lumea putea fi privită de parcă ar fi fost foarte aproape, fără a fi, de fapt. Dar Kongslund era tezaurul naţional cel mai intim, în epoca globalizării, la care se putea gândi cineva.

În camera de concepţie, în care leii tineri ai postului răcneau şi îşi arătau colţii prezentând noile concepte populare pentru public, profesorul îşi începuse ziua cu un apel:

— *Ziua de ieri* nu ajută pe nimeni să avanseze… Nimeni nu îşi poate permite să rămână cu dureri de cap… Oamenii îşi doresc să *nu fie uitaţi* – dar nu din cauza problemelor!

Leii tineri dăduseră din cap, pentru că în palatul televiziunii cuvântul lui era lege. El era domnitorul cerului, punctul de plecare al tuturor informaţiilor şi tatăl armatei harnice de furnici a postului

Channel.

Ca profesor senior de literatură nordică în cadrul Universităţii din Copenhaga, el îşi făcuse debutul în televiziune, surprinzător şi complet neaşteptat, în cadrul unei discuţii cu un sociolog cultural cu fobie la ecran, despre influenţa tot mai mare asupra oamenilor prin intermediul televiziunii. O frază pe care o formulase în acea seară avea să pună capăt pentru totdeauna acelei mici existenţe cenuşii, de om de bază al universităţii:

— Televiziunea este a opta minune a lumii, deoarece este capabilă de a rezolva toate problemele şi de a ne vindeca de orice teamă: singurătate, izolare, violenţă şi război şi da, chiar foamete şi dezastre naturale. Televiziunea este singura revoluţie reală a timpului nostru!

Câţiva ani mai târziu, *Channel DK* declara identitatea naţională drept marca lor înregistrată şi îl numea pe popularul profesor drept preşedinte. Cu cea mai mare uşurinţă, profesorul vorbise în continuare despre ceea ce, o perioadă lungă de timp, fusese un subiect tabu în televiziune. Îi lăuda pe cei puternici şi bogaţi şi se distanţase de pălăvrăgeala luptei pentru umanism.

— Noi, danezii, vrem să ni se permită să respingem ceea ce ne este străin, atât obiceiuri şi tradiţii, cât şi popoare – fie ele otomane, poloneze, române, slave, tamile, uzbece sau turce.

Nu este de mirare, aşadar, că şi-a creat rapid legături strânse cu partidul – şi că cifrele de audienţă au crescut extrem de mult.

Peter Trøst stătea la fereastra panoramică din biroul său oval şi privea pe deasupra centurii de pădure de la Hejede Overdrev şi Gyldenløveshøj. Vizitase împreună cu părinţii lui Kongslund, după ce aceştia îi povestiseră despre adopţia lui. Se simţeau atât de uşuraţi, de parcă ar fi comis o infracţiune gravă şi acum, în cele din urmă, primiseră iertarea. Dar poate că, în realitate, iertarea venise de la vechea directoare, care îi aştepta în faţa casei şi care îl îmbrăţişase pe Peter, de parcă încă îi aparţinea. Pe atunci avea treisprezece ani.

La următoarea sa vizită a cunoscut-o pe fiica adoptivă a Magnei. Şedeau în camera ei de la primul etaj, care aducea cu puntea unei nave. La fereastră se afla un scaun vechi cu rotile, cu un telescop montat pe unul dintre braţe. Încercaseră să-şi amintească de perioada comună petrecută la Kongslund, ceea ce bineînţeles că nu puteau. Dar apoi ea îi povestise despre Asger, care fusese adoptat din Camera sugarilor în acelaşi timp cu el. Deşi Asger se mutase la Århus şi îşi trăise viaţa departe de Kongslund, în mod surprinzător Marie a putut să descrie uimitor de detaliat cartierul în care crescuse acesta, de parcă ar fi fost ea însăşi acolo şi ar fi văzut totul cu ochii ei. Peter fusese cuprins de o stare de nelinişte.

Peter Trøst clătina din cap, din spatele biroului său mare de director, formă numerele unor şcoli elementare din Århus şi întrebă

despre câţiva profesori cu un fiu pe nume Asger. La a cincea încercare, găsi pe cineva. Directorul adjunct al şcolii povesti că amândoi fuseseră angajaţi, timp de mai mulţi ani, la şcoala Rosenvang din Viby şi că se pensionase. Fiul său, Asger, conducea Observatorul Ole-Romer din Højbjerg, care era vizitat de elevi de mai multe ori pe an.

— De mic copil a fost aşa, spuse directorul adjunct. A visat să fie ca Hawking, să găsească teoria care stătea în spatele tuturor lucrurilor. Schimbă brusc subiectul: Dar de ce îl căutaţi? Nu a făcut nimic greşit… indiferent de motiv… să fie pus la stâlpul infamiei? Nu a fost niciodată extrem în vederile sale, nici politic, nici…

Directorul adjunct ezită, apoi căută grăbit numărul de telefon al astronomului şi i-l dădu.

Peter formă numărul lui Asger. La celălalt capăt se auzi un clic.

— Acesta este numărul lui Asger Dan Christoffersen. Sunt la Observator. Lăsaţi un mesaj şi vă voi suna înapoi cât se poate de repede.

Vocea era mai profundă decât se aştepta Peter. Lăsă un mesaj scurt, fără a menţiona ce dorea, pentru că nu voia să rişte să-l sperie pe om. Apoi îşi dădu jos sacoul şi cămaşa. În ultimul timp, după două-trei ore în aceleaşi haine, se simţea murdar, cel mai rău fusese când frigul iernii trecuse la temperaturile blânde de primăvară şi el avusese senzaţia că cineva îi pusese o mână fierbinte pe piele (nu îi plăceau atingerile). La sfârşitul zilei de lucru purta deja al treilea sau al patrulea costum şi îi privea suspect pe colegii care purtaseră toată ziua aceeaşi cămaşă şi aceeaşi cravată.

Ridică pentru a treia oară receptorul telefonului şi îl apelă pe Søren Severin Nielsen. Numele avocatului apărea regulat în ziare, de cele mai multe ori în legătură cu orice caz disperat de azil şi cu apelurile dramatice pentru permisele de şedere pentru refugiaţii aflaţi în pericol. Părea să lucreze singur, în orice caz, la telefon nu ajunsese nicio secretară sau vreun asistent juridic, pentru a răspunde. În schimb, răspunsese robotul telefonic şi anunţase, cu o voce răguşită, ca după o beţie, aspră, aproape în şoaptă:

— *Søren Severin Nielsen este pe teren. Îi puteţi lăsa un mesaj.*

Peter ezită preţ de o secundă. Îşi amintea de Søren Severin Nielsen, din apariţiile publice referitoare la mai multe cazuri importante ale refugiaţilor: slab, uşor îmbujorat, de parcă şi-ar fi înecat numeroasele sale înfrângeri în prea multe beri, după terminarea programului de lucru. Închise telefonul.

Pentru o clipă se gândi să o sune pe Magna, dar îi era teamă, fără să ştie de ce.

La un moment dat, ea îi spusese ceva. „Să nu uiţi niciodată, Peter: copiii nelegitimi vin la noi ca Moise, în coşuri din răchită, astfel că cele mai bune case de copii sunt întotdeauna cele construite lângă

apă!”

Un punct de vedere straniu, chiar şi într-o ţară înconjurată de ape, ca Danemarca.

Se uită pe fereastră şi contemplă cerul de deasupra *Assendløse* şi *Bregnetved* – mici locuri din insula Zealand, pe ai căror locuitori îi zărise în timpul călătoriilor sale fără ţintă, atunci când voia să îşi amâne întoarcerea la Østerbro. A doua zi după ce primise scrisoarea, luase o hartă (complet neobişnuit pentru el) şi căutase locurile cu nume ciudate din trecut. Sincer, nu a înţeles de ce făcuse asta. Poate că scrisoarea fusese de vină. Ştia foarte bine că evenimentele nefericite rareori se bazau doar pe o scrisoare.

— Ai fost cel mai frumos copil pe care l-am avut vreodată în Kongslund. Toţi voiau să te ia cu ei acasă! îi spusese Magna.

Curând el înţelesese ce blestem era acesta. Drumul prin viaţă al multor oameni era determinat de caracteristicile fizice, pe care le primiseră de la Dumnezeu la naştere, în colaborarea sa impecabilă cu diavolul. Unii oameni sunt atât de urâţi, încât nu reuşesc să treacă niciodată peste umilinţele la care au fost expuşi în copilărie – alţii sunt atât de frumoşi, încât nu pot scăpa niciodată de atenţia cu care au fost obişnuiţi în copilărie şi a cărei posibilă pierdere îi îngrijorează mai mult decât orice pe lume.

Toate vedetele se temeau de căderea bruscă de pe înaltele creste ale succesului – şi cu afacerea Kongslund, ca un abis adânc deschis în faţa lui, Peter Trøst era aproape de o criză de panică.

Telefonul său mobil sună.

Ministrul era în lift, urca spre biroul lui.

Se ridică, puse două pahare de vin pe masa ovală din lemn de trandafir şi deschise uşa.

Almind-Enevold era mai mic decât părea la televizor şi de aproape arăta atât de îngrijit, încât putea fi luat drept homosexual – sau drept cineva care avea o slăbiciune pentru băieţei. Dar copoii din presă nu găsiseră dovezi, ci mai degrabă contrariul. Locuia singur cu soţia lui, nu aveau copii şi din când în când el vizita alte femei.

Patru gărzi de corp îl însoţeau pe ministrul de stat – probabil pentru a confirma poveştile de ameninţări şi hărţuire primite din partea cercurilor fundamentaliste musulmane, pe care purtătorul său de cuvânt, poreclit Vrăjitorul, le lansa periodic în presă. Din fericire, gărzile de corp rămaseră în faţa uşii.

Enevold luă loc fără invitaţie pe cel mai larg şi mai moale fotoliu, cu un pahar de vin roşu într-o mână şi cu o ţigară de foi subţire în cealaltă mână. O spirală fină de fum se ridică spre tavan şi puternicul om dădu din cap către coordonatorul de ştiri şi de divertisment.

— Au fost timpuri în care ştirile şi divertismentul erau două lucruri

diferite, spuse el printr-un cerc perfect de fum, mai mult pentru sine decât pentru interlocutorul său.

Peter Trøst abordă un ton lejer.

— Trebuie să fim în pas cu timpurile – şi să acordăm atenţie publicului, vorbi el zâmbind. Aşa cum şi guvernul trebuie să reacţioneze la voturile lui.

Ministrul îl privi nedumerit pentru o clipă.

— Rezultatele sondajelor, spuse Peter.

Ministrul râse scurt, zgomotos. Toţi jurnaliştii ştiau cât de dur era acest bărbat. Era un prieten personal al profesorului deoarece, în anii marii rebeliuni, urmaseră împreună facultatea de drept.

Peter îşi puse paharul pe masă.

— Ştiu de relaţia dumneavoastră specială cu orfelinatul din Skodsborg. Şi în patru zile, directoarea va sărbători aniversarea de şaizeci de ani.

— Fosta directoare a casei, da.

— Directoarea propriu-zisă a casei, s-ar putea spune… Aţi susţinut-o întotdeauna în calitate de şefa a orfelinatului la a cărui faimă aţi contribuit, de asemenea.

Ministrul nu răspunse.

— Ideea aniversării de pe 13 mai vă aparţine? întrebă Peter Trøst.

— Da, eu am organizat-o.

— Pentru a vă asigura că se vorbeşte despre petrecere, şi nu despre scrisoarea anonimă? Sau despre deportarea unui băieţel tamil orfan…?

Peter nu putea spune de ce amestecase dintr-odată aceste două lucruri. Poate că vinul era de vină. Dar în mod clar simţise nevoia de a-şi provoca adversarul într-un fel în care niciun jurnalist TV normal nu îşi putea permite.

— Da, răspunse oaspetele său, fără nici cel mai mic semn de surprindere pentru întrebarea insolentă.

Peter Trøst deschise sertarul de sus, luă exemplarul său din *Fri Weekend* şi citi părţi din pasajele însemnate înainte.

— *Bine-cunoscut orfelinat, acuzat că ar ascunde copiii… Era vorba de politicieni, înalţi funcţionari sau actori, care nu au dorit să îşi pună la bătaie reputaţia sau cariera din cauza unei mici escapade… În schimb, au apelat la directoarea orfelinatului din Skodsborg, a cărei aniversare va fi sărbătorită în viitorul apropiat, astfel asigurându-se că problemele le vor fi rezolvate discret şi spre mulţumirea tuturor.*

Ministrul sorbi din vin, dar nu spuse nimic.

— Doriţi să comentaţi această descriere?

— Pentru asta m-aţi rugat aşa din scurt să fac acest ocol? Ministrul uitase, se pare, că propunerea venise de la el. Pentru a aduce în discuţie această poveste plină de aventuri? Asta este, fără a exagera,

sub demnitatea mea.

— Dar asta o spune chiar ziarul *dumneavoastră,* ca să spun aşa… ziarul guvernului. *Fri Weekend* este încă susţinută de partid, cu milioane de coroane.

Dorinţa lui Peter, aceea de a se confrunta cu bărbatul, luase o întorsătură bizară.

— *A fost* ziarul meu, spuse ministrul. Înainte ca acest jurnalist… bătu cu vârful degetelor pe articolul semnat cu numele lui Knud Tåsing… Să mânjească guvernul cu acest noroi.

Se opri.

— Noroi?

Peter Trøst era realmente uimit de această expresie.

— Da… ce rămâne de la asanarea unei bălţi, care pute a putrefacţie şi a apă sălcie… Dar vă rog să nu mă citaţi.

— Ziarul scrie că aţi rugat un vechi prieten şi fost ofiţer de poliţie să analizeze discret chestiunea. Deci povestea vă interesează?

Ministrul se aplecă în faţă. Fruntea îi lucea.

— Ascultaţi, domnule Trøst! Când ceva de genul ăsta iese la lumină, iar expeditorul s-a asigurat că presa de scandal va prelua subiectul, acest lucru trebuie luat în serios. Sau mai precis: *trebuie să te prefaci că îl iei în serios.* Deoarece este recomandat să apelezi la o agenţie privată, în loc să surprinzi întregul stabiliment – poliţia şi serviciile secrete – pe cheltuiala contribuabililor. Nu credeţi? Risipa este încă un subiect popular pentru *Channel DK*.

— Şi mâna dumneavoastră dreaptă – Orla Berntsen – a fost găzduit, conform ziarului, în aceeaşi casă de copii, cu mult timp în urmă. Ce aveţi de spus despre asta?

— Acum vorbim neoficial, presupun?

— Din câte ştiu eu, nu merge nicio cameră, spuse Peter şi se uită sarcastic prin birou.

— Eu n-am de unde să ştiu.

Prezentatorul TV îşi reţinu, cu dificultate, un comentariu acid. Ce glumă! Îl privi pe ministru, care încă ţinea mâinile pe masă.

— Deci credeţi că este o coincidenţă faptul că a primit o astfel de scrisoare…?

Ironia întrebării fusese clară, dar ministrul ridică scurt din umeri, de parcă se temea de un microfon ascuns.

— Textul s-ar putea interpreta ca şi cum aţi fi ştiut că în Kongslund se întâmplă lucruri secrete. Şi dumneavoastră nu aţi intervenit.

Peter Trøst lăsă insinuarea atârnând în aer. Se afla pe un teren periculos.

Bărbatul din fotoliu arăta ca şi cum ar fi privit într-o ceaţă îndepărtată – un văl des de cuvinte care separa universul său de cel al prezentatorului de televiziune.

— Spuneţi-mi, vă rog, care este interesul dumneavoastră în această chestiune? De ce sunteţi atât de dornic să aduceţi aceste mizerii pe micul ecran?

Peter Trøst se îndreptă de spate. Oare ministrul îi cunoştea trecutul? Era imposibil. Inspiră adânc.

— În Kongslund au avut loc astfel de lucruri?

— Cunosc orfelinatul şi nu am observat nimic în acest sens. Nu pot spune că nu este posibil ca acolo să se întâmple tot felul de lucruri, până la urmă nu am locuit acolo. Am fost doar un bun prieten al casei, o cunosc pe Magna – domnişoara Ladegaard – chiar din război…

— Ştiu.

— …şi i-am susţinut visul, de aceea sunt cu conştiinţa împăcată. Tocmai din acest motiv, opinia mea ar trebui să fie în centrul atenţiei postului Chan*nel DK* în această săptămână, la urma urmei Kongslund este sărbătorit de zeci de mii de oameni, nu numai din Danemarca… Ridică paharul şi îl ţinu în faţa lui Peter. În sănătatea dumneavoastră. Mă aşteaptă oaspeţi din întreaga lume.

Goli paharul şi se pregăti să se ridice.

Peter îşi cântări întrebarea: *V-a oferit vreodată, dumneavoastră sau altcuiva pe care îl cunoaşteţi, serviciile ei?* Ştia că, prin această întrebare, va atrage mânia dezlănţuită a ministrului şi va garanta zădărnicirea oricărui contact ulterior cu ministerul.

Ministrul de stat îl privi şi îi răspunse, fără nicio urmă de ezitare:

— Nu, eu personal nu am fost niciodată implicat în vreo relaţie secretă… Zâmbi cu o răceală extremă. Şi dacă aş fi fost, cu siguranţă acest lucru nu ar fi interesat decât presa de scandal.

Puse jos paharul gol.

— Faceţi parte dintru-un guvern care vorbeşte mereu despre *valorile umane* şi despre *onestitate* în promovarea pe care şi-o face. Dacă e după dumneavoastră, toţi copiii acestei ţări au dreptul la o copilărie protejată şi la o viaţă bună într-o familie sigură, daneză… Din nou, Peter Trøst simţi o furie inexplicabilă, nu profesională, pe care nu o putea controla. Ar fi, *desigur,* extrem de interesant, dacă un membru al partidului dumneavoastră ar trăi după principii complet diferite şi împotriva tuturor acestor reguli. Înlăturarea consecinţelor infidelităţii, din considerente legate de carieră… Cât de multe ar mai fi de găsit sub un asemenea covor…?

Ministrul de stat se ridică.

— Această discuţie nu are… zise el şi îşi înclină capul uşor într-o parte… nici cea mai mică bază. Am dreptul să cer un pic de respect, chiar şi din partea presei. Îl privi furios pe jurnalist. Fără suspiciuni şi fără goana după senzaţional.

În acest moment, uşa se deschise şi profesorul intră fără să bată. Se îndreptă spre ministru şi îl apucă prietenos de umeri.

— Dragă Ole, aşa suntem noi uneori, oamenii din mass-media. Trebuie să respectăm vechile tradiţii cu onoare – în numele democraţiei. Doar tu însuţi ridici în slăvi chiar şi cele mai critice reportaje, ca fiind garantul justiţiei şi al libertăţii de exprimare. Nu vrem să uităm asta.

— Goana după senzaţional nu are nimic de-a face cu libertatea de exprimare, spuse ministrul şi îi dădu la o parte mâinile de pe umerii săi.

— Nu, şi de aceea poţi fi sigur că ne vom ocupa de problemă în mod corespunzător. Te vom trata echitabil şi rezonabil, la fel cum tu şi guvernul tău ne-aţi tratat întotdeauna corect. Şi pentru asta suntem recunoscători.

Ministrul privi pe fereastră, ca şi cum şi-ar fi descoperit brusc interesul pentru pădurile dintre Borup şi Kirke-Hvalsø. Apoi spuse:

— Da, ne tratăm unii pe alţii aşa cum merită fiecare… Şi da, mi-ar plăcea, într-adevăr, *foarte* mult, să nu stricăm renumele unuia dintre orfelinatele noastre cele mai remarcabile din toate timpurile.

Îşi luă haina. Cele patru gărzi de corp intrară în birou şi îl încadrară în mijloc.

Peter Trøst se uită la profesor, care încă stătea în picioare, în faţa ministrului. Avea vaga bănuială că cei doi bărbaţi încheiaseră un pact. Poate că ar fi putut rupe sigiliul cu o simplă întrebare. Dar nu adresă această întrebare.

Oricum nu se mai putea schimba nimic. Aşa se întâmpla în poveştile vechi, aşa se întâmpla în dragoste şi în război şi aşa se întâmpla şi în universul celor puternici, unde domnea ambiţia şi emoţiile nu erau tolerate.

Dar, bineînţeles, aşa ceva trebuia pedepsit.

În această după-amiază, trei persoane fuseseră în biroul directorului de la etajul şase. O jumătate de an mai târziu, doi dintre ei erau morţi.

După întâlnire, profesorul i-a spus lui Peter:

— Te-ai descurcat foarte bine, până în momentul în care l-ai ameninţat. A fost o *prostie*.

Profesorul trebuie să fi auzit conversaţia din faţa uşii.

Stătea în faţa lui Peter.

— Eu, la fel ca el, am impresia că supraestimezi importanţa scrisorii anonime. Orice idiot poate încropi, fără talent, o astfel de prostie.

Peter îşi privi preşedintele. Afacerea Kongslund stătea în calea planurilor profesorului şi ale leilor tineri, cu privire la noile audienţe, fără precedent, cu care posturile de televiziune concurente urmau să fie ţinute la distanţă. Problemele pot fi abordate evident, dar, dacă vinovăţia ar fi fost stabilită în mod clar. În plus, infractorii trebuiau să fie rockeri, teroriști sau musulmani – nu deţinătorii de funcţii fără chip şi, în mod evident, nu sistemul de ajutor social.

— Trebuie *să găsim fericirea* pentru publicul nostru, spusese Bjorn Meliassen la conferinţa strategică din ianuarie, înainte ca cei nouă membri (numiţi Cei nouă supremi) din comitetul de conducere al *Channel-DK* să ovaţioneze, şi fericirea este ceea ce noi toţi avem de mult timp… familia noastră, copiii noştri, televiziunea noastră, bunăstarea noastră şi ţara noastră. Tot ceea ce suntem gata să apărăm! Disidenţii să îşi găsească un alt loc şi inadaptaţii să se ducă înapoi, acolo unde le este locul.

Bjorn Meliassen inspiră adânc.

— Ştiu multe despre tine, Trøst… Mult mai multe decât crezi. Ştiu că, atunci când erai mic, ai fost în acest orfelinat şi că ai locuit în Rungsted şi ai fost adoptat. Îl cunosc pe Knud şi ştiu şi… se aplecase spre vedeta TV, a cărui mână rămăsese în aer, cu paharul de vin roşu… Că directorul şcolii tale a murit, în urma unui act grotesc de vandalism, de atac de cord. Ştiu mult mai mult decât crezi şi pot înţelege că trebuie să fii mult mai mult decât o persoană cu rezistenţă medie, pentru a supravieţui întâmplărilor prin care ai trecut tu.

Faţa lui Peter se făcuse purpurie.

— La ce te aşteptai, Trøst? Să nu am nicio informaţie despre cea mai mare vedetă a mea? Glumeşti. Niciodată nu ai luat legătura cu părinţii tăi biologici, ca mulţi alţii în situaţia ta. Nici măcar nu ştii cine sunt şi nici nu vrei să ştii. De aceea Kongslund este atât de important pentru tine. Ar trebui să îi consulţi pe excelenţii noştri psihologi şi să clarifici totul.

Peter Trøst simţi greaţa urcându-i din stomac. Profesorul ştia episoade din trecutul său, pe care în niciun caz nu trebuia să le cunoască. De unde obţinuse aceste informaţii?

— Ascultă, Trøst… Profesorul nu i se adresa niciodată lui Peter cu prenumele atunci când îi ţinea predici. Chiar dacă suntem subvenţionaţi de unchiul nostru bogat din America, viitorul nostru nu este construit pe caritate, ci din veniturile greu de obţinut din publicitate. Aceasta este lumea *noastră.* Şi în această lume nu câştigi nimic cu astfel de poveşti. Crede-mă. Şi încă ceva… Peter îşi susţinu privirea încruntată, stând la distanţa de doi metri. Carl Malle m-a contactat telefonic, în numele ministrului. Ca şef al anchetei, nu este foarte încântat de intervenţia noastră.

Peter îl văzu în faţa lui – Carl Malle, inspectorul şi vânătorul, şi în acelaşi moment îi deveni clar de unde avea profesorul informaţiile despre el. Greaţa continuă să urce, ajungându-i în gât. Ei ştiau mai multe decât ar fi fost posibil.

— El a făcut cercetări despre mine, spuse el. Ai obţinut informaţiile de la Carl Malle.

Ochii profesorului licăriră scurt. Apoi clătină din cap cu părere de rău şi spuse, cu o horcăială în piept:

— Povestea asta o să fie declinul tău, Trøst.
Sunase ca o mantra.
Cu sticla de vin goală în mână, el ieşi din birou.

Afară, în parcare, greaţa lui Peter Trøst apăru din nou cu o asemenea putere, încât se retrase între două maşini de transport, pentru că îi venea să vomite.

Următoarele trei ore condusese fără ţintă între oraşele din insula Zealand, pe care le vedea în fiecare zi din biroul său din „trabuc”. Privea prin ferestrele luminate şi vedea siluetele oamenilor care locuiau acolo.

De ce?

Încercă din nou să-l contacteze pe Søren Severin Nielsen – poate că avocatul îl putea ajuta. Îl cunoştea de mult pe şeful de personal al ministrului de stat şi fusese el însuşi la Kongslund. Şi avea reputaţia unui jurist capabil, în ciuda modului său de viaţă fără speranţă.

Dar, din nou, nimeni nu răspunse la telefon.

12
SEVERIN

1976-1984

Întotdeauna am considerat întâlnirea lui Orla cu Severin o coincidenţă – deşi cred că cei doi băieţi fuseseră plasaţi intenţionat în cartierul lui Carl Malle. Riscul ca ei doi să se întâlnească în cartier era atât de mic, încât păpuşarul invizibil din afacerea Kongslund nu se gândise niciodată că o astfel de întâlnire ar fi putut avea loc.

Severin părăsise Kongslund cu câteva zile înaintea lui Orla şi toate domnişoarele, bonele şi infirmierele stăteau, ca de obicei, pe alee, făcând cu mâna şi dorindu-i micului călător o viaţă fericită. Noul cămin al lui Severin era destul de diferit faţă de cele ale celor mai mulţi copii adoptaţi – în cazul său, moartea îl preceda.

Şi din nou, a venit un elefant în fugă… a călcat pe ochiurile pânzei fine şi a dispărut…

…şi, bineînţeles, eu l-am urmat.

Să ne întoarcem la piatra cea mare, unde Orla dusese ultima luptă împotriva demonilor săi interiori; cenuşiu şi masiv, stătea în mijlocul poieniţei ca spatele arcuit al unui uriaş, care îşi sprijinea bărbia cu mâna, pentru a privi pe deasupra pământului. Acolo l-a văzut Severin pentru prima dată, în timp ce stătea, cu bandajul său gros, în ascunzătoare. Cu toate acestea, a fost nevoie să mai treacă încă şapte ani până când băiatul din blocurile galbene să iasă la lumină.

În zilele de după uciderea Prostănacului, Carl Malle a tras toate sforile care erau atunci în mâinile sale şi a găsit un internat în Sjællands Odde unde Orla, bastardul care nu-şi găsea liniştea, băiatul fără prieteni, trebuia să găsească un punct de sprijin în viaţa sa.

Când s-a întors, aproape trei ani mai târziu, pentru a începe liceul, natura lui agitată, de clovn – singura sa protecţie împotriva singurătăţii din copilăria sa – dispăruse pentru totdeauna. Noul Orla se ascundea în spatele ochilor lipsiţi de expresie, care rareori arătau ceva cu adevărat. Aproape că se contopea cu decorul, aşa că mai nimeni nu îi observa prezenţa. Se ferea din calea oamenilor la fel de ostentativ cum, înainte, le căuta compania. Avea părul scurt, în timp ce colegii săi îşi lăsau părul să crească lung, purtau haine de camuflaj şi bentiţe, mergeau pe motorete şi proclamau cu voce tare că toţi părinţii trebuie internaţi şi reprogramaţi, pentru ca lumea să fie justă, în sfârşit. El era singur.

Dar instinctul său de autoconservare era destul de puternic pentru a rezista până la ceremonia de absolvire şi chiar pentru a apărea la

ceremonia de închidere şi la petrecerea ulterioară. Şi în această seară – cu tichiile de absolvenţi pe cap – Orla Pil Berntsen s-a întâlnit cu Søren Severin Nielsen. Orla Berntsen dispăruse deja într-o atmosferă plăcută, de hibernare, într-o invizibilitate pe care el o considerase totală, când prin muzica şi valurile de fum care pluteau în derivă prin sala mare de bal, a fost abordat de cineva. Era şocat. Aşa ceva nu se putea. Nu fusese abordat niciodată.

Ridică privirea şi, pentru o clipă, scoase capul cu grijă din ascunzătoare. El stătea în faţa lui, tipul deşirat, cu buze subţiri şi cu ochelarii cu ramă de baga groasă, neagră, şi îi puse întrebarea:

— Tu nu locuieşti în casele terasate roşii…?

Orla alesese să dea pur şi simplu din cap.

— De unde ştii?

— Te-am văzut. Şi în dumbravă. Eu sunt Severin. Locuiesc în casele galbene, la numărul 61.

Orla tăcu, i se făcuse rău dintr-odată.

— Am aruncat şi noi cu pietre în voi – fără să *vă* vedem, spusese Severin.

Orla se încruntă. Oare băiatul îi putea citi gândurile? Un fior rece îi străbătu coloana.

Băiatul pe nume Severin nu părea să înţeleagă.

— Am fost o dată lovit de o astfel de piatră şi a trebuit să stau în spital – cu ambulanţe şi cu tot tacâmul, spuse el, fără urmă reproş.

Poate de aceea pe buzele lui Orla alunecase un răspuns scurt, pe care soarta îl folosise pentru a-i cuprinde pe amândoi şi pentru a-i arunca în braţele prieteniei şi camaraderiei date de Dumnezeu.

— *Eu am fost* cel care a aruncat piatra! spuse Orla cu un zâmbet. Ai avut un bandaj imens în jurul capului.

Noul său prieten îi întoarse zâmbetul.

Au plecat împreună acasă de la petrecere şi s-au despărţit la gardul de spini ca adulţii, cu o strângere de mână.

Partea serioasă a vieţii le stătea acum în faţă şi amândoi s-au înscris la drept. S-au mutat la *Regensen* – colegiul mare şi vechi din Rundetårn, Copenhaga, care fusese construit pentru copiii care proveneau din familii simple.

Aici locuiau tocilarii, cei mai buni din an, studenţi cu burse de studiu în servietele lor, şi care discutau între ei despre dreptul succesoral, dreptul fiscal şi dreptul penal.

Camera lui Severin era mică, exact ca el, simplă şi mobilată spartan, iar pe peretele de deasupra patului atârna o blană galbenă-gri, pe care el o prinsese cu opt cuie lungi.

— Aşa ceva nu se pune de obicei pe jos? îl întrebase Orla într-o zi. În faţa şemineului?

— Aceasta nu este blană de urs, spusese Severin şi dintr-odată păru

că va izbucni în lacrimi. Aceasta este blana câinelui unchiului meu, un Golden Retriever… Când eram mic mă jucam întotdeauna cu el. Unchiul Dan l-a jupuit după ce a murit şi mi-a dăruit-o la confirmarea mea. Făcu o pauză, strângând din buze, şi adăugă în cele din urmă: Se numeşte Mille.

Orla se holbă la Mille – la blana lui Mille – şi apoi îl privi din nou pe Severin. Acesta era al doilea lucru foarte personal pe care Severin i-l împărtăşea.

Deşi cei doi băieţi aveau aceeaşi origine (fără să ştie) şi ambii fuseseră abandonaţi de mamele lor, sugari fiind, ei se dezvoltaseră foarte diferit în punctele esenţiale. În Orla exista o teamă perpetuă că mama lui putea să dispară, să se evapore în aer, iar el să rămână brusc singur pe lume, în timp ce în Severin, în ciuda aprecierii şi dragostei pe care le primise de la tatăl său adoptiv, nu avusese niciodată sentimentul complet al apartenenţei. Severin cel adult lupta zi şi noapte cu simptome care erau legate direct de intrarea lui discordantă în această lume. Fusese dus, direct după naştere şi fără niciun contact fizic, într-o cameră întunecată, şi se temea de apropierea de alte persoane la fel de mult cum tânjea după ea. Faptul că devenise avocat pentru cele mai vulnerabile persoane era un fenomen care ar fi trebuit, cu siguranţă, să pună pe cineva pe gânduri, precum şi faptul că, de-a lungul anilor, pierduse un caz după altul şi, cu toate acestea, continua.

Faptul că ambii tineri, în al treilea an de studiu, îl avuseseră pe Ole Almind-Enevold ca lector invitat, ar fi trebuit să le afecteze viaţa pentru totdeauna. Era anul 1982 şi Enevold era ministru al justiţiei în guvernul care demisionase. Cu toate acestea, apariţiile sale lunare ca oaspete al universităţii erau bine primite şi, în ciuda înfrângerii partidului din care făcea parte, nimeni nu îndrăznea să se pună cu el. Era perioada revoltelor spectaculoase, armate din Ţara Bascilor şi din Belfast. Agresiunile izbucniseră din nou, după ce ultimii membri disperaţi ai bandei Baader-Meinhof muriseră în închisoarea Stammheim din Germania de Vest şi aripa de stânga a guvernului nu credea că a fost vorba de o sinucidere colectivă.

Profesorul lor – fostul ministru al justiţiei – râsese zgomotos:

— Eu însumi am fost luptător în rezistenţă – un *adevărat* luptător pentru libertate, a exclamat el. Dar porcii ăştia de acolo, de jos, ăştia nu au fost luptători pentru libertate… nu erau *nimeni*… Doar au ales cea mai confortabilă cale dintre toate – nu au avut curajul să opună rezistenţă cu adevărat.

Dispreţul său a paralizat chiar şi cel mai progresiv public din sală. Hohotele sale de râs îi făcuseră să înlemnească. Unul a renunţat la facultate, în semn de protest, dar protestul său singuratic nu a avut niciun efect. Ceilalţi studenţi au perceput, instinctiv, faptul că

Pământul se învârte mai departe şi că lumea se schimbă. Nici zece ani mai târziu cei mai mulţi dintre ei au ajuns avocaţi bine hrăniţi în companii mari, în timp ce Stammheim nu mai reprezenta decât numele unui coşmar – o aripă întunecată, subterană, astupată între timp în mintea tineretului său.

În a treia sa lună de cursuri, Almind-Enevold le ceruse celor prezenţi să se gândească bine şi apoi să noteze cel puţin şapte calităţi generice care, în opinia lor, erau incompatibile cu o carieră juridică.

Cele şapte păcate de moarte ale juriştilor.

Cel mai bun şi singurul prieten al lui Orla, Severin, scrisese pe prima poziţie: *Lenea.*

După o analiză atentă, mai scrisese un cuvânt pe hârtie: *Lupta pentru putere.*

După o altă pauză, urmase cuvântul *Falsitatea.*

Şi o clipă mai târziu: *Lăcomia.*

Apoi, i-a arătat hârtia sa lui Orla, pentru confirmare, iar acesta a dat din cap, liniştitor; în general, aceşti termeni îl caracterizau pe prietenul său, Severin. Al cincilea său cuvânt era: *Lipsa de loialitate.*

Apoi a rămas mult timp în tăcere, meditând la ultimele două cuvinte, în timp ce se tot uita la prietenul său, Orla, care stătea nemişcat şi îşi rodea creionul, cu o expresie complet absentă. În cele din urmă, a scris al şaselea cuvânt: *Aroganţa.*

A încheiat cu:

Insensibilitatea.

Orla şi-a molfăit pixul, până când Almind-Enevold şi-a dres glasul şi a întrebat dacă terminase toată lumea; abia atunci s-a aplecat brusc asupra foii sale şi a scris liniştit un singur cuvânt.

Când fostul ministru al justiţiei a citit, în cele din urmă, răspunsurile, a zâmbit şi a dat din cap satisfăcut. Nu se înşelase. Studentul său preferat scrisese un singur cuvânt.

Nehotărâre.

Nimic altceva.

Vechiul său camarad Carl Malle îl apreciase corect: într-adevăr, băiatul era făcut din acelaşi aluat ca el, aşa cum era la acea vârstă.

O lună mai târziu, Almind-Enevold îl invita pe studentul său preferat, după curs, la Pizzeria Italiano din Fiolstræde. Orla a comandat o pizza cu creveţi, iar gazda sa o supă de roşii, înainte de a începe să îl interogheze pe tânăr, atât cu privire la copilăria, cât şi la adolescenţa sa, precum şi cu privire la opinia sa despre Danemarca şi despre viitorul ţării.

Când Orla s-a întors la cămin, prietenul său, Severin, i-a ieşit înainte în curtea interioară lângă teiul gigant din curte. Fără să-şi dea seama că lumea se schimbase, Severin îl luase pe Orla de umăr:

— Cum a mers? aproape că a strigat. Ce voia? Ţi-a oferit o slujbă?

Erau în ultimul an de studiu, astfel că întrebarea era complet justificată. Dar Orla nu avea chef să-i răspundă.

— Dacă da, poţi să iei tu slujba, spuse el.

— *Dacă…?* Nu ar trebui să ştii dacă ţi-a făcut o ofertă…?

— M-a întrebat despre o mulţime de lucruri.

Vocea lui Orla era rece.

Ochii lui Severin aproape că ieşiseră din orbite, în spatele ochelarilor.

— Da, sau… ce…?

Orla flutură defensiv din mâna care notase cu atâta calm trăsătura de caracter pe care niciun jurist nu ar trebui să o aibă: *Nehotărârea.*

— Nu a fost vorba nici de legi, nici de drept, nici de cursuri.

— Dar ai stat acolo două ore şi jumătate!

Orla şi-a pus geanta pe pietre şi s-a aşezat pe una din băncile albe care se aflau sub tei:

— Bine. M-a întrebat dacă ştiu că tu ai fost în acelaşi orfelinat ca şi mine, atunci când eram mici.

Privi în sus, la frunze, lăsând cele nouăsprezece cuvinte paralizante ale declaraţiei sale să cadă pe capul lui Severin.

— *Poftim…?!*

Severin se albi la faţă.

— A spus că, atunci când erai foarte mic, ai fost într-un orfelinat care se numea Kongslund. Din Skodsborg. Trebuie să fi fost la începutul anilor ’60, ca şi în cazul meu. Ai fost acolo?

Braţele lui Severin se lăsară în jos. La sfârşitul verii, serile erau reci şi vântul suflă o singură frunză pe vârful pantofului său.

Apoi, cu o vehemenţă inexplicabilă, Orla spuse:

— Nu mi-ai zis niciodată că ai fost adoptat, nu?

— Nu.

— Ai fi putut să-mi spui liniştit.

Furie. Ceea ce fostul ministru al justiţiei îi povestise la Italiano fusese un adevărat şoc, dar, în acelaşi timp, în interiorul său se trezise încrâncenarea.

— Da.

Confirmarea prietenului său Severin rămăsese atârnând solitară în aer.

— Dar nu ai spus asta.

— Mama mi-a spus asta, înainte să merg la şcoală, rosti Severin, de parcă ar fi putut explica anii de tăcere.

Rămăsese nemişcat şi îşi smuci piciorul stâng, dar frunza rămase lipită. Dădu cu piciorul în lespedea de piatră.

— Ai fost luat din Kongslund?

— Da. Dar… de unde ştie el asta?

— I-am povestit despre mine, i-am spus că mama m-a lăsat la

Skodsborg – numai în primul an. El a râs şi mi-a spus că ştia foarte bine şi apoi mi-a povestit despre el însuşi.

— Dar cum…?

— A spus că o cunoaşte pe directoarea de la Kongslund de zeci de ani. Tânăr fiind, a sprijinit Protecţia copilului. Până în anii ’60, aceasta era răspunzătoare pentru toate adopţiile. Şi acest om nu a uitat nimic… A pretins că-şi aminteşte orice nume pe care le-a auzit sau despre care a citit vreodată. Noi am fost acolo în acelaşi timp.

— Asta sună…

Din nou Severin rămase nemişcat, holbându-se la vârfurile pantofilor.

— Ca o coincidenţă, da… Dar eu nu sunt atât de sigur că este, într-adevăr, o coincidenţă, spuse Orla.

Furia se întorsese.

La scurt timp după aceea, stăteau sub blana lui Mille de pe perete şi discutau, şi pentru prima dată, Severin i-a povestit despre părinţii săi. Tatăl său adoptiv era meşter geamgiu şi se numea Erling; mama lui adoptivă venea din Suedia şi se numea Britt. Înainte de adopţia lui Severin, ei avuseseră un fiu, pe nume Hasse, care murise la vârsta de şase ani.

— A fost călcat pe Gladsaxevej de un camion de douăzeci de tone, care venea dinspre Lauggårds Alle.

Severin arăta de parcă ar fi vrut să plângă.

Camionul îl strivise pe băiat, care rămăsese nemişcat din cauza şocului şi fusese călcat de toate cele patru anvelope de pe partea dreaptă. Plasa de cumpărături pe care Hasse o ţinea în mână rămăsese pe stradă şi toate cumpărăturile erau intacte. De atunci, punga stropită cu sânge stătea într-un sertar încuiat din dormitorul lui Britt. Soţul ei nu putuse niciodată să deschidă sertarul şi să arunce comoara macabră. Hasse fusese singurul ei copil, deoarece Britt suferise o eclampsie severă după naştere, în timpul căreia aproape că murise. Ea se retrăsese într-un cocon de durere şi stătea în tăcere la fereastră, privind locul de joacă dintre casele galbene. În mintea ei, ea se afla în peisajul din copilărie şi vedea mânjii cum păşteau la marginea pădurii.

Aceşti mânji erau cei care au fost aleşi de maistru, din toate coincidenţele vieţii, pentru a le transforma în instrumentele catastrofei care avea să se abată mai târziu asupra lui Severin.

După ce stătuse luni de zile în camera de sus, Erling a decis să acţioneze. Au obţinut relativ repede permisiunea de a adopta un copil, ceea ce, la acel moment, însemna o perioadă de aproximativ trei ani, şi aşa Severin a ajuns într-o familie cu fantome, încă bântuită de un alt băiat, care se oprea întotdeauna în sufragerie, ţinând în mână plasa de cumpărături pătată de sânge.

Orla a fost şocat de povestea prietenului său.

— Ai crede că adulţii ar trebui să fie mai… ei bine, mai maturi, a exclamat el.

Severin râse şi îşi stropi din greşeală vin roşu pe cămaşă continuând să vorbească cu gura sa mică, de un roşu aprins. Faţa lui era atât de apropiată de cea a lui Orla, încât parcă ar fi vrut să-l sărute. Şi Orla simţi din nou furia pe care Almind-Enevold o dezlănţuise în el.

Erling îl luase pe micul Severin – căruia în Kongslund i se spunea numai Buster (după iubitul actor Cirkus Buster) – şi plecase cu el la Skodsborg, cu maşina de firmă. Avea patru ferestre mari pe platforma camionului, pe care trebuia să le livreze unui angrosist din Hellerup. Şi în timp ce Severin dormea pe bancheta din spate, el a dus cele patru foi de geam în vila imensă şi a băut o bere cu proprietarul. Pe o păşune din spatele casei păşteau patru cai suri, care i-au dat probabil ideea de barter tatălui lui Severin.

În adâncul sufletului său, Erling era un jongler. Odată dăduse la schimb două luminatoare pe un monociclu, pe care învăţase să meargă destul de repede şi pe care era capabil să jongleze cu două mingi. În ciuda sosirii lui Severin, Britt încă stătea deprimată la fereastră. Nimic nu părea în măsură să o readucă în această lume. Într-o zi, când Severin avea şapte ani, tatăl său apăru beat, trăgând în urma lui un jugan mare şi sur care, speriat, evita copiii care se holbau la el cu ochii mari. Britt îl văzu venind prin fereastra deschisă de la bucătărie şi, în sfârşit, de data aceasta, nu ea era cea care atrăgea atenţia vecinilor.

— Uite ce ţi-am dus, strigă către ea.

Prin geamul bucătăriei nu se auzi niciun răspuns.

— Nu-ţi face griji, Britt, continuă el liniştitor. Nu l-am cumpărat… am făcut schimb cu un angrosist…

— Şi ce ai dat la schimb? întrebă Britt cu vocea tremurătoare şi, fără să vrea, îl strânse pe Severin mai aproape de ea, deoarece nu-şi putea imagina ce anume din puţinele lor bunuri putea echivala cu un cal.

— Păi, este clar, maşina noastră…! urlă Erling din nou, în fericirea lui provocată de starea de ebrietate şi râse atât de tare, încât ecoul se reflectă de patru sau cinci ori înainte şi înapoi, între rândurile de case. Gunoiul ăla şi-aşa nu valora nimic!

— Idiotule! îi răspunse Britt şi ridică vocea, pentru prima dată de la moartea lui Hasse. Şi cum ai de gând să munceşti acum?

Erling îngheţă, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că geamurile solide cu greu puteau fi transportate pe un cal. Era tipic pentru tatăl lui Severin: era impulsiv şi îndrăzneţ, atunci când berea începea să aibă efect, dar nu agresiv, mai degrabă blând şi sensibil, cu bun-simţ, generos, înţelegător, practic – şi, mai presus de toate, spontan în faţa oamenilor cu oferte bine-intenţionate.

În momentul în care se întâlnise cu angrosistul şi văzuse cei patru cai suri, frumoşi, gândurile sale se îndreptaseră numai către Britt, care visase mereu la Suedia ei natală şi îi povestise atât de des despre caii de pe păşuni, pe care Hasse ar fi trebuit să-i călărească dacă nu s-ar fi oprit cu plasa de cumpărături în mijlocul străzii. Cu un nod în gât, îşi amintise cum ea cumpărase un poster cu Pippi-Şoseţica şi căzuse pe patul lui Hasse, plângând – la un an după moartea lui.

— Dar unde îl vom ţine…? întrebase Britt cu disperare.

Vântul se juca prin buclele ei blonde, făcând-o să arate ca o eroină de film, dar nu una care trăieşte o dramă fără sfârşit.

— În pivniţă, şoptise tatăl lui Severin în dreptul ferestrei, dar destul de tare, pentru ca toată lumea să audă. Nopţile poate sta în pivniţa noastră, este suficient loc. Îi putem da fân şi turbă şi pături calde, ca să nu îngheţe. Crezi că nu m-am gândit la asta?

Britt ezită o clipă, apoi, în cele din urmă, dădu aprobator din cap spre soţul ei.

— Atunci trebuie să-mi promiţi că în timpul zilei îi dai drumul să pască prin pădure – dacă nu, se îmbolnăveşte de claustrofobie.

Erling zâmbise, pentru că în accentul suedez al soţiei sale auzise ecoul care începea să revină din trecut.

Dar, desigur, au existat plângeri şi în cele din urmă administratorul de bloc a apărut însoţit de fiul său adolescent, ca reprezentant al numeroaselor reclamaţii anonime făcute pe numele lor; acestea se refereau la balega de cal şi la mirosul de la subsol, altele vorbeau de teama copiilor, atunci când calul alerga liber pe terenul de joacă. Se mai adăuga şi faptul că, probabil, era în general interzis să ţii un cal într-o casă închiriată. Cu câteva săptămâni înainte de ultima plimbare a lui Kjeld, poliţia luase cunoştinţă de chiriaşul ciudat, după care Erling îşi dăduse seama, în cele din urmă, că pierduse bătălia. După câteva beri reuşise, în final, să facă un aranjament complet nou cu angrosistul; maşina contra calului.

Orla îl privi cu uimire pe tânărul slab, cu capul mare. Era greu să potriveşti bunele maniere ale prietenului său cu acţiunile absurde ale tatălui acestuia.

— Nu suntem chiar înrudiţi, spusese Severin. Strict vorbind, venim din familii diferite… reuniţi prin Hasse.

Orla putea crede cu greu că ceva atât de interesant avusese loc chiar de partea cealaltă a gardului viu – într-o lume care devenea vizibilă numai atunci când ecoul vreunui ţipăt se ridica spre cerul serii, pentru că una din pietrele lui Orla îşi atinsese din nou ţinta.

— Aici am o cicatrice – pentru că m-ai lovit, spuse Severin şi îşi puse degetul arătător pe un mic semn de deasupra ochiului stâng.

Apoi ridică paharul şi îi privi faţa, care se reflecta în vin.

— De fapt, este uimitor că au vrut să mă ia, ţinând cont de grimasa

cu care am venit pe lume. Dădu trist din cap la reflexia din pahar.

— Grimasă…?

— Da. Nu pot să râd cum trebuie. Severin luă o înghiţitură şi îl privi pe Orla. Aici, zâmbi cu tristeţe, vezi?

— Ce?

— Faţa mea este exact aşa, nu pot să zâmbesc cum trebuie.

Orla stătea nemişcat şi Dumnezeul prieteniei şi al camaraderiei apăsa cu un deget noduros, rece, cu o forţă vehementă, între omoplaţii săi, împingându-i trunchiul în faţă şi îngheţându-l într-o poziţie incomodă.

— Ce vrei să spui?

— Ah, nu contează. Zâmbesc aşa cum am chef – chiar dacă mă vede cineva. Zâmbi imperceptibil şi îl privi pe Orla direct în ochi. Apoi îşi coborî brusc vocea: În primii şase ani habar n-am avut că cei doi nu sunt părinţii mei adevăraţi. Când am aflat, stăteam pe un taburet afară, pe coridorul din faţa bucătăriei, când mama mi-a spus în trecere, cu bigudiurile în păr: „Ah, apropo, noi nu suntem părinţii tăi adevăraţi, Severin, aceia au dispărut imediat după naşterea ta. Dar apoi te-am luat noi”. Îmi amintesc că am fost surprins de cât de clar se exprimase… Se privi din nou în paharul de vin. Scurt şi concis şi uşor de înţeles.

Orla simţi din nou furia crescând în el, dar nu spuse nimic.

— Am pus câteva întrebări, dar de fapt nu am luat problema în serios. Când tatăl meu a venit acasă, m-am întâlnit cu el afară şi i-am spus: „Tu nu eşti tatăl meu adevărat!” Nu voi uita niciodată cum a început să plângă şi apoi a spus: „Ba da, Severin, sunt”. Eu am continuat: „Dar mama mi-a povestit că eu am alt tată”, după care el a plâns şi mai tare.

Severin îl privi pe Orla. Ochii îi străluceau, se îmbătase dintr-o jumătate de sticlă de vin.

— Ei îşi pierduseră copilul biologic şi de asta mă luaseră pe mine. Ei avuseseră un fiu, iar eu eram un străin. Am fost destul de confuz, până când tatăl meu m-a luat în braţe şi mi-a spus: „Aşa este, eu nu sunt tatăl tău natural, dar sunt oricum tatăl tău şi te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Ar trebui să ştii că nu vei duce niciodată lipsă de nimic”. Cu toate acestea, din prima noapte m-am întrebat cum arătau părinţii mei adevăraţi – ceva se întâmplase, doar că nu ştiam ce. În realitate… Severin începu să bolborosească şi apoi tăcu. Realitatea mai trebuia să aştepte.

Orla îl cercetă cu ochii mijiţi, în timp ce Severin luă o altă gură de vin.

Orla simţi din nou furia care le-ar fi putut distruge prietenia. Ştia asta foarte bine.

— Ei nu erau ca tine… Britt şi Erling?

— Absolut deloc.

— Nici măcar fizic?

— Nu, ei sunt amândoi masivi şi laţi – şi eu sunt, ei bine, ştii cum sunt.

Orla se gândi la tatăl său care, ca şi zâmbetul lui Severin, era invizibil.

— Numele noastre sunt urâte, nu crezi? *Severin* şi *Orla.* În şcoala Kennedy, în partea de sus a Høje Gladsaxe, mă şicanau în mod constant din cauza asta. Strigau mereu: *Severin, Severin – pute din nou a benzin!*

Râse şi o picătură de salivă îi ajunse pe bărbie.

Orla clătină din cap. Cunoştea condiţiile din primul ghetou adevărat din beton al Danemarcei, a cărui şcoală fusese numită după preşedintele american asasinat.

Severin spuse:

— Şi toate astea din cauza lui Hasse, de asta au adoptat, în principal, un copil orfan. Pentru a-i onora memoria cu această faptă deosebit de bună… O singură picătură de culoare roşie îi atârna în colţul gurii. Arăta ca sângele. Îmi amintesc când am mers cu mama la coafor şi coafeza a spus la un moment dat: „Micul meu prieten, ai părut mamei tale!” Mâinile mamei mele deveniseră reci ca gheaţa şi ea spusese: „Nu, nu este adevărat”.

Severin zâmbi cu buzele roşii.

— Întreaga familie a fost implicată în această minciună – cu toţii, în memoria lui Hasse. Se ridică şi merse împleticit în jurul mesei, spre Mille, a cărui blană era agăţată exact la nivelul ochilor. Ridică mâna şi mângâie lăbuţele gri cu degetul mare şi cu arătătorul. M-au luat numai… îşi puse palma făcută căuş peste labe şi numai ghearele ieşeau printre degete… Pentru a ţine în viaţă memoria fratelui mai mic, al naibii de mare. Pentru totdeauna. Este un adevărat paradox, nu-i aşa… ca în faţa instanţei? Trebuie să spui adevărul şi să întorci spatele tuturor celor prezenţi. Suntem complet insensibili, nu? Acesta este blestemul nostru. Nu pentru că suntem copii adoptaţi, ci pentru că am fost la Kongslund…

Zâmbetul care nu exista dispăruse.

— Eu nu sunt copil adoptat, spuse Orla. Mama mea nu a putut să mă ţină cu ea în primii ani.

— Bineînţeles că eşti.

— Ţi-ai găsit vreodată părinţii adevăraţi?

— Am numele şi numerele lor de telefon. Am fost în vizită la casa de copii şi acolo era o fată, Marie… Ea mi-a dat numele. I-am sunat la un moment dat, dar am închis întotdeauna, înainte să poată spune ceva. Mi se pare foarte greu.

Severin se aşeză pe pat, fără avertisment şi adormi imediat. Agenda

sa neagră era pe masă. După ce Orla se gândi o vreme la povestea lui Severin, luă agenda şi o deschise. Nu avea nici măcar un pic de compasiune pentru băiatul deşirat din blocurile galbene. Severin îşi notase cele două cele mai importante numere de telefon din viaţa sa exact în locurile în care era de aşteptat – la M şi T, era atât de banal…

Stătea în cabina telefonului public – era ora trei noaptea – şi se holba la mica bucată de hârtie cu numărul format din şase cifre care aparţinea, conform lui Marie, tatălui biologic al lui Severin. Era ciudat că ea avea acces la astfel de informaţii confidenţiale. Bărbatul locuia în apropierea oraşului Copenhaga.

Telefonul public din căminul studenţesc stătea atârnat, pe jumătate ascuns în spatele uşii verzi, care dădea în grădină. Orla privi prin fereastra mică spre teiul din grădină şi formă numărul. După un timp, receptorul fusese ridicat şi un glas somnoros de bărbat răspunse:

— Da?

— Şi, a fost o partidă bună?

— Poftim…? întrebă vocea, mult mai alertă. Cine este acolo?

— Skodsborg 1961… A fost *bine* să vă vedeţi de drum şi să uitaţi de băiat?

— Cine… cine?

— A fost bine să fugiţi, pur şi simplu, şi să deveniţi tatăl unui alt fiu? Să faceţi copii cu o altă femeie…?

— La naiba…!

— Vă gândiţi vreodată la primul născut? Vreţi numărul lui? Nu, sigur că nu. Vreţi să lăsaţi lucrurile aşa, liniştite. Trecutul trebuie să rămână uitat, nu-i aşa?

Orla trânti receptorul în furcă, se aplecă şi se uită în grădina unde fata din grupa sa urma să pună masa, în câteva ore, pentru micul dejun de duminică, pe care îl luau împreună. Fata cea cuminte va zâmbi, ca întotdeauna, cu ochii strălucitori. Ea îi amintea lui Orla de fata din Vænget, care îl făcuse să mănânce bomboana *albastră*.

Dormise numai câteva ore şi se trezise înainte de amiază. Coborî la telefon, în halat, şi formă celălalt număr din agenda lui Severin.

— Sunt Pia, răspunse o voce tinerească.

— Prenumele mamei tale este Susanne?

— Da… dar cine este la telefon?

— Spune-i că o salut şi că a uitat un copil. A trecut mult timp de atunci, dar nu contează. În Skodsborg. Doar spune-i că a uitat un băieţel, care încă o aşteaptă. Când are timp…

Orla închise şi scoase capul pe geam. Severin era afară, la masa de sub tei şi zâmbea strâmb. Se vedea că este mahmur. Fata cea cuminte se aplecase deasupra mesei şi tăia felii dintr-un cârnat gros, roşu, pe tocătorul solid. Râdea şi îşi punea mâna pe braţul lui Severin; apoi cântară, cu voci îndepărtate, un psalm de toamnă. Orla rămase în

ascunzătoarea sa şi îi ascultă. Cuvintele erau greu de înţeles: *Umbrită este pădurea…*

Apoi formă un al treilea număr şi de această dată auzi vocea mamei sale, nerăbdătoare, ca şi cum ar fi avut o bănuială că se întâmplase ceva groaznic. Orla ţinea receptorul în mână, fără a spune ceva, şi se gândi la distanţa dintre ei – exact cinci kilometri, 736 de metri şi 59 de centimetri, dacă niciunul din ei nu se muta.

Îi ascultă respiraţia.

— Alo? repetă ea. Şi apoi cu nerăbdare: Tu eşti, Orla…?

Acoperi microfonul cu mâna, apoi o dădu la o parte din nou. O picătură de salivă sărise dintre buzele strânse pe plasticul negru lucios, când văzu frunza de nufăr pe apa întunecată şi ochiul care îl privea cu groază. Nu reuşi să pună întrebarea. Fata de sub tei râdea şi apoi începu să cânte şi părea un înger. Mai târziu, în aceeaşi zi, el îi invitase pe fată şi pe Severin în camera lui. Fusese crescută catolic şi fugise din casa ei din Søllerød, cu o sacoşă din plastic cu Alice Cooper şi cu Black Sabbath, acesta fiind singurul său bagaj. Dar buna ei dispoziţie nu avusese de suferit. Cânta în timp ce urca scările – despre Iisus şi despre toată bucuria pe care le-o dăruia oamenilor, atunci când îi cereau iertare.

— Să construim un confesional pentru toţi păcătoşii din cămin! strigase Orla.

Severin îl privi cu zâmbetul său invizibil. Poate că această idee absurdă fusese cea care prelungise cu câteva săptămâni prietenia condamnată la moarte dintre cei doi tineri.

Cei trei prieteni construiră o cutie de înălţimea unui om, din panouri, decupară un orificiu într-o parte şi căptuşiră deschiderea cu un material gros, de culoare închisă. Apoi se aşezau fiecare pe scaun, în cutie, şi ascultau confesiunile altora. Totul era copilăresc, în cel mai înalt grad.

Ca reacţie la păcatele mărturisite, un singur răspuns era permis:

— Te înţeleg.

Severin şi fata povesteau anecdote despre beţiile păcătoase din colegiu, iar Orla comenta din spatele cortinei:

— Te înţeleg.

Apoi veni rândul lui – şi atmosfera din cameră se schimba dintr-odată: pufnea pe nasul său mare, buzele groase i se mişcau şi rosteau lucruri atât de bizare, încât atât lui Severin, cât şi fetei li se păru jocul tot mai neplăcut. Nici măcar o catolică renegată nu ştia cum să reacţioneze la aşa ceva şi, în cele din urmă, nu mai avură chef să audă confesiuni şi se scuzară cu pretextul examenelor care urmau şi cu dureri de cap. Furia lui Orla creştea în mod constant şi devenise incontrolabilă, iar într-o seară bătu sălbatic la uşa lui Severin.

— Trebuie să te spovedeşti – acum! îi spuse cu vocea răguşită şi

Severin, care văzuse ochii injectaţi ai prietenului său, se duse cu el.

Trebuia să fie ultima oară şi voia să mărturisească secretul pe care Orla îl aşteptase de mult.

— Ţi-am povestit de calul tatălui meu, îţi aminteşti? începu băiatul din casa cea galbenă, în timp ce se aşeza pe scaunul din cutie.

Duhovnicul de pe partea cealaltă nu răspunse.

— Cu acest cal s-a întâmplat ceva despre care nu ţi-am povestit… sau, mai bine zis, cu băiatul care îl călărise. Kjeld… fiul administratorului de bloc… Severin ezită pentru un moment. Era cel mai rău şi mai dezgustător tip pe care l-am cunoscut vreodată, dar iubea cu adevărat acest cal şi, când ne am dus cu el în pădure pentru a-l lăsa să pască, el a fugit după noi. În cele din urmă i-am permis să-l călărească, dar animalul înnebunise complet şi a pornit într-un galop sălbatic. Kjeld se agăţase de coamă şi urla ca nebunul, iar când a ajuns la stuf – în josul pârâului, s-a oprit atât de brusc, astfel încât Kjeld a făcut un arc mare prin aer şi s-a lovit cu capul de piatra mare care se afla acolo – ştii despre care vorbesc. Când am ajuns la el, era întins în iarbă… cu ochii închişi. Mi-aduc aminte cum am stat acolo şi m-am uitat la el. Avea sânge pe obraji şi pe frunte – şi am simţit un fel de satisfacţie. Merita să fie acolo, întins. După trei săptămâni a fost externat din spital, dar ceva nu era în regulă cu el. Câteva luni mai târziu s-a prăbuşit, pur şi simplu, şi a fost dus la spital. Mai târziu am aflat că murise.

Tăcu pentru o clipă.

— Ca şi Hasse.

Se spovedise.

Apoi se auzi vocea lui Orla, ascuţită şi insistentă:

— Dar nu a fost vina *ta*.

— Am omis un lucru important… Ştiam exact cât de sălbatic era calul. Ştiam că era periculos, pentru că încercasem şi eu să-l călăresc – şi pe mine mă aruncase. Era *sălbatic* şi să îl călăreşti era complet de neconceput. Ţinusem animalul în timp ce se urca pe el şi îl avertizasem că trebuie să se ţină bine de coamă. Dar *speram* să se rănească. Niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult… Severin îşi drese glasul: Îmi doream din toată inima să sufere… dar asta l-a omorât…

— Sperai că va muri.

Nu era o întrebare, ci o constatare din partea duhovnicului.

— Singurul lucru pe care mi-l amintesc, într-adevăr, este… Era atât de… cum stătea acolo, întins… Era atât de mic…

Severin plângea.

— Înţeleg. Vocea lui Orla se auzea clar prin perdea. Înţeleg.

Nu exista nicio îndoială că înţelesese.

Ca şi Hasse.

— În ziua aceea am înţeles de ce este capabil omul. Poţi simţi plăcere în a ucide – şi poate o şi faci. Dar nu se vorbeşte despre asta.

— Nu.

— *Tu,* vreodată…?

— Nu.

Perdeaua tremura uşor, dar poate era numai vântul de pe Kannikestrade.

Severin se ridică în picioare. Paşii îl conduseră în afara camerei. Aceasta fusese ultima sa confesiune, în luna următoare el şi fata cea cuminte au devenit un cuplu, iar cutia de confesiune a rămas nefolosită, într-un colţ al camerei lui Orla.

Aşa credea el.

Dar în Orla se dezlănţuise povestea pe care nu i-o mai povestise nimănui, niciodată. În locul lui Severin pusese un vechi magnetofon Tandberg în spatele perdelei, care putea înregistra fără întrerupere timp de trei ore. Dacă cineva ar fi găsit aceste benzi (fuseseră bine încuiate într-un dulap mare de stejar), ar fi fost chiar mai îngrozit decât Severin sau decât fata pentru că, singur în întuneric, Orla ciudatul nu mai avea nevoie de mediul său, de scepticismul şi respingerea semenilor săi. În acest moment el era Dumnezeu, păcătos şi duhovnic într-o singură persoană şi, în timp ce colegii săi dormeau, trecea, fără griji, dintr-un rol în altul şi povestea totul pe banda vechiului magnetofon.

— Înţeleg bine, spunea Dumnezeu – iar păcătosul striga:

— Nu mă lăsa! în timp ce duhovnicul stătea în fundal şi se asigura că şi tăcerea era înregistrată pe bandă.

Fiul şoptea:

— Iartă-mă.

Tatăl rămânea tăcut.

Orla îşi auzi propria tăcere pe bandă – înregistrată pentru eternitate, în timp ce banda rula, în cercuri, şi bâzâiala devenea din ce în ce mai puternică, cu fiecare metru derulat.

— Niciun om nu este o insulă, spunea vocea.

Răspunsul:

— Aş dori să mărturisesc că l-am întrebat pe Almind-Enevold dacă îmi poate obţine un loc de muncă în minister, după ce îmi termin studiile. Apoi, pentru o lungă perioadă, nu se mai auzea nimic şi ţi-l puteai imagina pe Orla în faţă, rânjind şi cu un pahar de vin în mână. Pot începe în vară.

Trecu un minut fără vreun cuvânt şi de auzit se auzea numai zumzetul slab al magnetofonului. Apoi urma vocea lui Dumnezeu:

— Ai păcătuit. Dar prin prietenia ta cu Severin ţi-ai ispăşit păcatele. Mai mult nu ţi se poate cere.

În weekendul următor, Orla se mutase, fără a-i spune ceva lui

Severin sau altui coleg despre planurile sale. Patronul firmei de mutări avea o fiică îndrăgostită de teatrul de păpuşi. Ei i-a dăruit Orla strania cutie de confesiune.

Două luni mai târziu, începuse treaba ca funcţionar simplu în Ministerul Justiţiei din Slotsholmen, pe atunci cel mai bun şi cel mai venerabil dintre toate ministerele, şi urcase pe prima treaptă a scării carierei a fiecărui jurist ambiţios.

S-a mutat într-o cameră pe Østerbrogade, cu vedere la hotelul Østerport şi la calea ferată. Serile se ducea târziu la culcare şi dimineţile ieşea din casă foarte devreme. La sfârşit de săptămână, îşi făcuse un nou ritual: la miezul nopţii se afunda în vechiul său fotoliu şi se relaxa complet. Apoi cerceta prin minte, centimetru cu centimetru şi arunca tot ce-i stătea în drum, mai întâi cuvintele, apoi gândurile şi, în cele din urmă, sentimentele, până când, la final, într-un întuneric total, sub o cupolă strălucitoare, plină de perle, îşi imagina că se află în interiorul unui ghioc, pe care mama sa i-l dăruise, când era copil, şi care încă purta în el sunetul valurilor mării din vestul îndepărtat.

De-abia atunci, cu o răsuflare liniştită, deschidea capacul subconştientului său şi lăsa să năvălească în cameră toate imaginile din Vænget, cartierul copilăriei sale, şi ale pădurii din apropiere. Aripile de fluturi rupte, ochiul de pe frunza de nufăr, gaura neagră din craniul Prostănacului. Aprindea trei lumânări şi rămânea în aceeaşi poziţie, până la stingerea ultimului fitil. Lăsa imaginile să danseze în jurul feţei iluminate de lumânări şi să dispară din nou, în timp ce sunetul valurilor devenea o şoaptă – dar acum îndepărtat şi lipsit de putere.

Adesea, îşi încheia ceremonia cu un apel către părinţii biologici ai lui Severin, când noaptea era aproape trecută. Vocile de la celălalt capăt al firului erau întotdeauna la fel de metalice şi somnoroase. Nu spunea niciodată nimic, pur şi simplu aşeza receptorul timp de o jumătate de minut lângă lumânările topite, înainte să închidă.

Într-o noapte îşi pierduse cunoştinţa. O rafală de vânt stinsese în cele trei lumânări din faţa sa, iar el se trezise brusc şi se văzuse pe sine stând acolo, singur în fotoliul său, ghemuit, aplecat în faţă ca o pasăre neagră, prăbuşită. În acelaşi timp, îl cuprinse un frig ca de gheaţă şi nu mai putea respira: adânc, în interiorul său, explodase frica şi îi inundase toţi nervii. Cineva îl lăsase singur, prins adânc în interiorul propriului corp, în craniul său, în întuneric, fără să se mai întoarcă să-l elibereze. Nu putea trăi… Sărise de pe fotoliu şi umblase agitat prin cameră, frenetic, în sus şi-n jos, atingând pereţii cu mâinile tremurânde şi scoţând sunete ciudate, sforăitoare, pe care nu le mai auzise înainte – în el erau două persoane – închise într-un singur corp, iar capul îi exploda: Nu, nu, nu… nu-nu-nu… nu-nu-nu-nu-nu! auzise

bubuiturile panicate ale inimii sale şi fâlfâitul aripilor care băteau zadarnic în geam…

Treptat, presiunea provocată de claustrofobie se atenuă în spatele globilor săi oculari şi el se prăbuşi la pământ epuizat. Nu îşi mai putea simţi braţele.

Câteva săptămâni mai târziu totul se repetă şi lui i se făcu atât de frică, încât căută un alt ritual ceva mai mult orientat spre exterior. La început se masturba în întunericul camerei sale – fără a se mişca sau a se atinge singur, doar cu puterea minţii, gândindu-se la femeile din minister, iar după câteva luni devenise atât de bun la asta, încât aplica ritualul şi în autobuz, pe drumul de întoarcere de la Slotsholmen, în timp ce călătorii neavizaţi priveau pe fereastră. Şi-o imagina pe noua studentă la drept, cum o apleca peste birou, şi se elibera de tensiune, chiar înainte ca autobuzul să ajungă la hotelul Østerport şi, uneori, chiar la jumătatea drumului prin Bredgade.

Pe Severin nu îl mai văzuse de cincisprezece ani, atunci când a primit scrisoarea anonimă la minister.

Dar simţi cum vechile sentimente din căminul studenţesc apăruseră din nou: dragostea, dorul – şi furia – plus ceva mult mai profund, care nu putea fi exprimat în cuvinte.

Scrisoarea sosise de cinci zile înainte şi Orla stătea în minister, aşteptând apelul lui Severin. Dar fostul său prieten părea hotărât să nu mai reia legătura cu el.

13
ELEFANŢII ALBAŞTRI

10 MAI 2008

Aniversarea se apropia – mai erau trei zile, iar eu simţeam tensiunea care cuprinsese ministerul şi mass-media, toată lumea părea să pândească dezvăluirea senzaţională a cazului de la Kongslund. Şi, bineînţeles, întreaga naţiune urmărea problema. Nimeni nu mai putea opri procesul.

Cu mulţi ani în urmă, într-o seară, înaintea unui alt rămas-bun şi a primelor strofe din vechiul cântec, îi pusesem Magnei o întrebare la care îmi dorisem întotdeauna să aflu răspunsul:

— Câte strofe are cântecul, de fapt?

— Tu ce crezi? s-a interesat mama mea adoptivă.

— Două mii nouă sute şaptezeci şi trei, am răspuns eu, fără ezitare şi, în acelaşi moment, am văzut preocuparea din ochii ei.

Fetiţele nu ar trebui să ştie, de fapt, numere atât de mari.

— Cântecul nostru nu are sfârşit, Marie, mi-a spus ea, va continua şi după ce tu şi cu mine nu vom mai fi aici.

Greutatea acestei informaţii m-a copleşit. Este de înţeles faptul că răspunsul nu m-a liniştit câtuşi de puţin.

Comentariul care se afla la pagina 3 din *Fri Weekend* ocupa un spaţiu care putea fi acoperit complet cu palma – privirea nemulţumită a editorului de ediţie indica faptul că fusese mult, mult prea succint.

Afacerea Kongslund ameninţa să se evapore în aer, înainte să fi fost scoasă vreodată la lumină. Proiectul slăbuţ al ziarului nu evoluase deloc conform planului. Cu puseuri mici, dar semnificative, forţa vieţii se scurgea din corpul editorial, mai puternic pe măsură ce tirajul se prăbuşea, şi al treilea editor de ediţie fusese schimbat în termen de şapte luni din postul pentru ştiri interne.

— Fără reputaţia ta bună din vremurile de demult, asta nu ar fi devenit o problemă, îi spusese lui Knud Tåsing şi îşi exprimase nemulţumirea, în faţa tuturor, cu privire la titlul zilei.

Directoarea tace în legătură cu afacerea Kongslund.

Knud Tåsing fusese, într-o altă viaţă, o adevărată vedetă, fără îndoială, dar angajamentul personal al ziaristului pentru subiectele pe care le aborda era, din punctul lui de vedere, cât se poate de neprofesional.

Channel DK prezentase, dimineaţa, primele reclame pentru un documentar despre Kongslund. Până la difuzarea acestuia, pe 12 mai, mai erau încă două zile, dar de fapt, în a cincea zi a afacerii, nu exista încă nicio ştire care merita raportată.

— Aveţi vreo informaţie pe care noi nu o avem? întrebase editorul.

— Nu ştiu, spusese Knud Tåsing. Mototolise deja al doilea pachet de ţigări, într-o minge verde-albă, pe care acum o privea fix. Ceilalţi jurnalişti stăteau, tăcuţi şi resemnaţi, la masa de şedinţe din biroul editorial, acum mult prea mare după numeroasele concedieri.

Nils Jensen intrase în cameră şi stătea în faţa unuia dintre pereţii despărţitori mobili verzi. Pe umăr îşi ţinea aparatul său Nikon.

— Din aniversare… reuşim să scoatem ceva util? Dacă mă întrebaţi pe mine, îmi menţin părerea că este *marea revelaţie* pentru iluziile pure. Trebuie să admitem, în sfârşit, că nu va exista nicio revelaţie, zise editorul.

Knud Tåsing azvârli uşor bila din celofan peste marginea mesei.

— Eu am altă părere – şi am muncit la ea dar mi s-au pus mereu piedici în cale. Nu pot ajunge în locurile potrivite şi nu pot obţine acces la dosar, dar fără a vedea documentele vechi – contracte de muncă şi state de plată – mă aflu, de asemenea, în imposibilitatea de a localiza foştii angajaţi. Acest lucru ne încetineşte.

— Vechii angajaţi sunt morţi. La urma urmei, nimeni nu ne-a contactat şi nu s-a oferit să ne ajute până acum, spuse editorul, care nu fusese numit în funcţie datorită talentului său pentru dezvoltarea de idei, ci pentru angajamentul său de a asigura creşterea productivităţii, în ciuda numărului tot mai mic de angajaţi.

— S-ar putea ca motivul să fie faptul că aceştia nu fac parte din cititorii fideli ai ziarului nostru – în cazul în care încă trăiesc, răspunsese Knud.

Editorul îşi frământa mâinile.

— Ne-am descurca foarte bine şi fără acest tip de comentariu, Tåsing.

Se uită la fotograf care, aşa cum ştia toată lumea, legase un fel de prietenie cu ziaristul, dar Nils îşi lăsă privirea în jos.

— Am primit confirmarea că atât formularul, cât şi botoşeii de copil provin din aceeaşi perioadă. Şi ne-am întâlnit cu două asistente sociale de la Protecţia copilului de atunci, care pot lumina un pic întunericul, poate prin intermediul acestora putem afla mai multe despre ceea ce s-a întâmplat în anii ’60 la Kongslund. Aceasta este povestea pentru mâine, spuse Tåsing.

— Şi ce spun cele două doamne… aceste asistente sociale?

— Desigur că nu le-am întrebat la telefon… Knud Tåsing îl fixă pe editor pe deasupra ochelarilor săi. Ar fi fost o mare greşeală.

— Posibil, dar pentru noi asta înseamnă că nu avem nicio idee ce ştire vom prezenta mâine. Dacă există într-adevăr vreuna.

Cei doisprezece ziarişti tăcuţi zâmbeau strâmb la masa de şedinţe, cu figurile deformate de grimase nervoase.

— Asta ne asigură, cel puţin, că nu îşi vor pierde curajul sau că nu

vorbesc cu altcineva, care probabil că le va convinge să îşi ţină gura. Knud Tåsing se ridică agitat de pe scaun. Nu e de mirare că ziarul este în declin. Poate că domnii de sus, de acolo, da, de acolo… arătă cu capul spre tavan… pur şi simplu nu vor să-şi deranjeze vechii prieteni din partid şi din guvern. Şi vor să ne facă să înţelegem că suntem, încă, ziarul guvernului, şi vor cu tot dinadinsul să îşi păstreze vechile legături avantajoase.

Editorul se ridicase atât de rapid, încât scaunul său se răsturnă.

— Noi lucrăm după *criteriul materialităţii,* ştii asta foarte bine…!

— Da – dar materialitatea are, de asemenea, ochi şi urechi, şi ştiţi mai bine decât oricine altcineva când direcţia actuală devine riscantă.

— Au existat momente, Tåsing, în care ai fost un om admirat. Şi de mine. Dar apoi s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Ţi-o spun acum explicit: … *poate* că tu însuţi eşti cel care, prin această poveste, care ţie ţi se pare a fi atât de importantă, reprezintă cea mai mare piedică… te poţi gândi la asta. Editorul trase aer adânc în piept. Cine naiba ar crede o poveste scrisă de un om care, prin greşeala lui, a provocat moartea a doi copii? Poate că *acesta* este semnalul de alarmă care îmi sună în cap… Oare ar trebui să îndrăznim să jucăm toată afacerea şi existenţa ziarului pe această carte?

Knud Tåsing se albise în jurul gurii şi părea să aibă probleme de respiraţie.

— Aha.

În acest moment, dinspre peretele despărţitor se auzi o voce calmă.

— Lucrăm deja la o ştire pentru mâine.

Cuvintele veneau de la fotograful care nu vorbea niciodată – şi cu siguranţă nu atunci când atâţia ziarişti erau adunaţi la un loc.

Toţi ochii se întoarseră spre el. Surprinşi.

Nils Jensen, care nu comunica altfel decât prin imagini şi căruia Knud îi prezentase povestea ca fiind un material senzaţional, spuse:

— Atâta timp cât *Channel DK* are de lucru pe această temă, publicul va rămâne interesat de subiect, cel puţin până la aniversare şi, poate, se întâmplă ceva la care nimeni nu se aştepta…

Părea, el însuşi, oarecum surprins. Dacă era din cauza discursului său brusc sau din cauza faptului că recunoscuse, cu o luciditate subită, caracterul profetic al declaraţiei sale era greu de spus.

Inginerul de sunet opri motorul şi deschise portiera. Coborî şi privi în jur.

Peter Trøst mai rămase o clipă pe bancheta din spate. Deşi secvenţele canalelor TV concurente necesitau o eficienţă din ce în ce mai mare *on location* din partea lor, cu echipe din ce în ce mai mici, directorul departamentului de ştiri şi de divertisment de la *Channel DK* lucra împreună cu inginer de sunet, cameraman şi asistent de

producţie, ca pe vremuri.

Peter Trøst se lăsă pe spate şi închise ochii. Cu puţin timp înainte de înregistrare se simţea întotdeauna cel mai confortabil. Inhala mirosul de cauciuc şi de piele, mirosul aparatelor pornite şi fumul de ţigară, care plutea în aer şi se bucura de sentimentul că totul avea loc şi era gata de utilizare. Chevroletul transformat al postului *Channel DK* era mai modern şi mai scump decât cele mai multe vehicule din industrie şi era capabil de un interval de transmisie mai mare decât orice altă maşină de radiodifuziune din ţară, plătită de generoasa companie mamă din Statele Unite.

Ieşi din maşină şi închise uşa după el, încet, aproape fără niciun zgomot, de parcă se temea să nu trezească făpturile care dormeau în tufişurile de sub fagi. Dar nu se vedea nimeni.

Privi în sus. Casa era încă acolo, exact ca la ultima sa vizită – la câteva săptămâni după ce împlinise şaisprezece ani. Mama lui îl ţinea, ca de obicei, de mâna dreaptă şi spusese, cu o voce răguşită:

— Aceasta a fost prima ta casă, Peter. Nu trebuie să uiţi asta niciodată.

În realitate, cea mai mare parte a vieţii sale exact asta încercase să facă.

Îi făcu semn inginerului de sunet, care tocmai arunca ţigara. Asistenta de producţie stătea deja pe podest şi bătea cu pumnul în uşă, chiar dacă exista o sonerie. Conform Magnei, fusese născut de o femeie necunoscută, la Rigshospital, care îl adusese pe lume într-o seară, la ora şapte, şi îl părăsise imediat după aceea. Îl puseseră într-un pat, într-un întuneric total. Era singur într-o lume care părea să nu aibă nici început, nici sfârşit şi în care trebuia să ai auzul foarte fin, pentru a auzi rugăciunea Tatăl nostru, recitată de cealaltă parte a peretelui.

Nouă luni mai târziu, fusese adoptat de noii săi părinţi. Îi dăduseră numele Peter, al doilea nume Troest şi numele de familie Jochumsen, nume pe care el, în momentul în care terminase cursurile de formare ca jurnalist, le transformase într-un nume pământesc, pentru că ajunsese într-un punct al carierei în care trebuia să fie un om din popor – cel mai bun din clasa muncitoare. Cei mai mulţi danezi îl cunoşteau numai după numele său de vedetă, Trøst. Jochumsen devenise Jørgensen. Era greu ca cineva să-şi dea seama de drumul său de la orfelinat până la o familie bogată, pentru că el refuzase întotdeauna categoric să răspundă la întrebările de natură personală, atunci când fusese el însuşi intervievat o dată.

Mama lui dezvoltase, de la o vârstă fragedă, o pasiune pentru plantele cele mai sensibile şi mai delicate din lume. Pe fiecare bucată liberă de pământ plantase arbori sau arbuşti care trebuiau să fie sprijiniţi cu araci şi legaţi cu sfoară, pentru ca soarele să poată ajunge

la ei: plopi negri, chiparoşi de baltă, păducei, cireşi japonezi şi chiar şi un arţar caucazian cu lăstari roşii de vară. Din cauza acestor plante delicate, orice zbenguială era interzisă în grădină, la fel şi preocupările tipice băieţilor, cum ar fi fotbalul, jocul cu zmeul, cu frisbee şi tirul cu arcul. Cel mai mult i-ar fi plăcut să-l lege pe băiatul ei de banca din umbra marelui ulm. În acest loc vorbise pentru prima dată cu My despre acuzaţiile pe care directorul Nordal le făcuse în privinţa lui.

După scandal, tatăl lui My se închisese din ce în ce mai mult în sine şi devenise şi mai tăcut decât era deja. Victoria directorului Nordal reuşise să îndoaie spatele care înainte era atât de puternic. My, care până atunci îl considerase pe tatăl său inflexibil şi invincibil, fusese profund şocat şi îi mărturisise lui Peter, pe banca de sub ulm, experienţa amară de până acum a vieţii sale.

— Dacă un om… ca tatăl meu… are un vis să obţină ceva în viaţă, acest vis se bazează pe câteva cuvinte simple, pe care le repetă încontinuu în capul lui. Am auzit cuvintele tatălui meu, în nopţile în care vorbea în somn.

Peter îşi privise prietenul plin de nelinişte. Se confruntau cu o problemă fără rezolvare.

— Aceste cuvinte sunt, ca să spun aşa, coloana lui vertebrală, continuă My. Ele îi ţin corpul în poziţie verticală şi oasele şi muşchii împreună. Prin urmare, aceste cuvinte trebuie să fie făcute din cel mai bun şi mai puternic material care există. Vorbea aproape ca un adult. Hjalmar a crezut că cel mai rezistent şi mai bun material erau perseverenţa şi mândria… ca în cărţi. Începuse să-i vorbească despre asta tatălui său spunându-i atunci când acesta nu era aproape.

Clătină din capul pistruiat şi încercă să îşi ducă la capăt gândul întortocheat.

— Dar când a avut cea mai mare nevoie de cuvinte, dintr-odată nu a mai reuşit să şi le amintească. Privi coroana ulmului de sub cerul albastru care acoperea grădina lui Peter. Înţelegi ce vreau să spun?

Peter se uită la el, fără să spună nimic. Nu era obişnuit cu astfel de manifestări filosofice ale prietenului său, de altfel taciturn, şi avusese intenţia să-l întrebe care ar fi fost cel mai bun material, dar se abţinuse.

— Cuvintele nu l-au ajutat, spuse My. Doar sunau frumos.

După aceea, au rămas unul lângă altul, în tăcere, timp de câteva minute.

— *Nu trebuie să renunţi niciodată!* spunea el. *Nu trebuie să renunţi niciodată!*

My îşi privea mâinile, de parcă ar fi vrut să vadă cuvintele acolo, între degetele sale.

Peter a înţeles. Că Hjalmar renunţase fără luptă, de parcă fusese

făcut KO.

— Cel mai bun material… My ezită pentru un moment. Cel mai bun material este acela cu care te simţi bine.

O lacrimă se lipise de obraz, ca o mică insectă strălucitoare. Altceva nu mai spusese. Dar mai mult de treizeci de ani mai târziu, Peter încă îşi amintea discuţia şi propria sa frică, declanşată de descrierea simplă a lui My a modului în care începuse declinul unui om. La acea vreme răspunsese strigătului de ajutor al lui My în singurul mod pe care şi-l putea imagina.

În ziua în care ziarul de dimineaţă publicase ştirea despre moartea directorului – câteva săptămâni după doborârea teiului, tatăl lui My aruncase o singură privire pe ediţia sa din *Folkets Blad.* Îi privi pe cei doi băieţi care stăteau la masă şi ciuguleau de pe platoul colorat de Crăciun, şi surprinse privirea fiului său timp de câteva secunde. Apoi alunecase înapoi în lumea lui sfărâmată, în care ruşinea se ghemuise nemişcată pe tron.

Peter nu îi spusese niciodată lui My secretul lui. Nu discutaseră despre ceea ce se întâmplase. Nu îşi dorea să pună în pericol prietenia lor.

Dar soarta îşi avea propriile planuri.

Asistenta de producţie îl strigase pe nume cu voce tare, de mai multe ori, iar acum părea îngrijorată. În capul scărilor stătea o femeie înaltă, care îl întâmpina cu un zâmbet, de parcă erau prieteni vechi.

Poate că aceasta era reacţia la notorietatea lui.

— Susanne Ingemann, spuse femeia cu o reverenţă.

Ciudat, se gândi el, fascinat. Ea făcu o reverenţă, de parcă ar fi fost două personaje din secolul trecut, urcând scara spre un castel din poveşti.

— Aţi mai fost aici, spuse ea şi îl pofti, cu mâna stângă, în casa cea veche.

Părul ei, roşu-brun, era prins cu o clemă şi purta o rochie verde şi sandale albe.

El îşi aminti de hol şi de scara lată, albă, care ducea spre zonele ascunse ale fiinţelor de sus – acolo locuiau directoarea şi angajatele ei, şi îşi aduse aminte de fotografiile alb-negru de deasupra bufetului, care mergeau înapoi, până în 1936, şi care îi reprezentau pe toţi copiii care trecuseră prin camerele înalte ale orfelinatului Kongslund.

— Când aţi văzut Kongslund ultima dată? întrebă Susanne Ingemann.

— Când am terminat şcoala. 1980. Ne-am dus cu trăsura spre Copenhaga. Dar nu am intrat înăuntru.

— Aţi mai vorbit în ultimul timp cu domnişoara Ladegaard?

— Am încercat să dau de dumneaei la telefon, dar din păcate, în

zadar.

Luară ceaiul în sera cu vedere la gazonul verde, luxuriant, fâşia îngustă de plajă şi fiord. Aerul era curat.

— Suntem, după cum veţi înţelege, îngroziţi de articolul din *Fri Weekend.* Deci, dacă sunteţi interesat de senzaţii, eu nu sunt persoana potrivită pentru dumneavoastră… Eu mă ocup de Kongslund aşa cum este el astăzi şi vă pot asigura că aici sunt adăpostiţi copii ai unor personalităţi. Dimpotrivă.

Dialectul ei era din insula Zealand, din centru sau din vest, nu putea spune cu exactitate.

— Când aţi fost dumneavoastră adoptat, de fapt?

— În 1962.

— V-aţi născut la Rigshospital şi la scurt timp după aceea aţi venit aici, nu? Aşa s-a întâmplat, probabil, în cele mai multe cazuri.

— Da.

El tăcu.

Rigshospital, aşa scria în certificatul său de naştere. Nu voia să se gândească la el şi să fie bântuit de imaginile din întunericul care îl înconjurase în primele ore ale vieţii sale pe Pământ. După mai mult de treizeci de ani, se dusese din nou la Rigshospital, de data aceasta pentru naşterea primul său copil (împreună cu cea de-a doua soţie). Ajunseseră la maternitate în toiul nopţii, din câte ştia el, în aceeaşi secţie în care mama sa necunoscută îi dăduse naştere – o eroare fatală, aşa cum avea să se dovedească mai târziu.

Pentru că soarta se trezise dintr-odată şi se desfăta cu multitudinea de posibilităţi.

În sala de naşteri 3 existau o cadă de baie şi saltele, chiar şi un scaun pentru naşteri, pe care se aşezase soţia sa de atunci gemând. Naşterea decurgea lent şi Peter Trøst plecă neliniştit, în căutarea unui televizor cu reportajele în direct despre subiectele fierbinţi ale lumii, pentru ca, după o scurtă pauză, să se întoarcă. La jumătatea drumului se întâlni cu Marianne, o cunoştinţă de la şcoală. Ea îl duse în biroul ei şi vorbiră despre vremurile de demult. Ce alegeri… El nu se aşteptase ca ea să devină moaşă, iar ea nu se gândise că el va deveni celebru (nu-i mai răsunau în ureche gâfâielile soţiei sale). Ea râse.

— Am fost îngrozitor de îndrăgostită de tine în liceu, îi spuse ea cu intimitatea cu care deseori sunt confruntate celebrităţile.

Sună telefonul, dar ea îl lăsă să sune. Era mică şi blondă şi slabă. Se întorsese cu spatele la el şi îşi curăţa instrumentele: ce alegeri… Se întoarse din nou.

În colţ se afla o platformă pe care personalul se putea odihni. Destinul se întinsese confortabil, aproape nevinovat. Şi aşa se întâmplă. Cu o mână închisese uşa, cu cealaltă îi împinse pe cei doi pe o orbită comună; mâinile lui plecaseră într-o călătorie de cunoaştere,

iar ea oftase gutural, ceea ce el interpretase ca având aceeaşi fantezie ca şi el; ea îşi dorea să-l facă să uite că, în acel moment, devenea tatăl copilului unei alte femei.

Orice dubii dispăruseră în respiraţia ei caldă, când îşi întinsese trupul ei băieţesc, slab, şi îşi împinsese sânii spre gura lui. Se eliberaseră în acelaşi moment şi ea ţipase, o dată, încă o dată, până când înţepenise brusc în îmbrăţişarea lui, îl împinsese, se îmbrăcase şi deschisese uşa.

Târziu el îşi dădu seama că ultimul ţipăt nu venise de la ea, ci de la o femeie aflată în durerile naşterii.

Medicii veniţi în fugă făcuseră tot ce le stătea în putere, dar copilul era mort. Era băiat. Stătea întins în mijlocul aşternutului alb şi radia o inocenţă incredibilă. Aproape ca fericirea de la sfârşitul unei vieţi scurte.

Peter îşi găsise o mie de scuze; că se dusese la chioşc doar pentru puţin timp; nimeni nu putea şti că se va întâmpla asta; şi încercase apoi să o convingă pe soţia sa să încerce din nou.

— Am auzit un ţipăt de femeie – şi m-am speriat foarte tare, spuse ea, fără ca el să-i răspundă.

La puţin timp după aceea, divorţară.

— De unde aţi aflat? întrebă Susanne Ingemann.

Stătea picior peste picior când adresase a treia întrebare.

El clipi şi se gândi că probabil îi lăsa o impresie stranie. În mod normal, ştia să se controleze mai bine.

— Că aţi fost adoptat, vreau să spun, adăugă ea.

— Mi-au spus părinţii mei atunci când am împlinit treisprezece ani.

— Unii oameni nu află niciodată. Susanne Ingemann îl privi adânc în ochi. Putem specula cu privire la ce este mai bine.

El aprobă.

— Dacă unii părinţi ar juca mai bine teatru, copiii lor nu ar fi nevoiţi să se confrunte cu păcatele din trecut. Lipsa de talent actoricesc este, până la urmă, de vină pentru întreaga mizerie.

Peter Trøst se mira de vorbele ei dure. Vocea ei era ca o şoaptă. Cercetările sale relevaseră faptul că ea locuia singură, folosind apartamentul fostei directoare ca reşedinţă privată, dar că deţinea şi o casă mică terasată în Christiansgave, între Vedbæk şi Rungsted.

— Cum erau părinţii dumneavoastră? întrebă ea.

De obicei el era cel care punea întrebări.

— Aşa cum am spus, am locuit în Rungsted, răspunse el uşor stânjenit. De aceea am venit atât de des la Skodsborg. Adică, după ce am aflat.

— Vreo traumă…?

— Nu, răspunse el. Cel puţin, nu vizibilă.

Ea zâmbi.

El se relaxă puţin. Bineînţeles că fusese afectat, ştiuse întotdeauna foarte bine asta. Îşi vedea fiicele poate de două ori pe an, nu avea niciun prieten şi pe părinţii săi adoptivi, cu distinsul nume Troest Jochumsen, îi vizita cât putea de rar.

— Am fost răsfăţat. Mama era casnică. Una dintre cele mai terifiante experienţe din viaţa mea am auzit că a fost atunci când creionul mi s-a rupt în mijlocul orei de engleză.

— Protejat de toate pericolele din exterior.

Rostise cuvintele foarte lent şi clar.

— Da.

Abordarea ei directă îl stânjenea, era un sentiment pe care nu îl simţise de prea multe ori. În televiziune îşi putea ascunde acest tip de emoţie în spatele perdelei de lumină provenite de la reflectoare şi în spatele concentrării.

— În unele zone din Kongslund nu puteţi filma…

Schimbare bruscă de subiect.

Ea se ridică.

— Una dintre acestea este spaţiul unde sunt cazaţi copiii. Dar pentru un invitat special ca dumneavoastră, Kongslund va face, bineînţeles, o excepţie.

Se ridică şi el în picioare. Cuvintele ei îi provocaseră o uşoară oboseală. Ea tocmai îi dăduse permisiunea de a intra în Camera sugarilor.

Un fel ciudat de încredere.

Îi arătă o uşă albastră, care se afla pe coridor, şi bătu uşor cu vârful degetelor. O tânără deschise uşa.

— Vă rog să intraţi.

— Totul este la fel ca în anii ’60, neschimbat…

Se aflau în Camera elefanţilor, unde începuse totul. Încăperea era mai înaltă decât îşi amintea. Patru paturi în dreapta, patru paturi în stânga şi perdele albe, care se unduiau în briza care pătrundea prin fereastra deschisă. Pe pereţi, sute de elefanţi mici, cocoşaţi, albaştri, cu trompele îndreptate spre micii Mowgli care dormeau sub păturile groase, moi. Văzu o mică faţă palidă, adormită, cu ochii închişi, gura închisă, încadrată de un păr negru. Se clătină, de parcă fusese cuprins de ameţeală.

Susanne Ingemann rămăsese nemişcată în mijlocul camerei.

— Nu vă simţiţi bine?

— Nu am nimic, totul este în ordine… Peter îşi etală zâmbetul de studio, pentru a arăta că totul este bine. Este straniu să fiu aici din nou.

Ce scuză idioată!

Mai târziu se afla din nou în holul de la intrare, pentru a vedea fotografiile alb-negru, dar ea se băgă între el şi peretele cu fotografii şi

îl împinse în direcţia uşii.

— Voiam doar să văd dacă mă găsesc, spuse el.

— Aproape nimeni nu poate, spuse ea.

— Presupun că sunt menţionat pe undeva, prin documentele căminului, nu? În evidenţele şi registrele din acea vreme?

O încercare stângace de a pătrunde pe teritoriul interzis.

Ea nu răspunse.

— Sau nu există nicio înregistrare din acel timp?

(Knud Tåsing ar fi murit de râs.)

— Asta nu pot să vă spun. Din câte ştiu eu, documentele vechi au fost arhivate. Eu nu am nevoie de ele. Dacă Magna – domnişoara Ladegaard – nu cumva le-a luat şi le-a distrus.

— Aţi citit, cu siguranţă, articolul din *Fri Weekend,* la care dumneavoastră însevă aţi contribuit?

— Nu. Să fiu sinceră, rareori citesc ziarele.

— Nu sunteţi interesată de ceea ce s-a întâmplat înaintea dumneavoastră? Dacă lucrurile s-au întâmplat aşa cum… îşi căută cuvintele… într-un mod nu foarte fericit.

— Nu foarte *fericit…?* Ea râse spontan şi sincer. Fericirea nu este neapărat un cuvânt care să aibă legătură cu copiii de la Kongslund, care şi-au petrecut timpul aici, nici acum, nici atunci. În cazul în care nu vorbiţi, mai degrabă, de soartă, nu? Ca un deget de sus, care selectează cel mai prost start posibil în viaţă. Abandonaţi de părinţi, încă de la început… Deveni din nou serioasă. Acum, dumneavoastră ar trebui să înţelegeţi mai bine decât mulţi alţii…?

Peter se gândi la plicul cu conţinutul misterios.

După cearta cu profesorul, îl luase din sertarul de la birou. Acum, el se gândi rapid dacă ar trebui să i-l arate Susannei Ingemann. I-ar fi plăcut să vadă cum va reacţiona.

În schimb, ridică din umeri.

— Nu… Mă gândeam numai că trebuie să fiţi curioasă. Este ciudat faptul că un fost copil de la Kongslund a primit o astfel de scrisoare, nu? Mă refer la Orla Berntsen.

— Nu comentez.

Răspunsul era surprinzător de oficial.

— Şi că, în plus, este angajat la patronul casei de zeci de ani.

Bătea, cu stângăcia lui, toate recordurile.

— Dacă aţi şti ce coincidenţe nebune există într-o ţară mică, aşa ca a noastră, spuse Susanne Ingemann cu un zâmbet. Copiii din acest cămin s-au întâlnit mai târziu în locurile cele mai uimitoare din lume – chiar fără să ştie. Şi din motive de confidenţialitate, nici nu le putem spune nimic. Danemarca nu este deosebit de mare. Mulţi părinţi adoptivi locuiesc foarte aproape de părinţii naturali, fără să ştie. Se întâlnesc la magazinul alimentar sau în magazinele de haine de pe

drum. Sunt înscrişi în acelaşi club de badminton, se salută şi, poate, se gândesc: „Ce oameni drăguţi, mi-ar plăcea să-i cunosc mai bine”. Mulţi dintre ei s-ar putea îndrăgosti unii de alţii, s-ar putea implica în relaţii, s-ar putea chiar căsători. Fără să ştie.

Ea zâmbi şi ochii verzi îi străluciră.

— În lumea mass-mediei, ne-am făcut o misiune din a *elimina* astfel de coincidenţe.

Cât de pompos sunase asta…?

Ea izbucni în râs.

— Vorbiţi serios? Ar trebui să citiţi mai mult din Hans Christian Andersen şi să nu vă pierdeţi atât de mult timp îndreptând lucrurile.

— Nu cred că scrisoarea anonimă a ajuns întâmplător la destinatar şi, de asemenea, nu cred că orfelinatul Kongslund este o simplă coincidenţă. Pur şi simplu încă nu am găsit legătura.

Simţea nevoia să o atingă.

Ea se trase un pic în spate.

— O altă întrebare: este adevărat că fiica adoptivă a Magnei încă locuieşte aici, în casă?

— Nu înţeleg ce treabă are ea cu această problemă. Oricum, în niciun caz nu va fi filmată.

— Nu, nu. Dar îmi amintesc, din una din vizitele mele aici, în care am întâlnit-o, că ea… avea, oarecum, o dizabilitate. Mi-ar plăcea să o salut.

Sunase la fel de fals ca tot ceea ce spusese până acum.

— Ea nu vorbeşte cu nimeni. Cu excepţia ocaziilor cu adevărat speciale. Ea ştie că sunteţi aici şi, probabil, a ajuns la concluzia că aceasta nu este o astfel de ocazie.

Toată încrederea fusese spulberată. Susanne Ingemann tăcu.

Înregistrase în Camera elefanţilor, cu camera mobilă, un singur elefant albastru, în timp ce echipa sa îl aştepta afară, în amurg. Alesese un elefant care se balansa deasupra unui cap cu părul negru, atârnat peste marginea unui pat, şi îl mărise atât de mult până când se mai vedea doar trunchiul, gura larg deschisă cu colţii mici şi ochii negri.

Aşa dorea să înceapă reportajul, înainte ca aparatul să se încline brusc la dreapta, într-un arc de cerc şi să filmeze copilaşul din pătuţul lui, un obraz, o pernă, stâlpii, pe fundal o fereastră şi apoi întuneric.

Mai târziu, se afla în maşina de pe alee şi verifica imaginile zilei. Echipa stătea pe trepte şi fuma, asistenta de producţie şoptea, ca şi cum nu ar fi vrut să trezească pe cineva. Se gândi să numească reportajul *Copiii din Camera elefanţilor* sau suna prea mult a *Aventurile lui Tintin*? apoi începu cu cuvintele: „Camera cu elefanţi albaştri a găzduit mii de copii, al căror start în viaţă nu s-a desfăşurat în cele mai bune condiţii…”

Se poticni şi se lăsă pe spate. Doamne, cât de banal!

Rămase o vreme nemişcat. Îl neliniştea propriul rol în toată povestea, se gândi în timp ce îşi ţinea mâinile nemişcate pe birou. Degetele lui erau ca ramurile negre pe care, deja de treizeci de ani, directorul Nordal le întindea după el, în visele sale. În timp ce ridică, încet, mâinile în aer, avu senzaţia că are băşici în palmă, de parcă ar fi apucat o bucată fierbinte de fier înroşit.

Apoi se auzi strigând şi, în clipa următoare, echipa sa îl văzu năpustindu-se din maşină şi împleticindu-se între doi fagi înalţi, unde vomită. Colegii săi priviră uimiţi în amurgul verzui şi li se păru că zăresc conturul unei vile abandonate.

Unul dintre ei a povestit mai târziu că a văzut o siluetă ghemuită lângă un ciot de copac. Oare era Trøst?

La scurt timp după aceea, vedeta de televiziune ieşise dintre fagi şi dăduse din cap spre colegii săi, fără vreun cuvânt. Aceştia se ridicară, îşi ocupară locurile în maşină şi plecară.

Prima bucată de drum prin Jægersborg Hegn, Peter rămase pe jumătate întors în spate şi privind în întuneric. Numai câteva faruri de maşini urmăreau imensul Chevrolet cu cei patru oameni de televiziune.

— Fă stânga aici, spuse el după ce merseseră cinci minute şi inginerul de sunet dădu semnal stânga şi o luă pe o stradă lăturalnică întunecată, din Skodsborgvej.

La scurt timp după aceea veni o nouă comandă.

— Aici dreapta.

Şoferul viră pe şi mai întunecata stradă Damvej, care se întindea, ca un tunel, pe sub fagii şi castanii imenşi. Privirea lui Peter Trøst se tot întorcea în spate.

O clipă mai târziu, o pereche de faruri luă curba, la câteva sute de metri în spatele lor.

— La naiba, spuse el.

— Crezi că suntem urmăriţi? întrebă cameramanul cu o voce pretins veselă, dar tăcu la vederea feţei lui Peter, în lumina camerei.

Alături de el, asistenta de producţie se ghemuise în scaunul ei, de parcă se temea că în orice moment un glonţ va străpunge luneta maşinii, ca într-un serial de televiziune american.

— Nu mă gândisem…

Peter Trøst nu îşi continuă propoziţia şi nu ştia nimeni la ce nu se gândise.

Se aşezaseră în tăcere în fundalul întunecat. Numai după ce perechea singuratică de faruri se încadră pe E4, spre sud şi se amestecă printre alte sute de lumini, tensiunea se diminuă. Asistenta de producţie se îndreptă în scaun. Pe când silueta ovală a turnului palatului televiziune ieşea din ceaţă, cameramanul declară cu

nonşalanţă, ca de obicei:

— Acolo sus, pe deal, mai este o casă, nu?

— Da, spuse Peter Trøst. Este goală de mai mulţi ani şi este complet ruinată. Mi se pare că proprietarul trăieşte în Statele Unite ale Americii.

— Arată ca şi cum cineva, acolo sus… aleargă de colo-colo.

Jurnalistul stătu acolo mult timp, fără a spune ceva.

— Este imposibil, Jesper.

— O fetiţă într-o rochie albă…

— Înseamnă că era spiritul fetiţei care a locuit, odată, acolo – acum mulţi, mulţi ani. Dar ea nu putea alerga. Avea paralizie spastică şi stătea într-un scaun cu rotile!

Râseră cu toţii, iar hohotele lor le trădau uşurarea.

Niciunul dintre ei nu avea imaginaţia destul de bogată pentru a putea descifra ceea ce văzuseră, de fapt. Şi, desigur, niciunul dintre ei nu înţelesese mesajele fără cuvinte care se învârteau în jurul frontoanelor întunecate şi pe care, pentru a le auzi, trebuia să fi petrecut o viaţă întreagă în Kongslund.

Se întorsese în apartamentul său din Østerbro, după ce, din nou, condusese fără ţintă prin Zealand, admirând peisajul prin fereastra sa panoramică.

Îşi parcă BMW-ul albastru pe Holsteingade, între un Jaguar negru şi un Renault alb şi închise uşa de la intrare. Încă îşi amintea foarte bine sfatul profesorului, atunci când începuse să îşi consolideze poziţia în televiziune:

— Aici, în televiziune, viaţa constă în imaginile emoţiilor prezentate – şi formula miracol a emoţiilor este: bunăstare, bucurie, sentimentalism, şoc, indignare, dezgust şi furie. Nu mai este nevoie de nimic altceva.

Dorise să urmeze reţeta profesorului punct cu punct şi în primul rând să povestească despre copilăria grea a Magnei, eforturile ei eroice din timpul ocupaţiei şi lupta ei împotriva burgheziei snoabe, care în cele din urmă îi adusese victoria şi laude din toate colţurile ţării pentru orfelinatul Kongslund. Apoi, în mijlocul triumfului, va strecura îndoiala sâcâitoare şi va presăra zvonuri, făcând aluzie la clientela fină din Strandvej care ar fi descoperit o utilizare pentru căminul impozant, la care nimeni nu s-ar fi gândit nici în vis – şi asta chiar cu sprijinul partidului.

Această umbră întunecată a trecutului fusese cea pe care scrisoarea anonimă o trezise la viaţă, într-un moment în care chiar şi cele mai mici scandaluri ar putea duce la căderea unui reprezentant al poporului.

În urma scandalului, ştirile de televiziune şi presa de scandal ar

pune inevitabila întrebare: *Oare Kongslund a supravieţuit doar pentru că bărbaţi puternici protejaseră căminul din motive atât imorale, cât şi egoiste? Mii de copii fără părinţi fuseseră sacrificaţi pe altarul tăcerii, cu sprijinul partidului care întotdeauna se dăduse drept protectorul absolut al celor slabi?*

Auzi voci în curtea din spate şi trase perdeaua într-o parte. O femeie tânără stătea pe gazon şi vorbea cu cei din apartamentul de la al doilea etaj. Avea părul roşu, ca şi Susanne Ingemann şi trei cercei de aur în ureche, care se vedeau din camera de zi a lui Peter. Deschise fereastra cât putea de silenţios, dar nu reuşi să înţeleagă nimic. Aducea înşelător de mult cu imaginea lui Susanne din *Fri Weekend.*

Închise din nou fereastra, se lăsă pe spate şi privi vechiul poster al revoluţiei cubaneze, cu un luptător de gherilă îngenuncheat, poster care atârna deasupra patului. Un genunchi era înfipt în pământul negru şi braţul său stâng era întins cât se putea de mult în faţă. Mâna stângă strângea grenada, înainte să o arunce cu putere în faţă, putere ce izvora din credinţa într-o cauză nemuritoare şi dreaptă.

Peter Trøst avea acest poster din tinereţe. Nu se gândise niciodată la ceea ce se afla dincolo de marginile fotografiei sau cine era inamicul.

14
ÎNGERUL PĂZITOR

11 MAI 2008

Cred că acel caz al micuţului băiat tamil, precum şi afacerea Kongslund au stârnit nişte spirite care au devenit incontrolabile în aceste zile. Suntem, la urma urmei, un popor care a crescut cu nenumărate poveşti despre copiii abandonaţi – de la fetiţa cu chibrituri, la copilul singur de pe frunza de nufăr şi până la basmele Răţuşca cea urâtă *sau* Mica Sirenă, *care a fost nevoită să părăsească acel castel unde prinţul a recunoscut-o drept copilul găsit care era în realitate.*

Aflarea adevărului de către aceste spirite poate provoca o stare de şoc, sentimentalism sau mânie – şi, în cele din urmă, poate chiar furie. Şi exact acesta era motivul pentru care jurnalişti precum Knud Tåsing şi Peter Trøst, conştient sau inconştient, pregăteau terenul.

Apărarea copiilor era un vechi simbol al faptului că bunătatea inimii dormita încă în stare latentă, undeva, adânc, în subconştientul naţiunii.

Prim-ministrul tuşi. Chipul lui se contura clar în faţa ferestrei şi a cerului albastru de deasupra Slotsholmen. Ole Almind-Enevold zâmbi, dar îşi ascunse zâmbetul imediat cu mâna şi tuşi, în semn de solidaritate cu şeful lui, la fel ca pe vremuri, când partidul încă era tânăr şi roşu.

Singurul om din regat care avea şi mai multă putere decât Ole Almind-Enevold îşi puse batista albă pe birou. Acolo unde buzele sale atinseseră ţesătura subţire, se conturaseră nişte dungi subţiri, de culoare roşie. Din dungile subţiri se făcuseră mai întâi pete adevărate, care îi mai dădeau, poate, câteva luni de viaţă. Această boală îi va fi sfârşitul. Muribundul nu îi rostise niciodată numele. Alteţei sale regale totul i se părea cât se poate de medieval, – atât sângele de pe buze, cât şi pieptul înfundat şi slăbitul lent, erau, într-o oarecare măsură, demne de un patriarh.

— Înainte de a trece la următorul subiect, spune-mi, te rog, pe scurt, ceva despre acest… caz, cu scrisoarea anonimă şi acest orfelinat… cum se numeşte?

— Kongslund.

Kongslund nu fusese pe ordinea de zi. Era duminica de Rusalii.

— De ce se interesează presa atât de mult de el?

— Este unul dintre cele mai bune orfelinate ale noastre… şi cu acuzaţiile aduse împotriva acestui cămin nu este de glumă, spuse Almind-Enevold.

— Acuzaţiile sunt adevărate?

— Bineînţeles că nu. Cu toate acestea, vom încerca să găsim expeditorul – şi martorii de atunci. Noi sprijinim Kongslund cu bani de la guvern, nu există un fond special.

— Bine. Prim-ministrul tuşi din nou în batista cu monograma partidului şi lăsă alte dungi ale morţii pe stofa albă. Tu ai protejat căminul acesta în decursul anilor, aşa e?

Ole Almind-Enevold se îndreptă de spate. Aluzia era atât de fină şi ameninţarea atât de voalată, încât trebuia să fi stat mai mult de un deceniu în preajma celui de-al doilea om în stat pentru a le înţelege.

— L-am rugat pe Carl Malle să identifice expeditorul – el ne-a mai ajutat şi altă dată. Şi este pe cale să afle. Trebuie să fie cineva care a stat el însuşi la Kongslund… copil sau angajat…

— Bine, repetă prim-ministrul şi puse batista pătată cu roşu pe birou.

Ole Almind-Enevold rămase o clipă pe gânduri.

— Aş vrea să vă informez cu privire la treaba cu tamilul, zise el apoi.

— Treaba cu tamilul?

Prim-ministrul tuşi mai tare decât înainte.

Acest cuvânt aducea, probabil, orice factor politic de decizie la disperare.

— Da, cazul băiatului tamil de unsprezece ani, despre care vorbesc ziarele de câteva zile. Trebuie să scurtăm procesul. Potrivit surselor mele, în spatele cazului se află o reţea periculoasă şi nu-i putem da un permis de şedere, aşa cum solicită presa.

— Nu mă amestec, este numai şi numai decizia ta, ca ministru de stat.

Nici măcar un prim-ministru condamnat la moarte nu îşi dorea să aibă de-a face cu sensibila problemă a refugiaţilor, mai ales când era implicat un copil.

— Băiatul este doar vârful de lance al unei manevre de o amploare mai mare. A fost trimis cu intenţie aici, în Danemarca. Dacă îi permitem să rămână, vor veni numai tamili minori şi, până la urmă, vor solicita reîntregirea familiilor cu părinţii lor din Sri Lanka. Am aflat că unii oameni care cunosc contextul sunt pe cale să intre în contact cu guvernul danez, pentru a opri această practică de solicitare de azil, spuse Almind-Enevold.

— Minunat. Bărbatul tuşi din nou. Apoi schimbă brusc subiectul: S-ar putea ca, peste noapte, să fiu prea slăbit pentru a continua treaba aici şi atunci trebuie să fii pregătit.

Almind-Enevold înclină capul, ca fiul unui rege în faţa tronului.

— Sigur. Dar eu sunt mai bătrân decât tine şi apoi voi fi cel mai bătrân prim-ministru pe care Danemarca l-a avut vreodată.

Prim-ministrul râse printre accesele de tuse.

— Da, spuse el. Pentru că vrem să asigurăm o tranziţie uşoară către generaţia următoare şi, într-o situaţie de criză… lăsă cuvântul să plutească un moment pe limbă, apoi se hotărî să folosească o expresie chiar mai puternică… într-o *situaţie de forţă majoră,* nu putem fi acuzaţi că, într-o perioadă de tranziţie, îl trimitem în cursă pe omul nostru cel mai experimentat.

— Poate că ai dreptate.

— Priveşte în jur, Ole. Lumea vrea conducători puternici, mai în vârstă. Cine a fost mai popular decât preşedintele Reagan sau secretarul de partid Deng Xiaoping? În comparaţie cu care tu eşti un puşti. Pari mai tânăr. Încă eşti în putere. Pe de altă parte, eu… uită-te la mine…

Declaraţia muri într-un acces de tuse violentă, în timpul căreia nici măcar nu mai avu putere să îşi ţină batista la gură.

De data aceasta, succesorul său nu mai tuşi odată cu el.

Cu faţa înroşită din cauza efortului, şeful guvernului îi făcu un semn întâiului său ministru şi consilier cheie.

— Du-te acum, Ole. Când vom mai vorbi data viitoare în particular, vom avea lucruri mult mai importante de discutat.

Tuşi din nou şi în colţul gurii sale se ivi sânge. Vorbea despre propria sa moarte.

Peter Trøst băuse prea mult vin în timpul redactării articolului despre Kongslund.

Îşi părăsise apartamentul din Østerbro dimineaţa devreme, după un somn mult prea scurt şi apoi se îmbrăcă în primul său costum al zilei, la etajul şase al „trabucului”. Se gândi la Magna care înainte, în timpul vizitelor sale, stătea zâmbitoare pe alee şi îl îmbrăţişa, ca şi cum nu ar fi fost plecat niciodată. Astăzi, ea nu mai îndrăznea să-i răspundă la întrebări – pentru că era cine era.

Sună telefonul când era gata să pună mâna pe receptor.

— Aici Asger Christoffersen. Vocea era neobişnuit de profundă. Din Århus. Mi-aţi lăsat un mesaj pe robot.

Pentru o clipă, Peter stătu acolo, fără a spune ceva. Numele îi suna familiar.

— Vorbesc cu Peter Trøst?

— Da…

Panică. Creierul său refuza să lucreze.

— M-aţi sunat şi mi-aţi lăsat un mesaj. Eu sunt unul dintre micii elefanţi albaştri… Vocea profundă chicoti. Exact ca dumneavoastră.

În aceeaşi clipă, memoria îi reveni. Dar cuvintele bărbatului îl făcură să amuţească din nou.

— Aşa mi-a spus Marie, cu mult timp în urmă, explică vocea. Marie Ladegaard de la Kongslund.

— Aţi vorbit cu ea?

Ce întrebare idioată!

— N-am mai vorbit de când eram adolescent. Şi dacă nu doriţi ca publicul să afle asta, eu nu voi spune nimic.

Peter nu comentă oferta.

— Aş vrea să vă cunosc, domnule Christoffersen… cât mai curând posibil.

Suna mai rigid decât îşi planificase.

— Nu cred că ştiu ceva, dar nu mă deranjează.

— Mâine vom prezenta un reportaj despre aniversarea Marthei Ladegaard. Este posibil ca, ulterior… să fac o continuare. Ezită o clipă. Este important.

— Sunteţi bine-venit. Mă găsiţi la Observatorul Ole-Romer din Højbjerg. Nu aveţi cum să îl rataţi, se află în centrul Căii Lactee. Astronomul râse şi sună cam ca un mormăit. Apoi adăugă: Bărbatul din minister nu este singurul care a primit scrisoarea, *dar nu am mai spus asta nimănui.* Şi mi se pare, *de asemenea,* înfricoşător…

Peter Trøst nu fusese pregătit pentru astfel de informaţie şi acum era speriat. Din cine ştie ce motiv, crezuse că un bărbat necunoscut din provincie nu s-ar fi putut afla în intenţia expeditorului. Se înşelase complet şi asta făcea ca totul să fie chiar şi mai enigmatic. Cine dispunea de astfel de informaţii detaliate, pentru a identifica o mână de copii a căror trăsătură comună era faptul că, în urmă cu cincizeci de ani, se aflaseră în aceeaşi cameră din bine-cunoscutul orfelinat din nordul oraşului Copenhaga?

Cum era posibil?

— Voi primi vizita unui grup de studenţi. Vom studia galaxia Andromeda. Asta este departe, foarte departe, aşa că trebuie să plec. Sunaţi-mă înainte să veniţi, dacă veniţi.

Închise telefonul.

Peter formă din nou numărul Magnei. Din nou, ea nu răspunse la telefon. Încercă iar, în timp ce aştepta liftul şi a treia oară, înainte de a intra în biroul leilor de creaţie, care stăteau, ca întotdeauna, cu capetele plecate, în spatele planşetelor, şi îl priveau cu coada ochiului.

Directorul de creaţie le prezentă, cu voce tare, noul, „Superdanez” al postului, un filosof care pretindea că găsise soluţia pentru enigma timpului şi care se aplecase mult în faţa camerei de filmat, în timpul înregistrărilor de probă, spunând:

— Nu există deloc timp! în timp ce făcea conexiuni, ca un corn ocazional al abundenţei, cu concepte de fizică, filosofie şi cosmologie, într-un fel de discurs religios.

Directorul de creaţie era încântat de prezenţa sa în mass-media.

— Acest lucru poate activa cea mai pură *mişcare populară!*

— Singurul lucru care există este spaţiul! spunea omul-minune pe

monitorul de deasupra mesei de şedinţe. Avea o barbă deasă, care îi acoperea buza de iepure. În spatele maestrului, ceva mai departe, se afla trupa sa de discipoli. Trei dintre ei aveau barbă şi patru păreau, ca şi şeful lor, a avea buză de iepure, şi chiar şi fizicul lor îndesat semăna cu cel al maestrului. Un singur om se distingea, prin dimensiunile sale, de grup şi îi urmărea cu privirea pe ucenicii scunzi, îndesaţi. Bărbatul cel înalt se numea Aksel, iar cei mai scunzi îl tratau ca pe ultimul prost. Peter văzu că ei savurau momentul şi se convinse încă o dată că televiziunea, politica şi religia aveau o trăsătură comună importantă: conformitatea. Este nevoie doar de un flux constant de disidenţi, care să le inoculeze ucenicilor săi intimidarea şi cultivarea furiei. Nenorocirea – adevărata nenorocire – era liantul conceptului lor comun.

Profesorul sări în sus, de pe scaunul său din capul mesei, şi strigă:

— Încă din tinereţe, generaţia ’68 s-a revoltat împotriva tuturor, iar acum şi-au găsit cea mai mare satisfacţie în a face declaraţii pe care niciodată nu au îndrăznit să le spună cu voce tare: *bombele din Afghanistan, trimiterea refugiaţilor acasă, refuzul asistenţei pentru dezvoltare, invazia din Iran…* Şi satisfacţia colosală pe care o resimt mai aduce ceva cu ea… Se opri pentru o clipă şi întreaga echipă întinse gâtul, pentru a răspunde în cor cu profesorul: Se simt din nou tineri.

Peter văzu mişcarea buzelor parcă tăbăcite şi, cumva, i se păru că toate cuvintele se aud cu un sfert de secundă după mişcare; apoi profesorul flutură mâna în aer şi şedinţa se încheie. Scaunele se trântiră pe podea, iar mica armată părăsi încăperea.

Profesorul îi făcu un semn lui Peter. Se aşezară.

— V-aţi gândit la ce v-am spus?

— Despre Kongslund…?

Era o întrebare retorică.

— Da, Trøst, nu este vorba că ar fi ceva de ascuns, şi nici despre faptul că îl cunosc pe ministru – Kongslund nu mă interesează deloc. Ceea ce este important este că vom transmite o poveste pe care nu o înţelege nimeni şi care s-a întâmplat acum mai mult de patruzeci de ani!

Profesorul avea o expresie aproape răutăcioasă în ochi, atunci când spuse:

— Este bine că încă mai credeţi în fluxul liber de informaţii, în vâltoarea de imagini şi de mesaje – dar acestea sunt numai minciuni – şi ar trebui să ştiţi asta. În realitate, fluxul de informaţii ne-a înecat de mult, aceasta este noua inundaţie în care suntem aruncaţi cu toţii, ca scafandrii morţi, cu capul sub apă. Profesorul zâmbi, mulţumit de metafora lui. Toţi suntem numai nişte scafandri morţi, care plutim în apă. Este posibil ca, uneori, să părem a ne mişca, dar asta este numai

o iluzie.

Lui Peter i se făcu rău.

— Uită de treaba asta, Trøst. Nu duce nicăieri.

Profesorul se ridică şi plecă.

Poate că profesorul avea dreptate. Nu era raţional. Erau zile când îşi dorea să mai aibă naivitatea din copilărie, unde părea, cel puţin, a fi asemenea celorlalţi. Un băiat fără informaţiile care acum ameninţau să-l distrugă.

În săptămânile de dinaintea aniversării sale de treisprezece ani, Peter percepuse şi ştia deja că se apropia ceva groaznic, o ameninţare în atmosfera aparte din casa din Rungsted. Copiii au un simţ pe care adulţii nu îl bănuiesc. Ei simt trădarea, chiar înainte de a apărea, simt apropierea fiecărei despărţiri şi suferă de dor, chiar înainte de separare. Undeva în mintea lor tânără, rămâne amintirea unei lumi de a cărei existenţă ştiau, dar pe care nu o puteau vedea. Avusese de multe ori sentimentul că în casă mai locuia un copil – un copil invizibil, care îl însoţea în grădină şi care stătea lângă el, pe banca albă de sub ulm, şi îi copia şi cea mai mică mişcare. Dar atunci când îi privise întrebător pe părinţii lui, aceştia nu-i răspunseseră. Laust şi Inge erau convinşi că încă de la început îi arătaseră dragostea lor exclusivă. Nu fuseseră conştienţi de doliul pe care îl purtau cu ei. Adânc în interiorul lui Inge se ascundea un sentiment pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată în faţa altora: simţea respingere faţă de băiatul pe care îl ducea la culcare în fiecare seară.

Magdalene recunoscuse destul de clar furia revărsată asupra copilului adoptat, pe care Inge şi-o reproşa în fiecare zi, pentru că ea nu era în stare să dea naştere unui copil.

Această furie se poate ascunde neobservată, de-a lungul anilor, în sufletul unui om, dar copiii o simţeau imediat. Mulţi copii adoptaţi încearcă, inconştient, să atenueze această ameninţare pe care o întâlnesc în mediul lor, sub forma unei recunoştinţe întotdeauna zâmbitoare. Mulţi nu ştiu că au fost adoptaţi, dar simt, în inima lor, lipsa apartenenţei. Zâmbesc celor din jurul lor, fără să ştie de ce.

— Este ceva ce aş dori să îţi spun, i se adresase mama lui.

El zâmbise.

Pe masă se aflau treisprezece steaguri. Îi dăruiseră o copie fidelă a tancului german Tiger din al Doilea Război Mondial, a cărui turelă se putea roti la 360 de grade, atunci când bateriile erau încărcate.

Chiar în spatele ei stătea tatăl său, cu părul şaten ondulat şi obrajii scofâlciţi, care arătau ca nişte văi adânci într-o mirişte întunecată. Paşii săi făceau pereţii casei din Rungsted să vibreze. Peter îl vedea ca pe generalul tancului german, din serialul de televiziune despre campania din Africa de Nord. Rareori îi vorbea fiului său.

Şi mai departe, în fundal, stăteau bunicii săi – bunica şi bunicul, şi

în strălucirea celor treisprezece lumânări de aniversare, pe care mama sa le pusese în tortul cu frişcă şi bomboane din lemn dulce, văzu nerăbdarea care îi lucea în ochi. Închisese ochii şi ascultase zumzetul dezastrului la fel de clar ca vuietul tancurilor din deşertul de la El Alamein.

— Peter, tu nu îţi poţi aminti de primul tău an de viaţă, îi spusese mama sa.

Auzi zgomotele care se apropiau de el…

— Am vrea să îţi povestim ceva de atunci. Ai fost într-o casă de copii din Skodsborg, deoarece…

Inge se opri.

…zgomotul devenea din ce în ce mai mare şi văzu cum bunicii săi se aplecaseră uşor deasupra mesei, pentru a nu rata cuvintele esenţiale pe care le stabiliseră împreună cu o seară înainte, în timp ce se aflaseră pe terasă şi mâncaseră vinete coapte.

— Noi nu suntem… începu mama lui, înainte să se oprească din nou şi să respire adânc.

…în acest moment, tancul Tiger venise în prim-plan, pe dunele de nisip, şi îşi întindea tunul lung, negru, direct spre scaunul lui Peter…

— Vreau să spun, nu este aşa, noi suntem, bineînţeles, părinţii tăi, doar că nu noi *ţi-am dat viaţă*…

El văzu cum ieşise mesajul din gura ei, văzuse că vine lovitura, dar nu reuşise să se ducă la adăpost…

— …nu ţi-am dat viaţă.

Îi luă mâna, care stătea foarte liniştită pe şerveţelul de lângă tort.

Peter aşteptase impactul şi o fixă cu o privire goală – dar nu se întâmplase nimic…

Nu ţi-am dat viaţă…

Poate că acesta fusese momentul cel mai important din viaţa sa, dar explozia fusese liniştită şi tăcută. Apoi, brusc, puse un semn deasupra capului mamei sale, pe care avea să scrie pe veci mesajul: *Nu te-am născut.*

— Dar noi tot te iubim.

În acest moment, ar fi trebuit să recunoască manevra lor ingenioasă şi să reziste încercării de a-l încercui complet. Ar fi trebuit să folosească acea secundă disperată ca să se opună adulţilor, să le spargă încercuirea. Ar fi trebuit să se arunce între o farfurie cu marginea aurită şi ceaşca de porţelan şi să plângă, până când inima lui de bastard s-ar fi făcut bucăţi. În schimb, în primele secunde şocante simţi existenţa unei fiinţe vii în interiorul său, despre care nu bănuise nimic; o fiinţă mult mai mare de treisprezece ani şi care stăpânea cu uşurinţă minciuna spusă cu sânge rece, calculat. Făţărnicia – trăsătura principală a oricărei celebrităţi.

Destul de calm, se vedea pe el însuşi printr-o plasă fină. Îşi văzu

reacţia lipsită de emoţii la vestea devastatoare. Trăise liniştit momentul schimbării şi simţise un fel de datorie universală de a le îndeplini toate aşteptările. Şi apoi se auzi el însuşi cum spune, cu un calm uimitor:

— M-am gândit deja la aşa ceva, deci nu vă faceţi griji – este în regulă. Totuşi, cel mai important lucru este că sunt aici, cu voi.

Ar fi trebuit să se mire de cât de politicos li se adresase, să se ridice din scaunele lor şi ar fi trebuit să îl roage să-şi retragă cuvintele. Ceea ce spusese el ar fi trebuit să-i sperie de moarte, dar, în schimb, îi primiseră răspunsul cu un oftat de uşurare, încât trei lumânări de pe tortul său se stinseră şi primele treizeci de secunde ale noii sale vieţi au fost învăluite într-o vrajă ciudată.

Curgeau lacrimi, dar numai lacrimi de uşurare. Chiar şi comandantul de pe turela aflată departe părea agitat, iar Peter demonstrase, pentru prima dată în public, cât de bine se pricepea să empatizeze cu ceea ce simţeau alţii şi adaptarea sa completă la speranţele şi aşteptările lor.

Fără măcar să simtă ceva.

Această capacitate se aflase în leagănul noii sale existenţe şi avea să devină, din această zi, alter ego-ul său. În acest moment se născuse o stea.

— Aceasta este cea mai bună zi din viaţa mea, spuse mama sa şi îşi îmbrăţişă fiul atât de strâns, încât îi simţi bătăile inimii. Bineînţeles, după ziua în care te-am adus de la orfelinat. Avea o privelişte minunată, era construit direct pe apă.

Zâmbise. Cumva, ştia că va spune asta. *Cele mai bune case sunt cele situate lângă apă.*

Tatăl său se apropie de masă şi îşi aşeză mâinile pe umerii săi, un pic rigid, aşa cum ar fi făcut taţii comandanţi de tanc. Restul zilei exersase marea făţărnicie, pe care o creaseră împreună şi care, aşa cum ştia deja, avea să-l însoţească până la sfârşitul lumii.

Acum, pe semn scria: *Când te-am adus.*

Mai târziu, adulţii se aşezaseră pe terasă, în noaptea caldă de vară bucurându-se de succesul lor. Vocile ajungeau până sus, la Peter, care stătea culcat în pat şi privea cerul, prin luminator. Nu îţi puteai da seama dacă încă era treaz sau dacă adormise cu ochii deschişi, aşa cum făcuse atât de des şi în întunericul din Camera elefanţilor.

Dar noi tot te iubim, spunea semnul.

A doua zi, plecase cu bicicleta la My pe care, de acum înainte, aşa cum se hotărâse, nu îl va mai striga după poreclă. Dintr-odată, voia să-i spună Knud. Trecuse mai bine de un an de la moartea subită a directorului Nordal.

Knud Tåsing se cufundase adânc în perna sa Pouf de culoare verde, avea capul înclinat într-o parte şi se gândi un minut la vestea

scandaloasă pe care i-o împărtăşise prietenul său.

— Asta chiar este o nebunie, spuse până la urmă. Uneori şi eu mă întreb dacă nu cumva am fost adoptat şi dacă mama a plecat, într-adevăr, în Spania, aşa cum mi-a spus tata întotdeauna. Poate că nu este mama mea adevărată… iar el nu este tatăl meu adevărat. Nu prea văd nicio asemănare.

Peter nu spuse nimic. În afară de înălţime, My şi tatăl său semănau ca două picături de apă. Amândoi aveau părul blond-deschis, pistrui pe nas şi aceeaşi postură, uşor aplecată, cu mâinile adânc în buzunarele pantalonilor. Chiar şi atunci când Hjalmar, după scandalul de la şcoala privată, ajunsese o umbră.

— Mai mult ca sigur am fost adoptaţi amândoi, spuse prietenul său.

O dovadă mai mare de solidaritate nu ar fi putut exista.

Încă îşi amintea fiecare cuvânt de atunci când mama sa îl trezise în dimineaţa următoare şi îi spusese că sunase poliţia. Knud îşi găsise tatăl întins pe jos, dis-de-dimineaţă, în faţa posterului lui Marx şi anunţase rapid un vecin. Dar Hjalmar nu mai putea fi ajutat. Acum Knud era singur la secţia de poliţie.

— I-a cedat inima, spusese Laust.

Peter dădu din cap. Şi inima lui era aproape să stea locului. Desigur, fusese tatăl natural al lui Knud. În acel moment simţise o furie care îl speriase atât de tare, încât rămase blocat în faţa tatălui său.

Dar noi tot te iubim. Propoziţia încă i se învârtea prin cap, ca şi cum ar fi fost o bilă care se rostogolea înainte şi înapoi şi care, pur şi simplu, nu se mai oprea.

— Vrei să mergi la secţia de poliţie?

Peter nu răspunse.

— Poate sta aici, cu noi. Nu mai are pe nimeni.

Acesta fusese unul din acele momente când nimeni nu-l putea invidia. Una dintre deciziile majore, vitale, cărora oamenii trebuie să le facă uneori faţă.

Peter nu spuse nimic.

Laust se uită îndelung la fiul său şi clătină din cap, ca şi cum ar fi primit un răspuns.

— Am sunat la serviciu şi mi-am luat liber astăzi. Mă duc acum.

Rareori spunea mai mult de două propoziţii în acelaşi timp.

Peter se îmbrăcă şi plecă de acasă. Când casa aproape că dispăruse din vedere, coti în stânga şi pedală prin pădure. În poiană, se aşeză pe un trunchi de copac, pe care îl tăiase el însuşi toamna trecută, pentru a se antrena. De luni de zile nu se mai gândise la acest episod. Nici la umilinţa tatălui lui My şi la curtea goală a şcolii, în întuneric – sau la furtuna de zăpadă şi la drujba grea, care nu pornise decât la a treia încercare.

Nu-i povestise niciodată lui My – Knud Tåsing – de fapta lui, la fel

cum nu putuse povesti nimănui ce se întâmplase între el şi tatăl lui, înainte ca acesta să se ducă singur la Knud. De-abia înţelesese şi el. Trădarea avea nişte dimensiuni atât de mari, încât nu avea nicio scuză.

Knud Tåsing avea un unchi pe insula *Ærø,* unde putea locui, până la o notificare ulterioară. În noaptea plecării lui Knud, Peter visase că directorul Nordal stătea lângă patul lui şi se apleca peste el, cu respiraţia grea. Din mâneci îi ieşeau ramuri lungi, iar respiraţia îi mirosea a mucegai, ploaie şi frunze putrezite (nu se simţise mai bine în lunile de după moartea lui). În dimineaţa următoare, Peter îşi ascunsese pijamalele adânc în dulap, astfel că mama sa nu simţise duhoarea.

În acele zile se maturizase în sfârşit şi porni pe calea care avea să îl aducă în cele din urmă la etajul al şaselea din palatul televiziunii, din Roskilde.

Stătea cu ochii închişi la fereastra panoramică şi îl vedea pe bărbatul adult în faţa lui: Knud Mylius Tåsing – numit după bărbaţii care înfruntaseră noaptea polară şi pieriseră în ea. Din cine ştie ce motiv ciudat, cei doi băieţi se regăsiseră după mai mult de treizeci de ani – pentru a rezolva o ghicitoare reprezentată de numele unui copil de care niciunul din ei nu auzise vreodată.

Îşi trecu încă o dată în revistă gândurile. În orice caz, scrisoarea anonimă le fusese adresată lui, lui Orla Berntsen şi lui Asger Christoffersen – şi, probabil, celorlalţi doi băieţi care se aflaseră în acea perioadă în Camera sugarilor, conform explicaţiei fotografiei din vechea revistă, de Crăciun, în anul 1961. Expeditorul anonim, care îi găsise acum ca adulţi, părea a fi de părere că unul dintre aceşti băieţi era John Bjergstrand. Scrisoarea nu era altceva decât o simplă îndemnare la explorarea trecutului. Destinatarul care nu îşi putea găsi părinţii biologici trebuie să fi fost un băiat misterios, de care era interesat expeditorul.

Peter Trøst nu era un bărbat curajos şi, dacă nu ar fi fost Knud, el cu siguranţă nu ar fi urmărit problema. Magna trebuia să fie cheia. Magna, care de teamă se dăduse la fund şi nu dorea să vorbească cu nimeni. Trebuie să fi fost martorii din acea vreme – asistente medicale, bone, moaşe, asistente sociale, iar Knud Tåsing îi va găsi, fără îndoială, unul după altul, pentru că moştenise încăpăţânarea tatălui său.

Gândul la vila mare, cafenie îi făcea pielea de găină pe braţe şi pe spate. Poate că era numai vântul care bătea dinspre fiord şi îi stârnise teama. Când vomitase în dumbravă, fără să ştie din ce motiv, văzuse şi el o formă, ca şi cameramanii, departe între fagi. Stătea acolo ghemuită şi părea să-l observe, înainte să dispară.

Îngerul păzitor de la Kongslund, îi şoptise cineva în visele sale. Asta

era absurd.

Îşi lăsă privirea să rătăcească peste localităţile care se ridicau din verdele peisajului din depărtare. Aveau nişte nume atât de ciudate… Bineînţeles că nu era normal… Se gândi la toate nopţile în care îşi ascunsese mâinile sub pătură, la întuneric, pentru ca nimeni să nu afle ce făcuse în acea noapte, la şcoala privată. Mirosul de mucegai şi de putrefacţie şi silueta directorului Nordal în lumina lunii, care pătrundea prin luminator.

Îl avea pe acest om pe conştiinţă.

15
SECRETUL

12 MAI 2008

Magna susţinuse întotdeauna inevitabilul, pacea şi faţada exterioară. Asta aveau să spună toate colegele ei de la Protecţia copilului din Copenhaga, în ziua morţii ei.

Când aşteptam oaspeţi, eu, chiar şi ca adult, eram lângă ea şi sortam florile puse în găleţi şi în vase, întinzându-şi tulpinile verzi şi lungi, pe care le puneam ferm una lângă alta pe masa din bucătărie şi le aranjam, înainte de a le pune în glastre. Apoi duceam glastrele în anexă, în camera de joacă, în camera din turn şi în Camera sugarilor în care, în timpul celor patruzeci de ani petrecuţi de ea ca directoare a căminului, nimeni nu văzuse nici măcar o plantă uscată sau ofilită.

Toată lumea care o cunoştea pe mama mea adoptivă ar fi fost de acord că, sub îngrijirea ei, nici plantele şi nici oamenii nu se ofileau.

— Copii de sertar, spuse femeia cu vocea bătrână, metalică, iar tonul ei interzicea orice contrazicere.

Dar de ce să o contrazică cei doi oameni de presă? Ei nici măcar nu ştiau ce înseamnă cuvântul.

— I-am numit *copii de sertar*.

Cele două doamne mai în vârstă se instalaseră confortabil în fotoliile cu tapiţerie înflorată. Aveau în jur de 70-75 de ani şi, astfel, fuseseră martore ale perioadei de glorie a valului danez de adopţii.

— În anii ’60 nu veneau multe ordine în această privinţă, spuse femeia mai în vârstă. Dar în anii ’50 încă existau copiii de sertar despre care am vorbit. Femeile tinere se putea duce la Rigshospital, sub protecţia nopţii şi îşi aşezau nou născuţii nedoriţi într-un articol mare de mobilier, pe care noi îl puseserăm acolo.

— Un fel de comodă, completă cea mai tânără, cu un ton ciudat de mulţumit. Cu sertare spaţioase, largi.

— Da, spuse cea mai în vârstă. Ele năşteau în altă parte, îşi aduceau copiii aici şi îi puneau într-un sertar. Până când s-a renunţat la acest sistem.

Cele două lucraseră în aceste decenii ca asistente sociale la Protecţia copilului, acolo unde zeci de mii de mame daneze, bătute de soartă şi copiii lor nedoriţi găseau ajutor. Armate întregi de medici şi funcţionari supravegheau un număr imens de adopţii, cât puteau ei de atent.

În 1961, cele două femei avuseseră grijă de tinerele fete singure, care îşi aduceau copiii pe lume în aripa B a maternităţii din

Rigshospital.

— Mii de copii au fost daţi spre adopţie. Şi noi am căutat cele mai bune cămine şi familii pentru ei.

— După ce se închidea uşa, mama naturală nu mai avea nicio şansă să intre în contact cu copilul ei, spuse femeia mai în vârstă, pe tonul ei ciudat de mulţumit.

— La acea vreme nu existau nici anticoncepţionale, nici diafragmă şi o fată nu îşi putea implanta steriletul decât cu permisiunea părinţilor. Mamele care se hotărau să renunţe la copiii lor – cred că pot spune asta cu siguranţă – nu puteau uita niciodată, chiar dacă mai mult ca sigur încercau să îşi scoată amintirea din memorie.

— Da, spuse şi cealaltă şi îl privi mai întâi pe Knud, apoi pe Nils. Noi le dădeam cel puţin trei luni timp de gândire, în cazul în care se răzgândeau. Şi, de fapt, aproximativ jumătate dintre femei îşi regretau decizia. Celelalte erau introduse în *Jurnal,* aşa cum se numea atunci, şi apoi începeam procesul de paternitate, pentru a acoperi costurile pentru orfelinat.

Râseră amândouă, ca la comandă.

— Aşa reuşeam să dăm de *nenorociţi…!*

— Înseamnă că au dispărut mulţi taţi? întrebă Knud.

— Dar bineînţeles… Nu am folosit numai canale oficiale pentru a ajunge la informaţiile necesare şi ceea ce descopeream treceam într-un formular verde. Acolo era menţionat cam totul despre părinţi – înălţime, constituţie, culoarea ochilor, până la certificate de bună purtare şi rapoarte şcolare. Dacă aveau antecedente penale sau probleme sociale de altă natură, încercam să căutăm o familie adoptivă deosebit de tolerantă pentru copil.

Logica acestei măsuri părea foarte clară pentru cele două doamne.

Knud îşi ridică privirea din notiţe.

— Cine prelua copiii atunci când veneau la Kongslund?

— Domnişoara Ladegaard sau domnişoara Jensen. Ele veneau cu o geantă pentru bebeluşi şi se întorceau cu taxiul, spuse cea mai în vârstă dintre cele două doamne.

— Îmi dau seama că a fost cu mult timp în urmă, dar nu vă amintiţi de niciun băiat al cărui tată sau mamă se numea *Bjergstrand?*

Fosta asistentă socială zâmbi cu indulgenţă.

— Nu, bineînţeles că nu. Am dat sute… nu, mii de copii spre adopţie. Aţi verificat registrele bisericii din Rigshospital?

— Am rugat o cunoştinţă să verifice, dar nu a găsit nimic. Nu există nimeni cu acest nume.

— Poate cunoştinţa dumneavoastră nu a găsit nimic tocmai pentru că nu avea o dată exactă.

— Nu cumva, din greşeală, mai există documente din acea perioadă?

Din nou i se aruncă o privire indulgentă.

— Ar trebui să mai existe, sigur sunt îngropate undeva, în cadrul departamentului pentru drepturi civile – acum Autoritatea Tutelară.

— Dar dacă nu există nici documente, nici registre ale bisericii – ce alte posibilităţi mai sunt pentru a găsi copiii din acele vremuri?

Se gândiră amândouă, cu capetele uşor aplecate.

— Ar fi, de exemplu, certificatele de bună purtare, spuse cea mai în vârstă, iar cea mai tânără dădu aprobator din cap. Viitorii părinţi adoptivi trebuiau să primească recomandări de la două cunoştinţe, care să ateste că sunt potriviţi… Îmi amintesc de un pastor care era foarte revoltat de această cerinţă. El era de părere că numai Dumnezeu îl putea judeca!

Izbucniră amândouă în râs.

— Există şi alte moduri… insistă Knud Tåsing.

— Mai târziu ne duceam la noile familii pentru a vedea cum merge şi, cu acea ocazie, bineînţeles că se întocmeau rapoarte. Dar la acel moment, copiii aveau deja alte nume.

— Ştiţi cumva unde locuieşte băiatul? întrebă femeia mai tânără.

Knud dădu negativ din cap.

— Din când în când, familiile norocoase scriau felicitări de Crăciun. Pe acestea le atârnam pe avizierul din departamentul de adopţii. Dar aceste felicitări au dispărut de mult, bineînţeles.

— Şi nu trebuie să uităm că mulţi părinţi nu le povesteau nimic copiilor, nu le spuneau că sunt adoptaţi. Poate că nu găseau momentul potrivit. Întotdeauna am susţinut că, după trei, patru ani, este prea târziu. Nu contează când află, în sufletele lor simt că nu îşi găsesc locul, că nu aparţin familiei şi se simt înşelaţi. Acest lucru este incredibil de periculos. Am spus mereu că fie sunt hrăniţi cu lapte matern, fie deloc.

Bătrânele zâmbiră. Rostiseră ultima frază la unison. Apoi tăcură.

— Prin urmare, mulţi părinţi adoptivi nu au spus nimic? interveni Nils pentru prima oară în conversaţie.

— Corect. Acest lucru are de-a face, probabil, cu ruşinea de a nu fi putut aduce ei înşişi un copil pe lume.

— În cazul în care adopţia era aprobată şi restul era în regulă, noi aduceam formularul verde şi le povesteam părinţilor adoptivi câteva lucruri despre părinţii naturali. Dar, ca să fiu sinceră, doar despre copiii cu defecte vizibile, care nu erau adoptaţi, ci erau daţi în plasament.

— La fel ca fiica adoptivă a Magnei, Marie… fiica adoptivă a domnişoarei Ladegaard?

Cele două femei se îndreptară de spate şi îl priviră pe Knud cu o urmă de dezaprobare în privire, de parcă ar fi pătruns pe un teritoriu interzis.

— O cunoaşteţi pe Marie Ladegaard?

Knud o privi cu atenţie, de departe, pe deasupra ochelarilor.

— Bineînţeles.

Răspunsese din nou doamna mai în vârstă. De data aceasta, mai reţinută.

— Cum a ajuns la Kongslund? Se spune că a fost un copil găsit?

Din nou, cele două femei comunicară în tăcere, fără a se privi una pe alta. În aer plutea o stare de alertă, care se declanşase la simpla rostire a numelui Mariei Ladegaard şi acum tăcuseră amândouă.

— A fost găsită la baza scărilor – spune legenda?

Zâmbete blânde.

— Da, a fost copil găsit. Mâine se împlinesc patruzeci şi şapte de ani.

— La aniversarea Kongslund…?

— Da, la 25 de ani de la inaugurarea orfelinatului, pe 13 mai 1961. Noi am fost acolo.

Dădură din cap în acelaşi ritm, ca pentru a confirma amintirea.

— Şi nu s-a aflat niciodată cine sunt părinţii ei?

Nu spuseră nimic.

Knud Tåsing îşi puse pixul pe blocnotes.

— Deci nu doriţi să vorbiţi despre Marie Ladegaard? întrebă el.

Stăteau acolo, fără a se mişca. În cele din urmă se aplecară în faţă, în acelaşi timp.

— Nu, spuseră într-un singur glas.

Îmi era deja clar că Knud Tåsing va găsi oamenii din acele vremuri – cum erau şi cele două asistente sociale, dar asta nu mă tulbura cu adevărat.

Ele o vor informa pe Magna care, înainte de aniversare, nu va contribui prea mult la liniştea ei.

În zilele de după vizita jurnaliştilor am auzit-o pe Susanne alergând neobosită pe coridoare, dar nu a venit la uşa mea nici măcar o singură dată. Poate că lucrurile care se întâmplau în jurul nostru o înspăimântau mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Simţeam umbra ministerului, care bântuia prin Kongslund şi ea părea să ştie că acest lucru mai degrabă mi-ar trezi spiritul de luptă, decât să mă facă să caut adăpost. În timpul zilei, ea se ocupa de aspectele legate de adopţii, în timp ce eu stăteam în camera regelui, sub coama acoperişului şi ieşeam doar atunci când simţeam nevoia de companie. Unele zile treceau fără să ne vedem şi nu am vorbit niciodată despre această problemă.

Magdalene venea rareori în vizită şi atunci numai pentru a-mi vorbi despre cucerirea ei din viaţa de apoi, despre care ea credea, la fel ca toţi îndrăgostiţii, că va dura pentru totdeauna: *Stăm sub fagi, pe o*

canapea din lemn de nuc italian. Maiestatea sa mi-a povestit despre trecut, atunci când a luptat în bătălia de la Isted pentru patria sa şi şi-a pierdut un braţ! şoptea ea şi făcea, în entuziasmul său, o rotaţie de nouăzeci de grade spre dreapta, astfel că eu întindeam instinctiv braţul, pentru a o opri. Deşi corpul meu, ca şi al ei, era asimetric, eu vedeam natura şi puterea simetriei prin oameni. Ştiam prin ce se distingeau frumosul şi urâtul din viaţă. Când stăteam în grădină cu Susanne, cu fiordul în faţa mea, ea era înfăşurată într-o strălucire roşiatică, de parcă soarele dorea să o atragă dincolo de orizont. Dar eu eram ascuţită şi întunecată, strâmbă din naştere şi trăiam, de când mă ştiam, cu cele două jumătăţi ale corpului în două lumi diferite – una armonioasă şi alta grotescă. Aveam obiceiul, atunci când cineva ciocănea la uşa mea, ceea ce se întâmpla rareori, să îmi feresc partea întunecată, înainte să scot capul. Nu aş fi vrut să-mi sperii oaspeţii, cel puţin nu pe bărbatul care, aşa cum promisese Magna, avea să vină într-o zi. La vârsta de doisprezece, treisprezece ani găsisem o rochie verde în pod – culoarea era aproape ca aceea a femeii frumoase din tabloul mare de deasupra scărilor. Şi atunci când în orfelinat se făcea linişte, o scoteam şi dansam singură, eu şi cu mine, în faţa oglinzii, fără să văd petele de mucegai şi găurile din materialul fragil. *Eşti urâtă,* mormăia oglinda, posacă – dar asta nu mă deranja, deoarece îmi imaginam că rochia îi aparţinuse unei prinţese, poate chiar contesei Danner în persoană.

În timpul copilăriei mele de la Kongslund, patronul căminului, Ole Almind-Enevold, era deja o stea în ascensiune în cadrul partidului, care, prin politica sa privitoare la drepturile sociale şi democratice inalienabile, reprezenta un centru natural pentru danezii din clasa de mijloc. Atunci când primeam vizita lui, Magdalene se răsucea hotărâtă în scaunul ei cu rotile şi dispărea în direcţia vilei albe din susul dealului. Nu ştiam dacă se temea de el sau îl dispreţuia, poate ambele. Să se lege de un om ca Ole fusese o decizie deliberată şi calculată din partea mamei mele adoptive, cel puţin aşa înţelesesem eu, pentru că el se întorcea mereu. Şi simţisem, de la o vârstă fragedă, că nu era vorba despre nimic mai puţin decât despre supravieţuirea orfelinatului.

Nu era la fel de puternic ca astăzi, dar suficient de influent pentru a afecta vecinii conservatori ai casei Kongslund, care nu aveau nici cel mai mic interes în paradisul copiilor nelegitimi, cunoscut la nivel naţional. Treptat, tinerii politicieni aduseseră o schimbare în starea de spirit şi transformaseră toate acţiunile Magnei, atât în *Søllerød Posten,* cât şi în *Berlingske Aftenavis,* într-un scop danez, eroic – pe toată linia. *Copilul găsit* devenise un simbol pentru toate lucrurile pentru care lupta partidul său – şi această campanie mă făcuse cunoscută, timp de mulţi ani, în întreaga ţară. O mişcare inteligentă şi, probabil, care mă blocase în Kongslund pentru tot restul vieţii mele.

În adolescenţa mea, cele douăsprezece jurnale ale Magdalenei au

fost singura mea consolare… Era o secţiune la care le deschideam din nou şi din nou. În februarie 1966, ea făcuse o serie de observaţii misterioase, a căror semnificaţie nu am înţeles-o niciodată pe deplin:

Încă unul a fost răpit, scria ea. *La numai 25 de zile, după ce au găsit fata. Tocmai s-a transmis un anunţ de dispariţie la radio. Este un băieţel. Oare este explicaţia pe care o caut? Oare şi Marie a ajuns aici în acest mod?*

Nu eram sigură ce anume voia să spună cu asta şi m-am enervat peste măsură. M-am aşezat pe pat şi am privit-o pe Magdalene din faţa mea, cu capul aplecat peste foaie, cu bărbia împinsă în piept, scriind fiecare literă cu cea mai mare concentrare. Dar nu am înţeles conţinutul. Cine erau cei doi copii răpiţi despre care scrisese?

La cinci ani de la sosirea mea la Kongslund, Magdalene făcuse o legătură între răpirea unui băieţel de pe o stradă din Copenhaga şi apariţia mea, ca un copil găsit. Şi acest lucru o tulburase şi o preocupase foarte mult.

M-am gândit mult la sosirea Mariei în Kongslund, în dimineaţa în care am văzut-o pe femeie pe deal. De ce să alegi acest drum, dacă orice copil poate fi dat spre adopţie, în mod anonim, fără probleme? Când am auzit de băiatul răpit ieri, a trebuit să mă gândesc din nou. Nu ştiu ce mi se pare mai deranjant – faptul că micuţii dispar atât de uşor sau că reapar atât de uşor.

Acestea fuseseră cuvintele ei – neterminate şi de neînţeles pentru mine şi nu am primit niciun răspuns atunci când am cerut o explicaţie.

Orla Berntsen stătea la fereastră, când Carl Malle închise uşa după el. Jos, în curtea interioară, Şarpele se înălţă într-un arc accentuat şi se juca atât de sus în aer, încât apa atinse uşor o rază de soare, înainte să fie pulverizată într-o ploaie sclipitoare, de culoare lila-verzui. Niciodată nu vedeai vreunul dintre angajaţii ministerului jos, în curtea interioară, deşi opt băncuţe te invitau să leneveşti lângă Şarpe.

— Lumea nu pătrunde în domeniul tău.

În vocea lui Carl Malle se simţea o urmă de sarcasm.

Protectorul lui Orla Berntsen din cartierul de case terasate din Søborg îmbătrânise, faţa îi era ridată şi părul creţ aproape cărunt, dar aspectul său autoritar rămăsese neschimbat. Nu accepta niciun argument şi îşi schimba planurile numai atunci când îi convenea. Şi faptul că avea un plan era foarte clar. Până la urmă, pentru asta fusese plătit.

— Cum merge cu băiatul tamil? întrebă fostul poliţist.

— Te referi la cel din centrul de azil nord, despre care scriu ziarele?

— Exact, băiatul de unsprezece ani, pe care l-aţi arestat…

Carl Malle rânji batjocoritor.

— Aşa vrea poporul. Refugiaţii ilegali nu sunt doriţi în Danemarca –

indiferent de vârsta pe care o au.

— Poporul…! Şi tu ai avut unsprezece ani, Orla – şi, într-un fel, ilegal. Cel puţin, nedorit, nu-i aşa?

Orla Berntsen miji ochii. Nu-i putea spune protectorului său din copilărie că tratamentul dur aplicat băieţelului tamil era provocat, printre altele, de încercarea de a distrage atenţia mass-mediei de la afacerea Kongslund. Simţi o furnicătură familiară în palme şi degete. Niciodată nu se obişnuise prea bine cu prezenţa şefului securităţii în minister. Cu faptul că bătrânul poliţist parcurgea sistematic birourile şi îi chestiona pe toţi, de la cei mai tineri şi nervoşi funcţionari până la Omul gri, la Vrăjitor şi la el însuşi.

Serile, Carl Malle îşi petrecea ore întregi vorbind cu ministrul în spatele uşii izolate fonic, ceea ce creştea nervozitatea pe toate coridoarele şi în toate colţurile ministerului, într-un mod incomensurabil. Orla Berntsen era unul dintre puţinii care ştiau cât de apropiaţi erau ministrul şi fostul şef adjunct al poliţiei. Când îi văzuse pentru prima dată împreună, fusese luat complet pe nepregătite şi rămăsese şocat. Nu avusese habar că exista o legătură între cei doi bărbaţi puternici.

Cei doi stăteau împreună în sala palatului din minister, într-o dimineaţă, în primăvara anului 2001, cu puţin înainte de alegeri, în urma cărora cu toţii se aşteptau la o înfrângere a partidului, strategii electorali, împreună cu conducătorul absolut al partidului, Enevold, o transformaseră într-o victorie, anunţând crearea unui minister de stat cu totul nou.

Pe când ce cei doi bărbaţi erau angajaţi într-o discuţie despre campania în zece puncte, pe fondul dominaţiei musulmane în cele patru mari oraşe daneze, care ar fi trebuit să fie efectuată în colaborare cu nou-înfiinţatul post de televiziune *Channel DK,* Orla se retrăsese cât putea de discret, dar nu suficient de subtil, deoarece Carl Malle îl observase, oricum.

Orla avusese o reacţie neaşteptat de puternică la această întâlnire, ceea ce nu avea de-a face cu campania. În biroul său, fusese nevoit să se întindă pe canapea şi să închidă ochii, în timp ce încerca să analizeze în ce relaţie erau cei doi bărbaţi. Nu ajunsese la niciun rezultat, nu îşi putea explica – doar că explicaţia era atât de evidentă, încât nici nu-i trecea prin minte.

La scurt timp după aceea, poliţistul pensionat venise la biroul său – ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat – şi răspunsese de bunăvoie la întrebările pe care viitorul şef de personal încă nu i le adresase.

— De unde ne cunoaştem Ole şi cu mine? Din lupta de rezistenţă. Ce crezi, cum ar fi putut supravieţui altfel micul gnom ororilor războiului..?

Carl Malle râsese zgomotos.

— Dar de ce am locuit în acelaşi cartier?

Vocea lui Orla tremura incontrolabil.

Carl Malle râse din nou.

— Danemarca este o ţară mică, Orla, o ţară foarte mică. Se aşeză cu nonşalanţă pe marginea biroului lui Orla. Din câte îmi amintesc, din respect pentru tine, Magna i-a recomandat mamei tale un cartier liniştit, iar ea cunoştea Vænget şi, pentru că eu locuiam acolo, probabil că s-a gândit la această zonă. Pe Magna o ştiu tot din mişcarea de rezistenţă. Mai multe informaţii nu am. O ştii pe Magna. Nu cere niciodată sfatul cuiva – cu atât mai puţin al unui bărbat…!

În acest moment, râse pentru a treia oară.

Explicaţia lui suna plauzibil şi, în lunile care au urmat, Orla fusese nevoit să se gândească la alte lucruri. În acea vreme, mama lui era pe moarte, în casa terasată din Søborg. Nodulii din stomacul ei crescuseră şi se înmulţiseră, formaseră un întreg şi acumulaseră toată durerea din viaţa ei, până când totul se apropie de sfârşit. Când îl sunase la telefon, pauzele dintre propoziţii duraseră, uneori, minute întregi, apoi gura lui se uscase atât de tare, încât nu putea vorbi cu nimeni.

În cele din urmă, se întorsese la Søborg pentru a se îngriji de mama lui, care stătea învelită în pături, în fotoliul albastru şi cu ochii fixaţi pe un punct, în faţă. Mâinile ei albe erau acoperite de pete roz şi vineţii, iar degetele îi tremurau, mult prea slab pentru fostele mişcări obişnuite pe deasupra pluşului lustruit.

Simţise respingerea tăcută a mamei sale atunci când se mutase împreună cu soţia sa. Nu spusese nimic, dar stătea cu buzele strânse pe tronul ei albastru. Poate de aceea Orla Berntsen nu se căsătorise cu Lucilla cât timp mama lui era încă în viaţă. La fel cum niciodată nu făcuse nicio încercare de a le apropia pe cele două femei. Lucilla, care se născuse în Cuba şi crescuse într-un vechi cartier al clasei muncitoare din portul Havana, simţise instinctiv pericolul, tăcuse şi îl lăsase pe partenerul ei de viaţă şi pe cel care o întreţinea să locuiască cu mama sa bolnavă.

Într-o după-amiază, pe biroul său se afla un mesaj, atunci când venise de la o şedinţă. Telefonase doamna Berntsen. Era 30 martie 2001. Dar când o sunase să vadă ce dorea, ea nu mai răspunse la telefon.

Plecase imediat de la minister, îşi lăsase bicicleta, luase un taxi de pe Børsbroen şi se dusese la Søborg. Era după-amiaza târziu.

Stătea întinsă pe burtă pe terasă, în soare, de parcă dormea. Vecinii se ridicaseră, doar pe jumătate, din şezlongurile lor şi aruncaseră o privire pe deasupra gardului viu, o văzuseră acolo, dar, de ani de zile, nu-i mai interesa ce se întâmpla dincolo de gardurile lor. Nu-i mai interesa nici măcar moartea. Ca o excepţie, pianistul sărise peste sonata lui de după-amiază. În acel moment, în Frydens Vænge domnea

liniştea absolută.

O dusese în sufragerie, pe canapea, cu faţa spre sud. Ea privise întotdeauna în această direcţie. Stomacul lui făcea zgomot şi se apucă de pântece. Apoi se dusese afară, pe terasă, unde ea stătuse întinsă. Pe poarta grădinii se aşezase o mierlă. Se întoarse în casă. Se gândi la seara de pe râul în care murise Prostănacul, la ochiul de pe frunză, care se holba la el.

Se aşeză în fotoliul cu braţele lustruite, în care nu stătuse niciodată. Gurli Berntsen, ştearsa secretară pensionată, fusese tolerată şi ignorată timp de patru decenii în Frydens Vænge, suferise de o boală gravă, se prăbuşise şi murise pe terasa lor.

Musca şi Lucilla organizaseră funeraliile în locul lui. El a stat în primul rând de bănci al unei capele aproape goale şi a păşit pe drumul spre mormânt, prin ploaia care curgea pe marginea umbrelei sale. Lucilla îl înţelegea, dar ştia că Orla Pil Berntsen, fiul nelegitim al lui Gurli Berntsen, nu dorea să fie ajutat şi nu-i spuse nimic.

Îşi petrecuse apoi zile întregi în casa din Søborg. Se ducea la etaj şi se holba la pereţii albi. Se aşeza pe pat şi îl privea pe bărbatul care arunca mingea de plajă portocalie în aer, şi la băiatul care întindea braţele în aer, cu degetele depărtate, pentru a prinde mingea.

Strănută şi închise ochii.

La o săptămână după înmormântare, lumea lui era, încă, plină de imagini intermitente, pe care ea i le lăsase. Dormea în patul mamei sale, la etaj, în timp ce Lucilla avea grijă de fiica ei, în Gentofte.

Într-o seară, Lucilla, care crescuse într-o lume mult mai ciudată decât Danemarca, îl găsi la baza unui gard mic, în spatele mormântului.

— Sunt însărcinată, îi spusese.

În acea noapte dormiseră împreună în patul mamei sale, iar timpul se dăduse înapoi, până când nu mai putea merge mai departe. Lucilla ţipă de parcă ar fi văzut o fantomă. Se ridicase din pat şi se uita în oglinda ovală a lui Gurli Berntsen, cu ramele lustruite din lemn de trandafir, de parcă s-ar fi uitat direct pe tărâmul morţilor. Orla aprinsese imediat lumina, dar mama sa plecase pentru totdeauna. Lucilla se apropiase de el în întuneric, îi acoperise corpul cu al lui şi finalizase târgul pe care îl făcuse în urmă cu mulţi ani cu îngerul ei protector, atunci când sirenele navelor răsunau în portul Havana şi doi străini se sărutau.

A doua zi, ea îi ceruse mâna.

Se căsătoriră pe 7 aprilie, la numai două săptămâni de la înmormântare – cu viitorul ministru de stat, Ole Almind-Enevold, în calitate de martor. Un singur ziarist aflase de eveniment şi făcuse o fotografie clară, atunci când plecau de la biserică. Într-adevăr, fotografia nu era lipsită de o urmă de umor, ţinând cont că ministrul

responsabil cu imigrarea şi deportarea mergea cu o jumătate de pas în urma şefului său de personal, care ţinea de braţ o mireasă cu pielea măslinie, exotică, conducând-o spre altarul creştin.

Fotografia fusese publicată a doua zi, în duminica de Florii, pe pagina 9 a unui singur ziar naţional. În afară de această unică scurgere de informaţii, partidul a reuşit să ţină în secret episodul care nu ar fi cauzat decât confuzie în rândul viitorilor alegători.

S-ar putea numi o ironie a sorţii faptul că exact acea fotografie avea să reprezinte, într-o zi, declanşarea propriu-zisă a afacerii Kongslund şi avea să provoace moartea atâtor oameni.

Păstrase casa terasată fără a face vreo modificare, până când Lucilla îl adusese pe lume pe micul hoinar. De atunci, casa rămăsese goală şi era curăţată, o singură dată pe lună, de o firmă de curăţenie.

Acum, că îşi părăsise familia, se mutase în casa din Sebørg.

În fiecare după-amiază se ducea la Frydens Vænge şi se aşeza în sufrageria neschimbată de la moartea mamei lui. Se aşeza în fotoliul ei, cu antebraţele pe tapiţeria subţire. Cu ochii închişi. În depărtare, pianistul cânta o sonată de Brahms. În ritmurile ascuţite, el auzea cuvintele pe care le împărtăşise cu Severin: *Lenea. Lupta pentru putere. Falsitatea. Lăcomia. Lipsa de loialitate. Aroganţa. Insensibilitatea…*

— *…Nehotărârea.*

Îşi auzise propria voce în cameră, ca o şoaptă.

— Nehotărârea nu ajută pe nimeni cu nimic!

Carl Malle îi apăru în minte.

Spiritul îi zbură înapoi la minister şi ateriză pe scaunul de birou, înainte ca Malle să-şi dea seama că fusese într-o călătorie lungă de şapte ani în trecut.

— Dacă afli ceva de la vechii tăi prieteni, în special de la Severin, aş vrea să ştiu!

Orla Berntsen deschise ochii şi privi în sus. Fostul poliţist îşi făcuse meseria, normal. Ştia de despărţirea lui şi că se întorsese în casa terasată a mamei sale moarte, din Frydens Vænge. Era treaba lui să ştie astfel de lucruri.

La numai o lună după căsătoria sa cu Lucilla, Orla o vizitase pe Magna şi îi pusese întrebarea la care Carl Malle răspunsese, cu puţin timp înainte, atât de sigur pe sine:

— *De ce locuiesc în acelaşi cartier cu Carl Malle?*

Cu toate acestea, de la Magna avea să obţină un răspuns complet diferit faţă de cel pe care îl dăduse ofiţerul de poliţie.

— Şi eu m-am întrebat de multe ori, spusese Magna. Dar din câte am înţeles eu, lui Gurli… mamei tale… i-a fost recomandat cartierul de un prieten foarte bun.

— Nu i aţi recomandat dumneavoastră casa?

— Sigur că nu…! Magna izbucni într-un râs gutural. Noi îi îngrijim

numai pe copii, Orla, băiatul meu – nu putem avea grijă şi de adulţi, asta trebuie să facă ei singuri!

Nu înţelegea jocul în care era implicat. Dar teama acţiona în el ca o nelinişte uşoară, care apărea alternativ în degete, umeri sau în muşchii feţei. Simţi că respiră mai greu şi putea auzi deja poreclele care aveau să fie găsite prin minister.

Încercase să dea de Magna, din sufrageria din Frydens Vænge, dar ea nu răspunse. Apoi formă numărul de la Kongslund, dar Susanne Ingemann îi spusese fermă că domnişoara Ladegaard nu dorea să fie deranjată şi că ea însăşi nu putea spune nimic despre evenimente, din păcate.

— Ce aş putea şti eu despre povestea dumneavoastră? Eu am ajuns de-abia în 1984 la Kongslund, spuse cu un uşor tremur în glas.

Era evident speriată şi îşi dădu seama că minţea.

— Am încercat să stabilesc o întâlnire cu Marie Ladegaard, spuse Carl Malle, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Orla. Nu este foarte dornică, aşa că probabil voi merge acolo neanunţat. Într-adevăr, nu prea iese din casă.

Orla îşi pusese ochelarii pe birou, în faţa lui şi fostul şef de poliţie se transformă într-o siluetă uşor destrămată pe margini. Se temea că aliatul său din copilărie – cu instinctul său de poliţist care nu avea să iasă niciodată la pensie – simţise trădarea pe care o comisese cu numai câteva ore în urmă.

Încălcase orice fel de încredere şi depăşise toate limitele. Se temea că îi auzise trădarea, că în vocea lui răsuna, încă, nebunia care îl făcuse să îl sune pe Severin, să îi povestească totul şi să stabilească o întâlnire.

Simţise nervozitatea din vocea avocatului, dar, în ciuda anilor plini de ostilităţi, Severin fusese de acord să se întâlnească.

Nu se puteau întâlni la firma de avocatură, pentru că Orla Berntsen era prea cunoscut. Apariţia unui funcţionar de stat, care aderase personal la politica de imigrare dură a guvernului, în unele din puţinele locuri de refugiu pentru fugarii nevoiaşi, ar fi fost greu de explicat şi Søren Severin Nielsen ar fi fost stigmatizat pe vecie.

Apartamentul lui Søren era, de asemenea, exclus. Acolo apăreau, din când în când, refugiaţi neanunţaţi şi prietenii acestora şi, de asemenea, îl contactau tot felul de jurnalişti, în căutarea unor mici contribuţii umanitare, pentru o ediţie plictisitoare de luni. Prin urmare, opţiunile lui Orla se reduseseră la un cartier pe care îl cunoşteau amândoi foarte bine şi unde încă mai locuiau părinţii adoptivi ai lui Severin. Aranjară să se întâlnească în casa terasată roşie din Frydens Vænge.

Severin ajunse, ca de obicei, cu o jumătate de oră mai târziu. Era roşu la faţă, părul i se rărise şi avea o burtă generoasă, deoarece îşi

spăla durerea provenită din înfrângeri, ca şi serile libere, cu câte o bere. Sau cu două-trei, în funcţie de cât de multe procese de cerere de azil pierduse în timpul zilei. Orla îi întinse mâna, dar fostul său prieten îl ignoră şi murmură încet numai „Salut”. Se duseră, fără vreun cuvânt sau fără a se privi, în casă şi se aşezaseră pe canapeaua pe care Orla o întinsese pe mama sa, în urmă cu şapte ani. De acolo priviră tăcuţi bibelourile de pe pervazul ferestrei, îngerul cu aripile întinse şi ţărăncile cu bonete albe.

În cele din urmă, Orla rupse tăcerea:

— Ai primit vreun plic…?

Severin dădu afirmativ din cap şi puse un plic în faţa lui, pe masa din teracotă.

Se dădură, şovăind, aproape unul de altul, pentru a putea vedea amândoi şi, uimitor, Orla nu simţi disconfortul pentru care se pregătise la apropierea fizică. Nu mai atinsese un alt om – în afară de strângerile de mână oficiale, de când se culcase cu Lucilla la scurt timp după înmormântarea mamei sale.

— Exact acelaşi conţinut, spuse Severin. Formularul, botoşeii pentru copii… fotografia casei Kongslund.

Orla Berntsen se duse în bucătărie şi desfăcu o sticlă de vin alb.

Puse paharele pe măsuţa de cafea.

— Nu ştiu ce înseamnă, Severin. Sau ce crede *Fri Weekend* despre asta.

Avocatul fixă plicul şi scrisoarea.

— După părerea mea, ziarul nu are încă nicio dovadă concretă că s-a întâmplat ceva, spuse Severin sobru. Nu se spune nicăieri că orfelinatul Kongslund a dat vreodată spre adopţie copii ai unor personalităţi – sau că a încercat să le ascundă originea, astfel încât aceasta să nu mai poată fi reconstituită. Severin aruncă o privire la scrisoarea enigmatică de pe masă. Probabil este numai o presupunere a lui Knud Tåsing şi el a presupus deja foarte multe, după cum ştii.

— Un singur caz ar fi suficient, spuse Orla, arătând spre formularul cu puţinele informaţii despre copilul cu numele de familie Bjergstrand. O adopţie secretă. Şi nu mă interesează…

Făcu o pauză.

— Că ai un trecut pe care nu îl cunoşti, completă Søren propoziţia.

Orla se crispă, dar nu spuse nimic.

— Te temi că mama ta nu a fost cea care spunea că este. Sau poate că nu a fost deloc mama ta…

Orla Berntsen se ridică de pe canapea, cu un mic gâfâit.

— Nu, spuse el. Ea a murit. Dar a fost întotdeauna mama mea.

Auzi el însuşi cât de absurd suna.

Severin luă o înghiţitură de vin, aşa cum făcuse odată în camera de studiu din faţa marelui lor confesional, cu puţin timp înainte ca Orla

să sacrifice prietenia lor pentru o carieră de funcţionar, sub protecţia lui Almind-Enevold.

Orla se aşeză în fotoliul albastru.

— Ai format vreodată numărul mamei tale adevărate, pe care îl purtai mereu la tine…?

Cuvintele apăruseră spontan pe buzele lui Orla.

Severin puse paharul de vin pe masă. Misterul mamei lui Orla fusese uitat.

— De unde ştii de asta? întrebă el.

— Mi-ai povestit o dată. În camera de studiu.

— Nu am sunat-o niciodată, nu.

Orla nu spuse nimic.

— La un moment dat, s-a făcut prea târziu. Şi apoi am devenit eu însumi tată.

— Ai povestit că Marie ţi-a dat numărul. De unde îl avea?

— N-am nicio idee.

— Atunci nici tu nu ştii nimic despre trecutul tău, despre istoria ta.

Severin schimbă brusc subiectul.

— Îţi aminteşti când ţi-am povestit despre Kjeld, fiul administratorului nostru de bloc?

— Da.

— În afară de tine, nu i-am mai mărturisit decât… fostei mele soţii, Bente. Nu i-am povestit niciodată fiicei mele. Severin se căsătorise în 1988, devenise tată şi îşi înfiinţase firma, odată cu creşterea valului de refugiaţi. Petrecea foarte puţin timp acasă.

— Poate că, în realitate, l-am ucis pe fratele meu vitreg, Hasse, pentru a doua oară.

În acest moment, Orla se simţi copleşit de nevoia acută de a-i povesti lui Severin despre incidentul care îi schimbase viaţa – despre seara de pe râu, cu Poul şi Karsten şi despre Prostănacul rănit, care, urlând de frică, se prăbuşise în apa tulbure.

Dură mai puţin de zece minute ca să povestească întâmplarea demult trecută.

— Când ne-am întors, era mort, îşi încheie mărturisirea. Şi acolo stătea, pur şi simplu… ochiul… pe o frunză.

— De ce eşti atât de sigur că a fost mâna ta cea care… Severin stătu un moment să caute cuvintele corecte… care a comis fapta?

Orla descria cu degetul mişcări mici, circulare pe braţele fotoliului.

— Pentru că eram capabil de asta, spuse el obosit.

— Ar fi putut fi, la fel de bine, mâna lui Poul. Ai spus deja că era diabolic.

Acum vorbise avocatul din Severin.

Degetul lui Orla se opri pe pluş.

— Nu, am auzit un sunet care ieşea din mine.

— Ce fel de zgomot?

— Ca o cascadă, care trece prin…

Făcu o pauză.

Severin se încruntă.

— Te gândeşti vreodată la oamenii pe care îi distrugi, ca funcţionar, fără ca ei să ştie vreodată de ce…

Şeful personalului ministrului de stat se ridică din fotoliul albastru şi pufăi nervos.

— Ce întrebare ciudată mai este şi asta?

— De când drumurile noastre s-au despărţit şi primii refugiaţi iranieni din 1985 au iniţiat o petiţie privind dreptul la azil şi la permise de şedere, nu mai avem aceeaşi părere, deşi am crescut în acelaşi cartier. Asta s-a întâmplat în urmă cu mai mult de douăzeci de ani, Orla. La început, lumea mea era destul de dreaptă, dar acum lumea ta este cea care arată calea.

Orla Berntsen pufni.

— Tu eşti, de fapt, mâna care atacă rapid din întuneric… Tu eşti călăul care ucide fără ezitare un băiat tamil de unsprezece ani. De ce?

Orla Berntsen făcu un pas înapoi şi pufni. Putea simţi parfumul dulce al degradării unui avocat falimentar.

— Doamne Dumnezeule, chiar eşti melodramatic. Pentru că aşa vrea populaţia. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Cetăţenii aleg guvernul de care se simt cel mai bine protejaţi şi care le garantează viitorul ţării în care vor să trăiască. Ei sunt cei care se apără împotriva tuturor străinilor care ameninţă coeziunea ţării. Însăşi populaţia stabileşte mijloacele. Tu lucrezi împotriva ei. Asta înseamnă democraţie.

— Asta-i o minciună. Cei mai mulţi danezi l-ar proteja pe băiat. Vrem să ajutăm oamenii aflaţi la ananghie. Aşa s-a întâmplat şi cu evreii în cel de-al Doilea Război Mondial, cărora le-am fost alături.

— Evreii… Orla sesiză agresivitatea incontrolabilă din vocea sa şi trase adânc aer în piept, pentru a-şi domoli răsuflarea pe care Severin nu trebuia să o audă. Acceptăm rădăcinile şi casele oamenilor, atunci când ele pornesc de aici… Nu ai fost niciodată marginalizat pentru că ai fost adoptat? Îi era clar că această comparaţie şchiopăta, dar nu se putea opri. Se împuţinează, Severin… mor – aproape la fel de sigur ca şi Kjeld!

Severin se ridică de pe canapeaua de lemn de mesteacăn şi, pentru o clipă, faţa îi strălucise ca luna roşie în amurg. Se plimbă câţiva paşi prin sufragerie şi se opri la uşa care dădea spre hol.

— Poţi păstra scrisoarea mea, Orla Pil Berntsen, în mod evident, te deranjează mai mult decât pe mine. Nu te pot ajuta. În acest moment, eşti la fel de încăpăţânat ca toţi ceilalţi. Este un mister pentru mine că avem istorii similare şi că odată am fost chiar prieteni. De ce… nu mai

pot să înţeleg. Dar nu contează. Mâine vei avea pe birou cererea mea pentru un permis de şedere, din motive umanitare, pentru băiatul tamil. Şi gândeşte-te la propria ta poveste, înainte să ridici mâna.

— Doar stă acolo şi gâfâie şi nu face nimic *constructiv*…

Carl Malle plecase iritat de la Orla Berntsen şi acum indignarea lui plutea în biroul ministrului de stat.

— Sunt ferm convins că toţi cei cinci băieţi din această generaţie au primit blestemata de scrisoare. Am interceptat o conversaţie între Asger Christoffersen din Århus şi Peter Trøst, din care reieşea că amândoi au primit salutul anonim.

— Ai interceptat conversaţiile unui post de televiziune…? întrebă ministrul neîncrezător.

— Da. Şi un observator astronomic, care el însuşi trage cu urechea şi ascultă întregul univers. Din când în când, este foarte practic să poţi apela vechile contacte, trebuie să fii de acord cu mine.

— Ce i-ai povestit Susannei Ingemann? Ministrul de stat stătea la fereastră şi privea în curtea din spate.

— Că am clasificat scrisoarea anonimă ca fiind acţiunea unui psihopat, ca o posibilă vestire a unei fapte mult mai drastice. Poate un atentat sau un atac terorist. În vremuri ca acestea, nu poţi fi suficient de atent atunci când Ministerul de Stat primeşte astfel de ameninţări… Şi, probabil, şi Kongslund se află într-un astfel de pericol. Imaginează-ţi – copii mici, care sunt aruncaţi în aer de musulmanii nebuni. Este de neînchipuit.

— Da, spuse ministrul revoltat. Lumea în care trăim este îngrozitoare.

Carl Malle clătină din cap afirmativ.

— Suntem interesaţi să depistăm sursa plicului şi a literelor tăiate şi am adunat numele tuturor familiilor care au adoptat copii, în anii 1961 şi 1962, de la Kongslund. Susanne Ingemann ne este utilă, chiar dacă ea nu este, desigur, în măsură să ne ofere o perspectivă asupra vechilor documente…

— Şi dacă ai numele de familie…?

— Găsim şi adresele actuale ale copiilor. Ei au plecat de mult timp – dar, odată ce avem coordonatele geografice ale expeditorului, le putem compara cu lista.

Ministrul de stat strânse pumnii.

— Carl, trebuie să verifici vechea Protecţie a copilului. Şi vezi ce poţi afla de la Autoritatea Tutelară. Ai toată autoritatea. Da, ştiu, am mai încercat odată – fără succes, dar influenţa Magnei nu mai este atât de mare acum. Aş vrea ca fiecare nenorocită de cutie din arhivele lor să fie examinată, fiecare dosar şi fiecare mapă în care ar fi putut fi stocat ceva. Vreau ca tu personal să verifici fiecare bucăţică de hârtie,

de aici şi din străinătate, pe care cineva ar fi putut scrie acest nume de rahat – *John Bjergstrand.* Caută toate familiile care au adoptat copii în acea perioadă şi verifică dacă au fost vreodată contactate de necunoscuţi interesaţi în vreun fel de copiii din Kongslund.

Carl Malle zâmbi uşor.

— Toate bune şi frumoase, dar acum cea mai mare problemă a noastră este Severin.

Enevold îşi strânse lent mâinile în dreptul bărbiei.

— Severin, spuse cu dispreţ. Un băiat respins, care a epuizat toate şansele. Avocatul tuturor sufletelor pierdute şi rătăcite, al escrocilor şi impostorilor care vin în Danemarca. Unde este problema?

— Cei doi s-au întâlnit aseară. Nu pentru mult timp – dar s-au întâlnit.

Privirea ministrului străluci.

— Am pus un om să-l supravegheze pe Severin. Direct de la firmă s-a dus la Frydens Vænge, unde Orla i-a deschis uşa. Carl Malle plesni din degetele sale groase. Şi… *voilà*… s-au întâlnit din nou.

— Ştim despre ce au vorbit?

— Nu, dar nu ar trebui să fie greu de ghicit, nu-i aşa?

— Contactează-l… Ministrul se opri. Avocatul refugiaţilor şi radicalul guvernamental în aceeaşi barcă. Acest lucru s-ar putea termina cu un dezastru. Carl Malle îşi ieşise din fire, ca şi cum şi-ar fi dat seama că Ole Almind-Enevold se deschisese prea mult în faţa lui Orla şi, la un moment dat, în timpul petrecut la universitate, îi povestise că Severin fusese în acelaşi orfelinat ca şi el. În opinia sa, acest lucru reprezenta un risc colosal.

Fostul poliţist trase adânc aer în piept.

— Îi voi contacta atât pe Orla, cât şi pe Severin Nielsen şi mă voi asigura ca legătura lor să fie întreruptă. Şi voi discuta cu Susanne Ingemann – şi cu Marie Ladegaard – şi după aceea voi merge la Århus, la Asger Christoffersen. Pe Peter Trøst îl putem lăsa în seama profesorului.

Ministrul se lăsă pe spate. Calmul se instalase pe chipul său cu trăsături feminine, proaspăt bărbierit. Atunci când Carl Malle îl cunoscuse, Ole era un băiat slab, pe care luptătorii pentru libertate cu vârste mai mari de-abia îl observau – cu excepţia momentelor în care aveau nevoie de cineva pentru a le face comisioanele, pentru a transmite mesaje sau a transporta explozivul dintr-un capăt al oraşului în altul. Un astfel de tip slab nu ar fi fost niciodată suspectat de germani, credeau ei. În plus, Ole nu punea întrebări şi nu se răzgândea niciodată, dacă se punea în mişcare.

Carl Malle n-ar fi crezut niciodată în viaţa lui că Ole va ajunge vreodată altceva decât un curier.

Când fusese numit pentru prima dată, în 1979, la minister,

puternicul ofiţer de poliţie făcuse o anchetă discretă cu privire la istoria sa, pentru că erau zvonuri că ar fi avut o mamă comunistă şi în acei ani, comunismul era luat foarte în serios. În Nicaragua câştigaseră sandiniştii, Uniunea Sovietică ţinea Europa de Est într-o strânsoare de fier şi ziua de 1 mai era sărbătorită în toată Europa ca mare sărbătoare naţională, cu mulţimi uriaşe pe străzi. Malle făcuse echipă cu un vechi prieten din serviciile secrete din poliţie şi cei doi ofiţeri de poliţie îşi făcuseră treaba rapid şi discret – şi cu o concluzie oarecum liniştitoare. Proaspăt numitul ministru crescuse într-o exploataţie forestieră la sud de Vejle, având un tată care îşi pedepsea unicul fiu cu toate instrumentele care îi picau în mână (asta era înainte de timpurile „mai bune”, ale umeraşului de haine), iar mama lui devenise comunistă după Revoluţia Rusă din 1917. Dar nimic nu lăsa impresia că el ar fi fost infectat. Mama îşi împinsese fiul în lupta de rezistenţă, luând în considerare că nemţii nu erau atât de periculoşi pentru el ca soţul ei imprevizibil – punându-l astfel, indirect, în legătură cu Malle.

Când Carl şi camarazii săi cei mai apropiaţi fuseseră trimişi, în septembrie 1943, la Copenhaga, Ole îl urmase şi o întâlnise pentru prima dată pe Magna la Skodsborg, când începuseră transporturile de evrei. Mai târziu, în timp ce studia dreptul, o cunoscuse pe Lykke, cu care se căsătorise în ziua când împlinise douăzeci şi unu de ani. În 1957, fusese desemnat pentru a se ocupa de deţinuţi, un proiect despre deţinuţii de sex feminin şi pentru a analiza influenţa închisorii asupra bunăstării lor. Încă de la începutul proiectului, proaspătul jurist cu copilărie grea dezvoltase teza interesantă – şi, surprinzător, făcută în funcţie de sexe –, că o închisoare afecta, cu siguranţă, mai mult prizonierii femei decât pe deţinuţii bărbaţi. Motivul pentru acest lucru ar fi fost faptul că acestea nu îşi puteau urma cel mai vechi şi mai puternic instinct din lume – împlinirea nevoii de a fi mamă.

Această parte din notiţele despre viaţa lui Almind-Enevold o scrisese Carl Malle însuşi – şi apoi o ascunsese, pentru că nu vedea nicio necesitate de a pune alte persoane pe urma evenimentelor care puteau fi asigurarea lui de viaţă, în cazul în care Ole ar deveni vreodată duşmanul său. Tânărul jurist în devenire şi aspirant la o carieră politică importantă avea o problemă maritală, din ce în ce mai mare: de trei ani, el şi Lykke încercau să facă un copil, dar Lykke nu rămânea însărcinată, în ciuda tuturor încercărilor şi eforturilor.

Tânărul jurist era deosebit de afectat de deficienţa soţiei sale, în acest moment absolut existenţial al vieţii. Visase atât de mult timp la un fiu, încât nu îşi putea imagina nicicum o viaţă fără un urmaş. Unul dintre motive ar fi putut fi amintirea propriei sale copilării şi anii de coşmar petrecuţi cu tatăl său taciturn şi violent.

Lykke îi refuzase şansa de a demonstra că el putea face totul mai bine şi că tiparul putea fi schimbat.

În această situaţie fără ieşire, soarta a intervenit şi şi-a ridicat braţul subţire, de parcă le făcea cu mâna muritorilor acolo de jos, în infern. Era în aprilie 1960. Se spune că Dumnezeu şi diavolul sunt creaţi numai din imaginaţia oamenilor – dar soarta, cu caracterul ei imprevizibil, schimbător şi aparent, era omologul feminin al celor doi domni răutăcioşi.

Ministrul se cufundă în gândurile sale.

— Carl… de ce acum? De ce tocmai acum…?

— Este de o importanţă crucială să rezolvăm… Fostul poliţist ezitase o clipă înainte de a vorbi. Încă ceva, un lucru pe care nu ştiu cum să-l interpretez. Aceasta era o declaraţie care ieşea destul de rar din gura lui Carl Malle. Şeful securităţii se aplecă în faţă. Există un comisar criminalist – mai exact, un comisar criminalist pensionat, care i-a furnizat o informaţie actualului şef de la departamentul Omucideri, informaţie care, evident, are ceva de-a face cu afacerea Kongslund.

Ole Almind-Enevold ridică din sprâncene.

— Dacă sunt corect informat, colegul pensionar i-a sugerat succesorului său să reia investigaţia unui caz nerezolvat, mai vechi, al unui cadavru de sex feminin – o moarte misterioasă pe plaja din apropiere de Kongslund. Asta e tot ce ştiu. Nu am primit această informaţie personal de la şeful departamentului de Omucideri, ci de la un angajat… care îmi prezintă regulat câte un raport.

— Aha.

— Va trebui să mai fac cercetări.

— Dumnezeu ştie.

Acesta a fost ultimul ordin explicit al unui vechi aliat, înainte ca soarta să lovească cu o forţă pe care nimeni nu ar fi crezut-o posibilă.

Carl Malle se ridică, fără alte comentarii, şi părăsi biroul.

PARTEA a III-a
EVA

16
SKODSBORGUL REGAL

12 MAI 2008

Kongslund a fost construit în lunile în care a fost adoptată Constituţia, ceea ce, fără inspiraţia unui rege iubit de întregul popor, nu ar fi fost posibil. Aşa spunea legenda.

Şi cum câţiva ani mai târziu seriile de domnişoare hotărâte de la Protecţia copilului din Copenhaga porniseră în căutarea unui cămin pentru copiii nedoriţi ai danezilor – ce alt loc ar fi fost mai potrivit decât locul favorit al Regelui Cetăţean? Niciunul! Regele însuşi era fiul unei mame frivole, iresponsabile – de care fusese separat, copil fiind, şi ca adult avusese o amantă din popor, pe care o făcuse soţia lui nelegitimă şi gusta din plăcerile vieţii de zi cu zi; după aceea se ridicase la ceruri, fără un moştenitor, astfel că ramura sa din arborele familiei regale era la fel de moartă ca şi crapii din lacul grădinii zoologice, în care îi plăcea atât de mult să pescuiască.

Oh, da. Iubise Kongslund.

Constituţia, pe de altă parte, o semnase destul de absent – între două reprize de pescuit.

Probabil că scăpasem ceva din vedere, m-am gândit atunci când ministerul intensifică vânătoarea autorului scrisorii anonime.

Trebuie să se fi întâmplat ceva decisiv când încă eram destul de mică; ceva ce nu observasem şi care fusese gestionat atât de discret, încât după aceea nu am putut găsi nicio urmă.

Am parcurs din nou cu atenţie documentele care ar fi putut aduce, poate lumina în întuneric.

În lunile de după apariţia mea, în Camera sugarilor fuseseră aduse opt paturi din lemn vopsit, mici, albe – patru pe peretele de nord şi patru pe peretele de sud. Atât ştiam. Când camera se umpluse, atârnaseră opt biberoane pe un suport de sub tavan, iar asistenta de noapte putea lăsa sticlele jos, până la copii, prin intermediul unui sistem sofisticat cu cabluri, care puteau bea fără a exista pericolul de a scăpa biberoanele din mână. Magna negase întotdeauna în faţa presei existenţa acestui stativ cu biberoane, susţinând că am văzut fantome.

— Mica mea Inger Marie, iar crezi că trompele elefanţilor sunt fire! îmi spunea cu un zâmbet – dar vocea o trăda.

Nu îşi dăduse seama că micuţii din Camera sugarilor îşi împărtăşeau secretele, dinainte ca adulţii să considere că acest lucru este posibil.

M-am întors înapoi în primul meu an petrecut în vechiul conac, în timp ce căutam semnele care – şi eram foarte sigură – trebuie să fi fost

lăsate în urmă.

Bunicul Magdalenei tocmai terminase fundaţia, când s-a petrecut un eveniment pe care nu avea să-l mai uite tot restul vieţii. În partea de sus a dealului de deasupra şantierului se afla punctul de observaţie preferat al regelui, atunci când se afla în reşedinţa de vară din apropierea Palatului Skodsborg. La jumătatea lunii martie 1848, acesta se împiedicase de o rădăcină de copac şi alunecase pe fund până la baza dealului, în şantier, unde se proptise în singura buturugă care nu fusese încă scoasă din pământ.

Din întâmplare, constructorul speriat se afla la poalele versantului şi a observat căderea regelui. Alergă îngrozit să-l ajute şi făcu o plecăciune. Regele deschise ochii şi îşi pironi privirea pe fundaţia proaspăt turnată a imensei vile. Prin acest accident plin de noroc, soarta colinei a fost pecetluită.

Vila Kongslund a fost construită în aceleaşi luni în care fusese scrisă Constituţia statului Danemarca. În timpul verii în care monarhia absolută făcea loc unei constituţii, se spune că regele s-a ocupat mult mai intens de construcţia vilei din fiord decât de elaborarea complicată a textului constituţional. Întotdeauna îşi croia drumul prin pădure gâfâind uşor, atunci când reuşea să evadeze din viaţa rigidă de la palat şi de la şedinţele plictisitoare în timpul cărora prefera să doarmă. Pe şantier îi saluta fericit pe meşteri.

— Ce loc fantastic – ce fagi puternici! îl auzea bunicul Magdalenei strigând, în timp ce trăgea din pipă atât de tare, încât vârfurile mustăţii sale regale se pârleau din cauza căldurii.

Când tutunul se consuma, uneori îi venea ideea să umple pipa cu tot felul de frunze şi să le transforme într-un fum negru albăstrui.

— După cum văd, ai făcut o cameră între turnuri, de unde poţi privi pe deasupra fiordului, până în Suedia, spunea el prin norii de fum.

— Dar bineînţeles, doar a fost ideea Voastră! protesta arhitectul cu modestia proprie subordonaţilor.

— Da, da, da, spuse regele, se aşeză sub cei doisprezece fagi de pe deal şi pufăi, fermecat, în continuare. Cât de mult iubesc această oază verde!

În jurnalele sale, Magdalene redase descrierile tatălui său. Regele se ducea cu telescopul său lung, regal, sub fagi şi privea pe deasupra fiordului şi a insulei Hven, iar când clădirea fusese terminată, regele îi dăruise telescopul arhitectului casei Kongslund, ca mulţumire pentru eforturile sale. În una din ultimele zile înainte de finalizarea construcţiei, Alteţa Sa Regală se apropiase din spatele trunchiurilor groase de fagi cu marea sa dragoste la subraţ.

— Acesta este castelul despre care ţi-am povestit, Louise, spuse el şi micuţele frunze, ieşite din pipa sa, pârâiau atât de tare, încât faţa de-abia i se mai vedea din fumul gros.

— Cred că a meritat efortul, veni răspunsul ei oarecum criptic. Ea însăşi dăduse un copil spre adopţie, cu ani în urmă, pe care îl născuse în secret în urma unei aventuri cu şambelanul Berling – de unde am tras concluzia că femeile sunt şi au fost întotdeauna cele care transformă activităţile haotice ale bărbaţilor, ţesându-le într-o plasă inteligibilă pentru toată lumea.

Regele Cetăţean a murit la sfârşitul anului 1863, fără a lăsa un urmaş la tron sau moştenitori; probabil că ştia de mult că acest lucru nu era posibil – nici măcar cu pasionala domnişoară Rasmussen alături de el. Prin urmare, odată cu el a murit şi ultimul descendent al vechii familii regale şi naţiunea a trebuit să găsească un alt rege. Aproape că se poate spune că regatul a adoptat o nouă familie regală, pentru că nu putea fi găsită una proprie.

— Marie!

La uşa mea se auzi un ciocănit.

Am tresărit. Ca de atâtea ori înainte, făcusem din nou legătura între povestea Kongslund şi soluţia ghicitorii mele, fără să ştiu de ce. Acestea erau fantezii absurde.

— Te rog să vii imediat…! mă striga Susanne de pe hol.

M-am ridicat, mi-am luat mâinile de pe vechiul telescop regal şi am deschis uşa.

N-o mai văzusem niciodată pe Susanne Ingemann atât de tensionată ca în acel moment.

Faţa ei frumoasă strălucea, ca şi cum ar fi urcat în fugă pe nişte scări de trei ori mai lungi decât scările de la Kongslund.

Primise vizitele din partea ziarului şi a postului de televiziune cu acelaşi calm aparent, pe care avea să-l afişeze şi Magna a doua zi, fără să le dezvăluie jurnaliştilor nici cea mai mică parte din universul antic, fatidic de la Kongslund. Chiar dacă aceştia simţiseră ceva în spatele uşilor groase, Susanne Ingemann le închisese bine. Cine suspecta că secretele importante erau ascunse undeva în vila veche nu se putuse apropia nici măcar un pas în cursul zilelor trecute.

Cu Carl Malle lucrurile stăteau altfel, iar Susanne nu îmi dăduse de ales.

— Acum trebuie să coborî neapărat, spuse cu un şuierat, de parcă regretase chiar înainte să strige.

El stătea în camera din grădină, cu o ceaşcă de ceai Oolong în mână, ceai pe care Magna îl bea cu atât de multă plăcere şi pe care, acum, îl bea şi Susanne. Porţelanul fin aproape dispăruse în mâna lui mare. De-abia dacă se schimbase în aceşti ani în care fusese unul dintre oaspeţii obişnuiţi ai casei, de Crăciun sau la aniversări. Era bronzat ca întotdeauna şi zâmbetul său avea încă aceeaşi deschidere care convinsese atât de mulţi oameni, de-a lungul timpului, că este un poliţist bun la suflet, cinstit, care dorea să le ofere ajutor şi protecţie şi

căruia trădarea şi înşelăciunea îi erau străine.

Susanne şi cu mine ştiam exact cât de greşită era această impresie.

Se ridică puţin din fotoliu şi înclină capul în direcţia mea.

— Marie Ladegaard. Îţi mulţumesc că îmi dai, în sfârşit, ocazia de a-ţi adresa câteva întrebări.

Nu ştiam dacă începuse conversaţia noastră cu o urmă de ironie.

Susanne se aşeză pe canapeaua care stătea cu spatele la grădină şi la fiord, în timp ce eu am luat loc pe fotoliul din faţa şefului securităţii. Era la câţiva metri distanţă de el, dar cu contact vizual direct.

— Marie, spuse Susanne. Carl ar dori să îţi pună câteva întrebări în legătură cu scrisorile anonime.

— Nu pot spune prea multe în legătură cu acest subiect.

Vocea mea era nepăsătoare şi rostisem declaraţia oficială, pentru mai multă siguranţă, cu un uşor sâsâit.

Carl Malle mă privi îndelung, încruntat. Apoi spuse:

— Marie, Susanne mă ajută să găsesc copiii care, ca adulţi, ar putea… avea de-a face cu acest lucru. Presa a luat-o razna. În acest moment, jurnaliştii miros conspiraţii peste tot. Un astfel de lucru nu poate fi ignorat, pur şi simplu, de minister. Ministrul doreşte să se facă investigaţii în această privinţă. Desfăcu mâna şi lăsă jos ceaşca de ceai, care ateriză pe farfurie, cu un zăngănit puternic. Expeditorul a fost suficient de deştept pentru a trimite prostiile astea mai multor persoane care au avut de-a face cu acest loc… Presupun că tu şi Susanne nu aţi primit nicio scrisoare anonimă?

Am dat din cap pentru Susanne şi pentru mine.

— M-am gândit eu, spuse el.

— Dar cum va putea Kongslund să ajute poliţia? am întrebat. Aveţi nevoie de acces la arhivele confidenţiale ale Kongslund – doriţi să faceţi o percheziţie a casei?

Se înţelegea clar că nu aş fi fost de acord.

Carl Malle zâmbi în faţa furiei mele. Dinţii săi albi erau precum cei ai unui tânăr.

— Nu *facem percheziţie,* Marie. Susanne este o prietenă bună şi veche a ministrului – şi acest caz reprezintă o povară pentru toţi copiii pe care Kongslund i-a ajutat de-a lungul anilor. Contactul neoficial şi sprijinul reciproc nu pot face rău – în plus, eu nu sunt de la poliţie.

Susanne stătea liniştită, cu spatele la fiord. Faţa ei palidă avea din nou o aură roşie, care o făcea atât de atractivă în ochii bărbaţilor.

— Documentele noastre confidenţiale vor fi exceptate, i-am spus.

— Problema este că aici nu există aproape niciun document – parcă le-a înghiţit pământul.

Nu am spus nimic şi am încercat să mă concentrez să îmi ascund satisfacţia faţă de frustrarea lui Malle. Ei erau foarte siguri că Susanne era dispusă să coopereze. Era evident că venirea ei, în 1989, ca

directoare a casei Kongslund, nu oferea prea multe informaţii şi erau slabe şansele să afle numele expeditorului scrisorii din mai 2008.

— Nu am putut găsi numele sau adresele părinţilor biologici pentru niciunul din cei şapte copii care s-au aflat în Camera elefanţilor la Crăciunul din 1961, spuse Carl Malle. Eşti singura despre care ştim de unde vine… de nicăieri…

Fostul poliţist ne privi mândru, de parcă ar fi descoperit singur ceva foarte amuzant.

— În momentul de faţă avem impresia că, de fapt, toţi copiii ar fi fost abandonaţi, şi asta ne-a surprins, într-adevăr. *Unde sunt documentele?*

Îi aruncă o privire Susannei Ingemann, dar, bineînţeles, nu primi niciun răspuns.

Şi în prezenţa mea nu ar fi îndrăznit niciodată să îi adreseze întrebarea direct. Ştiam asta toţi trei.

M-am gândit la Magna şi mi-am permis un zâmbet.

— Nemesis, am spus şoptit.

Comportamentul meu obraznic a fost ignorat, lucru cât se poate de surprinzător. Carl Malle se pare că nu dorea să rişte o ceartă în acest moment al conversaţiei.

— Ar trebui să existe certificate de botez – sau măcar copii ale acestora – şi certificate de naştere, spuse el în schimb.

Avea dreptate. Copiii care nu fuseseră botezaţi, din cauză că mamele lor naturale dispăruseră după naştere, fuseseră adoptaţi cu cel puţin un document din care reieşea când şi unde se născuseră. *Şi anume, copil necunoscut, născut la N.N., de N.N., în Rigshospital.*

Data naşterii şi numele mamei ar fi trebuit să fie cunoscute.

— Unde sunt aceste documente? întrebă bărbatul masiv şi sună ca un copil nefericit, care se întorsese cu mâna goală din vânătoarea de comori după ziua de naştere a unui prieten.

Nu am răspuns, căci ce puteam spune? Ştiam mai bine ca oricine că aceste documente nu mai erau. Singurele urme care mai existau se aflau într-un compartiment secret, într-un dulap din lemn de satin, la numai câţiva metri deasupra lui.

— Şi ar trebui să mai existe şi alte documente. Protecţia copilului a întocmit scrisori de confirmare atât pentru părinţii naturali, cât şi pentru cei adoptivi.

Ştia uimitor de multe despre procedurile din acele vremuri. Mai mult decât atât, fostul şef de poliţie îmi oferise o posibilă soluţie pentru fiecare enigmă pe care o întâlnisem de mai mult timp, dar nu îndrăznisem niciodată să o menţionez cuiva: Cum îi putuse localiza Carl Malle pe Orla şi pe Severin? De mult, în Søborg, cei doi nu bănuiseră că îşi petrecuseră primii ani împreună la Kongslund. Cum reuşise să îi găsească exact pe aceşti doi băieţi, când numai

directoarea şi părinţii adoptivi ştiau despre trecutul şi despre adresa lor curentă? Până la această vizită, crezusem că avusese acces la documentele vreunei autorităţi, prin cine ştie ce canal – frustrarea lui arăta acum, totuşi, foarte clar, că nici vorbă nu fusese de aşa ceva.

Consecinţa acestui lucru era extrem de incomodă, pentru că atunci însemna că originea contactului cu Orla, Severin şi Peter putea fi numai orfelinatul Kongslund însuşi, deci Magna.

Nu puteam crede că mama mea adoptivă i-ar fi putut oferi de bunăvoie informaţiile unui bărbat precum Carl Malle, un confident vechi al lui Ole Almind-Enevold. În cazul în care aveam dreptate, nu mai rămânea decât cealaltă opţiune, pe care anterior o exclusesem ca fiind prea bizară. Trebuia să privesc adevărul în ochi: ei îi supraveghease ră pe copiii din Camera sugarilor şi îi observaseră în noile lor case, după ce plecaseră din Kongslund.

O acţiune destul de simplă, dar şi foarte drastică, mă gândisem şi mi-am dat seama cât de naivă fusesem.

Vocea lui îmi întrerupse gândurile:

— Din a doua jumătate a anului 1961 până în primăvara lui 1962, în Camera sugarilor au fost şapte copii… şi exact datele acestor şapte perechi de părinţi biologici nu le putem găsi în documente… Detaliile… au dispărut.

Mi-am ridicat ochii.

— Ce este atât de interesant la acest interval de timp? l-am întrebat.

Îmi dorisem să-i pun această întrebare Magnei de mult timp, dar i-am adresat-o acum bărbatului care mă tulbura ca nimeni altcineva şi mă făcea să mă simt nesigură. Cu această întrebare îl redusesem la tăcere.

— Care este problema, de fapt? am întrebat.

Fostul poliţist îşi regăsi cuvintele:

— Tu ai avut acces la documente…

Am îngheţat.

— Eu? Nu, bineînţeles că nu!

— Distrugerea documentelor confidenţiale se pedepseşte conform legii, Marie Ladegaard.

— Şi de ce aş face aşa ceva? Un copil adoptat, care ar dori să-şi găsească rădăcinile – asta ar avea sens, dar eu sunt singura din Camera elefanţilor pentru care nu există, cu siguranţă, niciun fel de documente.

Logica bruscă a acestei afirmaţii îi trase, pentru un moment, pământul de sub picioare, şi eu am expirat încet.

Susanne se aplecă în faţă, învăluită într-o aură roşu-brună.

— Nu există niciun motiv pentru a o hărţui pe Marie. Într-adevăr, ea nu avea niciun motiv să fure documentele altora, spuse ea.

Se înşela profund.

Pumnul lui Carl Malle se strânse din nou în jurul ceştii de ceai, care printr-o minune nu s-a spart în mii de cioburi.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care doriţi să mi-l oferiţi din nou, domnule Carl, spuse Susanne. Şi cunoaşteţi povestea mea mai bine decât oricine altcineva. Pentru nimic în lume nu aş fi tolerat ca cineva să facă rău orfelinatului Kongslund. Cu toate acestea, m-aş fi apărat cu toată puterea mea…

Carl Malle fusese făcut şah mat.

— Aici, la Kongslund, am trecut odată printr-o criză – era încă pe vremea Magnei. În acel moment, tot biroul de la primul etaj a fost jefuit şi răscolit. Poate că atunci au dispărut documentele. Poate că şi alte persoane, în afară de *dumneavoastră,* sunt interesate de aceste hârtii.

Carl Malle o privi fix şi, pentru o clipă, mi-a fost teamă ca Susanne să nu meargă cu un pas mai departe: *Poate că aţi fost chiar dumneavoastră cel care a căutat prin birou?*

Din fericire, nu se întâmplă.

— Aceste documente pot fi într-un singur loc, şi acest loc este la Magna, spuse ea şi îi pasă, astfel, responsabilitatea, predecesoarei ei.

Dar Magna se putea descurca singură şi ea ştia asta.

Eu aş fi putut numi şi un alt loc: registrul bisericii din capela de la Rigshospital. Şi acolo fuseseră menţionaţi mulţi dintre copiii adoptivi. În orice caz, aceia care fuseseră botezaţi în grabă, fie pentru că erau bolnavi şi supravieţuirea lor era pusă în balanţă – dar şi aceia ale căror mame se îndoiau de decizia lor şi insistaseră să fie botezaţi, înainte ca apoi să plece pe drumul lor. Probabil că se dusese acolo cu mult timp în urmă – aparent, fără succes. Fără un nume pe certificatul de naştere şi fără o dată concretă a naşterii, nu era uşor nici chiar pentru fostul şef adjunct de poliţie să găsească informaţii în registrul bisericii.

Carl Malle dădu din cap. Părea să simtă că ne uniserăm forţele împotriva lui, fără a putea dovedi de ce sau cum. Ceaşca stătea, încă, în pumnul său puternic, ca un mic pui de pasăre albă.

— Am de gând să dau de urma tuturor familiilor adoptive, indiferent de an, spuse el lent. Pentru a găsi locurile actuale în care se află fiecare copil. Făcu o pauză care dură cel puţin cinci secunde, înainte să continue: Scrisorile trimise către minister şi către ziar au fost puse la un oficiu poştal din Østerbro. În toată insula Zealand nu am găsit decât trei magazine care vând tipul de plic în care au fost trimise formularul şi botoşeii de copil. Unul dintre ele se află pe Østerbrogade… Din nou făcu o pauză lungă. Desigur, în această perioadă au fost adoptaţi mulţi copii în Copenhaga – totuşi, această descoperire micşorează un pic aria de căutare, spuse el.

Astfel, el îl excludea pe Asger Christoffersen ca expeditor, pentru că

locuia în Århus.

— Nu ştiu ce ar trebui să demonstreze asta, spuse Susanne Ingemann. Cel puţin, până când nu găsiţi un motiv care să-i delimiteze pe mulţi nevinovaţi de expeditorul anonim, rosti cu o expresie gravă. Chiar dacă nu văd niciun păcat în faptul că o scrisoare a fost trimisă câtorva oameni care, mai demult, au fost într-un orfelinat. Poate că acea persoană nu a dorit decât să-i ajute pe copiii adoptivi. Îl privi pe deasupra mesei, departe, parcă peste ţara nimănui şi peste deceniile care trecuseră de atunci. Apoi ea puse capăt conversaţiei, cu o brutalitate rară… Dar acestea sunt, cu siguranţă, sentimente pe care *dumneavoastră* nu le-aţi avut niciodată.

Când plecă, în ciuda şocului, fusese pe punctul de a-mi cere voie să caute prin camera mea. Să-mi cotrobăie prin pat şi prin dulapuri şi prin toate sertarele închise.

Se vedea pe el. Dar îşi reprimă această cerere.

Din nou mi-am simţit frica. Bărbatul îşi cântărea precis fiecare pas şi mai întâi voia să fie foarte sigur.

Din cine ştie ce motiv, mă îngrijora achitarea lui Asger ca potenţial expeditor. Carl Malle se putea răzgândi în orice moment, în cazul în care pista din Copenhaga nu ducea nicăieri. Îl observasem pe Asger de la distanţă: ceea ce fusese uşor, pentru că el apărea în ziare şi făcea tot mereu introduceri interesante şi îndrăgite în misterele cerului, pe care le citisem aproape pe toate. Până la urmă, eu crescusem cu vedere spre insula Hven şi spre Stjerneborg, castelul lui Tycho Brahe, pentru care simţeam o iubire intensă. Asger vizitase Kongslund în vara anului 1975, la scurt timp după ce intrase în clasa a opta. Câţiva ani mai târziu, părinţii săi îi mărturisiseră secretul vieţii sale. *Eşti adoptat.*

Ştiam că Susanne cunoştea povestea şi, de asemenea, aşa cum îl cunoştea şi pe băiat mult mai bine decât mine.

Veniseră la Kongslund în timpul prânzului. Asger şi părinţii lui călătoriseră prin Danemarca, în timp ce ţara se topea sub un val de căldură care îi îndemna pe oameni să meargă la mare. El trecuse de paisprezece ani şi nu ştia nimic despre trecutul său. Nu cunoştea nici casa, nici apa şi nici pe femeia masivă care îl îmbrăţişase atât de matern. Şi nici elefantul japonez pe roţi sau pe mărunţica fată care făcuse o plecăciune ascultătoare în acea după-amiază şi apoi îi strânsese mâna. Mă schimbasem destul de mult în câţiva ani, devenisem mai luminoasă şi mama mea adoptivă mergea, uneori, până într-acolo, încât să-mi spună că sunt frumoasă.

Cu toate acestea, el mă întrebă dacă ne mai întâlniserăm înainte. Cuvinte ceremonioase, mai ales pentru un băiat de paisprezece ani.

Eu am clătinat negativ din cap, iar el nu a mai întrebat nimic. Tatăl lui Asger a intervenit palid şi a spus că vrea să facă o scurtă plimbare

pe plajă. Curând după aceea, l-am văzut stând pe o piatră lângă apă, de parcă ar fi făcut insolaţie. Mama lui Asger se aşezase, între timp, cu Magna în camera din grădină şi bea ceai Oolong.

Eu l-am condus pe Asger în Camera sugarilor şi i-am povestit.

— Aici am fost. Apoi i-am lăsat o clipă pentru a privi totul.

Elefanţii albaştri ţopăiau în jurul nostru pe pereţi – dar el se duse direct la uşa de pe terasă şi îşi lăsă privirea să rătăcească pe deasupra fiordului.

— Acolo este Hven? întrebă el, stând cu spatele la mine.

I-am urmărit privirea – dar el, în acel moment, nu se uita spre insulă. Jos, pe apă, tatăl său încă stătea pe piatră. Apoi îşi mută privirea dintr-odată, arătând pe deasupra tatălui său, spre cer:

— Tycho Brahe credea că soarele este centrul lumii. Oamenii de ştiinţă întotdeauna au crezut că ştiu totul. Şi întotdeauna au descoperit cât de puţin înţeleg, de fapt, şi cât de multe greşeli fac – aşa că, de ce ar trebui să înţelegem acum totul? În cele din urmă, chiar şi moartea va fi interpretată ca un fel de concept medieval întunecat despre finalul vieţii.

Ce afirmaţie ameţitoare, în special pentru un copil de paisprezece ani, aşa de deştept ca Asger. Am dat aprobator din cap, fără să înţeleg ce voia să spună. Era persoana cea mai enigmatică pe care o cunoscusem vreodată.

— Unii cercetători cred că *timpul* nu există, de fapt, spuse el. Şi dacă timpul nu există, probabil că nu există nici distanţa. Iar dacă aceasta nu există, atunci orice formă de mişcare este o iluzie.

Acestea erau nişte cuvinte ciudate, chiar şi într-un loc ca acesta (deşi le-am notat cu atenţie într-unul din jurnalele mele atunci când am rămas din nou singură). Jos, pe plajă, tatăl său se aplecase acum complet, de parcă îşi studia faţa în apă. Părea ciudat. Asger se îndepărtă de fereastră şi am văzut că avea lacrimi în ochi. De ce, nu am înţeles niciodată.

— Aş vrea să fie aşa, spuse el visător.

— Cum? am întrebat şi, dintr-odată, am avut senzaţia că vorbea despre părinţii lui.

— Faptul că gândurile sunt singura forţă din univers, răspunse el.

Apoi fugi din Camera sugarilor şi mă lăsă în urmă, între elefanţii albaştri care mărşăluiau.

Cu totul, două mii nouă sute şaptezeci şi trei.

17
PROFESORUL

13 MAI 2008

— Aici, în acest loc, nu am avut nevoie nici de Dumnezeu, nici de diavol! *am auzit-o pe mama mea adoptivă spunându-le deseori oaspeţilor străini, care veneau la Kongslund pentru a studia activitatea impresionantă, a ei şi a celorlalte domnişoare. O delegaţie venise tocmai din Japonia, aducând drept cadou un elefant pe roţi. Astfel, ea nu lăsa nici urmă de îndoială că Dumnezeu şi diavolul erau bărbaţi de cea mai joasă speţă.*

În lumea Magnei, tot ce era neprevăzut şi deformat putea fi corectat în aşa fel încât să funcţioneze. Pentru aceasta, fiica ei adoptivă, faimosul copil găsit, era dovada vie. Şi din acest motiv, ea nu văzuse umbra care căzuse asupra ei şi care provenea de la Marele Maestru, aşa cum îl numea Magdalene în jurnalele ei. Regele care, dincolo de toate vicisitudinile vieţii, era în mod constant în căutarea nebuniei umane, mângâind obrăjori, fiind şarmant, irezistibil, nonşalant, imprevizibil – şi complet nemilos.

Bineînţeles că distrugerea venise din partea aceasta.

Cu toţii simţeau că această dimineaţă era foarte specială. Se auzea în paşii ministrului de stat, în respiraţia şuierătoare a şefului de personal, în oftaturile Omului gri şi în tăcerea extrem de necaracteristică a Vrăjitorului.

Era marţi, 13 mai 2008. Soarele strălucea de pe un cer fără nori şi stârnea sentimente de vară, în ciuda nervozităţii care se răspândise în minister în ultimele câteva zile.

Opt oameni importanţi se adunaseră în biroul secretarului de stat. Cei mai mulţi dintre ei aveau să meargă mai târziu, după-amiază, la ceremonia de la Skodsborg. Ministerul punea mare preţ pe o reprezentare pe măsură, în onorarea legendarei directoare de la Kongslund pentru cei şaizeci de ani petrecuţi în slujba bunătăţii. Jumătate dintre ei studiau în tăcere ziarele de dimineaţă şi citeau comentariile făcute în legătură cu mini documentarul despre Kongslund, pe care *Channel DK* îl difuzase cu o seară înainte.

Prezentatorul de la *Channel DK,* Peter Trøst – aşa cum specificau ziarele de dimineaţă – reproşase ministerului „tăcerea nedemocratică” şi pusese afacerea cu scrisoarea anonimă şi trecutul căminului într-o lumină obscură, misterioasă.

Oare în casa de copii Kongslund – pentru a se înţelege bine cu autorităţile din anii ’50 şi ’60 – au avut loc activităţi secrete, prin care erau protejate escapadele bărbaţilor puternici? Oare liderii căminului

ofereau o alternativă secretă la avorturile riscante şi ilegale, separând copiii nelegitimi, imediat după naştere, de mamele lor şi aruncându-i într-un sistem de adopţii din care erau şterse toate urmele părinţilor naturali?

Atât postul de televiziune, cât şi ziarele de dimineaţă făceau apel la oamenii care fuseseră adoptaţi în intervalul de timp 1950-1970 şi care nu reuşiseră până acum să-şi identifice părinţii biologici. Conform acestora, feedbackul fusese uluitor. Uimitor de mulţi danezi aveau poveşti incredibile de spus despre propriul lor trecut misterios, chiar dacă numai câteva dintre ele puteau fi identificate. Redacţiile de ştiri aproape că se înecaseră în poveştile aventuroase ale danezilor care credeau că sunt copiii secreţi ai unor părinţi bogaţi şi celebri, copii de conţi şi baroni – sau chiar ai familiei regale, în cadrul căreia, într-adevăr, în fiecare generaţie existase cel puţin o persoană care se împiedicase de ispitele carnale.

În briefingul de dis-de-dimineaţă, ministrul le interzisese celor mai apropiaţi angajaţi ai săi să vorbească public despre acest subiect. Cu siguranţă, nu dorea ca aniversarea de la Kongslund să fie stricată de presa de scandal. După ce acest lucru a fost clarificat, Omul gri ridică obiecţii cu privire la procedura din cazul micului băiat tamil, care ajunsese cam în acelaşi timp cu scandalul cu afacerea Kongslund ţinta ziarelor şi reprezenta, de asemenea, un potenţial risc. Băiatul de unsprezece ani venise în Danemarca neînsoţit de adulţi şi locuise aici până când cererea sa de azil fusese respinsă ca nefondată de un funcţionar care nu ştia despre Sri Lanka altceva decât că era foarte departe.

Un înalt funcţionar ataşase la document câteva decupaje de ziar recente, cu titluri ca: *Băiatul tamil orfan va fi expulzat* şi *Noua linie dură: chiar şi copiii nevinovaţi sunt deportaţi.*

Omul gri scuturase din cap şi se gândise la cei doi copii majori ai săi, care îl vizitau foarte rar (de fapt, niciodată).

Orla Berntsen îşi studia dosul palmei.

— Crucea Roşie a organizat un protest… Tenul îi era palid, iar pe obrajii rotunzi şi nasul borcănat se contura o fâşie de pistrui. Şi băiatul este apărat de *Søren Severin Nielsen.*

Numai numele în sine declanşă un murmur nervos în jurul mesei, pentru că acest avocat lucra, practic, numai în prezenţa mass-mediei – indiferent cât de disperat era cazul său.

— Are o familie la care să se poată întoarce? Omul gri privi în jur şi continuă, într-un mod straniu: Totuşi, nu este decât… un copil.

Mai mulţi dintre cei prezenţi ezitară. Orla Berntsen luă o gură de aer, înainte să răspundă:

— Se ştie faptul că limita de vârstă pentru un permis de şedere emis automat a scăzut în ultimii ani, iar acum autorităţile şi comitetul au introdus, aşadar, o practică nouă, care aderă la instrucţiunile clare

primite de la guvern, ca toţi copiii de la unsprezece ani în sus să fie expulzaţi. Bătu cu palma pe documente. Acest caz reprezintă un precedent pentru autorităţi şi, prin urmare, şi pentru minister şi guvern. Deportarea va transmite semnalele dorite.

— Nu-i trimiteţi în Danemarca, murmură un alt înalt funcţionar.

Pentru un moment se făcu tăcere, ca şi cum cineva ar fi spus ceva surprinzător sau ar fi vorbit prea tare.

Omul gri îşi privi ceasul, a cărui curea metalică atârna, cu fiecare an ce trecea, mai jos pe încheietura sa osoasă. Cearcănele de sub ochi îi erau extrem de adânci. Faţa lui era din nou lipsită de orice expresie.

— Atunci, este o chestiune de principiu…?

Omul gri se uită la Orla Berntsen.

Şeful de personal îşi întoarse privirea de la superiorii săi.

— Aplicarea consecventă a expulzării va fi, probabil… o chestiune destul de neplăcută, spuse el. Pe de altă parte, acum nu ar fi inteligent să cedăm în vreun fel. Nu ar servi decât ca argument pentru toate celelalte cazuri ulterioare. Copiii străini ar inunda Danemarca… Îşi lăsase ultima propoziţie în aer, în mod ameninţător. Dar nu asta este linia pe care şi-o doresc parlamentul şi populaţia. Şeful de personal privi feţele lipsite de orice fel de expresie din jurul mesei, una câte una. Şi încă ceva, continuă el cu o anumită duritate, dacă ducem lupta acum, vom avea un efect secundar plăcut, anume că va distrage atenţia de la enervanta scrisoare anonimă, prin care opoziţia speră să discrediteze partidul şi, odată cu el, şi guvernul.

În acest cerc mic putea să abordeze liniştit subiectul; nici măcar nu mai avea nevoie să îşi ascundă strălucirea scurtă, triumfătoare, în spatele ochelarilor.

Toţi cei prezenţi înţeleseră imediat cum trebuia interpretat semnalul pe care îl dăduse şeful de personal.

— Atunci, am terminat? întrebă Omul gri şi se ridică. Aşadar, vom continua ca şi până acum – chiar şi în chestiunea Sri-Lanka.

Cei opt angajaţi ministeriali se ridicară în picioare.

Secretarul de stat rămăsese la fereastră şi privea în curtea de jos, de unde gâtul şarpelui se întindea şi arunca apa în sus, în aer. Un mucalit de la etajul doi al oficiului pentru străini botezase întregul aranjament *Terariul.* Poate că se referise la întregul minister.

Peter Trøst citise trei critici de televiziune, în timp ce stătea, în primul costum al zilei, în cabina şefului de la etajul nouă şi se spăla pe dinţi – şi încă două înainte de a ieşi din lift, la etajul şase al „Trabucului”.

Linia telefonică internă zumzăi şi simţi prezenţa profesorului, înainte ca acesta să rostească primul cuvânt.

— *Trøst?*

Vocea lui Bjørn Meliassen ieşea din receptor ca fluieratul uşor al unui boiler electric – nazal, aproape în şoaptă. *Trøst, la… Trøst, ridică… Avem o întâlnire. Acum.*

Patru etaje mai sus, preşedintele postului *Channel DK* stătea acum aplecat, probabil, deasupra biroului imens, în faţa criticilor din ziar la adresa reportajului TV difuzat cu o seară înainte. Probabil că ministrul de stat îl sunase deja turbând de furie. Trøst rătăci cu privirea pe deasupra peisajului care, până acum, fusese acoperit de umbre în ceaţa albă a dimineţii… *Gadstrup, Viby, Osted, Kirkr Hvalsø…* Locuri mici, oameni mici… *O viaţă obişnuită.* Ura această expresie.

— Trøst, la naiba!

Vocea profesorului nu lăsa nicio urmă de îndoială cu privire la dorinţa sa. Orice articol care trata afacerea Kongslund trebuia oprit şi orice jurnalist cu mintea întreagă avea să se ţină de prezentul ordin. Era mai uşor să plece capul decât să pornească o luptă care nu avea să aducă respectivului, în mod inevitabil, decât o reputaţie de scandalagiu cu agendă politică secretă. Nimeni nu voia să rişte să poarte această etichetă. Luptele pe care Peter şi colegii săi le duseseră în anii ‘80 şi ‘90 în numele idealismului deveniseră lipsite de sens odată cu dezvoltarea explozivă a canalelor de divertisment – şi aşa o cotiseră cu toţii, ca o armada pe mare, care renunţă să mai ia cu asalt o fortăreaţă invincibilă. Cei mai mulţi au devenit în decursul anilor criticii acelor puncte de vedere pe care le susţinuseră odată şi se răfuiau fără milă cu toţi cei care nu părăsiseră bastioanele odată cu ei. Aşa făcuseră ca *Channel DK* să aibă un mare succes şi postul se bucurase de şapte ani bogaţi. Dar acum numărul de spectatori scădea cu fiecare lună ce trecea şi nimeni nu ştia de ce.

— *Trøst, răspunde… imediat!*

Vocea lui Bjorn Meliassen răbufnea prin difuzor atât de nazal, încât membrana păcănea la rostirea consoanelor.

Trøst întrerupse legătura şi formă numărul ministerului de stat. O rugă pe secretară să îi facă legătura cu şeful ei, ceea ce şi făcu, spre uimirea lui, fără ezitare. În acel moment, soarele de mai străbătu ceaţa şi scăldă uşor micile petice de pământ într-o lumină strălucitoare. Peter Trøst îşi trecu picioarele de partea cealaltă a biroului şi apăsă cu mâna dreaptă pe butonul roşu de înregistrare până jos. Banda se derula, iar conversaţia urma să fie înregistrată.

— *Enevold.*

— Aici Trøst. Vă sun referitor la Kongslund. Vrem să mai facem un reportaj. Despre orfelinat. Şi despre aniversare, dacă veţi mai ţine discursul… Şi, desigur, despre afacerea propriu-zisă.

— Îmi imaginez.

— Aş vrea să vă citez în reportaj. Nu vă va lua foarte mult timp. Am putea face interviul astăzi, în Skodsborg – astăzi, dacă vă convine.

— Aţi programat… o discuţie cu profesorul?

Peter Trøst aproape că izbucni în râs. Conversaţia se desfăşura cu un ton ca în timpul conducătorului absolut.

— Nu, se înţelege de la sine că nu, spuse el. El este preşedinte, nu editor.

— Deci vi se acceptă libertatea editorială?

— Da.

— Atunci aş dori, de asemenea, să-mi rezerv dreptul la libertatea personală de a *nu* participa.

— Nu doriţi să comentaţi?

— Nu, şi motivul l-aţi auzit deja. Vă rog să nu mă mai sunaţi cu privire la această chestiune. Este doar o mizerie.

Ultimul cuvânt fusese tăiat din cauza conexiunii întrerupte.

Controversatul apel fusese surprinzător de scurt.

Peter Trøst luă liftul spre Al nouălea cer şi se pregăti pentru următoarea confruntare inevitabilă a zilei. Meliassen stătea în spatele biroului său, în strălucirea albastră a numeroaselor monitoare. Unul stătea în faţa lui, pe blat, altul atârna deasupra uşii şi alte câteva stăteau pe măsuţe cu role, din mahon, de-a lungul unui perete al camerei. Cu buzele strânse, gâtul îndoit şi cu ochii adânciţi în orbite, el semăna cu un vultur care stătea aplecat deasupra prăzii sale, cu resturi de muşchi cardiac în ciocul coroiat.

— Aşa, Trøst, libertatea presei a triumfat, deci. Am putea să tragem, în cele din urmă, o linie sub ea?

Vocea se auzi însoţită de un şuierat.

Peter se auzi răspunzând:

— Nu.

Un singur cuvânt.

Profesorul lupta vizibil împotriva unei crize de furie care la oricare alt angajat s-ar fi declanşat deja. Apoi spuse cu voce joasă:

— Nu văd niciun motiv întemeiat pentru a urmări această chestiune – atâta timp cât încă nu ştim ce se întâmplă acolo. Şi nu înţeleg nici ce este cu apelul făcut către telespectatori, Trøst. Totul este exagerat şi *nerealist*…

— Dimpotrivă. Acest lucru este foarte real. Este vorba despre minciuni. Şi ministrul de stat este implicat. Partidul său s-a străduit decenii întregi să acopere scandalul.

— Nu o să mai existe alte reportaje.

Din gâtul bătrânului se auzi din nou un şuierat ameninţător.

— După ce am văzut ansamblul, trebuie să continuăm să facem reportaje. Asta aşteaptă publicul de la noi. Dacă nu o facem, recunoaştem că noi – că dumneavoastră – aveţi o relaţie un pic prea apropiată cu ministrul. Şi ştiţi la fel de bine ca şi mine câte cotidiene ar discredita cu plăcere cel mai mare post de televiziune din ţară.

Aceasta era o ameninţare făţişă, iar chipul profesorului luci în albastru fosforescent.

— Gândiţi-vă bine la ceea ce faceţi, domnule Trøst, foarte bine. Audienţele noastre sunt *în cădere liberă,* cota noastră de *share* este de groază.

— Această problemă o au toate posturile, spuse Peter. Asta din cauză că tortul este prea mic pentru toate… Toate vor să facă televiziune, dar nu prea mai există telespectatori.

Sunase ca o glumă, dar niciunul din cei doi bărbaţi nu râse. *Channel DK* era pe cale să fie îngenuncheat de presiunea din timpul lucrului şi de nevoia constantă de concepte şi idei noi de programe. Simptomele stresului bântuiau ca ciuma de la un etaj la altul şi făcea ca departamente noi să fie băgate în carantină. Mai mulţi angajaţi erau în concediu medical, în timp ce alţii se afundau în tavernele din Roskilde şi Tollose, după muncă. Unul chiar se aşezase pe şinele de tren din gara de la Lejre, în timp ce altul încercase să se spânzure de un cârlig din toaleta publică. Niciun angajat nu sărise încă de pe terasa Paradisului, dar de acest scenariu profesorul se temea mai mult decât de orice altceva. Ar fi fost ştirea de senzaţie mult aşteptată de concurenţă: *Un angajat al celui mai mare post TV din Danemarca face saltul spre moarte.*

Peter se ridică.

— O să vorbesc în redacţie şi apoi astăzi după-amiază voi lua o echipă şi ne vom duce la aniversare. Nu am face o impresie bună dacă noi am fi singurii care lipsim de acolo. Ştia că profesorul fusese invitat, pe lângă alţi oameni de presă importanţi, probabil ca urmare a iniţiativei personale a ministrului de stat.

Singurul sunet din cameră era horcăitul slab din gâtul arcuit.

Trøst îl părăsi pe profesor şi luă liftul până la etajul şase de mai jos, închise uşa biroului său şi rămase la fereastră timp de câteva minute, privind peisajul din Zealand, cu fiordul şi cu coasta suedeză din est.

Apoi îşi schimbă hainele şi se pregăti de plecare. Avea o întâlnire cu Knud Tåsing şi cu Nils Jensen în faţa portului, pentru a merge împreună cu maşina la aniversarea fostei directoare.

18
ANIVERSAREA

13 MAI 2008

Destinul hotărâse ca nimeni dintre cei care fuseseră implicaţi în afacerea Kongslund să nu fie lăsaţi în pace.

Pentru asta, existau mult prea multe fire libere, ispititoare – prea multe posibilităţi.

Din acelaşi motiv mă retrăsesem de la ziua cea mare, în care întreaga naţiune fusese invitată la Kongslund, pentru a sărbători aniversarea celor şaizeci de ani petrecuţi de legendara Magna Ladegaard în slujba copiilor marginalizaţi. Îmi justificasem absenţa printr-o răceală violentă de primăvară, ceea ce era destul de credibil, pentru că jumătate din Kongslund strănuta în timpul pregătirilor şi îşi ştergea nasul, dar acest lucru poate că avea legătură şi cu mirosul greu al freziilor proaspete.

Dacă aş fi ştiut cât de inutilă avea să fie această ultimă măsură de precauţie, poate că aş fi acţionat diferit. În orice caz, evenimentele ulterioare m-au lovit atât de precis, încât parcă aş fi stat neprotejată pe pajişte, în spaţiul dintre mesele decorate festiv pentru aniversarea Magnei.

Ministrul de stat stătea cu braţele încrucişate lângă şeful său de personal, pe bancheta din spate a maşinii imense de serviciu, care înainta pe Charlottenlund, Skovshoved şi, în cele din urmă, Klampemborg pe Strandvej spre Skodsborg. Pe ultima bucată de drum, şoferul lor, Lars Laursen din Helgenæs, condusese cu o viteză medie.

Bărbatul era de numai câteva luni şoferul ministrului, dar emana un calm care îi plăcuse imediat lui Ole Almind-Enevold.

Şeful de personal se uită la ministru, care privea afară pe geamurile fumurii şi nu era foarte vorbăreţ.

— Este ceva despre care trebuie să vorbim… spuse neobişnuit de ezitant.

Ole Almind-Enevold dădu din cap absent.

— Este vorba tot despre tânărul tamil, care urmează să fie expulzat.

Ministrul de stat nu răspunse imediat. Orla se lăsă pe spate şi îşi lăsă mintea să rătăcească. Îşi lăsase în urmă trăsăturile specifice de caracter, ca pe nişte epave, în copilărie, ceea ce fusese liniştitor, cu toate acestea, trecutul său îl prindea uneori din urmă. Atunci, ei erau dintr-odată acolo, demonii copilăriei sale, şi îi aminteau de cartier, de crâng sau de ochiul blestemat – ca să nu mai vorbim de familia sa ratată, soţie şi doi copii, pe care îi părăsise pentru un motiv oarecare. La scurt timp după intrarea sa în Ministerul de Justiţie, plecase în vacanţă pentru prima dată în viaţa lui şi se dusese în Cuba. Cei

răzvrătiţi din societatea bună a unei ţări evacuate îl fascinaseră întotdeauna. În noaptea de Revelion, cubanezii sărbătoreau 25 de ani de la Revoluţie – şi în mijlocul zgomotului din portul din Havana auzise o femeie strigând câteva cuvinte în engleză: *Happy New Year!* Urarea tinerei femei era, desigur, adresată lui Che din cerul său roşu ca sângele, şi nu bărbatului ciudat care crescuse în Frydens Vænge din Søborg. Când îşi dădu seama că el o auzise, începuse să râdă cu el. Într-un fel, trebuia să-i mulţumească unui erou revoluţionar comunist pentru prima şi singura femeie din viaţa lui. Şase luni mai târziu, ea venise în Danemarca şi primise aproape instantaneu un permis de şedere. Asta se întâmpla înainte de marele val de refugiaţi din 1985. Avură împreună o fată – care acum împlinise 23 de ani şi, după moartea mamei sale, în 2001, avea să vină pe lume încă o fată. Fusese bucuros că nu avea niciun fiu.

— Sper că ştii ce faci, îi întrerupse gândurile vocea ministrului de stat.

Trecură de Selyst, Emiliekilde şi Bellevue, unde el şi mama lui obişnuiau să se plimbe cu bicicletele, în timp ce alţi băieţi mergeau în maşinile părinţilor lor, cu părul proaspăt aranjat şi haine la modă, la Hombæk sau Tisvilde.

Orla spuse:

— Da. Expulzarea tamilului va deturna imediat toată atenţia presei de la Kongslund. Dar asta nu este tot…

Ministrul tăcu.

— Apoi vom dezvălui că cererea sa de azil este o minciună, spuse Orla. Metoda este simplă. Există un dezacord între grupurile mari şi mici de refugiaţi din Sri Lanka – tamilii şi singalezii şi grupul mic al singalezilor din Danemarca va descoperi, cu siguranţă, că acest caz al băiatului este o adevărată fraudă şi că toţi refugiaţii tamili fac parte din reţelele criminale, care îi vor ajuta să înşele statul danez prin emiterea de acte false inventând tot felul de poveşti de viaţă. Ministerul va obţine această informaţie de la o sursă singaleză de încredere – un bărbat cu care am stabilit deja un contact.

— Dar cum între singalezi şi tamili în Sri Lanka e război, poate o astfel de sursă să reziste criticilor? remarcă ministrul.

— Da, dacă această sursă îşi face apariţia.

— Aha.

— Din respect pentru securitatea personală a omului, vom publica declaraţia sa într-o formă anonimă – poate sub forma unei scrisori sau a unui fax. Bineînţeles, trebuie să-i protejăm identitatea şi presa va înţelege… Ceea ce nu va face altceva decât să *sporească şi* mai mult dramatismul cazului. De fapt, pentru presă nu contează aceste mici trivialităţi – atâta timp cât au ce publica.

Ministrul dădu din cap. Cuvântul *termite* îi stătea pe limbă, dar nu îl

rosti.

— Sursa noastră va raporta că tamilii din Danemarca au o reţea secretă, care este pe punctul de a aduce în Danemarca, ilegal, cât se poate de mulţi tamili. Cu acte false şi cu ajutorul traficanţilor ilegali de persoane, acţiunea devine rece şi cinică.

Ministrul tăcu. Minciuna era înfăşurată într-o coajă de nevinovăţie, care semnaliza onestitatea totală. Şi, astfel, devenea un fapt de nezdruncinat.

— El va povesti că micul tamil, pe care acum îl deplâng cu toţii, este vârful de lance al unui plan secret pe care această reţea cinică l-a pus la cale şi care se bazează pe trimiterea în ţară a *copiilor,* pentru ca mai apoi să-i aducă şi pe părinţi în ţară, pentru reîntregirea familiei. Mai cinic nu se poate. Scopul este o societate tamilă paralelă, în interiorul graniţelor ţării – aşa cum s-a întâmplat şi în sudul Indiei.

— Nu-i rău deloc…! Ministrul trase adânc aer în piept.

— Dacă presa şi populaţia vor înghiţi *acest* adevăr, vom putea rezolva problema tamililor, cred eu, o dată pentru totdeauna, spuse Orla.

Ministrul rămase tăcut pentru o clipă. Apoi spuse:

— Şi această sursă… chiar există?

— Da. Sunt în legătură cu omul. Va lua legătura cu noi prin fax. Orla se întoarse spre şeful său. Dar mai este ceva… Cred că ar trebui să ne asigurăm că Vrăjito… că şeful nostru de PR transmite această idee colegilor săi din biroul prim-ministrului. Ar da mai bine dacă adresa de însoţire ar ajunge acolo. Ei nu sunt direct implicaţi în această chestiune – şi şeful are, într-adevăr, o altă reputaţie, în ceea ce priveşte… relaţia cu străinii.

Ole Almind-Enevold privi prin fereastra întunecată, spre ceafa şoferului. Prin şef se înţelegea prim-ministrul, aşa că păşeau pe un teren periculos, foarte periculos.

Orla înţelesese la ce se gândea ministrul său: propriul său şef de personal, preferatul lui din rândul angajaţilor şi cel mai bun om din toată zona Slotsholmen pentru rezolvarea problemelor, îi cerea, pe drumul spre aniversarea Magnei, să îl împingă pe prim-ministrul condamnat la moarte în prim-plan. Dacă ceva mergea greşit, asta l-ar costa capul pe principalul răspunzător, adică pe şeful guvernului. Dacă ieşea bine, prim-ministrul i-ar fi mulţumit pentru planul excelent, fără a înţelege cât de mult fusese el însuşi în linia de tragere, ba chiar că întreaga sa viaţă politică se aflase complet în mâinile celui mai apropiat angajat al său. Oricum ar fi ieşit, planul i-ar fi deschis calea lui Ole Almind-Enevold către funcţia la care visase în toţi aceşti ani, ca numărul doi în stat. În cazul în care, în ultimul moment, prim-ministrului i-ar fi venit ideea să îl ignore – oamenii bolnavi au tendinţa, uneori, să se poarte inexplicabil, în plus, părea că afacerea

Kongslund îl epuiza, Almind-Enevold îl putea presa cu planul cu singalezi şi putea susţine că însuşi prim-ministrul avusese ideea perfidă de a lega publicul la ochi şi de a pune tamilii la stâlpul infamiei. Reputaţia sa ar fi fost, astfel, distrusă pentru totdeauna.

Orla văzu cu coada ochiului că şeful său cântărea planul. Dar asta dură numai o secundă.

Era crucial ca ministrul să nu confirme planul oficial, astfel încât să poată nega implicarea sa, dacă era necesar, cu o indignare autentică.

— Într-adevăr este foarte frumos aici, spuse şi se uită în direcţia Strandmøllekroen.

Cu o uşurinţă tipică atâtor ani de colaborare, părăsiră din nou lumea întunecată, la care niciunul dintre alegătorii partidului nu avusese vreodată acces.

Maşina ministrului intră pe Skodsborg Bakke şi coti la dreapta, într-o alee largă, care se întindea între stâlpii chinezeşti de înălţimea unui om.

Ca o balenă într-o mare verde, Audi-ul bleumarin apăru din umbrele de sub fagi şi opri în faţa ferestrelor pe care Orla le ştia atât de bine. Şoferul Lars Laursen coborî şi le deschise uşa.

Nils Jensen stătea singur în faţă, ca un şofer privat, astfel încât cei doi reporteri aflaţi pe bancheta din spate să poată stabili o strategie comună, înainte să ajungă la Skodsborg. Mergeau în urma Audi-ului albastru al lui Enevold.

— Nu cred că ne-a văzut, remarcă fotograful şi îşi puse mâna pe aparatul foto, de parcă se gândea să facă un instantaneu prin parbriz.

Astăzi nimeni nu ar fi crezut că şoferul Mercedesului imens crescuse într-un apartament mic din spatele Assistens Kirkegaard. Fotografia îi oferise accesul la lumea largă. Era pasionat de călătorii şi de fotografierea celor şapte nenorociri mari şi deosebit de fotogenice ale Pământului: inundaţiile, cutremurele, incendiile de pădure, foametea, genocidul, războiul şi uraganele. De curând, tatăl său stătuse încruntat în Galeria Glashuset şi privise fotografia unei africance muribunde (o fetiţă), fără a schimba un cuvânt cu fiul său (de abia mai ieşea afară pe lumina zilei, care fostului paznic de noapte i se părea tot mai puternică şi mai strălucitoare). Nils stătea în picioare chiar în spatele lui, în geaca de piele pe care o cumpărase din banii primiţi de la expoziţie. Cu aceşti bani, zece familii africane şi-ar fi putut cumpăra mâncare suficientă pentru câţiva ani. Tatăl său simţise mirosul pielii scumpe şi ochii săi gri, aproape orbi, se strânseseră şi mai mult.

— *Fri Weekend* continuă relatările? întrebă Peter Trøst, făcând aluzie la legăturile anterioare atât de strânse ale ziarului cu guvernul.

— Şi *Channel DK?*

Cei doi jurnalişti se măsurară reciproc, încăpăţânaţi.

Knud Tåsing cedă primul:

— De la unele surse care cunosc căminul de odinioară am aflat nişte lucruri interesante. Se pare că în acei ani Camera elefanţilor era rezervată unor copii foarte speciali, care au beneficiat de o atenţie deosebită atât din partea directoarei, cât şi din partea celor două asistente ale sale.

— Eu credeam că această Cameră a sugarilor era destinată celor nou-născuţi.

— Este corect. Toţi cei nou-veniţi îşi petreceau primele zile în Camera sugarilor – unde erau supravegheaţi, în special, de asistenta de noapte, dar cei mai mulţi erau mutaţi destul de repede de acolo, într-una din celelalte camere. Numai câţiva rămâneau acolo.

Nu mai trebuia să precizeze că şi Peter fusese unul dintre cei aleşi. Ştiau amândoi asta.

— Gradul maxim de ocupare al camerei era de şapte copii – chiar dacă exista mereu un pat suplimentar, pe care asistentele îl numeau al optulea pat. Voiau să se asigure că toţi copiii daţi spre adopţie aveau, într-adevăr, un pat. Am găsit o sursă care a lucrat în cămin în anii care ne interesează pe noi şi ea încă ştia pe de rost toate poreclele copiilor şi chiar noile nume ale celor care veniseră în vizită ocazional, după înfierea lor. *Angrosistul* era Orla Berntsen. Mama lui era părinte singur şi locuia în Søborg. Şi *Tjavsen* – sau *Buster* – era numele dat lui Søren Severin Nielsen, care a mai venit ulterior de câteva ori. Prietenul tău din Iutlanda, Asger, avea porecla *Viggo,* după prim-ministrul de atunci, Viggo Kampmann, apoi a mai existat o *Clara,* poreclită după actriţa Clara Pontoppidan

— Care trebuie să fie, dacă am calculat bine, cealaltă fată din fotografia din 1961…

— Impresionant.

— Da, dar asta nu ne aduce mai aproape de soluţia enigmei.

— Orla!

Auzindu-şi numele, avu un şoc. Nimeni altcineva (nici măcar Almind-Enevold) nu îl mai striga pe şeful de personal, cu acest ton, pe numele mic.

Trecutul revenise în prezent, în acest moment. Ea stătea în carne şi oase în faţa lui, exact ca înainte, ţinând în mână un aparat de fotografiat de modă veche, cu care îi făcu o poză, înainte ca el să apuce să spună ceva.

Şoferul îl lăsase pe ministru la uşă, dar Enevold încă nu ieşise. Nu voia să fie fotografiat.

Magna îşi puse braţele ca de urs în jurul lui Orla Berntsen şi îl îmbrăţişă. Orla avu impresia că ochii ei erau febrili, ceea ce nu era de mirare având în vedere presiunea care apăsa pe umerii ei. Cu toate

acestea, vocea Magnei era mai clară şi mai directă ca niciodată.

— Sunteţi aproape ultimii, spuse ea şi îl strânse, ca şi cum ar fi vrut să îl mângâie.

El acceptă strânsoarea ei, fără a-i răspunde cu o îmbrăţişare. Magna purta un costum albastru şi îşi pudrase obrajii.

În spatele ei, în umbră, stătea succesoarea ei. Femeia înaltă, zveltă purta, cu ocazia sărbătorii, o rochie nu verde, ci galben canar. Pe buzele ei se afla o urmă de zâmbet, semioficial şi pe jumătate ironic. Susanne Ingemann îi întinse mâna întâi ministrului, apoi lui Orla, înainte ca, în cele din urmă, să îl salute pe şofer.

Pe peluza din faţa vilei se adunaseră mai mult de o sută de invitaţi, care stăteau mai departe, în umbra de sub fagi, în apropierea aripii de sud. Toţi oaspeţii ţineau în mână pahare cu picior lung şi o armată de fotografi de ziar roia în jurul lor. Copiii nu se vedeau şi accesul în casă era interzis jurnaliştilor. Pe plaja din apropierea pontonului pentru înot se afla o construcţie ciudată din metal, cu un braţ de ridicare, pe care o cameră de filmat cu obiectivul negru plutea deasupra oaspeţilor. *Channel DK* scria pe cele trei picioare ale stativului.

Un grup de oameni de presă înainta prin lateral şi se apropia de prada principală, maestrul de ceremonii Ole Almind-Enevold. Cei mai mulţi reprezentau tabloide şi reviste pentru femei, ca *Glas* şi *Gala,* şi toţi reporterii fuseseră obligaţi să promită înainte că nu vor perturba aniversarea cu întrebări jenante. Vrăjitorul venise cu un taxi, pentru a monitoriza festivitatea; poate că spera să îl vadă pe autorul anonim al scrisorii în imediata apropiere a ministrului. Ceva mai departe, statura înaltă a lui Carl Malle ieşea în evidenţă dintr-un grup de doamne mai în vârstă, cu părul alb, aşezate pe o bancă albă sub fagi, fără îndoială ultimele care mai trăiau din cele care lucraseră în perioada de glorie a Protecţiei copilului.

Ole Almind-Enevold ajunsese la terasă şi rămase în picioare la umbra acoperişului lângă două coloane albe, subţiri. Îşi ridică paharul cu vinul alb portughez şi îl închină în cinstea Magnei.

— Şi încă mai aveţi mare grijă de *micii noştri elefanţi albaştri*? o întrebă ministrul de stat pe directoarea căminului.

— Da, bineînţeles.

Numai Orla Berntsen se afla în zonă, astfel că nimeni altcineva nu mai auzi schimbul de cuvinte, pentru că în grădină era prea multă gălăgie.

Oaspeţii se întorseseră cu feţele spre terasă şi conversaţiile lor se stinseră lent. Carl Malle se apropie şi puse mâna pe braţul lui Almind-Enevolds. Ministrul bătrân îngheţă la atingere. Apoi zâmbi brusc, ca şi cum ar fi primit un cuvânt-cheie pentru un răspuns inteligent, scoase o hârtie îndoită din buzunar şi întinse braţul în faţa lui.

Aşa avea să-l păstreze Orla pe Ole Almind-Enevold în amintire: cum

reuşea într-o fracţiune de secundă să intre în rolul de ministru.

Susanne Ingemann se adresă invitaţilor:

— Mă bucur să vă avem astăzi ca oaspeţi. Invitatul nostru de onoare, ministrul de stat Ole Almind-Enevold, va rosti acum câteva cuvinte în onoarea Magnei, sărbătorita noastră – domnişoara Ladegaard.

Discursul ei scurt fu întâmpinat de aplauze puternice.

Ministrul de stat se întoarse cu faţa spre bătrâna directoare a căminului şi i se adresă direct. Vocea lui putea fi auzită până jos, în fiord, iar balconul camerei regale amplifica fiecare cuvânt.

— Timpul, Magna, timpul, spuse el, în timp ce îşi ridica privirea şi se uită la cele douăsprezece coroane ale fagilor de deasupra, în spatele cărora se ridica dealul. Timpul este invizibil, este ireal şi chiar sunt persoane care pretind că nu există deloc, şi cu toate astea… iar o privi direct… Guvernează toată viaţa omului. Chiar şi viaţa *ta*. Timpul şi companionul său fidel… Almind-Enevold păşi chiar în faţa ei, până când ajunse la un metru distanţă de ea… dorul.

În acel moment puteai auzi iarba cum creşte. Apoi aruncă o privire pe notiţele scrise de mână, descrise un arc cu braţul drept şi spuse:

— Acolo sus, sub fagi, acum mulţi ani se năştea o fată mică, spastică. Ea a fost nepoata arhitectului care a proiectat Kongslund şi ideile sale, aşa cum spune legenda, au fost, de fapt, influenţate de unul dintre creatorii democraţiei noastre, regele Frederik al VII-lea. Pe acest deal şi în jos, spre mare, regele îşi făcea plimbările lui de seară.

Ministrul se opri pentru o clipă şi se întoarse spre casa vecină, a cărei faţadă albă încă se distingea dintre frunzele verzi ale fagilor. Ridică din nou braţul.

— Pe aici se plimba el, regele nostru, părintele Constituţiei noastre. Şi această casă… făcu semn spre vila Kongslund, îşi are originea în anii memorabili în care a fost elaborată Constituţia noastră.

Aplauze spontane. Câţiva fotografi îşi lăsară aparatele foto şi aplaudară cu mulţimea.

Ministrul de stat îşi îndreptă din nou atenţia spre oaspeţi.

— Aici, în acest loc, a venit odată pe lume o fetiţă, o fată pe care am ales-o astăzi, pentru a-i aduce Marthei Louise Ladegaard un salut din trecut. S-a născut cu paralizie spastică şi era incapabilă să alerge şi să exploreze singură pe aceste dealuri, prin pădure şi pe câmpuri. Născută pentru a fi diferită… Desigur, dizabilitatea ei era o povară – pe de altă parte, avea o minte sclipitoare şi era plină de viaţă şi de curaj. Era un copil a cărui putere o dorim pentru toţi copiii noştri. Fără astfel de copii, o ţară ca a noastră nu poate supravieţui. Permiteţi-mi să vă explic de ce… Ministrul de stat îşi îngădui un zâmbet, apoi continuă: în loc să plângă şi să se vaite, ea a învăţat singură să scrie. Printre numeroasele personalităţi care se perindau pe

la casa de pe deal a bunicului arhitect al fetei se afla şi un bărbat pe nume Hans Christian Andersen. Poate că aşa se explică dorinţa ei de a spune poveşti şi de a se exprima în scris. Poate că el a ajutat-o sau a inspirat-o, poate că el i-a condus mâna, cu multă atenţie, atunci când ea încerca să contureze primele litere pe hârtie…

Aici, ministrul de stat ignorase cu bună ştiinţă faptul că Andersen murise cu mulţi ani înaintea naşterii Magdalenei.

Scoase un mic blocnotes din buzunar şi îl ţinu într-o parte, cu mâna dreaptă, pentru a-l putea vedea toată lumea.

— Când a murit, în 1969, aici, în acest loc, ea i-a lăsat jurnalele sale fiicei Magnei, Marie, care astăzi, din păcate, este bolnavă şi nu poate sărbători împreună cu noi. M-aş fi bucurat dacă ar fi citit un pasaj pentru noi, dar va trebui să o fac chiar eu.

Se auziră râsete sporadice de sub fagi, iar ministrul făcu din nou o pauză dramatică, înainte de a continua:

— Amintiţi-vă – în timp ce ascultaţi cuvintele ei, că a fost o femeie cu un handicap grav. Dura zile întregi ca să scrie un singur rând. Numele ei era Ane Marie Magdalene, dar toată lumea îi spunea pur şi simplu Magdalene.

Apoi citi:

— *Crede-mă, dorul nu mi-a trecut în toţi aceşti ani. Suntem ca două surori, nu am fost niciodată separaţi cu adevărat şi nu cred că, fără copiii de la Kongslund, aş mai fi fost în viaţă. Ei aleargă în jurul meu, se caţără în poala mea, mă mângâie, zi de zi, fără să ştie. Dar văd dorul şi în ochii lor şi îmi dau seama că dorul lor este chiar mai profund decât al meu. Am învăţat un lucru: Decât să experimentez dorul lor, mai bine rămân prinsă în imobilitatea mea, ştiind de unde provin şi unde-mi sunt rădăcinile.*

Ole Almind-Enevold lăsă hârtia jos. Oaspeţii nu se mişcau. Chiar şi briza de deasupra fiordului părea să se fi oprit. O cameră de televiziune strălucea roşie pe un umăr, un fotograf se ghemuise în stânga terasei (voia să fie sigur că prinde în fundal coroanele verzi ale copacilor) şi breasla jurnalistică aştepta continuarea.

Încet, ministrul se întoarse din nou spre sărbătorită:

— Dorul, Martha, acesta este secretul muncii tale de aici, din ultimii 60 de ani. Nimeni nu a luptat ca tine, cu toată puterea, împotriva acestui dor. Ministrul de stat ridică o mână. Aici, pe aceste dealuri, între pâlcul de fagi şi fiordul care i-au inspirat, de-a lungul secolelor, pe mai mulţi poeţi danezi, au locuit toate familiile venerabile, fie că se numeau Kaufmann, Nebelong, Ottosen, Damm, Henriques, Holbek sau Michelsen. Ridică mult din sprâncene, pentru a exprima o uşoară dezaprobare. Şi apoi ai venit tu, Magna, cu grupul tău de copii, cu nume daneze cât se poate de obişnuite… *Jensen, Olsen, Nielsen* şi *Larsen*… Şi Jørgensen, Hansen, Svendsen şi Pedersen. Munca ta a devenit cunoscută în toată regiunea Skodsborg, apoi în Copenhaga şi,

în cele din urmă, în toată ţara. Te-ai implicat de la început în Asociaţia *Copii pentru viaţă,* iar această asociaţie este, astăzi, mai populară ca oricând, ceea ce nu este de mirare în aceste vremuri, în care avortul se practică liber, aproape fără inhibiţii, în această ţară. Dar care a fost secretul *Kongslund…?*

Puse hârtia din nou în buzunar şi o privi direct pe Magna.

— Cred că acesta a fost sentimentul tău, înţelegerea acestui *dor,* Martha. Nimeni nu cunoaşte natura dorului mai bine decât tine. Nu a fost o întâmplare că ai pictat elefanţii albaştri pe pereţii Camerei sugarilor – deoarece tu i-ai apărat, în adevăratul sens al cuvântului, pe cei lipsiţi de apărare din această ţară, cu toată puterea ta, cu calmul şi cu dârzenia ta, şi m-aş putea hazarda să afirm că le-ai oferit protecţia ta acestor copii, la fel cum o mamă elefant îşi apără puiul.

Un val de zâmbete se răspândi prin mulţimea de pe gazon. Magna – care, de fapt, se numea Martha Magnolia Louise Rasmussen – stătea acolo, cu capul plecat, dar pe gâtul ei apăruse o nuanţă roşiatică, iar pielea îi era ca petalele de mac. Purta un şirag de perle de culoare verde-închis şi într-o parte a decolteului îşi prinsese un ametist albastru.

— Pentru mii de copii, asta a însemnat că timpul se putea scurge în continuare. Dar – şi întotdeauna există un dar – pentru a ilustra acest „dar”, aş vrea să citesc o altă secţiune din jurnalul Magdalenei. Aceste rânduri le-a scris cu puţin timp înainte de moartea ei.

Ole Almind-Enevold luă din nou hârtia din buzunar, o desfăcu şi se concentră asupra textului:

— *Niciun om şi nicio acţiune nu poate alina complet dorul. Acesta stă în întunericul care ne înconjoară. Dispare în zori, dar se întoarce odată cu noaptea. Copiii se joacă în jurul meu şi îmi arată clar şi fără ruşine că voi muri singură şi, la un moment dat, nimeni nu-şi va mai aminti de mine. Întrebările mele nu-şi vor găsi niciodată răspunsul şi nu le mai pot adresa nimănui atunci când va veni întunericul.*

Se opri şi privi în sus, ca şi cum ar fi vrut să accentueze o anumită idee.

— *În toţi anii mei de viaţă am sperat la un miracol. Nu sub forma mobilităţii fizice sau mai multe cuvinte decât cele al căror inventar l-am făcut deja. Nici sub forma unei mari iubiri, despre care mi-au povestit alţii. În schimb, am visat mulţi ani să găsesc un semn pe care divinitatea, conform Bibliei, l-a lăsat în fiecare dintre noi. O scânteie de altruism, care să treacă dincolo de spirit şi trup. Ani la rând am crezut că aşa ceva se poate întâmpla numai la distanţă de mine sau pe un drum pe care eu nu aş merge niciodată – sau poate în cărţile pe care nu le-am putut citi. Dar miracolul a fost aici tot timpul. Era chiar în faţa ochilor mei, aici, în grădina de sub fagi. L-am găsit în cea mai singuratică persoană pe care am întâlnit-o vreodată.*

Ministrul tăcu. Nu se simţea nicio adiere de vânt. Apoi citi ultimele rânduri:

— *Asta este ceea ce am dorit mereu să-ţi spun, Marie, în timpul vieţii mele, dar nu am avut curajul. Tu ai fost iubirea pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu. Ai fost mijlocul imobilităţii mele. Ai fost lumina mea. De-abia atunci când îmbătrâneşti ai o perspectivă clară. Acum mi-am primit răspunsul: De fiecare dată când un om stă singur în întuneric şi plânge pentru un alt om, se întâmplă o minune – şi ea ne oferă libertatea.*

Puternicul ministru întoarse paginile scrise de mână spre publicul de pe gazon – de parcă ar fi celebrat un triumf uitat.

— Un copil găsit.

Gestul său avu un impact extraordinar. Toţi oaspeţii, chiar şi fotografii rămăseseră nemişcaţi, unii având chiar lacrimi în ochi. Capacitatea de a evoca starea de spirit festivă era una dintre calităţile cele mai iubite de oameni ale ministrului de stat. Încă o dată luă cuvântul de pe terasă:

— Dar pe tine te-a părăsit dorul, Magna? Ai lăsat în urmă suflete pline de dor? Da, ai răspunde, cu siguranţă, nimeni nu este perfect. Făcu o jumătate de pas înapoi şi o privi. O limbă roşie de foc îi înconjurase gâtul. Buzele îi erau deschise, de parcă avea probleme de respiraţie. De la distanţă putea fi interpretat ca zâmbet, dar nu era un zâmbet.

— Cred că poţi învăţa o lecţie din munca şi din viaţa ta, Magna – dorul există şi nu poate fi eliminat complet, dar poate fi atenuat. Şi eu am un dor în mine, Magna, un dor a cărui origine numai tu şi cu mine ştim că poate fi alinat doar printr-o minune. Magdalene a găsit acest miracol, în cele din urmă. Poate că mi se va întâmpla şi mie. Aşa sper.

Cuvintele lui erau un mister, dar fuseseră expuse cu un ton blând, înainte să ridice din nou vocea:

— Şi cu această urare, vă rog pe toţi cei prezenţi aici să ridicăm paharele şi să strigăm de trei ori *Mulţi ani trăiască* pentru sărbătorita noastră, Magna, care a fost mai mult de şaizeci de ani un fel de înger păzitor al orfelinatului Kongslund…!

Una dintre femeile de pe banca albă de sub fagi şopti:

— Tocmai i-a spus că o iubeşte şi că a avut întotdeauna acest dor în sine… Doamne, este atât de frumos!

Celelalte femei dădură din cap cu respect.

Pe terasă, Ole Almind-Enevold încă stătea cu faţa spre Magna. Susanne Ingemann se aşezase între ei, de parcă ar fi dorit să îi separe. Orla Berntsen se apropie de ministru, cu un pahar în mână, iar Nils păşi pe terasă şi îşi ridică aparatul de fotografiat:

— Aş dori o fotografie cu ministrul şi cu sărbătorita, spuse el.

Magna îl privi fix pe fotograf. Ea îşi ţinea mâna la gură, de parcă ar fi vrut să îşi blocheze un cuvânt care nu avea ce să caute pe buzele ei.

Apoi Orla Berntsen se apropie.

— Un telefon pentru ministru, în birou – este urgent…

Strecurând o mână pe sub cotul ministrului, el încerca să îl îndepărteze de fotograf.

În spatele lor apăru Vrăjitorul, se opri pe scări şi lăsă lucrurile să se desfăşoare.

Fosta directoare o privi pe Susanne Ingemann, care clătina imperceptibil din cap şi îşi strânsese mâinile la spate, cu privirea îndreptată spre poarta grădinii. În acelaşi timp, dezastrul se apropia cu o mişcare lentă, printre invitaţi, pe scări, până la terasa de sus, până în epicentrul emoţiilor.

Dintr-odată, Nils simţi o mână grea pe umăr.

— *Pleacă de aici cu aparatul!*

Sunetul declanşatorului sună ca un foc de armă şi, în acelaşi moment, un braţ îi apucă aparatul din mână. Apoi, o lovitură îl izbi în partea laterală a capului, în timp ce o mână imensă trăgea de cureaua aparatului de fotografiat. Doi paşi precipitaţi, o altă tragere, aparatul digital Nikon greu se izbi de geamul uşii, care se sparse cu un zăngănit care îi făcu pe toţi cei o sută cincizeci de invitaţi să privească în sus, şocaţi. Trei funcţionari ministeriali se aruncară la pământ, având convingerea că fuseseră atacaţi cu focuri de armă (până la urmă, trăiau într-o perioadă a terorii şi tocmai urmaseră un curs de supravieţuire), în timp ce pe Nils îl lovi un pumn în plexul solar, luându-i tot aerul din plămâni.

Knud Tåsing sări în faţa omului masiv, care încă strângea cureaua aparatului de fotografiat.

— Ce naiba faceţi?

Vocea ziaristului tremura.

— Nenorocitul ăsta de fotograf! mormăi Carl Malle.

Apoi Susanne Ingemann apăru la faţa locului, se strecură între bărbaţi şi spuse cu o voce fermă:

— Opriţi-vă acum!

Orla Berntsen încă îl ţinea pe ministru de cot, acum cu ambele mâini, iar acesta părea ciudat de neajutorat. Ministrul de stat se uita nedumerit la încurcătura de pe terasă. La câţiva metri distanţă se afla Peter Trøst, care îngheţase într-un moment de confuzie, pentru că nu-şi putea vedea cameramanul şi nu ştia ce se întâmplă.

— Afară cu voi, afară cu voi, imediat…!

Comenzile lui Carl Malle sunau precum cele ale unui ofiţer de poliţie în timpul unei lupte de stradă.

Din Camera sugarilor se auzea un plâns puternic de copil, iar perdelele albe de la uşa terasei fluturau în vânt.

Peter Trøst se duse în faţa lui Carl Malle.

— Va fi nevoie de luni întregi pentru ca cei mici să-şi revină din

acest şoc, spuse el, puţin deplasat pentru situaţia bizară.

Cu toate acestea, şeful securităţii făcu un pas înapoi, un semnal care fusese înţeles şi de femei, şi de ministru, deoarece în clipa următoare dispărură toţi patru în Camera sugarilor. Orla Berntsen rămase în urmă, deşi s-ar fi dus cu plăcere cu ei, dar în schimb fusese nevoit să urmeze o instrucţiune pe care nimeni nu o auzise.

Peter Trøst îi puse mâna pe braţ.

— Ce se întâmplă de fapt, aici, Berntsen, de ce nu îi putem fotografia pe sărbătorită şi pe ministru?

Şeful de personal nu răspunse. Vrăjitorul stătea cu gâtul întins, în spatele umărului său stâng.

— De ce publicul nu trebuie să îi vadă împreună…?

Protejatul ministrului îl fixă pe omul de televiziune. Ochii îi scăpărau în spatele ochelarilor mari.

— Ce s-a întâmplat cu scrisoarea anonimă? Poliţia ştie ceva despre asta…?

Knud Tåsing se aşezase lângă Trøst.

Orla Berntsen se uită la vechiul său duşman de moarte şi pufni.

— Am înregistrat discursul ministrului pe bandă – dar nu l-am înţeles, admit asta. Îmi puteţi spune despre ce era vorba? Aţi lucrat şi dumneavoastră la text?

Orla Berntsen pufni din nou. Rămăsese blocat în faţa celor doi duşmani ai săi şi i-ar fi plăcut să se evapore de acolo.

— Ce încearcă să ascundă ministrul şi sărbătorita? întrebă Knud Tåsing.

Şeful de personal pufni acum pentru a treia oară.

— Ce este cu această discuţie despre… dor?

— De unde să ştiu eu asta?

Orla Berntsen se dădu cu un pas înapoi. Acum, în sfârşit, păru că Vrăjitorul îşi vine în fire. Se băgă între Orla şi cei doi jurnalişti şi îl trase pe şeful său în direcţia uşilor duble, pe jumătate deschise.

— Cineva de aici, din Kongslund, încă are schelete în dulap! strigă Knud un pic teatral. O să aflăm noi despre ce este vorba!

Ieşise pentru o clipă din rolul său de reporter obiectiv şi acum suna ca un detectiv particular, i se păru lui Peter Trøst.

Nils Jensen încă stătea pe scări. Loviturile fostului poliţist mai mult îl şocaseră decât îl răniseră.

Ca la grădiniţă, se gândi Peter Trøst, confirmat de Vrăjitor, care exclamă:

— Nu am putea să ne comportăm ca nişte oameni adulţi?

În acest moment, toate camerele erau pe ultimul rămas din această confruntare dramatică. Cei trei oameni de presă îşi dădură seama prea târziu ce impact vor avea aceste imagini pe prima pagină a ziarelor de a doua zi.

Evident că se declanşă un scandal serios.

Companiile concurente de mass-media se bucuraseră şi, desigur, toate băteau moneda pe tenta misterioasă a evenimentului. Nimeni nu putea spune cu exactitate de unde izbucniseră turbulenţele de pe terasă, pentru că atacul fostului poliţist îi luase complet prin surprindere.

— Subiectul este închis o dată pentru totdeauna, spuse şeful lui Knud Tåsing în şedinţa redacţiei, în timp ce toţi jurnaliştii prezenţi dădeau din cap în acelaşi timp, pentru a demonstra acordul cu şeful lor.

Niciunul dintre cei prezenţi, nici măcar Nils Jensen, nu luase în considerare posibilitatea că l-ar putea denunţa pe fostul poliţist.

În „Trabuc”, Profesorul scrâşnea din dinţi.

— Renunţă la Kongslund… *renunţă la Kongslund,* dragul meu Trøst! O intervenţie atât de subiectivă nu este acceptabilă din punct de vedere jurnalistic – dar ştiţi asta deja. Râsul său răsunător se auzea până în Al nouălea cer şi în grădina paradisului, şi chiar şi în biroul de jos al psihologului de la etajul şase. Toţi trebuiau să ştie că sabia lui Zalmoxis care atârna deasupra postului *Channel DK* se dizolvase în aer. Deşi ciudata poveste devenise de necontrolat. Reportajul de seară referitor la aniversare fusese o ştire scurtă, cu o calitate slabă a sunetului, în care ministrul o felicita pe sărbătorită de pe terasa orfelinatului.

A doua zi, în *Fri Weekend* a apărut un articol de două coloane, la pagina 7, pe ultima pagină a ziarului, fără fotografie. Povestea despre adopţiile misterioase murise de-a binelea. Numai scandalul – încăierarea dintre cunoscutul om de presă şi un consilier al ministrului – încă era de interes.

Seara, cei trei jurnalişti se întâlniră în apartamentul lui Peter Trøst din Østerbro. Knud Tåsing privi posterul soldatului cu grenada, pe fundalul roşu, dar nu spuse nimic. Nils Jensen purta un mic aparat de fotografiat Leica, pe o curea în jurul gâtului şi încă arăta de parcă plămânii lui erau privaţi de oxigen. Cei trei bărbaţi tăcură pentru o lungă perioadă de timp.

— În ceea ce mă priveşte, cu siguranţă voi continua ancheta, spuse Knud Tåsing în cele din urmă. Afară se făcuse întuneric. Bineînţeles că va continua. Dacă nu ajungea cu subiectul la o concluzie spectaculoasă, avea să îşi piardă locul de muncă. Indiferent ce faceţi, trebuie să luaţi în considerare rezultatele ultimelor mele cercetări.

Jurnalistul deschise geanta ponosită, pe care o purta din perioada de glorie a carierei sale. Aceasta era burduşită cu reviste.

Peter Trøst aprinse lampa de birou, dar tot nu spunea nimic.

— Uitaţi-vă la asta… Ziaristul aruncă o revistă pe masă, o ediţie uimitor de bine conservată din *Ude og Hjemme,* datată 25 mai 1961. Pe

copertă apărea o fetiţă într-o rochie cu dantelă albă, cu un buchet mare de frezii în braţe. Fetiţa şi florile erau atent aranjate şi aşezate în faţa unui fundal albastru. Ea privea poznaşă cititorul prin părul negru, în depărtare. *Haideţi să aruncăm o privire în cel mai bun orfelinat din lume* – 25 de *ani la Kongslund,* scria sub fotografie.

Peter Trøst îşi privi fostul prieten aproape furios.

— Nu am citit suficient de multe reviste?

Nils Jensen începu să le răsfoiască şi constată că hârtia era surprinzător de subţire. *Loteria imaginilor cu premii de până la un sfert de milion merge mai departe,* scria cu litere albastre îngroşate într-o ramă, urmat de articolul cu privire la aniversare: *Copilul găsit, oaspetele neaşteptat la marea aniversare.* Urma o fotografie a grădinii de la Kongslund.

— Această fotografie a fost făcută la a douăzeci şi cincea aniversare Kongslund, spuse Knud. Cu alte cuvinte, în 1961. Aşa cum puteţi vedea, şi în acele zile sărbătoreau tot pe gazon.

— Incredibil, şi eu am fotografiat exact din acelaşi loc, spuse Nils.

— Anumite lucruri nu se schimbă niciodată, comentă Knud Tåsing. Dar, în acest caz, textul este foarte interesant… Mai ales în partea textului în care este vorba despre copilul găsit. Şi încă ceva. Făcu o pauză, aproape triumfător. Această revistă a folosit, fără îndoială, acelaşi font precum cel folosit de expeditorul anonim pentru scrisoarea sa.

Urmă o clipă de tăcere.

Apoi, ceilalţi doi se aplecară în faţă şi citiră cuvintele pe care jurnalistul le subliniase cu roşu.

Pentru domnişoara Ladegaard şi pentru angajatele ei, această zi nu a fost o sărbătoare obişnuită, pentru că dis-de-dimineaţă a apărut un oaspete neaşteptat. Când una dintre bone a auzit zgomot în faţa aripii de sud a casei şi a privit afară, ea a văzut un coşuleţ cu cea mai dulce fiinţă pe care vi-o puteţi imagina. Un copil părăsit! Bona, domnişoara Agnes Olsen, a povestit revistei Ude og Hjemme *că nimeni nu a văzut cine l-a adus pe băieţel. Dar el era într-o formă foarte bună. Poliţia încă nu are niciun punct de plecare cu privire la părinţii lui.*

Peter Trøst se încruntă:

— Băieţelul…?

Knud Tåsing încleştă pumnul ca soldatul de pe poster.

— Da, chiar… ? S-a spus mereu că acel copil găsit la Kongslund a fost o fetiţă – în toate ziarele aşa scria. O fetiţă… şi anume Marie Ladegaard, care câţiva ani mai târziu a devenit fiica adoptivă a directoarei. În orice caz, asta am auzit întotdeauna.

— Trebuie să fie o greşeală de tipar, spuse fotograful.

— Asta nu arată a greşeală de tipar, spuse Knud Tåsing. Dar eu am găsit-o – chiar dacă a fost mult de lucru – pe această Agnes Olsen.

Astăzi locuieşte în Brønshøj. Knud Tåsing zâmbi. Mi-am găsit câteva cunoştinţe vechi în sindicatul profesional şi, *voilà,* la un moment dat am găsit-o. Primeşte pensie de invaliditate şi nu are copii. Poate că, până la urmă, s-a săturat de atâţia copii.

Nu râse nimeni la gluma lui.

— Şi acum ajungem la ceea ce este cu adevărat interesant: Agnes Olsen îşi aminteşte această zi în cele mai mici detalii. Îşi aduce aminte ca şi astăzi că, în acea dimineaţă, era convinsă că a găsit un băieţel. Am întrebat-o de ce, atunci, în toate celelalte ziare băiatul devenise fetiţă? Nu a fost în stare să explice. Când stătea afară, pe scări, aceasta fusese prima ei impresie şi asta le-a spus şi ziariştilor. În acea zi erau cu toţii extrem de agitaţi.

Nils Jensen se uită de la colegul lui la Peter Trøst şi înapoi. Apoi formulă întrebarea care stătea pe limba celorlalţi doi:

— Şi dacă…?

Knud Tåsing scoase un Prince verde pe etuiul său din argint. Numai Nils ştia că în partea de jos a acestuia era gravată data căsătoriei lui Tåsing. 8.8.88. La un an după scandalul care însemnase sfârşitul carierei sale, el era din nou divorţat.

Jurnalistul îşi aprinse ţigara.

— Ce vrei să spui cu… şi dacă?

Peter Trøst luă cuvântul:

— Ne-ai chemat aici pentru a ne anunţa că vrei să continui, pentru că ai găsit ceva nou, iar singurul tău indiciu este o mică bănuială că acel copil găsit acum patruzeci şi cinci de ani este un *băiat* şi nu *o fată*… El răspândi cu mâna norii de fum făcuţi de Knud. Ce este atât de important în asta?

— Aţi uitat, probabil… spuse Knud Tåsing… Că John Bjergstrand este băiat.

19
MOARTEA

18 MAI 2008

La etajul superior al vilei stă mama mea adoptivă, ca de obicei, aplecată conştiincios peste documente şi registre. Din când în când, ea trage sertarul de sus al cufărului frumos din lemn de trandafir, cu aplicaţii din bronz, pentru a scoate jurnalul Kongslund şi a scrie ceva în el. Acesta este gros ca braţul unui luptător şi legat în piele de culoare verde-închis. La întrebarea pusă din curiozitatea mea de copil, ce carte este aceea, ea răspunsese fără ezitare:

— Acesta este jurnalul meu de bord, Marie. Fără el, nu îmi pot ţine nava pe traiectorie!

Conţinutul jurnalului de bord păstrează un mister pe care ar vrea să-l ia în mormânt, cu orice preţ. Şi nici cea mai mare curiozitate încăpăţânată, proprie unui copil găsit, nu va deschide cufărul vreodată ca să înţeleagă ce cuprinde. De aceea era făcut atât de solid şi, în plus, prevăzut cu un sistem de închidere care nu putea fi deschis nici cu cea mai mare răbdare. Încercările mele eşuaseră de fiecare dată.

Este posibil să fi văzut zgârieturile fine din lemnul de trandafir şi trăsese propriile concluzii… care o îngrijoraseră puţin.

Martha Louise Magnolia Ladegaard muri la două zile după ultima ei aniversare.

Întreaga naţiune fusese şocată, doar cu două zile în urmă apăruse atât de vie şi de serioasă pe toate ecranele. Ceremonia făcuse ca acuzaţiile dure aduse săptămâna trecută să fie un pic uitate şi, din nou, mama mea adoptivă fusese lăudată ca femeia care îi ajutase pe mii de copii din Danemarca să facă primii paşi în viaţă şi îi plasase, cu părinţi plini de recunoştinţă, în gospodării daneze sigure.

Magdalene îmi spusese odată:

— *Celorlalţi le-a dat drumul în viaţă – dar pe tine a vrut să te păstreze numai pentru ea.* Şi apoi adăugă cu un sâsâit accentuat: *Furia, Marie. Furia. Trebuie să te fereşti de furie!*

Înainte de a-i putea cere vreo explicaţie, dispăruse înapoi în umbre, lăsând în urmă numai mirosul slab de pământ şi de tutun de pipă în spaţiul meu pământesc.

Moartea neaşteptată şi violentă a Magnei aduse afacerea Kongslund în atenţia poliţiei.

Până acum, funcţionarii de rang înalt zâmbiseră uşor şi ridicaseră din umeri în spatele uşilor închise ale birourilor. În opinia lor, ministerul se acoperise complet în privinţa scrisorii anonime scrise de

un amator, motiv pentru care nimeni nu obiectase atunci când Carl Malle preluase ancheta. Oricum nu-l plăceau şi nu aveau nimic împotrivă dacă el făcea băşici în tălpi, bătând coridoarele lustruite ale căminului.

Dar acum, după ce persoana cheie a afacerii fusese găsită moartă în apartamentul său din Skodsborg, anchetatorii crimei se deplasară, cu tot efectivul, pentru a afla ultimele ore ale celebrei directoare de orfelinat, prin interogatorii nesfârşite şi pentru a contura toate detaliile.

O găsiseră pe mama mea adoptivă în sufragerie, pe podea, sub fereastra care dădea spre antreprenorul de pompe funebre, de pe partea opusă a străzii Strandvej, la multe ore după ce un miracol sau un medic i-ar fi putut salva viaţa. Zăcea într-o baltă de sânge, cu capul pe un dosar cu sute de decupaje din ziare şi fotografii ale copilaşilor din zeci de generaţii care trecuseră prin cămin.

Şi pe podea, în jurul cadavrului, erau împrăştiate decupaje.

Poliţia încercase, în zilele următoare, să reconstituie succesiunea evenimentelor din apartamentul Magnei. Totul s-a întâmplat într-un moment în care cei mai mulţi locatari ai blocului dormeau. Un singur martor auzise voci din apartamentul Magnei, de aceea se şi trezise. Acesta deţinea un mic supermarket la intersecţia dintre Strandvej şi Skodsborgvej, şi locuia chiar sub Magna. Cu o seară înainte o văzuse, cu un dram de mândrie pe care în general nu-l avea faţă de femei, la televizor – demnă şi invulnerabilă, admirată de întreaga ţară.

Se pare că Magna răsfoia dosarul, atunci când primise o vizită, cel puţin, pe masa de cafea se aflau mai multe dosare albe, roşii şi maro cu scrisori, fotografii şi decupaje din ziare, într-un teanc, atunci când poliţia spărsese uşa. În plus, acolo mai erau două ceşti de cafea nefolosite. Fosta directoare era întinsă pe spate, în faţa bibliotecii, pe podea. Pe covorul de lângă ea se afla o ţigaretă stinsă – Bellman, marca ei preferată. Proprietarul magazinului se afla deja în pat, când auzise un zgomot puternic în apartamentul de deasupra lui. Era un tip destul de anxios, fiind născut în aceeaşi cameră în care dormea acum – mama lui îl înfăşurase într-o pătură imediat după naştere şi îl aşezase într-un sertar tras al comodei. Nu avusese curaj să se ridice.

Poliţia ajunsese la concluzia că Magna dorise să tragă dosarul alb din bibliotecă, îşi pierduse echilibrul şi se lovise la frunte în cădere. Când căzuse ţipase tare, acesta fiind al doilea zgomot pe care îl auzise negustorul. După aceea se răsturnase, probabil, în lateral, peste scaunul Sheraton, de unde şi rana deschisă de la tâmplă. Îşi rupsese gâtul când se lovise cu capul de podea. Obrazul drept al Magnei era aşezat pe un dosar, în al cărui colţ din dreapta sus era scris olograf, cu cifre fine, 1961-1964, fiind printre singurele lucruri care nu fuseseră mânjite cu sânge.

În cele din urmă, negustorul aprinsese lumina şi îşi privise nevasta, care sforăia. Atunci fusese cuprins, ca de atâtea alte ori, de o teamă fără nume, pentru că îşi împărţea viaţa cu un om pe care nu îl cunoştea cu adevărat şi care îşi dormea cea mai mare parte a timpului.

Poate că tocmai această teamă îi dăduse curaj să se ridice şi să sune la poliţie. Câteva momente mai târziu, epicentrul vieţii sale era plin de lumini albastre intermitente, sirene şi paşi apăsaţi în casa scării.

Pe holul şi în dormitorul Magnei, sertarele fuseseră smulse şi conţinutul răsturnat. Teoretic, acest lucru se putuse întâmpla şi înainte de moartea ei. Poate că ea însăşi „făcuse curat”, un lucru de care poliţia se îndoia. Problema era că nu existau dovezi tehnice care să indice altceva decât o senzaţie bruscă de ameţeală, nefericită, legată de vârstă. Nu existau urme de violenţă provocată de pumni sau lovituri. Doar declaraţia negustorului cu privire la zgomotele ciudate din apartamentul de deasupra lui.

— Ce era la televizor, atunci când aţi auzit vizitatorul venind? îl întrebase unul dintre anchetatori.

Proprietarul magazinului răspunsese:

— Nu ştiu. Avem un televizor Telefunken foarte vechi, pe care întotdeauna îl dau tare. Soţia mea sforăie, înţelegeţi.

Poliţistul clătinase din cap şi nu înţelesese nimic. Se făcuse dimineaţă. Prin fereastră se putea vedea coasta suedeză, ca nişte dungi înguste, gri, la orizont, şi antreprenorul de pompe funebre, care locuia vizavi, stătea în uşă şi privea maşinile de poliţie.

— Ultima dată am văzut-o pe domnişoara Ladegaard alaltăieri, chiar după aniversare, pentru că a cumpărat timbre de la mine, îşi aminti negustorul dintr-odată. Venise cu o scrisoare sau, mai degrabă, un colet, care trebuia să ajungă în *Australia*. Încă îmi amintesc… în Australia…

Privirea proprietarului de magazin rătăci, nostalgic, în depărtare.

Apoi el se prăbuşi pe scaun şi ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se târască înapoi în sertarul comodei în care începuse viaţa sa.

— În Australia?

Poliţistul se uită la singurul său martor şi se întrebă ce legătură putea avea asta cu cazul, motiv pentru care nu îşi luă nicio notiţă.

Dar proprietarul de magazin nu îi mai auzise întrebarea. El se aşezase la masă şi privea în sus, oblic, de parcă ar fi vrut să o aducă înapoi la viaţă pe bătrâna din apartamentul de deasupra.

Poliţistul îl lăsă să plângă în pace.

Poliţia condusese câteva sute de metri, de la Skodsborg până la Kongslund, unde, în acele ore ale dimineţii, eu eram în camera regelui şi dormeam.

Bătuseră la uşa de la intrare. Susanne Ingemann le deschisese.

Mirosul dulce al freziilor galbene în descompunere, pe care le adunasem după ziua serbării în saci mari de gunoi, încă plutea în aer atunci când sosi poliţia şi Susanne ciocăni la uşa mea.

— A venit poliţia… Mama ta este… spuse ea şi, pentru o clipă, se uită de parcă i-ar fi venit să plângă.

— Mama mea adoptivă, am corectat-o eu, înainte ca ea să-şi poată termina propoziţia.

Dar ştiam ce voia să spună. Şi în mine ar fi trebuit să se prăbuşească ceva sau, cel puţin, să se creeze un gol la un nivel mai profund. Dar nu se întâmplase nimic.

Nu-mi amintesc să fi simţit ceva în acel moment.

Cele câteva întrebări de rutină ale poliţiştilor – şi răspunsurile mele scurte – nu duraseră mai mult de zece minute. Nu ştiam nimic, ultima dată vorbisem puţin cu Magna cam cu o oră înainte de sosirea primilor invitaţi la aniversare şi apoi mă dusesem la culcare cu dopurile portocalii de urechi, deoarece camera mea dădea în grădină, unde avea loc ceremonia. Dormisem profund, nu auzisem şi nu văzusem nimic.

Poliţistul îşi prezentă încă o dată condoleanţele şi îşi luă la revedere. M-am dus în Camera sugarilor şi am închis uşa în urma mea. Perdelele erau trase. Prin faldurile groase, nu trecea nici cea mai mică rază de lumină. Copiii dormeau. Cântecul dispărea în depărtare.

— Bun venit, spunea întunericul. Dar nu rezişti prea mult departe de locul ăsta… Trebuia să ştii la fel de multe ca mine pentru a înţelege că aceste cuvinte, în comparaţie cu cele ale oglinzii, nu aveau un sens batjocoritor.

M-am dus la fereastră şi am dat perdelele la o parte, iar elefanţii albaştri ieşiră din umbră, trompele lor răspândind razele aurii de lumină, aşa cum făcuseră mereu. Mai demult o întrebasem o dată pe Gerda câţi elefanţi albaştri pictase în cameră, iar ea îmi răspunsese:

— Când au fost suficienţi, m-am oprit.

Bănuiam că existase un motiv mai profund pentru obsesia Gerdei. Unele dintre bone ştiau că ea pictase câte un elefant pentru fiecare copil care trecuse prin Camera sugarilor până la pensionarea ei. Odată, când aveam şapte sau poate opt ani, ea mă privise lung şi-mi spusese:

— Am avut aici toate tipurile de copii… copiii fetelor foarte tinere sau ai părinţilor nevoiaşi, care nu aveau nicio modalitate să-i păstreze… copii de profesori, politicieni şi directori, chiar şi copii de infractori şi criminali. Acestora le era cel mai greu, pentru că o astfel de moştenire urmăreşte copilul toată viaţa dacă nu intervine nimeni.

Gerda nu pusese niciodată la îndoială importanţa moştenirii genetice în cauză – cu mulţi ani înainte ca ştiinţa să se concentreze pe contextul social.

— Caracterul unui criminal poate continua să trăiască în copilul său – chiar şi atunci când cei doi nu au niciun fel de contact toată viaţa lor, îmi spusese ea odată. Chiar şi atunci când copilul creşte în cele mai bune condiţii, cu cei mai buni şi mai iubitori părinţi adoptivi din lume, legăturile de sânge nu se pot rupe cu uşurinţă, Marie. Fiecare copil poartă adânc în inima lui moştenirea lăsată de părinţii săi biologici.

Stăteam la fereastră şi privirea îmi alunecă pe o rază de lumină, către elefanţii albaştri, care mergeau pe pat, pe perete, pe unde eu însămi stătusem când eram sugar. Corpul rotund al unui elefant era împărţit la jumătate, unde două benzi de tapet se suprapuneau, dar el tot venea plutind spre mine, pe firele invizibile ale plasei, şi pentru prima dată am simţit pericolul despre care vorbise Gerda, fără a şti exact în ce direcţie trebuie să-mi îndrept ochii. Eram sigură că ea făcuse aluzie la unul dintre copiii care stătuseră cu mine de Crăciunul lui 1961, în Camera sugarilor – şi dacă bănuiala mea era corectă, acest copil era enigmaticul John Bjergstrand, pe care întreaga ţară ajunsese să-l cunoască drept reprezentantul unor oameni nedoriţi, aruncaţi şi marginalizaţi. Una dintre fiinţele în a căror salvare sufletele miloase de la Kongslund se implicaseră întotdeauna.

M-am dus la etaj şi m-am aşezat în scaunul cu rotile al Magdalenei, orientându-mi privirea spre Hven. Acolo stătea puternicul castel Sternenburg, în care Tycho Brahe făcuse greşeala vieţii sale şi îi atribuise Pământului o poziţie greşită pe cer.

— *Nu voi accepta niciodată că Soarele, nu Pământul, se află în mijlocul universului,* strigase el. *Asta este o minciună scandaloasă, Pământul nu se mişcă.*

Această greşeală îmi revenea mereu în minte.

Desigur, oglinda mă prinsese complet nepregătită şi văzuse ocazia de a-mi pune întrebarea cea mai răutăcioasă de până atunci:

— Iubita mea, micuţă Marie, cine ar putea fi mama ta?

Tu, i-aş fi răspuns eu cu plăcere. Dar tăceam. Vechea oglindă rococo din vila cea mare de pe Strandvej nu înţelegea această formă de ironie. În plus, în acel moment erau lucruri mult mai importante la care trebuia să mă gândesc.

În zilele următoare, detectivii de la Omucideri continuară să cerceteze moartea violentă a Magnei, fără a face vreun progres. Nu găseau niciun motiv, niciun tipar, nicio cale prin labirint. Dacă în realitate fusese omorâtă – şi dacă avea ceva de-a face cu scrisoarea anonimă, aşa cum sugera presa, dintr-odată se deschideau o mulţime de posibilităţi, dar care nu ar fi creat decât mai multă confuzie şi mai multe teorii fantastice. Dar fiecare nouă teorie ducea la un nou punct mort şi fiecare fundătură alimenta frustrarea.

Atunci, unui tânăr ofiţer de poliţie îi căzu dintr-odată fisa că

proprietarul de supermarket din blocul Magnei spusese ceva de un colet, pe care i-l dăduse Magna, un colet pentru Australia. Bineînţeles că pachetul plecase de mult din ţară şi bărbatul aflat în suferinţă nu-şi putuse aminti numele pe care Martha Magnolia Louise Ladegaard îl scrisese pe plic. Dar îşi amintise că pachetul generase costuri de transport de peste două sute de coroane şi, cu toate acestea, Magna îi mulţumise de mai multe ori.

După o săptămână, investigaţiile se blocaseră complet.

De la ofiţerul de poliţie care venise la Kongslund câteva zile mai târziu şi discutase pe larg cu mine despre Magna, am aflat că moartea ei îi zburătăcise pe prim-ministru, pe ministrul de stat şi chiar pe consilierul său pe teme de securitate, Carl Malle. Anchetatorii de poliţie primiseră chiar şi o ofertă de ajutor de la serviciul secret din poliţie, dar această ofertă fusese respinsă.

Dacă Magna ştia ceva care ar fi dus la o confruntare în apartamentul ei din Skodsborg, era posibil ca şi *alţi* oameni să fie în pericol, spusese el.

Oare se referea la mine?

Avea Magna informaţii care să-i fi pus viaţa în pericol?

Eu nu i-am răspuns.

Ce căutase, de fapt, la ea, cel care răscolise sertarele?

La această întrebare nu se putea răspunde. Dar am observat că poliţia, în mod destul de firesc, *nu-i considera suspecţi* pe ministrul de stat şi pe Carl Malle. La fel cum acceptaseră alibiul comun al tuturor angajaţilor şi al celor prezenţi în cămin, care fuseseră ocupaţi cu curăţenia, după aniversare.

Câteva zile mai târziu, ei solicitară o listă cu numele tuturor copiilor care veniseră la Kongslund între 1961 şi 1962 şi care ar fi putut fi asociaţi cu misteriosul John Bjergstrand din scrisoarea anonimă. Le-am dat un singur nume: propriul meu nume.

Apoi confiscară toate documentele şi actele şi se puseră pe citit. Era posibil să nu ştie ceea ce eu ştiam deja – şi anume că toate urmele faptelor Magnei din dosarul verde cu inel, cu informaţiile despre copiii danezi din acel interval de timp, fuseseră şterse. M-am gândit la Magna, dar încă nu plângeam.

Dacă existau răspunsuri, eu ştiam unde trebuiau căutate. Toate informaţiile se aflau în registrul pe care Magna, din câte îmi aduceam aminte, îl păstra în cufărul din lemn de trandafir. Acest registru mă fascinase întotdeauna, cu toate că îl văzusem de puţine ori, timp de câteva secunde. *Registrul Kongslund.*

Jurnalul secret, valoros al Magnei.

Nu eram sigură dacă Ole Almind-Enevold şi Carl Malle ştiau de existenţa acestui registru. Poliţia cercetase toate lucrurile Magnei, dar nu găsise nimic semnificativ. Registrul dispăruse, ceea ce nu mă

surprindea. După ce am aflat, din declaraţia negustorului, de ultima acţiune a Magnei, mi-am dat seama unde se afla registrul acum.

Dar nici acest secret nu voiam să-l împart cu nimeni. După moartea Magnei, registrul îmi aparţinea – şi îl doream cu orice preţ.

Într-o zi, Susanne îşi pierdu răbdarea cu ancheta poliţiei şi ceru eliberarea rămăşiţelor pământeşti ale Magnei – trecuseră deja trei săptămâni –, pentru ca fosta directoare a casei să poată fi înmormântată cu demnitate, în cimitirul de la Søllerød. Poliţia îi îndeplini dorinţa şi, astfel, îşi recunoscu înfrângerea. Cazul avea să fie clasat ca accident.

Dacă îşi amintea cineva – şi exista cu siguranţă o persoană care să-şi amintească – exact acelaşi lucru se întâmplase şi cu şapte ani mai devreme. În cazul corpului de femeie de pe plaja dintre Kongslund şi Bellevue. Ea, ca şi Magna, murise într-un accident petrecut în circumstanţe misterioase, şi în cele din urmă cazul fusese clasat, din cauza lipsei de dovezi, ca accident nefericit. Comisarul, acum pensionar, care investigase cazul de deces şi, ulterior, un jurnalist căruia îi povestise despre bănuiala sa, fără ca povestea să mai fi fost amintită vreodată, locuia în casa sa de vară din Rågeleje şi citea, iar şi iar, articolul de ziar despre răposata directoare de orfelinat.

În cele din urmă puse ziarul deoparte şi privi timp îndelungat pe fereastră căzut pe gânduri.

Femeia moartă de pe plajă avea la ea o fotografie cu vila Kongslund. Şi acum, fosta directoare de la Kongslund murise în acelaşi mod misterios.

Şi, din nou, duse receptorul telefonului la ureche, întrebându-se ce ar trebui să facă. Simţul datoriei îi spunea că trebuia să anunţe pe cineva cu privire la această coincidenţă stranie. Instinctele sale de poliţist îi spuneau că avea să ajungă din nou la Carl Malle, iar unul dintre foştii săi colegi îl sfătuise cu tărie să nu îşi asume acest risc.

Soţia lui îl privi parcă a avertizare. Îşi dăduse seama imediat că el fusese cuprins din nou de dorinţa tinerească de a se avânta pe un teren nesigur şi periculos.

Dar el nu mai era tânăr.

Privirea ei speriată îl făcu să se hotărască. Puse din nou receptorul în furcă.

20
ÎNMORMÂNTAREA

5 IUNIE 2008

Poate că era adevărat ceea ce îmi scrisese Magdalene, de dincolo de mormânt, cu o seară înainte ca mama mea adoptivă să fie trimisă în ultima ei călătorie în întuneric: Gândeşte-te, Marie, adulţii nu sunt decât copii care au învăţat să îşi ascundă sinele în spatele unor rochii drăguţe şi chipuri inocente. În realitate, oamenii reacţionează mai copilăros, odată cu vârsta, dar ei sunt şi mai periculoşi, violenţi şi imprevizibili.

De la moartea Magnei, ea comunica numai în scris cu mine.

M-am holbat la cuvintele ei, apoi cea mai mare parte a nopţii am rămas trează. Bănuiam că nu era doar o părere filosofică generală, ci că se referea la cineva concret.

Câteva ore mai târziu, am fost vizitată de jurnalistul Knud Tåsing şi acesta a deschis nişte uşi în spatele cărora stătusem ascunsă foarte mult timp.

Biserica din Søllerød se ridica, cu zidurile sale albe şi cu turnul din cărămidă roşie, mult deasupra lacului Søllerød. În cimitirul bisericii, care cobora uşor spre lac, mama mea adoptivă trebuia să primească un loc de observaţie, care să satisfacă dorinţa ei de a găsi întotdeauna cel mai bun loc pentru ea, pentru apropiaţii şi pentru copiii ei. Magna îşi alese singură locul de veci şi investise mult timp în aceste căutări.

Am privit în sus, la tavanul bisericii şi aproape că mă aşteptam să întâlnesc privirea Magnei sau să-i aud vocea. Mai mult ca sigur ea plutea undeva, deasupra noastră, şi urmărea ceremonia, şi cu siguranţă nu-i scăpase faptul că încă nu plânsesem.

Ultima oară când păşisem în această biserică eram o fetiţă, iar Magdalene înainta fără scaunul ei cu rotile şi fără telescop, în viaţa de apoi. În acel moment, stăteam în braţele Magnei şi plângeam, îmi plângeam singura prietenă care fusese atât de bătrână, încât nu credeam că va mai muri vreodată. Acum aici zăcea Magna însăşi, ceremonios, sub un buchet de flori în pronaosul bisericii, iar lângă mine stătea asistenta ei de-o viaţă, Gerda Jensen, care era a treia mare femeie din viaţa mea, în ciuda dimensiunilor ei reduse. Şi singura care mai era încă în viaţă. Ea stătea acolo încruntată şi privea fix înainte. Mirosul de frezii umpluse camera şi provoca, la fiecare unu sau două minute, câte un strănut înăbuşit. Venea de undeva din spate şi mă umplea de o bucurie copilărească. Eternitatea îşi primea aleasa nu într-o tăcere graţioasă, care, probabil, ar fi fost preferată de invitatul de onoare al ceremoniei, Ole Almind-Enevold. În spatele meu stăteau

miniştri şi oficiali, foşti luptători din rezistenţă, medici şi consilieri de stat pensionaţi, asistente medicale şi moaşe, iar în spate de tot, o selecţie de domnişoare bătrâne, din perioada de glorie a Protecţiei copilului din Copenhaga. Sicriul era decorat cu buchete albe şi roşii, iar cei pioşi, aşa cum erau cei mai mulţi, stăteau cu capetele plecate, în timp ce se rugau în tăcere pentru sufletul plecat dintre noi. Dar eu ştiam că nu era adevărat; cei mai mulţi nu se gândeau la decedată, ci la propria lor existenţă şi la modul trist în care treceau prin viaţă. Erau îngrijoraţi că Domnul nostru, Iisus Cristos, probabil că nu înviase şi, prin urmare, nici ei nu se puteau aştepta la asta, atunci când avea să vină ultima zi şi trebuiau să se lase transportaţi pe pajişti înflorite, în incertitudine. Că Domnul Dumnezeul nostru a uitat de promisiunea vieţii veşnice, pentru că pur şi simplu avea prea multe de făcut. Sau la posibilitatea greu de rostit, că el nu ar exista deloc şi că atomii corpului ar pluti, numai, pe sus, prin stratosferă, devenind parte din univers – dar nu din eternitate.

Nu aveam nicio îndoială că Magna era nerăbdătoare cu privire la întâlnirea ei cu întunericul veşnic, pentru că avusese dintotdeauna o fire curioasă şi îşi dorise mereu să pătrundă toate tainele vieţii. Chiar şi pe ultima. Cu toate acestea, ştiu că ar fi preferat să mai rămână câţiva ani pe pământ, pentru a-şi îndeplini rolul în proiectul pe care soarta îl alesese pentru ea: marea reparaţie… corecţia gigantică, neterminată a acelor defecte pe care adulţii le provocaseră necugetat celor mai mici şi mai valoroase creaturi ale lui Dumnezeu. Acest proiect fusese început, deja, din timpul omului de Cro-Magnon, dar nu am reuşit să progresăm prea mult. Poate că am reuşit, cu fiecare generaţie, să localizăm şi să eradicăm cu o sutime mai mult din egoismul uman şi probabil că şi capacitatea de a resimţi empatia se îmbunătăţise cu unu la mie pe secol. Deşi acestea erau nişte estimări cât se poate de generoase, speranţele Magnei se bazau pe ele.

În strana din spatele meu stătea Susanne Ingemann şi lângă ea, Carl Malle şi directoarea de mult pensionată a fostei Protecţii a copilului, doamna Krantz. În spatele lor se afla Orla Berntsen, alături de Peter Trøst şi Søren Severin Nielsen, cei doi fiind flancaţi de două cupluri în vârstă, care strănutau fără oprire din cauza parfumului florilor. Părinţii lor. Ole Almind-Enevold stătea lângă sicriu şi se vedea printre flori. Dădea din cap, înainte să ţină, a doua oară într-un timp atât de scurt, un discurs pentru mama mea adoptivă. Cea mai mare „reparatoare” a naţiunii. Purta un costum de culoare închisă şi arăta, cu mâinile împreunate, ca antreprenorul de pompe funebre de pe Strandvej din Skodsborg, care şedea în ultimul rând al stranei.

— Magna mi-a spus odată o poveste pe care nu am mai împărtăşit-o nimănui, pentru că nu eram foarte sigur cum ar fi trebuit s-o înţeleg… Făcu o scurtă pauză de efect şi chiar simulă un strănut. Mi-a povestit

de un copil al cărui tată se îmbolnăvise de tuberculoză şi nu mai avea mult de trăit. Nefericitul copil se rugă la Dumnezeu din ceruri, pentru a-l mai lăsa pe tatăl său să trăiască, iar tatăl, care auzise rugăciunea disperată, îi făcu, în cele din urmă, copilului său, o promisiune valabilă dincolo de moarte: *Când voi pleca,* spuse el, *nu trebuie decât să aştepţi răbdător, pentru că mă voi întoarce cândva. Şi atunci vei şti că încă sunt lângă tine şi că Dumnezeu există şi va avea grijă de tine. Într-o zi vom trăi împreună, în eternitate.* Omul bolnav a murit şi a fost îngropat – iar copilul a început să aştepte…

În spatele meu se auzi iar un uşor strănut.

— Magna şi-a încheiat povestea exact în acest punct şi a reacţionat doar atunci când mi-am pierdut răbdarea şi am întrebat: Dar, Magna, ce a vrut să-i arate tatăl copilului? Ea mi-a răspuns: Exact asta este ideea, Ole. El nu i-a demonstrat *nimic.* Asta nu se poate, am spus eu, atunci povestea nu are sens. Ba da, mi-a spus ea, copilul a aşteptat şi a aşteptat. Anii au trecut, a devenit adult, dar nimic nu se întâmpla. În cele din urmă, copilul a îmbătrânit, dar aşteptarea încă nu dăduse roade, iar, până la urmă, în locul tatălui îl vizită moartea. Tatăl nu şi-a ţinut niciodată promisiunea.

Almind-Enevold zâmbi. Am simţit neliniştea uşoară care apăruse în biserică.

— Era tatăl *ei,* spuse el. Ochii i se îndreptară brusc spre sicriu. Era tatăl Magnei.

Participanţii la ceremonie îşi ţinură respiraţia.

— Nu ştiu câţi dintre dumneavoastră ştiu că tatăl Magnei a fost pastor în Gauerslund, la Børkop. Dacă există eternitate, răbdarea nelimitată trebuie să se ridice la nivelul eternităţii. În ochii Magnei, promisiunea lui nu avea nicio limită, niciun capăt. Tatăl ei făcuse ceea ce trebuia. Încercase să-şi consoleze fiica şi o făcuse prin credinţa lui, mi-a spus ea. Şi ea şi-a trăit viaţa conform acestui principiu.

Se opri o clipă, apoi rosti:

— *Răbdare infinită.*

Nu ştiam povestea, mama mea adoptivă nu mi-o spusese niciodată. Dar asta nu mă mira, pentru că ea îşi dăduse seama, cu siguranţă, cât de supărată aş fi răspuns. Am înţeles mai bine decât oricine altcineva ce învăţase Magna din tragica experienţă: Hotărâtoare era voinţa de a face bine, apoi binele se va arăta, în cele din urmă. Nu era omul care să ţină cont de dezamăgirile pe care această filosofie le-ar putea declanşa altor persoane, nu ezita niciodată atunci când stătea la vatra de forjă. Când făcea reparaţii, scânteile săreau şi-i loveau pe cei mari şi pe cei mici, în timp ce ea se concentra pe munca ei. Pentru ea, în cele din urmă, bunăvoinţa era de o importanţă crucială şi probabil că acesta era exact motivul pentru care nu plângeam.

Ole Almind-Enevold lăsă capul jos. Discursul ajunsese la final. De

data aceasta, nu amintise nici de Magdalene, nici de mine şi nici nu citase din jurnalele Magdalenei. Nu ştiam de unde aflase despre ele.

Biserica se goli lent.

Sicriul alb cu mânere aurite era purtat de Carl Malle, Ole Almind-Enevold, Susanne Ingemann, Orla Berntsen, Søren Severin Nielsen şi Peter Trøst. Un grup bizar. Eu refuzasem să particip. Nimeni nu ar fi trebuit să o vadă pe fiica adoptivă a fostei directoare, adusă de spate şi cu picioarele întoarse spre interior, căzând la pământ sub greutatea corpului inert al mamei sale.

Înaintară cu paşi mult prea mici în lumină şi, astfel, în faţa întregii prese. Era plin de reporteri şi peste tot se vedeau numai microfoane şi camere de filmat.

Knud Tåsing stătea lângă Nils Jensen care, dintr-un motiv oarecare, nu dorea să fotografieze procesiunea. În zilele de dinainte de înmormântare, prin presă circulaseră tot felul de speculaţii: Moartea Marthei Magnolia Louise Ladegaard avea ceva de-a face cu scrisorile anonime? Cine o vizitase în seara morţii ei? Cine era beneficiarul coletului misterios, pe care îl trimisese cu câteva ore înainte de moartea ei?

Se pare că poliţia înaintase trei cereri inutile către autorităţile australiene şi făcuse investigaţii în asociaţiile daneze şi în cluburi din Sydney, Melbourne, Brisbane, Adelaide şi Perth. Fără rezultat. Nu exista nicio urmă care să facă legătura între fosta directoare sau orfelinatul din Kongslund şi cineva de acolo. După trei săptămâni de acoperire media intensă cu privire la posibilele conexiuni cu afacerea Kongslund, povestea se stinsese, iar eu deja îmi imaginam, la mormânt, strălucirea mulţumită din ochii lui Ole Almind-Enevold. Chiar şi cazul micului tamil dispăruse complet din mass-media, după ce Søren Severin Nielsen blocase deportarea cu o mulţime de cereri pentru dreptul de şedere, din motive umanitare şi diverse acţiuni legale împotriva încălcării Convenţiei cu privire la Drepturile Copilului.

Stăteam pe colină, privind în direcţia lacului Søllerød, şi cântam, fără sentimentalismul care se strecurase atât de repede în aceste cântece, sub cupola bisericii. Magna era coborâtă în adâncurile întunecate, unde îi era refuzată pentru totdeauna priveliştea către atelierul ei pământesc. Reprezentanţii mass-mediei rămăseseră pe partea de sud a bisericii.

Invitaţii de vază se duseră la Kongslund, unde se aflau şi mai multe flori şi coroane şi unde, peste tot, mirosea a frezii, ca în cea mai bună perioadă a Magnei. Cei mai mulţi dintre invitaţi se duseseră afară, pe terasă sau stăteau în grădină, unde soarele desenase un model pe gazon şi toţi erau înconjuraţi de o strălucire aurie. Mulţi dintre cei prezenţi fuseseră aici în urmă cu câteva săptămâni, la aniversarea

Magnei – acum veniseră pentru a se asigura că marea directoare de la Kongslund plecase, într-adevăr.

Ole Almind-Enevold stătea în uşa camerei din grădină şi discuta cu Susanne care, dintr-odată, mă chemă la ea:

— Marie, vino aici…!

Ole mă întâmpină cu privirea sa arogantă, pătrunzătoare, de ministru de stat. Nu mă plăcea şi credea, probabil, că ştiam ceva despre ceea ce căzuse, în ultimele săptămâni, pe capul orfelinatului Kongslund.

Fără a putea să-mi stabilească rolul.

— Ole întreabă de un jurnal pe care l-ar fi ţinut Magna… spuse Susanne şi se uită la mine cu o privire ciudată.

Cred că nu voia să răspund. Pe de altă parte, îi era frică de puternicul om.

— Un jurnal?

Mă balansam pe picioarele strâmbe şi, în gând, priveam mormântul Magnei. Nu îl luase cu ea. Atât ştiam.

Susanne dădu din cap.

— Da. Un jurnal cu înregistrări ale tuturor copiilor din cămin – probabil, începând cu anul 1936.

— Toate jurnalele stau în birou, am spus şi m-am uitat în sus, în întuneric, dar nu la Ole Almind-Enevold.

— Poate că îi spunea registru sau jurnal de bord – era cam de mărimea unui dicţionar şi era legat în piele verde.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat doar la Susanne.

— Magna nu îmi spunea niciodată astfel de lucruri.

Ole Almind-Enevold îngheţase şi i-am simţit furia, care m-a cuprins, ca un curent de aer rece, peste umărul stâng.

Şi Susanne a simţit-o.

— Este posibil ca jurnalul să dovedească faptul că nu este nimic adevărat din ceea ce se scrie în ziare…

Desigur, Ole Almind-Enevold avea dreptate. Magna nu făcuse niciodată vreo imprudenţă. Dacă păstra jurnalul într-un loc potrivit, se putea, astfel, asigura că bărbaţii puternici pe care îi ajutase aveau să sprijine în continuare Kongslund.

Dar trecuse cu vederea pericolul real.

— Cui i-ar fi putut scrie din Australia? întrebă puternicul om, încet.

Am avut sentimentul ciudat că ştia răspunsul.

Susanne se albise. Vocile din grădină ajungeau la mine ca un zumzet îndepărtat. M-am întors şi am plecat. Am găsit drumul spre holul pustiu. Nu mă urmărise nimeni şi numai femeia în verde îmi zâmbea din rama ei imensă, atunci când am trecut pe lângă ea.

Am închis repede uşa sanctuarului meu şi am învârtit cheia în broască. Aici mă adusese Magna acum mai bine de patruzeci de ani,

pentru a putea privi lumea şi coastele sale de la fereastră, locuri în care nu voi pune piciorul niciodată, în realitate. Ştia exact ce făcea.

Insultasem un rege pentru a doua oară.

În acel moment se auzi un ciocănit la uşa mea încuiată. În toţi anii de când Susanne era directoare, ea mă vizita întotdeauna numai în camera regelui; eu însămi nu vizitam pe nimeni şi nu eram vizitată de nimeni.

Ciocănitul se auzea în continuare. Şi a treia oară.

— Susanne? am întrebat.

— Nu. Sunt Knud Tåsing… ziaristul.

Nu mă puteam preface că nu l-am auzit, dar oricum nu îl puteam opri. Poate că nu voiam asta, pentru că era momentul să fie iniţiată faza decisivă a afacerii Kongslund, înainte ca ea să cadă în uitare, aşa cum îşi dorea guvernul. În acest moment, ceva se întâmpla cu mine, aşa cum trebuie să se fi simţit Iisus în ultimele sale zile pe Pământ: Ştiam exact ce trebuia să fac şi când – şi cum se va termina totul, dar ezitam oricum înaintea (sau poate din cauza) următorului pas extrem de important.

M-am ridicat şi am deschis uşa. Jurnalistul era singur pe holul întunecat. Era mai slab şi mai scund decât mă aşteptam şi purta o pereche de pantaloni din catifea maro şi un pulover verde.

Niciodată nu mai lăsasem un bărbat să intre în camera mea.

— Aş dori să vă întreb un lucru foarte simplu, nu durează mult, spuse el.

Am strănutat. Nu există lucruri simple sau rapide. I-am arătat scaunul Chippendale de la fereastră şi el se aşeză cu grijă, de parcă se temea că s-ar putea prăbuşi sub el. Eram conştientă că oglinda veche cu ramă de mahon urmărea totul cu dezaprobare. Dar acum nu mai exista cale de întoarcere. M-am aşezat în scaunul Magdalenei, l-am privit şi mi-am aşezat picioarele strâmbe pe suport. Aceasta era poziţia mea preferată, atunci când eram agitată şi aveam nevoie de inspiraţie de la vechea şi spastica mea prietenă din lumea de apoi. Dacă lui i se păru ciudat, nu o arătă prin nicio expresie.

— În primul rând, aş dori, bineînţeles, să vă prezint condoleanţele mele… Magna Ladegaard a fost o femeie fantastică, spuse el ca o introducere.

În loc să-i răspund, i-am oferit partea strâmbă a feţei mele, în timp ce aşteptam prima sa întrebare. Până la urmă, eu singură îl invitasem aici, cu acţiunile mele.

— Sper că pot discuta despre câteva lucruri cu dumneavoastră. Este vorba despre Kongslund, spuse.

Încă nu spusesem nimic.

— Marie, eu cred că dumneavoastră aţi trimis scrisorile anonime.

Lăsă propoziţia să plutească în aer, între noi.

Deşi mă aşteptam la asta, sinceritatea lui mă lovi ca un arc electric. Mâna lui stătea pe geanta maro, pe care o purta tot timpul, şi ştiam că o putea deschide în orice moment şi îşi putea asmuţi demonii pe toţi cei care nu îi răspundeau la întrebări.

Am zâmbit cu zâmbetul meu strâmb, dar grimasa nu îl descurajă pe Knud Tåsing. Nici nu clipi.

— Aţi trimis scrisorile pentru că aici, la Kongslund, aţi dat peste un mare secret – un mare secret, corect, Marie?

Încă nu spusesem nimic.

Deschise geanta, aşa cum prevăzusem, şi spuse:

— Uitaţi-vă aici.

Am recunoscut instantaneu demonul pe care îl adusese cu el şi da, era adevărat, avea să deschidă toate uşile.

— Am găsit în Biblioteca Regală această broşură. Am dreptate presupunând că aveţi, de asemenea, un exemplar din acest ziar? Aş dori să îl văd, spuse el.

Nici măcar nu am încercat să aflu ce număr al vechii reviste ţinea în mână. Era *Ude og Hjemme* din 25 mai 1961.

Interpretă reacţia mea ca fiind prinsă asupra faptului.

— Da, spuse. Am vizitat-o pe asistenta care a găsit copilul părăsit pe trepte. Ea a contrazis toate ziarele care relatau despre descoperirea vieţii ei, dar nu şi pe acesta de aici… Mi-a aşezat revista, care era mai veche de patruzeci şi cinci de ani, pe genunchi, şi prin aceeaşi mişcare – cel puţin, aşa părea – un alt demon îi zbură din geantă, un plic mic, alb, care ateriză pe revistă. Şi aceasta este scrisoarea anonimă trimisă la *Fri Weekend,* Ministerul de Stat, la *Channel DK* – şi către toţi ceilalţi care, în acel moment, avuseseră de-a face cu Camera elefanţilor. Lucrul interesant… Marie Ladegaard… este că literele de pe plic sunt aceleaşi ca şi cele din articolul despre aniversarea Kongslund şi despre misteriosul copil părăsit… roşii şi negre, mari şi mici… toate provin din acest ziar. Nu există nicio îndoială.

Făcuse o treabă bună cu cercetările sale.

— Şi ştiţi de ce sora pe care aţi găsit-o nu mai avea acest ziar în colecţie…? întrebă el.

Nu am răspuns.

— Pentru că i l-a dat pe al ei *copilului găsit.* Ochii îi străluceau. După acest episod a plecat destul de repede de la Kongslund, dar înainte de plecarea ei, Gerda Jensen a cerut să i se dea revista cu copilul pe care ea l-a găsit pe scări. Ca amintire. Dar ea a dat mai departe doar acea revistă – şi asta probabil pentru că nu apărea nicio fotografie a ei în ziar…

Mişcările mele nu erau nici pe departe la fel de fluide ca ale lui, iar el se strâmbă când eu m-am întors în tăcere în scaunul meu cu rotile cu faţa spre vechiul cufăr, care odată îi aparţinuse căpitanului de

marină Olbers.

Am deschis sertarul de jos al cufărului, am luat două teancuri de dosare vechi şi decupaje din ziare şi i-am dat numărul revistei pe care mi-o adusese.

El o apucă rapid şi studie paginile pe care se afla articolul despre Kongslund. Toate rubricile şi o mare parte din text fuseseră tăiate cu grijă. De peste tot lipseau litere.

Râse fără zgomot şi fără să se strâmbe. Era o mare realizare.

Am închis din nou sertarul şi mi-am înclinat capul într-o parte. Dacă obscenitatea asimetrică din faţa ochilor săi îl irita, reuşea să o ascundă foarte bine. Apoi i-am spus, cu sâsâiala Magdalenei, pe care o foloseam mereu atunci când lumea din afara Kongslundului producea fisuri şi crăpături în existenţa pe care mi-o construisem atât de atent:

— Da, aşa este. Dar nu aş admite niciodată public, aşa că puteţi uita de asta, i-am spus.

— Dar de ce? mă întrebă în cele din urmă. Înseamnă că doriţi şi dumneavoastră ca totul să fie clarificat.

Sâsâitul meu era acum atât de încet, încât Knud Tåsing trebui să se aplece incomod, departe de capodopera de la Chippendale.

— Asta nu este important.

— În articolul vechi se spune că acel copil găsit era băiat. Cum vă puteţi explica asta?

Nu am răspuns.

— Poate fi o greşeală?

Tăceam în continuare.

— *Cine este John Bjergstrand?*

Mi-am lăsat capul până când bărbia îmi ajunsese la umărul stâng, strâmb, şi l-am privit. El nici nu clipea. Tăcerea era ca o uşă din sticlă groasă între noi, pe care niciunul nu dorea să o deschidă. În cele din urmă, am spus eu:

— Cine este John Bjergstrand? Nu, înseamnă că într-adevăr nu ştiţi, altfel nu aţi cere ajutor. Altfel, scrisorile care au fost trimise celorlalţi locuitori din Camera elefanţilor nu ar fi fost scrise niciodată. Dar de ce m-aţi contactat *pe mine* în mod special…?

El se aplecă şi mai mult. Era, ca toţi ziariştii, groaznic de vanitos şi dorea să primească un răspuns, cu orice preţ. Nu ar fi trebuit să întrebe.

Când i-am spus adevărul, a fost chiar mai şocat decât mă aşteptasem.

— *Nu* mi-aţi trimis mie scrisoarea…?

Knud Tåsing rămăsese fără grai, un lucru rar pentru el. I-am explicat cine fusese destinatarul meu real şi asta îl şocă şi mai mult.

— *Nils…?* spuse neîncrezător.

— Da, în 1961 au fost cinci băieţi în Camera elefanţilor. Orla, Peter

Trøst… Severin şi Asger… Nils era al cincilea băiat – pe el l-am găsit cel mai greu.

Mă privea cu gura căscată. Oglinda ne privea sarcastică pe amândoi.

— Da, a fost adoptat – dar nu ştie. În schimb, eu ştiu de mult timp, am spus.

— Dar de ce…? întrebă el.

Nu am răspuns.

— Atunci le-aţi scris tuturor pentru că doriţi să ştiţi cine este John Bjergstrand – sau ce s-a întâmplat cu el?

Magdalene îl privea din ascunzătoarea din sufletul meu, dar tăcea.

— Dar nu ştiţi deja?

Am tăcut.

O lungă perioadă de timp rămase cu ochii pe jumătate închişi, apoi spuse:

— Am găsit-o pe mama băiatului sau, mai bine spus, ştiu cine l-a adus pe lume.

Acum eu am fost cea care s-a aplecat.

— Cine este? am întrebat anume la timpul prezent.

— A fost o femeie foarte interesantă, spuse el şi îşi scoase al treilea demon din geantă: un blocnotes cu pagini pline de scris, pe care mi l-a înmânat. Dar scrisul său de mână era atât de ilizibil, încât nu l-am putut descifra.

— Când am început să analizez scrisoarea dumneavoastră… pentru Nils… aveam numai numele şi cred că a fost una dintre cele mai complicate investigaţii din viaţa mea: Cine era acest băiat? Cine a trimis informaţiile anonime şi *de ce?* Primul meu pas a fost să fac o incursiune în trecut şi am avut noroc. Foarte mult noroc. Numele era rar şi, de fapt, apărea într-una din cărţile de telefon de la jumătatea anilor cincizeci. Numele îi aparţinea unei femei care, în acel moment, locuia în Istedgade în Vesterbro. O chema Ellen Bjergstrand.

Se opri pentru o clipă.

Scurta pauză era aproape de nesuportat. De fapt, el avea în mână câteva dintre piesele de puzzle pe care le căutasem atât de mult timp.

— Această femeie putea fi o rudă a misteriosului John dar cercetările făcute de mine în diferite comunităţi sau printre locuitorii vechi ai cartierului nu au fost încununate de succes. În cele din urmă, am fost atât de disperat încât m-am dus la Biblioteca Regală şi m-am uitat prin toate ziarele locale de la momentul respectiv. Ca de atâtea ori înainte, lectura stăruitoare te duce la atingerea obiectivului. Dintr-odată, numele apăru acolo şi asta nu era atât de surprinzător cât faptul că Ellen Bjergstrand a fost ucisă în 1959 în apartamentul ei din Vesterbro. Şi nu de oricine, ci de propria ei fiică – şi această fiică se numea… mă privi, Eva Bjergstrand.

Am privit podeaua în tăcere şi umărul meu strâmb îmi ascundea

faţa. Apoi mi-am dat seama de singura întrebare logică, pe care cu siguranţă o aştepta de mult:

— Şi ce s-a întâmplat cu fata? Cu Eva Bjergstrand?

— Nu scria nimic despre asta în ziare. Dar am găsit-o, oricum. Mai târziu. La acea vreme, femeile tinere care erau condamnate pentru infracţiuni grave erau duse la închisoarea Horserød din insula Zealand, deci am scotocit prin documentele deţinuţilor. Am trecut prin toate rapoartele anuale şi dosare şi am descoperit că ajunsese la Horserød exact în 1960. În arhivele de asistenţă socială am găsit, în sfârşit, o altă pistă care era, totuşi, atât de vagă, încât aş fi trecut-o cu vederea, cu siguranţă, dacă nu ar fi fost… ezită timp de câteva secunde, în timp ce zâmbea satisfăcut, cu gura până la urechi… Această unică propoziţie.

Trebuia să mă lupt pentru a nu-mi manifesta curiozitatea. Mă enerva peste măsură că nu îşi ţinea în frâu nici măcar un pic mândria vânătorului care îşi urmărea prada.

— În luna mai a anului 1961, o tânără pe nume Eva Bjergstrand a fost graţiată şi eliberată din închisoarea Horserød – probabil fără ca publicul să fi aflat vreodată despre ea. Şi apoi… a dispărut.

Umărul meu se lăsase şi mai jos.

— Dar de ce…? întrebă el. De ce această fată a fost graţiată dintr-odată?

Nu am spus nimic.

— Pentru că era *însărcinată.* Rezultatul testului ei de sarcină se afla încă în dosarele din arhivă. Şi oamenii vigilenţi comit greşeli. Investigaţia a fost efectuată în Rigshospital. Eva Bjergstrand a fost condamnată pentru crimă în 1959, la numai cincisprezece ani. Şi a dat naştere unui copil în secţia *B* a maternităţii din Rigshospital… cel mai probabil în primăvara anului 1961… Avea şaptesprezece ani.

Eram impresionată. Aflase în numai câteva zile la fel de multe câte reuşisem eu să aflu în toţi aceşti ani.

Încă o dată mă privi triumfător.

— Aceste informaţii se potrivesc cu o altă pistă – şi anume, cu cea a elevei de la şcoala de moaşe, pe care am găsit-o în vechile arhive ale asociaţiei profesionale din Copenhaga şi care a învăţat la Rigshospital la începutul anilor ’60. Ea mi-a spus o poveste stranie, aproape de necrezut.

Knud Tåsing zâmbi.

— O femeie foarte tânără a fost adusă la spital şi acolo a născut, în cele mai ciudate condiţii. Copilul i-a fost luat *imediat* de persoana responsabilă din spital, după care fata ar fi trebuit să plece. Moaşa, acum pensionară, nu a uitat acea zi *niciodată.* Ea a încercat, mai târziu, să o găsească pe fată, pentru a primi o explicaţie despre acel eveniment ciudat, dar nu a reuşit, pentru că nu îi ştia numele. Şi atât

medicul, cât şi cele două colege mai în vârstă ale ei care au asistat la naştere sunt acum morţi. Nu există nicăieri înregistrări ale naşterii şi ea nu a mai putut să-şi amintească data exactă. Numai că trebuie să fi fost în primăvara sau vara anului 1961.

Am clătinat din cap spre invitatul meu, cu o admiraţie reticentă şi mi-am amintit că fosta moaşă stătuse jos, în capul scărilor, cerându-i ajutorul Magnei. Şi astăzi văd în faţa ochilor cum Magna întindea cu regret braţele care ţinuseră atât de mulţi sugari.

Desigur, ea o minţise pe femeie. Îşi amintea de fiecare copil în parte.

Knud Tåsing ajunsese la finalul poveştii sale.

— Cu alte cuvinte: după ce criminala Eva Bjergstrand a fost graţiată, ea a devenit o tânără fată care a dat naştere unui copil la Rigshospital, în circumstanţe extrem de misterioase. Este atât de evident, încât cu greu nu poţi să nu faci o legătură între cele două evenimente. Rezultatul este clar pentru mine. Mama băiatului pe care noi îl cunoaştem drept John Bjergstrand este fata cea tânără, care şi-a omorât mama dintr-un motiv care nu a fost menţionat în ziare. În închisoare, ea a rămas însărcinată – la numai 17 ani. Mama dumneavoastră adoptivă şi domnişoarele de la Kongslund i-au scos din necazuri, pe ea şi pe bărbatul cu care se încurcase. Şi singurul lucru care a mai rămas este formularul pe care dumneavoastră, Marie, l-aţi găsit după mai mulţi ani şi apoi mi l-aţi trimis mie… sau lui Nils…

Knud Tåsing mă privi pe deasupra ramei ochelarilor.

— Am dreptate?

Vocea lui suna aproape rugătoare.

Nu am spus nimic. Piesa sa de puzzle stătea pe masă, lângă ale mele, şi se potrivea perfect. Exista o singură problemă: acestea nu îl lămureau nici pe el, nici pe mine, cu privire la secretul real, pentru că nu ne spuneau nici cine era tatăl băiatului, nici unde îl puteam găsi azi. Şi nu ne dădeau niciun indiciu cu privire la ceea ce se întâmplase între timp cu cele două personaje principale, mama şi copilul.

Bineînţeles, şi Knud Tåsing ştia asta.

— Însă tot nu ştim de ce mama dumneavoastră, Magna… a trebuit să moară sau unde se află astăzi băiatul.

— Moaşa v-a putut spune ceva despre copil?

— Nu, nimic. Ea nu a fost implicată în naşterea propriu-zisă. Treaba ei era să aibă grijă de Eva, înainte şi după naştere.

— Împreună cu o altă asistentă. Ele trebuiau să o pregătească şi să o scoată din sala de naşteri. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Exact aşa s-a întâmplat. Poate vă gândiţi la anumite caracteristici… semne din naştere sau altceva.

El se opri.

— Ochii, am spus eu simplu.

El îmi ignoră remarca. Poate că nu mă auzise.

— Sunt surprins numai de faptul că ministerul şi Carl Malle nu au făcut acelaşi lucru, spuse. Orice detectiv rezonabil ar trebui să fie în măsură să le găsească. *Bjergstrand* este un nume destul de rar în Danemarca.

Mă privi ca şi cum ar fi aşteptat un comentariu.

— Gândiţi-vă, am spus. Poate că nu au nevoie să o facă.

Sâsâitul îmi dispăruse acum.

Knud Tåsing mă privi surprins.

— Poate Carl Malle ştia de mult timp toate aceste răspunsuri, despre tot ceea ce mi-aţi povestit. Poate exact acesta este motivul pentru care numele Bjergstrand a provocat atâta panică în minister.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse el. Dar *dumneavoastră* unde aţi găsit numele şi formularul…?

Am împins scaunul cu rotile al Magdalenei către cufăr. În sertarul de sus stătea scrisoarea pe care nimeni, în afară de mine şi de femeia care îl trimisese nu îl văzuse. Până astăzi, am ţinut această scrisoare ascunsă cu grijă – şi am păstrat-o separat de afacerea Kongslund. Iniţial îi fusese adresată mamei mele adoptive, dar scrisoarea nu a ajuns niciodată la ea.

I-am înmânat scrisoarea lui Knud Mylius Tåsing.

— Asta este de la ea.

— De la Eva Bjergstrand? întrebă el, uluit.

— Da.

O luă cu un gest aproape solemn şi citi o pagină scrisă de mână, infinit de lent şi cu atenţie, de două ori, înainte să se uite la dată şi să spună:

— 13 aprilie 2008.

Îşi ţinu respiraţia.

Apoi citi scrisoarea a treia oară, de parcă ar fi vrut să o înveţe pe de rost, şi spuse:

— Aţi primit scrisoarea aceasta de aici… şi apoi aţi găsit formularul cu acelaşi nume… Şi ni le-aţi trimis nouă?

— Da.

Mă privi aproape cu admiraţie.

Eu am tăcut.

Apoi îşi privi ceasul.

— Astăzi este 5 iunie. Scrisoarea trebuie să fi fost trimisă după Paşte – deci cu câteva zile mai târziu, în a treia săptămână din aprilie. Să presupunem că a durat o săptămână să ajungă. Am primit scrisoarea dumneavoastră anonimă pe 5 mai. Aţi acţionat repede, foarte repede.

Nu am spus nimic. Dar inima îmi bătea să iasă din piept.

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat… Marie Ladegaard, şopti el.

Am clătinat din cap. Knud Tåsing vedea numai piesele din mozaic

pe care îl lăsam eu să le vadă.

— Nu mai este nimic de spus. Am primit scrisoarea, am verificat câteva lucruri şi apoi am transmis aceste informaţii.

Asta era o minciună, motiv pentru care şi sâsâitul îmi revenise.

Knud Tåsing deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

Biroul ministrului de stat, cu pereţii de culoare vişinie, era mare cât o sală de bal.

Pe un perete se afla un dulap maiestuos din lemn de nuc italian, rafturile şi sertarele fiind ornate cu modele exotice şi intarsii. Pe un alt perete, un designer de interior german inserase un şemineu fals, complet, cu mânere şi părţi din fier forjat şi o suprastructură din lemn de stejar verde, băiţuit.

În mijlocul camerei se afla biroul solid al ministrului de stat, iar Almind-Enevold stătea pe tronul său şi îl privea pe consilierul său pe probleme de securitate, încruntat. Şi Carl Malle părea oricum, dar nu mulţumit. Orla Berntsen stătea la fereastră.

Cu zece minute înainte, şoferul personal al ministrului, Lars Laursen, îi lăsase la minister, după înmormântarea femeii pe care toţi trei o întâlniseră, la un moment dat din viaţa lor.

— Am fost, aşa cum am stabilit, la Autoritatea Tutelară, spuse Carl Malle, şi am dat peste ceva foarte ciudat.

Ministrul îl privi îndelung şi spuse:

— Ai găsit vreo pistă legată de nume?

— Nu, spuse şeful securităţii. Dar s-a răscolit prin tot ce era evident de găsit. Dosarele cu documentele de la Kongslund, inclusiv lista copiilor din Camera elefanţilor, cineva a căutat cu meticulozitate prin ele înaintea mea. A fost cineva dintre noi – şi probabil cu ceva timp înainte. Documentele se acoperiseră deja de praf. Este posibil să fi fost cu ani în urmă.

Orla nu se îndoia de cuvintele şefului securităţii. Carl Malle avea ochiul format pentru aşa ceva.

— Dar asta este absolut absurd, spuse ministrul de stat. Cine, mă rog, înainte de această scrisoare anonimă, ar fi ştiut ceva despre asta?

Carl Malle se întoarse spre Orla.

— Da… cine? Cine a răscolit prin arhiva de la Protecţia copilului şi a răspândit documentele prin toată lumea, de nu se mai ştie unde încep şi unde se termină?

Orla Berntsen nu răspunse.

— Poate Severin – sau chiar tu, în căutarea trecutului… Carl lăsă acuzaţia să acţioneze pentru un moment. La Autoritatea Tutelară nu ştie nimeni nimic. Dar toate casetele din arhivă au fost deschise şi unele documente lipsesc. Acolo, într-adevăr, domneşte cea mai mare

dezordine.

Orla spuse de la fereastră:

— Eu nu am fost.

— Atunci ar fi putut fi Severin sau Trøst – sau Marie.

Carl Malle era vizibil supărat. Cineva îl întrecuse la linia de sosire şi găsise materialul înaintea lui, material care îl putea duce la John Bjergstrand. Carl Malle nu era obişnuit să piardă.

— Nu este din ce în ce mai clar că cineva din *partid* va plăti oalele sparte? întrebă Orla Berntsen. Poate ar trebui să ne concentrăm mai mult? Ce importanţă are că cineva a cotrobăit prin vechile cutii de arhivă?

— Chiar nu ai înţeles nimic, spuse Carl Malle şi îl fixă cu privirea pe bărbatul pe care îl ajutase în timpul copilăriei sale mizerabile din cartierul de case terasate din Søborg. Nu înţelegi, de fapt, că acest băiat este cheia a tot ceea ce s-a întâmplat acolo…

— Ceea ce spui… este ridicol…

Ministrul se ridică din tronul său strălucitor din lemn de mahon şi de mesteacăn.

Faţa îi era roşie-violetă, de parcă era o bucată tăiată din curcubeul de afară din curte.

— Dar expeditorul anonim ţi-a trimis scrisoarea dintr-un motiv foarte precis, spuse Carl Malle, îndreptat încă spre Orla. Ai păstrat documente vechi sau altceva de la Kongslund?

— Eu nu, dar poate mama mea…

— Mama ta adoptivă a murit, îl întrerupse ministrul, brutal, pe şeful său de personal. Spusese *mama adoptivă*.

— *Mama mea adoptivă*? întrebă Orla.

— Mama ta, am vrut să spun.

— Acum este casa ta, spuse Carl Malle. Poate găseşti în documentele ei ceva ce ne-ar putea ajuta în continuare.

Orla Berntsen se albise la faţă şi pufni de două ori înainte de a răspunde.

— Nu prea cred, spuse. Casa este foarte mică, dacă ar fi existat ceva acolo, aş fi găsit deja.

— Totuşi, mai caută o dată.

Fostul şef de poliţie ştia foarte clar modul în care Orla trăia în casa goală – nu mai avea nicio piesă de mobilier şi locuia acolo numai până se finaliza divorţul său şi ştia cum avea să continue după aceea.

— Da, mai caută o dată prin casă, cât se poate de repede. Ministrul arătă spre uşă. Poate găseşti ceva ce până acum ai trecut cu vederea.

Audienţa se terminase, iar Orla îi părăsi pe cei doi bărbaţi cu o sfidare evidentă.

Numai după ce ministrul şi expertul său în securitate rămaseră singuri, veni întrebarea:

— Dacă aş şti, *cine…?*

Carl Malle nu răspunse.

— Cine a fost… cine *este* John Bjergstrand?

— Există *un* lucru pe care l-am putea face… Trebuie să o abordăm pe persoana care a fost întotdeauna cea mai apropiată de Magna, poate că ea este singura care ştie ceva, care ne poate ajuta.

— Marie?

Malle lăsă capul jos.

— Întotdeauna îmi dă o senzaţie neplăcută. Această mică vrăjitoare, fragilă, cu toate citatele ei ciudate din jurnalul prietenei ei spastice.

— Dar la care tu ai apelat cu plăcere la aniversare.

— Nu cred că Marie avea vreo idee că mama ei adoptivă făcuse o copie după jurnal.

— Poate că Magna era geloasă pe ea, în realitate.

Ministrul nu reacţionă. Era cufundat în propriile sale gânduri.

— Ceea ce se poate să fi conţinut acel pachet… O fi fost, probabil, registrul ei… acest jurnal?

— Da, spuse Malle. Cred că da. Cred că Magna i-a trimis, în cele din urmă, mamei, registrul cu toate informaţiile – şi, prin urmare, toate informaţiile despre noi şi despre copil. Trebuie să fi ştiut exact unde trebuia să trimită acest pachet.

— *Trebuie* să îl găsim…!

— Am trimis doi oameni în Australia. Încă nu am găsit-o, dar o vom face. Vom câştiga această cursă.

— Trebuie.

— Desigur, trebuie să fie foarte discreţi – dar dacă această femeie încă există, o vom găsi. Dar mai este ceva…

— Da?

Ministrul de stat îl privi pe Malle expectativ.

— Acest comisar pensionat, care a raportat organelor de anchetă… Ţi-am spus despre el…?

— Da, voiai să îl găseşti.

— Nu, voiam să ştiu de ce a sunat. Pe vremuri nu mă înţelegeam foarte bine cu el, de aceea nu vreau un contact direct. Dar există o problemă.

— În ce fel? întrebă ministrul.

— Este un poliţist foarte bun. Aşa cum am mai spus, cu ani în urmă a găsit un cadavru. O femeie pe plajă, nu departe de Bellevue… şi Kongslund. Nu a renunţat la caz nici până în ziua de azi. Nu au aflat dacă a fost accident… sau crimă.

— Un accident?

— Da, poate că, pur şi simplu, a fost o cădere nefericită. Moarta nu a mai putut povesti. Au existat câteva circumstanţe, care l-au transformat într-un… caz foarte încurcat. Carl Malle ezită. Nu avea

niciun fel de acte la ea. Şi nu au aflat nici măcar cine era.

— Dar nu este nimic ieşit din comun. Poate o turistă în trecere. Sau o sinucigaşă care nu îşi dorea să fie identificată.

— Au găsit-o acolo, pe plajă, dar au descoperit *anumite lucruri,* spuse Carl Malle, fără a fi distras, şi continuă: Şi aceste fapte au fost cele care l-au alarmat pe comisar. El a trimis lista dovezilor găsite la FBI şi le-a cerut ajutorul, dar totul se întâmpla în zilele de după atacul terorist din septembrie 2001 – în plus, FBI-ul nu avea posibilitatea de a interpreta aceste semne corect, în cazul în care chiar sugerau ceva.

— Nu mai vorbi codificat, Carl… Ce fel de *semne?*

— Lângă cadavru se afla o carte cu o veche poveste science-fiction. Şi o creangă, care probabil fusese tăiată dintr-un copac şi adusă pe plajă. În plus, mai era acolo o bucată de funie şi – cu siguranţă cel mai ciudat lucru – un canar cu gâtul rupt. Femeia se lovise, în cădere, de o piatră, singura piatră de pe toată plaja. Unul din ochii ei fusese complet distrus.

— Şi?

— Mă gândesc… că ar putea fi, că există ceva ce ar trebui să înţeleg… Doar că nu sunt sigur. Carl Malle se opri şi privi spre tavan, de parcă ar fi putut primi ajutor de acolo.

Ministrul se lăsă pe spate în scaunul antic, creat de fraţii dulgheri Andreas şi Severin Jensen.

— Trebuie să ai abilităţi speciale pentru a-ţi înţelege logica, Cari. Au existat mai multe astfel de cazuri…?

— Nu, am verificat.

— Şi ce are asta de-a face cu Kongslund?

— Ultima probă se afla în buzunarul femeii.

— Şi?

Vocea ministrului era plină atât de curiozitate, cât şi de nervozitate.

— O fotografie. O mică fotografie alb-negru… Acum, Carl Malle se aplecă în faţă. Cu vila Kongslund. Şi exact aceeaşi fotografie pe care autorul scrisorii a trimis-o, acum o lună, la Ministerul de Stat şi *Fri Weekend.* Comisarul a recunoscut această fotografie în ziare şi, bineînţeles, a reacţionat.

Informaţiile îl şocaseră în mod evident pe ministru. Cu toate acestea, spuse calm:

— Dar numeroşi copii adoptaţi s-ar fi putut să găsească, din întâmplare, o copie a acestei fotografii cu vila Kongslund.

— Exact aceeaşi fotografie?

— Da, bineînţeles.

— Dar – mai este ceva…

— Da?

— Se credea că femeia nu era daneză. I-au examinat hainele.

Carl Malle lăsă informaţiile să plutească în cameră.

Ministrul nu trebui să-l roage pe şeful securităţii să continue.

— Ei credeau că venea din Noua Zeelandă sau… Malle făcu o pauză dramatică, în mod deliberat… Din Australia.

— *Nu…!*

Ole Almind-Enevold era sincer şocat.

— Şi din acest punct de vedere chiar ar trebui să ne facem griji.

21
SCRISOAREA DIN TRECUT

24 APRILIE 2001

Ar fi trebuit să-mi dau seama de aversiunea firească a sorţii împotriva simetriei, scutul uman împotriva incertitudinii şi ideea că nu există o ordine universală superioară. Ar fi trebuit să recunosc semnele şi să-mi dau seama că destinul se amesteca din nou printre oameni.

Mai mult de patru decenii, cuvintele mici, scrise de mână ale Magdalenei fuseseră singurul ecou al trecutului necunoscut al casei Kongslund şi crezusem că aşa vor rămâne – până când soarta şi-a ridicat mâna şi a arătat spre mine prin plafonul de nori. Din acea clipă am înţeles că nu mai exista scăpare.

Ultimele cuvinte ale Evei Bjergstrand au ajuns la mine într-o dimineaţă de aprilie, în 2001. De nicăieri. Scrisoarea stătea pe rogojina din rafie de pe hol, chiar sub pictura femeii în verde. Ar fi trebuit să o las acolo, dar într-unul din cele mai nechibzuite momente ale vieţii mele, am făcut exact ceea ce soarta visase şi ce se aşteptase de mult să fac.

Unul dintre timbrele de pe plic reprezenta Opera din Sidney, iar cealaltă un cangur în săritură, într-un peisaj deşertic, gri-galben. Timbre impozante, ca şi ţara pe care o reprezentau, şi din moment ce pe vremuri colecţionasem timbre, ştiam că timbrele australiene rareori erau de valoare. Cu cât erau mai mari, cu atât valoarea lor era mai mică.

Acest gând absurd îmi trecu prin minte când stăteam în hol.

Sunt aproape sigură că am simţit o nelinişte instinctivă la vederea scrisorii, dar poate că am avut acest sentiment ulterior, pentru că scrisoarea dusese la astfel de evenimente catastrofice. Adresa era scrisă vizibil, cu litere de tipar, dar poştaşul, sub impulsul momentului, greşise numele care era scris pe plic – şi de aceea i-l adusese Mariei, în loc de Marthei Ladegaard. Mama mea adoptivă se pensionase în 1989 şi se mutase din conacul Kongslund într-un apartament din Skodsborg, un pic mai sus pe strada Strandvej. Scrisoarea îi era adresată, evident.

Am rămas cu privirea pe plic, nehotărâtă, în timp ce mă gândeam la ce ar fi putut să conţină. Data poştei era 17 aprilie 2001, scrisoarea făcuse o săptămână pe drum.

Probabil că expeditorul era un fost copil din cămin sau o familie adoptivă recunoscătoare, care trimisese un salut prietenos de pe un continent îndepărtat – dar, din cine ştie ce motiv, nu eram convinsă.

Am dus plicul albastru în camera regelui şi m-am aşezat pe patul

meu. Degetele mele strâmbe tremurau ca benzile de confetti în vânt, atunci când, în cele din urmă, l-am desfăcut. Poate că deja simţeam frica sau ea a venit de-abia atunci când am citit – acum, când mă gândesc în urmă, nu mai pot spune exact.

În plic stătea o singură bucată de hârtie împăturită, scrisă pe ambele părţi. Hârtia era împăturită într-un al doilea plic alb, mai mic. La destinatar erau scrise, cu litere fine de mână, numai două cuvinte: *Copilului meu.*

Am privit această hârtie care, în comparaţie cu plicul, era de o calitate mai slabă şi nu era destinată expedierii par avion. Acest mic indiciu ilogic l-am memorat pentru o utilizare eventuală, ulterioară, în emisfera dreaptă a creierului meu. Poate că îmi va spune ceva despre expeditor.

Scrisoarea era datată cu patru zile înainte de data poştei şi, în partea de jos a celei de-a doua pagini, autoarea îşi scrisese numele: *Cu cele mai calde urări – a dvs. Eva Bjergstrand.*

În acel moment, asta nu-mi spunea nimic.

Sub nume mai erau scrise încă două rânduri:

PS: Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău că vă contactez după atât de mulţi ani. Am încredere că putem rezolva totul, fără complicaţii majore, şi aştept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Ar fi trebuit să împăturesc din nou hârtia şi să o las, necitită, pe biroul meu. Pentru a i-o înmâna Magnei, când mă ducem data viitoare la brutăria din Skodsborg.

Dar asta era contrar naturii mele.

Privind în urmă şi ştiind că timpul nu poate fi dat înapoi, mi-aş fi dorit să nu fi văzut niciodată această scrisoare. Şi să nu o fi citit. Pe de altă parte, scrisoarea îmi adusese un mesaj dintr-o lume necunoscută mie, cu privire la care eram foarte curioasă. Era ca şi cum aş fi pus la ochi telescopul regal al Magdalenei şi aş fi privit într-o perioadă care trecuse de mult şi despre care se credea că este uitată şi, de aceea, nimeni nu dorea să îmi povestească despre ea.

Lucrul pe care am ajuns să îl văd în scrisoare era casa mea de mai mult de patru decenii – şi am auzit o voce care tăcuse de tot atâta timp.

Nu am putut rezista tentaţiei.

Dragă domnişoară
Martha Magnolia Ladegaard (Magna),

În speranţa că această scrisoare va ajunge la dumneavoastră şi va fi citită în sensul în care a fost trimisă, mi-am făcut acum curaj pentru a scrie cuvintele pe care le port de atâta timp în inimă.

Timp de patruzeci de ani am purtat Kongslund în gândurile mele. Nu ca

pe o umbră sau ca pe un ecou al trecutului, ci viu şi prezent, ca în vremurile din 1961, când ne-am sfătuit cu privire la ce ar trebui să facem mai departe. Despre graţiere şi adopţie şi că trebuia să plec pentru a începe o viaţă nouă. Am în faţă felicitarea pe care mi-aţi trimis-o de Crăciun, din 1961, cu fotografia celor şapte pitici. Cât de mult îi invidiez pentru nevinovăţia lor şi pentru ochii strălucitori de sub pălăriile ascuţite! Nu mi-aţi scris dacă vreunul dintre cei şapte copii este copilul meu, ceea ce eu cred cu tărie. Bineînţeles că ştiu de ce nu aţi putut scrie nimic, chiar dacă aţi fi vrut.

Poate că este o greşeală să vă scriu. Poate că ar trebui să las stiloul din mână. Nu compun această scrisoare pentru a schimba ceva sau pentru a vă acuza de vreo greşeală. Dimpotrivă. Cred că aţi făcut din inimă ceea ce a fost cel mai bine, în speranţa de a ne oferi o şansă la un nou început. Copilului meu şi părinţilor săi adoptivi. Şi mie.

Aceste rânduri au fost scrise în Vinerea Mare. După cum ştiţi, această zi are o semnificaţie specială pentru mine. Vă mai amintiţi cum am râs de coincidenţa ciudată că am născut în ziua celei mai importante morţi din istoria întregii lumi creştine?

Trebuia să uit totul, mi-aţi spus. A trebuit să fac această promisiune de dragul copilului meu. Până astăzi mi-am ţinut cuvântul. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a uita şi au fost momente în care aproape că am putut. De multe ori mă întreb dacă am avut de ales, dar nu am găsit un răspuns.

Chiar dacă timpul nu vindecă toate rănile, totuşi te obişnuieşti cu durerea. Dar se întoarce foarte repede şi acesta este motivul pentru scrisoarea de faţă. Chiar înainte de Paşte mă plimbam întâmplător prin Adelaide. În faţa vechiului hotel, stau de multe ori turişti danezi şi citesc ziare şi reviste pe care le aduc din avion. Unul dintre ei şi-a lăsat ziarul pe bancă şi am fost tentată să văd ce noutăţi mai sunt în ţara mea. În mod normal, n-aş fi făcut asta.

În ziar era un articol lung despre o nuntă în biserica Holmen din Copenhaga, iar în fotografie l-am recunoscut pe tatăl unicului meu copil, fotografie făcută sâmbătă, 7 aprilie. Am avut un adevărat şoc. Încă îi văd figura în faţa ochilor, în camera de vizite a închisorii, şi îi aud vocea, care m-a bătut la cap până când nu i-am mai putut rezista.

Să mă ierte Dumnezeu, domnişoară Ladegaard, dar în ziua în care Iisus a fost crucificat, eu vă întreb: Ce drept are el la un asemenea noroc? Ce drept are el la tot ceea ce mie mi-a fost refuzat toată viaţa mea?

Vă puteţi imagina singurătatea din camera în care stau acum? O viaţă întreagă distrusă din cauza unei întâlniri nefericite şi a unei decizii care ar fi putut fi diferită. Mi-e teamă că nu numai că el îşi cunoaşte copilul, ci şi că îl şi vede, în timp ce eu stau aici, singură, într-o ţară străină. Sună ca şi cum mi-aş plânge de milă? Nu pot reacţiona altfel.

De aceea am decis să vă scriu această scrisoare. Nu pentru a încălca

promisiunea tăcerii, pe care am făcut-o, ci pentru a vă cere o ultimă favoare: Aţi dori să îi transmiteţi felicitarea ataşată şi numele meu copilului meu şi să îi confirmaţi existenţa mea? Aţi vrea să îi spuneţi copilului meu că nu trece nici măcar o zi fără să mă gândesc la el şi că îmi doresc din inimă ca totul să fi fost diferit şi că aş vrea să îmi repar păcatul teribil pe care l-am comis?

Aţi vrea să puneţi o vorbă bună pentru mine acum, când timpul se scurge treptat?

Nu ştiu dacă sunt pedepsită destul pentru păcatele mele. Răspunsul îl voi primi în curând. Poate că mai există încă speranţă pentru consolare. Sau chiar pentru iertare.

Cu cele mai calde urări – a dvs. Eva Bjergstrand

PS: Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău că vă contactez după atât de mulţi ani. Am încredere că putem rezolva totul, fără complicaţii majore, spre binele tuturor şi aştept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Pe scrisoare nu exista niciun expeditor, ceea ce însemna că Magna o cunoştea.

Ziua următoare am sunat la ambasada Australiei la Copenhaga, dar, evident, ei nu mi-au înţeles întrebarea.

Secretara mi-a sugerat să contactez ambasada Danemarcei la Sydney, dar eu voiam, pe cât posibil, să evit orice autoritate daneză.

Poate că în acel moment aveam, deja, vaga idee că a o căuta pe autoarea misterioasei scrisori, Eva Bjergstrand, şi pe copilului ei misterios, era asociată unui risc foarte mare.

Am făcut o excepţie şi am plecat din Kongslund, luând autobuzul de la Strandvej în direcţia Østerbro. Ambasada, având în vedere mărimea ţării pe care o reprezenta, era găzduită într-o vilă surprinzător de mică.

Faţă în faţă cu secretara ambasadei, mi-am repetat cererea, iar ea şi-a notat cele câteva fapte pe care le cunoşteam, după care m-a sfătuit din nou să contactez reprezentanţa daneză din ţara ei natală. În cele din urmă, a fost, totuşi, de acord, să verifice chestiunea.

Mai departe, m-am dus la biblioteca principală din Krystalgade şi am răsfoit cele trei ziare mari, naţionale, despre care îmi imaginam că ar fi putut ajunge pe o bandă din Adelaide. Dar nu am găsit fotografia despre care vorbea Eva Bjergstrand. Să fi greşit data?

A doua zi, angajata ambasadei sună, deja, la Kongslund şi întrebă de mine. Susanne ciocăni la uşa mea ascunzându-şi doar cu greu curiozitatea. În primul rând, pentru că pe mine nu mă căuta nimeni la telefon, apoi, femeia de la telefon vorbea în limba engleză, iar în al treilea rând, suna de la Ambasada Australiei. Dar Susanne era destul de inteligentă pentru a nu pune întrebări.

Am închis uşa biroului, pentru ca Susanne să nu poată auzi conversaţia. Apoi, în următoarele minute, am primit, în câteva cuvinte, informaţia pe care o aşteptam. Nu exista nicio femeie pe nume Eva Bjergstrand în sau în preajma oraşului Adelaide. Şi nici în Australia. Poate că se mutase sau îşi luase un alt nume, pe care nu îl cunoştea nimeni din Danemarcă. Mulţi oameni făceau asta. Urmă o pauză grăitoare. Australia era o ţară foarte mare în care, ca şi în America, ajunseseră, în ultimele secole, multe suflete negre, care altfel ar fi pierit. Ca urmare a acestui fapt, mulţi oameni îşi dădeau la schimb vechea identitate, pentru una nouă.

Şi înţelesesem faptul că şi sufletul Evei Bjergstrand avea pete negre.

Am stat, timp de mai multe zile, cu scrisoarea în faţă. Am privit plicul albastru pentru par avion şi scrisoarea femeii care se semnase ca Eva Bjergstrand, până când am învăţat conţinutul pe de rost.

Trebuia să uit totul, mi-aţi spus. A trebuit să fac această promisiune de dragul copilului meu. Până astăzi mi-am ţinut cuvântul

Şi apoi se întâmplă imprevizibilul.

În ziar era un articol lung despre o nuntă în biserica Holmen din Copenhaga, iar în fotografie l-am recunoscut pe…

…tatăl copilului.

…*fotografie făcută sâmbătă, 7 aprilie. Am avut un adevărat şoc…*

…Gânduri de răzbunare?

Ce drept are el la tot ceea ce mie mi-a fost refuzat toată viaţa mea?

Aceste cuvinte mă loviseră cu o forţă pentru care nu eram pregătită. Magna era singura legătură cu copilul pe care femeia nu îl văzuse niciodată – şi ea anexase scrisorii un plic alb, cu menţiunea *Copilului meu.*

Eram convinsă că mama mea adoptivă nu îi va îndeplini niciodată dorinţa. Ea nu deschidea niciodată uşa către trecut din proprie iniţiativă. Până la urmă, exact în asta consta puterea ei. Şi mi-am dat seama că, exact din acest motiv, soarta decisese, prin persoana unui simplu poştaş, să îmi arunce mie la picioare scrisoarea Evei. Şi aşa am ajuns eu, acum, să stau în camera regelui, cu plicul alb în mână. *Copilului meu.* Atât de banal. Ultimele cuvinte ale Evei pentru copilul ei.

Toate clopotele de alarmă sunau în capul meu – la fel de intens precum cântecul Magnei despre elefanţii albaştri, mereu în mişcare. Timp de câteva zile am lăsat plicul neatins, în timp ce îmi cântăream opţiunile pentru a îndeplini dorinţa femeii, fără a comite un act de trădare. Noapte de noapte încercam să o chem pe Magdalene, singura mea aliată în situaţii complicate de viaţă, dar ea îşi părăsea din ce în ce mai rar şi numai în cazuri de urgenţă sufletul pereche regal din viaţa de apoi. Probabil că aveau lucruri mai bune de făcut. Lipsa

răspunsului ei confirma, în orice caz, presupunerea mea.

Devreme, în a treia dimineaţă, m-am strecurat în Camera sugarilor şi, cum primul fascicul de lumină străbătea prin deschizătura perdelei şi se reflecta în peretele cu elefanţii aflaţi în mişcare, am primit răspunsul pe care îl aşteptasem în ultimele trei zile şi nopţi de nesomn. *Şapte elefanţi vin alergând,* cânta o voce îndepărtată, deasupra capului meu, şi mi se păru, aşa cum feţişoarele zâmbeau în paturile lor în faţa necunoscutului, că nu mai avea cuvinte. Mesajul nu fusese niciodată mai evident şi mai clar ca în vremurile cele mai bune ale Magnei.

M-am întors în camera regelui şi am luat plicul de pe biroul căpitanului.

Nu avea nici măcar un milimetru grosime şi era atât de uşor, încât te puteai întreba dacă nu cumva este gol. Am aruncat o ultimă privire spre fiord şi către insula Hven unde, bineînţeles, astronomul nu avea ochi pentru astfel de probleme pământeşti, am strâns din ochi şi l-am desfăcut.

Apoi am stat aşezată în scaunul vechi cu rotile al Magdalenei, din care ea observase lumea timp de mai bine de jumătate de secol, cu scrisoarea în mână. Încă o scrisoare pe care nu ar fi trebuit să o citesc.

Mesajul Evei pe hârtia subţire era scris atât de delicat, ca firele unei pânze de păianjen, care fuseseră ţinute în întuneric o sută de ani. Dar ea purta mirosul, foarte slab, al prezenţei umane.

Copilului meu.

Aşa suna primul rând, sentimental.

Nici asta nu mă împiedica să continui lectura…

Copilului meu

Nu a fost planificat să ne întâlnim. A trebuit să accept asta acum mult timp şi cred că este cel mai bine pentru amândoi. Dar ar trebui să ştii că nu trece o zi, o oră, în care să nu mă gândesc la tine şi să nu îţi doresc tot binele din lume, tot norocul pe care îl poate avea un om.

Cât de mult ştii? Cât de mult ţi-au povestit? M-am întrebat asta de multe ori, în toţi anii în care nu te-am putut avea lângă mine. Ai fost luat de lângă mine imediat după naştere, fără ca măcar să te văd. Privirea mea nu a zăbovit asupra feţei tale, iar acum asta mi se pare că poate fi cea mai mare pedeapsă pe care o poate primi un om. Domnişoara Ladegaard a insistat să îţi păstreze numele şi identitatea secrete faţă de familia ta adoptivă. Din respect pentru amândoi. Dacă ea îţi va povesti mai târziu despre mama ta şi despre soarta ei, asta nu ştiu, dar am rugat-o, prin această scrisoare, să îţi povestească totul şi să îţi răspundă la toate întrebările pe care le ai, mai mult ca sigur: despre crima şi despre fuga mea, pe care am acceptat-o, până la urmă, deoarece nu am mai putut trăi

cu tine după ce i-am făcut mamei mele.

Aveam 17 ani atunci când te-ai născut la Rigshospital. Nimeni nu trebuia să ştie că eram însărcinată. Singura mea condiţie a fost ca tu să fii botezat cu numele meu, iar acest lucru s-a întâmplat în dimineaţa următoare naşterii, în capela spitalului. Există şi un document care atestă că ne aparţinem unul altuia. În toţi aceşti ani, asta a fost singura consolare pentru mine. De atunci eşti în gândurile mele şi încă îmi amintesc cum tu, în acea noapte, ai ieşit din corpul meu.

Cu câteva ore înainte de naştere, mi-am pierdut curajul. Am cerut să vorbesc cu domnişoara Ladegaard, pentru a găsi o soluţie mai blândă, dar aceasta nu exista, a spus ea. Tu trebuia să fii dat, în cel mai mare secret posibil, unei familii adoptive. Am implorat-o să îmi spună numele noii tale familii, pentru ca, mai târziu, măcar să mă asigur că îţi merge bine.

Că acolo unde trebuia să mergi totul este în regulă. Ea m-a refuzat. De-abia când am ameninţat că nu îmi voi ţine promisiunea şi că voi face publică povestea mea, ea mi-a arătat formularul de adopţie cu numele mamei tale adoptive. Şi pentru asta sunt recunoscătoare şi astăzi. Această informaţie este dovada că nu am încercat niciodată să-mi încalc promisiunea sau să fac ceva ce te-ar putea afecta. Numele mamei tale adoptive este Dorah Laursen şi pe atunci locuia în Østerbro. Nu am contactat-o niciodată şi nu i-am trimis vreodată vreun semn de viaţă. A fost cel mai greu lucru din viaţa mea, dar m-am ţinut de cuvânt.

Ceea ce s-a întâmplat nu poate fi anulat. Dar ar trebui să ştii că dragostea mea încă este vie, indiferent de distanţa mare dintre noi sau dacă ne vom întâlni vreodată. Nu există nicio dramă în decizia mea actuală, doar certitudinea că nu mai pot suporta dorul. M-am născut în Vinerea Mare şi crima mea ireparabilă am comis-o tot în Vinerea Mare. Şi acum scriu ultima mea scrisoare într-o Vineri Mare. Trăiesc într-o lume în care nu am pierdut nimic. Pentru mine, numai viaţa ta a însemnat ceva. Mă rog să fi luat partea bună din mine. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că ai crescut departe de partea mea rea şi de influenţa mea nocivă. Mă rog să mă păstrezi în memorie, pentru ca eu să trăiesc în continuare prin tine şi prin iubirea pe care le-o vei oferi propriilor tăi copii. Asta ar fi cea mai mare dorinţă a mea.

Domnişoara Ladegaard are acordul meu deplin pentru a-ţi povesti restul istoriei mele.

Dragostea mea pentru tine nu va muri niciodată. Eva. Mama ta.

Prima mea reacţie nu a fost mila pentru femeia străină care pierduse tot ceea ce iubise – copilul, casa şi familia ei (dacă o fi avut vreuna), ci un sentiment mult mai egoist, pe care nu îl puteam clasifica în acelaşi fel: furie de nedescris şi indignare profundă.

Am simţit nevoia bruscă de a arunca scrisoarea şi de a uita tot ce

avea de-a face cu ea, scrisul nesigur, exprimarea greoaie. Vorbea, implicit, despre sinuciderea ei? Şi această posibilitate mă făcea agresivă.

Am revenit la partea practică – numele mamei adoptive. Pe tot parcursul cercetărilor mele, nu apăruse nicio Dorah Laursen din Østerbro. Nu îmi pot aminti dacă mama mea adoptivă, Magna, a avut vreodată contact cu vreo femeie cu acest nume, nici acum patruzeci de ani, nici astăzi.

În spatele peretelui posterior al dulapului din lemn de satin stăteau notiţele detaliate pe care eu le făcusem despre copiii observaţi de mine, ale căror familii adoptive le găsisem. Cercetarea mea fusese logică încă de la început, graţie ajutorului pe care îl primisem de la Magdalene, iar înregistrările de la Kongslund erau foarte precise, aşa cum era de aşteptat de la o directoare de talia Magnei. Singurul lucru care ne surprinsese încă de atunci era lipsa completă a informaţiilor despre părinţii biologici. În mod normal, în dosarele de la Protecţia copilului şi din orfelinat erau enumerate cu atenţie numele de familie, dar în cazul copiilor din Camera elefanţilor, câmpurile pentru numele părinţilor biologici erau goale. În acel moment, pe mine nu prea mă interesau părinţii, dar mă interesa foarte tare unde se aflau copiii în acel moment. Iar adresele părinţilor adoptivi le-am aflat cu uşurinţă.

La început am depistat familiile care locuiau mai aproape de Kongslund, pentru a le studia, în curiozitatea mea, de la distanţă, viaţa din afara casei – mai întâi Peter Trøst şi Orla Berntsen, mai târziu Severin şi Asger.

Numai al cincilea băiat din fotografia făcută de Crăciun în anul 1961 nu era de găsit. În documentele Magnei nu exista nicio înregistrare despre el şi, indiferent cât de mult am căutat, nu am putut afla unde ajunsese. Ziua sosirii sale fusese introdusă corespunzător în calendarul anului 1961: pe data de 3 mai ajunsese la Kongslund şi fusese cazat într-un pătuţ în Camera elefanţilor.

Nu fusese introdus niciun nume, dar aşa se întâmpla întotdeauna când nu avea loc un botez în Rigshospital. La Kongslund, mulţi copii îşi primeau numele de la Magna şi de la asistentele ei.

În acel moment, Magdalene şi cu mine am renunţat, până la urmă, fără tragere de inimă, şi am lăsat misterul nerezolvat. Numai Magna îmi putea spune adevărul, dar ar fi refuzat, dintr-un motiv care predomina întotdeauna în munca ei: copiii din Kongslund se aflau sub protecţia ei şi, de aceea, nu trebuia să se teamă că ar putea fi găsiţi de oricine îi căuta – şi cu siguranţă nu de către părinţii biologici, care se hotărâseră, de fapt, să îi părăsească. În plus, eu nu voiam să mă dau de gol cu privire la ce aflasem.

Cu o întârziere de câţiva ani, scrisoarea din Australia aducea din nou în lumină misterul acestui băiat. Aceasta era piesa care îmi lipsise

în toţi aceşti ani, eram convinsă de asta.

M-am gândit din nou la numele femeii care, conform Evei, adoptase copilul: *Dorah Laursen,* care pe atunci îşi avea reşedinţa în Østerbro.

M-a mirat faptul că mama mea adoptivă îşi asumase acest risc. Magna era o femeie extrem de atentă, în ciuda temperamentului ei efervescent.

Pe de altă parte, alternativa ar fi fost un scandal de proporţii majore, pentru că, până la urmă, tânăra mamă ameninţa că va face public totul: un cetăţean respectabil lăsase însărcinată o minoră închisă pentru crimă – probabil într-o celulă de închisoare, mai rău de atât nu se putea. Poate că tatăl era gardian sau director de închisoare; un bărbat care, până acum, urcase pe scara ierarhică şi care apărea în ziare – în orice caz, în ziarul pe care Eva îl citise pe o bancă din Adelaide.

În 1961 sau ’62, consecinţele unei astfel de declaraţii păreau imposibil de gestionat, atât pentru bărbat, cât şi pentru domnişoarele de la Kongslund.

În biroul Susannei Ingemann din capătul holului am găsit o carte de telefoane şi am căutat numele Laursen. În Copenhaga nu exista nimeni cu prenumele Dorah.

Am sunat la Informaţii, dar am primit acelaşi răspuns. Poate că numărul de telefon era înregistrat pe numele soţului ei, dacă era căsătorită sau avea o relaţie romantică, lucru de care nu mă îndoiesc, pentru că pe atunci asta era una din condiţiile adoptării unui copil. Viaţă de familie ordonată. Ceea ce, desigur, nu înseamnă neapărat că, între timp, ea nu putuse divorţa sau nu se recăsătorise, sau mai ştiu eu ce.

Următorul meu gând a fost să verific dacă a existat vreo persoană ori familie cu acest nume în Østerbro în 1961, anul care mă interesa pe mine. Mi-a luat câteva zile şi a trebuit să fac o vizită la compania de telefoane. Acolo am împrumutat cartea de telefoane din 1961 şi am aflat imediat numărul de telefon al familiei Laursen – în mod uluitor, chiar sub numele doamnei Dorah şi exact în zona despre care ştia femeia din Australia.

Svanemøllevej nr. 31, Østerbro.

După ce am comparat indiciile din acea perioadă cu cărţile actuale de telefoane, au rămas până la urmă trei persoane care locuiau, încă, în acelaşi bloc – una dintre ele, chiar pe aceeaşi scară.

A doua zi am luat autobuzul către Østerbro şi am sunat la uşa apartamentului în care locuise Dorah. Am vorbit cu o tânără mamă, care nu o cunoştea pe fosta chiriaşă. Aşa cum mă aşteptam. Aşadar, m-am dus la un etaj mai jos, la singura familie care locuia acolo tot din anii ’60. Un bărbat mai în vârstă mi-a deschis uşa şi m-a privit întrebător. La adăpostul sigur al picioarelor sale lungi şi subţiri, stătea

un terrier cu barba sură şi mârâia la mine.

— O caut pe Dorah Laursen, care a locuit în acest bloc în urmă cu patruzeci de ani, la etajul trei, am spus, oarecum pompos.

Nu eram obişnuită să vorbesc cu străinii.

— Domnişoara Laursen? Dar ea s-a mutat de mulţi ani.

În mod uimitor, îşi amintise imediat de ea. Nu puteam să cred ce noroc aveam.

— Era căsătorită? am întrebat, pentru că am crezut că bărbatul îşi putea aminti mai uşor.

— Căsătorită? spuse el. Nu, nu din câte ştiu eu. Locuia singură.

Informaţiile m-au surprins. Aceasta era o încălcare clară a principiilor Protecţiei copilului, acelea că toţi copiii adoptaţi trebuia să crească în familii intacte – şi cu mamă, şi cu tată.

— Dar… a avut vreun copil…? am întrebat, confuză şi cu o urmă de anxietate.

— Da… Bătrânul ezită pentru un moment. A avut un copil chiar înainte de plecarea ei.

— Chiar înainte de plecare?

— Asta era în anul în care mi-a murit soţia… Din nou, bătrânul ezită. 1966.

— 1966?

M-am simţit de parcă aş fi mers pe jos printr-un coridor lung şi aş fi observat că în spatele tuturor uşilor pe care le deschideam erau camere întunecate, de a căror existenţă nimeni nu bănuia nimic.

— Exact în acelaşi an a avut un băieţel. El zâmbi. Se plimba cu căruciorul la magazin… De fapt, cred că băiatul fusese adoptat.

— Adoptat?

— Da.

— Ar fi putut fi mai devreme? Am încercat, discret, să îl aduc înapoi în trecut, mai aproape de anul care mă interesa pe mine. 1961 sau ’62?

— Nu, a spus el foarte hotărât. Soţia mea a murit în 1966.

— Ştiţi cumva unde… s-a mutat cu băiatul ei?

— Da, în Iutlanda. Se plictisise de oraşele mari. După moartea soţiei mele, mi-a trimis o scrisoare.

Păru să observe curiozitatea din privirea mea, în orice caz, se întoarse în apartament şi reveni imediat la uşă cu un mic plic în mână. Pe partea din spate era notată o adresă, cu un scris delicat de mână: *Dorah Laursen, Sletterhagevej nr. 18, Stødov, Helgenass.*

Câinele mă privea batjocoritor printre picioarele bărbatului, de parcă ar fi ştiut ce mă aştepta.

Trebuia să călătoresc, deşi uram să fac asta. Până acum, nu mai călătorisem atât de departe în Iutlanda de la supravegherea mea

secretă a lui Asger Christoffersen şi a părinţilor săi, şi pe atunci eram copii.

Noul an însemna o nouă enigmă. Pur şi simplu nu înţeleg de ce femeia care trebuia să adopte copilul Evei, în 1961, dintr-odată nu avusese copii – până în 1966, când adoptase un băiat, aşa cum îşi amintea bătrânul. Cinci ani prea târziu.

M-am gândit ore întregi la alternativele posibile, dar nu era nicio cale de întoarcere. Trei zile mai târziu, am ajuns în mica localitate Stødov pe Helgenass cu autobuzul 361 şi am bătut la uşa îngustă, joasă a unei case vopsite cu alb, cu acoperiş de stuf. Mi-a deschis o femeie scundă, corpolentă, cu gâtul scurt, gros şi cu picioare foarte scurte.

— Bună ziua, am spus.

Avea aproximativ 70 de ani şi salonul ei mic părea, mai degrabă, dezordonat, presărat cu bibelouri şi plin de pânze fine de păianjen.

În momentul în care am rostit numele „Kongslund”, m-a întrerupt, cu o sclipire speriată în privire.

— Veniţi de la Kongslund? De la orfelinat?

M-am întors cu jumătatea diformă a feţei mele în umbra salonului, pentru a nu-i alimenta teama şi am spus cu grijă:

— Da, mi-am petrecut acolo toată viaţa.

Încă stătea nemişcată. Apoi spuse:

— Ce s-a întâmplat la Kongslund, după atâţia ani, încât aţi venit la mine?

Întrebarea era justificată şi, totuşi, ciudată – vocea îi tremura.

— De cât timp nu aţi mai primit vreo veste de la Kongslund? am întrebat-o.

Dintr-un motiv necunoscut mie, ea roşi.

— Vreţi să spuneţi, de când mi-am dat copilul – sau mai târziu?

Teama ei atârna ca o umbră întunecată sub tavanul lăsat.

— Povestiţi-mi despre prima dată, am spus, încercând să îmi ascund confuzia cu privire la întrebarea ei ciudată.

— Nu este uşor… s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, spuse cu încetineala insuportabilă a oamenilor corpolenţi. Îmi amintesc doar că am contactat casa atunci când am rămas însărcinată. Închise ochii. Am cerut ajutor… pentru că nu ştiam cine era tatăl.

— În ce an aţi rămas gravidă?

— 1961. Fiul meu este acum… Se opri, deschise ochii şi mă fixă cu privirea. El a fost dat altcuiva.

— Dar aveţi un copil al dumneavoastră, nu?

Vorbisem ca şi cu o fetiţă de doi ani din Camera girafelor, dar ea nu observă.

— Da, Lars. La a doua încercare, ca să spun aşa… când eram pe baricade.

— La a doua încercare?

— Da. Prima dată au venit şi… mi-au luat fiul. Dis-de-dimineaţă. O femeie pe care nu o cunoşteam. Scoase un mic suspin. Mi-a promis că nu se vor mai întoarce niciodată. A luat copilul cu ea… micul meu fiu… Nu a fost o adopţie oficială. Şi asta a fost tot. Privi în sus, aproape speriată, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama. Era ora patru de dimineaţă.

— Cine l-a luat?

Adusă de spate, Dorah spuse încet, dar cu fermitate:

— De unde să ştiu eu? Mai întâi am apelat la Protecţia copilului şi ei au vorbit cu o doamnă de la Kongslund, care a vrut să se îngrijească de tot. Trebuia doar să o primesc pe mesagera lor, atunci când avea să vină. Şi după aceea trebuia să uit totul.

Mesageră. Am ascultat alegerea ei de cuvinte cu un fior slab. Alesese exact acelaşi cuvânt care apărea şi în jurnalul Magdalenei.

Era o mesageră, nu o mamă, mi-am dat seama imediat. Micuţul a fost, pur şi simplu, lăsat pe trepte; fără a-şi lua la revedere, fără nicio durere.

— Şi ar fi trebuit să uitaţi totul, pur şi simplu?

— Da. Nu ar fi trebuit să vorbesc niciodată despre asta.

— Dar apoi aţi rămas gravidă din nou.

Ea mă privi surprinsă.

— Nu. Exact asta a fost problema. A fost ca şi cum faptele mele… Căută cuvintele potrivite pentru o clipă, dar apoi renunţă şi vorbi cu vocea scăzută, ca şi cum mi-ar fi mărturisit un mare mister: După un timp, am regretat că mi-am dat fiul. Aşa că am sunat-o şi i-am cerut să-mi dea copilul înapoi. Apoi am primit încă o vizită de la Kongslund…

— De la aceeaşi femeie?

— Da. Nu-mi amintesc numele, dar era scundă şi plină de graţie. Era în iarna anului 1965. Ea mi-a explicat că nu îmi pot primi copilul înapoi, pentru că a ajuns de mult într-o familie adoptivă. Dorah suspină din nou şi se şterse la nas cu mâneca, la fel ca un copil. Asta m-a enervat foarte tare. Îmi petrecusem singură ultimii ani, pentru că ele susţineau că aşa era cel mai bine pentru mine. Dar greşiseră complet. Ar fi trebuit să îmi păstrez băiatul. Îşi trase nasul. Şi apoi i-am cerut să îmi dea un alt băieţel, pentru a înlocui ceea ce luase de la mine. După toate aparenţele, ele trăiau într-o lume în care puteau lua şi da copii mici…

Tremuram atât de evident, încât ea se cufundă nervoasă între pernele canapelei. A durat ceva timp până se ridică din nou.

— La început, ele nu au vrut să accepte. Nu îmi puteau satisface această dorinţă, au spus. Dar eu vorbeam foarte serios. Şi apoi, a început să li se facă frică…

A zâmbit, ceea ce mi se păru un pic înfricoşător.

— De ce s-au speriat?

Râdea şi plângea în acelaşi timp şi spuse:

— Cred că le-ar fi plăcut să *mă* ducă şi să mă închidă undeva – dar nu au îndrăznit. Şi în cele din urmă au cedat şi mi-au spus că mai trebuie să aştept.

— Să aşteptaţi?

— Da. Livrarea.

Acum ochii lui Dorah aveau o strălucire evidentă.

Livrarea. Umerii mei strâmbi înţepeniră.

— Asta era la începutul lunii februarie… Mă privi sfidător, de parcă eram una dintre ele. 1966.

Am aşteptat continuarea tulburătoare.

— Într-o sâmbătă seară au venit… cu copilul meu. Noul meu fiu. Desigur, toate actele erau în regulă, îl şi botezaseră. Se numea Lars, iar numele nu mai putea fi schimbat, mi-au spus. Dar nu-mi păsa.

Zâmbi, aruncând o privire la ceasul de pe perete şi se întorsese, evident, în trecut.

La triumful vieţii ei.

Grotesc.

— Din partea mea, putea să se numească foarte bine şi Lars, spuse ea.

Un şir întreg de întrebări îmi zbura prin cap, pur şi simplu nu ştiam cu care să încep. Ceea ce îmi povestise ea nu se potrivea cu celelalte informaţii ale mele.

Şi unde se dusese primul ei copil?

Şi cine era femeia care luase un copil şi îl adusese pe celălalt

— Mesagera bunătăţii?

— Nu înţeleg, am spus lent, fără speranţa unei explicaţii.

— Nici eu nu am înţeles cu adevărat, spuse Dorah şi sări brusc în sus. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. N-are niciun rost. L-am primit pe Lars şi asta este cel mai important. Nu am avut niciodată probleme cu el. Şi s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Unde este acum… fiul dumneavoastră?

— Nu este aici. Este şofer. Conduce limuzina unei companii din Århus. Merge la petrecerile şi nunţile oamenilor bogaţi. În seara asta vine să mă viziteze.

— Nu i-aţi spus niciodată… că dumneavoastră…

— Nu, ce i-aş fi putut spune? Nici eu nu ştiu de unde a venit… Şi am fost nevoită să promit că nu voi vorbi cu nimeni despre asta.

Am simţit furia în corpul meu diform. Îşi făcuse drum prin intestinele, plămânii şi gâtul meu şi se pregătea să se reverse, roşie şi fierbinte, în camera în care nu era loc pentru o astfel de erupţie violentă.

Am respirat adânc şi am încercat să mă calmez. Apoi m-am ridicat

în picioare.

— Ascultaţi-mă cu atenţie… domnişoară Laursen. Nimeni nu trebuie să-şi lase copilul în întuneric cu privire la lucrurile astea, *niciodată. Niciodată,* înţelegeţi? Ultimele cuvinte fuseseră numai o şoaptă. Pentru că ei *le simt, oricum…* şi asta îi afectează pe vecie. Le distruge viaţa. Ei *ştiu* destul de bine că ceva nu este în regulă, chiar dacă nu le spune nimeni asta cu voce tare. *O ştiu…* Toţi oamenii ştiu astfel de lucruri. Minciuna este o iluzie. Adânc, în interiorul lor, toată lumea ştie adevărul.

Mă privi speriată.

— Cineva v-a înşelat, doamnă Dorah, şi ar trebui să mergeţi… să mergem împreună la faţa locului. Până acum nu ştim decât că orfelinatul Kongslund este implicat într-un fel, iar dacă nu îi veţi povesti lui Lars despre asta, o voi face eu. Vorbesc serios… dumneavoastră… trebuie să-i spuneţi adevărul. Azi..

Se afundase în canapeaua gri şi plângea.

N-am mai revăzut-o niciodată pe Dorah. Mi-am luat la revedere după-amiaza târziu, înainte ca fiul ei să vină acasă, deşi eu – în lumina evenimentelor ulterioare – ar fi trebuit să rămân, bineînţeles şi să lămuresc totul. Cu amândoi.

Ar fi trebuit să fiu acolo când băiatul cu prenumele Lars avea să primească teribila veste. Trebuia să fiu acolo pentru a vedea cu ochii mei reacţia lui de moment la vestea şocantă. Nimeni nu ştie când şi în ce situaţii oamenii reacţionează necontrolat, dar, în confuzia mea cu privire la lacrimile lui Dorah, îmi imaginam o versiune mai tânără, de sex masculin a acesteia, tăcută şi la fel de îndesată, ceea ce, bineînţeles, era o eroare majoră.

Eu ar fi trebuit să ştiu mai bine decât oricine altcineva.

Când a apărut în Copenhaga, era prea târziu. Şi cum reuşise să intre în cercul îngust al Magnei, nu am aflat niciodată.

Luasem o hotărâre atunci când m-am întors la Kongslund: voiam să răsfoiesc din nou toate dosarele în care apărea numele Bjergstrand şi să le compar cu puţinele informaţii adunate cu grijă în memoria mea. Ştiam că ancheta avea să fie lungă. Şi trebuia să o iniţiez pe Susanne Ingemann în planurile mele – şi, astfel, să-i povestesc despre scrisoarea Evei Bjergstrand.

Această idee nu mi-a dat prea multe bătăi de cap. Ar fi fost discretă. Una peste alta, cu ea aveam mai multe în comun decât cu oricare altă persoană. Şi mult mai multe decât bănuia orice străin.

Propunerea de a-mi extinde cercetările prin dosarele de la Protecţia copilului, care fuseseră transferate, de-a lungul timpului în cadrul Departamentului pentru Drepturi Civile, venise, în acel moment, din partea ei. Profitând de funcţia sa de directoare a orfelinatului Kongslund, mi-a permis accesul, pentru câteva zile, la fişiere.

Mai multe cutii se aflau sub panta acoperişului, un volum de muncă imposibil de gestionat căruia puteai doar spera să îi faci faţă cu o tenacitate fanatică. În orice caz, un lucru îmi era clar: dacă Magdalene nu m-ar fi învăţat răbdarea şi perseverenţa – şi dacă nu mi-aş fi perfecţionat aceste calităţi în timpul copilăriei mele petrecute la Kongslund – aş fi cedat după primele trei, patru cutii care nu conţineau nimic, în afară de dosare interminabile, teancuri de hârtii şi documente complicate, de neînţeles, prin care căutam acul în carul cu fân, pagină cu pagină şi rând cu rând.

În fiecare zi mă duceam la cuferele mele de comori şi răsfoiam fişierele şi dosarele din anii cu adopţii intensive, din ’50 şi ’60. Cel mai uimitor lucru pe care l-am găsit au fost evaluările psihologice complete ale aşa-numiţilor „copii afectaţi” şi pe cele ale părinţilor acestora, de multe ori la fel de afectaţi, care umpleau nenumărate dosare. Ce paradă zdrenţăroasă de existenţe bolnăvicioase, şchiopătânde, ratate, care trec neobosite de la un eşec la altul – pentru a întâlni, pe buza prăpastiei, o femeie care mirosea a trabucuri şi frezii proaspăt culese şi care le oferea o recompensă, uitare şi iertare – o nouă şansă.

Mama mea adoptivă credea cu adevărat că fiii şi fiicele celor degradaţi moral puteau începe o viaţă nouă ca oameni puri, impecabili. În analele marilor reparaţii generale, Magna era cea mai mare „reparatoare” care existase vreodată – asta îmi era foarte clar.

Aerul din mansarda joasă devenea, în timp, tot mai uscat – de parcă furia mea concentrată ar fi absorbit şi ultima picătură de umezeală. Tuşeam neîncetat şi eram pe cale să renunţ, când căutarea mea îndelungată ajunse la un rezultat miraculos.

Era sfârşitul celei de-a şasea zile. Deschisesem ultima cutie din carton – având un singur nume scris pe capac, *Protecţia copilului* – şi am dat la o parte folia neagră din plastic, care era întinsă deasupra conţinutului. Într-un dosar etichetat cu *Cazurile lucrate – 1961* am găsit un fişier cu eticheta *Cazuri nefinalizate* – şi, sub foaie, douăsprezece formulare cu numele copiilor care, aparent, nu trecuseră niciodată prin procesul oficial de adopţie.

Pe unul dintre formulare era scris numele pe care îl căutasem atât: *Bjergstrand.*

Scris de mână, cu linii clare, în faţa unui singur prenume: *John.*

John Bjergstrand.

Mâna îmi tremura un pic.

În colţul din stânga sus era scris un an – 1961 – cu litere destul de mici. Mai jos erau câteva câmpuri pentru a introduce *Numele, Data naşterii, Locul naşterii* şi *Domiciliul.* Numai două câmpuri fuseseră completate, înainte ca dosarul să fi fost pus deoparte, dintr-un motiv oarecare, şi să dispară în arhivele voluminoase de la Protecţia

copilului. Cu creionul sau cu pixul cineva scrisese numele: *John Bjergstrand.*

L-am citit iar şi iar. Cu o privire întrebătoare. Imediat după nume era notat, cu acelaşi scris: *Orfelinat.*

Următorul pas logic ar fi fost să merg cu formularul la Magna, dar nu puteam face asta. În schimb, dimineaţa următoare, foarte devreme, am făcut o plimbare pe Strandvej, până la fosta ei angajată apropiată, Gerda Jensen, care locuia într-unul dintre cele mai scumpe şi nou-construite apartamente din Skodsborg, cu vedere spre fiord. Cum fusese în stare să obţină o astfel de pensie de lux era un mister pentru mine – pe de altă parte, domnişoarele, în anii petrecuţi în serviciul Protecţiei copilului, probabil că se descurcau cu puţin, astfel că era posibil să fi strâns mici averi.

— Gerda, povesteşte-mi despre ultimul copil din Camera elefanţilor, am rugat-o, pur şi simplu, punându-i în faţă, pe masă, fotografia celor şapte pitici. Fotografia făcută de Crăciun, în 1961.

Restul indiciilor, formularul, botoşeii din lână şi scrisoarea din Australia le-am păstrat, în continuare, pentru mine.

Ea nici măcar nu clipi. Întotdeauna fusese o femeie puternică. Loială unei singure persoane din această lume, Magna Louise Ladegaard. Dar toată viaţa ei avusese o slăbiciune şi pentru mine (cel puţin, eram singura rudă a Magnei, chiar dacă nu o rudă adevărată) şi aceasta era şansa mea.

— De ce răscoleşti trecutul? întrebă micuţa femeie care pictase elefanţii albaştri de pe pereţii orfelinatului. Trecutul nu mai are nicio însemnătate.

Ne-am aşezat pe canapeaua ei.

— Pentru mine are însemnătate. Unde este cel de-al *şaptelea* copil? Am bătut cu degetul pe fotografie, pe fetiţa şi pe băiatul care, din cauza pălăriilor ascuţite, erau greu de distins. Care din ei este?

Gerda privea fix, drept înainte, de parcă nu ar fi auzit întrebarea mea. Apoi sorbi cu buzele strânse din ceaşca de ceai făcută din porţelan fin, albastru-deschis, regal. Această femeie forţase, odată, în retragere o întreagă unitate Gestapo.

— *Cum îi spuneaţi…?*

Aceasta era singura întrebare logică. Toţi copiii noi din Camera elefanţilor primiseră o poreclă.

Ea ezită. Apoi puse ceaşca jos şi mă apucă de mână.

— Marie, asta nu are *nicio însemnătate*…

În spatele cuvintelor i-am intuit punctul ei slab. Gerda suferea de o slăbiciune care se găseşte în foarte puţini oameni de pe acest Pământ: nu putea minţi. În tinereţea ei, încercase de câteva ori, aşa cum îmi povestise Magna, dar după câteva cuvinte, sângele îi inunda faţa şi pupilele i se dilatau până ajungeau la un diametru de două ori mai

mare, vocea ei moale şovăia şi se pierdea, înainte de a se hiperventila, să rămână fără oxigen, să se clatine şi, în cele din urmă, să leşine. Era fascinant şi terifiant, în acelaşi timp, spunea Magna, căreia nu îi fusese greu niciodată să rostească minciuni nevinovate, de gravitate medie sau foarte grave, dacă acestea îi sprijineau scopul.

În această dimineaţă, informaţiile mele despre slăbiciunea Gerdei erau arma mea cea mai puternică. Dacă Gerda nu voia să mintă, ar fi trebuit să tacă de la început, să îşi strângă bine buzele şi să îşi îndrepte privirea pe un punct mult depărtat de toată falsitatea pământească. Dar era deja mult prea târziu pentru asta.

— Gerda, pentru mine este important, am repetat.

Faţa ei lungă, aproape triunghiulară, palidă, cu ochii mari şi negri şi cu nasul îngust, ascuţit, se întoarse spre mine şi gura ei nu rosti decât un cuvânt:

— John.

Numai acest nume, fără niciun accent. *John.*

— John? am spus. Inima îmi bătea tare în piept. Eşti sigură?

— Da. Îngrijitoarele îl numiseră *Micuţul John,* pentru că nu era mai mare decât… izbucni brusc în râs şi triunghiul se deschise ca o anemonă de mare într-o rază de lumină de deasupra apei… O bucată de tutun de un şiling.

— Micuţul John, am repetat. Deci, prin urmare, îl cheamă John?

— A fost numit John.

— Dar… Am început din nou. Noi am ajuns la cămin în acelaşi timp?

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Marie.

— Dar de unde a venit? Cine erau părinţii lui?

— Se numea John şi a fost adoptat.

Am văzut că Gerda se agăţa de singurul detaliu pe care dorea să îl dezvăluie. Împlinise 80 de ani de curând şi memoria se deteriorase. Dar eram convinsă că ştia mai mult decât recunoştea şi îmi evita întrebările doar din loialitate faţă de Magna.

— Este acelaşi John din acest formular? I-am băgat sub nas foaia cu numele *John Bjergstrand.*

Corpul îi devenise rigid. Pentru o clipă, degetele apucaseră hârtia ca picioarele subţiri, curbate de păianjen.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu, Marie. A trecut atât de mult timp!

— Cine era, Gerda?

Căzu pe canapea ca un balon plin de găuri. Apoi se îndreptă brusc şi trase aer în piept, în timp ce tot sângele îi inundă faţa.

— Eu… nu… ştiu… de unde… respiră ea. El… a fost… adoptat… de…

Am apucat-o de braţul care mă ţinuse atunci când eram sugar şi cu care pictase elefanţii albaştri de deasupra capului meu. Trebuia să

încheie propoziţia înainte de a leşina.

Dar era prea târziu. Corpul Gerdei se roti pe jumătate şi alunecă într-o parte, pe canapea.

M-am repezit spre ea şi am prins-o. Neputincioasă, atârna în braţele mele puternice, în ciuda faptului că erau deformate, şi îşi mişcă buzele palide, pentru a spune ceva. Nu putea minţi.

— Da…? aproape că am strigat.

— … de… o familie… paznic de noapte din Nørrebro…

— Cum se numeşte familia?

Gerda era acum ţeapănă ca un băţ şi putea pleca în orice secundă.

— Care este numele lor…? am repetat întrebarea.

Aş fi putut să o ucid.

— … îl cheamă… Anker… Jensen… şopti.

— Era tatăl lui *John Bjergstrand?* am întrebat şi am încercat să trag de Gerda, cu toată puterea mea, pentru a o aşeza într-o poziţie mai normală.

Ea dădu ochii peste cap, astfel încât îi puteam vedea numai albul ochilor, o privelişte stranie.

— … Asta… nu înseamnă… nimic…

Saliva albă îi apăru în colţurile gurii.

Mai că nu-ţi venea să crezi că această femeie salvase Kongslund şi sute de evrei în cel de-al Doilea Război Mondial, prin faptul că, pur şi simplu, nu spusese nimic. Dacă acel comandant german ar fi pus întrebarea corectă şi i-ar fi cerut un răspuns, ea i-ar fi spus totul.

— Ba da, înseamnă… pentru mine…! am strigat, chiar dacă, de fapt, renunţasem de mult la orice speranţă.

Dintr-odată, ea ridică vocea, de parcă ar fi luat o decizie:

— Marie… Nu există niciun John Bjergstrand!

I-am dat drumul din braţe. Ea alunecă pe podea.

Magna reuşise să o ţină legată de ea atât de strâns pe această femeie, încât era gata să renunţe la acest punct atât de sensibil, care fusese crezul el întreaga viaţă. Ea, care nu minţea niciodată, acum mă minţise.

Am expirat şi am spus pentru ultima oară:

— Asta înseamnă ceva, Gerda…

Dar ea nu mă mai auzea.

Am părăsit apartamentul şi am văzut-o din nou în ziua în care ne-am condus steaua călăuzitoare a vieţilor noastre spre mormânt.

Dintre toate greşelile pe care le făcusem, cea mai mare a fost aceea că nu am ascultat ultimul avertisment al Gerdei Jensen.

După vizita făcută Gerdei, îmi era clar că mă blocasem. Cu toată bunăvoinţa, nu puteam găsi nicio legătură între copilul pe care Eva Bjergstrand îl adusese pe lume, în cel mai mare secret, la Rigshospital şi fiul pe care Dorah îl primise câţiva ani mai târziu.

Când i-am povestit Susannei de vizita făcută Gerdei, ea mă privi nedumerită. După aceea am luat din nou scrisoarea din Australia şi am analizat-o foarte bine, rând cu rând.

— E foarte ciudat, Marie… Eva nici măcar nu ştie dacă este vorba despre un băiat.

— Aceasta a fost ideea întregii proceduri. Femeia aflată în travaliu nu trebuia să ştie nimic despre fiinţa care crescuse în ea.

Suna aproape ca şi cum aş fi vrut să apăr practica medicilor din acele vremuri.

Ne-am aşezat în seră şi ne-am gândit la întreaga situaţie. În afară de Magna, cel puţin câteva alte persoane ar fi trebuit să cunoască această istorie. Medici sau persoane din partea autorităţilor ar fi trebuit să fie implicate, chiar dacă aceştia nu erau foarte uşor de găsit în prezent. În afară de faptul că, şi dacă am fi reuşit să-i găsim, ar fi avut un motiv foarte bun să tacă, dacă ar fi ieşit la iveală ceva ce trebuia ţinut secret.

— Cel puţin, Magna i-ar fi putut spune dacă a fost vorba despre o fetiţă sau despre un băieţel, spuse Susanne cu o amărăciune ciudată în voce.

— Cu siguranţă, nu, ea a făcut în aşa fel încât mai întâi băiatul, apoi Eva, să dispară din peisaj.

— Familia paznicului de noapte despre care a vorbit Gerda, cu siguranţă aceasta l-a adoptat pe John…

— Totuşi, este ciudat faptul că nu i-au schimbat numele. Că Magna… Asta nu are niciun sens.

Susanne îmi înţelesese îndoielile sâcâitoare – şi teama mea. Dacă am fi contactat familia paznicului de noapte, părinţii adoptivi cu siguranţă că garantaseră că nu vor spune nimic despre povestea băiatului. Şi nu am fi putut demonstra că acel John pe care îl adoptaseră ar fi fost, de fapt, băiatul pe care Eva Bjergstrand, condamnată pentru crimă, îl născuse în 1961 în Rigshospital. Neavând nicio dovadă, am fi riscat să provocăm daune mari familiei. Dacă i-am fi dat lui John scrisoarea pe care Eva Bjergstrand i-o scrisese copilului ei ar fi putut fi o eroare fatală.

În plus, nu aveam nicio idee dacă nu cumva urmăream o pistă falsă.

Singurul pas logic ar fi fost, prin urmare, să facem o nouă încercare pentru a o găsi pe Eva Bjergstrand. Poate copilul putea fi identificat prin ceva ce numai ea ştia. O femeie daneză putea lăsa urme în timp, în ceea ce priveşte sosirea ei în Australia – pe care noi le puteam limita la o precizie de jumătate până la trei sferturi de an.

Am căutat din nou persoana de contact de la Ambasada Australiei şi am convins-o, prin încăpăţânarea mea, să verifice din nou. Şi s-a întâmplat minunea. Pe baza informaţiilor mele despre anul sosirii, despre vârsta ei şi zona probabilă a domiciliului, după câteva zile de căutări, ea găsi o femeie daneză care primise cetăţenia australiană în

1975 şi care intrase în ţară cu paisprezece ani înainte. Cu toate acestea, nu intrase cu numele de Bjergstrand, ceea ce nu era o surpriză. Persoana influentă care o ajutase îi putuse găsi, fără prea mare efort, o nouă identitate.

Vârsta se potrivea, iar prenumele ei era Eva. Şi apoi veni vestea şocantă.

Angajata ambasadei îşi privi lung monitorul şi roşi uşor, lucru la care nu mă aşteptam. Femeia care tocmai fusese localizată ajunsese în Danemarca de două zile… într-adevăr, ea nu ar fi trebuit să îmi dea această informaţie, dar… Prietena mea australiană era la fel de bulversată ca şi mine.

Susanne şi cu mine eram aproape isterice. În câteva zile, misterul putea fi rezolvat. O circumstanţă neaşteptat de norocoasă ne adusese la picioare ceva ce părea mai mult o coincidenţă absurdă.

Astăzi mi-aş dori (desigur) să nu fi mers mai departe.

Paşii următori erau simpli, în principiu: în aceeaşi zi am început să cutreierăm prin toate hotelurile din centrul oraşului Copenhaga. Le spuneam povestea emoţionantă, complet fictivă, despre o colegă de muncă din Australia, a cărei adresă de hotel o pierdusem.

Era cumva în hotel vreo femeie cu acest nume?

În prima zi a plimbării noastre prin oraş, nu am ajuns la niciun rezultat, dar deja în dimineaţa următoare i-am putut povesti Susannei că, în al cincilea hotel, recepţionera îmi spusese că în urmă cu câteva zile, la hotelul lor se cazase o femeie cu paşaport de Australia. Din păcate, plecase cu o zi înainte, fără a lăsa vreo urmă.

— Nu mai este acolo, i-am povestit Susannei. Sunt sigură că s-a întors în Australia.

Susanne a fost de acord cu mine, dar era de părere că ar fi trebuit să mergem la biblioteca din Krystalgade pentru a verifica dacă vreo femeie fusese dată dispărută sau dacă avusese vreun accident. Părea să aibă o premoniţie teribilă, care nu putea fi explicată raţional, şi mi-am exprimat scepticismul cu privire la operaţiunea destul de vagă.

În ziua următoare stăteam împreună în sala de lectură a Bibliotecii principale, iar, după numai o jumătate de oră, Susanne găsi într-un ziar de dimineaţă din Copenhaga notiţa căutată.

Se spune că un şoc brusc poate paraliza întregul sistem locomotor al unui om şi să blocheze zone vaste din emisferele cerebrale.

Asta părea să i se fi întâmplat Susannei Ingemann din pricina acestei notiţe.

Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat astăzi cum stătea aplecată asupra ziarului, se făcuse palidă şi încerca să exprime în cuvinte informaţia şocantă. Era ca şi cum ai fi deschis o uşă în spatele căreia se afla ceva care depăşea cele mai sălbatice fantezii.

Căutarea noastră ajunsese la un final brusc, prin cele câteva rânduri

tulburătoare ale articolului de ziar.

În zilele următoare am vorbit numai în şoaptă despre acest moment, aproape să intrăm în panică.

Magna se pare că ştia la fel de multe despre Eva Bjergstrand ca şi noi. Era aproape imposibil ca Eva să fi venit cu un alt scop în Danemarca decât să îşi viziteze fosta aliată, care îi dăduse odinioară copilul spre adopţie şi care îi spusese că totul va fi bine.

Ştiam, din instinct, ce o determinase pe Eva, până la urmă, să se întoarcă în patria ei şi să îşi rupă legământul pe care îl făcuse. Trimisese o scrisoare, dar nu primise niciun răspuns. Pur şi simplu nu avea de unde să ştie că Magna nu primise cererea ei urgentă de a-i contacta copilul, pentru că eu interceptasem scrisoarea şi hotărâsem, în inconştienţa mea, să preiau conducerea cu privire la evoluţia ulterioară a lucrurilor.

Ca atare, eu purtam aproape întreaga răspundere pentru faptul că lucrurile luaseră această turnură. Prin mine fuseseră stabilite elementele de bază pentru întâlnirea dintre cele două femei – şi sunt sigură că Magna descoperise la scurt timp după aceea că femeia care o vizitase în septembrie 2001 dispăruse.

Nu este de mirare că mama mea adoptivă a reacţionat atât de nervos atunci când, şapte ani mai târziu, conţinutul primei scrisori anonime fusese publicat în *Fri Weekend*. Ea era una dintre puţinele persoane care ştiau ce demoni putea trezi o călătorie în trecut. Trebuie să o fi afectat mult când a citit în ziar aceste detalii ascunse şi de mult uitate despre misteriosul băiat. Eva plecase pentru totdeauna – asta scria, fără îndoială, în anunţul din ziar, pe care Susanne îl găsise la acea vreme în biblioteca de la Krystalgade, dar acum istoria ei ieşea la iveală şi îi ameninţa pe supravieţuitorii care încercau să uite.

Când jurnaliştii o hărţuiseră pe Magna cu întrebările lor intruzive, ea hotărâse să scape de registrul Kongslund, care conţinea toate însemnările private făcute pe parcursul a jumătate de secol din viaţa ei.

Aceasta era singura explicaţie plauzibilă pentru trimiterea pachetului în Australia.

Desigur, în după-amiaza înmormântării mamei mele vitrege îi povestisem lui Knud Tåsing numai partea esenţială a istoriei şi îl convinsesem, cu înţelepciune, că scrisoarea Evei ajunsese la Kongslund în aprilie 2008, cu numai câteva săptămâni mai devreme.

Citise scrisoarea de trei ori, fără să observe evidenta lipsă de logică, ceea ce l-ar fi putut aduce înapoi pe calea cea bună, atât în ceea ce o privea pe Eva Bjergstrand, cât şi referitor la rolul meu în această problemă. Examinase data, fără a observa ceva şi plecase în galop pe un drum greşit. Dacă s-ar fi uitat ceva mai atent, ar fi văzut pe dată încercarea mea stângace de a modifica cifra unu în cifra opt.

Bineînţeles că schimbasem anul. Nimeni nu trebuia să ştie că Eva Bjergstrand nu mai era în viaţă.

Îi zâmbisem şi nu îl lăsasem să privească prin micul spaţiu către viaţa mea interioară întunecată.

— Ce este cu scrisoarea către copil, despre care vorbeşte? spuse el în cele din urmă.

— Nu există nicio scrisoare, am spus. Trebuie să se fi răzgândit în ultimul moment.

Minciuna îmi ieşise atât de uşor de pe buze, încât am fost crezută de unul dintre cei mai sceptici jurnalişti din ţară. Dar am şi avut mult timp la dispoziţie pentru a o exersa. În acelaşi timp, Knud Tåsing nu avea nicio modalitate de a depista urmele pe care mersesem eu, deoarece nu îi spusesem nici de Dorah, nici de Helgenæs şi nu ştia nici de contactul meu cu Ambasada Australiei sau de sosirea femeii australiene în Danemarca şi de soarta ei teribilă.

Prin urmare, el rosti exact cuvintele la care mă aşteptam.

— Pachetul pe care Magna l-a trimis cu puţin timp înainte de moartea ei îi era destinat Evei. Îi era adresat Evei Bjergstrand, nu?

I-am rămas datoare cu un răspuns.

— Poate că Magna, în scrisoarea ei, i-a povestit Evei tot ceea ce noi nu ştim. Dacă poliţia îi cunoaşte numele, ar trebui să fie posibil să fie găsită în Australia.

Din nou trecuse cu vederea ceea ce era evident şi tăcerea mea îl făcea să presupună că îi împărtăşeam teoria.

— Da, ar trebui să se poată, am spus. Dar ar fi riscant să implicăm autorităţile în vreun fel, atâta timp cât Carl Malle conduce ancheta.

Am văzut că atinsesem un punct sensibil şi am simţit din nou o mare uşurare.

De la moartea Magnei, Susanne şi cu mine eram singurele care ştiam informaţiile explozive cu privire la Eva Bjergstrand, şi anume că era moartă de şapte ani şi că în 2001 fusese găsită, în circumstanţe misterioase, pe plaja de la Bellevue. În ultimii ani, amândouă păstraserăm acest secret şi, de teamă, nu continuaserăm cercetările pentru rezolvarea enigmei misteriosului copil dispărut. Era ceva care exista numai între noi, ca o amintire tăcută, teribilă.

Bineînţeles că nu dispăruse din mintea mea. Nu puteam uita atât de uşor verdictul ei cu privire la tatăl copilului şi îmi aminteam de el cu o furie despre care nu puteam spune cu exactitate dacă era a mea sau dacă îi aparţinea ei. Timp de şapte ani, această furie mocnise în mine, până când nu am mai putut suporta tăcerea.

M-am hotărât cu puţin înainte de aniversarea Magnei de pe 13 mai 2008 şi am trimis personal – în singurul mod care avea un sens pentru mine – preţioasele informaţii pe care le adunasem cu privire la copiii în jurul cărora se învârtea totul. Anonim.

Nu îi spusesem nimic Susannei Ingemann despre acţiunea mea, pentru că ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc, sub legământ. Simţeam teama de care nu scăpase niciodată. Desigur, trebuie să fi ghicit că eu eram expeditorul scrisorii anonime, iar eu nu făcusem nimic pentru a îndepărta suspiciunile de persoana mea.

Însă nu spusese nimic.

— Această scrisoare de aici… Knud Tåsing puse mâna pe hârtia cu scris olograf… Ar putea redeschide cazul. Ea indică o legătură între moartea Magnei şi misteriosul John Bjergstrand… Australia.

— Acolo unde poliţia nu a găsit nimic încă, am spus.

— Din câte ştim noi, spuse el. Dar o astfel de femeie, cu un nume cu pronunţie atât de daneză şi aflată în imediata apropiere a oraşului Adelaide, ar trebui să fie uşor de găsit. Knud Tåsing ridică din umeri. Eu aş putea, spuse el încrezător.

O săptămână şi jumătate mai târziu, îşi dădu seama cât de arogantă fusese lauda lui din camera regelui. În toată Australia nu exista nicio Eva Bjergstrand, îmi povesti el la telefon, într-o seară de duminică. Dacă în această ţară mare a trăit vreodată cineva cu numele Eva Bjergstrand, atunci ea dispăruse. Părea foarte deprimat. În cartea de telefoane din Australia nu era de găsit, nici în fişierele cu adrese de e-mail sau de internet. Poate că se ascunsese în spatele unui nume pe care îl cunoştea numai Magna, îmi spusese – şi puteam auzi cât de mult îl chinuia această înfrângere.

Mi-am exprimat regretul. Din fericire, el nu îmi putea vedea faţa.

Chiar dacă mi-ar fi plăcut să îşi folosească aceste calităţi de detectiv pentru mine, nu puteam ascunde faptul că mă simţeam uşurată. Văzută din perspectiva mea şi a orfelinatului Kongslund, Eva Bjergstrand era un capitol închis. Mai erau şi alte lucruri, mult mai importante, pe care cei în viaţă trebuiau să se concentreze. Mai presus de toate, tatăl, care reprezenta pentru mine simbolul aroganţei masculine şi pe care doream, din ce în ce mai mult, să îl dau în vileag şi să îi dau un nume. Acest bărbat îşi continuase viaţa fără griji, după „mica sa escapadă”, fără a se mai gândi vreodată la Eva sau la copilul abandonat. N-aş fi putut să mă întorc niciodată în propriul meu trecut – uşa fusese închisă o dată pentru totdeauna – am jurat, în schimb, să găsesc rădăcinile lui John Bjergstrand. Şi, astfel, şi pe tatăl său.

Prin urmare, acum nu făceam altceva decât să joc ultima carte pe care Knud Tåsing trebuia să o vadă.

— Copilul pe care dumneavoastră l-aţi numit John ar putea fi, conform spuselor unei foste angajate… chiar Nils Jensen, i-am spus.

Literalmente auzeam cum i se învârteau rotiţele în cap.

— Dar nu ştiţi asta cu siguranţă? întrebă în cele din urmă cu un ton ciudat de speranţă în voce.

— Nu. Nu sunt sigură. Nu ştiu dacă, în realitate, Nils este copilul

care i-a fost luat Evei Bjergstrand după naştere. Atât Magna, cât şi ceilalţi de la Protecţia copilului ar fi putut complica problema, pentru a deruta potenţialii urmăritori.

Câteva zile mai târziu, el se întoarse la Kongslund şi rămase un timp îndelungat în scaunul Chippendale.

— De fapt, nu este atât de important, nu-i aşa? vorbi el în cele din urmă. Nu este John cel care vă interesează… nu? Căutarea dumneavoastră încăpăţânată se referă la tatăl băiatului, nu-i aşa? Bărbatul care şi-a abandonat copilul şi a părăsit-o pentru totdeauna pe mama copilului său, nu-i aşa?

M-am lăsat pe spate în scaunul cu rotile şi nu am spus nimic.

— Numai Magna avea date exacte despre tatăl biologic – şi ea a murit între timp – probabil tocmai din acest motiv.

Nici nu m-am clintit, nu am dat din cap nici afirmativ, nici negativ.

Apoi el pronunţă cuvintele pe care le aşteptasem în toţi aceşti ani:

— Poate că ar trebui să reunim toţi copiii din Camera sugarilor. Ar trebui să-i strângem pe cei şapte copii din Camera elefanţilor şi să vedem dacă ei pot – dacă putem – rezolva enigma.

Aceasta era şansa pe care o aşteptam de mult. A fost nevoie de o mare concentrare pentru a nu-mi manifesta entuziasmul.

— Nu îl vom convinge niciodată pe Orla să vină, am spus, cu o linişte pe care mi-o reţineam cu greu – şi chiar fără să sâsâi.

Nu ştiam exact de ce îl nominalizasem primul.

— Posibil. Dar Peter Trøst are o întâlnire vineri în Århus. Aş putea să îl conving să îl aducă pe Asger Christoffersen la Copenhaga.

Pe Nils Jensen nu îl menţionă şi am înţeles motivul. Din punctul de vedere al lui Knud Tåsing, fotograful nu ar fi trebuit să afle niciodată adevărul.

„Ce standard moral dublu pentru un jurnalist, m-am gândit eu, a cărui principală preocupare era să dezvăluie nemilos orice – chiar dacă numai despre oameni pe care nu îi cunoştea.”

După plecarea lui, am mai stat o oră la fereastră şi am privit insula Hven, sub un cer înstelat scânteietor. Eram destul de calmă. După-amiază m-am dus la oficiul poştal din Søllerød pentru a mă asigura că, de acum încolo, toate scrisorile şi trimiterile poştale adresate Magnei vor fi retrimise către mine.

Având în vedere că Eva era moartă de multă vreme, pachetul Magnei ar fi trebuit, la un moment dat, să se întoarcă la expeditor. Şi atunci ar fi ajuns la mine.

Vocea din trecut îmi va povesti, în câteva zile, ceea ce voiau să ştie cu toţii şi ceea ce eu trebuia să ştiu, mai mult decât orice pe lume, înaintea tuturor.

Aşteptam mesajul vital.

22
REGISTRUL KONGSLUND

20 IUNIE 2008

Întotdeauna am simţit că teama este sora geamănă a furiei. În cazul meu, de foarte puţine ori una există fără cealaltă.

Dar teama care ne paralizase după descoperirea că Eva Bjergstrand era, bineînţeles, femeia moartă de pe plajă, nu putea fi înlăturată de niciun alt sentiment.

Susanne Ingemann nu voia, cu niciun preţ, să mai aibă de a face cu această chestiune.

Şi chiar şi eu aveam, la început, motivele mele pentru a lăsa totul să se liniştească, timp de câţiva ani.

Cerul de iunie se întuneca încet, în timp ce rulota Bedford de culoare verde marin cu sigla de un albastru regal a postului *Channel DK* intra în Århus pe o poartă laterală şi ajungea în port, unde se îmbarcă, fiind ultima maşină, pe feribotul rapid spre Sjællands Odde.

Cei doi bărbaţi ascultaseră în maşină ştirile de la ora 22, dar nu era nicio noutate în cazul Kongslund, ceea ce nici nu se aşteptau. În schimb, fusese difuzat un reportaj mai lung cu privire la micul tamil, în vârstă de unsprezece ani, pentru care toate celelalte canale mass-media îşi pierduseră interesul, după ce Søren Severin Nielsen reuşise să amâne deportarea printr-o serie de subtilităţi legale. Dar ultima sa acţiune în justiţie fusese respinsă, după care ministerul răspunsese rapid şi sigur, iar băiatul trebuia să plece la Kastrup, pentru ca acolo să fie urcat în primul avion spre Calcutta, de unde, escortat de patru poliţişti danezi masivi, trebuia să fie dus la Colombo, capitala statului Sri Lanka.

Ministrul de stat se impusese din nou, trăsese o concluzie apreciativă un analist politic. Almind-Enevold îşi demonstrase încă o dată patriotismul care îşi avea ca punctul de plecare în salvarea eroică a evreilor danezi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi care acum îl făcea să expulzeze toţi străinii fără permis de şedere pentru Danemarca, indiferent de vârstă. Mai mult decât atât, o sursă confidenţială din cadrul ministerului pretindea că băiatul nu era decât vârful de lance al unui nou val de imigranţi, în spatele căruia se afla o reţea extinsă, care ar fi trebuit să aducă în ţară mii de tamili.

În cadrul ştirilor de pe *Channel DK,* soarta băiatul nu era prezentată extensiv, căci spaţiul de emisie era rezervat unor evenimente mai importante, cum ar fi cele două road-show-uri din cele două mari oraşe ale ţării. O serie de întâlniri de înalt nivel, pline de inspiraţie,

erau menite să restabilească poziţia de lider a postului, pe o piaţă în continuă schimbare. Începuseră cu un show exploziv în ziua de vineri în Århus, urmat de un show şi mai mare în ziua de duminică, în Copenhaga.

În Århus, şeful departamentului de ştiri şi divertisment, Peter Trøst, le oferise miilor de spectatori o mostră din programul viitor, pe când cei şapte lei prezenţi din departamentul de creaţie stăteau umăr la umăr în ultimul rând şi urmăreau reacţia maselor. Subiectul cel mai controversat al serii fusese lansat când atmosfera din public le era cel mai binevoitoare, iar realizatorii de programe urmăreau, salivând, cum rula trailerul show-ului, cu provocatorul *Apel pentru reintroducerea pedepsei cu moartea în Danemarca,* pe ecranul imens. Previzualizarea era presărată cu exemple de pedofilie, atacuri teroriste şi crime în serie, pentru a oferi argumente pentru *Pedeapsa capitală* – în timp ce carele de emisie stăteau cu răcitoarele unul lângă altul, pentru a transmite fiecare cuvinţel în eterul danez. La premiera spectacolului, publicul trebuia să aibă, apoi, posibilitatea de a pune în scenă procese fictive cu privire la infractorii reali selectaţi şi cu toţii aşteptau ca aceste procese să fie semnificativ mai dure şi mai consistente decât jurisprudenţa blândă a sistemului juridic danez. În timp ce imaginile dramatice ale atacurilor cu dispozitive incendiare asupra ambasadelor daneze din Siria şi Arabia Saudită, după publicarea caricaturilor cu Mohammed, se derulau pe ecranele imense, Peter Trøst strigase:

— Viitorul nu este gratuit! Trebuie să luptăm împreună pentru viitor!

Aşa cum şi postul aflat în dificultate lupta pentru publicul său.

În culise avuseseră loc apoi toasturi, deşi Peter nu era deloc de acord cu acest proiect şi cu rolul său în cadrul proiectului.

Starea sa proastă de spirit se îmbunătăţise abia când se întâlnise cu Asger Christoffersen în parcare, aşa cum stabiliseră. Bărbatul înalt, sfrijit, stătea nesigur şi cu părul nepieptănat între toate carele de emisie. Se salutară cu o strângere de mână şi Peter urcă servieta roşie, uşor ponosită, a astronomului în Bedford, înainte să se ducă în port.

Între cei doi domnea o tăcere apăsătoare, până când Christoffersen îşi potrivi ochelarii şi spuse:

— Bine, putem merge până la Lună şi înapoi.

— La Lună?

— Da, nu înţelegi simbolistica?

Peter clătină din cap.

— Tu eşti Tintin, iar eu… profesorul morocănos râse ca un copil… Sunt profesorul Turnesol.

De fapt, arăta un pic ca personajul comic împrăştiat din benzile desenate. Peter simţi o uşurare bruscă, spre uimirea lui – ca şi cum

întâlnirea cu Asger Christoffersen ar fi fost stabilită cu mulţi ani înainte.

Pe feribot rămăseseră în spatele geamurilor fumurii, în timp ce restul echipelor de televiziune plecaseră la vânătoare după bere şi ceva de mâncare.

Asger Christoffersen se lăsă pe spate în scaunul moale şi apoi spuse:

— De copil am fost mic şi slab, dar la un moment dat m-am lungit brusc, de parcă mă uda cineva la rădăcină – şi mai repede decât oricine altcineva!

Peter zâmbi.

— În anul întâi la Universitatea din Århus, fizicianul american Alan Guth tocmai descifra mecanismul de formare a Universului – acea epocă inflaţionistă, în care toată materia, din care suntem formaţi şi noi, a fost aruncată cu o forţă de neimaginat în spaţiu. Ştii ce a scris apoi în caietul său? O *descoperire uimitoare!*

Astronomul râse brusc atât de tare, încât Peter Trøst se înfioră. Apoi schimbă brusc subiectul:

— Nu este uimitor… că noi, atunci când eram nişte bebeluşi, am stat în aceeaşi cameră? Asger Christoffersen suna extrem de mulţumit şi făcu un alt salt cuantic în universul său interior. Şi eu, ca şi tine, m-am căsătorit şi am divorţat. Şi eu am lăsat un copil în urmă, exact cum şi eu am fost lăsat în urmă. Chiar şi noi, cei de la Kongslund, repetăm aceleaşi greşeli din care am avut de suferit. Nu este ciudat?

Motorul feribotului deveni mai gălăgios şi maşina începu să se balanseze ritmic. Peter Trøst nu avea niciun chef să discute despre el sau despre copii – cu nimeni.

— Fiica mea are acum cincisprezece ani, spuse Asger Christoffersen. Este de-a dreptul straniu. Credeam că, de-a lungul vieţii, dorul era cam acelaşi. Vreau să spun, dorul unui tată de copilul său… Ar trebui să fie imuabil şi fără margini. Dar nu este aşa. După un timp, devine din ce în ce mai slab… Până când, într-o zi, am înţeles: Dorul este – ca orice altceva din lume – influenţat de alte particule cu diferite stări de încărcare; şi această influenţă este, la rândul său, dependenţa de cei trei piloni ai vieţii: distanţa, mişcarea şi timpul. Deci, dacă aşteptăm suficient de mult, fără să ieşim la lumină şi dacă distanţa este destul de mare, aceste forţe încep să acţioneze Apoi dorul dispare şi, odată cu el, şi dragostea. Aşa a fost şi în cazul meu. Cu cât îmi văd fiica mai rar, cu atât îmi este mai puţin dor de ea. Nu crezi că aşa s-a întâmplat şi cu părinţii noştri biologici?

Peter Trøst se simţi un pic ameţit, ca şi cum balansul uşor al feribotului i-ar fi declanşat o criză de rău de mare.

— Am asistat la naşterea fiicei mele, spuse astronomul şi clătină din cap, cu mare uimire. Era la modă prin anii ’90. Şi chiar mi-am intrat în rol. Am simţit toată durerea pe care o simţea soţia mea, loviturile şi

tăieturile – era cea mai pură durere prin telepatie. În cele din urmă, a fost nevoie să mi se facă o injecţie epidurală şi să mă aşeze într-un scaun în colţul sălii de naşteri, pentru a mă calma. Au crezut că sunt nebun.

Peter nu-şi dădea seama dacă astronomul îşi bătea joc de el.

— Un pic mai târziu, când fetiţa mea a venit pe lume, am început să sughiţ şi să am dureri de stomac, atunci când ea făcuse colici. Asger Christoffersen se aplecă uşor spre stânga şi îl atinse pe Peter Trøst pe umăr. Doar lapte nu am avut, pentru copil, desigur.

Mergeau spre sud către Roskilde, în lumina farului capitalei, în timp ce Asger Christoffersen îşi reluă monologul.

— Ştiai că ecranele milioanelor de televizoare pornite luminează cerul de noapte şi ne fac orbi la toate planetele, stelele şi galaxiile? Este aproape simbolic, nu-i aşa?

Peter Trøst îl privi din nou pe bărbatul cu care fusese împreună, acum mult timp, în celebrul orfelinat. Arăta de parcă ar fi crezut în fiecare cuvânt.

El îşi pierduse iremediabil propria inocenţă atunci când, în primul an în şcoala de jurnalism, sedusese o secretară, pentru a putea arunca o privire în culisele ministerului şi a obţine informaţii cu privire la risipa fondurilor publice pentru călătorii, hoteluri, mese la restaurant şi legături amoroase. Astfel de metode nemiloase contribuiseră la crearea mitului lui Peter Trøst Jorgensen. Aparent, se întâlnise cu femeia la o piscină din Gentofte şi, după trei săptămâni de relaţie, ea îi povestise ceea ce dorea să ştie. După aceea, ea l-a revăzut numai la televizor, atunci când îşi prezenta cu mândrie descoperirile. Băiatul care pe atunci avea douăzeci de ani, avusese parte de o lansare fulminantă şi nu se gândise la consecinţe. Singurele linii după care se ghida erau aşteptările editorului. Femeia îşi pierduse locul de muncă, toţi colegii şi prietenii şi, cinci luni mai târziu, fusese găsită înecată, nu în piscina mare, cu apă caldă, de la Kildeskovhalle, ci într-o cadă cu apă rece ca gheaţa în care, pentru siguranţă, îşi tăiase venele şi înghiţise şi trei flacoane de somnifere.

Acest episod şi toate miturile care se creaseră în jurul lui stârniseră admiraţia colegilor tineri şi mai în vârstă. Peter suprimase evenimentele conştient, dar în ultimul timp ea începuse să îi apară în vise, privindu-l de sus, din cer, în timp ce apa ce picura din părul ei îi îmbiba perna. Ea ar fi putut să-l ţină de mână şi pe directorul Nordal, dar chiar şi aşa tot se trezea ud de transpiraţie şi auzea zgomotul apei, ca şi cum ar fi pătruns printr-un orificiu, în întuneric, până la el.

Parcară în faţa hotelului SAS pe Hammerichsgade, unde Peter îl cază pe marele astronom într-o cameră mică, dar luxoasă, la primul etaj, departe de toate tulburările pământeşti şi cu vedere spre fiord şi spre coasta suedeză.

Asger Christoffersen rămase îndelung la fereastră şi încercă să zărească insula Hven – dar faimoasa insulă a predecesorului său era ascunsă în întuneric.

Era a treia vineri din luna iunie. Urmărisem emisiunea *Channel DK Roadshow* din Århus întreaga seară. Spectacolul tocmai ajunsese la final, când al şaselea simţ mă făcu să mă ridic şi să arunc o privire pe fereastra camerei. Un Audi bleumarin cotise de pe Strandvej şi înainta pe alee. Maşina lui Carl Malle.

Nu ne aşteptam să-l revedem atât de repede pe şeful securităţii. Vizita lui sugera că starea de spirit din minister era disperată. Doar nu credea că noi i-am mai fi putut spune altceva decât ce îi spusesem deja.

Mai întâi ne-am aşezat la masa mică din sticlă, de unde se putea vedea marea şi plaja. Dar Carl Malle nu avea ochi pentru frumuseţea cerului sau a mării. Venise pentru a găsi adevărul care, în opinia lui, era ascuns în Kongslund.

— Am vorbit cu ministrul de stat, deschise el discuţia încruntat. Încă mai crede că ştiţi ceva care ne-ar putea fi de folos.

Mă privi direct şi spuse, neobişnuit de sentimental:

— Marie, fă-o pentru mama ta adoptivă…

— Pentru mama mea adoptivă ar trebui să vă dau nişte informaţii pe care nu le deţin? l-am întrerupt cu un dispreţ evident, în timp ce furia mă făcu să uit, pentru o clipă, de teamă.

— Ce ştia Magna despre băiatul… despre care este vorba? întrebă el.

— Nu a vorbit *niciodată* despre vreun John Bjergstrand, i-am răspuns sincer.

— Cine a trimis scrisoarea anonimă?

— La ce scrisoare vă referiţi?

Mă privi pentru o lungă perioadă de timp.

— Scrisoarea trimisă foştilor locuitori din Camera sugarilor. Lui Orla Berntsen şi presei?

— De unde să ştiu eu?

— Ai locuit aici toată viaţa ta. Întinse braţele, dar fără a lăsa ceaşca jos. Ai un simţ pentru…

Făcu o pauză.

— Pentru trecut? am întrebat eu.

Susanne nu se deranjă să îl servească pe şeful securităţii cu prăjitură sau cu biscuiţi. Poate pentru a-şi exprima dezaprobarea.

— Da, spuse el.

— Ce legătură aveţi dumneavoastră şi ministrul cu treaba asta?

Întrebarea venise pe neaşteptate şi foarte direct.

Mâna care ţinea ceaşca se lăsă ceremonios pe masă şi stătu

nemişcată pentru o clipă.

— O cunoaştem pe Magna de la înfiinţarea orfelinatului Kongslund.

— Da. V-am văzut în Søborg.

El se încruntă. Pentru un bărbat precum Carl Malle, acesta era un gest neobişnuit de nervos.

— Împreună cu Orla şi cu Severin – atunci când erau amândoi copii.

— Locuiam acolo. Vocea lui era scăzută.

— I-aţi supravegheat şi pe ceilalţi, nu-i aşa?

Se întoarse spre Susanne, care stătea, ca de obicei, cu spatele la fiord, pe canapeaua din mahon, închisă la culoare, cu tapiţeria din mătase gri-albastră. Mi se păru că devenise cam palid.

— Ce era atât de interesant la cei şapte copii din Camera elefanţilor? Mai ales în anul… 1961?

Acum îi simţeam respiraţia până la mine, în partea mea de masă.

— Marie, am urmărit soarta acestui cămin mai bine de cincizeci de ani. O cunosc pe mama ta de foarte, foarte mult timp, spuse el.

— Mama mea adoptivă, l-am corectat.

— Ce ţi-a povestit Magna? Mai mult nici nu vreau să ştiu.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Cuvintele mele parcă erau cele ale unei poliţiste.

— Eşti inteligentă. Aşa ai fost mereu. În vocea lui era o admiraţie ciudată, la care nu mă aşteptasem. Dar întrebările tale nu au nimic de-a face cu cazul. Ştiam de la Magna că doi dintre băieţi locuiau la mine în cartier, nimic mai mult. Au mai fost şi alţi copii pe care trebuia să-i văd din când în când – din curiozitate şi din dragoste.

Cuvântul, în gura lui, suna complet greşit.

— Sau atunci când întâmpinau dificultăţi. Recunosc.

Asta suna mult mai realist.

— Într-un fel, am fost îngerul lor păzitor.

Încercă, fără succes, să zâmbească, iar ultimul cuvânt aproape că îl rostise ca pe o şoaptă. L-am privit cum încerca, enervat, să se explice – de parcă s-ar fi aflat chiar el pe banca acuzaţilor.

— Cât de bine îl cunoaşteţi pe Asger Christoffersen? am întrebat, cât timp eram, încă, în superioritate.

— De unde să îl cunosc eu?

— Sunt sigură că îl cunoaşteţi.

— Da, îl cunosc.

Recunoscuse mai devreme decât mă aşteptam, cuvintele fiindu-i însoţite de o privire provocatoare, izvorâtă din ochii cenuşii.

— Până la urmă, părinţii lui au fost cei care au fost cât pe aci să distrugă totul, nu-i aşa?

Ochii îi scăpărară, o imagine destul de rară. În toţi anii în care îl spionasem în Søborg nu mai văzusem aşa ceva.

— Atunci când i-aţi reunit pe Susanne şi pe Asger, corect?

Am văzut cum Susanne tresare. Carl Malle tăcea.

— Nu ar fi trebuit să vorbim între noi, aşa este, nu? Nu ar fi trebuit să aflăm că niciunul dintre copiii din Camera elefanţilor nu avea nici cea mai vagă idee despre părinţii săi biologici sau că s-au aflat în acelaşi timp, în acelaşi loc şi că aveau lacune similare în trecutul lor? Spre deosebire de procedura obişnuită de la Kongslund, Magna le-a cerut părinţilor adoptivi ai acestor copii să nu dezvăluie niciodată nimic despre trecutul lor. Copiii nu ar fi trebuit să afle niciodată că au fost adoptaţi şi că provin din acest cămin… Numai aşa s-ar fi putut… evita scandalul care ar fi distrus Kongslund şi pe toţi cei implicaţi. Mă exprim destul de clar?

El rămase nemişcat pentru o clipă – apoi clătină din cap.

— Ce fel de scandal? Cine este John Bjergstrand?

Trase brusc aer în piept şi, în cele din urmă, îşi recăpătă vocea:

— Ascultă-mă bine, Marie. Ajută-ne să îl găsim pe acest băiat acum, că Magna nu mai este aici – şi, probabil, cineva a ucis-o din cauza acestei scrisori… şi, poate, din cauza numelui. Până la urmă, a fost mama ta.

— Mama mea adoptivă.

— Da. Şi poate cineva a ucis-o pe mama ta adoptivă, pentru a-l ascunde de noi.

— Sau pentru a-l găsi.

Rămase un timp tăcut, în timp ce încerca să-şi ţină furia sub control. Mâinile lui mari ţineau ceaşca din care de-abia băuse.

— Noi îi căutăm şi jurnalul ei personal. *Registrul Kongslund,* spuse, în cele din urmă.

— Ce este atât de special în cazul nostru, domnule Carl? De ce sunteţi atât de îngrijorat cu privire la copiii din Camera elefanţilor? Ce este atât de interesant la noi?

Se ridică brusc şi trânti ceaşca pe farfurioară. Îşi pierduse răbdarea.

— Credem că Magna, înainte de moartea ei, a dat altcuiva registrul. Şi, în opinia noastră, tu eşti unul dintre candidaţii cei mai evidenţi.

Aruncă o carte de vizită mică, albă pe masă.

— Sună-mă dacă vrei să vorbeşti cu mine. Sunt sigur că ai o idee despre această chestiune. Sună-mă.

Îşi recăpătase calmul în ultimul moment.

— Oh, da. Flerul Mariei pentru crimă… am şuierat.

Deja nu îmi mai puteam ascunde furia.

— Nu-i aşa? Parcă ar fi un roman ieftin, spuse Carl Malle, apoi părăsi camera şi, la scurt timp după aceea, am auzit cum se închide uşa de la intrare.

Susanne Ingemann, directoarea casei Kongslund, nu scosese un cuvânt pe tot parcursul confruntării.

Desigur, ea va fi obligată să dezvăluie secretul pe care nu îl

cunoşteau foarte mulţi oameni şi despre care numai Carl Malle şi cu mine îl discutaserăm în camera ei.

Poziţia Susannei ca directoare a renumitului orfelinat, termenul de şefă nemaifiind la modă era, de fapt, o şansă la fel de redusă ca oricare dintre celelalte evenimente care îi reuniseră pe copiii din Camera elefanţilor.

Magna o angajase în 1984 ca asistentă personală şi, cinci ani mai târziu, ea îşi înlocuise şefa, în postul de directoare. După câteva săptămâni de la numire, după ce băusem ceaiul în camera de grădină, mi-am dat seama că ea devenise mai frumoasă cu anii. Şi mă întrebam (ca toţi ceilalţi) de ce nu se căsătorise şi nu avea copii. Probabil că existau sute de bărbaţi care ar fi făcut dragoste cu ea, dar fiind ceva atât de intim, bineînţeles că nu am îndrăznit să o întreb.

Spre marea mea surprindere, ea m-a vizitat câteva zile mai târziu, în camera mea. Acest lucru îmi stârnise nesiguranţa, căci nu-i avusesem ca invitaţi decât pe Gerda sau pe mama mea adoptivă şi, bineînţeles, pe Magdalene.

I-am oferit, un pic nesigură, scaunul meu Chippendale, iar eu m-am aşezat pe pat, tăcută şi incapabilă să leg două vorbe. Până şi oglinda fusese tăcută în acea zi.

În timpul primei ei vizite mi-a pus întrebări despre copii şi despre activităţile de rutină din cămin. Nu era ceva neobişnuit, până la urmă, locuisem aici toată viaţa mea. I-am răspuns aşa cum am putut mai bine şi, probabil, am intrat în detalii mai mult decât era, cu adevărat, necesar, în timp ce îi povesteam despre metodele pedagogice ale Magnei, pe care nimeni nu le pusese la îndoială vreodată, despre relaţia ei cu Gerda şi despre lupta ei împotriva bărbaţilor puternici, care le ştiau pe toate, şi care încercaseră, de-a lungul anilor, să se amestece în afacerile căminului Kongslund, deşi ar fi trebuit să ştie, de fapt, că acesta era teritoriul de necontestat al Magnei şi ea va riposta cu aceeaşi energie neţărmurită cu care zdrobea capetele tulpinilor de flori pe masa din bucătărie. Explicaţia prelungită mă făcuse să rămân fără suflu, nu mai eram obişnuită să vorbesc atât de mult timp. Pe măsură ce timpul trecea, m-am relaxat un pic, pentru că Susanne m-a ascultat concentrată şi n-a pus întrebări personale.

Dar asta avea să se schimbe.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, Marie! spusese ea dintr-odată, într-o sâmbătă seara, pe când îi povesteam, cu o mândrie nedisimulată, despre cum scăpase Gerda de ofiţerul german din Gestapo, în timpul războiului.

Şi apoi spuse ceva de neconceput.

— De ce nu ţi-ai căutat niciodată niciun bărbat?

Sângele îmi inundă pe dată obrajii strâmbi şi se lăsă pe umărul meu stâng, arzând ca focul. Până acum îmi împărtăşisem urâţenia numai cu

oglinda din mahon, care stătea atârnată în camera mea, de când eram mică. Încă din copilărie mă obişnuisem cu caricaturile sale urâte, precum şi cu întrebările intruzive şi cu conversaţiile nocturne, care se învârteau mereu în jurul defectelor mele congenitale. Toată copilăria mea, Magna încercase să minimalizeze aspectul meu bizar, în prezenţa altora, sau glumea atât de deschis despre cât de mult uimiseră şi încântaseră lumea medicală malformaţiile copilului găsit.

Dar Susanne nu zâmbea. Îşi împinsese scaunul mai aproape de patul meu, la al cărui capăt mă ascunsesem.

— Probabil crezi că nu este adevărat, Marie, pentru că te uiţi mereu în oglinda veche, ruptă, care nu te arată în întregime. Tu vezi mereu numai asimetria, diformitatea. Dar nu şi imaginea de ansamblu… Buzele îi erau uşor deschise şi lumina soarelui care cobora peste fiord îi mângâia gâtul şi umerii. Nici astăzi nu aş putea descrie asta diferit. Nici măcar Magdalene nu-mi atinsese vreodată sufletul atât de deschis, eram complet copleşită. Cu toate acestea, nu am îndrăznit, în acest moment magic, să răspund, pentru că mă temeam că sâsâitul pe care îl împrumutasem după moartea prietenei mele spastice ar fi putut reveni şi mi-ar fi putut transforma cuvintele într-un mod pe care Susanne nu l-ar fi înţeles. Dar mă îngrijorasem degeaba.

În acel moment, ea se aplecă în lumina celor şapte lumânări care stăteau în candelabrul aurit, pe care îl primisem de la Gerda la confirmarea mea, şi mă sărută. M-am speriat atât de tare, încât nu m-am retras nici măcar cu un centimetru din faţa ei. Strălucirea roşie a apusului de soare ne învăluia, iar eu mă împinsesem complet în ea şi îmbrăţişasem, spre propria mea surprindere, pentru prima dată în viaţa mea, un om de vârsta mea – şi mă pierdusem într-un mod fără precedent.

Câteva ore mai târziu – după ce ea plecase – stând singură în pat, am început să râd tare.

Susanne se întorcea seară după seară. Pe tot parcursul iernii ne petreceam nopţile împreună, în camera regelui, în timp ce copiii dormeau şi asistentele erau de serviciu. Şi într-una din nopţile în care vântul sufla rece în jurul celor şapte coşuri masive ale vilei Kongslund, ea îmi spuse povestea ei.

Închise ochii şi îmi povesti despre peninsula cu casa de la ţară şi tufele cu mure. Povestea ei era mai sinistră şi mai de neînţeles decât oricare alta pe care o auzisem vreodată. Povestirea ei fusese un vot de încredere, pe care Susanne nu îl mai dăduse nimănui altcuiva şi care dezbrăcase oglinda neagră din spatele ei, o dată pentru totdeauna de orice putere. Dar ea nu putea şti că eu îi aflasem deja secretul cel mai mare. Venise la Kongslund în 1961 şi primise un pat în Camera sugarilor, unde îşi petrecuse Crăciunul cu mine şi cu cei cinci băieţei. Era unul dintre cei şapte copii din vechea fotografie de ziar *Cei şapte*

pitici, fiind singura fată, în afară de mine.

Nu am îndrăznit să-i mărturisesc ceea ce ştiam despre viaţa şi despre trecutul ei. Poate că mă ruşinam de curiozitatea mea tinerească, pentru că voiam să aflu totul despre copiii care fuseseră adoptaţi, precum şi de talentul meu unic de a-i spiona, fără ca vreunul dintre ei să îmi observe prezenţa. Dar cel mai important motiv era, bineînţeles, acela că o putea costa totul, un lucru care o făcuse, după părerea mea şi în ciuda frumuseţii sale, tot ceea ce era: ucisese – şi într-un mod absolut clar.

23
SUSANNE

1961-1978

Ca adult, venea pentru a doua oară la Kongslund. Ea intră în vilă cu un amestec de vigilenţă şi sfidare, pe care toţi copiii de la Kongslund îl etalau.

Cred că, de fapt, curiozitatea ei o făcuse să se lase convinsă de Magna să preia postul de la Kongslund şi să lucreze mai întâi ca reprezentanta, apoi ca succesoarea ei. Pe de altă parte, nimeni nu se adaptase mai bine decât ea.

Pentru mine, ea fusese întotdeauna întruchiparea fetiţei care călătorea în josul râului, pe frunza imensă de nufăr. O iubisem din momentul în care mă ascunsesem, pentru prima dată, în spatele arbuştilor de soc şi de spini, pentru a o urmări în secret şi încercasem să-mi imaginez cum ar fi fost viaţa ei – departe, în peninsulă.

Venise ca o străină şi plecase ca o străină.

Atât de uşor puteau fi descrise începutul şi sfârşitul copilăriei Susannei Ingemann.

De la moartea Magdalenei trecuseră cinci ani, atunci când mi-am aplecat atenţia spre fata care ne părăsise în martie 1962. Nu fusese uşor, pentru că părinţii ei locuiau într-o zonă la care se ajungea cu greu.

Când am luat trenul din gara centrală din Copenhaga spre Kalundborg, aveam treisprezece ani. Magna îşi petrecea sfârşitul de săptămână cu prietenele ei de la Protecţia copilului, într-o casă de vară din Hombæk. Îmi amintesc că Gerda îmi aruncase privirea care, odată, trebuie să-i fi dat afară pe soldaţii germani din vila Kongslund, dar mă lăsase să plec, până la urmă – ba, mai mult, o făcusem să promită că nu va povesti despre călătoria mea.

Îmi petrecusem o zi întreagă pe promontoriul luminos, unde ea locuia sub umbra unui arţar mare. Nu mă observase şi nici eu nu mă dădusem de gol. Poate că ar fi trebuit să fac asta, având în vedere evenimentele ulterioare, dar nu m-am gândit la asta în acel moment. Era cea mai frumoasă, nevinovată creatură care plecase vreodată din Camera elefanţilor. Şi nimeni dintre cei care o vedeau nu ar fi putut crede, în mod serios, că i s-ar putea întâmpla ceva groaznic. Mi-am reproşat această eroare de multe ori, mai târziu. Susanne Ingemann ajunsese într-o casă în care sălăşluiau demoni puternici, ceea ce eu nu observasem în primele luni în care o urmărisem din ascunzătoarea mea.

Ajunsese în peninsulă în primăvara rece a anului 1962. Micuţa curte

era aranjată în ordine şi construită solid, fiind de patru generaţii în posesia familiei Ingemann. În susul străzii dintre Våghøj şi Kalundborg, clădirea principală amintea de o cutie plată de tort, pe care un copil creativ o înzestrase cu ferestre, uşi şi cu o coamă ascuţită de acoperiş. Strecurată între două dealuri, era protejată de privirile curioase şi de rafalele feroce de vânt din fiord. Lângă clădirea principală se afla un hambar mic şi proprietatea includea o mică zonă cu un lac, pe care copiii din împrejurimi îl foloseau, iarna pentru patinaj, iar vara pentru înot. De Sf. Ioan, pe 24 iunie, lacul era gri-albăstrui, iar în noiembrie, când veneau furtunile de zăpadă, era de un verde intens. Prima amintire conştientă pe care o avea Susanne era o zi de toamnă pe lac. Se bălăcea în apă şi se uita în adâncuri, când, brusc, în faţa ei, între ramuri, frunzele de nufăr şi brusturi apăru o figură străină şi dispăru din nou. Aşa mă descrisese odată.

Din întunericul de sub suprafaţa apei, o fată disperată o privise pentru un moment şi Susanne simţise o dorinţă impetuoasă de a se strecura printre nuferii din apă şi de a împărtăşi tăcerea şi răcoarea cu ea. Cred că de-abia mai târziu şi-a dat seama pe cine văzuse acolo, dar nu s-a dat niciodată de gol, probabil că nici măcar în faţa ei înseşi. Strigătele tatălui ei de pe mal o salvaseră în acel moment, mai multe nu a povestit despre asta.

Familia s-a bucurat întotdeauna de moştenitori de sex masculin, până când bunicii Susannei se aleseseră cu trei fete, care ulterior nu mai avuseseră copii. Când fiica lor mai mare, Josefine, a hotărât să se căsătorească cu servitorul de la ferma vecină, oftaseră de uşurare, acum ferma putea exista în continuare, încă o generaţie.

Soarta auzise oftatul lor de uşurare şi luase imediat măsuri, şi Josefine Ingemann fusese cea ademenită la marginea prăpastiei. Cu câteva luni înainte să rostească jurămintele de căsătorie în faţa servitorului, ea flirtase cu un vizitator din Copenhaga. Acesta se numea Ulrik şi tânăra femeie de la ţară fusese impresionată de felul lui exotic, sofisticat. Ea îl văzuse pe bărbatul înalt, frumos, într-o zi de piaţă, în oraş, îi întâlnise privirea şi îşi împărtăşise visele cu el. Mai întâi de toate, el îşi dorea să călătorească un an prin lume şi să adune material pentru un mare roman de călătorie, care l-ar fi ajutat, după întoarcerea sa, să devină bogat şi faimos. După aceea avea de gând să se căsătorească cu ea şi să o facă regină în palatul său de vis.

Aşa spusese el.

Într-o zi el plecă, aşa cum anunţase. Ea îi scrisese, luni întregi, la adresele lui de post-restant din toată lumea, dar nu primise niciodată răspuns.

În cele din urmă, ea se resemnă – şi se căsători cu servitorul de la ferma vecină, care o iubise sincer toată viaţa lui – şi, astfel, intră în mulţimea infinită de femei care erau căsătorite religios cu un bărbat,

în timp ce visa în secret la altul, pe care, până la urmă, nu îndrăznise să îl urmeze.

Ferma din Våghøj era un cămin complet pe gustul Magnei. Aceasta se afla chiar în fiord şi, în sud şi în vest, era apă cât vedeai cu ochii.

Cei mai vechi locuitori ai peninsulei ar fi povestit oricui era dispus să asculte că peisajul străbătut de vânturi ascundea secrete şi tragedii încă de la începuturile ţării. Aici, fiul regelui Valdemar Sejr fusese lovit în inimă de o săgeată rătăcită, după care regele, în doliul lui neputincios aprinsese un mare foc, care devorase fiecare trunchi de copac, fiecare ramură şi fiecare frunză din toată peninsula – şi în lumina flăcărilor, el îi blestemase pe locuitorii peninsulei să fie biciuiţi pe vecie de furtuni şi vânturi şi să nu fie în stare să găsească vreodată un loc ferit de intemperii.

Dar, aşa cum se întâmplă de obicei, copacii au crescut din nou şi s-au întins spre cer, iar peste dealuri, văi şi lunci pluteau fluturi albi, galbeni şi portocalii şi zumzetul insectelor.

În mijlocul acestei explozii de culori se afla Anton Jorgensen – soţul Josefinei Ingemann, care era atât de modest încât nu ar fi venit, probabil, pe lume, dacă altcineva nu ar fi luat această decizie pentru el. Destinul capricios aranjase, astfel, ca soţul Josefinei, Anton Jorgensen, să nu fie în stare să aibă un moştenitor ca să ducă la îndeplinire cel mai mare vis de la Våghoj.

Ideea de a adopta un copil le venise atunci când sora mai mică a Josefinei citise un articol dintr-un ziar, în care era descris, pe opt pagini ilustrate, un orfelinat din Skodsborg, Copenhaga. Sub titlul *Lăsaţi copiii să vină la mine,* pe o suprafaţă mare de gazon, stătea directoarea căminului, cu braţele deschise.

Fusese nevoie să aştepte doi ani aprobarea adopţiei şi primiseră decizia în aceeaşi săptămână în care se născuse Susanne şi fusese adusă cu un taxi pe cei câţiva kilometri de la Rigshospital la orfelinatul Kongslund. În acel moment fusese culcată lângă patul meu (după cum am aflat mai târziu) şi gândul mă fascina, atunci când o priveam din ascunzătoarea mea din tufişurile din Våghoj.

Dacă Anton fusese intimidat de femeile puternice de la Kongslund şi astfel familia nu primise băiatul mult aşteptat, nu s-a aflat niciodată. Când Susanne îl întrebă pe tatăl ei, după mai mulţi ani, exact despre acest detaliu, el o privi mirat pentru o clipă, înainte de a-şi băga mâinile în buzunare şi de a pretinde că nu era acolo. Când Anton se confrunta cu una dintre întrebările grele ale vieţii, el făcea exact asta: dispărea, fără vreun avertisment, din corpul său, pe care îl lăsa în urmă, pe pământ, şi unde se putea întoarce de îndată ce problema sau neplăcerile treceau. Susanne înţelesese că el nu avea să răspundă niciodată la această întrebare şi îl lăsă din nou singur în curte. Câteva minute mai târziu, el îşi venise din nou în fire şi plecase. Întreaga

situaţie fusese destul de ireală.

După ce toate formalităţile fuseseră rezolvate, Anton şi Josefine ajunseră pe 9 martie 1962 la Skodsburg, în Volvo-ul lor model nou, de culoarea cremei de vanilie, iar Josefine din Våghoj se îndrăgostise instantaneu de micuţa frumuseţe. De-abia mulţi ani mai târziu am aflat că Magna le-a povestit Josefinei şi lui Anton, în acea zi, istoria fetiţei, fictivă sau adevărată, care avea să îl coste pe un om viaţa: mama biologică a Susannei plecase direct de pe patul de lăuză, la Gara centrală, unde se întâlnise cu un număr adecvat de bărbaţi şi făcuse ceea ce era necesar pentru a obţine un bilet la clasa întâi pentru Hamburg – unde îşi pierduse urma. După această poveste, perechea din peninsulă acceptase fericită propunerea directoarei căminului, aceea de a distruge cele câteva documente existente, referitoare la dubioasa naştere – complet împotriva principiilor efective ale Protecţiei copilului.

Conduseseră o sută douăzeci de kilometri pe străzile acoperite de gheaţă, înapoi în peninsulă, însufleţiţi de dorinţa de a-şi vedea noul copil în noul cămin, trezindu-se într-o viaţă nouă şi a vedea cum soarele răsărea, în dimineaţa următoare, deasupra fiordului.

Târziu în noapte făcuseră dragoste, ca şi cum ar fi vrut să simbolizeze concepţia unei noi vieţi, iar Josefine gemea incontrolabil sub trupul musculos al lui Anton, de parcă ar fi vrut să scape de grijile şi durerile aduse de mulţii ani nenorociţi petrecuţi pe peninsulă. Apoi adormiseră, strâns îmbrăţişaţi şi nu auziseră cântarea destinului, care în acea noapte fredona cântecul vieţii în organismul fertil al Josefinei – somnul le era prea adânc.

Când se crăpă de ziuă, viscolul se mutase în nord. Soarele strălucea pe Våghoj şi Bakkehof şi îşi croia drum printre crengile groase ale copacilor. Într-o rază de soare care intra prin fereastră, fetiţa părea la fel de visătoare şi de frumoasă în leagănul ei alb, ca Degeţica pe frunza ei de nufăr, ascultând chemarea pe care numai ea o putea auzi.

Exact în aceste zile Ulrik, globe-trotterul, reapăruse – între două dintre multiplele sale călătorii prin lume – în viaţa Josefinei. Discret şi monden, exact cum şi-l amintea. Îl zărise în Storegade din Kalundborg, unde ea îşi făcea cumpărăturile de weekend şi se pierduse iremediabil. El o invitase să ia prânzul împreună în Sømandshotel. Apoi ea îl urmase în camera lui şi îi ascultase poveştile de pe continentele întunecate pe care călătorise (fără a-i dedica măcar un gând) şi ei i se păru că vajnicul călător nu fusese niciodată departe, iar corpul ei îl dorea mai mult decât dorise vreodată pe cineva.

Anton era croit în aşa fel încât nu fusese surprins de întoarcerea atât de târzie a soţiei sale din acea zi. Iar Josefine îşi îngropă amintirea acelei aventuri atât de adânc în interiorul ei, încât nici măcar prietena

ei cea mai bună nu observă nimic. Pe raftul ei, începând din acea zi, se adunară, an după an, toate articolele lui din ziarele săptămânale *Hjemmet, Alt for Damerne, Familie Journalen,* în bibliorafturi cu inele. În următorii ani în care ea îi trimisese din nou scrisori fără răspuns, în toate colţurile lumii, el publicase cărţi din ce în ce mai groase cu poveşti din ce în ce mai provocatoare, din toată lumea. Ea le cumpărase pe toate, dar nu îl mai văzuse niciodată.

Când în vara anului 1962, exact la patru luni după sosirea Susannei, a primit şocanta veste că era însărcinată, nu a scos un cuvânt şase zile la rând.

În ziua a şaptea l-a luat deoparte pe Anton, atunci când cobora din tractor, şi l-a informat cu privire la faptul uimitor care se întâmplase în noaptea de după întoarcerea lor de la Kongslund, şi anume că rămăsese însărcinată.

Anton nu dispunea de suficientă imaginaţie pentru a se gândi la o înşelătorie de asemenea proporţii. Aşa că a rămas înţepenit, în cămaşa lui roşie, în carouri, în curte, încercând să-şi găsească nişte cuvinte care să-şi exprime bucuria. Atunci ea puse deja întrebarea următoare care o frământa.

— Cum mai putem să o dăm acum pe Susanne înapoi?

Anton rămăsese nemişcat, ea îl lăsase fără grai.

— Ce vrei să spui cu asta… *să o dăm înapoi?*

Ochii verzi-albăstrui ai Josefinei erau de aceeaşi culoare ca şi suprafaţa lacului în lunile geroase de iarnă, şi îi vorbi soţului ei ca unui copil.

— Aşa ar fi trebuit să fie încă de la început, Anton! Ar fi trebuit să avem un singur copil. Acum că eu am rămas însărcinată cu copilul nostru, cu siguranţă trebuie să existe în altă parte a ţării părinţi fără copii, care să se bucure de Susanne. Nu avem nevoie de doi copii.

În mod normal, într-o astfel de situaţie, Anton ar fi rămas ţintuit locului şi şi-ar fi părăsit corpul – dar nu şi de data aceasta. Asta ar fi trebuit să o avertizeze pe Josefine.

El se clătină, străduindu-se să îşi găsească cuvintele, înainte şi înapoi, după care spuse:

— Vrei să spui că trebuie să o dăm… unor alte persoane… străine…

Îşi întrerupse propoziţia.

Josefine dăduse din cap şi zâmbise.

— Păi şi noi am fost străini pentru ea, argumentă ea. Înainte ca ea să fi ajuns la noi.

Anton Jorgensen îşi lăsă braţele să atârne fără vlagă pe lângă corp; arăta ca sperietoarea din grădina casei, îmbrăcată cu o cămaşă veche de fermier, sperietoare pe care soacra lui o îmbrăca iarna mereu cu cămăşile lui vechi, decolorate.

— Ascultă, îi spuse Josefine, părând că-şi leagănă deja în braţe, cu

mişcări blânde, propriul copil nou-născut, sânge din sângele ei. Vom suna la Protecţia copilului din Copenhaga şi le vom explica problema noastră. Ei vor trebui să-i caute o familie nouă Susannei – o familie care poate să-i ofere tot ceea ce noi nu îi mai putem oferi.

Ca femeie adultă, Susanne Ingemann făcuse deseori presupuneri cu privire la acest moment unic, fundamental, în care Anton rămăsese mut în faţa soţiei sale şi înţelesese intenţia lui de a-şi părăsi corpul şi de a zbura spre cer, de unde să contemple ceva ce nu ar fi crezut vreodată că va vedea. De la o secundă la alta, dragostea lui de neclintit, necondiţionată, se transformase într-o disperare neagră, atrofiată. Sunt sigură că Josefine îl văzuse dispărând în acel moment şi că amândoi au ştiut că Susanne avea să rămână la fermă şi că ei doi îşi pierduseră pentru totdeauna relaţia soţ-soţie.

Desigur, ei nu s-au despărţit, îmi povestise Susanne, pentru că niciunul din ei n-avea habar unde ar fi putut să se ducă. Doar sufletele lor zburaseră în asfinţit, pentru totdeauna, ca două frunze plutind în vânt.

Josefine făcuse stânga împrejur şi intrase în casă, uşor aplecată, ca şi cum ar fi ţinut încă în braţe copilul invizibil. Anton a rămas în urmă de parcă prinsese rădăcini în pământ, în mijlocul curţii, şi acolo a stat căzut pe gânduri până la căderea serii.

Iarna următoare, Josefine a adus pe lume o fetiţă, căreia i-au pus numele Samanda, pentru că hotărâseră amândoi ca numele celor doi copii ar fi trebuit să înceapă cu aceeaşi literă. Poate că, astfel, în mod inconştient, îşi doreau să ascundă originea diferită a celor două fete – Samanda, sânge din sângele lor, Susanne o străină care fusese adusă pe lume de o mamă care, potrivit Magnei, sfârşise ca prostituată în Hamburg.

În primii ani, fetele crescuseră într-o armonie aparentă, înconjurate de liniştea ciudată a părinţilor lor şi a locului în care trăiau. Cei mai mulţi oameni îşi poartă amintirile cu ei pe durata întregii vieţi, bine împachetate şi depozitate la cele mai mici niveluri ale conştiinţei, până când, la un moment dat, aceste amintiri apar în mod surprinzător şi produc fraze şi imagini confuze. La fel şi-a amintit şi Susanne, mult mai târziu, de sentimentul de nesiguranţă, atunci când stătea în bucătărie cu mama ei şi se simţea ca o străină. Putea simţi mirosul de pâine caldă, auzea gângăveala Samandei, îşi vedea mama cum o ridica pe Samanda şi o aşeza pe masa de bucătărie rămânând cu ochii aţintiţi pe ea, în timp ce o mângâia pe păr – şi în acel moment simţise diferenţa pe care nu o putea numi.

Simţise dragostea tatălui ei, atunci când o ducea în braţe pe câmp şi îi povestea despre toate minunile, mari şi mici, ascunse deasupra şi în adâncul Pământului, dar în vocea lui putea intui şi o urmă de milă. Când se făcuse mai mare, părinţii ei i-ar fi putut povesti cum se

întâmplase totul, dar în casa albă se decisese, cu mult timp în urmă, că adevărul trebuia să fie ascuns. Afecţiunea Josefinei pentru Samanda devenea din ce în ce mai puternică odată cu trecerea anilor, în timp ce pe Susanne o ignora din ce în ce mai mult. Pe rafturile lor înalte, înguste, stăteau cărţile lungi, subţiri cu descrierile lui Ulrik despre lumea mare şi largă, pe care ea nu le văzuse niciodată cu ochii ei; vârfurile înzăpezite din Tibet, crevasele adânci din Himalaya, cărările incaşe înguste, stâncoase din Anzi, care şerpuiau parcă interminabile din ce în ce mai sus; prin cuvintele lui Ulrik, conchistadorii se strecurau, nevăzuţi de Anton şi de fete, până în camera Josefinei, care era întotdeauna deschisă pentru ei.

Josefine se retrăsese în ea însăşi, răsturnându-se şi scufundându-se, găsindu-şi liniştea care i se cuvenea la baza existenţei. În fiecare seară stătea pe banca din umbra alunului, cu privirea rătăcindu-i spre sud. Îşi saluta vizitatorul nevăzut cu un uşor clătinat din capului, ca şi cum ar fi negat un mesaj mut, pe care numai ea îl putea auzi. Din ascunzătoarea mea vedeam cum umerii i se coborau spre pământul în care, cândva, avea să dispară, iar gura îi era pe jumătate deschisă, ca într-un semn de protest faţă de o foame cronică, excesivă, pe care nimeni nu era în stare să i-o ostoiască.

Nu mai văzusem niciodată un dor atât de puternic. Nici măcar în cazul Magdalenei, care era expertă în toate dorurile fizice şi mentale. Mi-am dat seama brusc, că mesajul pe care Magna îl transmitea copiilor de la Kongslund era o minciună: *Cele mai bune case sunt cele construite pe apă.* Faptul că asta nu era adevărat l-am aflat în peninsulă.

Pe apă sunt construite casele din care nu poate scăpa nimeni.

Măcar dacă mama ei şi-ar fi urmat dorul, exclamase Susanne odată, dar fără să fie deloc convingătoare.

Privită din afară, Josefine părea o mamă fericită, cu două fete frumoase, care erau foarte diferite şi fără nimic în comun şi care aproape niciodată nu se jucau împreună. Aşa cum se întâmplă din când în când cu fraţii. Nimeni din exterior nu ar fi ghicit că nu nutrea aceleaşi sentimente materne pentru amândouă.

Nimeni nu observase tensiunea când Josefine percepea la Susanne mici semne de înstrăinare. Pentru cei mai mulţi dintre părinţi, diferenţele din naştere dintre copiii lor nu reprezintă o problemă, pentru că dragostea lor este atât de mare, încât acoperă toate calităţile, greşelile şi diferenţele inexplicabile. Dar când Josefine îşi ducea fiicele la culcare, înainte ca ele să adoarmă, o uşoară diferenţă care nu ar fi trebuit să se simtă venea în prim-plan şi îşi ocupa locul în cameră. În vocea ei se simţea o nuanţă slabă, iar Susanne înţelesese că era numai în vizită şi că, de fapt, era numai o străină.

Susanne căutase instinctiv apropierea de tatăl ei, dar sentimentele

acestuia nu puteau fi exprimate în cuvinte; indiferent dacă era vorba despre dragoste, durere sau furie. Bărbaţii ca el căutau alte moduri pentru a exprima astfel de emoţii.

Într-o zi, el se aşezase pe un ciot de copac dintr-un luminiş din pădure şi fiica lui îi adusese o broscuţă. El strânse palma cu blândeţe şi spuse:

— Aceasta este una dintre cele mai mari minuni ale vieţii… Strânse gâtul broscuţei cu două degete, atât de tare încât unghiile i se albiră… Graniţa dintre viaţă şi moarte… Apoi rupse gâtul broaştei şi lăsă animalul să cadă în iarbă, fără viaţă.

Susanne nu îi înţelese cuvintele în acel moment, dar văzu cum omorâse broscuţa. Expresia din privirea lui îi adusese lacrimi în ochi.

În clasa a cincea, Susanne manifestase brusc nişte reacţii ciudate ale corpului. Începuseră cu un chiorăit la nivelul abdomenului, urmat de nişte înţepături în stomac, de parcă ar fi înghiţit o viespe care îi străpungea constant carnea. După ce directorul şi dirigintele clasei îi respinseseră plângerile de dureri de stomac, cauzate, pare-se, de faptul că într-o zi ploioasă mersese pe jos cu pantofii uzi, ea începu să aibă simptome frecvente de ulcer şi fusese trecută pe o dietă strictă, constând în terci de ovăz şi biscuiţi. Avea parte de multă compasiune şi avea grijă ca, la intervale regulate, să strângă din dinţi, de parcă ar fi dus, cu mult curaj, o luptă cu o boală deosebit de gravă. Ofta din adâncul gâtului, dar nu prea accentuat, deoarece îşi dăduse seama încă de când era mică de faptul că sentimentul de compasiune nu tolera alături nici disperarea totală şi nici lipsa de speranţă, ca să nu mai vorbim de răspunderea.

La a douăsprezecea ei aniversare, Susanne primise cadou o bicicletă albastră, cu apărătoare lucioase. Două săptămâni mai târziu, un profesor o găsise, plină de lovituri şi zgârieturi, pe pietrişul de sub acoperitoarea pentru ploaie. Arăta ca şi cum cineva ar fi aruncat-o, plin de o furie distructivă, apoi ar fi călcat-o fără milă în picioare, pe roţi, spiţe şi cadru.

Susanne privea prosteşte la epavă, dar nu vărsa o lacrimă. Când directorul şcolii, indignat, împreună cu administratorul, anunţaseră o investigaţie majoră, pentru a-i găsi pe cei vinovaţi de acest act de vandalism, ea nu spusese nimic şi privise în jos. Încurcaţi de tăcerea stranie, ei renunţară la cercetarea completă a tuturor elevilor, iar problema fusese uitată surprinzător de repede. Nimeni nu a mai vorbit despre incident, nici măcar profesorii în cancelarie.

În aceste luni, pe mama ei, Josefine, păreau să o părăsească toate forţele. Ochii i se înfundaseră în orbite, având o licărire slabă, de parcă ar fi trecut într-o lume a spiritelor sau în altă dimensiune decât cea pământească, familiară. Covoarele trosneau încet atunci când păşea pe ele, iar perdelele grele din sufragerie se ridicau uşor, ca într-

un curent slab de aer, atunci când plutea pe lângă ele, chiar şi în momentele în care Josefine dăduse instrucţiuni explicite ca toate ferestrele casei să fie închise. Şi în toate camerele în care stătea domnea tăcerea absolută.

Chiar înainte de vacanţa de vară, această etapă trecu la fel de repede cum venise, ca şi cum răul ar fi dispărut de la sine şi toate energiile negative s-ar fi infiltrat în solul din care apăruseră. Nimeni nu putea explica asta, dar toţi erau uşuraţi, ceea ce s-a dovedit a fi cu totul şi cu totul prematur.

La patru luni după ce Susanne împlinise doisprezece ani se sărbători festivalul recoltei. Era o seară relativ călduţă şi după ce Anton se băgase în pat, cu toate hainele pe el, într-unul dintre puţinele momente alcoolizate din viaţa sa, Josefine se strecurase prin camera cu draperii grele şi, în cele din urmă, se aşezase pe podea, cu spatele sprijinit pe raftul înalt, unde stăteau toate cărţile exotice. Luase una dintre ele şi citi un capitol şi aşa o găsise fiica ei la ora cinci fără un sfert dimineaţa.

— Uite, mama ta l-a cunoscut odată pe acest bărbat… Josefine arătă spre coperta cărţii şi spre micuţa fotografie a autorului, cu cămaşă albă de safari şi pălărie cu boruri largi. Dinţii lui puternici străluceau pe sub mustaţa blondă, deasă.

— Mamă…? spuse Samanda.

Josefine o privi în ochii ei albaştri.

— Mamă…? repetă Samanda.

Josefine îşi aminti de degetul lui pe buzele ei şi sărutul lui de despărţire, uşa deschisă a taxiului, înainte ca el să dispară în lume.

— Mamă…? spuse Samanda. Povesteşte-mi despre aventură!

Josefine îşi împreună mâinile în spatele cărţii şi citi capitolul despre armada spaniolă, care adusese acasă vase întregi pline cu aurul pe care conchistadorii îl găsiseră în Insulele Canare, mici păsări galbene care cântau mai frumos decât toate păsările din pădurile întunecate, dese ale prinţilor şi regilor Europei.

— Vreau să am şi eu una, strigă Samanda entuziasmată şi nimeni nu ar fi putut ghici că această dorinţă nevinovată avea să finalizeze planul pe care destinul îl făcuse în urmă cu mai mulţi ani şi, prin urmare, avea să-i pecetluiască soarta, aşa cum povestise Susanne mai târziu.

Când Josefine şi fiica ei plecară luni dimineaţă la Kalundborg, crescuse şi dorinţa de a avea două păsări. Ajunse în magazin, dorinţa se ridică la patru. Chiar şi cea mai mare colivie din magazin era prea mică, astfel că Josefine se văzu nevoită să ceară o cutie de carton cu găuri pentru aer, pentru ca micile creaturi să poată respira, în timp ce urma să se întoarcă acasă în grabă. Îl luară pe Anton de la munca lui de pe câmp şi îl entuziasmară pentru cei patru noi colegi de cameră.

La rugăminţile insistente ale soţiei şi fiicei sale cele mici, el construi într-o noapte şi o zi o volieră imensă, cu plasă de sârmă întinsă, pe o podea din scânduri de mesteacăn şi de plăci din PFL tratate cu vaselină. Conform instrucţiunilor Josefinei, amplasă impresionanta colivie între uşa de la bucătărie şi fereastra care dădea spre sud. O lună mai târziu, cei patru oaspeţi aveau doi noi prieteni şi, în curând, pe tijele sculptate din lemn de stejar, fag, mesteacăn ulm şi frasin stăteau opt canari galbeni, plini de viaţă, gălăgioşi care-şi întindeau cele opt ciocuri mici, nerăbdătoare, spre înaltul cerului. Uneori, ciripitul lor era atât de puternic, încât Susanne ar fi preferat să îşi astupe urechile, dar nu îndrăznea, pentru că văzuse cât de încântată era mama ei de noua companie. Chiar înainte de sfârşitul anului, cele opt păsări deveniseră douăsprezece – exact numărul la care Josefine visase mereu. Şi le dăduse păsărilor nume de zei sau filosofi greci, pe care le găsise într-o carte despre Olimp, publicată de Ulrik exact în anul în care născuse Samanda: *Hera, Afrodita, Amfitrita, Aiolos, Atena, Hermes, Dionisos, Prometeu, Poseidon, Zeus, Socrate, Platon…* Petrecea ore întregi pe un scaun în faţa volierei şi privea concentrată prin ochiurile de plasă, de parcă ar fi aşteptat un eveniment care încă nu se zărea la orizont.

Într-o dimineaţă, ea plecă din nou la Kalundborg. Când se întoarse după-amiaza, târziu, îşi puse plasa de cumpărături pe canapea şi scoase din ea o colivie mică, acoperită cu postav verde. Colivia rămase în noaptea aceea lângă patul ei şi dimineaţa toată casa fu trezită de triluri. Susanne o auzi pe mama ei râzând înfundat.

— Asta este comoara mea cea mai mare, striga ea râzând din dormitor.

Îşi boteză cea de-a treisprezecea pasăre Afrodita, numele ei preferat, iar prima Afrodită a fost rebotezată Aristotel.

Noua Afrodita avea o mutaţie specială de culoare a penajului, extrem de rară: avea pieptul alb şi benzi înguste de culoare galbenă pe aripile delicate, care străluceau ca aurul. Afrodita stătuse două zile, intimidată, în volieră, privindu-şi nervoasă cei doisprezece colegi înaripaţi. În a treia zi, de pe podeaua coliviei imense se auzi un tuşit uscat, ciudat, după care cei doisprezece canari îşi plecară capetele şi ciripitul lor încetă. Josefine scoase un strigăt. Noua Afrodita cu penajul auriu stătea ghemuită în volieră, încercând din greu să tragă aer în piept. Era în centrul atenţiei depline a celorlalte păsări. După alte două zile îşi pierdu întreaga splendoare şi cele mai multe pene, astfel că acum semăna mai degrabă cu un Socrate îmbătrânit decât cu zeiţa strălucitoare a iubirii: ciufulită, umflată, aproape cheală.

În dimineaţa următoare, ea făcu un ou. Unul mare, sclipitor, verzui cu pete maro. În mod excepţional, Josefine îl ţinu pe Anton de mână, în timp ce privea procesul.

Oul era mai mare decât corcoduşele care se culegeau vara în peninsulă, iar Josefine scâncea chinuită, ca şi cum ea ar fi fost în travaliu. Coaja curbată ieşea puţin câte puţin, în timp ce ochii păsării se bulbucaseră şi pieptul urca şi cobora de o frică neputincioasă. În faţa acestei imagini, Josefine scăpă un geamăt din gât. În cele din urmă, oul ieşi complet şi Susanne, care stătea în picioare în spatele mamei sale, fugi la baie şi vomită violent, acoperind practic cu sunetele scoase finalul naşterii groteşti din volieră. Celelalte douăsprezece păsări stăteau acolo împietrite, iar Samanda plângea, cu ochii larg deschişi.

O văzură pe preferata Josefinei lângă oul înfricoşător de mare, căzând pe podeaua volierei. Pieptul i se ridica şi cobora. Apoi pasărea încercă să se aşeze pe ou pentru a-l cloci, dar alunecă din nou pe jos. Spectacolul se repetă de câteva ori, fără ca vreunul dintre ei să intervină. Susanne nu simţea niciun pic de compasiune, nici pentru Afrodita, nici pentru Josefine. La sfârşit, Anton îşi strecură un braţ în colivie, luă oul şi îl privi cu atenţie. Acesta era crăpat şi părea mort.

— A avut o sarcină aparentă, declară el ferm. Şi va face şi alte ouă, la nesfârşit, dacă nu o omorâm.

Josefine îl privi cu ochii goi. Apoi se ridică, luă oul din mâna lui şi îl aşeză uşor într-un castron Tupperware, pe care mai apoi îl duse în camera ei. A doua zi, văzură că lipise fisura din ou cu ipsos şi cu ceară, dar acesta încă părea la fel de lipsit de viaţă ca înainte.

Două zile mai târziu, oul încă era în stratul său de ceară, în castronul albastru. Josefine schimba în fiecare dimineaţă ipsosul şi coaja căpătase o tentă verzuie. În a şasea zi, Josefine renunţă.

În dimineaţa următoare, Anton o luă pe Afrodita, complet epuizată, şi bolul cu oul stricat. Susanne stătea în aşteptare în uşa bucătăriei.

Se gândi la broasca pe care tatăl ei o omorâse, fără niciun avertisment, în faţa ochilor ei.

— Vino cu mine! spuse el, iar ea alergă în urma lui.

Tatăl şi fiica se târâră printre arbuşti, până când găsiseră un loc potrivit în spatele unui tufiş cu ramuri goale, spinoase. O aşezară pe jos pe Afrodita, care stătea tremurând în colivia ei de lemn şi îi privea, de parcă ştia exact ce o aştepta. Susanne privi mâinile tatălui ei şi, spre surprinderea ei, simţi o furnicătură deosebit de stranie în propriile degete, ca nişte înţepături de ac. Se cutremură şi nu ştia de ce.

Tatăl ei se ghemuise, ţinând pasărea speriată în palma lată şi o privise adânc în ochi pe Susanne. Apoi îşi desfăcu palma lent. Şi ea luă pasărea şi făcu ceea ce el făcuse odată cu broasca, pentru a-i arăta graniţa dintre viaţă şi moarte. O clipă mai târziu, Afrodita stătea cu gâtul rupt în cutia ei, cu ciocul pe jumătate deschis, tăcută, cu ochii reci. Cei doi săpară o groapă în pământul pădurii şi aşezară în interior

cutia din lemn, cu trupul micuţei păsări galbene. După aceea călcară bine pământul, pentru a elimina toate semnele că acolo s-ar afla un mormânt, pentru ca nimeni să nu o găsească vreodată. La urmă de tot, Anton călcă puternic pe ou, până când coaja verzuie se sparse în mici cioburi, care au fost apoi luate de vânt.

Iarna următoare a fost grea. Josefine văzuse, în mod evident, în moartea păsării ei din aur, un semn rău şi părea să refuze să-şi reia viaţa obişnuită. Plutea ca o fantomă prin camere, cu gura ca o linie albă, subţire, sub ochii negri, pe care nu-i mai interesa nimic din ce era pământesc. Nici măcar prietenele ei nu o mai vizitau, iar ciripitul slab al celorlalte păsări din voliera din bucătărie abia dacă răzbea prin tăcerea apăsătoare.

Într-o noapte, când toată lumea dormea, soarta se strecură nevăzută prin cameră şi completă dezastrul (pe care Susanne îl prevăzuse încă de la sosirea şi moartea Afroditei). Am fost prima persoană căreia i-a povestit vreodată asta şi a fost cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată.

Într-o dimineaţă, devreme, dispărură brusc toate zgomotele – ciugulitul moale de pe tijele coliviei, ciocănitul şi larma şi ciripitul din bucătărie, totul era tăcut. Portiţa volierei era deschisă, la fel şi uşa care dădea în curte. Toate păsările zburaseră. O singură voce de femeie rupse tăcerea care se aşternuse de aproape două luni de la moartea Afroditei, cu un ţipăt care nu era din această lume.

Când Anton intră în bucătărie, Josefine stătea la masă şi îşi clătina capul palid, cu figura ovală, parcă din ce în ce mai frumoasă, între cei doi pumni încleştaţi. Gura îi era pe jumătate deschisă şi un bocet jalnic îi ieşea din gât. Cum pe hol se auzeau nişte paşi grăbiţi, Anton se aşeză în pragul uşii de la bucătărie şi îşi alungă speriat fiicele, repetând puternic „Nu, nu, nu!”.

Nu era nicio îndoială că cineva dăduse drumul păsărilor în mod intenţionat. Portiţa volierei s-ar fi putut deschide din cauza unui şoc sau accidental, dar uşa bucătăriei care dădea spre curte nu se putea deschide de la sine.

— Un vagabond, probabil, sugeră Anton.

Josefine se holba cu ochii sticloşi în neant.

În acel moment, tăcu şi el. Numai un nebun putea fugi cu doisprezece canari galbeni şi să lase argintăria la locul ei.

Două luni mai târziu, Samanda şi Susanne terminară prima, respectiv a doua clasă de gimnaziu. Şocul cel mai mare părea să fi trecut şi toată lumea spera că soarta nemiloasă îi lovise suficient.

Cu toate acestea, Susanne încă se mai gândea la uşa care fusese deschisă pe când toată lumea dormea şi la soarele care se ridicase deasupra fiordului şi care ademenise micile creaturi. Se gândi la broască şi la Afrodita, care stăteau, lipsite de viaţă, în pământul rece.

În următoarele luni, pielea Josefinei devenise mai străvezie ca oricând. Mersul îi era ezitant, articulaţiile rigide şi încordate, nu păreau să facă nimic altceva decât să urmeze mecanic comenzile date de creier. Susanne o văzuse deja, de câteva ori, stând nemişcată în sufragerie, de parcă nu ar fi ştiut unde era sau cum ar fi trebuit să îşi mişte membrele. În casă nu mai apăru nicio pasăre. Voliera rămăsese goală şi tremura uşor când Susanne sau tatăl ei mergeau de colo-colo, între frigider şi masa din bucătărie. Cina era luată în tăcere. Colivia goală se afla în câmpul vizual din dreapta al Susannei şi ea o ura, căci pentru ea era ceva în genul unui mausoleu. Era surprinsă de faptul că grilajul din oţel rămăsese la fel de curat, de parcă Josefine continua să îl lustruiască cu o lavetă uşor umedă, atunci când nu o vedea nimeni.

Respiră adânc.

— Când voi ajunge în clasa a treia, mă voi muta, spuse ea.

Josefine privi în sus, pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp. Anton duse încet la gură o furculiţă cu tocană. Arăta de parcă nu ar fi auzit-o. Poate că plutea deja sub tavan, pentru a se distanţa de spectacol.

Samanda stătea acolo, ciudat de ţeapănă.

— Îmi pot lua un apartament cu chirie în oraş, spuse Susanne.

Prin oraş se referea la Kalundborg.

Josefine nu se mişcă.

Susanne o privi direct în ochi.

— Dacă trebuie să rămân acasă, renunţ la şcoală şi îmi caut un post de casieră undeva.

Nu ştia de ce spusese asta.

Anton privea fix în farfurie. Josefine stătea blocată, cu gura pe jumătate deschisă. Samanda era rigidă şi extrem de palidă, fără zâmbetul la care se aştepta Susanne.

— În această casă mă voi îmbolnăvi, spuse ea.

În acest moment, pieptul Josefinei se umflă brusc.

Samanda întinse mâna, dar era prea târziu.

— *Tu…!* Josefine îşi îndreptă degetul arătător direct spre faţa Susannei. *Tu n-ai avut niciodată loc aici!*

Cu coada ochiului, Susanne văzu gestul de apărare al Samandei şi ochii ei căscaţi, iar pe fundal auzi volieră trosnind de parcă, în mod miraculos, de parcă păsările s-ar fi întors, ocupându-şi locurile pentru confruntare.

— Şi… să nu te mai întorci niciodată aici! Nu vreau… să mai pui vreodată piciorul pe acest pământ…!

Atunci, Anton se trezi brusc, încercând să oprească braţul ridicat al soţiei sale, dar ea îl dădu la o parte cu forţa unei tornade, de parcă el nu ar fi fost nimic mai mult decât un fir de praf luat de vânt de pe marginea peninsulei.

Explozia furiei ei o lovi pe Susanne şi aproape că o dărâmă de pe scaun.

— Ştii ce eşti… Ştii măcar cine eşti… Ştii de unde vii… Ştii de unde… Ştii de unde… Din Hamburg… din Hamburg… Mama ta este o curvă… Ai fost născută de o prostituată din Hamburg…!

Apoi, Josefine fusese sfâşiată de un suspin ce venea din adâncurile fiinţei ei. Susanne sări în sus şi fugi din bucătărie, urmată îndeaproape de Anton. Ajunse la bicicleta ei, pe care Anton o reparase, dar încă purta urmele distrugerii, şi plecă înainte ca el să o poată opri. Astfel se încheiase viaţa Susannei din casa în formă de cutie de tort din Våghoj, la fel de brusc cum începuse.

Valiza de la orfelinatul cu micii elefanţi albaştri era în continuare în dulapul ei. Era amintirea celor câteva zile în care ea fusese dorită de Anton şi de Josefine; fata de la Kongslund cu nimb auriu şi cu fericirea care se reflecta în tot ceea ce o înconjura.

— Chiar ţi-a spus asta…? *O prostituată din Hamburg…* am întrebat uimită, atunci când Susanne mi-a povestit istoria ei pentru prima dată, dar ea nu făcuse altceva decât să ducă un deget la buzele ei frumoase.

— Marie, niciodată nu trebuie…

Se opri. În spatele ei se afla oglinda cea veche, întunecată şi mută de indignare la auzul poveştii care se desfăşura în faţa ei.

— Dar nu am cui să-i povestesc, am spus eu.

— Oricum… Aşa s-a terminat povestea.

— Aşa de brusc?

— Da. Dar, cumva, întotdeauna am ştiut că se va întâmpla acest lucru. Plutea în aer. Încă de când a cumpărat pasărea.

Deveni tăcută.

— Pasărea?

— Da, şi atunci când a murit Afrodita.

Tăcu din nou.

Eram prea nerăbdătoare pentru a mă opri la auzul tonului ciudat din vocea ei, iar aceasta a fost o greşeală pe care nu am înţeles-o decât atunci când era mult prea târziu. În loc să tac, am pus o întrebare evidentă:

— Şi ce s-a întâmplat în continuare?

— Am locuit la părinţii unei prietene din Kalundborg – în timp ce mă gândeam, desigur, la adopţie şi la tot ce era legat de aceasta. Aş fi vrut să ştiu de unde vin şi aşa mai departe. Dar ceea ce m-a durut cel mai tare era faptul că nu mai eram fiica tatălui meu. Acest gând a fost greu de suportat pentru mine. Nu mă interesa de mama şi de Samanda. Le uram pe amândouă.

Am observat că încă vorbea despre femeie ca fiind „mama”.

— Tatăl meu m-a învăţat cum poţi evada, cum poţi zbura în cer până când eşti din nou liber. Completă această grotescă descriere a

fricii de a trăi a lui Anton cu un mic zâmbet. Şi apoi am primit o cămăruţă la etajul cinci al unui bloc din Kalundborg.

— Nu aţi mai vorbit niciodată unul cu altul?

Ea clătină din cap.

— Nici măcar la înmormântare.

— Ce înmormântare?

M-am ridicat şi în acel moment i-am văzut silueta zveltă, imobilă ca o umbră întunecată în oglinda ce deforma, din spatele ei.

Dădu din cap, fără a clipi.

— Înmormântarea Samandei. A murit. La scurt timp după plecarea mea.

— A murit?

Am crezut că nu am auzit bine.

— Da. A murit după aproximativ un an. Jos, pe malul lacului. Unde prindeam mereu broaşte. Mă privi cu ochii ei verzi, strălucitori şi am descoperit o linişte ciudată pe chipul ei. Eram şocată. După ce m-am mutat, ea s-a stins, literalmente. Nimeni nu a putut explica asta. Nimeni nu şi-a putut da seama ce era cu ea.

Mă trecură fiori reci pe spate. M-am blestemat singură pentru că nu prevăzusem pericolul care o pândea pe Samanda.

Din cele două surori, avusesem întotdeauna ochi numai pentru Susanne.

— Nu mai putea respira, iar la sfârşit de abia mai putea merge, spuse Susanne Ingemann, extrem de liniştită şi se aplecă în faţă, astfel că nu am putut să-i văd silueta în oglinda cea veche, care a fost exilată în lumea basmelor pentru o lungă perioadă de timp, de parcă oglinzile şi oamenii ar fi avut vreun control, cât de mic, asupra atrocităţilor. Picioarele îi deveniseră tot mai slabe şi mai şubrede, de parcă, pur şi simplu, nu mai voiau să meargă.

Am deschis gura pentru a pune următoarea întrebare, dar ea răspunse, înainte ca eu să-i adresez vreun cuvânt.

— Medicii nu au găsit nimic. Pur şi simplu, toată făptura ei ceda. Şi într-o dimineaţă, au găsit-o în lac. Probabil că se dusese acolo pentru a se scălda, îi plăcea să facă asta în dimineţile călduroase – probabil că au părăsit-o forţele atunci când a vrut să ajungă din nou la mal.

Descria sfârşitul fără niciun fel de intonaţie, aproape dezinteresată şi în acel moment aş fi vrut să o am pe Magdalene lângă mine. Dar ea nu mă vizita niciodată când Susanne era acolo.

— S-a înecat…?

— Da.

Cele mai bune case sunt cele de pe apă, spusese Magna.

— La înmormântarea ei m-am întors pentru prima dată la fermă.

— Asta a avut ceva de-a face cu…?

Nu ştiam cum să formulez întrebarea mea oribilă, iar Susanne îmi

ignoră bâlbâiala.

— Nu. În cea mai mare parte a timpului era cu mama mea, spuse ea. Cu mama ei, vreau să spun… nu este atât de uşor, nu…? Se ridică şi privi pe fereastră, în întunericul care înghiţise atât coasta suedeză, cât şi insula Hven, cu castelul fantastic al bătrânului astronom.

— Nu am nicio idee ce ascundea mama mea, de fapt, sub iluzia unei *vieţi fericite* de familie, spuse ea. Problema mamelor este că îşi doresc prea mult ca fiii şi fiicele lor să le semene… bucăţică tăiată. De aceea, ele ar trebui să ne ajute cu plăcere să facem totul mai bine şi să evităm greşelile pe care le-au comis chiar ele. Josefine şi-ar fi dorit să fiu ca ea. Pur şi simplu nu voia să admită că adusese o străină în casa ei.

Nu eram de acord cu ea, având o altă explicaţie, care mi se părea mult mai evidentă.

— Poate că, pur şi simplu, era dezamăgită sau furioasă pentru că le-ai dat drumul canarilor ei, am spus. Până la urmă, pentru ea păsările erau totul.

Susanne îşi aşeză două degete pe buzele arcuite. Era extraordinar de frumoasă. Nu este de mirare că cei mai mulţi bărbaţi se purtau, în prezenţa ei, ca nişte băieţi timizi – şi că eu însămi o iubeam.

— Dar, Marie, spuse ea după un timp, liniştită şi cu o privire amuzată, de parcă aş fi spus ceva nepotrivit. Înclină capul, de parcă ar fi vrut să-i imite pe cei doisprezece canari „evadaţi”. Ai înţeles greşit, Marie. Nu am fost eu… Chiar ai crezut asta?

Râse şi totul în jurul ei începu să strălucească, chiar şi oglinda fu orbită pentru o clipă şi razele sale se reflectară atât de banal, de parcă ar fi fost o fereastră obişnuită.

Am căzut pe patul meu, mai strâmbă şi mai întunecată decât de obicei, nemişcată.

— Marie… ascultă, nu eu le-am dat drumul păsărilor!

Râse din nou, mai tare, apoi deveni brusc serioasă.

Şi ea ştia asta, cu siguranţă.

Nu puteam răspunde.

— Chiar ai crezut asta? Atunci crezi şi că eu mi-am distrus bicicleta, corect? Ceilalţi s-au gândit că ar fi fost Samanda. Dar nu a fost ea.

Dintr-odată am putut înţelege furia unui copil din peninsulă – şi această revelaţie mi-a tras pământul de sub picioare.

— Am urât-o cu adevărat, Marie, recunosc asta. Nu îţi poţi imagina cât de mult poţi uri pe cineva, atunci când te simţi… aşa… ca un rahat… care îi dezgustă pe toţi. Ridică din umeri şi continuă pe un ton surprinzător de blând: Bineînţeles că nu puteam merge mai departe atât de uşor. Până la urmă, Samanda nu avea nicio vină. Dar pe atunci îmi era indiferent. Nu îi duceam dorul, pentru că o uram atât de mult. Dar poate că… şi eu ştiam exact ce fac… Ridică din nou din umeri. Şi

apoi a murit.

În acea secundă, am avut sentimentul straniu că în camera mea se mai afla o persoană. Întotdeauna am avut o înclinaţie pentru melodramă. Dar acolo nu era decât Susanne, iar ea stătea nemişcată în faţa mea. Poate că era plecată, exact ca Anton. M-am gândit la descrierea feţei pe care ea, atunci când era mică, o văzuse în adâncurile lacului din Våghoj. Fusese într-adevăr un vis? M-a cuprins frigul.

Vocea ei m-a adus înapoi:

— Marie, tu ţi-ai petrecut toată viaţa într-un loc în care totul era condamnat la armonie. În cea mai frumoasă casă, aproape de apă, sub cei doisprezece fagi, în cel mai renumit orfelinat din ţară. Nu îţi poţi imagina *cât de mult poate cineva să urască…* încât să fie dispus şi la crimă. Şi, uneori, chiar să ajungi atât de departe.

Am privit din nou la oglindă, pentru a lua contact cu fiinţa care se afla în ea, în a cărei existenţă credeam cu tărie. Dar sticla era tot neagră.

— Tu ce crezi, cine a deschis uşa volierei?

Susanne înclină capul şi un zâmbet subtil îi apăru pe buze.

— *Cine* crezi tu că a făcut asta, Marie? Dacă nu ştii asta, nu ştii nimic.

Nu i-am răspuns la întrebare. Poate că există lucruri pe care, adânc în interiorul tău, nu vrei să le înţelegi.

— Asta trebuie s-o afli tu singură, Marie, spuse ea.

Eu tăceam în continuare.

— Numai atunci când vei înţelege asta vei înţelege totul.

Mai târziu în acea noapte, după ce am stins lumina şi ne-am dus să ne odihnim, i-am auzit vocea în întuneric. Nu cred că observase că am plâns din cauză că înţelesesem, instinctiv, că în acea noapte ridicasem o barieră între noi, dar încă nu ştiam de ce.

— În timp ce cântam psalmii în biserica din dealul peninsulei, pastorul predica despre *viaţa veşnică* şi mama Samandei plângea fără încetare, eu am hotărât să încep căutarea părinţilor mei naturali, a spus.

Am simţit o urmă de panică şi mi-am ţinut ochii închişi.

— Dar nu i-ai găsit? am şoptit.

Ştiam răspunsul mai bine decât oricine altcineva.

— Nu, spuse ea.

— Pe niciunul din ei…?

Vocea îmi tremura, dar ea nu observă.

— Nu, îmi răspunse. Nu a existat nici măcar o dovadă. Niciun act de adopţie, nicio scrisoare dramatică, niciun document, nici măcar la Protecţia copilului. Nici măcar o notiţă, cât de mică, în Kongslund.

Totul a fost dat uitării… sau *rătăcit,* aşa cum spunea Magna. Poate că acesta a fost motivul pentru care, mai târziu, m-a numit directoare adjunctă. Probabil că i se făcuse milă de mine.

Ce naivitate strigătoare la cer! După mai mult de treizeci de ani de la prima ei despărţire de Kongslund, se întorsese – ca mâna dreaptă a Magnei, iar la câţiva ani de la numirea ei ca directoare a căminului făcuse ceva ciudat, despre care mi-am adus aminte exact în acea noapte, dar despre care nu am îndrăznit să o întreb. Instalase o colivie frumoasă, cu patru canari galbeni ca gălbenuşul de ou, care cântau ca nebunii şi îi încântau pe copii. Pusese colivia la fereastra înaltă din vechiul birou al Magnei, astfel că păsările stăteau toată ziua pe beţele lor şi puteau privi cei doisprezece fagi la care nu aveau să ajungă niciodată. Era ca o repetare a propriului ei trecut.

Trei dintre păsări trăiseră aproape cincisprezece ani, o vârstă incredibilă pentru această specie, iar când muri şi ultimul canar, ea nu mai cumpără alţii. Colivia rămase goală şi neatinsă în nişa ferestrei, de parcă ar fi fost camera unui decedat, pe care familia îndoliată nu dorea să o modifice.

Al patrulea canar dispăruse brusc, cu câţiva ani înainte. Într-o dimineaţă, pasărea a dispărut, pur şi simplu.

Ea a rămas nemişcată în soarele dimineţii, încercând să înţeleagă un fapt simplu, incontestabil, pe care nimeni nu i-l putea explica: fereastra era deschisă, dar uşa coliviei era încuiată.

Nu însemna decât că uşa fusese deschisă la un moment dat, în cursul nopţii, iar apoi închisă din nou.

— Niciun canar nu poate deschide singur uşa coliviei – şi să o închidă în urma lui… declară Gerda speriată.

Nu mai era nevoie să termine propoziţia.

…înainte să plece în zbor.

Niciuna din noi nu a mai spus nimic.

24
NILS

21 IUNIE 2008

Desigur, Magna trăsese nişte sfori şi îl trimisese pe servitorul ei credincios, Carl Malle, să discute cu Susanne Ingemann, în timp ce aceasta era încă în perioada de formare.

Acest lucru îi era specific celei mai puternice femei din viaţa mea, aşa proceda ea întotdeauna când punea lucruri la cale şi nu se încredea nici în diavol, şi nici în Dumnezeu.

Magna îi făcuse Susannei oferta de a lucra în cămin şi, mai târziu, de a deveni succesoarea ei. Cum ar fi putut refuza fata din peninsulă o astfel de şansă?

Totul fusese pregătit exact aşa cum îşi dorise mama mea adoptivă.

După o noapte fără vise, m-am trezit devreme, chiar dacă oaspeţii erau aşteptaţi la amiază.

Între timp, trecuseră şase săptămâni de la moartea mamei mele adoptive.

Aveam în faţă ziua la care visasem toată viaţa mea şi despre care Magdalene îmi povestise din prima zi a întâlnirii noastre.

— Răbdare, sâsâise ea uşor. Răbdarea este singurul aliat al proscrişilor şi al celor diformi.

Astăzi trebuia să mă reîntâlnesc cu trei din cei cinci băieţi din Camera elefanţilor.

Am privit pe deasupra fiordului, spre Hven, dar am lăsat telescopul în suportul său. Potrivit calendarului de la Kongslund, era cea mai lungă zi a anului, lucru pe care l-am luat drept un semn special al unei puteri superioare, care ne adusese împreună.

Cu puţin înainte de ora douăsprezece, am auzit două maşini oprind de cealaltă parte a casei. Am aşteptat aproape cinci minute înainte să mă ridic încet din scaunul cu rotile, să arunc o privire în oglindă (care mă privea, la rândul ei, mută) şi să cobor liniştită scările.

Îmi amintesc că m-am oprit, pentru scurt timp, aruncându-i o privire doamnei N.V. Dorphs îmbrăcată în verde, de parcă ea ar fi avut ceva de-a face cu viitoarea petrecere sau de parcă ar fi putut să îmi spună ceva despre asta, dar tăcea. Aşa că am continuat să merg pe coridor şi am deschis uşa Camerei sugarilor, unde elefanţii pictaţi de Gerda, cu trompele lor întinse, mă înconjurară imediat. Copilul cel mai mic fusese dus în pavilionul de grădină, pentru a trage un pui de somn, aşa că în cameră nu mai era nimeni. Am stat mult timp în spatele perdelelor şi i-am privit pe cei patru invitaţi de afară, de pe

terasă. Inima îmi bătea atât de repede şi de tare, încât am strâns din dinţi, de teama că cineva ar fi putut-o auzi.

— Acum, Marie, îmi şopti aliata vieţii mele. *Acum.*

Cei patru bărbaţi stăteau împreună cu Susanne Ingemann. Nu puteam auzi despre ce vorbeau, dar, orientându-mă după figurile lor, am ajuns la concluzia că erau încă la primele fraze jenante, de salut. Asger Christoffersen zâmbea. Era cu aproape un cap mai înalt decât ceilalţi, de parcă urmărirea stelelor i-ar fi influenţat dezvoltarea muşchilor şi a tendoanelor, iar lentilele ochelarilor săi erau groase asemenea celor ale telescopului. În stânga lui stătea Nils Jensen. Cu toate aparatele foto care îi atârnau de gât – un Nikon SLR, un mic Leica şi un bliţ mare – arăta fix ca în poza din ziar după ce câştigase premiul pentru cea mai bună fotografie jurnalistică a anului, cu imaginea unui băieţel irakian mort, plin de sânge. Peter Trøst stătea oarecum retras, cu mâinile îngropate adânc în buzunare şi cu privirea îndreptată spre fiord. Ezitând, ca şi cum ar fi preferat să îşi ia zborul, se întorsese spre ceilalţi de pe terasă. Knud Tåsing stătea tăcut şi încruntat. Două bone aşezaseră frezii aurii în patru vaze albastre, sub o umbrelă albastră, şi aranjaseră pe masa din grădină pahare din cristal şi tacâmuri strălucitoare din argint. Susanne Ingemann se aplecă şi împinse vazele un pic mai departe, spre mijlocul mesei, de parcă înainte nu fuseseră aşezate aşa cum trebuie.

Am văzut că ea îmi simţise prezenţa, pentru că se întoarse brusc spre perdelele care fluturau prin uşa terasei, pe jumătate deschisă, şi le spuse ceva celorlalţi. Toate privirile se întorseseră spre uşa Camerei sugarilor şi nu mai aveam de ales decât să ies afară, la ei, în lumina soarelui.

Au îngheţat, de parcă ar fi văzut o fantomă sau o persoană pe care o crezuseră moartă timp de mai mulţi ani. Purtam o rochie neagră, strânsă pe gât, aşa cum purta Magdalene. Mi s-a părut că este potrivită, chiar dacă, mai mult ca sigur, păream destul de demodată, ca şi cum aş fi făcut parte dintr-o eră pe care lumea o uitase.

— Aceasta este Marie.

Susanne îmi întinse un pahar de socată, pentru a ascunde timiditatea ei şi a mea.

În mod uimitor, mâinile nu îmi tremurau, dar simţeam curiozitatea celorlalţi, de parcă o pasăre minusculă ar fi agitat aerul din jurul meu. Pe tot parcursul afacerii Kongslund şi, probabil, cu mult înainte, fusesem un mister, iar acum, dintr-odată, stăteam în faţa lor, în carne şi oase. Mica fată diformă de la mansardă, ciudata, invizibila fiică vitregă a directoarei.

Susanne mi i-a prezentat unul după altul, dar niciunul dintre cei patru bărbaţi nu a făcut vreo mişcare pentru a da mâna cu mine. Atingerile nu erau un lucru pe care noi îl făceam cu uşurinţă – nici

măcar Knud Tåsing, chiar dacă el nu era unul dintre noi. Ştiam că el le povestise celorlalţi despre scrisoarea Evei, astfel încât fusesem demascată drept autoarea scrisorii anonime. Dar în ochii lor nu se citea nicio urmă de ostilitate. Bănuiam că şi ei, ca şi ziaristul, luaseră de bună scrisoarea – şi, bineînţeles, voiam să îi las cu această impresie. Mai mult decât atât, voiam ca ei să creadă că plicul pentru copilul Evei nu existase niciodată.

Susanne vorbea cu mine şi mi-am dat seama că atât Knud Tåsing, cât şi Peter Trøst încercaseră să dea de Søren Severin Nielsen, dar avocatul nu răspunsese la telefoane. Orla nici măcar nu fusese sunat. Vedeta TV îi salutase pe toţi cu o uşoară plecăciune. „Vă mulţumesc pentru invitaţie.” Şi Asger se aplecase politicos şi oarecum rigid. Purta un pulover de lână, în ciuda temperaturilor de vară, şi înclină din cap. Poate că, exact în acel moment, se gândea că îl adusesem pe urma părinţilor săi biologici.

Destul de ciudat, conversaţia noastră începu tocmai din acest punct.

— Asger mi-a povestit că l-ai ajutat să o găsească pe mama lui naturală? întrebă încet Peter Trøst.

M-am uitat în jos, iar inima-mi bătea nebuneşte, în timp ce încercam să găsesc un răspuns la întrebarea lui neaşteptată. De mică îl iubeam pe Peter, ca toată lumea – chiar şi de la distanţă.

— Cum ai găsit-o…?

Knud Tåsing stătea un pic mai departe şi se uita la mine cu o privire de nepătruns; în ziarul său, jurnalistul nu pomenise niciun cuvânt despre faptul că eu mă aflam în spatele scrisorii anonime şi, deşi ştiam cât de greu i-ar fi fost să îşi dovedească presupunerea, în cazul în care eu negam totul, reticenţa lui mă surprinsese un pic. Poate că spera să afle mai multe fragmente care l-ar fi putut ajuta la rezolvarea enigmei copiilor adoptaţi – sau poate se temea că informaţiile următoare aveau să îl îngrijoreze pe singurul prieten care îi rămăsese, pe Nils Jensen. Am înţeles că Knud, de dragul prieteniei lor, nu îi dezvăluise nimic fotografului. Astfel Nils se afla acum, fără să-şi dea seama, la numai câţiva metri distanţă de locul în care îşi petrecuse primii ani de viaţă, sub îngrijirea Magnei.

Jurnalistul nu ar fi putut compensa niciodată această trădare.

— În registre, am spus într-un final şi mi-am ţinut respiraţia. Am găsit numele în rapoartele *oficiale* din biroul Magnei.

Susanne ştia, singura dintre cei prezenţi, că acest răspuns era o minciună crasă. Mai mult ca sigur că se întreba ce îi spusesem, de fapt, lui Asger, pe când avea cincisprezece ani, dar îşi ascunse nesiguranţa la fel de bine ca întotdeauna. Am văzut că cei patru bărbaţi, oricât de diferiţi ar fi fost, erau profund impresionaţi de frumuseţea ei, ca şi mine, şi sperau să afle mai multe despre un punct-cheie al vieţii lor, aşa cum fusese descris în articolele despre

Kongslund.

Knud Tåsing se întoarse spre astronom.

— Şi cine este mama dumneavoastră naturală, domnule Asger?

Vocea îi suna sceptic.

— Cu siguranţă nu o chema Bjergstrand.

Vocea lui Asger suna incredibil de vioaie.

— Aţi vizitat-o… vreodată?

— Da, adică nu, dar am văzut-o.

Veselia îi dispăruse din voce.

Susanne îi veni în ajutor:

— Veniţi, vă rog, aducem mâncarea afară.

Se întoarse spre uşa Camerei sugarilor şi bătu cu fermitate din mâini.

— A mai încercat cineva din grup să îşi găsească părinţii?

Knud Tåsing îşi fixă cu privirea prietenul din copilărie, dar Peter Trøst nu spuse nimic.

— De fapt, unde sunt acum aceste documente? întrebă Tåsing şi se întoarse spre Susanne.

— Când voi avea timp pentru asta, mă voi duce să le caut în pod, spuse Susanne Ingemann.

— Atunci, poate veţi găsi şi formularul dumneavoastră – *de atunci.*

Agitaţia de pe terasă se amplifică.

Paharul îmi tremura în mână. Nu avea de unde să ştie asta.

Bona, care venise din Camera sugarilor cu câte un castron de curry cu hering în fiecare mână, îngheţase ca o patinatoare în mijlocul unei piruete, iar în fiord, pânzele albe pluteau spre porturile Tårbsk şi Tuborg.

Susanne nu reuşi să îşi ascundă uimirea care îi desfigura chipul frumos în acel moment.

— Nu ar fi trebuit să ştim asta?

Knud Tåsing stătea chiar în faţa ei.

În puloverul verde şi pantalonii din catifea maro, arăta ca un profesor bătrân.

— Am fost atât de orb şi întotdeauna m-am interesat numai despre cei cinci băieţi, în loc să o caut, de asemenea, pe cea de-a doua fată din Camera sugarilor…

Susanne se lăsă să cadă pe un scaun din capul mesei albe. Ne-am aşezat şi noi, ceilalţi. Numai Asger rămăsese în picioare. Asistenta servea heringul cu mâinile tremurânde, în timp ce Knud Tåsing nu o scăpa din ochi pe Susanne.

Apoi Asger îşi drese glasul.

— Eu am descoperit asta de ceva timp, spuse. Eu le-am povestit azi de dimineaţă lui Peter şi lui Knud – şi lui Nils, după ce am aflat că Inger Marie este autoarea scrisorilor. Până acum nu am dat

importanţă acestui lucru, pentru că, doar era vorba despre un băiat – dar acum cred că trebuie să ştim totul, dacă vrem să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat.

Susanne îşi recăpătase puterile şi îi ceru asistentei să se retragă. Era impresionant.

— De unde ştii asta? întrebă.

Asger îi puse mâna pe umăr Susannei Ingemann.

— Părinţii mei s-au întâlnit cu mama ta încă din 1962 aici, la Kongslund, în timp ce aşteptau definitivarea adopţiei. Şi au revăzut-o, zece ani mai târziu, în Kalundborg, când eu eram la spital. Atunci, mama ta a avut ideea să îl vizitezi, din când în când, pe bietul băiat… La vremea aceea, niciunul dintre noi nu avea habar de timpul petrecut împreună în Kongslund pentru că, bineînţeles, nu ne spuseseră nimic despre asta. Când eram în spital, părinţii mei au fost nevoiţi să îmi spună că am fost adoptat, pentru că boala mea era ereditară. Pentru a putea face investigaţii, medicii trebuiau să ştie că eu nu eram fiul lor biologic. Câţiva ani mai târziu, ei mi au povestit şi despre tine.

Susanne Ingemann stătea cu capul plecat, fără să privească pe nimeni.

— Nu am înţeles din ce cauză, dintr-odată, ai încetat să mai vii la mine, spuse Asger încetişor.

— Mama mi-a interzis asta… îi răspunse Susanne.

— Interzis?

— Da.

— Deci aşa. Mama ta nu a vrut să rişte ca eu să îţi spun povestea mea, pentru ca fiicei ei să nu îi vină vreo idee stupidă. Nu trebuia să afli nimic?

— Nu.

Părea că marele astronom ar mai fi vrut să pună o altă întrebare, dar apoi căzu dintr-odată pe gânduri, se aşeză pe ultimul scaun liber şi rămase cu privirea aţintită în faţă.

— Dar cum ai ajuns din nou aici? întrebă Nils Jensen, care părea din ce în ce mai confuz.

Putea să fie mult mai rău.

— L-am întâlnit pe Carl Malle. Susanne ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se scuze – sau să sugereze că cei prezenţi şi-ar fi putut imagina singuri restul poveştii. A venit să mă vadă în timpul cursurilor şi mi-a povestit despre Magna. Erau prieteni vechi, din război. Şi apoi mi-a oferit un loc de muncă la Kongslund. M-am gândit pentru o vreme şi, în cele din urmă, am acceptat. Aşa că m-am întors… da.

— Cu toţii aţi fost urmăriţi. De un înger păzitor mare, puternic, cu părul negru, ondulat, spuse Knud Tåsing.

Dacă aceasta ar fi trebuit să fie o glumă, nimeni nu izbucni în râs.

— Eu l-am văzut pe Carl Malle pentru prima dată destul de recent, spuse Peter.

— Probabil că, pur şi simplu, nu l-ai observat.

Toată lumea mă privea. Pentru prima dată, intervenisem în discuţie de bunăvoie. Cuvintele începuseră să mi se rostogolească de pe buze, înainte să le pot opri. Ceilalţi nu aveau de unde să ştie cât de bine informată eram – şi, în plus, Peter uitase cât de repede fusese măturată sub preş povestea cu directorul decedat, după ce răzbunase nedreptăţile făcute prietenului său. Nici Orla nu observase cât de rapid şi de liniştit trecuse evenimentul morţii Prostănacului din Sjasllands Odde. Dar mie nu-mi scăpase nimic.

— Au vrut să ne împiedice să ne descoperim trecutul comun, spuse Asger. Au stat cu ochii pe noi, dar cu siguranţă nu cu intenţia de a ne pune într-o zi, faţă în faţă… Trecu apoi cu privirea de la unul la altul. Nici Susanne, Marie sau Peter şi…

Se opri brusc, ca şi cum un corp ceresc necunoscut aterizase între noi, pe pământ.

— …*Nils,* am rostit fără milă.

Eram maestră la aşa ceva.

Toată lumea, cu excepţia unuia dintre ei, ştia ce vreau să spun.

Rămăseseră ca statuile pe scaunele lor.

Fotograful se holba la mine.

— Poftim? Trase adânc aer în piept. Eu de ce mă aflu aici? întrebă inexpresiv.

Apoi îşi trecu privirea uimită de la Knud la Peter, apoi la Asger şi, în cele din urmă, la Susanne Ingemann.

Nu am îndrăznit să mă uit la Knud, nici la Peter sau la Asger. Ei nu ştiau ce ştiam eu despre pierdere şi distrugere şi vedeau numai intoleranţa, sacrificiul personal pe care Nils Jensen trebuia să le facă, dacă totul mergea conform planului meu.

— Eu am fost… aici…? Se agăţă cu disperare de privirea Susannei.

Dacă lucrurile erau să rămână aşa cum fuseseră, ea trebuia să nege.

— Da, răspunse.

— Dar… părinţii mei. Asta nu poate fi adevărat.

Se făcuse galben precum ceara.

— Ba da.

— Dar părinţii mei ar fi trebuit să-mi spună, încercă el să nege realitatea.

Ea nu îi răspunse.

Stăteam în linişte, aşa cum fac oamenii când sunt la înmormântare sau la priveghi şi nimeni nu îndrăzneşte să ia cuvântul. Nils Jensen avea lacrimi în ochi şi am văzut cum în el se trezea o furie dezlănţuită, atunci când tăcerea permanentă îi spunea că acesta nu era un vis. Se ridică.

— Plec acasă.

Nu îl opri nimeni. Am auzit Mercedesul pornind şi dispărând pe alee.

Tăcerea mai persistă între noi ceva vreme.

— Aţi fi vrut să rămână tot restul vieţii sale în întuneric? am întrebat în cele din urmă şi am simţit aceeaşi furie pe care o simţisem pentru Dorah din Helgenæs.

— Ar fi schimbat asta ceva? întrebă Knud Tåsing. Oricum dumneavoastră faceţi ceea ce vreţi.

— Atunci, *adevărul* nu înseamnă nimic?

Asger îşi drese glasul din nou:

— Trebuie să spun că eu… după ce părinţii mei, după ce Ingolf şi Kristine, mi-au spus… într-un fel, m-am simţit mai liber.

Susanne se uită la el cu o privire care l-ar fi bucurat, dacă nu s-ar fi holbat încontinuu la faţa de masă dinaintea lui. Am admirat mereu înţelepciunea lui Asger în toţi anii în care stătusem cu ochii pe el. Pasiunea lui pentru stele mi-a amintit de propria pasiune, când luam telescopul regelui şi îl îndreptam spre Hven, pe care îl simţeam ca pe un sanctuar la care puteam ajunge fără a fi nevoită să-mi părăsesc camera de sub cele şapte coşuri albe.

— Desigur, nu cunoaşteţi povestea mea, spuse el aproape ceremonios şi cu toţii scuturară uşuraţi din cap, de parcă ar fi căutat această scuză pentru a nu mai fi nevoiţi să se gândească la Nils.

— De fapt, nu am aflat în mod planificat, spuse el. Părinţii mei mi-au spus, pur şi simplu, de parcă nu mai puteau altfel…

Îşi strânse mâinile, ca pentru o rugăciune. Cunoşteam toată povestea lui tragică, în detaliu şi de la început, fără ca el să ştie.

Pentru prima oară am vorbit fără sâsâit:

— Ai petrecut exact un an şi nouă săptămâni în orfelinatul Kongslund.

Îşi ridică privirea, surprins.

— Au venit să te ia cu un VW broscuţă, albastru.

Asger arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Şi, într-un fel, chiar văzuse. Numai că această fantomă era din lumea reală şi ţinuse evidenţa tuturor evenimentelor observate, învăţând pe dinafară informaţiile de bază.

— Ai ajuns într-o familie de profesori din Hojbjerg, unde, atunci când erai tânăr, te-ai făcut vinovat de sinuciderea celui mai bun prieten al tău…

Cu toţii rămaseră împietriţi – n-ar fi observat dacă Luna ar fi căzut lângă ei, pe gazon.

Sărbătoarea reuniunii noastre se fâsâi pentru a doua oară, ceea ce nu mă mira. Oamenii ca mine, care trăiesc atât de mult timp într-o cameră închisă, nu se aşteaptă ca, în două ore, totul să se rezolve de la

sine, nici măcar pe o terasă însorită cu vedere spre fiordul strălucitor. Dar nu exista nicio altă cale pentru a rezolva misterul de la Kongslund.

25
ASGER

1961-1972

Dacă o parte dintre foştii mei colegi din Camera elefanţilor ar fi fost expuşi micilor ghionturi obişnuite ale sorţii – şi bineînţeles că fuseseră, şocul pe care Asger l-a resimţit pentru a doua oară în viaţa sa a fost atât de puternic, cum nicio putere pământească nu şi-ar fi putut imagina.

Îl văd în faţa mea – atât în Kongslund, cât şi în camera cu vedere spre mare, unde l-am regăsit mult mai târziu, sau în sanatoriul unde o cunoscuse pe Susanne.

De-abia atunci când Asger, prin încăpăţânarea lui şi printr-o doză sănătoasă de cinism, de care nu îl credeam în stare, s-a făcut vinovat de moartea prietenului său din copilărie, am înţeles ce altceva mocnea în el şi cât de puternică a fost dintotdeauna dragostea lui pentru stele şi pentru galaxii.

A fost luat de lângă mama sa din aripa B a maternităţii, într-o dimineaţă a anului 1961.

Trei zile mai târziu, Magna îl ridicase din pătuţ şi plecase din spital cu băieţelul în braţele ei protectoare, puternice.

Cu siguranţă el privise peste umărul ei atunci când ea îl ducea către taxi, şi îmi imaginez că ochii lui rotunzi, cercetători, străluceau de parcă erau deja, din acest stadiu incipient, complet fascinaţi de tot albastrul care se întindea deasupra planetei.

Încă de la cincisprezece ani, Asger a descoperit semnificaţia vieţii în broşurile ilustrate cu poveşti despre farfurii zburătoare şi civilizaţii extraterestre, iar imaginaţia lui se desfăta încă de atunci la gândul întinderii aparent infinite a Universului. Când avea şapte ani, doi cercetători americani nu descoperiseră nimic mai puţin decât originea lumii; la început, auziseră un pârâit slab într-un radiotelescop din New Jersey şi crezuseră că în aparat intraseră excrementele unui porumbel, după care încercaseră să spele originea lumii cu apă şi săpun ceea ce, din câte se ştie, nu au reuşit. Ceea ce auziseră era sunetul Big Bangului, naşterea Universului, iar această poveste adevărată şi minunată îl făcuse pe Asger să privească definitiv în sus – sus, deasupra pustietăţii vieţii pământeşti.

La vârsta de opt ani era atât de obsedat de cer, cu toate fenomenele lui luminoase, intermitente, în flăcări şi aeriene, încât părinţii săi îl găseau ghemuit în fiecare noapte pe pervazul ferestrei, complet fascinat de banda argintie şi strălucitoare a Căii Lactee, din care mici cioburi de infinit se prelingeau în camera lui din copilărie. Iar şi iar,

Ingolf şi Kristine erau treziţi de sunetele familiare şi îşi găseau fiul extrem de concentrat, stând sub Lună, îndreptându-şi privirea spre cerul senin.

Mama lui, Kristine, era prea cu picioarele pe pământ pentru a putea înţelege cât de puţin fascinaţia fiului ei pentru spaţiul incredibil de mare. Era aproape o ironie a sorţii că perechea de profesori găsise, în cele din urmă, o casă într-un cartier ale cărui străzi erau numite după corpurile cereşti: *Neptun, Atlas, Jupiter,* în imediata apropiere a Dealului Observatorului, pe care se înălţa falnic clădirea observatorului denumit după celebrul Ole Romer, cu cele două cupole imense ale sale.

Cei doi profesori tineri erau simbolul îngrijirii părinteşti solide – avangarda noilor danezi grijulii din casele terasate. Şi la fel de grijulii discutau în fiecare seară, când fiul lor era în pat, despre lucrurile specifice anilor ’60: libertate şi revoltă, războiul din Vietnam şi testele nucleare, dictatura lui Franco, Zidul Berlinului şi drepturile civile din America.

Până când Kristine, cu vocea aproape stridentă, punea capăt conversaţiilor incitante şi anunţa că fiul ei stătea din nou pe pervazul ferestrei.

Soţul ei punea picior peste picior şi privea nervos spre uşa camerei copilului. Stăteau acolo mult timp. Realizau că erau jenaţi pentru că băiatul care se afla în spatele uşii nu era copilul lor şi pentru că avea în el trăsăturile de caracter ale unor oameni pe care ei nu îi întâlniseră niciodată.

— Am făcut ceva greşit? şoptea ea şi privea pe fereastra care dădea spre cupolele observatorului, fără să-şi dea seama că nimic mai puţin decât Universul intra în vieţile lor printr-un spaţiu îngust.

Până la urmă, chiar ea a găsit răspunsul la întrebarea legată de vinovăţie.

— Asta este vina ta, decise ea categoric într-o seară, când teama se strecurase din nou în sufletul ei. Pentru că le-ai povestit prietenilor noştri că s-a născut în ziua în care un bărbat a ajuns în spaţiu! spuse ea cu o urmă de reproş, accentuată pe cuvântul *bărbat.*

Ingolf simţise un uşor fior pe şira spinării. Era adevărat, cochetase cu faptul că primul mare triumf al explorării spaţiului a coincis cu naşterea fiului său, Asger. În acel moment, când fiul său era spălat, cântărit şi măsurat în Rigshospital din Copenhaga, cu membrele sale lungi, subţiri, lumea afla că astronautul sovietic Iuri Gagarin reuşise să ajungă în nicăieri, la exact trei sute de kilometri depărtare – cu naveta spaţială *Vostok.*

— Un bărbat curajos s-a înălţat în cer – şi un băiat micuţ, curajos, a venit pe Pământ, aşa le povestise Ingolf câtorva prieteni şi vecini de vizavi.

Dar făcuse asta numai cu intenţia ascunsă de a-i lăsa să creadă că el şi Kristine fuseseră prezenţi la naştere – şi că Asger era fiul lor natural.

Acum trebuia să fie pedepsit pentru asta?

Lui Gagarin îi trebuiseră, în acea zi a lunii aprilie, exact o sută opt minute pentru a ajunge la corpurile lui cereşti îndepărtate, cu câteva minute mai mult decât avusese nevoie femeia din Rigshospital – mama biologică a lui Asger pentru a-l aduce pe lume pe băieţelul ei sănătos. Cei doi călători cutezători, bărbatul şi băiatul, luaseră apoi o masă elegantă, lichidă, după care băiatul adormise, iar astronautul, în imponderabilitate, rostise câteva cuvinte – în limba rusă, sus, în atmosfera de deasupra planetei noastre albastre. Ceea ce Ingolf nu povestise nimănui era un fapt trist, acela că mama, după doar câteva minute, aşa cum bărbatul din capsulă revenise în lumea pământeană, sovietică (ne aflam în mijlocul Războiului Rece), se ridicase din patul ei, ieşise în grabă pe uşă, se îndreptase spre taxiul care o aştepta şi dispăruse din viaţa copilului ei. Asta le povestise Magna. Mama biologică a lui Asger era o *curvă,* acesta era verdictul lor.

— Dar el nu ştia asta, spuse Ingolf iritat, ca întotdeauna când Kristine începea cu efectele nocive ale povestirii cu spaţiul asupra băieţelului din Rigshospital.

Dar Kristine îl privea furioasă.

— Există mai multe lucruri între cer şi pământ decât crezi tu, Ingolf!

Apoi începea din nou să plângă.

Indiferent de cauză, nevoia insurmontabilă a băiatului de a observa şi explora devenea din ce în ce mai mare, îndreptându-se spre cer: stele, comete, planete, galaxii, supernove, avioane supersonice, pescăruşi, păsări cântătoare, buburuze, viespi, albine şi fluturi. La vârsta de şase ani, primise o pereche de ochelari cu lentilele groase precum cele ale unui binoclu, iar în clasa întâi, arăta ca un profesor distrat de fizică teoretică. Capul îi era mult mai mare decât cel al unui băiat obişnuit din nordul oraşului Århus.

În al nouălea an de viaţă al lui Asger, cei doi astronauţi americani, Neil Armstrong şi Edwin Aldrin, aterizaseră în Marea Liniştii, iar Armstrong mersese mai mult de două ore prin praful lunar din ciudata lume şi rostise cele douăsprezece cuvinte pe care Asger le atârnase deasupra patului său: *That is one small step for man, one giant leap for mankind. (Acesta este un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire.)*

A doua zi, Asger începu să şchioapete, pentru prima oară, cu piciorul drept – o coincidenţă remarcabilă. În lunile de după saltul uriaş epocal al aselenizării, paşii lui deveniră din ce în ce mai mici, până când de-abia mai putea merge normal. Infirmitatea lui ciudată îl însoţise mai mult de un an, iar în final ajunsese să stea cu spatele întors spre cer, privind în jos. Un semn foarte rău. Îşi dădea ochelarii

jos şi îşi privea piciorul drept, apoi închidea ochii şi începea să plângă. Ingolf şi Kristine îl duseseră la spital, unde medicii îl examinaseră în detaliu. Suferea de o boală foarte rară, al cărei nume părinţii de-abia îl putuseră rosti atunci când aflaseră diagnosticul: *Legg-Calve-Perthes,* numită după cei trei medici care descoperiseră boala. Capul lui femural drept se deteriorase, din cauza lipsei de calciu – pe radiografie arăta ca o minge din lut spartă, ale cărei fragmente se răspândiseră în zona şoldului, iar acest colaps era cauza unui defect genetic care, conform spuselor medicilor, exista din cele mai vechi timpuri. Defectul era ancorat în *genotipul* băiatului, spuneau ei.

O săptămână mai târziu, Asger a fost dus la spitalul din peninsulă, la Kalundborg, unde piciorul său bolnav trebuia să fie întins şi unde ar fi trebuit să lupte, alături de alţi copii cu acelaşi defect genetic, împotriva bolii. Trebuia să stea întins în pat; nu o săptămână sau o lună, ci cel puţin un an şi jumătate, aşa spuneau doctorii. Toţi copiii din sanatoriul de pe coastă aveau, din motive de securitate, un fel de hamuri, care îi ţineau legaţi de pat, întinşi pe spate, cu trei curele puternice din piele de fiecare parte. Băiatul care visase mereu să ajungă până la cer era legat cât se putea de bine de patul său pământesc. Aşa îţi este pecetluită soarta, când are unul din capriciile sale crude. Ştiam deja asta. Am făcut trei călătorii lungi la sanatoriul de pe coastă, unde era internat Asger. Nimic nu mă mai putea surprinde. Aşa credeam.

În prima zi de spitalizare, Kristine cedase complet, atât de tare îşi plângea de milă. Se văita, era de neconsolat, iar Asger îi auzise plânsetele pe tot holul, până când uşa masivă a spitalului se trântise în urma ei. Tatăl lui rămase ţeapăn şi palid în uşă, fără a scoate vreun cuvânt, apoi se întorsese şi o urmase pe soţia sa. În acel moment, pentru Asger a fost foarte clar că era singur pe lume. La fel de singur ca un astronaut care a căzut din capsula lui spaţială şi acum plutea la nesfârşit prin nimicul negru. Chiar dacă în cer, în jurul lui, se aflau o mulţime de alte puncte luminoase, el nu avea să le atingă vreodată în viaţa lui. La acea vreme, Asger nu putea şti că, prin intermediul orfelinatului Kongslund, fusese mai bine pregătit pentru întuneric şi singurătate decât oricare alt copil din imensul sanatoriu.

În prima noapte fusese trezit de un strigăt – era ca şi cum camera de spital era plină de oameni pe care nu îi putea vedea. Apoi auzise deodată un glas şi avu impresia că mai auzise o dată cuvintele, dar nu le înţelegea.

— *Al cui este copilul acesta?* întreba vocea.

În Århus, Kristine se trezise brusc în patul ei şi strigase:

— *Al meu!* foarte mirată, pentru că răspunsese la o întrebare pe care nu i-o adresase nimeni.

Se gândise la Asger, la piciorul lui bolnav şi la defectul genetic care

îi trădase pe toţi. Partea cea mai grea i se păruse declaraţia concisă a medicilor: defectul a fost transmis exclusiv de la mamă la generaţia următoare, fiind indisolubil legat de cromozomul feminin. Mama naturală, care îşi părăsise băiatul, îi lăsase această boală.

Prin urmare, Kristine fusese nevoită să le spună medicilor secretul că Asger nu era fiul ei natural.

Şi pentru că voia să afle mai multe, le dăduse numele şi adresa directoarei de la Kongslund. După aceea, fusese atinsă de o profundă îngrijorare că îl trădase pe fiul ei unui inamic necunoscut.

Ingolf o mângâiase pe părul de culoare închisă:

— Nimeni nu ni-l poate lua, Kristine, şi nimeni nu vrea asta… Dar va trebui să îi spunem adevărul, acum că îl ştiu toţi medicii.

Ea tăcuse şi se simţea ca un animal prins în capcană. Pentru a nu-l pierde, trebuia să-i spună adevărul prin care îl putea pierde. Aşa i se părea situaţia în care se afla.

De primul Crăciun petrecut la sanatoriu, primise de la părinţii săi un mic telescop cu lentile atât de puternice, încât putea vedea noaptea, cu ochii săi, echipajele petrolierelor ancorate la intrarea în fiord, în micul oraş Kalundborg.

În camera lui erau copii din toate colţurile ţării, din Møn, Copenhaga, Helsingør şi Vejle. O pereche de gemeni venise chiar din Insulele Feroe – Høgn şi Regni – şi un băiat din Groenlanda, pe nume Daniel, care nu fusese vizitat niciodată şi după nouă luni uitase cum arătau părinţii şi fraţii săi. Era palid şi ochii lui albaştri erau înfundaţi în spatele a două pliuri adânci de piele, astfel că nu ştia nimeni la ce se gândea. Mâinile lui brune ţineau strâns o piele de focă pe care nu o scăpase din ochi încă de la sosirea lui.

Într-o dimineaţă, înainte ca soarele să se ridice din nou deasupra fiordului, Daniel regăsise spiritul strămoşilor săi; îşi curbase degetele de parcă erau gheare şi trăsese cu toată puterea lui de chingi, fluturându-şi sălbatic picioarele întinse în jurul lui, în timp ce ţipa şi bolborosea şi făcea spume la gură, până când, până la urmă, curelele zburaseră prin cameră. Fusese nevoie de patru asistente medicale şi de un brancardier care fusese chemat în ajutor, pentru a-l ţine de mâini şi de picioare, care ameninţau să se rupă de trupul lui imobilizat. Fusese sedat cu pastile şi strâns cu chingi şi mai puternice şi nu i se mai dăduse voie să păstreze pielea de focă ce declanşase revolta. Apoi nu mai schimbă cu nimeni nici măcar un cuvânt.

Câteva zile mai târziu, un băiat de muncitor, lat în umeri, Benny din Copenhaga, reuşise să continue revolta şi să-şi slăbească hamurile, să-şi desfacă bandajele de la picioare şi, cu un râs batjocoritor straniu, care se ridica din abdomen, ca un mârâit, să îşi lase în jos grilajul de la pat şi să îşi îndoaie picioarele peste marginea patului. Nesigur, el stătu acolo timp de câteva secunde şi se agăţă de un scaun, înainte să

îşi dea drumul şi să meargă pe picioarele lui slabe. Luat prin surprindere de propria neputinţă, căzu în faţă de la prima încercare şi rămase plângând pe podea pentru o vreme. În paturile din jurul lui, colegii rămăseseră cu ochii larg deschişi, şocaţi, paralizaţi de prefigurarea unui dezastru de nedescris.

La fel ca în toate mişcările de rezistenţă nou create, membrii se dau înapoi neliniştiţi şi îl lasă pe lider sa facă singur primii (şi, de multe ori, ultimii) paşi. Dar Benny se ridicase brusc în picioare, împins de o putere care se născuse în mod surprinzător în interiorul lui şi făcu plimbarea vieţii lui, de la un perete la altul – fără muşchii picioarelor – direct în iad, pentru că pe drumul de întoarcere (la numai patru metri până la pat) îşi rupse din şold capul femural reconstruit cu migală şi căzu într-o parte, în întuneric. El a plătit această revoltă cu încă doi ani petrecuţi în pat.

Deosebit de tragic a fost pentru Karsten, fiul unui şofer de camion, care, în ultima vară înainte să fie eliberat, făcuse câteva comisioane în cârje pentru Asger. El s-a întors acasă, la tatăl lui, care l-a pus imediat ca ajutor pe camionul său, unde în fiecare zi trăgea de cutii din carton şi de saci, până când şoldul încă slăbit nu mai rezistase la presiune şi cedase. Cu câteva zile înainte să fie nevoit să se întoarcă în sanatoriul de pe coastă, el se dăduse jos din patul său din Sorø, ieşise şchiopătând prin întuneric în pădurea din apropiere şi se spânzurase de o ramură groasă, solidă, care ar fi putut suporta de zece ori greutatea lui de muscă. În acel moment avea doisprezece ani şi două zile. Oribila poveste fusese spusă în şoaptă de îngrijitori şi îi speriase de moarte pe copii. Nimeni din secţie nu mai repetase revolta. Şi din patul lui cu vedere spre fiord, Asger îşi dăduse seama că destinul nu este foarte îngăduitor cu cei deja răniţi şi nimeni nu îşi poate schimba soarta când vrea el. Şi mai înţelese şi că nutrea o aversiune specială şi universală pentru băieţi ca Daniel, Benny şi Karsten, venind din familii care nu înţelegeau nimic şi nu învăţaseră nimic şi care se răzvrăteau, din pură prostie, împotriva inevitabilului. Părea să găsească o satisfacţie deosebită în a împinge cele mai sărace şi mai afectate familii în abis şi de a le doborî fiii înainte ca ei să poată fugi. Asger, care înţelesese instinctiv întreaga dimensiune a acestui mesaj, îşi ţinea respiraţia şi, în aceste zile, încerca să nu facă mişcări bruşte. Ştia mai bine decât oricine altcineva cât de mult însemna chiar şi cea mai mică mişcare din spaţiu.

În iulie 1972 îi îndepărtaseră curelele şi bandajele, exact când omul de ştiinţă american Carl Sagan trimitea primul mesaj de la oameni către civilizaţii extraterestre, în sonda spaţială *Pioneer 10*. În acest scop, omenirea imprimase imaginea unui bărbat şi a unei femei pe o placă din aluminiu, completată cu poziţia Pământului pe Calea Lactee, în cazul în care cineva voia să treacă pe aici.

Pentru Asger, aceasta era promisiunea libertăţii care îl aştepta afară. Dintr-odată, îşi putea îndoi din nou genunchii şi se putea ridica din pat. Şi câteva ore pe zi avea voie să îşi desfacă cele şase curele care îl ţineau legat de saltea.

Când se ridicase din pat pentru prima dată, în uşă stătea o fată cu părul castaniu-roşcat, lung până la umeri, care îi înconjura capul ca un halo. Nu mai auzise niciodată vocea unei fete.

— Pot să intru?

Inima începu să îi bată tare.

— Locuiesc chiar aici, în apropiere, spuse ea. Mă numesc Susanne.

Vocea ei i se lipi de piept ca un cap mic de pasăre.

— Voiam numai să văd cum te descurci, spuse ea. Mama mea mi-a spus că eşti aici.

El nu voia să o sperie pentru nimic în lume şi nu puse nicio întrebare referitoare la ciudata afirmaţie.

— Şi ce mai faci? întrebă ea.

— Ai auzit că au trimis o navetă spaţială pentru a căuta viaţă în spaţiu? răspunse el.

Şi apoi se întâmplase minunea. În loc să râdă de el, ea îi răspunse cu naturaleţe:

— Şi au descoperit ceva?

Fusese dragoste la prima vedere. A fost atât de simplu! Şi poate că de atunci nu mai iubise nicio altă femeie. Cei doi copii nu ştiau că se mai întâlniseră o dată, dar cred că subconştientul ei identificase unele semnale clare: o aromă, o culoare, modul de a se mişca – eventual sunetul vocii, tot ce împărtăşiseră în Camera elefanţilor.

Ea apăruse într-o joi după-amiază, în august 1972, într-o zi în care soarele strălucea pe cerul albastru şi cel mai mare petrolier al anului îşi arunca ancora în fiord, direct în faţa ferestrei lui Asger. Mergea pe apă ca o balenă argintie lucioasă şi Asger zâmbea întregii lumi.

— Ştiai că părinţii noştri se cunosc? întrebă ea.

El se gândi la întrebare pentru o vreme.

— Nu, spuse el. Nu mi-au povestit niciodată asta. De când?

— S-au întâlnit la naşterea noastră, în Copenhaga, spuse ea veselă.

Ideea era promiţătoare. Înseamnă că se cunoşteau de la bun început.

— N-am ştiut nimic despre asta, spuse el.

— La Rigshospital.

— Ştiu numai că m-am născut în ziua în care Gagarin a zburat în spaţiul cosmic – primul.

— Părinţii nu ne spun întotdeauna totul, răspunse ea precoce, iar el şi-ar fi dorit să întindă mâna şi să-i mângâie părul.

În sufrageria din Århus, Kristine se ridică din scaun şi se apucă de frunte, de parcă ar fi vrut să înlăture o durere de cap bruscă şi spuse:

— Nu mă simt confortabil să ştiu ca doamna Ingemann Jorgensen i-

a cerut fiicei sale să îl viziteze pe Asger.

— Dar am vorbit despre asta… niciunul din ei nu ştie nimic despre trecutul său.

— Va trebui să îi spunem în curând. Toţi medicii ştiu.

— Dar i-am promis doamnei Ingemann că păstrăm secretul.

— Poate că, în realitate, îşi doreşte ca adevărul să iasă la iveală.

— De ce ar vrea asta?

— Trebuie să îi spunem… Kristine clătină din cap. Înainte să o facă doctorii. Şi apoi…

În privirea ei se citea teama.

— Bine, atunci îi voi spune eu, rosti el şi se ridică.

În noaptea aceea făcuseră dragoste cu o pasiune feroce, aşa cum nu mai făcuseră din primele zile de facultate. Fusese aproape ca o fericire nou găsită care, spre deosebire de timpurile în care visau, fără speranţă, ca Kristine să rămână însărcinată, nu îi mai deranja. De parcă, dintr-odată, se desfăcuse un nod din relaţia lor şi ei îl lăsau în urmă cu mai multă plăcere şi mai uşor decât ce experimentaseră înainte.

Pe terasa din faţa orfelinatului Kongslund domnea tăcerea completă. L-am privit pe Asger, deoarece această parte a poveştii lui era deosebit de dificilă pentru el.

Colectasem piesele cu migală (Susanne cunoştea unele elemente importante de decor, dar nu pe toate), dar era cu siguranţă pentru prima dată când vorbea el însuşi despre asta – coerent şi în astfel de circumstanţe speciale.

Fusese nevoit să îşi dea seama că trecutul său avea o oarecare legătură cu misterul pentru care ne adunaserăm pentru a-l rezolva şi, bineînţeles, asta îl tulburase. Adulţii din jurul nostru făcuseră un pact care îi unise în tăcere, lucru pentru care atât orfelinatul, cât şi tinerii părinţi adoptivi aveau motive întemeiate.

— Tatăl meu… adică tatăl meu adoptiv, adăugă el cu o sclipire a ochilor din spatele ochelarilor groşi, a luat feribotul către Kalundborg, aşa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Dar de data aceasta a venit singur.

Toţi cei prezenţi pe terasă erau ochi şi urechi, pentru că ştiau că acum era momentul decisiv.

Da, Ingolf se dusese singur. Îşi dorea să termine cât se putea de repede sarcina pe care i-o dăduse soţia sa. Drumul cu taxiul din micul oraş până la sanatoriu durase un sfert de oră. Un asistent medical împinsese patul lui Asger în camera de vizite, unde cei doi puteau discuta nestingheriţi.

— Probabil te întrebi de ce am venit, îi spuse Ingolf.

— Da, răspunse Asger. Era în mijlocul întocmirii unei liste despre

cele mai importante repere în studiul celor mai apropiate galaxii de Terra, începând cu anul 1890 şi creierul său încă nu revenise complet pe planeta Pământ.

— Mama ta şi cu mine ne-am gândit şi am dori să îţi spunem ceva, da, ceva ce ar fi trebuit, poate, să îţi spunem de mult timp.

Ochii lui Asger erau albaştri şi larg deschişi, fără vreo urmă de suspiciune.

— Mama ta şi cu mine nu am putut avea copii, spuse Ingolf.

Privirea lui Asger nu indica nicio reacţie, dar în creier îi apăru un fascicul subţire de lumină, străbătându-i lobii şi izbindu-l, cu o lovitură surdă, în osul frontal. În secundele ulterioare dezvăluirii tatălui său, ar fi putut avea loc apariţia întregii Căi Lactee, de la particulele de praf la acea galaxie spirală de dimensiuni medii – astăzi i se păreau o eternitate.

— De aceea, mama ta şi cu mine am decis să adoptăm un copil. Pe tine. Această afirmaţie fusese rostită mult prea tare şi pe un ton hotărât. Ingolf zâmbi. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Mama ta şi cu mine. Tatăl lui spusese: *Mama ta şi cu mine* – nu: *Mama ta cu mine şi cu tine,* singurul lucru sigur pe care îl cunoscuse vreodată.

Vru să îi răspundă la zâmbet. Dar din gâtul lui ieşi un sunet de parcă i s-ar fi rupt ceva, adânc în piept, şi văzu negru în faţa ochilor. Într-o secundă, apa ţâşni din el prin fiecare orificiu şi prin toţi porii, ca printr-o sită.

Zâmbetul tatălui său dispăruse.

— Dar, Asger, cu toate acestea, noi încă suntem părinţii tăi… Mama ta şi cu mine vom fi întotdeauna aici pentru tine.

Mama ta şi cu mine.

O clipă mai târziu, asistenta-şefă, doamna Muller, stătea lângă patul lui şi îl ţinea de mână. Îi ceru lui Ingolf să aştepte afară, în timp ce aşternuturile fură schimbate. Apoi el se întoarse. Zâmbea de parcă ar fi vrut să se scuze, dar şocul i se citea pe faţă. După un timp de tăcere – în sală nu se auzea niciun zgomot – Ingolf se ridică. Trebuia să plece. Era deja târziu şi a doua zi trebuia să ajungă la şcoală, aşa că, pur şi simplu, nu mai putea rămâne. În plus, trebuia să raporteze acasă ceea ce se întâmplase – mai mult ca sigur, Kristine era deja foarte agitată.

— Trebuie să plec acum, spusese. Mâine trebuie să merg la şcoală. De-a lungul carierei sale de profesor, nu lipsise nici măcar o singură zi. Şi după cum ţi-am spus, mama ta te îmbrăţişează de o mie de ori. Ea a dorit ca noi să discutăm între patru ochi, ca de la bărbat la bărbat şi aşa am făcut. Ai primit grozav vestea… grozav.

Asger nu rostise niciun cuvânt.

Ingolf scutură din cap, cu o urmă de nerăbdare.

— Mama ta ţi-a trimis o scrisoare lungă, pe care o vei primi mâine, mai mult ca sigur. Te sun marţi sau miercuri. Desigur, Asger nu ar trebui să stea atâtea zile aici, fără a primi un semn de viaţă de la ei, şi să întoarcă pe toate părţile noua situaţie, îi spusese doamnei Müller. Duminică vom veni din nou în vizită, ca de obicei. Şi îţi vom aduce toate revistele noi cu *Akim, Mickey Mouse, Fart og Tempo, Battler Britton…*

Îşi luă la revedere de la Asger cu un sărut pe frunte – locul în care cei mai mulţi taţi îşi sărută copiii.

Mulţi ani mai târziu, Asger a înţeles ce gânduri trebuie să-i fi trecut prin cap, după vizita la fiul său distrus, în timp ce se întorcea cu feribotul la soţia lui şi la tandreţea nou descoperită.

Nu este un păcat să spui adevărul. Aceasta a fost decizia corectă. Poate că ar fi trebuit să o facem mai devreme, dar, pe de altă parte, în condiţiile date, nu a fost greşit.

Nu a mai primit scrisoarea de la mama lui, dar trei zile mai târziu l-au sunat. A fost dus la telefon şi a spus că totul este bine.

— Tatăl tău era epuizat când a ajuns acasă. Cuvântul „tatăl” îl rostise cu un anumit accent.

Asger nu răspunsese.

— Îţi vom aduce revistele noi, spuse ea şi închise.

Întreaga zi de joi el aşteptă zadarnic un nou apel.

Noaptea adormi cu greu, iar când medicul-şef Bohr, fiul celebrului om de ştiinţă în fizică nucleară, Niels Bohr (pe care Asger îl admira pentru studiile lui de nepreţuit în fizică cuantică) intrase în cameră, ca de obicei însoţit de doamna Müller şi de un mic grup de asistente medicale, şi îl întrebase: „Cum ne simţim astăzi?” din corpul lui Asger ieşiră din nou toate lichidele, cu aceeaşi forţă subită, aşa cum se întâmplase la vizita tatălui său. Toţi din jurul lui urmăriră îngroziţi evenimentul. Mai târziu, el îşi aminti de mirosul doamnei Müller, de haine proaspăt călcate şi praf.

— Îi sun pe părinţii tăi, spuse ea. Vor veni să te viziteze şi vor dormi în camera de oaspeţi a medicului-şef.

După numai o oră apăru Susanne. Nu mai venise niciodată sâmbăta. De parcă ar fi simţit că ceva nu este în regulă. Asger stătea disperat sub pătura albastră groasă din patul lui, când ea îl înconjură pe neaşteptate cu braţele şi izbucni în plâns. Îi povesti totul, iar ea reacţionă cu o furie rece ca gheaţa.

— Ar fi trebuit să rămână cu tine. Voi vorbi cu părinţii mei despre asta. Ei îi cunosc. Pot vorbi cu ei. Mă întorc.

Faptul că a lăsat-o să plece a fost cea mai mare greşeală a vieţii sale, pentru că ea nu s-a mai întors niciodată. Nici la ora trei, nici la patru, nici măcar la cinci. Şi nu avea adresa sau numărul ei de telefon. Când

îşi luă inima în dinţi şi o întrebă pe doamna Müller unde locuieşte fata, masiva asistentă-şefă îl studie cu atenţie, apoi spuse, în sfârşit:

— Cred că este mai bine să o lăsăm să decidă singură când şi dacă vrea să vină. Se aşeză pe marginea patului lui. Poate că părinţii ei doresc ca ea să stea acasă în seara asta.

Ochii ei erau de acelaşi cenuşiu clar, ca şi fiordul.

Când se trezi, mama lui stătea pe pat, lângă el. Tatăl său se afla în spatele ei, în picioare. În fundal era doamna Müller cu boneta ei albă pe părul gri-argintiu.

În acea noapte, la fel ca în miile de nopţi care îi urmaseră, încercase să înţeleagă evenimentele care, în câteva minute, îi aruncaseră viaţa pe o orbită nouă, care nu putea fi calculată sau măsurată. În mai puţin de o secundă fusese rupt de oamenii care, până atunci, fuseseră părinţii lui.

Şi, câteva zile mai târziu, şi de Susanne.

Trecură lunile octombrie, noiembrie, decembrie şi în cele din urmă renunţă la aşteptare. Nu era nicio îndoială că fata pe care o iubise – aşa cum numai un băiat de unsprezece ani poate iubi, plecase pentru totdeauna. Fusese un basm, o creaţie a pasiunii lui. Şi cel mai ciudat vis pe care îl avusese vreodată.

Susanne Ingemann revenise în prezent, stătea la masa de pe terasă cu lacrimi în ochi, o raritate, deoarece, în viaţa ei, orice formă de sentimentalism se dovedise a fi fatală.

Asger îşi puse o mână pe braţul ei şi eu mi-am imaginat că aşa stătuseră şi atunci, copii fiind. O atingea după atât de mulţi ani şi ea îi simţi iertarea (singurul cuvânt care îmi venise în minte pentru ceea ce se întâmpla în faţa ochilor mei).

Knud Tåsing, care prin ocupaţia lui era foarte obişnuit să se distanţeze, spuse:

— Dar asta nu ne aduce informaţii noi despre Eva… sau despre copilul Evei. V-am povestit despre rolul Mariei de autoare a scrisorii anonime, dar este evident că nici ea nu ştie mai multe decât noi…

Suna mai mult ca o întrebare.

Peter Trøst stătea la locul lui, tăcut, cu ochii strălucitori.

— Am încercat să o găsesc pe Eva Bjergstrand, spuse Knud Tåsing. Dar nu am reuşit.

Am lăsat capul în jos şi am încercat să-mi ascund uşurarea. Ochiul stâng începu să-mi lăcrimeze.

— Nimeni din cei care au căutat-o nu a avut succes, rosti Asger, cu vocea lui profundă, aproape liniştitor.

— Aşa este. Pentru că suntem în căutarea unei fantome, spuse şi Knud Tåsing.

Mi-am ţinut respiraţia. Era un mister pentru mine cum aflase nişte

informaţii pe care nimeni, în afară de mine, nu le cunoştea. Am plecat din nou capul şi am închis ambii ochi.

În acel moment, el aruncă bomba fără milă.

— Conform cercetărilor făcute de mine, persoana care a compus scrisoarea primită de Marie, a murit… din sunetul vocii lui, mi-am dat seama că zâmbea… Cu şapte ani înainte ca aceasta să fi fost scrisă. Următoarea lui propoziţie îmi era adresată direct. Mai pot vedea o dată scrisoarea, Marie?

Ochii mei se umplură de lacrimi. Nu îndrăzneam să ridic capul.

— De ce doriţi să vedeţi scrisoarea?

Era vocea Susannei.

— Pentru că nu cred că morţii mai pot scrie. Cred că scrisoarea a fost compusă mult mai devreme. Scrisoarea pe care mi-a arătat-o Marie a fost întocmită, conform datei, cu numai câteva săptămâni înainte de scrisoarea anonimă a Mariei – în aprilie 2008, ceea ce nu este posibil…

M-am ridicat şi am părăsit grupul. În ciuda plecării mele surprinzătoare, nimeni nu se agită.

O clipă mai târziu, stăteam lângă dulapul din stejar din camera regelui şi îmi ştergeam lacrimile de pe faţă. Şi am luat o decizie. De data aceasta, am lăsat scrisoarea în plicul albastru par avion, pe care nu i-l arătasem lui Knud Tåsing la prima lui vizită.

Când m-a întors, cu toţii stăteau – din câte puteam eu vedea – în aceeaşi poziţie în care îi lăsasem. Se pare că, în tot acest timp, nu scoseseră niciun cuvânt.

Mâna lui Asger încă se odihnea pe braţul Susannei.

Am aruncat scrisoarea pe masă, în tăcere, în faţa jurnalistului.

— Plicul pierdut, spuse acesta cu un zâmbet. Şi uite, ştampilat în Adelaide, unde femeia misterioasă a trăit şi a murit. Şi ce spune data… de fapt… ştampilat în aprilie 2001… acum şapte ani.

Toate privirile erau aţintite asupra lui.

Luă prima foaie şi o ridică în lumină.

— Şi data… pe care a scris-o Eva… în lumina aceasta se poate vedea foarte clar… Se uită la mine şi acum am observat că şi Peter şi Asger mă ţintuiau cu privirea, aşteptând. Cifra unu din 2001 a fost schimbată în opt, nu foarte elegant, dar am fost păcălit. Deci scrisoarea Evei, veche de şapte ani, a fost adusă în prezent. Dar de ce…?

Susanne împinse mâna astronomului. Nu îi povestisem despre această parte a acţiunii mele.

— Este corect, da… Scrisoarea a venit… Am încercat să o localizez pe Eva, dar a fost imposibil…

O exclusesem pe Susanne din toată povestea. Stătea nemişcată şi am observat că se simţea trădată. Dar eram convinsă şi că nu m-ar

întrerupe, atâta timp cât nu ştia ce se întâmplă aici, în faţa ei.

— În schimb… am spus… în vechile dosare de la Protecţia copilului, în mansarda Departamentului pentru Drepturi Civile, am dat de o urmă a copilului. Acolo am găsit formularul cu numele John Bjergstrand. Dar de acolo nu am mai ştiut cum să procedez. A fost în urmă cu şapte ani…

Am ezitat.

Pentru o vreme, în jurul mesei se aşternu liniştea, apoi Knud Tåsing spuse:

— Aţi aşteptat timp de şapte ani. Apoi v-aţi hotărât să trimiteţi scrisori anonime unor oameni care aveau să înţeleagă la ce se referă şi totul ar fi fost făcut public. În speranţa că va ieşi ceva la lumină?

Am dat din cap. Lacrimile picurau în farfuria mea, dar nu le-a văzut nimeni.

— Dar de ce ai schimbat anul 2001 în 2008?

— Pentru că am vrut să pară actual.

Îmi pregătisem răspunsul cu atenţie.

Ambii jurnalişti dădură gânditori din cap. Numai Asger se încruntă şi mai tare. Nu am putut citi expresia Susannei, dar nu era atât de important, câtă vreme nu mă întrerupea.

— De ce aţi aşteptat?

Jurnalistul care mirosea a mentol era foarte insistent.

— Pentru că nu am fost sigură. În plus, nu am vrut să risc ca povestea să fie ignorată ca fiind nefondată, am spus eu.

Nu era foarte adevărat, dar era plauzibil.

— Dar de ce nu ai arătat nimănui scrisoarea originală… ci numai formularul…? întrebă Asger.

— Am schimbat data scrisorii, în cazul în care cineva ar fi pus mâna pe ea cândva. Până la urmă, nu a fost atât de greu să se afle expeditorul scrisorii anonime.

Am privit adânc în ochii lui Asger, în speranţa că povestea mea ciudată va fi sprijinită.

— Ar fi putut merge prost, spuse el. Credibilitatea unui lucru este afectată atunci când unui document-cheie i se schimbă data brusc. Dacă Knud l-ar fi făcut public…

Nu mai trebuia să spună nimic.

Privirea lui Knud Tåsing se odihnea pe coşul de pâine, în timp ce se gândea să înceapă să mănânce, că nimeni nu avea poftă de mâncare.

— Ar fi trebuit să observ imediat mica înşelătorie a Mariei, spuse. Până la urmă, Eva Bjergstrand se referise explicit la faptul că scrisese răvaşul de Vinerea Mare. Şi că citise recent, într-un ziar danez, ceva despre o nuntă din data de 7 aprilie. Dar în 2008, Paştele a picat în luna martie. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar Paştele nu a fost niciodată sărbătoarea mea preferată… Zâmbi ironic. De asemenea, în

introducere scria că plecase din Danemarca cu patruzeci de ani înainte, dar dacă era vorba despre 2008, ar fi însemnat că plecase înainte cu patruzeci şi şapte de ani – nu avea cum să greşească atât de mult… Lăsă capul în jos. Semnele erau acolo, dar eu nu le-am recunoscut. Crezând că scrisoarea era recentă, am contactat Ambasada Australiei din Copenhaga. Dar am avut noroc… Am vorbit cu o secretară care, în urmă cu câţiva ani, avusese o problemă similară…

Şi din nou urmă o pauză lungă, într-o tăcere tensionată.

Jurnalistul luă o bucată de pâine şi o rupse.

— Se mai interesase cineva de Eva Bjergstrand înaintea mea, dar nu cu puţin timp înaintea mea, aşa cum am crezut, ci în urmă cu mai mulţi ani. La acea vreme, era vorba despre o femeie, iar când secretara mi-a descris-o pe această femeie… se întoarse spre mine… Mi-a picat fisa că scrisoarea era, probabil, mult mai veche decât bănuiam. A fost de ajuns să arunc o privire în calendar. În 2001, Vinerea Mare a căzut pe 13 aprilie.

Inima îmi bătea tare în piept şi am aşteptat următoarele cuvinte cruciale.

Duse pâinea la gură, dar încă nu muşcă din ea.

— Secretara ambasadei şi-a amintit, de asemenea, că nu exista nicio Eva Bjergstrand – probabil pentru că îşi schimbase numele. După ce a căutat prin numele tuturor femeilor daneze care, de-a lungul timpului, au obţinut cetăţenie australiană şi care locuiau în împrejurimile oraşului Adelaide, ea a găsit o femeie care se potrivea ca vârstă şi ca dată a naşterii. Dar exact în acel moment – începutul lui septembrie 2001 – această femeie a plecat din Australia… Acum el muşcă din pâine… şi a sosit în Danemarca. Secretara uitase complet de caz. Când am rugat-o să verifice unde locuia astăzi femeia daneză, s-a dovedit că, după toate aparenţele, nu s-a mai întors în Australia. Cel puţin, a dispărut din toate registrele. Se pare că rămăsese în Danemarca. Dar atunci unde este?

— În Danemarca…?

Acesta era Asger, care rezumase, bâlbâindu-se, surpriza tuturor celor de la masă.

— Da. Şi apoi a venit şocul următor. Când, în cele din urmă, am găsit-o…

Ezită.

— Poftim…?

— …s-a dovedit că, între timp, a murit.

— A murit?

— Da. Aici, în Copenhaga. Chiar în apropiere…

— Dar cum…

— Am luat la rând toate ziarele mari de dimineaţă din toamna anului 2001. Poate că se întâmplase ceva în Danemarca şi care mă

putea conduce la ea. O reuniune anuală a cercurilor prieteniei daneze-australiene, un congres… sau avusese vreun accident. Poate călătoria ei a fost înregistrată sau documentată undeva, m-am gândit. Desigur, căutam acul în carul cu fân, dar Danemarca este, într-adevăr, o ţară mică.

Knud Tåsing părea scandalos de îngâmfat. Puse deoparte bucata de pâine din care mâncase jumătate şi aprinse ultima sa grenadă.

— În dimineaţa zilei de 11 septembrie 2001, un cadavru necunoscut a fost găsit – chiar aici – pe plaja dintre Kongslund şi Bellevue – cel mai probabil o crimă. Probabil era din Australia, cel puţin judecând după hainele ei…

În jurul lui se lăsase o linişte mormântală.

— Vă spune ceva data? întrebă Knud şi se ridică din scaun.

Nu răspunse nimeni la întrebarea retorică.

— Nu-i aşa? Câteva ore mai târziu, în turnurile gemene din New York intrau două avioane de pasageri şi întreaga lume s-a întors pe dos. În ziarele din acea zi am găsit numai câteva rânduri despre femeia moartă. Pur şi simplu existau chestiuni mai importante de relatat. Dar mi-a fost de ajuns. Pentru că acum ştiam ce se întâmplase cu *Eva Bjergstrand*… şi de ce nu a mai părăsit niciodată din Danemarca.

În ciuda nervozităţii şi anxietăţii mele, mă irita dramatismul prezentării sale şi felul în care îşi alegea cuvintele. Dar îşi atinsese ţinta. O găsise pe Eva Bjergstrand. Am evitat să o privesc pe Susanne. Cel puţin două perechi de ochi s-ar fi putut trăda prin lipsa surprinderii lor, dar noi avuseserăm suficient timp la dispoziţie pentru a ne pregăti pentru ce avea să urmeze.

— Dar cum aţi ajuns la concluzia că ar fi putut fi o crimă?

— Era întinsă pe malul apei şi avea leziuni la cap, cauzate de o piatră ascuţită. Cu toate acestea, nu exista nicio dovadă. La fel de bine se putea să fi căzut. Nu avea niciun act de identitate la ea, dar, după hainele ei se putea deduce că nu venea din Danemarca. Una dintre ţările pe care ziarele o luau în considerare era, aşa cum am spus, Australia. Dar de acolo nu a venit niciodată niciun răspuns.

Aşa că au pus clasat şi ziarele publicară numai câteva notiţe scurte.

Ceilalţi trei bărbaţi de la masă habar nu aveau despre tot ce se întâmplase de atunci, dar cu toţii au înţeles ce forţe descătuşase, probabil, scrisoarea mea anonimă. Cineva făcuse legătura cu femeia moartă de pe plaja de la Bellevue şi ştia cine era şi de unde venea.

Chiar şi Magna, care nu putea fi speriată atât de uşor, încercase să evite pericolul pe care îl anticipase, atunci când apăruseră scrisorile anonime – şi se despărţise de registrul secret, înainte să fie ucisă.

— Trebuie să existe o legătură cu ministerul, interveni Peter. Toată afacerea trebuie să aibă ceva de-a face cu Enevold şi cu Carl Malle.

Altfel, cei doi nu ar fi fost atât de dornici să îl găsească pe băiat.

— Sau cu Orla Berntsen, spuse Susanne Ingemann şi roşi.

— Dacă Orla este suspect, atunci suntem şi noi. Ochelarii lui Asger alunecaseră în jos, pe nas. Poate că Eva venise în Danemarca numai pentru a-şi găsi copilul. Practic, era singurul ei motiv pentru care se putea întoarce aici – copilul.

Privi întrebător în jur.

Nimeni nu îl contrazise.

— Eva şi-a trădat copilul, având în vedere circumstanţele în care s-a născut… şi gurile rele spun… că era o criminală, continuă Asger. Poate că asta a declanşat o avalanşă de necontrolat. În orice caz, eu mi-aş fi ieşit din fire. Şi apoi, copilul criminalei era el însuşi un criminal – ceea ce ne face pe toţi suspecţi, pe toţi cei care am fost în 1961 în Camera elefanţilor şi care putem fi văzuţi în fotografie. Subsemnatul, Peter, Susanne, Severin, Marie, Orla, Nils… Eva ar fi putut intra în contact cu oricare dintre noi – şi reacţia putea fi foarte violentă.

— Moştenire biologică? *Înclinaţia spre violenţă…?* spuse Susanne batjocoritor.

Asger se întoarse spre ea şi îi aruncă o privire prin lentilele sale groase.

— Da, Susanne. Da… înclinaţia spre violenţă… foarte posibil.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea, cu Magna, crezi că şi ea a fost ucisă?

— Posibil. Criminalul a încercat să îşi acopere urmele. Şi Magna îi stătea în cale. Cu toate informaţiile pe care le avea. Scrisoarea anonimă a declanşat o reacţie în lanţ.

— Dacă a fost omorâtă – nu s-a putut demonstra, rosti Peter.

Am închis ochii.

— Cel puţin Marie este dincolo de orice bănuială, spuse Knud Tåsing din stânga mea. Obiectivul ei a fost în tot acest timp să descopere totul.

— Da… poate, spuse Asger absent.

Apoi jurnalistul schimbă brusc subiectul:

— Nu m-aţi întrebat ce scria în ziarul pe care Eva Bjergstrand îl găsise pe banca din Adelaide, acela cu articolul care fusese atât de supărător încât se hotărâse să îi scrie Magnei.

Am deschis din nou ochii.

Savura situaţia ca un vânător cu prada lui proaspăt ucisă, în faţa celorlalţi vânători care stăteau în poiană, cu mâinile goale. Încercasem şi eu să caut articolul la care se referea Eva şi făcusem cercetări, fără succes, printr-o serie de cotidiene naţionale.

Toată lumea îl privea în tăcere, aşteptând.

— A fost un singur ziar în care am găsit o poveste care ar fi putut s-

o intereseze, într-o oarecare măsură, spuse el. Şi anume, ziarul pentru care lucrez – în acel moment, încă ziar guvernamental… Plescăi mulţumit din limbă. Cum a ajuns această fiţuică pe o bancă din Adelaide, habar n-am – dar există întotdeauna minuni.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

— La data de 7 aprilie a avut loc în Copenhaga, mai exact la biserica Holmen, o căsătorie discretă. Cel mai influent funcţionar al Ministerului de Interne, care la scurt timp după aceea a fost redenumit Ministerul de Stat, s-a căsătorit cu iubita sa cu care avea o relaţie de mai mult timp. Knud Tåsing luă o pauză şi continuă când tăcerea deveni aproape de nesuportat. Şeful de personal, *Orla Pil Berntsen* s-a căsătorit cu *Lucilla Morales,* născută în Havana, Cuba… Zâmbi afectat, ca şi cum s-ar fi amuzat pe seama constelaţiei groteşti a soţilor. Şi la ceremonia căsătoriei a fost prezent nici mai mult, nici mai puţin decât ministrul de interne de la acea vreme, prietenul şi binefăcătorul nostru – şi vechiul protector al orfelinatului Kongslund, Ole Almind-Enevold.

Tåsing tăcu timp de câteva secunde, tuşi scurt şi trase concluzia.

— Au fost toţi trei împreună – umăr la umăr – în ziarul meu. Nu mai era nimeni în fotografie în afară de ei.

Informaţiile se revărsară ca o undă de şoc în jurul mesei.

Fiecare dintre cei prezenţi înţelesese ce însemna asta. În cazul în care conţinutul scrisorii plină de resentimente trimisă de Eva Bjergstrand era de încredere, nu exista o altă interpretare posibilă, decât cea pe care o găsise Knud Tåsing, cu munca lui excelentă de detectiv: umbra din viaţa tinerei, bărbatul care mai întâi o lăsase însărcinată şi apoi o făcuse să îşi dea copilul şi să dispară pentru totdeauna, să piară, nu era nimeni altul decât cel care promova, în toate contextele, moralitatea şi caritatea, în special drepturile nelimitate ale copiilor mici, înainte şi după naştere…

…ministrul de stat al ţării. Ole Almind-Enevold.

Dacă dădeai crezare cuvintelor Evei, cel mai popular politician al ţării, la începutul carierei sale, lăsase însărcinată o fată foarte tânără – culmea, într-o închisoare – şi apoi înlăturase toate obstacolele din cale pentru a acoperi scandalul. După ce ea a adus copilul pe lume, un băieţel, acesta a fost îndepărtat imediat, iar ea a fost scoasă din ţară în mare secret. Din întreaga afacere rămăsese, din cauza unei erori simple, dar fatale, o singură urmă mica, uitată de decenii întregi şi ascunsă într-o cutie de la Protecţia copilului – numele băiatului…

…*John Bjergstrand.*

Am rămas timp de câteva minute fără să spunem nimic. Prin urmare, nu trebuia să ne mire că Almind-Enevold – dacă povestea era adevărată – îşi luase atâtea măsuri disperate de precauţie în această perioadă. Fără martori din trecut – în primul rând băiatul însuşi – povestea ar fi trecut drept pură fantezie, o plăsmuire a instigării

bolnave a mass-mediei şi a unei opoziţii însetate de sânge. Cu toate acestea, dacă băiatul ieşea la iveală şi făcea un simplu test ADN, pe care un om în poziţia şi cu moralitatea sa cu greu îl putea refuza, atunci adevărul ar fi ieşit la lumină – şi chiar mai repede decât Vrăjitorul ar putea şopti „nu comentez”. Toate acestea arătau cu degetul spre Almind-Enevold. Unul dintre copiii Magnei avea o origine specială: o mamă arestată pentru crimă, în timp ce tatăl era, în acel moment, la începutul ascensiunii sale constante spre cea mai înaltă funcţie din stat. Dacă această poveste ar fi ieşit din cripta trecutului – pentru că un jurnalist precum Knud Tåsing o scosese la iveală, acest lucru l-ar fi costat regat pe ministrul de stat. Probabil că ar fi iniţiat chiar investigaţia poliţiei cu privire la moartea Magnei, de îndată ce ar fi apărut şi cel mai mic indiciu pentru un posibil motiv de crimă.

În momentul de faţă, nu era mai mult decât o teorie distructivă. Erau încă prea multe piste necercetate, iar jurnalistul care făcuse, deja, o dată în viaţa lui, o greşeală devastatoare, ştia asta mai bine decât oricine altcineva. Simţeam cum frica începea să mă cuprindă. Erau mai multe în joc decât ne-am fi putut imagina până acum câteva minute. Aperitivele servite de asistentă stăteau neatinse pe masă, în faţa noastră. Nu aveau să fie consumate.

— Este complicat, pentru că nu avem scrisoarea pe care Eva dorea să i-o trimită copilului ei, dar apoi s-a răzgândit, spuse Asger.

M-am uitat în jos şi nu am spus nimic.

Susanne Ingemann încercă să rostească, cu vocea scăzută, ceea ce era în mintea tuturor, dar nu erau în stare să pună în cuvinte.

— Dacă Ole este, de fapt, tatăl… atunci el ar fi avut şi un motiv… Se opri pentru o clipă, de parcă nu ar fi vrut să trezească demonii care se ascundeau în gândurile ei. Vreau să spun… femeia de pe plajă… Se opri din nou, ciudat de palidă, ca şi cum nu se simţea confortabil în propria piele. Almind-Enevold şi Carl Malle…

Knud Tåsing clătină încet din cap.

— Poate. Poate nu. Am mai aflat ceva la ambasadă. Doi angajaţi de la firma de securitate a lui Carl Malle au primit, la câteva zile de la moartea Magnei, viză de intrare în Australia. Desigur, secretara ambasadei nu avea voie să spună, dar a făcut-o oricum. A doua zi am sunat la firma lui Malle, m-am dat drept reprezentant al Ministerului de Stat şi am întrebat secretara dacă cei doi bărbaţi s-au întors din Adelaide… Privi pe deasupra fiordului, de parcă ar fi căutat răspunsul în valurile de pe coasta suedeză. Mi-a răspuns negativ.

— Dacă Ole sau Carl ar fi ştiut ceva… sau dacă s-ar fi aflat în spatele poveştii… Peter Trøst ezită… Ar fi trebuit să ştie şi că Eva Bjergstrand este moartă.

Astronomul dădu aprobator din cap.

— Este ilogic să o caute în Australia, dacă ştiau că a venit în 2001

în Danemarca şi că nu s-a mai întors. De ce şi-ar fi trimis Carl Malle acolo doi dintre oamenii lui? De fapt, pentru această întrebare bună nu există decât un răspuns evident…

— Da, rosti Peter… Nu ştiau.

— Poate că şi ei se află în căutarea pachetului pe care Magna l-a trimis înainte să moară, declară Knud Tåsing.

Asger Christoffersen nu spunea nimic. În cea mai mare a timpul el o fixa pe Susanne cu privirea. Eram sigură că încă o iubea.

— Sau, rosti Asger extrem de lent, există mai multe lucruri între cer şi Pământ decât ne putem imagina în visele noastre cele mai îndrăzneţe. Un singur lucru este sigur. Trebuie să obţinem informaţii despre mamele noastre naturale – cine sunt şi de unde au venit, pentru a afla dacă una din ele a fost Eva Bjergstrand. Se opri pentru o clipă. Bineînţeles, acest lucru este valabil şi pentru Orla, Severin şi Nils. Fiecare dintre noi va trebui să le adreseze părinţilor săi adoptivi câteva întrebări incomode… Ce ştiau, de fapt, despre trecutul nostru? Ce le-a povestit Magna? Trebuie să cerem să vedem documentele care li s-au înmânat la adoptarea noastră, în cazul în care acestea încă mai există…

Mi-am putut da seama la ce se gândeau Peter şi Susanne în timpul discursului lui Asger. Pentru el era simplu – ştia unde trebuie să caute şi nu mai avea nimic de pierdut.

În acea noapte l-am visat pe Nils Jensen.

Stătea în lumina lunii, în sufragerie, lângă tatăl său, paznicul de noapte al cimitirului Assistens, şi asculta povestea fantastică a copilului care fusese exilat adânc în măruntaiele pământului, pentru că băgase pâinea părinţilor săi în noroi, pentru a nu-şi murdări pantofii. Acest copil îşi pierduse, din cauza ignoranţei lui, orice drept la lumină şi la viaţă, la păsările cerului, asta învăţaseră toţi copiii.

Bătrânul paznic de noapte nu îi spusese fiului său nici măcar un cuvânt despre trecutul lui sau despre minunea prin care o familie săracă primise acceptul pentru una dintre cele mai căutate adopţii, în condiţiile în care acestea erau rezervate numai pentru familiile înstărite. Şi Nils nu fusese niciodată suspicios. Nu îl purta pe Satana pe umerii săi, care să-i şoptească adevăruri la ureche. Acum, el era blocat într-un vis, cu privirea pâlpâitoare.

Nils Jensen repetă întrebarea:

— Cine m-a născut?

În visul meu, paznicul de noapte şi fiul său erau singuri. Stăteau acolo o lungă perioadă de timp şi nu spuneau nimic.

— Cine sunt părinţii mei? întreba Nils din nou.

Cu greu puteam înţelege răspunsul bătrânului.

— Am ascuns certificatul tău de botez în toţi aceşti ani. Mi-au spus

că ar trebui să-i dau foc, dar eu l-am ascuns.

Cu un gest prin care îşi cerea scuze, dar şi sfidător, în acelaşi timp, el întinse mâna spre băiatul lui.

Pentru o clipă, orice mişcare din cameră îngheţă şi, pentru o fracţiune de secundă, am crezut că aşa va rămâne pentru totdeauna.

Dar apoi Nils luă mâna tatălui său şi eu am început să plâng, pentru că asta trebuia să însemne că băiatul nu avea să fie pierdut pentru totdeauna în întuneric. Poate că autorul basmului schimbase, astfel, finalul unei poveşti…

Mai târziu, în noapte, m-am trezit şi am ascultat, în întuneric, respiraţiile copiilor din casă. Nu puteam să nu mă gândesc la toţi copiii care, în decursul unei jumătăţi de secol, dormiseră în aceste camere. Din când în când încerc să îmi amintesc toate figurile, deşi ştiu foarte bine că numai Magna avea această capacitate.

Asger se retrăsese în vechiul apartament al Gerdei Jensen, din turnul de sud. Un pic mai departe, pe acelaşi coridor de la etaj, dormea Susanne Ingemann. Prezenţa lor sub acelaşi acoperiş trezea în mine un vag sentiment de triumf.

Încă de când Magna mă instalase în camera regelui – ca o reamintire a caracterului incomplet şi al degradării, în căminul lui, de altfel, complet simetric, am aşteptat acest moment.

M-am gândit la cei care acum se întorseseră – şi am zâmbit. Niciodată n-am mai zâmbit astfel.

Mă întreb dacă adultul Asger deţine, încă, acea puritate cerească cu care nu mulţi oameni se pot lăuda. Orla, nu, Susanne, nu, nici Nils şi Peter, nici măcar Severin, care s-a sacrificat pentru sufletele hărţuite din această lume şi care a ajutat atât de mulţi oameni – şi nici eu. Niciunul dintre noi nu a avut vreodată o astfel de puritate.

Şi Asger?

— Crezi că ne suspectează el… sau altcineva, în mod special? am întrebat-o, după ce i-am făcut patul în camera din turn.

Susanne se oprise în faţa camerei regelui.

— Cum i-ai găsit atunci pe părinţii lui? mă întrebă.

Ea stăpânea, de asemenea, şi talentul de a schimba subiectul.

M-am tras înapoi, în tocul uşii, până când de-abia ne mai puteam vedea în întuneric. Doar lampa din susul scărilor mai dădea un pic de lumină. Trecuse mult timp de când mă urmase ultima dată în camera regelui.

— Am crezut că toate informaţiile despre părinţii lui naturali au fost eliminate din dosarele copiilor din Camera elefanţilor, spuse ea.

Nu am răspuns.

— Înseamnă că mai există încă? întrebă.

Am fugit înapoi în camera mea şi am închis uşa, în timp ce

cuvintele mele mincinoase rămaseră agăţate de mine în întuneric, ca nişte planete mici, strălucitoare.

— Nu îmi mai aduc aminte, am spus.

În acel moment, ştiam un singur lucru. O iubeam dintotdeauna. Susanne Ingemann era făcută dintr-un material pe care şi bărbaţii, şi femeile îl iubeau, în aceeaşi măsură. Intangibil.

26
FATA OARBĂ

22 IUNIE 2008

O persoană poate fi ucisă în mai multe moduri. De exemplu, făcând ca totul să pară un accident şi nimeni să nu-şi dea seama de realitate. Micile impulsuri, care aproape întotdeauna sunt lucrarea unui destin diabolic, mă interesau încă de atunci.

Dar pentru un băiat ca Asger, mâna din exterior fusese numai o umbră pe sufletul lui. Invizibilă pentru el, după cum s-a întâmplat.

În privirea prim-ministrului se citea uimirea care îi afectează pe toţi oamenii, atunci când moartea le blochează brusc drumul – deşi exact această întâlnire era singurul lucru sigur din viaţa lui.

Toate semnele de despărţire erau prezente. Domnia lui mai putea dura numai câteva zile, iar Ole Almind-Enevold nu mai făcea nimic pentru a ascunde acest adevăr.

— Totul este pregătit – lucrurile se vor derula aşa cum îţi doreşti, îi spuse solemn şefului muribund al guvernului.

Vorbea atât despre moartea iminentă a şefului său, cât şi despre propria ascensiune în poziţia cea mai înaltă din stat.

— Bine.

În faţa morţii, prim-ministrul îşi dăduse batista deoparte, tuşind o dată în faţa lui Ole Almind-Enevold, fără niciun fel de protecţie. Nu îşi putuse abţine această provocare puternică, fără precedent.

Almind-Enevold ar fi dorit să urce rapid pe tron, dar nu îndrăznea să îl conteste pe omul care avea curajul să sfideze, atât de evident, chiar şi moartea.

— Avem sub control… treaba asta cu tamilul?

Simpla utilizare a cuvântului interzis arăta cât de aproape era şeful de marginea prăpastiei.

— Da, răspunse ministrul de stat, în timp ce cu gândul era la afacerea Kongslund.

Carl Malle îi vizitase pe părinţii adoptivi ai lui Asger Christoffersen, în Århus, şi îi chestionase, într-o seară, cu privire la trecutul lui Asger şi la contactul lor cu Magna. Dar cei doi nu ştiau nimic.

Carl Malle îi informase pe ministru şi pe Orla Berntsen despre eşecul său, în timp ce fântâna din grădină îşi arunca picăturile din cristal galben-verzui atât de sus, încât Musca, aducând cafeaua, fusese distrasă pentru un scurt moment şi îşi aruncase ochii strălucitori, închişi la culoare, pe fereastră.

— Cum stă treaba cu medicii de la sanatoriul de pe coastă… Poate

că este ceva de găsit pe acolo? La acea vreme, trebuie să fi luat toate probele biologice imaginabile? puse ministrul de stat întrebarea logică. Carl Malle întârzie cu răspunsul, până când Musca părăsi camera.

— Nu este nimic de aflat, spuse. Am mai fost o dată acolo, mai demult. Nu au găsit-o niciodată pe mama naturală. Dar mai este ceva… Carl Malle se mişca neliniştit. Tatăl lui mi-a povestit că, odată, Asger a dispărut timp de patru zile. El a susţinut că fusese la un festival în Zealand, dar mai târziu, unul dintre prietenii săi l-a trădat, spunând că nu a fost niciodată acolo. Şi cu puţin înainte de aceste patru zile, Asger a vorbit cu Marie… Carl Malle clătină din cap, de parcă ar fi vrut să sublinieze această descoperire uimitoare în mod special. Tatăl său a surprins conversaţia dintre cei doi.

Făcu o mică pauză dramatică, iar ministrul se aplecă în faţă.

— El crede că, în aceste zile, Asger şi-a căutat părinţii naturali…

Cele mai bune case sunt cele situate pe apă, obişnuia Magna să spună. Acelaşi lucru se poate spune şi despre spitale. Cele mai multe se află în interiorul sau în mijlocul marilor oraşe. Nu era şi cazul sanatoriului de pe coastă, care se afla, de unul singur, direct în fiord.

În decembrie 1972, Susanne nu îl mai văzuse pe Asger deja de trei luni. La acea vreme, ziarele erau pline de articole despre războiul din Vietnam, despre bombardamentele americane şi despre cuvintele dojenitoare, doritoare de pace, ale noului prim-ministru, care înainte fusese un muncitor foarte normal, dar acum trebuia să conducă Danemarca în Comunitatea Europeană. În timp ce lumea fierbea, Europa trebuia să fie unită pentru a putea exista pe termen lung.

— La ce bun! şopteau asistentele cu bonetele albe ca zăpada. La fel ca majoritatea oamenilor devotaţi, în primul rând au încredere în propria voinţă – şi se tem de voinţa altora.

În una din ultimele zile ale lunii iunie, Asger auzi paşi afară, pe coridor, şi îşi smulse, fără tragere de inimă, privirea de la fiord şi de la cer. De luni de zile, asculta paşii care ar fi putut-o aduce pe Susanne înapoi la el, dar ea nu venea şi acum ştia că nu Susanne era cea care se apropia, cu excepţia cazului în care ar fi mers, brusc, în baston.

Toc, toc, toc, se auzea. Ca cineva care ar fi trecut cu un băţ peste lambriurile din lemn.

Se ridică din pat şi privi spre uşă.

O fată oarbă – trebuie să fi fost apropiată de vârsta lui – intrase hotărâtă în camera lui Asger şi căuta cu bastonul prin cameră, până când, în cele din urmă, găsi un scaun lângă patul lui Asger. Era cu adevărat impresionant. Rămase nemişcată pentru o clipă. Era tunsă „castron” şi avea nişte trăsături exotice, iar unul din umeri era un pic mai înalt decât celălalt. Şi figura îi era un pic deformată, în timp ce îl

privea prin două lentile uşor decalate.

Asger fusese atât de impresionat de mersul ei până aproape de poala lui, încât îşi ţinu respiraţia timp de cinci secunde, înainte să o întrebe, în cele din urmă:

— Cine eşti?

Răspunse chiar înainte ca el să fi terminat întrebarea, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta:

— Merg la o şcoală pentru nevăzători din peninsulă şi locuiesc acolo.

Gura ei mică se strânse într-o floare perfectă, care sorbea sucul din cuvinte şi aştepta mai mult. Apoi îşi îndreptă privirea spre el, fără a-l vedea, deşi el se simţea urmărit de ea.

Poate că uneia dintre asistente i se făcuse milă de el şi o rugase să vină.

— Chiar eşti oarbă? o întrebă.

Ea nu răspunse.

— Cum te cheamă? o întrebă şi se uită curios la ochii ei orbi.

— Inger, răspunse ea, care sună aproape ca Inggir, din cauza micului ei defect de vorbire.

— Vrei să auzi o poveste? o întrebă.

Dintr-odată, mâna ei stângă prinse viaţă. Pipăia în jur. Apoi, el simţi cinci degete pe antebraţ, iar ea se ghemui, ca o minge mică, pe scaunul Susannei.

El îi citi primul capitol din cartea lui Carl Sagan, despre studiul vieţii din spaţiu – şi când termină, ea se ridică în picioare, bătu ritmic cu băţul în podea, în faţa lui, apoi dispăru fără niciun cuvânt.

Câteva săptămâni mai târziu, ea se întoarse, iar Asger îi povestea, spre bucuria lui, teoriile sale, în timpul vizitelor de câteva ore.

— Oamenii de ştiinţă precum Niels Bohr ne-au arătat că traiectoriile electronilor dintr-un atom nu pot fi prevăzute. De îndată ce se apropie, se deplasează complet aleatoriu – asta înseamnă că nimic din lumea asta nu este şi nu rămâne aşa cum credem noi… spuse el.

Ea stătea acolo, cu bastonul prins între picioare şi îl asculta şi, deodată, el îşi dădu seama cât de bine se simţeau împreună.

În luna ianuarie, începu exerciţiile pentru piciorul său sănătos, de aceea trebuia să meargă în cârje o oră pe zi. O dată s-au plimbat împreună şi după aceea el i-a citit, în timp ce ea, ca întotdeauna, îl asculta concentrată.

— Unde este, de fapt, casa ta? a întrebat-o.

— Pe apă, răspunsese ea.

— Îţi place să locuieşti pe apă?

— Da, veni replica. Cele mai bune case sunt cele situate pe apă.

Răspunsul i se păru oarecum ciudat şi chiar un pic înfricoşător. Chiar şi cu foarte multă bunăvoinţă, nu putea pretinde că părinţii săi

din Århus aveau casa pe apă.

— În curând mă duc acasă, spuse el.

Ea nu-i răspunse.

Cu trei zile înainte ca el să fie externat din sanatoriu, auzi paşii un pic mai devreme decât de obicei – *toc, toc, toc.* În mâna ei liberă ţinea un mic pachet, pe care i-l întinse după ce se aşeză pe scaun.

El desfăcu pachetul şi se uită la conţinut. Într-o cutie mică, albă, era culcată o broască uscată, cu ochii bulbucaţi. Corpul era umplut cu iarbă uscată şi cu frunze. Arăta ca şi cum gâtul animalului fusese rupt. Pentru o clipă, simţi furnicături pe pielea piciorului bolnav, iar pe braţe i se făcu pielea de găină, dar din fericire ea nu putea vedea.

— O broască… spuse. Mulţumesc, mulţumesc frumos!

Se întrebă cum reuşise o fată oarbă să prindă o broască şi apoi îşi imagină cum fusese omorât animalul, cu o strânsoare brutală în jurul gâtului. Impresionant. Privirea îi rămase aţintită pe degetele subţiri, maronii.

— Ai auzit vreodată ceva despre *galaxia Andromeda?*

Părea să nu fi auzit întrebarea lui.

Dar asta nu îl deranja pe Asger, pentru că el iubea galaxia Andromeda. Era suficient numai sunetul cuvintelor!

— Galaxia Andromeda este o galaxie vecină cu Calea Lactee. Noaptea se poate vedea clar… spuse şi îi apucă mâna impulsiv. Pielea ei se simţea la fel de rece şi de uscată precum cea a broaştei, dar nu voia să-i dea drumul. Mă uit noaptea la Andromeda prin *telescopul* meu, îţi pot spune că este, într-adevăr, o privelişte uimitoare.

Mâna ei rămase nemişcată sub a lui.

— Acolo unde locuiesc eu avem un Observator. Ţi-l arăt cu plăcere, dacă vrei.

Îşi trase mâna şi se ridică încet. Degetele i se înfăşurară în jurul mânerului bastonului, iar încheieturile i se albiră. Apoi se ridică în picioare şi se duse spre uşă. Nu fusese niciodată părăsit de cineva atât de repede.

În ultimul moment, ea se întoarse spre el şi îl privi, iar el aşteptă cuvintele de adio. Ştia, instinctiv, că nu se vor mai revedea vreodată.

— Am văzut Venus deasupra insulei Hven, spuse şi plecă.

El plânse trei nopţi la rând, în timp ce copiii ceilalţi dormeau, fără să ştie din ce motiv. Creaturile pe care le atrăgea erau, ca şi cum asta ar fi fost posibil, mai ciudate şi mai singuratice decât el. Era, într-adevăr, o trăsătură esenţială a destinului. Nu de puţine ori avusese sentimentul că trăia în lumi paralele, aşa cum descria excentricul fizician David Deutsch mai târziu. Deutsch susţinea că nu există o realitate unică, fixată şi, de aceea, trebuie să învăţăm abilitatea de a face un pas în lateral, într-un univers nou, la momentul potrivit.

Dar acest vis era, bineînţeles, la fel de intangibil ca dragostea pe

care o întâlnise.

În decembrie 1973, sonda spaţială americană *Pioneer 10* trecu de Jupiter, cea mai mare planetă din sistemul solar, iar nava spaţială cu mesajul omenirii către alte forme de viaţă urma acum calea care avea să o ducă dincolo de sistemul nostru solar şi prin spaţiu.

— Carl Sagan a descoperit asta, spuse Asger la cină, după ce se întorsese acasă, în Højbjerg.

Părinţii lui clătinară din cap şi priviră în depărtare, astfel încât să nu fie nevoiţi să îl privească.

Îndelungata perioadă de spitalizare nu adusese modificări majore în această relaţie – cu excepţia faptul că, acum, Asger nu mai era singur în interesul său pentru spaţiul cosmic. Avea un prieten nou care locuia în Observatorul Ole Rømer, aflat la capătul străzii lui Asger, pe un deal acoperit cu iarbă. Mama lui Ejnar murise la naştere, iar tatăl lui, directorul Observatorului, se căsătorise cu una dintre studentele lui, în numele ştiinţei, iar acum aceasta putea avea grijă de fiul său, în timp ce el stătea cu ochii pe stele. Zona de vest a construcţiei era dominată de două cupole impresionante, care găzduiau cele două telescoape enorme Cassegrain. În timpul zilei, cele două cupole păreau a fi nişte căşti argintii, purtate de un uriaş. Întregul ţinut arăta extrem de misterios.

Noul prieten al lui Asger se înrudea de departe cu astronomul Peder Horrebow, care studiase cu Ole Rømer însuşi.

De la descoperirea Big Bangului de către doi oameni de ştiinţă, tatăl lui Ejnar – urmaşul astronomului Fred Hoyle, în opinia căruia universul era static şi în echilibru, iar Big Bangul, o simplă lumină albastră – stătea cocoşat sub cupole şi se holba în întuneric, de parcă ar fi sperat că o nouă descoperire epocală va apărea de nicăieri şi l-ar fi mântuit pe el şi pe Hoyle şi va susţine din nou imutabilitatea Universului. În toţi aceşti ani, Ejnar fusese discipolul cel mai fidel al tatălui său şi, în esenţă, exact asta îi lega pe cei doi băieţi. Se învârteau constant în jurul aceluiaşi subiect, pentru care aveau puncte de vedere diferite: *Lumea a avut sau nu un început?*

— Lumea a început cu Big Bangul! spunea Asger cu entuziasm.

— Nu, protesta Ejnar sfidător. Universul a existat dintotdeauna şi dimensiunile lui sunt invariabile.

— Crezi în OZN-uri? a întrebat Asger într-o zi, încercând să caute un subiect care ar fi putut pune capăt divergenţelor dintre ei.

— Dacă există, au fost întotdeauna acolo – şi atunci, unde sunt? răspunsese Ejnar arogant, în timp ce se uita în jurul lui, întrebător.

Faptul că iubirea şi pasiunea lui Ejnar pentru cauza lui erau atât de mari şi de infinite ca universul fără limite al lui Hoyle Asger l-a observat de-abia atunci când era prea târziu.

Ca astronomul Craig Watson, care acum o sută de ani săpase o groapă adâncă în pământ, pentru a putea observa mai bine întunericul cerului, cei doi băieţi săpară o groapă în sudul oraşului, spre plaja Moesgård, în pădure. Când au terminat, se priviră şi coborâră pe o scară făcută chiar de ei, fără să-şi dea seama că soarta era întotdeauna alături de ei.

În prima noapte petrecută sub stele, Asger îi spuse lui Ejnar, fără să se gândească:

— În toate timpurile, ştiinţa a crezut că totul a fost descoperit şi înregistrat… la fel ca tatăl tău şi Hoyle, cu *teoria Steady-State*… De fapt, nu este nimic nou.

Ejnar se mişcă în întuneric.

— Vrei să spui că tatăl meu este prost?

— Nu, dar se ţine cu dinţii de ceva ce este învechit… Tu nu ar trebui să faci asta…

— Dar dacă are dreptate? se auzi vocea lui Ejnar din beznă.

— Nu are. Nu este adevărat ceea ce susţine el. Spaţiul se extinde în continuare. Toate pornesc de la Big Bang. Între timp, toţi au aflat asta.

În acel moment, pe faţa ovală a lui Ejnar apăru o expresie incomensurabil de tristă – dar în întunericul din groapă, Asger nu o putuse vedea, bineînţeles, de aceea continuă:

— Tatăl tău visează să dea timpul înapoi… Se opri, până când cuvintele, ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, se rostogoliră pe buze… *până la momentul dinaintea naşterii tale.*

Stăteau în întuneric şi se uitau unul la altul. Înainte de naşterea lui Ejnar, Universul era perfect echilibrat, indiferent de locul din care îl privea profesorul. Astfel, teoria vieţii sale era valabilă, iar femeia care avea să moară la naştere ar fi fost, încă, lângă el. Se simţea liber, plin de forţă şi energie, dar pierduse totul odată cu apariţia lui Ejnar şi cu noua viziune astronomică.

Asger auzi şuieratul nervos al prietenului său, în întuneric.

— Chiar nu mai am niciun chef să mai stau ghemuit aici, cu tine, în groapa asta.

Atât de simplu poate fi exprimat un dezacord ştiinţific, într-o gaură la patru metri sub pământ.

După câteva secunde, Ejnar urcă la suprafaţă şi dispăru. Din acea zi, cei doi nu au mai fost văzuţi împreună. Groapa din pădure rămăsese goală, iar navele spaţiale extraterestre – dacă existaseră vreodată – îşi porniră rachetele şi dispărură cu treburile nerezolvate, în zona de vest a plajei Moesgård. După ruptura dintre ei, Asger petrecu singur câteva luni. În această perioadă, părinţii săi îl duseră la orfelinatul din Zealand, pentru a-i arăta locul său de origine. Dar vizita păru să nu aibă niciun efect asupra lui.

Dar apoi, într-o sâmbătă dimineaţă, când nu era nimeni în

sufragerie, el se duse la telefonul care se afla pe pervazul ferestrei şi formă numărul pe care îl purta de atâta vreme în buzunarul pantalonilor, scris pe o bucată de hârtie.

— Sunt Inger Marie Ladegaard.

Răspunsese încet, dar clar.

— Al…? mai zise ea apoi ea.

— Sunt Asger Dan Christoffersen, răspunse şi el.

— Tu eşti cel care a fost aici cu părinţii săi, nu-i aşa? Cu părinţii săi adoptivi.

— Da, exact. Se opri pentru o clipă. Vocea prietenoasă a Mariei îl intimida. Mă întrebam…

Ezită din nou.

Se auzea respirând liniştită la telefon, dar nu spunea nimic.

El îşi drese glasul şi respiră adânc.

— Nu ai voie să spui asta nimănui… absolut nimănui… Aş vrea să iau legătura cu părinţii mei adevăraţi. Vreau să ştiu unde locuiesc şi ce fac.

— Dar este devreme.

— Devreme?

— Da, cei mai mulţi sună de-abia la douăzeci sau la treizeci de ani…

Rostise foarte încet acest mesaj ciudat, iar el nu ştia ce ar fi trebuit să răspundă.

— Mulţi adulţi simt nevoia să facă asta, spuse ea.

În continuare el nu spunea nimic.

— Să văd ce pot să fac, îi spuse.

În fundal, cineva o strigă pe nume.

— Dă-mi numele părinţilor tăi adoptivi şi numărul tău de telefon, apoi te sun eu înapoi.

Era pregătit să aştepte mai multe zile răspunsul ei, dar o oră mai târziu telefonul sună.

— Bună. A trebuit să aştept să rămân singură, spuse ea.

El simţi inima bătându-i tare.

— Ai ceva de scris?

Vocea îi era atât de liniştită, de parcă ar fi transmis astfel de mesaje în fiecare săptămână, cu toate acestea lui i se păru că aude un sâsâit slab.

Aşeză receptorul pe masă. Pe fereastră îi văzu pe părinţii lui lucrând în grădină. Tatăl lui trebăluia la căsuţa pentru păsări, în care mama sa punea în fiecare dimineaţă firimituri de pâine şi seminţe de floarea soarelui… *mama ta şi cu mine*… Bătea ultimul cui în crucea de lemn pentru micuţul acoperiş, care proteja zona cu mâncare împotriva ploii şi a zăpezii – şi zâmbea mulţumit.

Ce uşurare.

— Da, am tot ce îmi trebuie, rosti el în receptor.

— Mama ta… adică mama ta adevărată… avem numai numele ei… Se numeşte Else Margarethe Jensen. La naşterea ta, locuia în Nørrebro, Copenhaga… pe Fiskergade nr. 5. Restul va trebui să îl afli singur.

— Restul?

— Da, trebuie să te duci la Biroul de Evidenţă a Populaţiei. Ei o pot găsi – durează numai câteva secunde – cu condiţia să mai fie în viaţă.

— Mulţumesc.

Asger închise ochii şi văzu în faţa lui o femeie tânără, frumoasă, cu prenumele Else Margarethe.

— Cu cine vorbeşti?

Tatăl lui stătea în spatele umărului său drept.

Asger tresări şi înşfăcă biletul cu numele mamei sale naturale.

— Acum pare că te deranjează pe tine cineva? Vocea Mariei suna ca şi cum ar fi zâmbit. Spune-le părinţilor tăi că ar trebui să le pese mai mult de *tine* decât de *grădină.*

Apoi închise.

Era prea şocat de prezenţa lui Ingolf pentru a-şi da seama că ea ştia despre ocupaţia preferată a părinţilor săi. Chiar prinseseră rădăcini în grădină.

— Else Margarethe, cine este? Tatăl său încă stătea în spatele lui. Ţinea ciocanul în mână şi descifra cu greu numele de pe hârtie. Apoi spuse brusc: Haide afară. Mă poţi ajuta să repar găurile din furtunul de grădină, arată ca o sită. Am reparat deja casa păsărilor, mama ta îşi poate răsfăţa din nou păsările.

Râse tare şi ieşi din cameră.

Asger îl urmă, de odată extraordinar de uşurat că bărbatul din grădină nu era tatăl lui natural.

Îi lăsă să creadă că plecase cu doi prieteni la un festival rock din Roskilde – iar Kristine şi Ingolf se bucurară de acest interes aproape pământesc.

Luă feribotul de la Århus la Kalundborg, iar de acolo merse mai departe cu trenul la Tollose. Era singur.

De la gară, rătăci pe drum în direcţia vest şi nici nu încercă să facă autostopul, pentru că voia să-şi atingă obiectivul de a fi cât se putea de discret. Potrivit Biroului de Evidenţă a Populaţiei, mama lui se mutase în satul Brorfelde în centrul insulei Zealand, la o mică fermă, undeva la cinci kilometri depărtare de celebrul observator cu acelaşi nume. Pentru băiatul de cincisprezece ani avea sens: dacă părinţii săi erau angajaţi în cadrul Observatorului, s-ar fi explicat pasiunea lui de-o viaţă pentru stele, totul ar fi fost uşor justificat biologic.

Ascuns în spatele unei crengi de copac extrem de joase, el putea

vedea ferma. Îşi scoase telescopul din rucsac. De ambele părţi ale şanţului se întindeau câmpuri de grâu şi putea vedea cu ochiul liber anumite detalii din curte: o veche fântână cu pereţi, cu un copac în mijloc, o roabă plină, de culoare roşie şi o bancă violet-albăstruie lângă uşa verde de la intrare. Scoase capacul telescopului şi focaliză cu grijă.

La scurt timp, pe scări apăru o femeie. În vizor văzu o figură ovală, de culoare închisă, cu riduri adânci – Asger nu se îndoi nici măcar o secundă că aceasta era mama lui. Mama lui naturală. A fost unul dintre cele mai ciudate, mai intime momente pe care le trăise vreodată şi îi mulţumi în tăcere Mariei pentru asta. Timp de trei zile privi silueta. O dată privi cadranul luminos şi apăsă un buton, prin care se afişa ora. Ea stătea nemişcată în centrul imaginii. Nu mai exista nimeni în lume în afară de ea. Oare ea îl putea vedea? Mai clipi o dată, brusc obiectivul păru să se aburească. La mare distanţă de el, umbra se mişcase. Uşa se închisese şi sunetul ajunse la el cu o jumătate de secundă întârziere.

Telescopul îi căzu din mâini.

Nu îl mai ridică.

La scurt timp după aceea, dormea profund, având deasupra bolta perfectă a cerului. O eternitate mai târziu, NASA pătrunse până la el, cu vocea calmă, pe care o cunoştea atât de bine… *do-you-copy?*… Era întins în apă, auzi rezervorul de oxigen fluierând şi simţi cum aerul îi invadează plămânii. Câteva minute mai târziu, orizontul reapăru. Crescuse dintr-un nor de puncte împrăştiate, pentru a deveni apoi banda albastră care îi ţinea lumea în echilibru. Scuipă câteva pietre şi scoase o mică aşchie din limbă.

Mai târziu stătea pe balustrada feribotului *Princesse Elizabeth* şi la tribord văzu alunecând Sanatoriul de pe coastă. Încă se simţea ciudat de singur pe lume, dar amurgul roşiatic de deasupra peninsulei îi dădea un sentiment fără precedent, de libertate în singurătatea lui. Observase, timp de trei zile, căsuţa în care mama lui intra şi din care ieşea, şi în cele din urmă NASA adusese capsula, în siguranţă, înapoi în atmosferă, până când aterizase în mare. Îşi fixă privirea pe umbrele întunecate ale pâlcurilor bine-cunoscute de arbori, din partea de est a sanatoriului. În mintea sa, încerca să îşi amintească figura Susannei, dar nu ea ieşi din umbră, ci fata oarbă, al cărei nume îl uitase de mult. Vântul care sufla peste fiord suna ca şi cum i-ar fi transmis un avertisment – dar ştia foarte bine cât de idiot era acest gând. După zilele petrecute în Brorfelde, era pur şi simplu obosit.

Fără niciun avertisment, se gândi brusc la Ejnar – pentru prima dată, la momentul în care se despărţiseră, în urmă cu doi ani, la groapa din pădure.

Se întoarse şi intră în bufet.

A doua zi, se aşeză la fereastra în Atlasvej şi îi privi pe cei doi oameni care, timp de cincisprezece ani, fuseseră părinţii lui. Se învârteau, ca întotdeauna, în jurul casei pentru păsări din grădină, vizibil mulţumiţi de reparaţiile făcute. Fereastra era întredeschisă şi o auzi pe Kristine spunându-i lui Ingolf:

— Asger nu are nicio idee cine a cântat la festival… Mama lui ştia că îl pierduse – doar că nu ştia de ce.

Strănută şi privi spre cer.

Câteva zile mai târziu, câţiva tineri danezi au mers în parcul Rebild Bakker, la sărbătorirea obţinerii independenţei americane, pe 4 iulie, iar imaginile de televiziune ciudate, cu indieni pe cai, i-au atras atenţia înapoi la lumea în care se născuse.

A doua zi, băiatul – căruia prietenii săi de aceeaşi vârstă îi dăduseră porecla OZN-Ejnar, a încercat să îl sune. Acest lucru s-a repetat în ziua următoare, dar Asger nu avea puterea să reia discuţiile lungi despre natura universului, după ce viaţa pe Pământ îşi făcuse loc atât de intempestiv în gândurile sale. Trebuia să îşi clarifice relaţia cu mama sa biologică, iar pentru Ejnar nu mai era loc, motiv pentru care îl respingea.

În 1980, când a început studiul astronomiei, şi Ejnar se afla printre studenţii specialităţii. Asger a crezut că era o coincidenţă. Era sigur că Ejnar renunţase la fascinaţia din copilărie pentru OZN-uri, dar şi la universitate se ferea din calea lui.

— Nu vrei să mai mergem la Moesgård şi să vedem dacă OZN-urile mai sunt acolo? întrebă Ejnar într-o zi, când se afla la cantină, oarecum ciudat, în faţa lui.

Se înroşise ca atunci când avuseseră cearta cu privire la natura universului.

Asger scutură, numai, din cap.

Ejnar încercă să profite de un ultim atu:

— Poate groapa din pământ încă este acolo. Nu vrei să verificăm?

Nu avea niciun rost.

Este de necrezut cum soarta ştie să îşi ţească iţele, invizibil şi cu măiestrie, în timp ce, în alte momente, acţionează atât de lent şi de indecis. Această constatare ar fi trebuit să fie noua filosofie de viaţă a lui Asger, după ce îşi respinsese vechiul prieten atât de necugetat. În preajma Anului Nou, Ejnar dispăru. Existau zvonuri că ar fi plecat cu o fată la Copenhaga; pe de altă parte, nimeni nu îl văzuse vreodată cu vreo fată.

L-au găsit la începutul lunii martie, în adâncul pădurii.

Un alergător trecuse pe lângă plaja Moesgård şi pe lângă depozitul de gheaţă, pentru a face un ocol larg pe micile poteci din pădure şi pe drumul de ţară spre Bellahage, când brusc, atenţia îi fusese atrasă de o

construcţie ciudată din lemn, care bloca drumul. Arăta ca un turn care ieşea din pământ. După numai câţiva paşi, îşi dădu seama că era o scară veche, uzată. Alergătorul rămase locului şi respiră adânc, în timp ce privi îndeaproape construcţia, în soarele dimineţii. Apoi observă gaura din pământ. Curios, mai făcu un pas, până când mirosul îl opri şi trebui să se întoarcă din nou. Îngrozit, chemă poliţia.

Câteva ore mai târziu, aceştia scoteau din groapă cadavrul pe jumătate descompus al lui Ejnar. Oasele albe ieşeau prin ţesuturile care, odată, fuseseră piele şi muşchi. La institut, toate discuţiile încetaseră, iar stelele se stinseseră sub plafonul planetariului, în timp ce seminarul fusese anulat. Nimeni nu ştia ce trebuie să spună. Asger îl cunoscuse cel mai bine. Dar Asger nu vorbea cu nimeni. Nici în ziua aceea, nici în altă zi.

Potrivit poliţiei, Ejnar coborâse în groapa din pădure unde se ghemuise şi privise stelele. Nu mai ieşise la suprafaţă. Alături de el se afla o carte a lui Fred Hoyle. *Norul negru.*

Poliţia confiscase cartea, fără a şti dacă aceasta avea ceva de-a face cu moartea tânărului. Poate că unul dintre inspectori citise cele 170 de pagini, înainte ca acest caz să fie clasat.

În biserică, Ejnar era întins într-un sicriu înconjurat de flori albe, galbene şi roşii – şi Asger, care participa la înmormântare, la fel ca restul institutului, îşi imagină cu groază cum globii oculari bulbucaţi se holbau, orbi, la capacul sicriului, la fel cum, înainte, aceştia erau îndreptaţi spre cer. Tatăl lui Ejnar stătea în primul rând şi îşi plângea singurul fiu, şi de teama sentimentului de triumf pe care Asger, spre groaza sa, îl avea în biserică, nu îndrăzni să se confrunte cu ochii înroşiţi ai profesorului. În acel moment, bătrânul trebuia să recunoască, o dată pentru totdeauna, că Universul nu era static şi nici nu a fost vreodată. În interiorul său, Asger se auzea ţinând prelegerea în faţa profesorului şi a fiului său pe care, de fapt, îi invidiase mereu pentru crezurile şi pentru loialitatea lor: *Voi vreţi ca Universul să fie static, pentru ca lumea să fie veşnică şi să nu aibă început sau sfârşit. Dar nu este aşa, lumea există într-un context. Am încercat să îi explic asta lui Ejnar, dar nu am reuşit să ajung la el.* Din primul rând de bănci al bisericii, tatăl lui Ejnar ridică privirea, de parcă ar fi auzit un zgomot pe care nu îl putea localiza.

Poliţiştii găsiseră în groapă o bucată murdară de hârtie, pe care era scris, în partea de sus, numele lui Asger. Numai câţiva inspectori şi Asger îl citiseră.

Ai avut dreptate, din această poziţie se poate vedea nebuloasa Andromeda, foarte clar. Chiar şi fără telescop. Aceasta a fost mereu nebuloasa ta. Astăzi străluceşte mai clar decât a strălucit vreodată.

În afara bisericii, Asger trecu pe lângă şirul lung de oameni care doreau să îşi exprime condoleanţele în faţa profesorului.

În acea vară, nu ar fi trebuit să se ducă la Brorfelde. Nu înţelegea de unde îi venise această înţelegere, dar ştia că era corectă, pentru că toate erau interconectate. Aceste cunoştinţe ale astronomilor sunt împărtăşite de bătrânii înţelepţi, dar nimeni nu ţinea cont de asta. Ejnar îl iubise pe Asger cu toată dragostea care se putea găsi în spaţiu – atât de simplu era.

Cred că în acea zi soarta era mai mult decât mulţumită.

— Trebuie să vă întoarceţi la ea, spuse Knud Tåsing cu un ton categoric.

Jurnalistul venise singur, fără Nils Jensen, şi Peter Trøst fusese nevoit să anuleze, pentru că nu putea pleca cu trei zile înainte de marele spectacol din Copenhaga.

Ca şi cu o zi înainte, gustarea rămăsese neatinsă. Toate secretele scoase la iveală îi loviseră în stomac pe cei prezenţi. În cele din urmă, două asistente medicale luaseră mâncarea înapoi.

Dacă povestea lui Asger Christoffersen despre Brorfelde, despre moarte şi despre trădare îl marcaseră în vreun fel pe Knud Tåsing, jurnalistul nu lăsă să se vadă nimic. Se întoarse spre astronom:

— Trebuie să o întrebaţi dacă, într-adevăr, în 1961 a dat un copil spre adopţie. Chiar mă uimeşte faptul că aţi putut, de unul singur, să vă găsiţi mama, fără nicio problemă, spuse el.

Mi-am ţinut respiraţia şi am sperat că, după atâţia ani, Asger uitase detaliile cele mai importante. Ne-am aşezat în camera din grădină. Afară ploua şi Susanne aprinsese cele trei lămpi care stăteau pe bufet.

— Aşa cum v-am spus deja, Marie a fost cea care a găsit numele pentru mine, spuse Asger. Sunt destul de sigur.

Cuvintele relevatoare mă făcură să îngheţ din nou – dar Knud Tåsing, din fericire, avea atenţia îndreptată asupra lui Asger şi nu observă. Astronomul părea să nu-şi dorească să se întoarcă la Brorfelde şi la amintirile sale întunecate.

— Pentru mine este suficient să ştiu cine este, rosti răspicat.

Nu era Eva Bjergstrand.

— Dar aici s-a întâmplat un eveniment pe care şi Kongslund, şi Ministerul de Stat încearcă să-l ascundă, de o jumătate de generaţie, spuse Knud Tåsing cu încăpăţânare.

Faţa lui slabă era cenuşie. Asger nu răspunse.

Susanne Ingemann stătea, ca de obicei, cu spatele la fereastră, pe vechea canapea din mahon. Îşi trăsese picioarele sub ea, ca o adolescentă şi se întoarse spre Knud.

— Poate că moartea Evei şi a Magnei chiar au fost accidente, spuse ea.

— Este remarcabil modul în care *mor* oamenii, de îndată ce vin în contact cu afacerea Kongslund, spuse sec jurnalistul.

— Da, iar dumneavoastră sunteţi cunoscut pentru că nu greşiţi niciodată.

Aluzia sarcastică la eroarea catastrofală a lui Knud Tåsing ateriză între noi cu o furie pe care, în mod normal, nu o asociam cu Susanne Ingemann. Şi era nedreaptă pentru că jurnalistul, din ce îmi dădeam seama, îşi investise toată energia în acest caz. În prima oră ne-a informat în legătură cu investigaţiile sale din diferite închisori, iar rezultatele obţinute fuseseră impresionante – chiar dacă nu ne priveau direct. Primise confirmarea că Eva Bjergstrand fusese deţinută în Horserod şi el găsise un paznic pensionar, care îl pusese în legătură cu un altul care, la rândul său, îl cunoştea pe altul. Una peste alta, prin sistemul său de radio-şanţ, găsise cinci paznici, dar răspunsurile fuseseră, din păcate, atât de lipsite de substanţă, încât chiar nu ne puteau ajuta. Până la urmă, problema era veche de patruzeci şi şapte de ani.

Al cincilea parcă îşi amintea de fată, pentru ca era atât de tânără – şi, de asemenea, din cauza amnistierii surprinzătoare. În schimb, nu ştia nimic despre sarcina ei şi nici ce vizitator s-ar fi interesat în mod special de ea. Knud Tåsing solicitase accesul la dosar, răsfoise toate documentele care se refereau la Horserad şi citise totul, până la ultimul cuvinţel, dar nu găsise nimic util. Dacă existaseră informaţii interesante, acestea fie fuseseră distruse, fie aruncate de persoanele care ţineau cu tot dinadinsul să păstreze secretul sarcinii şi naşterii.

— Au mai existat şi alte incidente aici, în Kongslund, care…? începu Asger Christoffersen.

— Care au fost misterioase în vreun fel? Susanne Ingemann dădu aprobator din cap. Cu o zi înainte, în timpul povestirii lui Asger, nu mă scăpase din ochi niciun moment. Eram, probabil, cea mai misterioasă din acest loc, de la răsturnarea regelui. Biroul Magnei a fost spart o dată, spuse ea. În acel moment a fost investigat *totul,* dar niciodată nu a fost clar ce căutau hoţii… Nu a fost furat nimic.

— Dacă cineva a căutat ceva aici, în Kongslund, trebuie să aflăm ce a căutat, spuse Knud Tåsing.

Lacrimile picurară pe mâinile mele. Bineînţeles că au căutat ceva – şi nu fusese numai o spargere la Kongslund, ci zece. Dar Magna dăduse instrucţiuni speciale ca vizitele misterioase să fie ignorate.

De fiecare dată, totul decurgea după acelaşi model: nu existau dovezi de intrare forţată la ferestre şi la uşi – părea că oaspeţii nepoftiţi intrau şi ieşeau după bunul lor plac. Întotdeauna veneau atunci când noi făceam vreo excursie la Copenhaga, unde ne plimbam prin zona pietonală, în perioada de glorie a Magnei, pentru a demonstra lumii că nu avea de ce să ne fie ruşine. Atunci când „oaspeţii” se întorceau acolo, toate dosarele şi fişierele erau trase de pe rafturi şi răsturnate pe podea. Procesul recurent, identic, avea ceva

demonstrativ. Magna fusese şocată de fiecare dată, dar nu o arătase niciodată. Se temea de reacţia autorităţilor, în cazul în care spargerile repetate de la orfelinat ar fi devenit publice. Şi, în cele din urmă, totul s-a terminat destul de brusc, în vara anului 1985.

— Este nevoie de multe pentru a o scoate din joc pe Magna, spuse Asger – de parcă ea ar fi trăit încă.

M-am ghemuit în scaunul meu şi de-abia dacă mă distingeam de la perete. Cel mai recent furt avusese loc în timpul carnavalului de Rusalii din Copenhaga şi, ca de obicei, vizita misterioasă stârnise la Kongslund o stare de agitaţie tăcută. În zilele următoare, Magna bătuse cu furie tulpinile plantelor şi zdrăngănise vazele şi cred că asistentele văzuseră în comportamentul ei teroarea pură. Dar eu, eu care fusesem crescută de ea şi legănată în braţele ei, am văzut altceva în mişcările ei violente de la masa cu flori – ceva ce eu puteam recunoaşte la fel de clar ca şi teama pe care o văzuseră asistentele.

Triumful.

Şi am înţeles instinctiv din ce cauză. Hoţii neobosiţi nu găsiseră ce căutau. Şi forţa cu care Magna tăia tijele florilor arăta nu numai furia, ci şi rezistenţa şi tenacitatea ei. Şi bucuria ei răutăcioasă.

Nu aveau să găsească nimic.

— Ce ar fi putut să caute? întrebă Asger cu vocea profundă.

— Hârtii, documente, spuse nedesluşit. Dacă veniseră să îl caute pe copil – în cazul în care cineva ar fi fost deja în căutarea lui, probabil că a avut acces la dosarele de la Protecţia copilului, exact ca noi acum…

— Gerda bănuia pe cineva? Sau Magna?

Asger Christoffersen o privi pe Susanne.

— Nu, răspunse ea.

— Dar de ce nu a mai fost nimeni aici… în toţi aceşti ani?

— Probabil că au renunţat.

Toată lumea se uita la mine. Intervenisem, după ore de tăcere, în discuţiile lor. Intervenţia mea fusese o surpriză totală, chiar şi pentru mine.

— Nu este evident? am încercat să îmi repar greşeala idioată cu o completare naivă. Dacă nu mai vin, asta nu poate însemna decât că au renunţat la planurile lor…

N-am mai spus nimic. Intervenţia mea prostească a pus capăt discuţiei.

27
COPIII DE LA KONGSLUND

24 IUNIE 2008

În acele zile, colapsul se acceleră. Efectele variau de la minister până la redacţia ziarului, sediul postului de televiziune şi până la Kongslund. Pentru niciunul dintre noi nu exista cale de întoarcere.

Magdalene îmi spusese odată că toţi copiii din Camera elefanţilor îşi însuşiseră, de mici, un limbaj pe care adulţii nu îl puteau auzi, deoarece exista numai într-un spaţiu în care gândurile şi cuvintele încă nu se formaseră. Această capacitate se dezvoltase într-un întuneric total, aşa îmi spusese ea: abandonul a fost primul lucru pe care l-aţi împărtăşit – şi informaţiile despre această stare colindau libere, înainte şi înapoi, între paturile voastre. Mai târziu, l-aţi schimbat cu frica şi, de aici, cu discuţiile despre cum puteţi lupta – şi poate că aţi lăsat şi furia să se plimbe prin întuneric, deşi aceasta, într-un spaţiu atât de mic, nu era lipsită de riscuri…

Văzându-mi confuzia, râdea şi spunea: Marie, să nu uiţi niciodată, un copil mic combină în el tot ceea ce pierde mai târziu, ca adult – acceptarea totală a întunericului şi a tuturor creaturilor care îl populează.

— Cei care trăiesc se agaţă de viaţă, în timp ce acelora nenăscuţi viaţa le este refuzată.

Ole Almind-Enevold făcuse aluzie, dintr-o răsuflare, la prim ministru şi la proiectul pentru care acesta se consumase atât de mulţi ani.

Această sinceritate îl ajutase să cucerească populaţia daneză şi îl caracteriza pe unicul conducător al Ministerului de Stat de la legendara victorie electorală din 2001.

În 2008, de Sf. Ioan, ministrul de stat se afla aproape de realizarea singurei sale dorinţe reale, de a deveni cel mai puternic om din ţară. În sertarul său se afla ordinea de zi, pe care o pregătise pentru prima sa sesiune legislativă şi peste ea stătea proiectul de lege care trebuia să marcheze MAREA TRANSFORMARE:

Propunere legislativă pentru clarificarea posibilităţii de avort gratuit pentru femeile daneze.

Comentariile critice cu privire la lege fuseseră scrise de mult, în copie fidelă şi notate în statutul de constituire a asociaţiei DLA – Dreptul la viaţă, pe care ministrul de stat şi susţinătorii săi energici din prima linie o înfiinţaseră, pe baza principiilor umanitare inalienabile: tuturor copiilor danezi ar trebui să li se poată garanta cel mai bun început posibil în viaţă; niciun copil danez nu ar trebui să fie

privat de cea mai mare fericire posibilă. Acest principiu ar trebui să includă, bineînţeles, toţi copiii nenăscuţi.

Barbaria ar fi luat sfârşit, o dată pentru totdeauna.

Magna a fost inclusă în club, din respect pentru relaţia orfelinatului Kongslund cu cei mai puternici politicieni şi chiar fusese aleasă în consiliul de administraţie. Dar cred că ea ştia cât de mult ura Almind-Enevold sterilitatea soţiei sale, fără îndoială cea mai mare tragedie din viaţa lui. Din acest motiv el ridica lipsa copiilor, în principiu, la rang de tragedie.

Din respect pentru baza populaţiei şi pentru femeile puţin rebele din partid, în decursul anilor el îşi ascunsese opiniile cu fraze vagi şi înăsprise tonul câte puţin pe parcursul operei sale politice, odată cu creşterea puterii sale. În primul rând, recomandase scăderea limitei de avorturi de la săptămâna a douăsprezecea la a zecea săptămână a sarcinii, apoi de la a zecea la a opta. Într-un document încă secret, aflat în sertarul său, făcuse pasul de la a opta la a şasea săptămână, dar după ce batista prim-ministrului începuse să se înroşească, el a scurtat perioada cu alte două săptămâni, perioadă care, în continuare, ar fi fost corectată până la interzicerea totală, bineînţeles cu excepţia avorturilor indicate în mod clar de medici. Chiar în această dimineaţă ministrul de stat citise un articol de ziar despre cele mai recente pastile de avort pentru adolescentele uşuratice, care îl scosese din minţi.

— Dacă s-a ajuns atât de departe, atunci trebuie să le redăm tuturor copiilor danezi dreptul la viaţă – fără excepţie, spuse el. Vom interzice toate medicamentele care ucid copiii nenăscuţi.

Stătea la fereastră, cu spatele la cei doi vizitatori şi urmărea două asistente tinere, aşezat pe banca de granit, în grădina din curtea ministerului care luau micul dejun împreună.

— Atunci ar trebui să interzicem şi prezervativele? întrebarea venea de la Carl Malle.

Ministrul se întoarse iar cu faţa spre vizitatorii săi.

— Dacă este de folos, spuse el.

— Dacă este *de folos…?* repetă Carl Malle.

— Da… dacă dă o mână de ajutor natalităţii. Acest lucru este legat indisolubil de proiectul nostru de asistenţă socială.

Carl Malle ridică din umeri şi schimbă subiectul.

— După cum ştii, am trimis doi oameni în Australia, pentru a urmări corespondenţa şi pe Eva, lucru care s-a dovedit mai dificil decât era de aşteptat… ca să spun aşa, imposibil, zise el.

Ministrul de stat dădu roată biroului din lemn de mesteacăn şi se aşeză încet.

— Da?

— Nu este acolo. Cel puţin, nu sub numele cunoscut de noi. Sau…

nu mai există. Toate pistele găsite de oamenii mei indică faptul că a plecat din ţară acum mult timp.

Nu mai trebuia să spună nimic. Cei doi bărbaţi îşi doreau, indiferent de situaţie, să ţină importanţa acestor informaţii îngrijorătoare departe de Orla Berntsen, care încă nu ştia nimic despre misteriosul cadavru de sex feminin găsit pe plaja de la Kongslund, în urmă cu mai mulţi ani.

Ole Almind-Enevold îşi înclină capul. Putea fi interpretat ca un gest de umilinţă. Dar regele nu fusese niciodată umil. Era o cerere nerostită, aproape disperată.

Carl Malle spuse:

— Da… poate că nu mai este în viaţă… Aşa cum am discutat deja.

Dădu aprobator din cap, în direcţia lui Orla, iar ministrul înţelese aluzia. Se ridică şi se îndreptă spre canapeaua acoperită cu o catifea de culoare gri şobolan, cu ţesătura fină, pe care prim-ministrul o alesese special pentru biroul său şi pentru cel al Omului gri.

— Felicitări, îi spuse Ole Almind-Enevold şefului său de personal.

— Felicitări?

— Da. Pentru micul tamil, pe care l-ai trimis înapoi în Sri Lanka. S-a reuşit ca în ochii publicului să fie compromis complet. În presă, deja suntem *home free*…

Asta era una dintre acele expresii americane, pe care Vrăjitorul le introdusese în minister.

Orla nu spuse nimic.

— Potrivit *Channel DK,* băiatul era personajul central al unei reţele tamile infracţionale, care voia să păcălească alegătorii. Populaţia trebuia să creadă că era în pericol… Alegătorii trebuiau să se revolte şi să ceară îndurare pentru el. Dar noi i-am oprit. În presă s-au scurs informaţii despre un fax anonim, pe care prim-ministrul l-a primit de la un bărbat din Sri Lanka, care locuieşte aici… Acesta este, evident, un *scandal*… Almind-Enevold ridică vocea. Este exact genul de fraudă pe care trebuie să îl interzicem, pentru că acest guvern de până acum a fost mult prea moale. Exact aceasta este legitimitatea acestui minister.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu răspunse. Planul era un produs pur al imaginaţiei lui Orla şi nu avea niciun temei real, dar părea că acest fapt elementar se ştersese complet din memoria ministrului de stat.

— Câteva exemple de acest fel pe an, şi… Almind-Enevold căuta un final pentru propoziţie, dar fu întrerupt înainte de a putea continua.

— Dar totul este o *minciună,* spuse Orla Berntsen.

Izbucnirea venise atât de neaşteptat şi de o naivitate infantilă, încât toţi au fost luaţi complet prin surprindere. Chiar şi Orla.

— Doar l-am cunoscut… zise şeful de personal, acum din nou foarte supus (dar, desigur, prea târziu) şi se întinse spre ochelarii de pe

măsuţa de cafea.

Cei doi bărbaţi mai în vârstă îl priveau. Niciunul nu spuse nimic.

— L-am cunoscut. Nu a făcut parte niciodată din nicio reţea. Îşi puse ochelarii la ochi.

— Tu ştii asta cel mai bine. Ministrul de stat ieşi, pentru o clipă, din rolul său şi îl privi ca şi cum i-ar fi venit să râdă isteric.

— Pur şi simplu, trebuia doar să fie dat afară, nu? A fost o carte lipsită de importanţă – şi trebuia numai să fie dat afară.

— Numai să fie dat afară?

— Asta este filosofia noastră, nu? Filosofia ta. Dar asta nu contează, în realitate.

Orla Berntsen se ridică în picioare.

— Nu contează – pentru cine?

Ministrul îl privi nedumerit.

— Pentru toţi… băiatul din Sri Lanka… Şi pentru băiatul adoptat John Bjergstrand.

Ministrul clătină din cap. Carl Malle zâmbi, de parcă ar fi înţeles afirmaţia confuză în propriul său stil.

— Pentru că tu eşti tatăl lui, nu-i aşa?

Almind-Enevold îl privi uimit pe Orla Berntsen, care nu avusese niciodată un tată. Deschise gura pentru a spune ceva, dar de pe buzele lui nu se auzi niciun sunet.

— *Vorbeşte mai încet.* Carl Malle se ridicase. Stai jos, Orla! i se adresă ca unui câine.

Dar pentru prima dată în viaţa sa, Orla Berntsen îl ignoră pe masivul poliţist.

— Tu eşti *tatăl* lui – şi pentru tine asta înseamnă ceva foarte special, dar *toţi ceilalţi* pot merge în iad din pricina ta, ceea ce şi fac.

Traversă încăperea şi deschise uşa.

Carl Malle nu făcu nicio încercare pentru a-l opri. Şi din nou fostul poliţist arăta de parcă s-ar fi amuzat.

— Plec, declară Orla şi abia dacă se simţi o uşoară adiere atunci când uşa se închise în urma lui.

Musca l-ar fi admirat pentru asta, dacă ar fi avut vreodată ocazia. Orla Berntsen îşi părăsi biroul, ministerul, centrul vieţii sale.

— Asta este îngrijorător, într-adevăr. Fruntea lată a profesorului strălucea albastru metalic, ca un ecran cu plasmă, chiar înainte de apariţia imaginii. De parcă totul s-ar prăbuşi – de parcă totul ar sta sub semnul întrebării, dar cu ce scop?

Îşi răspunse la propria întrebare:

— Cu niciun scop.

— În acest caz, pentru a descoperi o conspiraţie la nivelurile superioare ale aparatului de stat, răspunse Peter Trøst Jørgensen.

Cuvântul-cheie şuieră spre profesor ca un proiectil, pe deasupra frunţii albăstrui strălucitoare şi el căzu rigid, în fotoliul său.

— Orla Berntsen a fost instruit să ne manipuleze – ceea ce a şi făcut, iar acum regretă, spuse vedeta TV.

— Eşti un idiot, Trøst. Ne manipulează… în acest moment.

— Dar de ce? Ce motiv ar putea avea?

— Cine a minţit o dată, o va face din nou. Cum putem şti când spune adevărul?

Logica palpabilă directă a acestei afirmaţii îl făcu pe personajul pleşuv de pe scaunul de preşedinte, de la etajul nouă din Trabuc, să îşi întindă gâtul.

— Bineînţeles, are tot dreptul din lume să ne sune. Şi, de asemenea, este în regulă să asculţi ce are de spus. Dar în niciun caz nu va intra în emisie cu astfel de prostii, la fel de mincinoase cum s-a dovedit a fi şi tipul. Una din cele două poveşti este falsă, se înţelege de la sine – prin urmare, nu o poţi crede pe niciuna. Cu trecutul tău, ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine altcineva.

Peter Trøst simţi o căldură sub plexul solar, ca atingerea unor degete moi, delicate, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că toate uşile pentru viitorul său în Trabuc fuseseră închise. Stătea fără apărare în faţa bătrânului căruia îi datora întreaga sa carieră în televiziune, dar care îi luase totul. Ar fi trebuit să îşi ia la revedere acum mult timp, dar habar nu avea ce se întâmpla în mintea altora sau cum funcţiona viaţa în afara palatului de televiziune. Nu ştia nici dacă mai putea vorbi fără prompter.

După cel de-al treilea divorţ, nu îi mai surâdea ideea să meargă acasă şi începu din nou să colinde fără ţintă prin peisajul insulei Zealand, văzând casele din micile cătune care, înainte, îl umpleau mereu cu o teamă ieşită din comun. Ce făceau oamenii atunci când nu se uitau la televizor?

Peter Trøst nu avea nicio idee.

Astăzi încheiaseră cu un cântec şedinţa de dimineaţă din camera de creaţie. Cei cinci lei înfierbântaţi de la departamentul creaţie fredonau, fără proteste, despre băuturile lor Monstercola. În cele din urmă, profesorul prezentase conceptul cadru pentru noua grilă de programe, referitor la care se punea întrebarea dacă membrilor neproductivi ai societăţii – şomerii, beneficiarii ajutoarelor sociale şi liber profesioniştii – nu ar fi trebuit să li se revoce dreptul la vot.

— Dar dreptul la vot nu este fundamentul real al democraţiei? întrebase cel mai tânăr leu, într-o explozie de curaj.

— Nu este mai nedemocratic să suprimi dezbaterile şi să menţii un tabu? răspunse şuierând profesorul, după care cel mai tânăr leu se feri, speriat.

— *Nu* va fi refuzată istoria tamililor, Trøst, spuse profesorul. Şi Orla

Berntsen este terminat. O dată pentru totdeauna.

— Am înţeles mesajul.

Peter Trøst Jorgensen se întoarse şi ieşi din birou.

După câteva minute, preşedintele *Channel DK* stătea în faţa ferestrei panoramice îndreptate spre sud, în căutarea acelui ceva pe care îl văzuse reflectat în ochii reporterului său vedetă. Nu descoperi ce era. Erau numai câteva zone gri în verdele monoton infinit, specific insulei Zealand – şi propria reflexie, foarte aproape.

În cele din urmă, clătină din cap, resemnat.

Noaptea m-am aşezat la fereastra din camera regelui şi am privit fiordul, care se întindea strălucitor şi foarte liniştit sub stele – gândindu-mă la copilul pe care nu îl puteam găsi.

Marie, nu există niciun John Bjergstrand, spusese Gerda. Dar ea minţise, eram sigură.

Când m-am ridicat pentru a mă aşeza în pat, am auzit un ciocănit la uşa camerei mele.

Dintre toţi oamenii, Asger era singurul pe care l-aş fi primit înăuntru. Şi cel care mă aşteptam cel mai puţin să apară.

Rămase tăcut în uşă pentru o vreme, cu privirea îndreptată spre scaunul cu rotile, care stătea gol lângă cufăr. Apoi se aşeză cu grijă în scaunul meu Chippendale. Picioarele i se înfăşurară în jurul structurii elegante, apoi dispărură sub scaun.

Eu am rămas în picioare şi, în această poziţie, eram doar un pic mai înaltă decât el.

— Nu ar fi trebuit să trimiţi nimănui scrisoarea, spuse el.

— Nu, am recunoscut eu sincer.

— Ai început ceva ce ar fi trebuit lăsat în mâinile sorţii.

Acum Asger vorbea despre soartă. Avusese nevoie de o lungă perioadă de timp pentru a stabili că exista o forţă mai mare decât Domnul nostru şi ştiinţa.

— Da, am spus ascultătoare.

Ultima dată când fusesem atât de aproape de Asger Christoffersen a fost în săptămâna petrecută în sanatoriul de pe coastă, atunci când părinţii lui îl abandonaseră. La acea vreme mă văzuse, dar nu şi după aceea, din cauza iubirii sale pentru Susanne. În plus, el crezuse că are în faţa lui o fată oarbă, când de fapt el însuşi fusese cel care nu vedea. Acest adevăr încă se afla în faţa lui.

— Trebuie să privim înainte, spuse.

Aproape că rostise *în sus.*

— De fapt, de ce te-ai făcut astronom?

— Şi tu ai un „cititor în stele”, spuse şi arătă spre telescopul regal, înclinat spre cer, aşezat în suportul de pe cotiera scaunului cu rotile. Şi după câte văd, ai citit tratatul lui Stephen Hawking despre orizontul

de evenimente al găurii negre. Îşi îndreptase privirea spre cele câteva cărţi de pe raftul meu. Poate eşti în căutarea *teoriei atotcuprinzătoare?*

Întrebarea nu era menită să fie ironică.

M-am întins şi i-am blocat vederea spre raftul meu. Pe scândura de deasupra bibliilor mele astronomice şi a cărţilor despre Hven şi Tycho Brahe erau câteva ediţii în limba engleză ale renumitelor romane poliţiste scrise de Agatha Christie – *Evil Under the Sun* şi *The Murder of Roger Ackroyd,* care m-au inspirat întotdeauna şi nu voiam, în niciun caz, ca el să vadă aceste cărţi.

— Nu ar fi fascinant dacă Bohr şi Einstein s-ar putea întâlni, în cele din urmă… şi la fel şi teoriile lor? mă întrebă.

Adresase întrebarea de parcă eu ar fi trebuit să fiu informată cu privire la relaţia dintre cei doi oameni de ştiinţă.

— Dumnezeu nu dă cu zarul, a spus Einstein, după cum ştii – el credea într-un destin stabilit pentru toate formele de viaţă de pe Pământ. Ceea ce, de fapt, este un paradox – pentru că, dacă totul este stabilit, atunci de ce este necesar un Dumnezeu? Care ar fi plictisit de moarte pentru eternitate.

— Conform teoriei mecanicii cuantice a lui Niels Bohr, evenimentele viitoare nu sunt previzibile – nici măcar nu ştim unde sunt zarurile. Niels Bohr ne-a deschis uşa către libertate. El ne-a dat posibilitatea de a alege şi nu numai atât… El ne-a dat posibilităţi nelimitate de a alege – ceea ce ne va diferenţia întotdeauna de maşini, computere şi roboţi. Aceasta este cea mai importantă concluzie din istoria omenirii.

— Amin, am spus şi m-am aşezat în scaunul cu rotile.

Oare înaltul astronom venise numai pentru a-mi preda o lecţie?

Se ridică brusc şi trase scaunul antic lângă mine. Ochii îi străluceau cu o claritate care mă făcea să mă închid în mine; niciun bărbat nu se mai apropiase de mine de când psihologul cu pipa stinsă sărise speriat în sus şi fusese nevoit să iasă din camera mea cât putea de repede. Şi astăzi mai simţeam amestecul ciudat de arome, de lână şi săpun parfumat, pe care îl asociasem mereu cu bărbaţii inteligenţi – pentru că aşa mirosea întreaga gardă de cărturari şi psihologi de la Kongslund.

— Caracterul imprevizibil al lumii nu este numai un detaliu al unei maşinării pe care nu o înţelegem încă, spuse vizitatorul meu, iar eu m-am gândit la decizia care mie mi-ar fi plăcut pentru el, atunci când i-am dat adresa cuplului din Brorfelde. Dintr-odată mi se făcu ruşine. Fără a bănui adevărul, el a urmat calea pe care eu o alesesem pentru el – de la un observator la altul şi, în final, până la vila Kongslund, unde îl aşteptam. Şi aici, la capătul drumului, el credea, încă, sincer, că întreaga sa călătorie era numai rezultatul unei coincidenţe care ţinea de mecanica cuantică, pe care nimeni nu fusese capabil să o

prevadă.

Rămase acolo o vreme, cu capul plecat, înainte să schimbe brusc subiectul.

— Imaginează-ţi, dacă ai fi ultima persoană care cunoaşte valoarea unui tablou, în timp ce toţi ceilalţi văd numai o bucată de hârtie cu nişte mâzgălituri şi habar nu au ce înseamnă… Frica mea cea mai mare a fost întotdeauna faptul că îndestularea noastră ne va zdrobi într-o zi, că la un moment dat vom alege numai politicienii care ne promit bogăţii din ce în ce mai mari şi, în cele din urmă, vom uita spaţiul din care facem şi noi parte.

Asger Christoffersen părea, dintr-odată, foarte trist şi patetic. Parcă observă şi el, cel puţin nu mai spuse nimic.

A doua zi ne-am plimbat împreună prin grădina de la Kongslund. Am urcat printre cei doisprezece fagi de pe deal şi ne-am aşezat pe aceeaşi bancă pe care regele îşi odihnise picioarele şi sufletul.

I-am arătat, prin frunzişul des, vila cea albă, al cărei fronton orientat spre sud părea să se apropie de noi, prin marea de frunze de fag.

— Acolo a locuit prietena mea din copilărie, am spus şi am simţit, în acelaşi timp, un dor pe care nu îl mai simţisem de mai mulţi ani. Se numea Magdalene.

— Magdalene.

Repetă numele în acelaşi ton visător, aşa cum rostea *Andromeda* sau *roiul de galaxii din Fecioară.* Şi asta îmi plăcea.

— Da, am spus. Avea paralizie spastică şi era ţintuită în scaunul ei cu rotile. În ciuda tuturor piedicilor, a învăţat să scrie. A scris douăsprezece jurnale, câteva cuvinte în fiecare zi.

Privi pânzele din largul fiordului.

— În jurnalele ei poţi citi cum a fost construit Kongslund. Bunicul ei i-a povestit toată istoria. Primii locatari au fost un căpitan de vas celebru şi soţia sa, pe nume Olbers. Ei nu au avut copii, i-am spus.

Asger privi spre Hven, aşa cum făcusem şi eu de atâtea ori, împreună cu Magdalene, când vremea era bună.

— Radiau de bucurie şi de fericire oriunde se duceau. Magdalene i-a descris ca fiind perechea cea mai prietenoasă de pe Strandvej.

Încă nicio reacţie din partea lui Asger. Poate că nu îmi mai observa prezenţa.

— Familia Olbers inventa constant noi metode pentru a îmbunătăţi creşterea plantelor. Magdalene îi întâlnise şi ea, o dată, pe plajă, în timp ce adunau alge, pe care le foloseau ca îngrăşământ… Am izbucnit în râs aducându-mi aminte şi am pus o mână pe braţul lui Asger, în timp ce îi citam din ce scrisese Magdalene în primul ei caiet: *… Într-o dimineaţă, l-am văzut pe căpitanul de marină stând pe deal, săpând, zelos, nişte găuri.*

— Merge treaba, domnule Olbers?

— Da, mi-a răspuns. Plantez verbine. Aceasta de aici este Regina Victoria.

— Pentru ce sunt acei bulgări ciudaţi?

— Acesta este unt, mi-a spus.

— Unt?

— Da, veni răspunsul, Pământul de aici este atât de slab, încât orice plantă are nevoie de un pic de grăsime la rădăcină.

Am râs din nou. Asger nu îşi lua privirea de la cerul de deasupra insulei Hven.

— Cred că Magdalene i-a iubit atât de mult pentru că nu au avut copii, dar niciodată nu a dat vina pe soartă şi nu s-a plâns de asta, am spus.

Cea mai importantă prietenă din viaţa mea nu a avut niciodată speranţa să aibă un copil. Chiar în situaţia în care corpul ei infirm ar fi putut produce o fiinţă perfectă, umană, niciun domn nu ar fi urcat pe aleea ei, pentru a-i ieşi în cale.

Am tăcut, pentru că aveam impresia că astronomul nu era interesat de existenţa Magdalenei.

Dintr-odată, mă apucă de umărul meu strâmb cu braţul său lung.

— Magdalene nu mai este aici, mi-a spus.

Am fost teribil de jenată.

— De aceea suntem aici, spuse. Amândoi căutăm lucruri care nu mai sunt acolo – sau sunt mult prea departe pentru a ni le mai putea aminti. Şi tu îmi aduci aminte de cineva pe care l-am cunoscut odată.

M-am îndepărtat de el cu câţiva centimetri, involuntar.

— Fiecare dintre noi, copiii din Camera elefanţilor, astăzi este la fel de singur cum eram şi atunci. Poate că în fiecare dintre noi există teama de a ne lega de alţi oameni. Cred că este valabil pentru mulţi copii adoptaţi.

Nu am răspuns. Eu nu am fost un copil adoptat.

— Eu am fost căsătorit. Peter a fost căsătorit. Orla şi Severin au fost căsătoriţi. Am avut copii. Dar relaţiile noastre nu au rezistat.

— Dar nu din cauză că aţi fost adoptaţi, ci pentru că sunteţi bărbaţi, am spus, neavând nici cea mai puţină experienţă în acest domeniu.

El a zâmbit.

— Toate relaţiile se destramă, la un moment dat, am spus.

— Nu toate.

— Toţi părinţii sunt egoişti. Până la urmă, tot dispar. Chiar dacă şi-ar dori să rămână.

— Dar cel puţin eu ştiu unde este mama mea biologică, spuse el. Datorită ţie.

M-am îndepărtat şi mai mult. Nu trebuia să audă cum îmi bate inima.

— Poate că, într-adevăr, Orla nu a fost adoptat, spuse el. A trăit împreună cu mama lui.

— Orla Berntsen este un om straniu.

Priveam fix spre fiord, pentru a nu fi obligată să mă uit la el.

— Dumnezeule… Nu ar trebui să-ţi fie frică de astfel de carierişti ofiliţi. Un tocilar avocat cu o viaţă atât de cenuşie, încât ar putea fi confundată cu blana şobolanilor. Îşi îndreptă privirea absentă spre fiord şi râse scurt, ca pentru sine. Orla Berntsen este periculos numai pentru aceia pe care îi percepe drept *corpuri străine*… Dar, de fapt, el a primit de acasă şi o porţie corespunzătoare de balast pe calea vieţii sale. A fost el însuşi un străin.

Râse din nou.

Simţeam anxietatea din trupul înalt de lângă mine, iar râsul lui îmi amintea de Magna atunci când eu, copil fiind, îi povesteam de viziunile mele, care mă bântuiau în somn şi despre care psihologii nu ştiau nimic. O ştiam dinainte ca el să îşi dea seama. Asger Christoffersen era cel puţin la fel de speriat ca şi mine.

Merse cu bicicleta din Slotsholmen, pe Tagensvej către Bispebjerg şi mai departe pe Frederiksborgvej de pe Grennemose Alle, care traversa zona locală de recreaţie de la est la vest.

Pe imensul spaţiu verde, o coti printre copaci şi o luă pe drumul de-a lungul râului, până la locul în care, într-o seară de vară, raţele zburaseră printre coroanele copacilor şi marcaseră sfârşitul copilăriei sale. I se părea că strigătul Prostănacului încă plutea în aer. Uriaşul rănit se târa prin mijlocul râului – şi ochiul care fusese smuls din orbita lui stătea destul de aproape de mal, pe o frunză de nufăr. Uriaşul se tot învârtea în jurul axei sale şi lovea apa cu palmele, strigând disperat spre mal. Orb, brăzda fundul apei înapoi la mal, dar se răsturnă pe pantă şi îşi întinse braţul către lumea pe care tocmai o părăsea. Apoi nu se mai auzi niciun sunet de pe buzele lui. Gaura din figura lui era îndreptată spre cer, celălalt ochi era bine închis, iar Orla simţise, pentru prima dată, în mod evident, teama care de atunci nu îl mai părăsise. Revedea tot mereu mâna de pe faţa schimonosită, vedea globul alb care dispăruse în amurg, într-un arc larg de cerc. Însă niciodată nu putea vedea figura din spatele palmei, nici în visele sale, nici în stările de transă în care cădea din ce în ce mai des. Momentul decisiv era învăluit în întuneric.

Ca şi atunci, fugi printre copaci şi găsi podul de deasupra râului, de unde parcurse cei o sută cincizeci de metri rămaşi, în direcţia Vænget. Cu cheia pe care o avea la el încă din copilărie deschise uşa şi simţi imediat mirosul mamei sale, de parcă ea stătea în sufragerie şi îl aştepta. Chiar dacă el deretica prin casă în mod regulat, nu simţea nevoia să o şi cureţe, pentru că ea era moartă. Prin urmare, pe pereţi

şi pe plafoane atârnau pânze de păianjen – fire fine şi ghirlande albgri, care fluturau în curentul de aer care pătrundea prin uşa, nu prea bine închisă, spre grădină. Stratul de praf de pe pervazul ferestrei avea un milimetru grosime, iar pe masa din bucătărie, la care el nu mai stătuse de ani de zile, era un strat fin de praf. Luă masa în bucătărie, în picioare, apoi se aşeză în spate, pe canapea, de unde o urmări în secret pe mama lui (aplecat, dintr-o parte), însă ea nu îi putea vedea ochii şi citi gândurile. Bineînţeles, el nu o urmărea cu adevărat, era moartă şi îngropată de şapte ani, cu toate acestea, el se simţea şi acum în siguranţă în colţ, în spatele spătarului fotoliului ei, pe care stătuse dintotdeauna, încă din timpul vieţii ei.

— Ai ţinut un secret faţă de mine, aşa cum mi-a spus Carl Malle de la numărul 16? o întrebă el.

Vocea i se calmase după plimbarea frenetică prin pădure.

— Am promis să aflu adevărul, spuse şi se aplecă în faţă.

Vorbea mai tare decât de obicei şi sfidător.

Dar umbrele din fotoliul albastru nu răspundeau.

— Atunci voi începe să caut prin casă, anunţă el. Nu îi mai vorbise aşa niciodată, nici înainte, nici după moartea ei. Hotărât, se ridică şi se duse în camera lui, unde se aşeză pe pat. Draperia era decolorată şi avea pete. Deasupra patului atârna fotografia din ziarul săptămânal, cea în care băiatul arunca mingea portocalie de plajă spre tatăl său. Mingea stătea nemişcată în aer, între ei, captând momentul care nu avea să se schimbe niciodată. Orla cel fericit se sprijini de peretele de sub fotografie, închise ochii şi se gândi la numeroşii ani în care tânjise după tatăl său, care nu i se arătase niciodată în carne şi oase. În ziua în care descoperise piatra cea mare din luminişul din pădure, înţelesese ce trebuie să se fi întâmplat – şi apoi, ca adult, recunoscuse el însuşi că astfel de deznodăminte există numai în basme.

— Carl mi-a cerut să caut dovezi.

Degetele ei mari se mişcară uşor pe braţele fotoliului.

— Spune-i că eu nu mai sunt aici. Mâinile îi erau din nou tinere, ca şi cum nu ar fi mângâiat vreodată pe cineva şi nu ar fi păcătuit niciodată, iar Orla simţi o senzaţie bruscă de greaţă, făcându-l să se întindă pentru a putea respira. Acum, degetele ei mari frecau braţele înainte şi înapoi, pictând mici cercuri în pluş, înainte să se oprească şi să se transforme. Ceva se deschisese în ea. Orla căzu în genunchi şi în acelaşi moment coconul albastru din interiorul lui explodă, iar cuvintele ţâşniră prin pieptul lui, ieşindu-i pe gură cu un zgomot care îi era complet străin.

Puse întrebarea la care Carl Malle, cu câteva zile înainte, dorise să afle răspunsul din gura lui:

Chiar eşti mama mea?!

Ea se întoarse spre el, de pe tronul ei albastru.

Şi el strigă, pentru a-i acoperi răspunsul; ceva cald îi curgea peste limbă şi peste bărbie, în timp ce stătea acolo, în genunchi, lângă fotoliul albastru. Uimit, auzi în minte o altă voce, care părea să fie a lui Poul, când îl strigase în pădure, după moartea Prostănacului. Înălţă capul, dar nu era Poul.

În fotoliul mamei sale şedea un băiat de unsprezece sau doisprezece ani, cu braţele pe rezemătorile albastre. De la încheietura mâinii până la cot se vedeau nişte dungi roşii. *Ştia exact cum trebuia să aplice tăieturile, doar asta învaţă unii de la alţii!* Paznicul de serviciu de la azil scuturase din cap. *Acum, pentru numele lui Dumnezeu, doar nu o să ne prefacem că ne este milă, altfel nu o să ţină!* Paznicul de serviciu îi aruncă o privire de avertizare şefului de personal. Băiatul epuizat mai trăia doar pentru că un psiholog de la Crucea Roşie fusese, din întâmplare, la faţa locului, atunci când viaţa lui era pe cale să se curme. (Ceilalţi solicitanţi de azil se băgaseră unul în altul, speriaţi, de parcă ar fi aprobat metoda de evadare a micuţului tamil, pe care ei înşişi nu aveau curajul, încă, să o aplice.) Orla se holbase la tăieturile sângerânde de pe interiorul antebraţelor băiatului, ca şi cum nu ar mai fi văzut aşa ceva până acum. *Acesta este modul lor de a da vina pe noi!* Paznicul de serviciu ridicase din umeri. Aici, în sufrageria lui Orla, ochii băiatului nu mai erau căprui, precum cei ai strămoşilor săi, ci albaştri, ca ochii lui Poul, atunci când îl ucisese pe omul din dumbravă, ceea ce, în combinaţie cu pielea închisă la culoare, aproape neagră a tamililor, părea aproape absurd. Orla era pe punctul de a izbucni în râs.

Aşa – aşa stă liniştit. Paznicul de serviciu legase încheieturile chinuite ale băiatului cu câteva bride albe, înainte de a-l duce la aeroport şi de a-l urca în zborul către Sri Lanka. *Acum nu se mai poate răni nici pe el, nici nu mai poate provoca alte daune!* Paznicul plescăi cu limba şi o altă voce spusese: *Facem numai ceea ce trebuie să facem!* Vocea lui Orla. În mod normal, o astfel de afirmaţie ar fi avut un efect calmant, dar de data aceasta o fiinţă invizibilă prinsese rădăcini în interiorul lui, care îl răvăşea şi îl distrugea pe interior.

Sări în sus şi fugi la subsolul casei terasate. Acolo rămase timp de mai multe ore, ghemuit în întuneric, înainte să-şi ia inima în dinţi, la miezul nopţii, pentru a aprinde lumina şi pentru a se apropia de comoda masivă din stejar, unde mama sa îşi păstra prosoapele vechi, dresurile din nailon, broşele şi cerceii. Trase sertarul de sus şi descoperi, sub două perechi de dresuri în pachetele lor originale, o cutie plată, maro cu un lacăt auriu, pentru care nu avea cheie. Nu mai văzuse niciodată această casetă.

Duse cutia sus şi sparse lacătul cu cuţitul pentru pâine. Sub pereche de cercei albaştri şi un lănţişor din pietre albastre, strălucitoare, stătea fotografia îngălbenită a unui bărbat care zâmbea spre aparatul foto.

Poza era puţin mai mare decât un timbru poştal.

Orla o studie prin ochelarii săi groşi. Bărbatul cu bucle negre i se părea ciudat de cunoscut, dar nu îşi putea aminti unde îl mai văzuse. Din câte îşi amintea, mama lui nu fusese niciodată vizitată de vreun bărbat. Simţea furnicături familiare în degete şi în spatele globilor oculari, în timp ce se afunda încet în inima întunericului, cu membrele îndoite spre interior, dispărând din lumea vizibilă. Era esenţial ca nimeni să nu îl poată atinge sau vedea.

Mâinile lui Orla se odihneau pe cotierele albastre. Degetele se plimbau în tăcere pe deasupra pluşului, dar interveni ceva şi îl făcu să îşi îndrepte capul într-o parte. Pe terasă zăcea o pasăre moartă. Văzu conturul întunecat pe dalele de piatră din faţa uşii. Evident, se lovise de geam. Auzise bătăile aripilor pe sticlă, în ultima secundă…

…când auzi un ciocănit şi, în aceeaşi secundă, lumina reveni.

Cel care ciocănea la fereastra imensă era Severin. Orla privi în jur, confuz. Cutia plată stătea cu fundul în sus, pe covor, între scaunele rupte şi pernele sfâşiate; în partea din spate a camerei, dezastrul continua cu perdele distruse şi lămpi răsturnate. Fotografiile cu fiorduri, păduri şi mori de vânt ale mamei sale erau scoase din ramele lor, rupte şi împrăştiate pe podea. Totul arăta ca şi cum un uragan devastase sufrageria mamei sale.

O clipă mai târziu, Severin se afla în mijlocul dezastrului. Orla nu putea găsi nicăieri fotografia necunoscutului. Severin deschidea şi închidea gura.

— La naiba… se pare că am fost destul de supărat, se auzi Orla şoptind şi nu-i venea să creadă ce prostii îi ieşeau din gură.

Avocatul îl privi uimit şi începu brusc să râdă. Râsul îi aminti lui Orla de tânărul Severin, din Regensen, acum mult timp în urmă – şi aşa stătură cei doi bărbaţi, timp de mai multe minute, râzând ca nebunii în sufrageria devastată, până când rămaseră fără aer.

Mai târziu, se aşezară între bucăţile de pluş maltratate cu cuţitul pentru pâine. Severin îşi ţinea prietenul în braţe, stângaci.

El rupse primul tăcerea:

— Tocmai le-am spus părinţilor mei că mi-am pus în cui slujba mea de avocat. Nu mai suport să îmi câştig banii din nenorocirea altora. Voi călători. Râse din nou. Dacă aş putea deveni misionar, aş fi fericit. Până se întâmplă asta, voi locui cu ei. Le-am spus că aş dori să locuiesc în camera lui Hasse – şi că ar trebui să-i scoată lucrurile de acolo. După patruzeci şi şapte de ani, cred că este o cerere rezonabilă…

Preţ de o clipă păru că avocatul ar fi vrut să izbucnească din nou în râs.

Orla văzu în faţa ochilor sacoşa de culoare roşu-închis, cu ultimele cumpărături ale lui Hasse.

— Şi apoi le-am povestit despre Kjeld, pentru că eu sunt de părere că nu ar trebui să mai existe secrete. Le-am povestit că Hasse a ieşit din viaţa mea de-abia după moartea lui Kjeld. Probabil pentru că se speriase de mine – chiar dacă era deja mort. Ei îşi aminteau bine ziua în care Kjeld călărise în crâng – chiar dacă ar fi preferat să o uite.

Orla îl privi pe omul care, timp de două decenii, îi fusese adversar în problemele legate de refugiaţi. Spre propria sa uimire, îi înconjură umerii lui Severin cu braţul rigid. Dacă Musca l-ar fi văzut în acel moment pe şeful de personal, ochii ei negri, faţetaţi, i-ar fi ieşit din cap.

— I-am întrebat pe Erling şi pe Britt dacă ştiu, într-adevăr, cine sunt eu. Şi ştii ce mi-au răspuns? *Nu,* au spus ei. Nu au văzut nici măcar o hârtiuţă cu numele meu… sau cu numele mamei mele biologice. Directoarea orfelinatului a spus că ar fi irelevant. *Nu ştim cine suntem, Orla.*

— Eu ştiu cine sunt, răspunse Orla. Eu nu am fost adoptat.

Îşi luă mâna de pe umerii lui Severin. Poată că Severin încă mai credea că nu poate zâmbi, dar lacrimile din ochii lui nu puteau fi trecute cu vederea. Orla Berntsen nu mai văzuse niciodată o persoană apropiată lui plângând. Mama lui nu vărsase o lacrimă, deşi avea mai multe motive decât mulţi alţii. Şi de lacrimile fetelor se ocupase întotdeauna Lucilla din Havana.

Severin scutură din cap şi se ridică dintre ruine. Nu purta pantofi. Ambii ciorapi erau găuriţi în vârf, observă Orla.

— Să mergem, se smiorcăi Severin printre lacrimile pe care le vărsase.

Plecară din casa lui Orla şi mai întâi se duseră la cimitirul din Bispebjerg, unde Orla Berntsen aranjase să se întâlnească cu Peter Trøst şi cu o echipă de filmare la mormântul mamei sale. Cei trei băieţi din Camera elefanţilor stăteau unul lângă altul, sub plopi.

Se făcuse târziu şi începuse să plouă din nou. Scrisoarea mea din trecut reunise, până la urmă, destinele, ceea ce nimeni nu ar mai fi crezut posibil, după atâta vreme.

Peter înregistră povestea lui Orla – cu piatra funerară a mamei sale ca dreptunghi vag, în fundalul imaginii.

— Nu mai există niciun alt cămin ca acesta, spusese Inge Troest Jochumsen cu o certitudine atât de specifică soţiilor de medici, care la un moment dat avuseseră ele însele visul de a deveni doctori.

Fiul lor, care în anii ’70, într-un acces de rebeliune revoluţionară se lepădase de numele duble pe care le avea şi le transformase într-un nume mai popular, Trøst Jorgensen, îi privea pe cei doi oameni care îşi împărţeau casa cu el.

Şedeau în amurg, sub ţeava electrică de încălzire, pe terasă.

Abordase subiectul doar la desert. Ulmul uriaş se ridica, la fel ca o umbră întunecată, spre cer, deasupra Bukkeballevej, şi ultimele raze de soare pictau norii de deasupra fiordului într-un roz perfect.

Laust îşi împinse, nervos, picioarele sub masa din stejar, înainte şi înapoi, care era deja prezentă în diferite consilii de familie, de exemplu în urmă cu atâţia ani când, împreună cu cei doi bunici, hotărâseră să-i dezvăluie propria istorie băiatului adoptat.

Peter îşi amintea în detaliu dezastrul care, în toţi aceşti ani, nu îşi pierduse din claritate. Încă vedea tancul german care apăruse, fără avertisment, pe duna de nisip, cu tatăl său în turelă.

Mama lui pronunţase cuvintele cu bucurie în voce, genul de fericire pe care consiliul de familie îl considerase corespunzător:

— *Nu noi ţi-am dat viaţă…*

— Şi atunci, cine mi-a dat viaţă? întrebă el în grădina din Rungsted – cu o întârziere de treizeci şi patru de ani.

Mama lui arăta ca şi cum ar fi primit o palmă grea peste faţă. În spatele ei, chiparosul şi cireşul japonez înfloriseră, împreună cu plopii negri, sălciile, păducelul, arţarul şi socul.

Tocmai îl filmase pe Orla în faţa mormântului mamei sale – şi înregistrase, totodată, *declaraţia* care va încheia cariera acestuia şi va declanşa o criză guvernamentală. Pe piatra funerară scria, cu litere aurii, frumos curbate, *Gurli.* În afara cadrului, Severin, ca un copilaş, se aşezase cu picioarele încrucişate sub un plop mare şi dădea din cap cu un zâmbet larg, de parcă totul i-ar fi făcut o imensă plăcere. Camera stătea acum într-o geantă din garaj, lângă drujba care, odinioară, tăiase teiul din curtea şcolii private şi îi schimbase viaţa lui Peter Trøst. Cu această poveste urma să se trezească ţara în dimineaţa următoare, iar *Channel DK* avea să scrie istorie.

— Nu ştim de unde ai venit, spuse Laust Troest Jochumsen cu grijă. Magna a fost de părere că este mai bine pentru toată lumea dacă uităm. Dar a făcut o aluzie cum că mama ta era o… femeie destul de uşoară. Laust zâmbi ca şi cum s-ar fi scuzat. Şi roşi. Nu ni s-a părut un lucru important, zise Laust şi soţia sa, Inge, se aşeză lângă el cu spatele aplecat, ca una din soţiile de pescar îmbrăcate în negru, pe care Peter le fotografiase în timpul primului său turneu Interrail, la vârsta de nouăsprezece ani, pe coasta portugheză a Atlanticului. Îngheţate în timp şi în briza mării.

— Cred că Magna *a fost ucisă* din cauza acestor informaţii, spuse el.

Bătrâna, care era mama lui, ridică brusc capul.

— De ce, *pentru Dumnezeu,* ar putea cineva să facă aşa ceva? întrebă Laust vigilent.

Se întorseseră în El Alamein, de parcă timpul ar fi rămas pe loc din ziua în care împlinise 13 ani. Şi de îndată ce inamicul s-ar apropia, Laust Troest Jochumsen ar dispărea în tancul său din oţel şi ar deveni

invulnerabil. Nu s-a dovedit că a fost ucisă – ar fi putut fi şi un accident nefericit.

— Suntem cu toţii suspectaţi. Mai ales cei care au ucis deja.

— Ce vrei să spui cu… au ucis deja?

— Da, noi.

— Prostii…

Laust se băgase în gaura neagră, gata să închidă capacul.

— Ba da, tată. Eu l-am ucis pe directorul Nordal.

Tatăl său îngheţă în mijlocul gestului, uitând pentru o clipă atât de tancul german, cât şi de calea de evadare.

— Eu i-am tăiat blestematul de tei, cu drujba noastră – asta a însemnat moartea lui. Şi eu m-am bucurat timp de luni – ani, pentru că exact asta am sperat prin acţiunea mea!

— Dar noi am fost la înmormântarea lui…

Obiecţia absurdă a lui Laust se stinse în tăcerea care urmă.

La stânga lui stătea Inge, cu gura deschisă, fără a spune ceva.

— El l-a distrus pe tatăl lui Knud, spuse Peter. El l-a ucis, chiar dacă a murit înaintea lui.

În ochii lui Laust se citea teama.

Acum reacţionă şi Inge, din stânga lui.

— Nu te credem. Întinse o mână şi o puse pe braţul lui drept. Întotdeauna ai avut o imaginaţie foarte bogată, Peter.

— Vă pot povesti în detaliu cum am procedat, spuse el.

— Bineînţeles că poţi.

Ochii îi străluceau, de parcă ar fi avut de-a face cu o glumă inofensivă.

— Au trecut atâţia ani, încât nimeni nu îşi mai aduce aminte cu exactitate, spuse Laust. Şi, până la urmă, cât este imaginaţie şi cât realitate?

— Eu ştiu care este adevărul… Am tras cu urechea când eraţi în sufragerie şi pe terasă şi am auzit tot ce aţi spus despre mine… şi nu am uitat nimic.

Vocea îi tremura.

Capacul turelei căzu cu un zgomot puternic. Inge rămăsese singură cu fiul ei adoptiv.

— Îţi mai aminteşti magnetofonul pe care mi l-aţi dăruit de ziua mea… vechiul aparat B&O din camera mea… Un cablu de microfon trece prin tavan, până în sufragerie. Am putut face patru înregistrări de câte opt ore, deci treizeci şi două de ore pe fiecare dintre bobinele mari… Am înregistrat sute de ore… Totul este acolo, tot ceea ce aţi vorbit atunci când credeaţi că sunteţi singuri. Şi aţi vorbit mereu despre mine… sau despre voi înşivă ca părinţi, despre cât de buni aţi fost cu mine. Despre cât de bine v-aţi descurcat atunci când mi-aţi povestit despre originea şi despre adoptarea mea. Despre cât de bine

am reacţionat la aflarea veştii şi cât de matur eram pentru vârsta mea. *Această maturitate îl poate duce departe,* a spus bunicul. *Poate chiar până la premiul Nobel pentru medicină. Îţi aminteşti?*

Se întunecase. Peter Trøst se îmbătase înainte să îşi interpeleze părinţii, fără să fi avut fixat în minte obiectul şi scopul precis al acestei conversaţii. Pur şi simplu, acum simţea nevoia să vorbească din suflet.

Mama lui se ridică şi aşeză paharele goale pe tava fină, ovală, din argint, pe care fuseseră purtate pahare mai bine de cincizeci de ani.

— De ce nu ai avut niciodată o carieră? o întrebă.

Ea nu răspunse.

— De ce nu ai făcut altceva decât să te plimbi pe aici, prin grădină, să plantezi chiparoşi şi flori şi să compui scrisori – pe care le semnezi cu Dr., chiar dacă nu ai titulatura de medic?

Ea împinse tava pe lângă el. Paharele se ciocniră. I-ar fi plăcut să le lovească şi să le arunce din mâna ei, dar nu o făcu.

— De ce m-ai lăsat să stau aici, în grădină, înconjurat de arbuştii şi de florile tale şi nu ai zis nimic? În toţi aceşti ani?

Ea ajunsese la uşa terasei.

— Ce ai aşteptat?

Uşa se închise în urma ei.

Se ridică şi se duse în camera lui de la mansardă. Patul era, ca întotdeauna, proaspăt făcut, iar mama sa aşezase pe noptieră o colecţie de ziare şi reviste. Într-un colţ al camerei se afla magnetofonul B&O, pe un mic piedestal, iar cele două bobine groase de 18 centimetri străluceau slab în întuneric.

Părinţii săi se treziră la auzul drujbei. Se ţinuseră strâns, în braţe, în întuneric, dar niciunul din ei nu se ridicase.

În dimineaţa următoare, se strecurară cu grijă afară. Drujba se afla lângă banca pe care fiul lor stătuse întotdeauna, pe iarbă, şi nici măcar o crenguţă sau o ramură nu fusese tăiată. Vechiul copac încă stătea în picioare. Bătrânii proprietari aproape că izbucniră în lacrimi, de uşurare.

Apoi se întoarseră.

Inge scoase un ţipăt. Graţioşii chiparoşii de baltă, cireşii japonezi, mândria şi scopul ei în viaţă, stăteau împrăştiate pe pământ, făcute fărâme – de parcă un demon furios se dezlănţuise în grădină.

Laust stătea nemişcat în spatele ei şi, spre norocul ei, Inge nu se întoarse în acel moment pentru a-şi privi soţul. În ochii lui nu exista niciun fel de furie, dar nici compasiune.

În această dimineaţă găsiseră, în grădină, toate răspunsurile la întrebările fiului lor.

Pentru o clipă, cu toţii rămaseră tăcuţi.

— Nu vă mai întreb încă o dată, răsună ultimatumul starului de televiziune.

Vântul îi duse vocea lui Peter Trøst în grădina de pe acoperiş.

— Mă sprijiniţi pe mine – sau pe preşedinte?!

Întrebarea fusese scurtă şi imposibil de răstălmăcit. Profesorul stătea un pic în afară, rezemat de balustrada dinspre est. Era prima adunare generală din grădina Paradisului din acea după-amiază de Sf. Ioan, când acel consilier, lipsit de griji, declarase într-o stare de spirit festiv.

— Poate că ar trebui să ne îngropăm morţii aici, sus! după care fusese izolat pe viaţă, pe post de cercetător pe teme culturale, la subsol.

Angajaţii din Trabuc stăteau, în picioare sau jos, în parc, între cascadele în miniatură şi copacii exotici, iar barometrul opiniei publice, în mod clar, nu se înclina în favoarea profesorului. Dacă mediul nu ar fi fost atât de idilic, ar fi putut izbucni o revoltă. Peter Trøst ajunsese de dimineaţă, foarte devreme, iar câteva ore mai târziu trimisese prin e-mail o circulară, în care îşi declara opinia despre reportajul pe care tocmai îl pregătise pentru editare. În cadrul reportajului, şeful de personal din Ministerul de Stat, Orla Pil Berntsen, dezvăluia faptul că ministrul de stat şi prim-ministrul, uniţi de o cauză comună, legaseră populaţia la ochi, pentru a întoarce starea de spirit din ţară împotriva unui băiat tamil de unsprezece ani, care trebuia să fie deportat în Sri Lanka. În cazul în care reportajul nu avea să fie difuzat, Peter Trøst urma să demisioneze imediat şi să aleagă un post de televiziune concurent, căruia să-i dea reportajul său. Înregistrarea video o făcuse chiar el. Şi mai avea o copie.

Anunţul declanşase o undă puternică de şoc în palatul TV. Nimeni nu se mai confruntase cu aşa ceva aici… În ochii strălucitori ai răzvrătiţilor, hotărârea era uşor de citit. Povestea lui Trøst era lovitura anului – şi deja ar fi trebuit să fie difuzată la ediţia de prânz a ştirilor.

Câteva secunde mai târziu, braţele zburau prin aer şi nu trebuia să fii un geniu pentru a constata că profesorul, pentru prima dată în cariera sa, fusese înlăturat. Chiar de angajaţii săi.

— Acest reportaj ne va ruina – va distruge tot ce am creat! strigă profesorul, încercând să îşi joace ultimul său atu.

Dar cifrele de audienţă în scădere din ultimele luni demontau ultimul argument al profesorului. Pentru prima dată, îşi descoperise propria neputinţă, apoi se întoarse pe călcâie şi îşi luă zborul din Paradis.

Vrăjitorul opri televizorul şi se întoarse, rigid, spre cei adunaţi în jur.

— *Am inventat un reportaj despre o reţea criminală, pentru a descuraja*

presa să se intereseze prea mult de băiatul tamil de unsprezece ani, spusese Orla Berntsen, în timp ce privea în camera de luat vederi, fără a clipi. Nimeni nu se îndoia în mod serios de veridicitatea declaraţiei.

— *Da, prim-ministrul a participat, dar ideea s-a născut în Ministerul de Stat,* declarase el.

— S-a născut… a fost chiar el, şopti ministrul de stat, nervos, aşezându-se cu greutate într-un scaun din plastic alb.

În primul rând, băiatul ar fi trebuit să fie expulzat pentru a distrage atenţia de la afacerea Kongslund – şi această expulzare ar fi trebuit să fie justificată printr-un basm… Ideea luase naştere numai şi numai din prostia lui.

Omul gri se întoarse cu faţa spre fereastră, de parcă l-ar fi lovit cineva cu leuca. Ochii înroşiţi îi zăboviră pentru o clipă pe picăturile strălucitoare ale fântânii, privind porţiunea de curcubeu, în spatele căreia îşi putea imagina micuţa grădină a cărei aranjare o aşteptase cu nerăbdare.

— De când cu această scrisoare anonimă nenorocită, toate sunt pline de viermi, spuse Ole Almind-Enevold. Chiar şi Orla Berntsen… Porcăria de scrisoare l-a făcut să se întoarcă împotriva mea. Mi-a întins o cursă…

Ministrul arăta de parcă ar fi vrut să izbucnească în lacrimi.

— După cum văd eu lucrurile, totul se întoarce împotriva prim-ministrului, spuse Carl Malle. Şi el, de fapt, este deja mort.

Cuvintele lui provocară un icnet speriat în gâtul Omului gri. Ole trebuie să nege, pur şi simplu, orice legătură cu episodul. Oricine îşi poate da seama că Berntsen probabil că nu se simţea bine când a prezentat lucrurile în acest fel.

— Unde este Orla? întrebă Ole Almind-Enevold.

— Tocmai m-am întors de la Søborg, spuse Carl Malle. Nu mai este acolo.

Bătuse la uşa din Vænget – aşa cum făcuse şi acum mult timp – şi apoi intrase direct în micuţa casă terasată. Niciun lacăt nu îi blocase drumul şi încă de la intrare avusese sentimentul că această casă fusese părăsită pentru totdeauna. În pragul uşii care dădea spre sufragerie rămăsese nedumerit, deşi în lunga sa viaţă de poliţist văzuse destule. Mobilierul şi fotografiile erau împrăştiate pe podea, între draperii, perne, vaze, pahare şi sertare. Totul fusese distrus, evident, într-un acces de furie oarbă. Dacă era opera lui Orla, poliţistul pensionat ar fi avut dovezi clare că oficialul de rang înalt îşi pierduse minţile.

Printre rămăşiţele fotoliului albastru, Carl Malle găsise o fotografie de paşaport şi îşi amintise de ziua în care fusese făcută. Mama lui Orla insistase să păstreze fotografia ca amintire, atunci când îşi dăduse seama că el nu îşi va părăsi soţia şi fata. Carl Malle rupsese fotografia în bucăţi mici. Mai târziu, stătuse pe terasă şi privise mierla moartă de

pe dalele de piatră. Pasărea stătea întinsă pe o parte, cu ciocul deschis îndreptat spre cer. Din spatele gardului viu scund se auzeau, ca de obicei, sunetele pianului de la numărul 14, care anunţau că totul era la fel, în ciuda dezastrului din sufrageria familiei Berntsen, despre care nimeni nu trebuia să afle încă.

— S-a auzit ca şi cum ceva a fost despicat în bucăţi, spusese un vecin, care scosese capul de după gardul viu atunci când îl văzuse pe Carl Malle. A strigat ceva de neînţeles, iar la scurt timp s-a auzit de parcă ar fi spart totul.

— Din păcate, el nu mai este aici, spuse Carl Malle mai mult pentru sine decât pentru vecin.

— Cum, nu mai este acolo?

— A plecat. În casă nu mai este nimeni.

— Ah, nu l-am văzut când a plecat… spuse vecinul dezamăgit.

— Oricum, a plecat, zise şeful securităţii.

— Dar asta înseamnă că este complet nebun! strigă Vrăjitorul, care sărise în sus şi stătea cu picioarele desfăcute în mijlocul biroului ministrului, arătând ca un gladiator într-o arenă romană. Atunci l-am prins!

Carl Malle îl privi pe micul magician care trăgea sforile pentru tot şi pentru toată lumea.

— Am iniţiat deja o vânătoare pentru a-l prinde, dar sunt destul de sigur că nu îl vom găsi. Nu încercaţi să îl prindeţi singur, contactaţi cea mai apropiată secţie de poliţie… Ce noroc neaşteptat!

Omuleţul nu avu nicio reacţie. Chicotele sale prelungite rămaseră suspendate în cameră, pentru o clipă. La urmă, Carl Malle luă din nou cuvântul.

— Am nevoie de acces complet la toate părţile implicate. Interceptare, controlul corespondenţei… monitorizare pe internet… în baza legislaţiei antitero… tot tacâmul.

Ministrul de stat dădu din cap aproape imperceptibil. De mai mult nici nu era nevoie.

În această fază, Carl Malle obţinuse tot ceea ce dorea.

PARTEA a IV-a
ÎNTUNERICUL

28
EVADAREA

27 IUNIE 2008

Cred că nici profesorul, nici ministrul de stat nu se aşteptaseră ca un lucru atât de lipsit de importanţă ca o scrisoare anonimă, cu un singur nume pe un formular vechi, să le poată bulversa atât de mult viaţa, într-un timp atât de scurt.

Încă îmi amintesc cum Magdalene menţionase odată cât de mult se bucurase regele că vila Kongslund şi Constituţia daneză fuseseră gata în acelaşi timp. Magnifica vilă, ca simbol al timpurilor sale şi al tuturor evenimentelor asociate. Dar profeţia monarhului nu se împlinise complet, deoarece cu trei zile înaintea semnării documentului, vântul îşi schimbase direcţia. Coasta şi Skodsborg fuseseră lovite de o furtună din est. Mai întâi, cel mai nordic din cele şapte hornuri se înclinase şi, în timp ce muncitorii se ocupau cu reparaţiile, se întâmplă ceea ce era de neconceput, şi hornul cel mai din sud se frânse, deşi vântul se domolise de mult timp, şi ajunse exact în acelaşi loc ca şi primul, pe alee.

După aceea, cele şapte coşuri au fost dărâmate şi reconstruite.

Fusese voinţa sorţii – şi nici măcar un rege nu putea schimba asta.

Orla ajunse la vila Kongslund seara târziu.

Luase un taxi împreună cu Severin şi se aşezase, ca un evadat, în partea din spate a maşinii. De fapt, această comparaţie chiar era adevărată.

Ministrul de stat le ceruse tuturor patrulelor de poliţie din Copenhaga şi din împrejurimi să îl caute discret pe şeful de personal dispărut. Deşi acesta nu era căutat în mod oficial, poliţiştii de patrulare simţiseră, cu toate acestea, că, dacă l-ar găsi, cariera lor ar fi propulsată.

Prin uşa mea închisă, am auzit când Susanne îi întâmpină pe cei doi bărbaţi. Ei au fost cazaţi în cele două camere în care locuiseră cele mai importante angajate ale Magnei, domnişoarele Jensen şi Nielsen.

În dimineaţa următoare, m-am trezit devreme şi am ajutat, pentru prima dată în foarte mult timp, la pregătirea micului dejun pentru copii. Chiar am înfăşat câţiva sugari înainte de a mă confrunta cu oaspeţii noştri, însoţiţi de Susanne.

Acesta a fost, fără îndoială, cel mai ciudat mic dejun din istoria Kongslund. Vizavi de noi stăteau, unul lângă altul, oaia neagră a Ministerului de Stat şi cel mai cunoscut avocat al refugiaţilor din ţară.

Orla arăta ca şi cum ar fi fost încă îngrozit de faptele sale şi nu spunea niciun cuvânt. Pe de altă parte, Severin părea relaxat, aproape

vesel, de parcă ar fi scăpat, în cele din urmă, de cătuşele pe care le purtase timp de decenii – ceea ce, într-un fel, era adevărat. Afacerea Kongslund îi eliberase sufletul de idealismul nemilos, care îi condusese viaţa, fără să-i dea înapoi mai mult decât o strângere rece de mână a moralităţii – chiar dacă, în câteva cazuri, puţine, de altfel, realizase imposibilul şi ajutase o serie de existenţe distruse să obţină azil.

A cincea persoană intră în sufragerie. Asger. Se opri pentru o clipă în pragul uşii, cu ochelarii mari de profesor pe partea de sus a nasului, şi privi ciudata companie. Apoi se aşeză la capătul mesei şi spuse:

— Aţi fost informaţi cu privire la cea mai nouă situaţie?

Severin clătină din cap. Orla nu răspunse.

În timp ce Asger îşi ungea un corn, îi puse la curent cu noutăţile ultimelor zile, începând cu faptul că eu eram răspunzătoare pentru scrisorile anonime. Îi informă cu privire la relaţia Susannei cu Kongslund şi despre scrisoarea trimisă de Eva Bjergstrand Magnei, în legătură cu care Knud Tåsing şi cu mine am făcut cercetări, în timp ce Carl Malle era în căutarea expeditorului anonim.

În timpul discursului său, Orla Berntsen stătuse cu umerii căzuţi în faţa farfuriei, pe care se afla o felie de pâine albă, din care muşcase. Pe faţa lui văzusem numai uimirea provocată de ieşirea sa spectaculoasă din viaţa de până atunci, care şocase întreaga ţară cu o noapte înainte. Am aşteptat sforăitul caracteristic, dar acesta nu veni.

Severin, care stătea lângă el, dădu din cap aprobator, aproape cu bucurie, la explicaţiile lui Asger.

— Dacă am fi avut scrisoarea pe care Eva i-a trimis-o copilului ei, spuse el.

— Pe care ar fi vrut să i-o trimită, dar nu a făcut-o niciodată, l-am corectat eu.

— Da, probabil că s-a răzgândit în ultimul moment, spuse Asger.

Susanne îşi plecă privirea. Nu îmi puteam da seama la ce se gândea, dar bănuiesc că avea propriile bănuieli, al căror punct central eram eu.

Asger izbucni în râs şi spuse:

— Deja suntem o adunare ciudată, nu credeţi?

Orla se strâmbă, de parcă ar fi ajuns la o concluzie similară în acelaşi moment. Şi apoi reapăru sforăitul caracteristic.

— Suntem cinci… aici, la această masă. Asger privi către cel mai îndepărtat perete, în spatele căruia se afla Camera sugarilor. Şi, în acest loc, ne-am petrecut cu toţii primele luni ale vieţii. Acum ne aflăm din nou aici, probabil că acest lucru este, şi pentru voi, la fel de copleşitor ca şi pentru mine. Potrivit sursei lui Knud Tåsing de la Ambasada Australiei, femeia daneză a primit, în decembrie 1961, în mod oficial, un permis de şedere în noua ei ţară. Eva Bjergstrand a adus pe lume copilul misterios în primăvară sau, eventual, la

începutul verii. Apoi, câteva persoane influente au tras nişte sfori cruciale şi ea a primit un nume nou şi o identitate complet nouă. Şi, cireaşa de pe tort, o patrie nouă… Ridică apoi ceaşca de cafea. Şi, astfel, o problemă extrem de jenantă a fost eliminată.

— Jenantă pentru cine? am întrebat, deşi ştiam răspunsul, bineînţeles.

— Pentru ei… spuse Orla Berntsen care, spre surprinderea noastră, vorbea pentru prima oară. Pentru Almind-Enevold şi ajutoarele sale. Carl Malle şi Magna.

Nu mă aşteptasem ca el să spună ceva.

— Asta nu ştim, nu încă, zise Asger. Această teorie încă trebuie să fie demonstrată.

Orla tăcu.

După micul dejun, Asger îşi luă geanta de voiaj din camera lui, în timp ce Susanne chemă un taxi. Valiza ei albastră era făcută şi stătea în hol.

— Mă duc cu Susanne la Kalundborg, îmi spusese Asger cu o zi înainte. Ea îşi va vizita părinţii în peninsulă, iar eu mă duc în Århus, la părinţii mei… Vrem să aflăm dacă ştiu ceva – adică mai multe decât mi-ai spus tu.

În ceea ce mă privea, nu mai exista nicio fiinţă care să mă mai poată surprinde cu ceva. Încă nu povestisem că, în copilărie îi studiasem atent pe foştii mei colegi de cameră – asta i-ar fi şocat, iar pentru această reacţie încă nu eram pregătită. Pe de altă parte, nu suportam gândul că era posibil să pierd elucidarea finală a enigmei vieţii mele.

Îmi doream cu ardoare să stau ascunsă în grădina lui Asger şi să ascult confruntarea finală – pentru mine şi pentru Magna şi, cu siguranţă, şi pentru Magdalene.

Dar Asger a respins categoric sugestia mea prudentă şi a insistat să rămân cu Orla şi cu Severin, care trebuiau să stea ascunşi în Kongslund, deocamdată.

Susanne şi Asger îşi duseră genţile la taxi, iar eu m-am întors în locul care fusese întotdeauna refugiul meu. M-am întors cu spatele la vânt şi i-am auzit plecând.

Era o zi caldă şi am scos şezlonguri pe gazon pentru noi trei, care fuseserăm nevoiţi să rămânem.

La scurt timp după aceea, Severin şi Orla stăteau la soare, cu ochii închişi, cu faţa îndreptată spre fiord. Am dus la umbră un scaun de grădină şi am închis ochii, la fel ca ei.

Telefonul sună în jurul prânzului, când deja adormisem. Cea mai tânără bonă mi-a făcut semn cu mâna, prin uşa grădinii.

Era Knud Tåsing. Vorbea tare şi pe nas.

— Sunt pe drumul spre Kalundborg, împreună cu Susanne şi cu

Asger, spuse el. De acolo, Asger se duce mai departe, în Århus, unde se va întâlni cu părinţii lui. Eu mă duc la Mols – sau, mai bine spus, la Helgenæs.

Nu am răspuns. Nu trebuia să audă cât de şocată eram.

Jurnalistul interpretă greşit tăcerea mea.

— Poliţia a fost deja acolo…?

Pentru o clipă, vocea lui sună aproape îngrijorată – dar poate că ar fi trebuit să îşi facă mai multe probleme pentru povestea care trebuia să-i salveze cariera, decât pentru cei doi bărbaţi şi femeia ciudată care nu avea, în realitate, nicio şansă să îi înţeleagă.

— Nu a fost nimeni aici, am spus.

Dimineaţă, un elicopter de poliţie s-a învârtit pe deasupra Vedbsk şi Skodsborg, dar nu mă aşteptam ca cei doi invitaţi adormiţi ai mei să fie recunoscuţi în grădină. Ei şedeau cu bărbiile în piept în şezlongurile lor şi păreau a fi doi turişti inofensivi.

— Aţi ascultat ştirile de la prânz? întrebă Knud. Micul nostru tamil a reuşit să apară acum în cele mai importante ştiri, chiar şi înaintea ştirilor despre Irak şi Afghanistan. Doi jurnalişti de la ziarul meu au plecat în Sri Lanka pentru a-l găsi.

Tåsing avea un ton entuziasmat, deşi propria lui călătorie avea o direcţie cu totul şi cu totul diferită. L-am privit pe omul care îl condamnase, după toate probabilităţile, pe solicitantul de azil în vârstă de unsprezece ani, la o viaţă în închisoare, dacă nu cumva îl aştepta o soartă mai rea. Pocăinţa lui venise, probabil, prea târziu. Severin dormea lângă Orla. Epuizarea lui trebuia să fie enormă după douăzeci şi cinci de ani de râvnă neobosită pentru salvarea unor străini.

— Şi pe urmă, a mai apărut o scrisoare anonimă, spuse Knud Tåsing.

Receptorul aproape că-mi alunecă din mână.

El îmi simţi reacţia:

— Nu, nu, Marie… El părea să fi zâmbit. Ştiu foarte bine că aceasta nu este trimisă de tine. Este un exemplar foarte normal. Dar este, într-adevăr, ceva deosebit.

Aşteptam continuarea cu nerăbdare.

— Expeditorul mi-a cerut să caut o anumită femeie din Helgenæs – de aici această călătorie spontană, spuse el. Pare ceva serios, chiar dacă scrisoarea este anonimă.

— O anumită femeie din Helgenæs? am întrebat cât puteam de nevinovat. Chiar dacă eu cunoşteam numele de mult timp.

— Se numeşte Dorah… Dorah Laursen. Conform scrisorii, ea ştie ceva despre afacerea Kongslund – şi despre enigma noastră…

Pe buzele lui, cuvântul „enigmă” suna aproape naiv – de parcă eram nişte copii absorbiţi de un joc complicat. Aş fi vrut să îl avertizez, dar

nu-mi găseam cuvintele potrivite. Nu eram în stare să gândesc clar, dar nu o puteam plasa pe Dorah cum trebuie în derularea evenimentelor descoperite – şi nu aveam nicio idee cine era autorul acestei scrisori. Dar nu mă înşelasem cu privire la teama care apăruse atunci în micuţa ei cameră din Helgenæs când o ameninţasem că îi voi spune fiului ei adevărul despre ea şi despre Kongslund.

Şi am înţeles, mai clar decât oricând înainte, că ar fi trebuit să fiu acolo atunci când s-a întâmplat asta.

Ar fi trebuit să încerc să descopăr şablonul comun al acestor trei femei: Eva Bjergstrand, Dorah Laursen – şi mama mea adoptivă.

— Doar l-am avertizat…

Bătrâna stătea prăbuşită acolo, cu mâinile-i tremurânde în poală.

— L-am avertizat… dar acum… Şovăi. Acum el este…

O maşină de patrulare fusese trimisă la ea, de îndată ce soţul ei fusese scos din apă şi întors pe spate. Ca fost şef de la Omucideri, inspectorul pensionat fusese recunoscut de mulţi dintre poliţiştii prezenţi.

Ei îl găsiseră în apa neagră, în aval de clădirea ziarului în care se aflau birourile redacţiei suferindei publicaţii *Fri Weekend*.

— Pur şi simplu nu a vrut să renunţe la acest caz vechi, spuse soţia lui printre lacrimi. Şi acum el este *mort*.

De data aceasta ea rostise cuvântul răspicat.

Tânărul poliţist ridică din sprâncene.

— Ce caz vechi?

Văduva inspectorului i-ar fi explicat cu plăcere tânărului şi simpaticului poliţist, dar plânsese prea mult. În plus, nici nu îndrăznea.

Nu ar fi vrut să îi povestească despre caz, despre scrisul la ziar şi despre lucrul asupra căruia soţul ei ar fi vrut să facă lumină, deşi ea îi spusese că era mult prea periculos. De probele pe care el le văzuse – o piatră, o bucată de funie în formă de buclă, o pasăre, creanga de tei… Cu puţin înainte de moartea sa, soţul ei sunase o persoană necunoscută şi stabilise o întâlnire.

— Cu cine vrei să te întâlneşti? îl întrebase ea cu vocea speriată.

— Pot să am grijă şi singur de mine, mârâise el. Se iubiseră toată viaţa lor, şi totuşi ultimele două propoziţii trecuseră una pe lângă cealaltă.

Tânărul poliţist ridică din umeri. Se temea de lacrimile străinilor – în plus, totul fusese spus deja. Oricum, voia să o cruţe pe bătrână cu privire la detaliile morţii. Găsiseră o singură incizie la nivelul gâtului comisarului, cu care se alesese, probabil, când zăcuse în apă, izbit de valuri de peretele cheiului; lângă el, în apa neagră, plutea o sticlă goală de lichior şi, chiar cu mirosul de apă sărată, se simţea clar

mirosul de alcool, de ziceai că omul îşi petrecuse întreaga viaţă, de la pensionare, pe fundul unei sticle de Aquavit.

De parcă ar fi fost singurul.

Aşa ceva niciun poliţist nu ar fi vrut să îi spună în primul său an de muncă unei văduve înlăcrimate, evident confuze, care vorbea despre cazuri vechi, nerezolvate.

Dacă zilele neplăcute ar putea fi schimbate şi returnate creatorului, una din ele ar fi putut să fie fost vineri 27 iunie, zi ştearsă din memoria ministrului de stat, chiar înainte ca cineva să poată spune „zi de rahat”. Dar nu se putea plânge decât celor doi oaspeţi ai săi, care nu dădeau impresia că ar fi putut să-i alunge grijile.

Cei trei bărbaţi stăteau pe terasa mare, pe hacienda sa luxoasă din Gilbjerg Hoved, în partea de nord a insulei Zealand. Dacă ziua ar fi fost mai bună, ei s-ar fi putut bucura de priveliştea magnifică de deasupra Kattegat, dar nu şi în această zi blestemată. Erau serviţi cu băuturi de singura doamnă din distinsa reuniune. Lykke Almind-Enevold nu trebuia să îi mai întrebe pe cei doi invitaţi ai soţului ei ce doreau să bea, deoarece aceştia se aflaseră deja de zeci de ori în reşedinţa de vară a ministrului din 2001, de când aceasta fusese terminată.

Ca de obicei, ea îşi juca perfect rolul de soţie zâmbitoare a ministrului – pregătise terenul pentru importanta discuţie pe care vizitatorii urmau să o aibă cu soţul ei şi se retrăsese în tăcere şi neobservată, la momentul potrivit, iar dacă acesta ar fi fost un regat al formelor invizibile, ea ar fi fost, fără nicio îndoială, de cincizeci şi patru de ani regina acestui tărâm. Faptul că purta numele Lykke, care înseamnă „noroc”, i se părea o glumă grotescă a destinului. Dacă acest noroc al cărui nume îl purta fusese vreodată în apropiere, ea nu îl observase. Nici măcar nu merita acest noroc, pentru că Lykke Almind-Enevold comisese cel mai grav păcat dintre toate, acela că nu îi oferise soţului ei copilul la care el visase dintotdeauna. Luase asupra ei întreaga răspundere, fără a şti, de fapt, dacă problema era la ea sau la el. I se părea că infertilitatea era o ruşine de neiertat şi rămăsese cu el pentru că, în ciuda acestui reproş, el nu plecase de lângă ea.

Cei trei bărbaţi stăteau acum în linişte, de mai multe minute, iar tăcerea lor amplifica natura de rău augur a întâlnirii. Nimeni nu spuse nimic înainte ca Lykke să termine de servit şi să plece. Numai ministrul de stat îşi ridicase paharul.

— Noroc – într-o zi cu adevărat de rahat! exclamă el şi goli paharul dintr-o sorbitură.

Profesorul, Bjorn Meliassen, îi urmă exemplul. Ministrul de stat umplu din nou paharele cu whisky din malţ, de culoarea chihlimbarului, de pe malul lacului Lomond. Îşi construise casa

imediat după victoria electorală surprinzătoare din 2001 şi, într-adevăr, nu se zgârcise la nimic. Solicitase Ministerului Mediului să limiteze un pic zona existentă de protecţie, declarată protejată din 1950, astfel că avusese posibilitatea să îşi construiască vila pe vârful cel mai proeminent al stâncii înalte de treizeci şi trei de metri.

Plaja aflată mult sub ei era presărată cu pietre, dar nu conta, pentru că niciunul dintre influenţii invitaţi ai puternicului om nu venise cu ideea de a întrerupe importanta convorbire sau masa pentru o baie răcoritoare în mare. La vestul porţii de acces privat, pe care se afla un semn *Accesul interzis,* se afla o piatră comemorativă pentru filosoful Søren Kierkegaard, ale cărui cărţi ministrul nu le citise, dar din care cita sârguincios, cu ajutorul Vrăjitorului, în timpul discursurilor sale. Pe piatră era scris: *Ce altceva este adevărul, decât o viaţă dedicată unei idei?*

Deşi subiectul reşedinţei de vară fusese tratat remarcabil de discret în presă – nu s-a dorit inducerea unei idei greşite în mintea unor nebuni sau a unor alte tipuri de liber-profesionişti, reşedinţa lui Almind-Enevold era cunoscută la nivel naţional. Jos, la poalele stâncii, exista din cele mai vechi timpuri un mic sat de pescari numit Krogskilde, dar cele opt case fuseseră abandonate, în cele din urmă, din cauza capturilor nu foarte bogate, după care locuitorilor le-a venit ideea, atât de tipic pentru ingeniozitatea daneză, să îşi câştige existenţa atrăgând navele străine pe coastă, în timpul furtunilor pe timp de noapte pentru ca apoi să le jefuiască. Din acest motiv, locul a primit numele de Iadul care, în opinia tuturor duşmanilor Ministrului de Stat, era o denumire cât se putea de potrivită pentru refugiul marelui om.

Ziua deraiase de la cursul ei firesc înainte ca ministrul de stat să apuce să reacţioneze. Prim-ministrul îl chemase la ora opt dimineaţa în Prins Jørgens Gård. Tonul său poruncitor nu putea prevesti ceva bun. Enevold alergase imediat la el, fără a-l mai aştepta pe Vrăjitor, iar apoi totul mersese prost. Deja se vedea pe figurile secretarelor din anticameră cât de mult se schimbase realitatea. Privirile lor exprimau îngrijorarea şi neîncrederea, şi cea mai veche confidentă a prim-ministrului, doamna Mortensen, avea ochii roşii de plâns şi suspina fără încetare. Ceilalţi funcţionari îl primiseră cu indiferenţă, cu mişcări rigide, pentru că nu ştiau cum să reacţioneze la incidentul jenant care se transformase în cea mai mare problemă cu care se confrunta ţara.

Ministrul de stat intră în biroul şefului său, dar încremeni brusc în pragul uşii şi se uită uluit la schimbarea completă de decor.

În timpul nopţii, centrul de putere devenise o cameră de spital, complet echipată cu cea mai nouă aparatură electronică şi cu tot felul de echipamente auxiliare. Erau acolo mese cu rotile, vase din tablă şi,

mai presus de toate, un pat mare, care stătea în mijlocul camerei.

Disconfortul fizic simţit de Ole Almind-Enevold era vecin cu ura. Până la urmă, *biroul* lui fusese cel care îl discreditase şi îl împinsese până la nivelul unei camere de spital, viitorul *lui,* care fusese târât prin noroi.

Şeful statului stătea întins în pat, cu o expresie sumbră. Acest pacient nu va renunţa decât mort – îşi dorea să capteze toată atenţia publicului printr-o transmisiune live şi prin imaginile luate din elicopterul care survola Prins Jørgens Gård. Niciun istoric nu ar fi putut spune mai târziu că şi-a cedat funcţia din cauza slăbiciunii. Când îl văzu pe Almind-Enevold, prim-ministrul apăsă pe o telecomandă, după care partea superioară a corpului se ridică în şezut, ca sprijinită de nişte mâini invizibile. Priveliştea era înfricoşătoare. Nici secretarele nu îi spuseseră un cuvânt ministrului de stat, care încă stătea în pragul uşii.

— Apropie-te, şopti faraonul indulgent.

Stând în şezut, prim ministrul putea privi pe fereastră şi, astfel, îşi aţintise privirea pe Christiansborg şi pe turnurile şi meterezele oraşului.

— Acesta este un loc frumos în care să mori, spuse el.

Ole Almind-Enevold era prea lipsit de imaginaţie pentru a da un răspuns adecvat.

— Am văzut reportajul cu Orla Berntsen de pe *Channel DK*… continuă muribundul, şoptind ameninţător. Se zice că ai vrut să pui în circulaţie o minciună şi să mă dai pe mine ca sursă, dar bineînţeles că asta este o invenţie.

Ministrul de stat văzuse dispreţul din privirea şefului muribund al guvernului. Ştia totul.

— Bineînţeles, răspunse el.

— Trebuie să-i spui profesorului că astfel de minciuni nu pot fi acceptate. Cu atât mai puţin la televizor…

Ole Almind-Enevold dădu aprobator din cap. Trădarea lui nu mai putea fi reparată, îşi dăduse seama dintr-odată de asta.

Îşi plecase capul ca într-o rugăciune, deşi în interiorul său fierbea de o furie pe care nu îndrăznea să o afişeze.

De parcă ar fi vrut să-şi demonstreze vitalitatea rămasă, prim-ministrul întrebă:

— Dar ce se întâmplă acum… cu acest băiat? Iar ne atârnă de gât?

— Nu, nu… treaba este îngropată de-a binelea, spuse ministrul de stat şi regretă instantaneu alegerea cuvintelor.

— Chestiunea asta cu tamilul… şi afacerea Kongslund… au vreo legătură?

Întrebarea era atât de otrăvită, încât ar fi putut iniţia o ultimă manevră strategică: *Ministrul de stat a ales, spre regretul meu, să nu fie*

succesorul meu în acest moment – din motive personale…

Ole Almind-Enevold simţi cum disperarea îi pârjoleşte gâtul uscat.

— Absolut nimic, spuse el, dar îi veni să tuşească înainte să poată continua, acestea sunt doar două crize care, în mod nefavorabil, au avut loc în acelaşi timp.

Prim-ministrul aproape că îi făcuse cu ochiul, dar în privirea lui se ascundea ceva întunecat şi ameninţător. Apoi apăsă din nou pe consola cea micuţă cu cele patru butoane luminoase, şi se lăsă în poziţie orizontală, cu ajutorul sistemului hidraulic. O linie subţire, de culoare roşie, se prelingea din colţul stâng al gurii, în josul obrazului, spre gât, ca şi cum, în timp ce vorbea, ceva se stricase în interiorul lui.

Ulterior, în palat avu loc o reuniune de criză.

Omul gri şi Vrăjitorul habar nu aveau de nimic. Primiseră nişte rapoarte cum că doi reporteri danezi plecaseră la Colombo, pentru a-l găsi pe micuţul tamil, care probabil va fi descoperit în vreo cameră de tortură a statului.

Vrăjitorul, care după atacul prostesc al lui Orla Berntsen, era cel mai tare candidat pentru funcţia de şef de personal, încercase o scurtă analiză pentru a linişti apele.

— Oamenii nu sunt niciodată interesaţi mai mult de două zile de anumite ştiri – cel mult trei… apoi apar subiecte complet noi. Nimeni nu ştia dacă vorbea despre Kongslund sau despre micul tamil – ori despre amândouă.

Din cealaltă parte a mesei se auzi un scrâşnit. Era Omul gri care, în nişte momente cruciale pentru cariera sa, gândea cu voce tare.

— Da, bineînţeles… Ar fi trebuit să ne luăm deciziile în conformitate cu declaraţiile şi semnalele politice pe care le-am primit… Suna de parcă şi-ar fi ţinut pledoaria de apărare în faţa comisiei de investigaţie.

— Trebuie să ne păstrăm mintea limpede, spuse Vrăjitorul un pic prea tare. *Nimeni de aici* nu a făcut ceva greşit – în plus, există limite clare ale interesului publicului cu privire la această chestiune… La urma urmei, este vorba despre un băiat pe care nu îl cunoaşte nimeni… Izbucni în râs. Şi despre care nu ştie nimeni de unde vine… Într-adevăr, nu este prea multă carne pe os!

— Carne…? Secretarul de stat nu înţelegea limbajul pe care consilierul său tânăr, dar puternic, îl introdusese în cadrul ministerului.

Mai târziu în acea după amiază, şoferul preferat al ministrului de stat, Lars Laursen, îl transportă pe ministru, în numai patruzeci de minute, în zona de nord a insulei Zealand şi îi duse servieta în reşedinţa de vară, înainte să plece din Gilbjerg Hoved, pentru a înnopta în Gilleleje Kro. Acum, ministrul stătea pe terasă cu cei doi invitaţi ai săi şi privea urma sângerie lăsată de soare deasupra

Kattegat. Le făcu invitaţilor un rezumat al decorului ciudat din biroul şefului guvernului. Se temeau, nu atât pentru naţiune, cât pentru ei înşişi. Triumviratul trebuia să ia decizii noi. Muribundul putea deveni rapid o ameninţare pentru ei.

Dar existau alte semnale de pericol, pe care gazda lor le considera şi mai ameninţătoare:

— Tocmai am intrat pe site-ul ziarului *Fri Weekend.* Acolo scrie ceva despre un comisar înecat, spuse Almind-Enevold. Cred că totul este un pic… ar fi vrut să spună tulburător, dar fusese întrerupt chiar de către Carl Malle:

— Niciun motiv de îngrijorare, Ole. Nimeni, realmente nimeni, nu poate face legătura dintre el şi noi, spuse poliţistul pensionat. Un beţiv bătrân, care a căzut în apă şi s-a înecat. Pleosc şi la revedere.

Cinismul său era evident.

— Dar el era chiar cel care descoperise semnele despre care ai vorbit tu însuţi… în cadrul anchetei referitoare la moarta de pe plajă. Nu se poate să fi povestit despre ele şi altcuiva?

— Ce fel de semne? întrebă profesorul. Şi ce femeie moartă?

Înfipse furculiţa în spatele de căprioară pe care soţia ministrului îl servise cu un sos picant potrivit cu carnea de vânat, cu afine şi jeleu de coacăze. Lykke mâncase alături de ei în tăcere, în cinci sau şase minute, înainte să plece din nou de la masă, fără a-i privi în ochi pe vreunul dintre ei.

Carl Malle îi aruncă ministrului o privire de avertisment. Dar acesta nu putea fi oprit. Îl ignoră complet pe profesorul de la televiziune şi se adresă numai vechilor săi camarazi:

— Aceste *semne* au fost oarecum ciudate, Carl… nu îmi plac deloc. Ele reprezintă ceva… bolnav.

Privi fix în întuneric şi sorbi, fără prea multă poftă, o înghiţitură din vinul de Burgundia, care fusese servit împreună cu carnea.

— Da, Ole. Acesta este cuvântul potrivit… *bolnav*… spuse Carl Malle. Asta, dacă nu cumva este vorba despre o coincidenţă stranie: un vechi roman S… o bucată de sfoară… femeia cu ochiul scos… Într-adevăr, chiar nu văd nicio legătură.

— Ai uitat de canar, spuse ministrul. Apoi se scutură de dezgust cu toată forţa şi se întoarse spre profesor, care asculta cu gura căscată ciudata conversaţie. De ce nu ai pus capăt poveştii despre Kongslund acum mai mult timp? Peter Trøst şi toate *descoperirile lui idioate…?* întrebă ministrul.

— Pentru că Peter Trøst m-a ameninţat că se duce la concurenţă, împreună cu Berntsen, iar asta ar fi fost o catastrofă şi mai mare – pentru noi toţi. Asta ar fi distrus *Channel DK* şi nu i-ar fi folosit niciunuia dintre noi. Profesorul vorbea neobişnuit de liniştit. Acest lucru i-a înnebunit pe toţi… *pe toţi*… Se pare că toată lumea face ce

vrea.

— Da, să bem pentru asta. Carl Malle ridică, sarcastic, paharul gol. Nu acesta este visul tuturor oamenilor? Şi tema pe care ţineţi mereu predici – în prime time?

Profesorul îl privi chiorâş, dar se mulţumi să răspundă cu nişte mormăieli.

— *Descătuşaţi-vă prejudecăţile!* citi Carl Malle titlul noii gale de sâmbătă, care îşi dorea să elibereze naţiunea de ultimele urme de decenţă şi demnitate – în cele din urmă, toate prejudecăţile oamenilor aveau să fie rostite cu voce tare, cu toată forţa lor, şi să se îndrepte, fără ruşine, împotriva celor despre care s-a vorbit întotdeauna numai cu un respect pur, deşi aceştia stătuseră mereu în calea progresului: cei neproductivi, cei inadaptaţi, cei diferiţi, avangardiştii şi provocatorii – şi bineînţeles împotriva străinilor, plus toţi ceilalţi pe care poporul, dintr-un motiv sau altul, îi avea în vizor. Aceştia urmau să se confrunte la scenă deschisă – în studioul de televiziune – live.

— Aceasta va fi o eliberare pentru toleranţă, le spusese profesorul leilor săi, înainte să plece la Gilleleje, apoi adăugase: Vom fi dovada vie a unei înţelegeri umane cu totul şi cu totul nouă, o nouă ordine mondială, un tip nou de oameni!

Ministrul de stat le turnă tot vinul în pahare.

Profesorul spuse:

— Tu, Ole, eşti singurul din această ţară care te ridici la nivelul funcţiei de prim ministru… Întregul viitor al *Channel DK* atârna de comenzile pe care le puteau primi după numire. De aceea, mă voi asigura ca jurnaliştii mei să îşi folosească toată energia posibilă pentru a pune capăt acestei ruşini…

Vorbea despre conducătorul patriei sale, din patul lui hidraulic din Slotsholmen.

Carl Malle se aplecă peste masă. Nu îl suportase niciodată pe infatuatul om de televiziune.

— Este cam ciudat, Bjørn… Postul tău nu face altceva decât să promoveze tinereţea veşnică şi frumuseţea, dar atunci când vine vorba despre cea mai înaltă funcţie din stat, tu susţii un…

Nu rosti cuvântul bătrân, dar acesta plutea în aer – şi tupeul cu care vorbea arăta cât de important era, în aceste zile, pentru supravieţuirea ministrului de stat.

Profesorul tresări ca şi cum ar fi încasat un pumn.

— Asta este cu totul altceva, Carl. Tinereţea reprezintă visele. Fără tineri, nu am putea vinde nicio reclamă. Dar *puterea* nu este *niciodată* tânără. Nu poţi reuşi cu visele. Profesorul îşi ridică privirea. Puterea este atât de bătrână cât vrem noi să fie. Populaţia nu contează, atâta timp cât vom reuşi să ţinem departe de ea plictiseala şi anxietatea cu privire la viitor. Instrumentele mele sunt seducţia şi inspiraţia, ale

voastre, monitorizarea şi controlul – dar obiectivele noastre sunt aceleaşi.

Profesorul se ridică în picioare. Era la capătul puterilor. Ministrul de stat îl sună pe şoferul său la hotelul din Gilleleje şi, deşi era miezul nopţii, acesta apăru în maşina ministerială de culoare albastru regal, pentru a-l duce din nou pe profesor la palatul televiziunii, aflat chiar la marginea oraşului Roskilde.

După ce acesta plecă, Almind-Enevold dădu frâu liber îngrijorărilor sale.

— Trebuie să vorbim şi cu alţi părinţi adoptivi, Carl.

Malle stătea nemişcat ca o umbră în lumina lămpii cu petrol, pe care Lykke o aşezase tăcută pe masa de pe terasă. Apoi el clătină din cap.

— Ştii deja că nu am aflat nimic de la familia Christoffersen, care chiar nu au nicio idee de unde a venit Asger. Nu cred că vreunul dintre ei ştie ceva, în plus, ar putea fi periculos… dacă îi punem în gardă. Şi mai avem o problemă…

Carl Malle îşi întrerupse propoziţia, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite pentru mesajul deosebit de neplăcut.

Fostul poliţist se aplecă brusc peste masa lată.

— În Helgenæs există o femeie care pretinde că ştie ceva despre orfelinat – adică despre Kongslund. Se pare că a primit, în circumstanţe extrem de dubioase, un copil – un băiat care i-a fost livrat în mod discret, *în afara* canalelor obişnuite, cu ajutorul celor de la Kongslund.

— Un *băiat?*

— Da, dar cu cinci ani mai târziu decât anul de care suntem interesaţi, răspunse Carl Malle, care găsea foarte palpitantă informaţia, dar în seara asta pe coasta Iadului, nu îşi putea da seama ce legătură ar avea asta cu ministrul de stat.

Dacă te gândeai la reputaţia directorului adjunct de poliţie, ca persoană care rezolvă problemele, atât în poliţie, cât şi în situaţia actuală, probabil că destinul se aplecase personal deasupra balustradei terasei şi îşi pusese degetul pe buzele bărbatului. El ar fi trebuit să reacţioneze la atingere, să simtă gustul trădării şi să miroasă pericolul. Faptul că nu a reuşit să facă asta a fost o greşeală crucială, iar în afacerea Kongslund, astfel de greşeli puteau fi fatale.

— Poate deveni periculoasă pentru noi? întrebă simplu ministrul.

— L-a contactat pe Knud Tåsing.

— Ah… Interjecţia ministrului se auzi foarte încet. O confruntare părea inevitabilă. Din nou. De unde ştii asta?

Carl Malle ridică din umeri.

— I s-au pus microfoane, spuse el. Tonul vocii lui părea să spună: „Mi-ai dat mână liberă”.

29
CAPETELE LIBERE

27 IUNIE 2008

Ar fi trebuit să ştie cât de riscantă era poziţia lor – şi cât de aproape se legănau de abis, chiar dacă săptămânile de după fatala aniversare trecuseră fără revelaţii majore.

Cu un prim-ministru pe moarte, care nu mai avea aceeaşi ascuţime a gândirii, nu îşi mai puteau permite ca îndoiala şi nesiguranţa să-şi facă loc în rândul populaţiei. Almind-Enevold nu fusese niciodată mai aproape de obiectul visurilor sale; numai un om nebun, ţintuit la pat cu telecomanda în mână îl mai putea opri acum, se gândeau ei.

Nici el, nici Carl Malle nu simţiseră pericolul reprezentat de confruntarea copiilor din Camera elefanţilor cu părinţii lor adoptivi, pentru că nu luaseră în considerare acest risc posibil.

Mama lui Asger şedea la locul ei obişnuit, la fereastra panoramică şi arăta spre casa păsărilor, pe care, de la mutarea lor acolo, de cincizeci de ani, o reparau şi o vopseau în fiecare vară.

— Uite, îi spuse ea fiului său. O codobatură.

Întregul mobilier data din această perioadă şi totul părea exact ca în acea duminică de vară, atunci când Asger ajunsese în cartierul care avea să devină acasă, în iunie 1962, cu nume cosmice ale străzilor.

Într-un colţ al sufrageriei se aflau cele două fotolii roşii pe care părinţii lui Asger îşi petrecuseră 18.250 de seri împreună – pentru a ajunge la acest număr, înmulţise, pur şi simplu, 365 de zile cu cei 50 de ani de când erau căsătoriţi. Telefonul fusese înlocuit cu un model mai nou, dar se afla în acelaşi loc de pe pervazul ferestrei, acolo unde stătuse mereu. Acolo primise, mai demult, şi apelul de la Marie Ladegaard, când aceasta îi spusese numele mamei sale naturale. Tatăl lui apăruse brusc şi, posibil, auzise ultimele cuvinte ale conversaţiei cu Marie. Ţinea ciocanul în mână, după ce reparase casa păsărilor, şi citise numele pe care fiul său îl scrisese pe blocnotesul de lângă telefon.

Asger auzea şi astăzi tonul îngrijorat din vocea lui:

— Cine este?

Se întâmplase acum mai mult de treizeci de ani.

Codobatura îşi luase zborul de pe adăpostul pentru păsări, iar mama sa o urmări cu privirea. Îi putea simţi nervozitatea. Apăruse după-amiază, fără a suna mai întâi. De obicei nu făcea asta.

Ei îl întrebaseră neliniştiţi dacă totul este în regulă, la care el răspunsese evaziv. Avea aerul cuiva care ar fi dorit să ţină un discurs,

dar îi lipsea fraza cea mai importantă, aceea de introducere. La masa mare pentru cină, Kristine şi Ingolf mâncau vinete făcute la cuptor, uşor cocoşaţi, de parcă ar fi vrut să se protejeze de o rafală bruscă de vânt – sau pentru că voiau să se ferească din calea stării de spirit ciudate pe care o radia fiul lor.

— Cu siguranţă aţi citit în ziar despre Kongslund, spuse brusc Asger, după numai două înghiţituri şi văzu cum cei doi tresăriră.

Ingolf se îndreptă de spate şi dădu afirmativ din cap.

Kristine stătea acolo, cu ochii mari. De săptămâni întregi se frământa la gândul că afacerea Kongslund avea să-i pătrundă în casa pe care, în toţi aceşti ani, o ferise de toată murdăria din lume.

— Toată treaba e foarte importantă pentru mine, spuse Asger şi aşeză cuţitul şi furculiţa pe farfurie. Pentru că… eu sunt unul dintre cei care au primit scrisoarea anonimă despre care se vorbeşte în ziare. Asger aşeză tacâmurile în paralel unul faţă de altul, uşor pe diagonală, pe marginea farfuriei, aşa cum îl învăţaseră încă de mic. Deci băiatul pe care îl caută aş putea fi şi eu, spuse el.

Kristine îi căută privirea, dar în ochii ei nu se citea o teroare fără margini, aşa cum s-ar fi aşteptat – şi înţelese imediat de ce: ea ştia.

— Cine v-a spus? întrebă el.

— A fost la noi un fel de detectiv… un expert în securitate, spuse Ingolf şi faţa i se făcu de un roşu aprins, pentru că promisese, împreună cu soţia sa, să nu-i spună nimic lui Asger despre această vizită.

— Carl Malle?

Ingolf tuşi şi bău două guri de apă dintr-un pahar înalt, îngust, pe care îl primise la aniversarea celor treizeci de ani.

— Da, aşa îl chema… Ne-a povestit despre asta. Lucrează pentru minister şi dorea să ştie dacă noi ştim ceva… despre femeia… adică cea care… femeia care ţi-a dat… Ar fi extrem de important, ne-a spus…

Încerca înnebunit să evite cuvântul *mamă*.

— Dar nu ştim nimic, şopti Kristine, fiind prima oară când îşi întrerupea soţul. Noi nu am aflat niciodată nimic…

Ar fi vrut să îşi ia fiul de mână, dar Asger se lăsă pe spate pentru a evita atingerea.

— Dacă am fi ştiut ceva, ţi-am fi povestit.

— Ce mi-aţi fi povestit?

Niciunul din ei nu răspunse.

— Dar nu asta este problema, spuse el. Ştiu cine este mama mea adevărată – şi unde locuieşte.

De data aceasta, ea avu un şoc, iar lacrimile îi inundară ochii.

— Locuieşte în Brorfelde, dacă încă mai este în viaţă. N-am mai verificat de douăzeci de ani. Se întoarse spre tatăl sau. Dar tu ştiai asta

deja, nu? Ştiai că am găsit-o.

Ingolf se aplecă din nou peste farfurie. A fost nevoie de o jumătate de minut până să spună ceva, fără a-şi privi soţia.

— Da, cred că am fost conştient. În ziua în care te-am surprins la telefon… Pe blocnotes era scris un nume de femeie. Trecuse o vreme de când îţi spuseserăm că te-am adoptat. Am auzit conversaţia… Ai vorbit cu cineva de la Kongslund.

— De ce mi-aţi povestit despre adopţie?

— Asta ştii deja. Aşa era corect. Trebuia să afli povestea vieţii tale.

— Dar de ce v-aţi gândit să îmi spuneţi când eram în sanatoriul de pe coastă? De ce ai călătorit special pentru asta?

Ingolf tăcu şi căută sprijin în paharul înalt, subţire, în timp ce Kristine interveni:

— Medicii ne-au spus… Ştiau totul despre faptul că boala ta era genetică. Noi nu am fi putut… Tatăl tău şi cu mine nu am vrut decât…

Se opri, şovăind.

— Un bărbat a venit la mine, un bărbat pe care, până în acel moment, îl crezusem tatăl meu, pentru a-mi povesti că nu este tatăl meu. Apoi el s-a întors acasă, iar eu am rămas singur, dintr-odată. Şi tu ai rămas acasă şi te-ai ascuns acolo.

Asger observă, nedumerit, că lacrimile îi curgeau din ochi. Îşi scoase ochelarii şi îi aşeză lângă tacâmuri.

— *Mama ta şi cu mine nu am putut avea copii…*

Asger repetă cuvintele de atunci ale lui Ingolf, rostite încet, dar clar, în sanatoriul de pe coastă.

Cei doi nu reacţionară. Arătau de parcă ar fi văzut o fantomă, ceea ce, probabil, aşa şi era.

— Asta mi-ai spus… *De aceea, mama ta şi cu mine am decis să adoptăm un copil. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată…*

Conturul înceţoşat se ridică de pe scaun şi deveni mai clar când intră în câmpul lui vizual.

— *Mama ta şi cu mine vom fi întotdeauna aici pentru tine…*

Văzu cum o umbră îi luă ochelarii din farfurie.

Umbra îi puse cu tandreţe ochelarii pe nas, iar camera îşi recăpătă contururile sale clare. Kristine îşi trase soţul înapoi pe partea ei de masă şi îl ţinu strâns, iar gura ei închisă îi bloca cuvintele şi semnala faptul că ea nu avea niciun răspuns. Cel mai important moment din viaţa fiului ei nu avea să fie discutat niciodată la această masă.

El stătea tăcut, în timp ce digera acest adevăr.

— Cred că furia a fost cea care m-a făcut să îl omor pe Ejnar, spuse el în cele din urmă. Pofta mea de o… Ştiam că voi îl urâţi, pentru că el explora spaţiul împreună cu mine şi pentru că locuia în observator. L-aţi urât, nu-i aşa?

Se scufundară în scaunele lor, înghesuiţi unul în altul, fără să răspundă.

— El m-a iubit. Ştiam ce se va întâmpla şi am permis să se întâmple.

— A fost dorinţa lui să moară în groapa aceea, spuse Ingolf brusc, accentuând în mod special cuvântul „groapă”.

Obiecţia fusese atât de stângace şi de prostească, încât Asger simţi nevoia să sară pe deasupra mesei şi să-l plesnească peste faţă pe bărbatul care nu era tatăl lui.

— *Nu,* spuse el. *A murit de inimă rea.*

Atât Ingolf, cât şi Kristine ar fi trebuit să înţeleagă faptul că reproşul cel mai mare al fiului lor era îndreptat împotriva lor – şi împotriva locului în care îşi petrecuseră viaţa împreună.

— Nu aţi vrut să îl văd sau să călătoresc cu el. Nu aţi vrut ca eu să devin ca el.

Kristine îi dădu drumul soţului ei la mână.

— Nu. Dar tu nu ar fi trebuit tocmai cu singurul… tocmai cu… să te înhăitezi cu băiatul care nu avea altceva în cap decât OZN-uri şi nenorocitele de planete! Nu ar fi trebuit… nu ar fi trebuit…!

Ultimele cuvinte bâlbâite au fost întrerupte de un atac violent de tuse. Ingolf luă paharul înalt şi i-l întinse ei, dar ea îl lovi cu palma. Paharul căzu pe podea însă, în mod uimitor, nu se sparse.

Apoi, ea se lăsă brusc într-o parte şi ateriză pe jumătate sub masă, plângând.

Ingolf se lăsă în genunchi lângă ea şi îi mângâie părul. Una dintre vinetele neatinse, cu cimbru şi ceapă eşalotă, stătea pe podea, lângă cei doi.

— Acum, uite ce ai făcut, îi spuse Ingolf fiului său, în şoaptă.

Asger se ridică de pe scaun. Îi lăsă pe amândoi pe podeaua sufrageriei şi îşi luă haina din cuier.

Auzi şoaptele liniştitoare ale lui Ingolf şi suspinele persistente ale Kristinei, în timp ce el deschise uşa casei şi plecă din locul în care crescuse.

Jurnalistul o studie pe femeia îndesată din sufrageria modestă. Sosise la Århus în jurul prânzului şi mersese cu autobuzul 123 la Ronde.

De-abia după-amiază ajunse, mormăind, cu linia 361, pe dealurile din Stødov, Helgenæs. Ultima bucată scurtă de drum o parcursese pe jos, urmând indicaţiile date de şoferul autobuzului.

Era aproape seară când ajunse la destinaţie.

Se văzuse nevoit să bată tare la uşa scundă, apoi la fereastra bucătăriei, care se afla alături, înainte să audă mişcare în casă.

Femeia cea scundă deschise uşa fără tragere de inimă şi îl pofti înăuntru. În sufragerie, pe toate glafurile se aflau figurine şi tot felul

de bibelouri, iar pe mobilier era un strat subţire de praf, care îi atrase atenţia chiar şi unui pustnic cum era Knud Tåsing. Avea sentimentul că intrase într-o lume în care nu se schimbase nimic de decenii întregi. Disconfortul resimţit de Dorah Laursen faţă de vizita lui era atât de puternic, încât el nu prea ştia cum să pună problema. Părea că ea îl aşteptase şi că îşi dorea cu ardoare să vină momentul în care el trebuia să plece.

O informă rapid despre scrisoarea anonimă care îl determinase să o viziteze şi îi arătă misiva.

— De aceea sunt aici. Cine ar fi putut să-mi trimită această scrisoare, doamnă Laursen?

Ea clătină negativ din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Ştiaţi că această scrisoare va fi trimisă?

— Ah, nu.

Vocea de-abia i se auzea.

Se aplecă spre ea.

— Ştiaţi că voi veni?

În continuare stătea nemişcată. Apoi dădu aprobator din cap dintr-odată şi, spre surprinderea lui, o lacrimă mare îi apăru în colţul ochiului drept. Aceasta se rostogoli pe obrazul rotund şi rămase suspendată în colţul gurii.

— Dar de unde…?

Ezită. Lacrima îl dăduse peste cap.

— El… m-a sunat… spuse ea.

Knud Tåsing dădu din cap încurajator, iar ea respiră adânc şi o a doua lacrimă cristalină o urmă pe prima.

— A sunat un bărbat şi mi-a spus că ar putea fi foarte periculos dacă discut cu cineva despre secretul… despre…

— Secret…?

— Da… pentru că… o chestiune guvern…

Se opri.

— O chestiune guvernamentală?

Ea clătină afirmativ din cap.

— Periculos pentru cine?

— Pentru mine… sau…

— Dar ce ştiţi, de fapt?

Întrebarea fusese mai directă decât era planificat.

— …fiul meu… spuse ea.

— Fiul dumneavoastră?

— Şi el este de acolo.

Suspină.

— Din Kongslund?

— Da. Acum chiar începu să plângă. Da. Kongslund m-a ajutat înainte.

Şi apoi povesti ceea ce, până în acel moment, nu povestise decât altor două persoane – mai întâi vizitatoarei care se numea Marie Ladegaard, iar apoi fiului ei, pentru că Marie Ladegaard insistase să facă asta.

Knud Tåsing află toată povestea tristă a băieţelului care, într-o dimineaţă devreme, în primăvara anului 1961, fusese luat de o mesageră necunoscută a renumitului orfelinat Kongslund. Şi despre noul copil pe care ea îl ceruse şi pe care l-a primit, de fapt, în februarie 1966 – după aproape cinci ani după ce ea îşi dăduse propriul băiat spre adopţie.

— Dar – nu are niciun sens.

Jurnalistul era cel puţin la fel de nedumerit ca şi bătrâna – şi la fel ca prima ei vizitatoare.

— Oare *ea* a…? A promis să ţină secretul pentru sine, dacă eu îi voi povesti fiului meu cum s-a întâmplat totul. Şi aşa am şi făcut. Şi, totuşi, ea a…

Acum lacrimile îi curgeau din ambii ochi.

Knud Tåsing o fixă cu privirea pe femeia care plângea.

— Cine este *ea…?*

Bătrâna scoase o mică batistă brodată cu trandafiri.

— Marie Ladegaard. Fiica directoarei orfelinatului.

— A fost aici?

— Da, a fost. Ea a fost prima căreia i-am povestit despre Lars, fiul meu. Asta a fost în…

— …2001?

— Da. Îl privi printre lacrimi şi îşi suflă nasul. S-a întâmplat acum şapte ani, dar ea mi-a dat cuvântul că nu va spune nimic.

— Şi unde este acum fiul dumneavoastră? Vreau să spun, copilul pe care l-aţi dat spre adopţie? Acela care a fost luat în acea dimineaţă?

— Nu am aflat niciodată asta. Dar, în schimb, am primit unul nou. Îşi aşeză batista pe genunchi. Mi-au spus că ar trebui să dau uitării toată păţania…

— Pentru că l-aţi primit pe Lars?

— Da. Pur şi simplu, trebuia numai să aştept livrarea.

Pufni.

— *Livrarea?*

— Da.

— Unde este Lars astăzi?

Knud Tåsing adresase întrebarea fără prea mare interes. Nu îşi putea da seama ce avea de-a face fiul adoptiv al bătrânei Dorah Laursen cu afacerea Kongslund.

— Este şofer.

— Şi el nu îşi poate… aminti nimic din trecut?

Pentru prima dată, ea păru oarecum uşurată.

— Nu, era încă prea mic.

Şi în acest moment, jurnalistul cel mai critic al ţării comise exact aceeaşi greşeală fatală ca şi experimentatul investigator şi consultant în securitate, Carl Malle. Nu mai puse întrebări suplimentare pe acest subiect.

În schimb, reveni la Marie.

— Şi sunteţi absolut sigură că Marie Ladegaard este cea care v-a vizitat atunci… în… 2001?

Ea dădu din cap aprobator.

Knud Tåsing se ridică şi se strădui să nu îşi verse mânia pe doamna în vârstă. O întârziere atât de mare – o omisiune mică, dar remarcabilă –, la care Marie i-a supus pe toţi.

Şi această problemă îl preocupă pe drumul spre Copenhaga.

Eram pregătită pentru furia şi pentru întrebările pe care urma să mi le adreseze, astfel că am luat în considerare fiecare răspuns şi fiecare manevră de evitare, pe timpul serii şi al nopţii. Fie va accepta răspunsurile mele, fie motivul real pentru care am ascuns existenţa acelei femei, Dorah, va fi dezvăluit. Mi-am petrecut timpul în care am aşteptat sosirea lui în scaunul cu rotile al Magdalenei, cocoşată şi cu ochii închişi, aşa cum stătuse şi ea de atâtea ori. Acum mai mult decât oricând aş fi avut nevoie de sprijinul ei.

Knud Tåsing ajunse la Kongslund în jurul prânzului şi întrebă de mine de îndată ce ajunse în holul de la intrare, sub portretul femeii în verde. O bonă speriată veni în camera regelui să mă cheme.

Orla şi Severin aleseseră din nou raiul din grădină şi stăteau în şezlongurile lor. Actuala lor preocupare era aceea de a se ascunde de lume.

Ziaristul stătea la fereastra camerei din grădină şi îi privea pe cei doi bărbaţi. Când m-am apropiat, el se aşeză tăcut pe canapeaua din mahon de culoare închisă şi puse, fără menajamente, întrebarea principală:

— De fapt, ce se întâmplă aici, Marie? De ce aţi ţinut în secret vizita pe care i-aţi făcut-o doamnei Dorah acum şapte ani?

Nu am simţit dacă Magdalene se afla în apropiere – sau dacă mă privea din înaltul cerului, din locul ei din Paradis. Trebuia să fac faţă singură acestor explicaţii.

— De ce aţi ţinut asta pentru dumneavoastră? întrebă el din nou.

M-am aşezat cu grijă pe unul dintre scaunele antice ale casei Kongslund şi mi-am lăsat umărul până aproape de cotieră, înainte să dau primul dintre răspunsurile mele atât de atent pregătite.

— Dacă v-aş fi dezvăluit asta de la început, aţi fi vizitat-o pe Dorah. Dar i-am promis protecţia mea.

— Dar aţi fi putut să ne spuneţi, fără a dezvălui sursa, îmi spuse. Aş

fi respectat asta.

Obiecţia lui nu era mai logică decât scuza mea.

— Da, am spus după o clipă, sperând că nu a observat că inventez. Dar aţi fi crezut că problema încă este de actualitate, iar mie mi-ar fi fost imposibil să o găsesc şi să o vizitez atât de repede pe Dorah. Era mult prea riscant.

Astfel am combinat minciuna veche cu cea nouă.

— Dar mai târziu, după ce am aflat că scrisoarea de la Eva nu era actuală…?

— În acel moment nu mă gândeam la Dorah. Nu ştiam ce semnificaţie ar fi putut avea în ansamblu.

Şi acum veni întrebarea de care mă temusem:

— Dar cum aţi ajuns să aflaţi numele doamnei Dorah?

Nu am spus nimic.

Se aplecă şi fixă cu privirea creatura bizară, dar interesantă din faţa lui, pe deasupra ramei ochelarilor.

— A mai existat o scrisoare… nu-i aşa?

Cu părere de rău, nu aveam cum să nu-i apreciez ingeniozitatea şi intuiţia.

— Ne-aţi minţit în toate modurile posibile, Marie, şi aţi făcut-o cu mare abilitate. Dar pe drumul de întoarcere de la Helgenass am realizat dintr-odată, ezită pentru o clipă… Că aproape nimic din ceea ce ne-aţi spus nu este adevărat. Aţi trăit aici prea mult timp. Privi în jur. Nu este de mirare că nu puteţi face diferenţa între ficţiune şi realitate. Clătină din cap. Trăiţi într-o lume de basm.

Nu am reacţionat.

— Ne-aţi povestit că Eva nu a pus scrisoarea pentru copilul ei în plicul trimis Magnei. Dar nu este aşa, nu?

Am băgat mâna sub eşarfa mea şi am aşezat pe masă o singură coală de hârtie, ceea ce l-a luat complet prin surprindere.

Luă încet hârtia de pe masă şi o întoarse. Pe ambele părţi era un scris mic. Şi hârtia era atât de subţire, încât cerneala cu care erau scrise literele elegante ieşise pe cealaltă parte, în unele locuri. Scrisoarea stătuse ascunsă, timp de şapte ani, în cufărul african magnific al căpitanului Olbers.

Într-un mod ciudat, era o situaţie frumoasă să aud cum jurnalistul, cu vocea răguşită de tutun, citea cuvintele introductive, pe care le citisem şi eu însămi de nenumărate ori.

Copilului meu. Nu a fost planificat să ne întâlnim. A trebuit să înţeleg asta acum mult timp. L-am privit şi mi-am dat seama că, în acest moment, i-ar fi plăcut un pahar de vin roşu şi, probabil, chiar mai urgent, una dintre ţigările sale mentolate, pe care Susanne nu le-ar fi tolerat niciodată în Kongslund, deşi Magna, în zilele ei cele mai bune, umplea camera din grădină cu nori de fum de la ţigările ei din foi,

Bellman.

Domnişoara Ladegaard a insistat să îţi păstreze numele şi identitatea secrete faţă de familia ta adoptivă. Din respect pentru amândoi…

Acum venea explicaţia referitoare la micuţa femeie, doamna Dorah Laursen din Helgenæs, pe care el o aştepta de la mine.

De-abia când am ameninţat că nu îmi voi ţine promisiunea şi că voi face publică povestea mea, ea mi-a arătat formularul de adopţie cu numele mamei tale adoptive.

Îşi ridică privirea.

— Dorah Laursen.

Am dat aprobator din cap.

— Acesta este motivul pentru care am ţinut în secret scrisoarea Evei către copilul ei. Nu voiam să vedeţi numele doamnei Dorah.

Knud Tåsing mai citi o dată.

— Dar scrisoarea nu spune nimic despre copil… I l-au luat înainte ca ea să poată arunca o privire. Şi Dorah l-a adoptat pe fiul ei, Lars, cinci ani mai târziu. Nu cred că minte, nu este genul. Nu înţeleg legătura.

I-am luat din mână hârtia subţire, cu mesajul vital. Încă era a mea. Mi-a permis să o fac.

— Cred că Magna ne-a dus, pe noi şi pe Eva, pe o cale absolut greşită, am spus eu. Dorah nu are nimic de-a face cu asta. Din acest motiv nu v-am spus nimic despre asta. Nu este relevant.

— Bineînţeles că este relevant. Clătină din cap. Dorah şi-a dat băiatul la orfelinatul Kongslund exact când Eva îl aducea pe lume pe copilul ei – în circumstanţe foarte dubioase. Poate că este unul şi acelaşi copil…

— Vreţi să spuneţi că Eva ar putea fi Dorah…? am întrebat sarcastic.

— Nu, normal că nu. Dar *băiatul*… ar putea fi John Bjergstrand, nu?

— Da, sigur, am spus eu. Dar cum ajunge fiul Evei într-un apartament din Svanemøllen, la o mamă care este convinsă că l-a născut?

Sarcasmul îmi accentuase excesiv sâsâitul.

El se ridică, se duse la fereastră şi îi privi din nou pe cei doi jurişti adormiţi de pe gazon. Am văzut, din umerii lui, dezamăgirea unui vânător, dar nu am spus nimic din ce l-ar fi putut calma.

Îi dădusem ultimul meu răspuns.

— Nu înţeleg…

Umerii i se lăsară vizibil. Se terminase.

— Nimeni nu înţelege, am spus, aproape fără sâsâit.

— Trebuie să iau scrisoarea şi să fac o copie… trebuie să fie o pistă.

Pentru a doua oară i-am înmânat scrisoarea subţire de despărţire a Evei.

— Dorah, spuse gânditor. Ştia că urmează să vin… A sunat-o un bărbat şi a ameninţat-o. Se întoarse cu faţa spre mine. Aţi vorbit cu cineva despre asta?

Am dat hotărâtă din cap.

— Nici măcar cu Orla şi cu Severin.

Se aşeză în faţa mea pe canapea.

— Dar, Marie – am sunat aici când am primit informaţia anonimă despre Dorah şi când mă aflam pe drumul spre Helgenæs. Îşi lăsă ambele mâini să cadă pe masă. Suntem ascultaţi. Kongslund este ascultat, spuse el nervos.

Nu îl văzusem niciodată aşa pe Knud Tåsing. Departe de calmul său, altfel de neclintit, sări în sus, spunând:

— Trebuie să-i avertizăm şi pe ceilalţi, îşi înşfacă servieta lui maro şi părăsi camera.

Am sunat-o pe Dorah. Era singura persoană pe care am simţit nevoia să o avertizez.

Ridică receptorul după aproape un minut.

Fără îndoială se temea, în mod evident, să audă o altă voce, necunoscută. Dar, în acelaşi timp, trebuia să se gândească la fiul ei, care fusese implicat într-un joc pe care ea, în casa ei mică din Stødov, nu îl putea înţelege, cu toată bunăvoinţa.

Dezamăgirea ei era cel puţin la fel de clară ca şi teama.

— Da? spuse ea, pur şi simplu.

Am trecut direct la subiect.

— Dorah, duceţi-vă la fiul dumneavoastră şi vorbiţi cu el. Şi el a văzut articolele despre Kongslund. Acesta este cel mai bun lucru pe care îl puteţi face acum.

Ea auzise minciuna în glasul meu. Vorbeam despre siguranţa ei, iar mesajul meu spunea: Vedeţi cum faceţi să scăpaţi repede, cât încă mai puteţi.

— Dorah?

Nu răspunse. Am văzut-o în faţa ochilor, în întunericul gri.

— Duceţi-vă la fiul dumneavoastră, Dorah.

— Nu i-am spus niciodată.

Vocea ei era numai o şoaptă.

Nu ştiam ce ar fi trebuit să îi răspund.

— Nu ar fi trebuit să spun nimănui, niciodată.

— Dar mai este cineva care ştie, Dorah… Şi a ştiut întotdeauna!

Bătrâna pur şi simplu nu înţelegea importanţa secretului în care ea fusese implicată. Acum îmi făceam griji cu adevărat.

— *Duceţi-vă la fiul dumneavoastră!*

— Dar…

— Ce?

— S-a mutat la Copenhaga.

Am deschis gura pentru a rosti o ultimă cerere urgentă, dar nu am făcut asta.

Ea întrerupse legătura.

Am mai ţinut telefonul pentru un minut în mână, înainte de a închide.

Stăteam pe terasa din faţa Camerei sugarilor. Una dintre asistente adusese ceai cu fursecuri cu vanilie – preferatele Magnei.

Peter Trøst ajunsese imediat după avertizarea lui Knud Tåsing şi cei doi jurnalişti se sfătuiră îndelung, la poalele dealului de sub cei doisprezece fagi.

Eu îi priveam de la fereastra dormitorului cu girafe. Frustrarea şi neputinţa lor erau foarte evidente, în timp ce mergeau agale înapoi spre casă.

Le-am turnat ceaiul invitaţilor mei şi, deşi soarele strălucea pe un cer albastru senin, rolul de gazdă (pe care nu îl mai încercasem înainte) îmi dădea fiori reci prin braţe şi îmi făcea urechile să-mi ţiuie.

Pe umerii strâmbi îmi pusesem un şal de lână, de culoare verde crud, pe care Gerda Jensen mi-l dăruise de majorat, căutându-mi primele cuvinte. Spre disperarea mea, îmi lipsea capacitatea Susannei şi a lui Asger de a pune capăt tăcerii incomode – şi starea de spirit de pe terasă nu însemna neapărat că Orla Berntsen stătea pentru prima dată lângă cei doi jurnalişti, care îl avuseseră în vizor de ani de zile.

— Ministerul chiar interceptează convorbirile oamenilor? Knud Tåsing sparse tăcerea, în cele din urmă.

Søren Severin Nielsen sări imediat în apărarea prietenului său regăsit.

— Bineînţeles că nu. În orice caz, nu cu aprobarea lui Orla sau a oricărui alt angajat. Bag mâna în foc. Mai degrabă pare o metodă a lui Carl Malle. El lucrează independent de minister şi, în acest moment, îl caută disperat pe Orla.

Severin îşi recâştigase o parte din fosta lui poftă de viaţă în timpul perioadei de recuperare de aproape două zile, petrecută pe gazonul din spatele vilei Kongslund. Chiar se conversase prietenos cu doi băieţei care, dintr-o curiozitate nemărginită, se duseseră cu tricicletele la el şi Orla Berntsen.

— Din câte am putut afla din minister şi de la poliţie, Orla nu este căutat oficial, spuse Peter Trøst vesel. Pe de altă parte, mi-au spus că ar trebui să vorbesc cu ei mai întâi, în cazul în care aflu ceva. Foarte discret…

Zâmbi cu gândul la absurditatea cererii.

— În cazul în care mă caută… mă voi preda, desigur. Nu am nimic de ascuns, declară Orla Bernstein liniştit.

Dar apoi se auzi un sforăit, iar sunetul fricii, care îl urmărise pe tot parcursul vieţii sale, îi infirmă declaraţia.

— Să recapitulăm împreună, pe scurt, farsa în care am aterizat – nu în ultimul rând, datorită Mariei, spuse Knud Tåsing accentuat şi scoase o agendă portocalie cu spirală din servieta maro, care se afla lângă el, pe gresie. Primele trei, patru pagini dictando erau mâzgălite cu notiţe ilizibile. Răsfoi un pic înainte şi înapoi, apoi găsi, se pare, locul potrivit şi spuse aproape solemn: pe scurt, pentru afacerea Kongslund avem, în momentul de faţă, următoarele fapte: în 2001, Marie a pus mâna, din greşeală, pe o scrisoare care, de fapt, îi era adresată Magnei. Această scrisoare fusese trimisă de o femeie pe nume Eva Bjergstrand, care puţin mai târziu a venit în Danemarca, unde a murit pe neaşteptate. Eva a fost găsită pe fâşia de plajă la nord de Bellevue, nu foarte departe de Kongslund. Moartea ei a coincis cu atacurile teroriste îndreptate asupra turnurilor gemene din New York, de aceea foarte puţini oameni au aflat despre asta. Marie a descoperit fragmente din viaţa Evei şi a fiului ei, John, care a fost dat spre adopţie în circumstanţe foarte dubioase şi, la un moment dat, a dispărut, pur şi simplu.

Dădu la pagina următoare. Nici el, nici Peter nu se atinseseră de ceai.

— Apoi, Marie lăsă deoparte cercetările cu privire la această chestiune, spuse el, după care urmă o pauză de câteva secunde, plină de reproş. Nu mai puţin de şapte ani. Când se apropia aniversarea Magnei, ea a dezgropat scrisoarea cea veche şi a reluat ancheta. Poate că aţi considerat că îi datoraţi asta Evei, pentru că din vina dumneavoastră Magna nu a primit niciodată scrisoarea. Nici altcineva.

Din nou îmi aruncă o privire plină de reproş.

— Am vrut să ştiu, pur şi simplu, am spus şi am înţeles cât de sec suna, dar niciunul dintre ceilalţi nu reacţionă.

— Cunoşteaţi numele celor şapte copii care se aflau în Camera sugarilor în 1961, pentru că dumneavoastră însevă aţi fost dintre ei şi aţi trimis scrisoarea celor cinci băieţi. Chiar cu câteva zile înainte de aniversarea cea mare în care, după cum ştiaţi, accentul avea să fie pus pe minunatul refugiu pentru copiii aflaţi în dificultate. Aţi introdus cele patru elemente pe care le aveaţi la dispoziţie – o fotografie a vilei Kongslund, o fotografie a celor şapte copii de sub pomul de Crăciun din 1961, o copie a formularului de adopţie, cu numele lui John Bjergstrand şi, în cele din urmă, o pereche de botoşei pentru bebeluşi, pe care i-aţi găsit probabil în podul casei Kongslund. Knud Tåsing făcu o mişcare cu capul în direcţia coamei negre, falnice a acoperişului. Aţi calculat un plan cât s-a putut de dramatic şi de senzaţional – printre altele, în care aţi lipit numele şi adresa cu sute de litere tăiate din ziarele în care era relatată propria dumneavoastră sosire la Kongslund.

Totul mi-a amintit de Agatha Christie.

Făcuse tot posibilul să mă ilustreze ca pe o idioată absolută, pentru a străluci el însuşi ca Hercule Poirot.

— Nu aveam la îndemână niciun calculator, nicio maşină de scris, am spus. Şi nu am îndrăznit să scriu adresele de mână.

Severin, care spre deosebire de jurnalist era specializat în existenţele ciudate, se uita la mine atent, de parcă aş fi fost o altă creatură pierdută fără speranţă, din seria lui lungă de obiecte de studiu ratate. Îi puteam simţi fizic scepticismul.

Clătinând din cap, Knud îşi reluă monologul.

— Aţi fost foarte conştientă de faptul că printre destinatari erau cel puţin doi jurnalişti care aveau să primească mesajul dumneavoastră neobişnuit, totuşi, pentru mai multă siguranţă, aţi trimis scrisoarea şi la *Fri Weekend* şi o copie a ajuns la Orla Berntsen din Ministerul de Stat. Şi cu siguranţă vă era clar că la vederea scrisorii voi reacţiona într-un fel. Îmi cunoaşteţi trecutul şi conflictul meu feroce cu Almind-Enevold şi Orla Berntsen…

Orla Berntsen îşi ridică, pentru o clipă, privirea din ceaşcă.

— Şi aşa a pornit avalanşa. Ministrul de stat s-a panicat rapid. Presupun că numele Bjergstrand a fost motivul pentru care cineva de la minister a convocat o reuniune de urgenţă şi l-a implicat pe Carl Malle. Aţi tras la întâmplare în întuneric şi aţi nimerit, Marie. În acel moment, atât Peter, cât şi eu am ştiut că povestea avea mai mult decât doar un sâmbure de adevăr.

Împotriva voinţei mele, am roşit ca o fetiţă de zece ani. Knud păru să nu observe nimic.

— Şi, la un moment dat, teama a declanşat o reacţie în lanţ care s-a încheiat în mod fatal pentru mama ta adoptivă. Şi apoi mai era femeia din Helgenæs care, de fapt, nu ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu asta, dar care pare a fi şi ea implicată cumva. Cred că acum Marie ne-a spus tot ce ştie, nu în ultimul rând din pricina scrisorii despre care habar nu avusese niciunul dintre voi şi pe care şi eu am văzut-o de-abia acum o oră.

Se aplecă spre dreapta şi scoase din servieta ponosită, cu un gest exagerat de lent, un dosar galben. Chiar îşi folosea toate talentele.

Dosarul galben conţinea patru copii ale scrisorii Evei către copilul ei, pe care cei prezenţi nu o văzuseră niciodată. Solemn, împinse trei exemplare pe masă în faţa lui Peter, Orla şi Severin, păstră unul pentru el şi îmi dădu originalul înapoi.

— Mulţumesc, am spus într-un mod prostesc.

Fără pic de respect, îşi aşeză exemplarul lui peste ceaşca de ceai de care nu se atinsese.

— Acest document este axa în jurul căreia se învârte totul. Ca să spun aşa, epicentrul cazului. Cuvintele nu au ajuns la destinaţie, ceea

ce a făcut-o pe Eva să se întoarcă în ţara în care nu mai pusese piciorul de mai mult de patruzeci de ani, lucru la care mai bine ar fi renunţat.

Se îndreptă şi ne privi pe fiecare în parte.

— Această scrisoare, fără îndoială, îi este adresată unuia dintre voi… sau unuia dintre cei trei care nu sunt prezenţi şi care, în seara asta sau mâine-dimineaţă, vor sosi aici. Susanne şi Asger îşi vizitează părinţii din Naesset şi din Iutlanda. De Nils am încercat să dau de mai multe ori în ultimele zile, dar nu îmi răspunde. Lucrurile sunt prea noi pentru el. Mai mult ca sigur va discuta cu părinţii lui – are motive întemeiate.

— De ce ai menţionat-o şi pe Susanne? Întrebarea venise de la Peter Trøst. John Bjergstrand este, evident, nume de băiat.

— Corect, spuse Knud Tåsing. În acest moment nu vreau să exclud pe nimeni dintre cei care au fost în Camera elefanţilor… Knud Tåsing se întoarse, la numai câţiva metri de uşa terasei. Magna avea privirea completă de ansamblu asupra informaţiilor despre copiii care veneau de la Rigshospital la Kongslund – poreclele, data sosirii, durata şederii şi, probabil, mai mult decât atât. Nu vreau să exclud faptul că ea…

Se opri şi ne lăsă să ne imaginăm intrigile sinistre ale Magnei.

— Nu există nici măcar un motiv pentru a crede că mama *mea* nu este mama mea naturală, spuse Orla sfidător ca un copil şi trist în acelaşi timp şi i-am văzut mâinile cum tremurau, aşezate una peste alta, iar degetul mare îi era îndoit în sus, într-un mod nu foarte natural, de parcă Orla avea un cârcel.

— Pe naiba, nu ştiţi nimic – mai ales despre mama dumneavoastră, izbucni Knud Tåsing.

Søren Severin Nielsen, care fusese întotdeauna un amortizor viu între nenumăraţii solicitanţi de azil şi autorităţile daneze, se ridică, pentru a-l apăra pe omul răspunzător pentru cele mai multe dintre înfrângerile sale. Era uimitor, un gest surprinzător, mândru şi supus, în acelaşi timp. Dar înainte ca avocatul solicitanţilor de azil să poată spune ceva, şeful concediat al biroului de imigrare luă el însuşi cuvântul.

— S-a întâmplat de multe ori ca mamele singure, în timpuri grele, să îşi aducă la Kongslund copiii pentru o perioadă.

— Da… este posibil, spuse Knud Tåsing. Scuzaţi-mi izbucnirea, domnule Berntsen. Doar că noi nu putem fi deloc siguri…

— Eu *sunt* sigur.

Orla Berntsen se lăsă pe spate şi îşi aşeză şervetul pe genunchi.

Knud Tåsing părăsi terenul minat şi schimbă subiectul.

— Reacţia ministerului la scrisoarea lui Marie a fost, cu siguranţă, o dovadă clară că ministrul de stat este implicat cumva – lucru confirmat prin scrisoarea Evei. De aceea m-am deranjat să merg la

Universitatea din Copenhaga, în căutare de informaţii din această perioadă. Şi acum ascultaţi aici: Ole Almind-Enevold a studiat dreptul, după cum ştim, dar în arhivă există surprinzător de puţin material despre această perioadă din viaţa lui. Dar am găsit o notă de la Facultatea de Drept, datată 1959, despre un proiect comun cu Universitatea din Copenhaga şi Direcţia închisorilor, sub conducerea unui tânăr doctorand, care a vrut să-şi scrie disertaţia cu privire la problematica dreptului femeilor deţinute la maternitate, un subiect relativ bizar în acel moment. Aceasta spune multe despre perseverenţa şi relaţiile bune ale acestui om, pe care şi le-a făcut prin intermediul acestui subiect. Într-un articol dintr-un anuar, în care nu l-am găsit sub numele Ole, ci sub numele directorului institutului emitent, tânărul student a dezvoltat îndrăzneaţa teorie că prizonierele care fac închisoare pe termen lung sunt mult mai afectate decât bărbaţii, pentru că sunt împiedicate să îşi urmeze cel mai puternic instinct al sexului feminin: îndeplinirea nevoii de maternitate. Considera că practica comună era profund antisocială şi discriminatorie din punct de vedere sexual. Când te gândeşti că era, încă de pe atunci, membru al marelui partid socialist! În afară de influenţa căsătoriei sale fără copii la alegerea unui astfel de subiect, este un mesaj incredibil de puternic şi de interesant pentru cel puţin jumătate din electorat – în special pentru femei.

Pentru o vreme se făcu linişte în jurul mesei. Probabil cu toţii ne-am gândit la bărbatul puternic, care era dominat atât de devreme de un amestec de cinism şi angajament social, pe care îl folosise în cariera sa personală.

După un minut de tăcere, Knud Tåsing luă din nou cuvântul.

— Cred că am înţeles ce s a întâmplat atunci… Ole nu a avut niciodată propriii copii, după cum ştim din numeroase biografii şi articole, iar din aceste documente este, de asemenea, evident, că aceasta nu a fost decizia lui. Dimpotrivă. El este patronul renumitului orfelinat al ţării şi, da, a lăsat să se înţeleagă că vina absolută a infertilităţii o poartă soţia sa. În 1960 este tânăr şi înfloreşte, şi în politică, şi pe scara juridică, este căsătorit cu o femeie frumoasă şi respectată, care nu îi poate oferi singurul lucru pe care şi-l doreşte mai mult decât orice altceva pe lume – un copil, un fiu. Tânărul candidat frustrat se concentrează fanatic, în această situaţie, pe subiectul infertilităţii şi scrie un proiect de lege în acest sens. Şi apoi o cunoaşte în închisoare pe tânăra Eva – femeia vinovată şi, totuşi, atât de nevinovată, în acel moment aproape un copil, probabil virgină.

Knud Tåsing făcu o pauză dramatică, înainte de a continua.

— În momentul în care şi-au conceput copilul, ea avea numai 17 ani.

Povestea lui Knud Tåsing îi captivase pe toţi cei prezenţi, chiar şi pe

Orla Berntsen, care acum stătea cu mâinile încrucişate în spatele gâtului şi nu mai pufnise nici măcar o singură dată.

— A lăsat-o însărcinată, lucru care a fost, în acelaşi timp, o *catastrofă* şi o *binecuvântare* pentru tânărul jurist. Voia copilul neapărat… Nu trebuie să uităm că visa de ani de zile să devină tată. Acest *accident* reprezintă pentru el, ca să spun aşa, marea lui şansă. Acum poate obţine copilul la care a visat întotdeauna, într-un mod foarte discret şi ascuns – cu condiţia ca Magna să fie dispusă să îl ajute. Acesta este punctul esenţial. Şi aşa ajunge Eva în aripa B a maternităţii din Rigshospital. Singurii martori – care l-au văzut pe copil când a venit pe lume – nu mai trăiesc. Eleva care învăţa să devină moaşă şi cu care am vorbit nu a fost prezentă la naşterea propriu-zisă şi nu ştia aproape nimic. Sugarul a fost scos din viaţa Evei de Magna personal – asta ştim de la elevă, după care Ole a aranjat achitarea fetei şi i-a finanţat călătoria în cel mai îndepărtat loc de pe această planetă pe care cineva şi-l putea imagina la acea vreme – Australia. Ca într-un basm plin de cruzime, ea este alungată pe viaţă din patria ei.

Tåsing se întrerupse pentru scurt timp. Nimeni nu clipi şi nu tresări. Nimeni nu se îndoia de povestea lui.

— Şi băiatul…? Orla Berntsen nu se mai putu abţine, până la urmă, să nu pună întrebarea cea mai importantă fostului său duşman de moarte.

— Eu cred, spuse Knud, că Almind-Enevold s-a urcat în maşină, a condus până la Kongslund şi a cerut adopţia fiului său.

— Există o singură problemă, interveni Severin. Până în prezent, nu a avut niciun copil.

— Aşa este. Pentru că ceva a mers prost. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Deci… Magna l-a ajutat, adică a făcut copilul să dispară discret din Rigshospital şi să-l aducă la Kongslund…

Peter Trøst puse ambele mâini pe ultima scrisoare a Evei, de parcă era un altar.

— Poate că greşim, spuse Knud Tåsing serios. Poate că nu a vrut deloc copilul. Sau poate, şi eu cred că mai degrabă asta a fost, că soţia lui nu a vrut copilul. Pentru o adopţie este nevoie de doi. Restul îl putem număra pe degetele de la o mână. Magna s-a panicat, numai la gândul că poate ceva din acţiunile lor ilegale şi scandaloase s-ar afla. Prin urmare, împiedică orice contact între Ole şi fiul său, şterge toate urmele băiatului şi îl ascunde, efectiv, printre ceilalţi copii de aceeaşi vârstă din Kongslund. Pentru ca, în cele din urmă, să-l dea spre adopţie unei familii necunoscute de undeva, din Danemarca.

Knud Tåsing îi privi pe cei trei bărbaţi, pe fiecare în parte.

— Søborg… Rungsted… sau poate Århus? Cine ştie…

— Şi cum a omis formularul pe care Marie l-a găsit ascuns în arhiva de la Protecţia copilului? remarcă Severin.

— Da, asta este singura greşeală. Astfel, Ole fie trebuie să fie prudent – fie, din contră, să facă tot posibilul ca să îşi găsească fiul. Ultima variantă ar explica momentele pe care le-am trăit la aniversare. Discursul lui remarcabil despre *dor*… Knud Tåsing dădu din cap spre Severin. El a numit-o pe Magna *stăpâna dorului.* Şi chiar înainte să îşi încheie toastul, a spus ceva de genul: *Magna, eu port în mine un dor de a cărui origine numai tu şi cu mine ştim… că numai tu o poţi alina.* Toţi au crezut că a fost vorba de o declaraţie de dragoste – dar poate că astfel şi-a exprimat, pur şi simplu, furia pură, nealterată.

Severin îşi drese glasul.

— Dar cine a vizitat-o pe Magna acasă la ea, după aniversare… în ziua morţii ei? Cumva Enevold? întrebă el în bătaie de joc – de parcă astfel de afirmaţii împotriva celui de-al doilea cel mai important om din guvern ar fi fost o raritate.

— Posibil. Sau poate cu totul altcineva… Knud Tåsing clătină din cap. Am sperat să pot restrânge căutarea dacă vă întorceaţi cu numele mamelor voastre adoptive. Am sperat că, poate, părinţii voştri adoptivi au ascuns documentele pe care le-au primit la adopţie. Dar acum sunt aproape convins că Magna a distrus totul. Ştia că Ole va încerca să îi găsească pe cei şapte copii din Camera sugarilor. Şi şapte copii care nu puteau fi identificaţi, niciunul dintre ei, erau cel mai sigur camuflaj. Desigur, încă putem spera că Susanne sau Asger va găsi ceva

— Sau Nils… Se întoarse spre mine, fără vreun avertisment. Pentru că el este candidatul dumneavoastră, nu?

Am tresărit vinovată. Nu scosesem un cuvânt în timpul discursului său.

— Eu ştiu numai… am început, dar m-am oprit imediat.

— Spuneţi-ne ce v-a povestit Gerda… despre Nils, îmi ordonă Tåsing.

Aş fi preferat să fug, dar trebuia să continui povestea pe care o pusesem în mişcare cu atât de mult timp în urmă.

— Am vizitat-o pe Gerda în 2001, am spus, fără a privi pe cineva dintre cei prezenţi. La scurt timp după ce am primit scrisoarea Evei. Ea mi-a povestit despre un băiat din Camera elefanţilor, pe care îngrijitoarele copiilor îl numiseră Micul John… Am zâmbit, ceea ce celorlalţi trebuie să li se fi părut amuzant… Pentru că nu era mai mare decât tabacul pe care îl iei pe un şiling. A fost singurul copil pe care nu am reuşit să îl depistez în toţi anii în care eu… Am tăcut, afectată. Fusese cât pe-aici să îmi trădez ciudata mea manie din copilărie, aceea de a-mi urmări tovarăşii de locuinţă şi de a-i observa, pe care o avusesem odată. M-am gândit la notiţele mele detaliate despre vieţile

lor, ascunse în dulapul meu din lemn de satin, descrierile părinţilor lor adoptivi, ale prietenilor lor, noile lor condiţii de viaţă şi articole de toate felurile despre vieţile lor profesionale. Asger ca noul director al Observatorului Romer, Peter ca vedetă a noului post TV, Orla ca temutul şef de personal din cadrul Ministerului de Stat, Severin în procedurile de azil urmărite de mass media, Nils ca fotograf de război şi Susanne ca succesoarea Magnei.

— În care dumneavoastră *ce…?*

Peter Trøst puse singura întrebare logică. Curios, dar cu o privire destul de prietenoasă. Era cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

— În care am vrut să îl găsesc pe John Bjergstrand, am şoptit vag. Am insistat pe lângă Gerda, am spus. Are mari greutăţi în a minţi. Şi în acea zi mi-a spus, în cele din urmă, că băiatul pe care îl numiseră Micul John, după povestea *Robin Hood,* a fost adoptat de către o familie a unui paznic de noapte dintr-o zonă săracă din Nørrebro. Era foarte neobişnuit. În mod normal, o astfel de familie nu ar fi fost niciodată… *niciodată…* acceptată de sistemul Protecţiei copilului. Din cauza condiţiilor de viaţă care erau prea riscante pentru copil. Am ridicat vocea, pentru a sublinia ideea. Noul tată al lui John se numea Anker Jensen, am spus eu.

Knud Tåsing se aplecă în faţă – şi răsturnă, neîndemânatic, o ceaşcă de cafea, fără a observa.

— Deci tatăl lui Nils Jensen, rezumă el în câteva cuvinte şi adăugă aproape în şoaptă: Paznicul de noapte din Nørrebro.

— Da, am răspuns eu.

Pe veranda înaltă de deasupra plajei Iadul, ministrul de stat întoarse lent capul într-o parte şi îl privi pe Carl Malle, care rămăsese peste noapte în casa de oaspeţi şi chiar luase un mic dejun copios întârziat, servit de gazda tăcută. Carl Malle era răspunzător pentru planurile care se duseseră atât de dezastruos pe apa sâmbetei, iar acum ameninţau să îi arunce pe amândoi în abis.

Era căsătorit de cinci ani cu Lykke, atunci când fuseseră nevoiţi să accepte că ea nu va rămâne însărcinată niciodată. La scurt timp după ce fata din închisoare rămăsese gravidă, iar el îi propusese soţiei lui să adopte un copil de la Kongslund, cu intenţia ascunsă de a lua copilul Evei, fără ca Lykke să afle vreodată că el era tatăl.

Un plan diabolic – şi diabolic de logic.

Dar Lykke ezitase şi propunerea lui prezentată în mod repetat fu întâmpinată de tăcere. Aceasta a fost cea mai rea etapă din viaţa lui şi, în cele din urmă, copilul a văzut lumina zilei. Celebra casă de copii de pe Strandvej nu aştepta decât decizia lor comună.

În ajunul Crăciunului din 1961, el o întrebase din nou – insistând în

faţa unui castron de Ris a lamande, iar în acel moment, Lykke avu un acces violent de furie, cum nu mai văzuse niciodată la ea. Apoi îi spuse, fără echivoc, cu privirea îndreptată spre faţa de masă de Crăciun cu reni, pe care chiar ea îi brodase, că nu mai vrea să audă vreodată cuvântul adopţie. Dacă avea de gând să o mai preseze mult, ea îl va părăsi şi va face public faptul că bărbatul pe care îl admira toată lumea, drept cel mai tânăr luptător pentru libertate din Rezistenţă şi cel mai promiţător politician din generaţia lui îşi sacrificase tovarăşa de viaţă, pentru că nu fusese în stare să îi dăruiască rapid un fiu.

La moralitatea de atunci, ştiuse imediat că jocul era pierdut. Ar fi fost o lovitură devastatoare pentru cariera lui.

Mai târziu în acea seară, când cântau colinde în mod mecanic (ea, ca întotdeauna, cu o voce clară ca un clopoţel), el fusese pe punctul de a-i arunca în faţă verdictul de necontestat: *Tu eşti cea stearpă!* Era sigur de asta de un an şi jumătate – de când Eva rămăsese însărcinată. Dar această afirmaţie ar fi condus la descoperirea de care el se temea mai mult decât orice altceva şi care, probabil, l-ar fi aruncat în închisoare.

— Dacă am putea… spuse el pe veranda din nordul insulei Zealand, fără a duce propoziţia la sfârşit.

— Da. Dacă ai fi putut să o convingi pe Magna, spuse Carl Malle, care ştia foarte bine încotro se îndreptau gândurile camaradului său. Dar nimeni nu a făcut asta vreodată. Chiar şi Dumnezeu ar fi fost, la un moment dat, exasperat de… *talentul ei organizatoric*… dacă ar fi fost atât de prost încât să lase totul în seama ei.

Ministrul de stat nu răspunse la gluma de prost gust. O informase pe Magna la trei zile după cina fatidică de Crăciun despre decizia irevocabilă a lui Lykke. Stătuseră în biroul Magnei de la primul etaj, iar el simţise literalmente panica directoarei. Magna privea în întunericul de deasupra fiordului. Descoperirea a ceea ce făcuse avea să o coste pe Magna munca ei de-o viaţă – şi mii de creaturi distruse nu aveau să mai fie reparate niciodată cu râvna la care aveau dreptul. Bineînţeles că nu putea permite acest lucru, în niciun caz.

Dar Magna nu ar fi fost Magna dacă nu şi-ar fi luat măsuri de siguranţă pentru cel mai rău caz – încă de la naşterea băieţilor din Rigshospital avusese un plan de urgenţă în sertar. Nici măcar o singură dată nu se lăsase convinsă de rugăminţile lui Ole de a-i permite să vadă copilul pe care fata îl adusese pe lume singură şi în cel mai strict secret în aripa B a maternităţii. Rămăsese tare pe poziţie până când fusese asigurată adopţia, la fel de neînduplecată cum făcea cu toate celelalte mame sau cu toţi ceilalţi taţi biologici care o implorau mai târziu, atunci când începeau să regrete că îşi dăduseră copiii spre adopţie. Interesele copilului erau întotdeauna pe primul loc – şi probabil că Magna anticipase încă de la început rezistenţa lui

Lykke.

— În cazul în care nu reuşeşti să o convingi să fie de acord cu adopţia, copilul trebuie să fie protejat, spusese ea. Acesta este principiul obligatoriu al casei. Niciun copil adoptat nu trebuie să ajungă vreodată într-o situaţie în care să fie vizitat de părinţii săi biologici – cu excepţia cazului în care solicită chiar el asta, după ce a crescut.

Nu avea nimic la mână cu care să o poată convinge. Nu o putea mitui sau ameninţa, deoarece şi cea mai mică urmă de scandal în care ar fi fost implicaţi amândoi i-ar fi aruncat în abis. Şi tot nu ar ajunge să îl vadă pe fiul său.

În seara aceea, în Kongslund, se ridicase în picioare şi se dusese un etaj mai jos, iar ea l-a lăsat să facă ce voia. Era conştient că planul său era inutil, altfel ea l-ar fi oprit. Cu toate acestea, el a coborât pe scări, pe lângă femeia în verde, care se îndrăgostise, în urmă cu o sută de ani, de un alt fiu nelegitim – regele Frederik al VII – şi îl urmase până în mormânt.

Deschise foarte încet uşa Camerei sugarilor, pentru a nu-i trezi pe copiii care dormeau şi intră. O lampă verde de veghe era singura sursă de lumină din cameră şi rămase locului pentru o clipă, până când ochii i se obişnuiră cu iluminatul slab. Privi în jur. Pe un perete erau patru paturi şi alte patru pe celălalt perete şi păşi mai aproape, în timp ce inima lui ameninţa să îi iasă din piept. De pe feţele celor mici nu îşi putea da seama care erau fete şi care băieţi. Disperat, se aplecă deasupra micilor creaturi, încercând să descopere ceva familiar pe chipurile lor; forma ochilor, curbura nasului, dar nu găsi nimic care să îl convingă. Unul dintre copii avea părul lung şi negru, în mod evident, o fetiţă. În cameră erau şapte copii care dormeau, numai ultimul pat de la fereastră, al optulea, era gol, aşa cum îşi aminti mulţi ani mai târziu. Cei şapte copii erau la fel, în ochii lui, cu excepţia unor diferenţe minore de tunsoare şi culori ale părului, iar el simţi o furie extraordinară faţă de femeia care le controla vieţile şi a cărei hotărâre nu putea fi strămutată.

Magna rămase, pentru un timp, în pragul uşii, înainte ca el să îi observe prezenţa.

— Pleacă! spusese ea, ca o mantra.

Speranţa era moarte lentă, dar sigură – şi în acea secundă i-ar fi plăcut să ucidă. Probabil că singurul gând care îl opri a fost acela că îşi pierdea, astfel, ultima şansă de a-şi găsi copilul.

În acea noapte fusese convins că abordarea analitică şi planificarea detaliată i-ar fi adus, până la urmă, ceea ce îşi dorea.

Acum stătea la masă, în ceaţa de dimineaţă care se aşternuse deasupra golfului Iadului său foarte privat şi punea la cale un plan despre care Carl Malle nu avea nicio idee. De îndată ce va ajunge

prim-ministru, va cere din nou mostrele ADN ale băieţilor care fuseseră în acea noapte în Camera sugarilor: Asger, Severin, Orla, Peter şi Nils. În 1961 nu existau posibilităţile tehnice şi, oricum, Magna nu ar fi fost de acord niciodată. Mai târziu, el făcuse un test prin intermediul lui Carl Malle, test care nu dăduse niciun rezultat. Tehnologia era prea nouă şi netestată, declaraseră laboranţii. Carl Malle, care pe atunci nu mai era în cadrul poliţiei, refuzase să dea la examinat un al doilea eşantion. Riscul era prea mare. Ar fi trebuit să implice prea mulţi oameni, care ar fi început să îşi pună întrebări cu privire la cerere şi la întreaga anchetă.

Dar o cerere din partea şefului guvernului nu ar fi putut-o refuza nimeni. Şi mai presus de toate, ancheta ar putea fi făcută sub pecetea secretului – o chestiune de stat, despre care ar fi ştiut numai el şi medicul care ar fi examinat mostra. Astfel ar fi fost în siguranţă.

Apoi l-ar fi găsit, în cele din urmă, pe copilul pe care îl pierduse. Fiul său.

În felul acesta, viaţa – propagarea rădăcinilor sale – ar intra în cursă cu moartea prim-ministrului.

Era extrem de important ca omul din cel mai important birou al ţării să moară înainte de a-l putea demite, în mod ruşinos, pe ministrul său de stat, din cauza poveştii idioate cu băiatul tamil.

La câteva minute după miezul nopţii, se auzi o bătaie în uşa aripii de sud. Paznicul de noapte deschise. Era Asger Christoffersen, care venise cu taxiul din gara centrală la Kongslund. Nu arăta ca şi cum ar fi avut o călătorie liniştită, după o zi la fel de liniştită. Probabil că se gândise la conversaţia cu părinţii săi de când plecase din Århus, unde îşi petrecuse o zi într-o lipsă totală de mişcare, într-o cameră de hotel cu vedere la turnul catedralei.

Ceilalţi adormiseră deja, dar eu făcusem un ibric de ceai şi îl dusesem în camera din grădină, unde stătea cu ochii închişi şi cu mâinile împreunate, de parcă se ruga.

Îmi povesti despre vizita lui în casa în care crescuse. Despre trădarea pe care le ceruse părinţilor săi adoptivi să o recunoască şi despre reacţia lor. Suna de parcă ar fi vrut să îşi ceară scuze pentru acţiunile sale.

Am rămas uluită.

— În toţi aceşti ani ai purtat această furie în tine şi dintr-odată, în câteva secunde, a dispărut şi ai mustrări de conştiinţă pentru cei care te-au adus în această situaţie? Trebuie să mai fie ceva! Povestea nu se poate încheia atât de uşor. Ca o discuţie lipsită de importanţă, purtată la cină – cu *vinete*. Nu ştiu de ce am rostit acest cuvânt ca pe o acuzaţie.

— Nu am idee de ce a decurs aşa, Marie. Dar acum am spus-o şi

poate că ei se vor gândi la asta. Tatăl meu a fost un profesor fantastic – în special pentru elevii slabi. Asger mă privi aproape sfidător. Era absurd. Putea empatiza cu *orice* problemă. Le ţinea cursuri altor cadre didactice despre cum ar trebui să se ocupe de elevii dificili. Era bunătatea în persoană. Asger făcu o pauză. Te rog să mă scuzi… Spun numai prostii, îmi zise el.

După ce şi-a băut ceaiul, m-a urmat până în camera regelui, unde rămase, ezitând, la uşă.

L-am aşteptat la fereastră până când s-a hotărât să intre. Am stat în întuneric unul lângă altul, fără a ne atinge, privind cerul de deasupra insulei Hven. Era aproape cu două capete mai înalt decât mine.

Mă făcea să mă simt nervoasă, durerea lui, apropierea lui fizică, nu ştiu ce era. L-am invitat să ia loc în scaunul meu cu rotile şi să folosească telescopul meu.

Genunchii îi ajunseră la piept când aşeză picioarele pe suporturi şi se aplecă pentru a ajunge cu ochii la înălţimea telescopului. Stătu pentru un timp şi privi în întuneric.

— Este foarte frumos, Marie, spuse.

Suna de parcă ar fi vrut să spună: „Eşti foarte frumoasă, Marie.” Dar, desigur, erau (aşa cum spunea Magdalene) fantezii sub clar de lună din sertarul cel mai de jos.

Ridică telescopul un pic mai sus.

— Pot vedea Carul Mare şi nebuloasa… Nu fusese niciodată atât de aproape de mine. Întotdeauna am… am râvnit la…

Am înlemnit.

— …Andromeda, spuse.

Am răsuflat.

— Cred că nu este prevăzut ca noi, oamenii, să ne apropiem foarte mult de adevărul absolut, spuse el cu un zâmbet. Cu toate acestea, sunt recunoscător că m-ai trimis, la acea vreme, la mama mea adevărată. Ai avut dosarul?

Apropierea lui mă înmuiase atât de mult, încât m-am hotărât, în aceeaşi secundă, să spun adevărul. Am respirat adânc şi am aşteptat să vină propoziţia prin care să îi spun că nu ştiu de unde vine. Şi apoi am spus:

— Am luat toate dosarele din biroul Magnei… încă de la unsprezece ani. Se află într-un loc secret, pe care îl cunosc numai eu. Dar sunt lipsite de importanţă. În dosare chiar nu scrie nimic despre părinţii biologici… nici despre *ai tăi.* Chiar nimic. Nicio informaţie.

Făcusem un pas hotărâtor în necunoscut.

Se ridică de pe scaunul cu rotile, care se mişcă înapoi cu câţiva centimetri, pe vechile sale cauciucuri.

— Nu este nimic acolo? întrebă.

— Nu.

— Dar… *mama* mea…

În privirea lui am văzut cum apare panica.

— Nu a fost mama ta, am spus eu ferm. Era, de fapt, o femeie, care şi-a dat, la un moment dat, copilul spre adopţie, la Kongslund – un băiat, dar nu erai tu. Mărturisirea bruscă mă făcuse să sâsâi atât de tare, încât nici Magdalenei, care era sus, în casa ei cerească, printre nori, nu avea cum să-i scape. Dar ea nu se grăbi, ca în alte vremuri, să îmi dea o mână de ajutor. Şi lui Severin i-am dat un număr de telefon, atunci când a sunat la Kongslund pentru a afla cine sunt părinţii lui. Şi acest număr era greşit…

— Dar toţi anii în care…

Făcu o pauză.

— Da. În primul rând, a trebuit să mă asigur că locuieşte în Brorfelde, în apropierea vechiului observator. Ştiam că era important pentru tine.

Ochii lui Asger nu exprimau nicio urmă de furie – numai o surprindere profundă.

— Mi-ai dat totul atunci, când te-am vizitat… fără rezerve. Şi mi-am dorit atât de mult să ţi-o înapoiez pe mama ta naturală, care să fie mai bună decât altele şi, în plus, care să locuiască în apropierea celui mai cunoscut observator din Danemarca.

— Atunci când m-ai vizitat?

— Da, am spus. Acum nu mai exista cale de întoarcere. În sanatoriul de pe coastă. Mi-ai dăruit întreaga galaxie – şi chiar galaxia vecină – şi toate poveştile pe care mi le-ai spus. Şi m-ai invitat să te vizitez în Århus. Dar, bineînţeles, nu am venit.

Asger Christoffersen îşi dădu ochelarii jos, încet. În aceste secunde în care sensul cuvintelor mele fulgera prin întuneric, până la el, nu mai avea nevoie de ochelari, oricum.

— *Tu eşti fata oarbă…?* întrebă, dintr-un motiv sau altul, la prezentul istoric.

— Da… adică… bineînţeles că nu eram oarbă, a fost numai o acoperire. Alibiul meu pentru asistentele medicale, pentru a mă lăsa să intru, nefericita fată oarbă de la Institutul pentru nevăzători.

Mi-am plecat capul. Sâsâitul meu se întorsese atât de puternic, încât de-abia mai înţelegeam eu însămi ce spuneam. Probabil, la acel moment, eram deja nebună – nebună de dorul pentru a-i revedea pe cei… pe singurii care mi-au fost vreodată aproape.

— Dar de unde ştiai unde sunt? Cum m-ai găsit acolo?

Asger părea complet confuz. Probabil că ştia deja răspunsul.

Nu am răspuns, având în vedere că sâsâiam atât de puternic.

— Doamne, spuse el după un timp. Ne-ai urmărit? *Ne-ai spionat?*

— Şi Susanne te-a vizitat, i-am spus.

Îi vorbeam despre trecut. Asta era una dintre cele mai simple sarcini

ale mele.

— Ce este cu ea?

Acum confuzia lui era completă.

— Nu ai fi făcut totul pentru ea atunci? Puteam vedea că pierduse firul cu gândul la Susanne. Ea te-a părăsit, dar eu eram acolo când aveai nevoie de cineva. Ai suferit din cauză că erai un băieţel. Ai fi preferat să fii un om de ştiinţă, care să aibă totul sub control. Dar ai stat acolo, neajutorat, ai privit pe deasupra apei şi pe cer şi, până la urmă, a venit cineva şi te-a mângâiat. Nu este acesta singurul lucru care înseamnă ceva?

— Doamne, repetă.

El, care în realitate nu credea în nimic altceva decât în elementele cuantificabile şi vizibile.

— Ceea ce a făcut ea a fost foarte periculos, am spus.

— Ce a făcut?

— Da, am răspuns. Susanne. În dimineaţa în care le-a dat drumul canarilor. Nu ar fi trebuit să facă asta. Susţine că nu a fost ea, dar ea a fost. Nu există nicio altă explicaţie logică.

Asger nu spuse nimic.

— Înainte de a pleca alaltăieri să îşi viziteze părinţii în peninsulă, ea mi-a povestit despre mama ei. *Chiar dacă a fost numai mama mea adoptivă, ne asemănăm prin două calităţi importante – tăria şi agresivitatea noastră. Samanda trebuia să fie protejată de cineva ca mine. De aceea ea şi-a ţinut fata atât de strâns legată de ea. Tatăl meu era mult prea slab. Cred că le era teamă de ceea ce zăcea în mine – şi aşteptau să se întâmple dezastrul. Şi apoi păsările au zburat.* Acestea au fost cuvintele ei.

Susanne stătuse pe scări lângă mine, în timp ce aştepta taxiul. Ea şoptea, astfel încât să o aud numai eu, cu faţa foarte aproape de a mea.

— Ştiam asta foarte bine, spuse ea. Când am plecat din Våghøj am ştiut prea bine cui îi va fi cel mai greu, chiar dacă nu am rostit-o cu voce tare. Nici Josefine, nici Anton, ci, bineînţeles, Samanda. Simţea cum vina o apasă pe umeri, pentru că ea era cea adevărată, iar eu cea falsă – proscrisa. Îmi petrecusem întreaga copilărie făcând-o să simtă această vină, pentru că mă simţeam la fel ca mulţi alţi copii adoptaţi. Când adevărul a ieşit, în cele din urmă, la lumină, nu m-a distrus pe mine, ci pe ea. Josefine şi-a dat seama, dar prea târziu. În ziua în care ea a numit-o pe mama mea adevărată o *curvă din Hamburg,* nu a reuşit să distrugă nimic în mine – nici măcar în ea sau în soţul ei, ci în propria lor fiică.

Stătusem încordată pe scări, fără să mă îndoiesc o secundă că avea dreptate. Şi apoi a venit poanta propriu-zisă, pe care nu puteam să i-o povestesc lui Asger, despre Samanda care se înecase în lac.

Când eram mici, i-am spus întotdeauna poveşti despre lac – care ar fi trebuit să fie ultima noastră soluţie dacă totul ar fi devenit greu de suportat – şi că eu văzusem, odată, figura unei fetiţe în apa întunecată… în adâncurile întunecate, în liniştea şi pacea care existau numai acolo, jos. I-am povestit despre noi două – departe, pe întinsul lacului, două Degeţici, care într-o zi ar fi călătorit în lume, pe aceeaşi frunză de nufăr… M-a privit cu nişte ochi ciudat de strălucitori. Dar o frunză de nufăr poate ţine două Degeţici? Aceasta este chintesenţa basmului, nu? Degeţica cea falsă trebuia să piară, pe când cea adevărată supravieţuieşte. Eu ştiam finalul – dar Samanda nu ştia nimic despre nebunia, despre răul care exista în lume. Şi apoi s-a înecat în lac – aşa cum am ştiut de la bun început că se va întâmpla.

Casa se afla, de cinci generaţii, în posesia familiei Ingemann – care se numea aşa de la căsătoria Josefinei cu Anton Ingemann Jørgensen – între dealurile din Våghoj.

Cei doi bătrâni stăteau la masa din lemn masiv din spatele casei, învăluiţi, ca întotdeauna, într-o tăcere impenetrabilă. Făcuseră pactul să rămână împreună – din motive pe care nimeni, în afară de ei, nu le cunoştea – şi astfel schimbau cât se putea de puţine cuvinte. Făceau schimb de opinii, în general, despre lucruri practice şi puteau discuta o oră despre sendvişurile care reprezentau micul dejun, fără a spune, practic, nimic.

Fiica lor, Susanne, sosise inopinat cu un taxi din Kalundborg. Se aşezară pentru a doua oară la masă, fără niciun cuvânt, deşi Anton şi Josefine simţeau că fiica lor ar vrea să le spună ceva. De la înmormântarea Samandei, petrecută cu mai mult de treizeci de ani în urmă, fiica rămasă îi vizita numai o dată la trei sau la patru ani şi, de fapt, numai pentru că încă ţinea la tatăl ei. Ele nu se plăceau, dar el era singurul care, în anii în care relaţia Josefinei cu Samanda devenise din ce în ce mai apropiată, îi oferea siguranţă. Se ducea să îi viziteze, dar nu rămânea niciodată mai mult de o noapte.

A treia zi, luau micul dejun împreună, cu faţa spre dealul de un verde-închis, pe care o cruce mică, de culoare albă, marca locul de veci al Samandei.

Avea, probabil, un metru înălţime, nu mai mult şi, ca întotdeauna, mâinile pricepute ale lui Anton fuseseră cele care legaseră scândurile înguste, din mesteacăn, vopsite în alb, cu un fir acoperit şi el cu vopsea albă – la fel cum construise şi voliera pentru cei doisprezece canari ai Josefinei şi Samandei. Şi pentru cel de-al treisprezecelea.

Susanne îşi luă şervetul de pe genunchi şi îl aşeză în faţa ei, pe masă. Apoi arătă spre crucea cea albă şi rupse tăcerea.

— Nu ea a fost cea care mi-a distrus lucrurile, spuse ea.

Anton puse furculiţa deoparte, apoi cuţitul, dar nu spuse nimic.

Josefine îşi puse ceaşca jos.

— Toată lumea a crezut că ea a fost, dar nu este aşa.

— Ce nu a fost? întrebă Anton încet.

— Am fost chiar eu cea care s-a enervat acolo… la şcoală… Eu mi-am distrus bicicleta. Şi eu v-am făcut să vă fie milă de mine. Voiam ca vina să cadă pe Samanda – chiar dacă nimeni nu îndrăznea să o spună cu voce tare, pentru că nu exista nicio dovadă. Chiar şi voi aţi crezut că ea a fost. Cu toţii au crezut că ea a fost.

Josefine îşi pusese ambele mâini pe masă şi îşi feri privirea, în timp ce clătina uşor din cap, de parcă ar fi vrut să alunge cuvintele. Părea că se uita spre crucea albă singuratică de pe deal, parcă ar fi sperat că, de acolo, se putea opune revelaţiei şocante a Susannei. Dar nu se auzea decât sunetul vântului printre stejarii care mărgineau lacul în care dispăruse Samanda.

— Nu ştim despre ce vorbeşti, spuse Anton.

Era o raritate ca el să îşi includă soţia în opiniile sale personale – şi acest răspuns părea să îi consume multă energie.

— Cine sunt părinţii mei adevăraţi? întrebă Susanne Ingemann.

— Ce vrei să spui? zise Josefine.

— Cine este mama mea *adevărată* – cea pe care ai numit-o *o curvă din Hamburg…?*

Acum, Susanne o privea direct pe Josefine, care rătăcea cu privirea pe cerul de deasupra dealului şi clătina din nou din cap, aproape imperceptibil.

— După moartea Samandei mi-am căutat părinţii adevăraţi, dar nu am găsit nimic – pentru că nu există niciun document. Susanne se întoarse spre tatăl ei. Cine sunt ei?

— Nu am avut niciodată niciun fel de document – ştim doar ce ne-a spus directoarea şi asta nu ne-a servit la nimic.

Susanne îl crezu. Nu minţise niciodată.

— Tu eşti de vină, spuse brusc Josefine, fără a întoarce capul, de aceea nu era foarte clar dacă afirmaţia era îndreptată spre Susanne sau spre soţul ei.

— Cine este de vină? întrebă Susanne. Uită-te la mine, mamă! Eu sunt de vină?

— Nu ştiu dacă este momentul potrivit… începu Anton, dar obiecţia sa era prea târzie.

Josefine se întoarse spre fiica ei, iar vorbele ieşiră clar şi răspicat din gura ei:

— Tu mi-ai luat-o de lângă mine.

— Te referi la… Samanda… sau la Afrodita… pasărea aia idioată? Îţi mai aminteşti cum a făcut oul acela imens… M-am tăvălit pe jos de râs trei săptămâni după aceea. De acolo a început totul.

Josefine scoase un scâncet şi închise ochii. Soţul ei stătea lângă ea,

tăcut, cu gura căscată.

— De acolo a început totul, mamă – cu păsările, iar pe acelea le-ai cumpărat. Ştiu foarte bine ce simbolizau.

— Cu toate acestea, nu ar fi trebuit să le dai drumul…! De data aceasta era Anton cel care luase cuvântul şi, în acelaşi timp, îşi pusese mâna lui mare pe braţul Susannei. Dar nu contează, te-am iertat de mult.

— Voi m-aţi iertat…? Consternarea îi inundă faţa Susannei. M-aţi iertat – pentru ce?

— Pentru păsări. Bărbatul masiv ezită. Tot tu ai fost… Nu se poate să fi fost Samanda.

În dreapta lui, Josefine stătea nemişcată în faţa micului ei dejun neatins.

Susanne se aplecă spre ea.

— Îi spui tu adevărul, mamă – sau trebuie să o fac eu?

Aceasta nu se mişcă.

— Adevărul…?

Vocea tatălui ei tremura uşor. Ar fi trebuit să se refugieze pe cerul senin de deasupra Våghoj.

Cu o mişcare bruscă, mâna stângă a Josefinei mătură farfuria de pe masă. Felia de pâine ateriză, cu partea unsă, pe picioarele lui Anton. Acesta o luă cu o mişcare mecanică ciudată şi o aşeză din nou pe masă.

— Tu le-ai dat drumul! strigă Josefine. Tu le-ai… Dacă nu ai fi urât-o atât de tare pe sora ta, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată…!

— Într-un fel, poate fi adevărat, mamă, că eu sunt de vină. Dar tu le-ai dat drumul. În acea dimineaţă… Te-am văzut. Te-am auzit cum coborai scările şi te-am urmărit. Am văzut cum ai deschis uşa volierei şi apoi uşa de la bucătărie… După aceea te-ai întors în pat. Tu ai fost, iar eu, în toţi aceşti ani, m-am tot gândit din ce cauză.

— Tu le-ai dat drumul păsărilor? Anton arăta la fel de neajutorat, exact ca în acel moment din curte, atunci când soţia lui îl anunţase că rămăsese însărcinată şi că ar fi fost mai bine dacă ar fi dat-o înapoi pe Susanne. Dar, în loc să se lase purtat de şoc în manevrele sale tipice de zbor, aşa cum Susanne îl văzuse de atâtea ori, pentru ca mai apoi să revină în corp după ce pericolul trecuse, de data aceasta rămase acolo şi îşi apucă strâns soţia de încheietura mâinii. *Le-ai dat drumul păsărilor?!*

— Da, spuse Susanne de pe cealaltă parte a mesei. Când preferata ei, Afrodita, a murit, ea s-a răzbunat cu cruzime pe noi toţi – şi pe ea s-a pedepsit cel mai mult. Aşa ar interpreta lucrurile orice psiholog de la Kongslund, în primul an de practică.

Josefine se holba la faţa de masă şi la locul unde stătuse farfuria ei.

— Cred că Samanda şi-a dat seama că tu ai fost… A simţit cumva. Şi

asta a speriat-o. Şi mai cred că a descoperit şi al doilea secret al tău, mamă – cel pe care eu l-am ştiut dintotdeauna.

— *Secret?* Din nou vorbise Anton.

— Acela că Samanda nu este copilul vostru. Este numai al tău – nu-i aşa, mamă?

Timp de o clipă domni liniştea absolută. Nu se mai auzea decât vântul printre stejarii de pe lac. În secunda următoare, Josefine scoase un strigăt puternic şi se smulse din strânsoarea lui Anton. La mişcarea bruscă, toate paharele se răsturnară pe masă.

— Da, spuse Josefine, iar vocea îi era mai puternică, aşa cum o auzisem cu mulţi ani în urmă. Da… A ghicit că eu am eliberat păsările. Şi atunci i-am povestit totul. Că tatăl şi cu sora ei s-au bucurat de boala cumplită a Afroditei şi că au strâns-o de gât undeva în pădure şi că au aruncat-o într-o groapă în care nimeni să nu o mai găsească vreodată. Şi apoi a trebuit să o calmez şi i-am spus că ea nu este înrudită cu voi…

— Deci i-ai povestit Samandei din ce motiv pe ea o iubeşti, iar pe mine nu?

Josefine îşi lăsă capul în jos, dar vocea îi era extrem de clară.

— Aş fi vrut să plec cu el, spuse ea.

— Ai fi vrut să pleci cu cel pe care l-ai iubit, dar nu ai făcut-o.

— I-am povestit totul Samandei… Că aş fi plecat cu tatăl ei adevărat, dacă…

Se opri.

— Dacă ai fi avut cea mai mică urmă de curaj, continuă Susanne.

Josefine începu să plângă.

Anton stătea acolo şi nu se mişca. Faţa îi era complet imobilă.

Susanne se ridică.

— Ce viaţă! Mai întâi ai născut-o pe Samanda într-o minciună, ca pe un copil secret din flori, apoi eu am adus-o la agonie cu furia mea distrugătoare şi cu poveştile mele despre lac, apoi mama ei îi povesteşte că nu este fiica tatălui ei, ci a unui bărbat străin – a unui şarlatan şi a unui globe-trotter, care este plecat de mult şi care nu se va mai întoarce. Şi nu ai avut curaj nici cât să îl urmezi până la gardul grădinii…

Din nou, Josefine răspunse numai cu un scâncet.

— Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, a avut un tată care nu a înţeles niciodată ce se întâmplă.

— Aş fi plecat cu el, şopti Josefine.

Susanne se dădu un pas mai aproape şi se aplecă spre faţa mamei sale.

— Ai rămas însărcinată în mod intenţionat, mamă?

Înainte ca Josefine să poată răspunde, Anton se ridică de pe scaunul lui.

— Nu mai pot rămâne aici.

Cele cinci cuvinte ieşiseră lent, cu câte o pauză după fiecare silabă, dar atât de clar, încât oricine putea înţelege că aceasta era o decizie care nu mai putea fi anulată. Nu va mai sta niciodată lângă soţia lui, nu va mai împărtăşi niciodată tăcerea cu ea.

Josefine nu răspunse la ultima întrebare.

Rămase singură la masă, cu privirea aţintită spre orizont. Cred că nu i-a văzut pe soţul şi pe fiica ei plecând, şi mai cred că nici nu îi păsa. Stătea acolo exact aşa cum o văzusem prima dată, prăbuşită pe banca de sub tufele de alun, cu privirea îndreptată spre sud, ascultând un mesaj pe care numai ea îl putea auzi. Şi încă se afla acolo când întunericul se lăsa pe promontoriu.

30
PRĂBUŞIREA

29 IUNIE 2008

Într-un fel, m-am gândit că Susanne va fi prima dintre copiii din Camera elefanţilor care va ceda sub presiune şi va dezvălui ceva ce nu trebuia să ştie nimeni.

Ar fi trebuit să ştiu că momentele grele din trecutul ei o întăriseră. Şi ar fi trebuit să îmi dau seama că prăbuşirea se va declanşa dintr-un loc complet diferit – şi mult mai repede decât ar fi putut oricine reacţiona.

În sală nu era nici măcar o singură figură care să nu zâmbească, deşi grimasele nervoase ar fi fost mult mai potrivite.

Mai mult de o mie de oameni – directori, ingineri, jurnalişti şi personalităţi stăteau umăr la umăr în sala imensă de festivităţi a postului *Channel DK* din subsolul Trabucului. Când starea de spirit ajunsese la punctul culminant, de-abia mai era loc de ridicat paharele şi ţinut toasturi. Profesorul tocmai deschisese festivitatea cu citirea unei telegrame pe care o primise de la biroul prim-ministrului în urmă cu câteva minute:

— Doresc toate cele bune postului *Channel DK* pe viitor, scrisese şeful guvernului de pe patul său de spital.

Peter Trøst Jørgensen stătea în spatele sălii. Dădea din cap către simpatizanţii care se înghesuiau în jurul lui, cât se putea de politicos; în unul dintre grupurile celebrităţilor stătea cea de-a doua sa fostă soţie care, la trei luni după căsătorie, înfiinţase clubul *Soţiile oamenilor celebri.*

Chiar dacă profesorul, după turneul naţional de succes pe care îl sărbătoreau astăzi, era în vervă, Peter Trøst nu avea nicio îndoială că şeful său avea să îl concedieze din cauza afacerii Kongslund. Bineînţeles că nu chiar acum. După finalizarea cu succes a campaniei al cărei punct principal de atracţie fusese, până la urmă, Peter, el trebuia să mai aştepte câteva luni – dar execuţia ca atare era o afacere încheiată de mult. Mai întâi, Peter va apărea din ce în ce mai puţin pe micul ecran, apoi îşi va pierde funcţiile executive şi contactul cu presa şi, în cele din urmă, profesorul va scoate din pălărie o nouă vedetă. Peter va fi uitat înainte ca cineva să poată protesta. Aceasta era lumea de ambele părţi ale ecranului.

În realitate, postul care avusese înainte atât de mult succes era în pragul falimentului – aşa că puteau să râdă cât voiau şi se puteau felicita sau puteau dansa până la miezul nopţii pe muzica propriei formaţii, căci nu mai conta.

Încă o dată, profesorul se duse la pupitru, cu pipa sa preferată în mâna dreaptă, ţinând cel mai ciudat discurs din scurta istorie a postului.

— Dubiile, spuse el. Dubiile îi pot ucide pe oameni şi pot distruge posturile de televiziune. Ele reprezintă singurele găuri din armura cu adevărat importantă a evoluţiei. Mulţi oameni dezvoltă, din copilărie, o stimă de sine scăzută, iar această boală este foarte, foarte periculoasă. În acest moment, primii dintre spectatori începură să se mire. Lăsăm la voia întâmplării cei mai importanţi ani din vieţile noastre şi, de multe ori, pe oamenii nu prea sănătoşi, părinţii noştri, care încă suferă de trauma pe care au trăit-o în copilăria lor şi, de aceea, ajungem cu toţii să avem o existenţă infirmă, pe jumătate dezvoltată, măcinată de dubiile interioare, zi după zi.

Ultimul cuvânt a fost urmat de un acces de tuse, în urma căruia se lovi cu pieptul de microfon. Peter Trøst se întrebă dacă nu cumva profesorul se urcase beat la pupitru.

Ar fi avut o mulţime de motive.

Scuipă un jet de zeamă cu tutun pe dalele lustruite de marmură – nici asta nu mai făcuse niciodată – şi astfel demonstră un declin care îi alarmă, în mod evident, pe angajaţii şi invitaţii prezenţi.

— Acesta este motivul pentru care noi, noi cei care controlăm mass-media şi care selectăm informaţiile, apelăm la o simplă capacitate proprie, cu care nimeni nu ar trebui să se ruşineze… profesorul îşi aşeză mâna pe cravată… şi anume capacitatea de a ne iubi pe noi înşine. Numai această iubire contează cu adevărat, pentru că ne ajută să eliminăm dubiile…

Mulţimea aplaudă ezitant, în mod evident, toată lumea pierduse firul.

În încheiere, gurul televiziunii strigă:

— Dacă această dragoste moare, ne vom întoarce la părinţii noştri care ne-au pus toate nenorocitele lor de psihoze în leagăn!

Angajaţii îl priveau îngroziţi.

Profesorul îşi vărsase pe unul dintre pantofii extrem de lustruiţi zeama de tutun, fără a observa.

— …atât de simplu este! spuse el.

Apoi coborî de pe scenă şi dispăru din sala de festivităţi, spre uşurarea tuturor. După câteva minute, nivelul de zgomot crescu din nou şi toată lumea se întoarse la aşteptările pentru viitor. Discursul ciudat fu aproape uitat.

În dimineaţa următoare, angajaţii, care în ciuda mahmurelii şi a nopţii pierdute, apăruseră cu toţii loiali la muncă, auziră de îmbolnăvirea bruscă a vedetei lor de televiziune.

Dis-de-dimineaţă, Peter Trøst ceruse ajutorul din biroul său de director de la etajul nouă, pentru că nu se mai putea ridica. Picioarele

îi erau complet amorţite.

Medicii şi fizioterapeuţii din Trabuc îi consultaseră pe chirurgii ortopezi din Rigshospital, dar nici specialiştii nu aveau niciun leac. În cele din urmă, Peter Trøst Jorgensen fusese internat în Rigshospital unde, pentru siguranţă, fusese dus la secţia pentru infecţii necunoscute, potenţial fatale.

L-am visat din nou pe Nils Jensen şi, în visul meu, ştiam că el încă nu îndrăznise să le pună părinţilor săi întrebarea înfricoşătoare – deşi era inevitabil, pentru clarificarea afacerii Kongslund. L-am văzut în faţa ochilor, în cimitirul Assistens, unde tatăl său fusese paznic de noapte şi unde, atunci când era copil, mergea întotdeauna să se joace. Aici îşi dezvoltase simţurile pentru lumină şi întuneric, de care beneficiase în primele sale fotografii alb-negru.

Vizita în mod repetat mormântul marelui scriitor, împreună cu tatăl său. *Viaţa noastră pământească de aici este sămânţa eternităţii, oasele noastre mor, dar sufletul nu poate pieri!* scria pe piatra funerară – cuvintele scriitorului fiind marcate pentru posteritate. Nils spera din tot sufletul ca acest lucru să fie adevărat. Avea să îi adreseze o întrebare importantă omului a cărui viaţă fizică se stinsese de mult.

În visul meu, el stătuse câteva minute pe gânduri, în faţa mormântului, încercând să prindă cuvintele care i se învârteau prin cap. Trebuia să găsească o introducere potrivită. Nils îşi aminti de poveştile despre copiii singuri, ca *Degeţica, Răţuşca cea urâtă* şi *Fata care a călcat pe pâine* – şi exact acest ultim basm îl adusese la mormântul scriitorului. Răspunsul acestuia ar fi fost decisiv pentru întrebarea referitoare la modul în care ar trebui să se comporte cu părinţii lui, după ce Marie îl demascase ca fiind copil adoptat.

Ca şi mai înainte, închise ochii şi îşi imagină cum sufletul autorului basmului iese, neobservat de nimeni, din mormânt, pentru a răspunde oaspetelui. Purta o pălărie înaltă, transparentă, aşa cum apărea mereu în fotografiile vechi. Omul slab, cu haine cernite, se apleca galant şi îl saluta pe Nils cu cuvintele: *Ce surpriză extrem de plăcută. Vă urez bun venit din nou aici.* Scriitorul aproape că îşi ridicase pălăria cea înaltă. *Cărui fapt îi datorez onoarea?*

— Trebuie să îmi spuneţi o poveste, o poveste complet diferită. Înainte, asta îi spuneaţi mereu tatălui său, atunci când eraţi aici. Era un ritual pe care îl cunoşteau toţi trei.

Vreţi să spuneţi – o poveste adevărată – una care începe cu cuvintele A fost odată ca niciodată?

— Bătrânule scriitor, spune-mi povestea care mi-a plăcut întotdeauna… cea despre băiatul care a călcat pe pâine.

Despre băiatul care a călcat pe pâine…? În vocea scriitorului se auzea uimirea.

— Da, aceea…! De ce ai scris această poveste…? Mi-ar plăcea să ştiu.

Dragă prietene, ar trebui să ştii că nu există o explicaţie pentru toate. Şi basmul la care faceţi referire nu este despre un băieţel – aşa cum aţi fost şi dumneavoastră, ci despre o fetiţă căreia i-a mers rău. Şi, de fapt, cam asta este ideea.

O veveriţă ţopăi peste potecă şi dispăru între şipcile gardului ce înconjura mormântul.

Povestea fetei care a călcat pe pâine pentru a nu-şi murdări pantofiorii şi căreia, de atunci, totul i-a mers pe dos, lucru binecunoscut, este scris şi chiar tipărit. Vocea scriitorului crescu în intensitate, urlă ca vântul printre plopi, apoi redeveni o şoaptă, la fel de liniştită ca paşii grăbiţi ai veveriţei, în timp ce urca pe un trunchi de copac. Scriitorul începu: *Era un copil sărac, mândru şi arogant; în ea era o sămânţă rea, cum se spune. Încă de mic copil îşi găsea plăcerea în a prinde muşte, a le smulge aripile şi, în această stare, a le arunca la reptile. Mai târziu, prindea cărăbuşi şi gândaci de bălegar, băga câte un ac în fiecare, apoi îi împingea într-o frunză verde sau o bucată de hârtie de la picioarele ei şi sărmana insectă o apuca şi se ţinea strâns de ea, se întorcea şi se răsucea, pentru a scăpa de ac.*

— *Acum cărăbuşul citeşte! spuse Inge. Ia uite cum dă pagina! Odată cu trecerea anilor, făcea mai mult rău decât bine, dar era frumuşică, iar acesta a fost ghinionul ei…*

În acest moment, Nils îl întrerupse, deşi văzuse foarte bine cât de mult îi plăcea bătrânului să spună povestea din nou, după o pauză atât de lungă:

— Dragă scriitorule, nu vreau să aud din nou povestea pe care o ştiu pe de rost, la urma urmei, era povestea preferată a tatălui meu. Şi nu era o fată cea care păşise pe pâine, ci un băiat, ştiu asta pentru că aşa mi-a spus tatăl meu. El a fost condamnat la viaţă veşnică în întunericul de sub pământ – singur. Spune-mi doar concluzia, pentru că nu înţeleg. Spune-mi cum a ieşit băiatul din întuneric şi, în cele din urmă, a devenit o pasăre micuţă, care zboară în înaltul cerului…

O pasăre mică se legăna în zigzagul fulgerului, în sus, în lumea oamenilor… începu bătrânul cu o voce clară, în timp ce pălăria, pe când rostea cuvintele, se ridica şi cobora voioasă, dar Nils îl întrerupse din nou:

— Da, da, da. Dar spune-mi ce înseamnă totul…

— Înseamnă? Scriitorul păru, pentru o clipă, foarte gânditor, apoi aproape trist. Apoi spuse: *Pot rosti numai cuvintele care au fost deja scrise şi care fac, într-adevăr, parte din poveste. Şi nu pot schimba nimic.*

Nils Jensen stătu pe gânduri un timp îndelungat, cu capul plecat, iar în cele din urmă scriitorului i se făcu milă de el şi îi spuse într-o şoaptă, fină ca blana veveriţei de sus, din vârful pălăriei sale: *Dar într-*

o zi, în timp ce durerea şi foamea o rodeau în interiorul corpului ei gol, auzi cum îi era rostit numele şi povestea ei fu spusă unui copil nevinovat, şi îşi dădu seama că micuţa izbucnise în lacrimi.

— Înseamnă că Inge nu se mai întoarce? întrebase fetiţa. Şi i se răspunse:

— Nu se mai întoarce niciodată!

Atât de mulţi ani trecuseră de când fetiţa fusese de neconsolat şi plânsese din cauza „sărăcuţei Inge”, încât copilul de atunci devenise femeie bătrână, pe care Dumnezeu voia acum să o cheme înapoi; şi chiar în acel moment îşi aminti, melancolică, felul în care ea, copil fiind, începuse să plângă la povestea Ingăi. Acel moment şi acel sentiment o făceau pe bătrână să fie atât de plină de viaţă pe patul morţii sale, încât ea izbucni din nou în lacrimi.

Şi aceste lacrimi şi rugăciuni răsunau ca un ecou în iadul adânc, gol, care ţinea prizonier sufletul chinuit şi, în acelaşi moment, un fascicul luminos străpunse abisul până jos la ea şi topi figura pietrificată a fetiţei, un înger trimis de Dumnezeu plânse deasupra ei, iar o pasăre mică se legăna în zigzagul fulgerului, în sus, în lumea oamenilor… era liberă. Se putea auzi că scriitorul fusese nevoit să înghită.

Nils îl întrerupse a treia oară, iar de această dată, aproape nervos.

— Toate bune şi frumoase, bătrânule scriitor de basme, dar nu înţeleg. Trebuie să-mi *explici* textul.

— Să explic textul…?

Poate era vocea scriitorului, poate, pur şi simplu, un fâsâit slab al frunzelor. Apoi urmă o pauză lungă, în care veveriţa alunecă pe piatra funerară şi, în cele din urmă, dispăru. Se auzea de parcă ar fi fost înregistrată respiraţia grea a Pământului. Apoi totul se linişti şi curtea cimitirului rămase goală.

Nils Jensen stătu acolo mult timp, ascultând şuierul vântului printre pomi şi, într-un final, înţelese că scriitorul plecase. Nils nu obţinuse mult dorita lui explicaţie.

Trebuia să le adreseze întrebarea părinţilor săi, fără a avea nici măcar o idee ce aveau aceştia să-i răspundă.

— Exact aşa a fost. Nu încape nicio îndoială – şi încă nu s-a terminat.

Cuvintele ieşiră fără cea mai mică ezitare, iar ministrul de stat ştiuse imediat că şeful său de securitate şi aliat de o jumătate de secol avea dreptate cu presupunerea lui. După găsirea în port a comisarului pensionat de la criminalistică, Carl Malle notase punctele principale pe o bucată de hârtie şi i-o arătase, înainte să ardă coala de hârtie într-o scrumieră mare cu emblema partidului. Ceea ce scria pe această listă nu trebuia să devină public.

Comisarul mort fusese obsedat, în ultimii săi ani în calitate de

director al departamentului Omucideri şi în primii ani de pensie, de clarificarea morţii misterioase a femeii de pe plajă, din anul 2001. Acest lucru îi fusese confirmat lui Carl Malle şi de văduva poliţistului. Faptul că trebuia să existe o conexiune cu afacerea Kongslund era evident, până la urmă, moarta avea o fotografie cu vila Kongslund în buzunar. Acesta fusese şi motivul pentru care soţul ei reluase cazul, după ce afacerea casei de copii reapăruse în mass-media.

Nu, nu mai era nicio îndoială. Moarta trebuia să fie Eva Bjergstrand. Revenise în Danemarca în urmă cu şapte ani pentru a-i face o vizită Magnei. Dacă reuşise, fostul poliţist nu ştia, dar, la scurt timp după aceea, ea dispăruse nu departe de vila Kongslund, în circumstanţe misterioase. Probabil că Magna observase acest lucru, deoarece ştirea fusese, la momentul respectiv, publicată în ziarul *Søllerød Posten.*

Aşadar, de ce trimisese Magna pachetul în Australia?

Desigur, era posibil ca Eva să fi avut acolo un aliat secret, dar nu exista nicio informaţie despre acest lucru. Cealaltă posibilitate părea mult mai logică şi… tulburătoare.

— Dacă a trimis coletul cu registrul… la Eva… la fosta ei adresă din Australia, despre care ştia că nu mai există – ar fi fost un gest incredibil de viclean, dar tipic Magnei. Pentru că, atunci, pachetul urma să se întoarcă – la ea însăşi. Australia este o ţară mare, foarte îndepărtată. Astfel, poate trece ceva timp până când oficiul poştal face operaţiunile pentru a încerca livrarea, iar până atunci afacerea Kongslund va fi uitată. Dădu din cap aprobator spre ministrul care stătea pe canapea. *Nimeni* nu ar fi putut descoperi registrul. Nici măcar în timpul unei percheziţii la domiciliu de care, probabil, se temea. Registrul trebuia să dispară – în cel mai rapid mod, pe de altă parte, trebuia să existe siguranţa că se va întoarce!

— La naiba, Carl – unde este acest colet? A trecut deja o grămadă de timp.

— Ar putea dura luni de zile.

— Şi atunci…

— Atunci va ajunge la Marie – moştenitoarea Magnei, încheie sec şeful securităţii.

— Asta nu trebuie să se întâmple în niciun caz. Ministrul de stat se aplecă spre aliatul său şi şopti pe un ton rugător: Am putea, prin Interpol…?

— Categoric nu. Nu putem să riscăm ca pachetul să fie deschis de altcineva în afară de noi şi să găsească registrul.

— L-am putea prinde la oficiul poştal, înainte de a fi livrat?

Ole Almind-Enevold se făcuse palid, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori în ultima vreme.

Carl Malle se ridică şi se întoarse spre şemineul fals.

— Să văd ce pot să fac, Ole. Chestiunea nu trebuie să devină

publică, în niciun caz. Este absolut esenţial ca nimic, absolut nimic să nu răsufle.

— Dacă acest colet ajunge la Marie… Ea este nebună cu adevărat. Doamne, Carl! Dacă pune mâna pe registru şi citeşte adevărul… adevărul Magnei… nebuna asta… Al doilea cel mai important om din ţară nu îndrăzni să îşi ducă propoziţia până la sfârşit.

Carl Malle nici măcar nu încercă să îl calmeze.

— Ai dreptate, Ole. Absolută dreptate. Dacă citeşte registrul Kongslund, suntem terminaţi cu toţii – toată gaşca.

„Ce expresie ciudată”, se gândi ministrul de stat.

31
ULTIMA ÎNCERCARE

30 IUNIE 2008

Cred că Regelui Cetăţean i-ar fi plăcut să ne vadă reuniţi, pe toţi şapte, la Kongslund. De când era copil, fostul monarh fusese separat brutal de mama sa, frivola prinţesă Charlotte Frederike, care fusese exilată în Horsens de tatăl lui şi nu i s-a mai permis să îşi revadă fiul.

Nu exista nicio îndoială că această copilărie petrecută fără mamă îi influenţase decizia ulterioară, de a renunţa la monarhia absolută, de a asculta poporul şi de a fi de acord cu instaurarea democraţiei. Cred că durerea din copilărie a ocupat un spaţiu atât de mare în corpul lui, încât acesta a refuzat mai târziu să îşi doneze sămânţa pentru propagarea Casei de Oldenburg. Fusese o răzbunare personală pe tatăl său şi pe strămoşii lui. Nu lăsă niciun moştenitor şi se cufundă într-o melancolie din care, în ultimii ani, numai însoţitoarea lui îl putea scoate. Ultimul monarh absolut al Danemarcei stătea toată ziua pe iazurile din parcul Dyrehavn şi prindea crapi, unul după altul.

A fost o coincidenţă faptul că auzisem soneria înaintea celorlalţi, pentru că stăteam în pragul uşii deschise din camera Susannei.

Am coborât şi am deschis uşa. Afară era un bărbat scund, îndesat.

— Mama mea a murit.

— Numele meu este Marie Ladegaard. Nu ştiu, poate aţi greşit adresa? am spus atât de încet şi de politicos, cum numai eu puteam.

— Nu, nu… Vocea căpătă brusc un accent de panică. Mă scuzaţi… asta este… Vorbesc despre Dorah… Dorah Laursen din Helgenæs.

Mi-am ţinut respiraţia.

Apoi adăugă:

— Sunt fiul ei.

Atunci am înţeles conexiunea şi a trebuit să mă forţez să nu îmi exprim uimirea într-un mod prea evident. Omul de pe scări era fiul misterios, cel pe care mesagera de la Kongslund i-l adusese doamnei Dorah, drept compensaţie, după ce ea fusese nevoită să îşi dea primul fiu spre adopţie. Omul căruia Dorah ar fi trebuit să îi spună adevărul.

Bineînţeles, nu ştiam dacă acest lucru era relevant acum. La trei luni după ce afacerea Kongslund prinsese viteză, pe mine mă interesa, de fapt, cine era fiul dispărut al Evei.

În niciun caz nu putea fi acest bărbat.

Mi-am rezumat nesiguranţa într-o întrebare scurtă şi nu foarte inteligentă:

— Este moartă?

— Da. A găsit-o vecinul. A căzut pe scările din pivniţă.

În timpul vizitei mele la Dorah nu văzusem nicio scară de pivniţă şi, nici cu cea mai mare bunăvoinţă, nu îmi puteam imagina că o casă atât de mică, de scundă, ar fi putut avea o pivniţă.

— Şi-a rupt gâtul.

Nu am spus nimic, dar am văzut-o în faţa ochilor pe femeia micuţă, îndesată, speriată, cu gâtul rupt, la baza scărilor. Cu ochii morţi, ca într-un film.

Am strâns din pleoape.

— Poliţia consideră că a fost un accident.

— Aha.

— Da, dar eu nu sunt atât de sigur.

În vocea lui gravă se simţea un amestec ciudat de furie şi linişte.

— Dar de ce aţi venit la mine? am întrebat, fără a-mi exprima condoleanţele.

— Pentru că mama mi-a povestit totul despre dumneavoastră… Despre dumneavoastră şi despre Kongslund. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Şi, bineînţeles, îmi doresc să nu fi făcut asta.

Pentru o clipă am înlemnit.

— Avea tot dreptul să povestească totul, am spus.

— Această informaţie a schimbat totul.

— Copiii au dreptul să ştie de unde vin, această informaţie nu trebuie să le fie ascunsă.

El schimbă brusc subiectul.

— Deci, de fapt am vrut numai să ştiu… dacă… dacă dumneavoastră ştiţi ceva.

— Dacă ştiu ceva?

— Da… este posibil să se fi întâmplat ceva? Există cineva… pentru care ceea ce ştia ea era important…?

— N-aş şti de ce ceea ce v-a spus ar putea fi legat de moartea ei. Ca mamă, era de datoria ei să vă spună acest lucru şi, în plus, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, am spus. Aici nu s-a întâmplat nimic care să aibă vreo legătură cu asta.

Speram, într-o oarecare măsură, să sune convingător. Şi pe bună dreptate. Pentru că, evident, ceva se întâmplase. Knud Tåsing o vizitase cu trei zile în urmă.

Am mai discutat câteva minute, conversaţie care numai liniştitoare nu a fost. Am încercat să scap de el, pentru că nu-mi doream ca acest om naiv să intervină.

— Ei bine, atunci… spuse el.

— Permiteţi-mi să îmi exprim condoleanţele, am rostit, totuşi, cuvintele.

— Mulţumesc, spuse el slab şi plecă.

Un minut mai târziu, i-am informat pe ceilalţi la telefon despre

moartea doamnei Dorah. Despre fiul ei nu le-am spus nimic. La început l-am sunat pe Knud, care a vrut să îl informeze el pe Nils Jensen. În mod evident, nu îşi dorea să îl sun eu pe prietenul lui, după ce îi aruncasem în faţă trecutul său, fără urmă de sensibilitate.

Apoi l-am sunat pe Peter. Acesta nu răspunse la telefon. Pe Susanne am sunat-o pe telefonul ei mobil. Părea îngrijorată. Era în casa ei din Christiansgave şi puse capăt conversaţiei fără a-şi lua la revedere. Orla, Severin şi Asger erau deja aici, iar Susanne era pe drum.

În ciuda nervozităţii mele cu privire la vestea morţii doamnei Dorah, într-un fel eram entuziasmată, aşa cum nu mai fusesem de foarte mulţi ani.

Aşteptasem această zi toată viaţa mea, chiar dacă asta suna banal.

În acea seară, pentru prima dată, toţi cei şapte copii de atunci aveau să se reîntâlnească la Kongslund. Exact aşa cum plănuisem atunci când le-am trimis scrisorile anonime tovarăşilor mei din copilărie. Urma să stăm în camera din grădină, în împărăţia Magnei. Fiecare în trupul său, dar cu o conştiinţă comună, ca atunci, acum aproape cincizeci de ani, când fuseserăm fotografiaţi sub pomul de Crăciun.

Soarta ne aducea împreună astăzi – exact ca de Crăciunul anului 1961.

Stăm la vechea masă de sticlă din camera din grădină. Deasupra fiordului, vântul bătea în rafale puternice. Scutură acoperişul, iar grinzile trosnesc.

La început domneşte o tăcere ciudată, atmosfera e, în acelaşi timp, firească şi solemnă, şi chiar şi un străin ar simţi, fără îndoială, emoţia tuturor, emoţie care la început ne răpeşte energia de a ne privi în ochi.

Chiar şi Peter Trøst este aici – cu cârje pe care se poate sprijini, pentru cazul în care ciudata slăbiciune i-ar reveni în picioare.

Severin şi Orla stau lângă el, pe canapea. Au capetele lăsate, în timp ce Asger, deloc surprinzător, stă tolănit, privind în sus, spre tavan, de parcă acesta ar fi fost din sticlă şi ar fi putut vedea universul prin el.

Nils Jensen e chiar lângă el, pe un scaun din mahon cu spătarul înalt, pe care Susanne îl adusese din altă cameră. Cred că vrea să ne arate că faptul că eu îi divulgasem trecutul nu l-a afectat. Susanne e oarecum în fundal, într-unul din fotoliile moi din pluş, sorbind din ceai.

Îmi revin în minte cuvintele din scrisoarea Evei. *Cât de mult îi invidiez pentru nevinovăţia lor şi pentru ochii strălucitori de sub pălăriile ascuţite. Nu mi-aţi scris dacă vreunul dintre cei şapte copii este copilul meu, ceea ce eu cred cu tărie. Bineînţeles că ştiu de ce nu aţi putut scrie nimic, chiar dacă aţi fi vrut.*

În cele din urmă, Knud Tåsing este cel care rupe tăcerea:

— Este ceva ce trebuie să spun, înainte să discutăm detaliile afacerii Kongslund. Sursele mele din cadrul ministerului spun, foarte clar, că familiile dumneavoastră vor primi, astăzi sau cel mai târziu mâine, o vizită din partea poliţiei… Adică cele cinci familii adoptive care mai există – a lui Asger, Peter, Susanne, Severin şi, bineînţeles, familia ta, Nils.

Fotograful tresare şi eu înţeleg imediat de ce. Încă nu a vorbit cu părinţii lui despre ceea ce aceştia îi ascunseseră – şi acum ştia că trebuie să facă acest lucru cât mai curând posibil.

Îmi dau seama că şi Knud Tåsing a ajuns la această concluzie şi, de aceea a început cu această informaţie. Nu cred că Nils Jensen mă iertase pentru că îi spusesem totul.

— În ceea ce priveşte opinia publică, toată lumea crede că afacerea Kongslund s-a încheiat de mult, spuse jurnalistul. Dar alţii încă lucrează la asta – şi cunoaştem motivul. Ministerul – şi nu în ultimul rând Ole Almind-Enevold – vrea să îl găsească pe copilul Evei şi, astfel, pe fiul lui şi, bineînţeles, să distrugă toate urmele. Totul s-a întâmplat împotriva legii şi a moralităţii, chiar şi după standardele de astăzi. În cel mai bun caz, ei au căutat o criminală condamnată, pe care să o deporteze ulterior într-un colţ îndepărtat al lumii, pentru a-i fura copilul – în cel mai rău caz, şi aceasta a fost o afacere care a durat mai mulţi ani şi a asigurat existenţa orfelinatului Kongslund. Într-adevăr, o poveste grozavă.

— Dacă este adevărat, am spus.

Am simţit cum Susanne îşi ridică privirea şi se uită la mine. Trebuie să fie la fel de sceptică faţă de astfel de concluzii pripite. Până la urmă, o afectează şi pe ea. Cu toate astea, ea tace.

— Cine încă nu le-a pus întrebarea esenţială părinţilor săi adoptivi trebuie să facă asta până diseară, cel târziu – înainte să o facă poliţia. Dacă sunt corect informat, Susanne, Asger şi Peter au obţinut deja răspunsuri negative. Şi Severin spune că părinţii săi nu ştiu nimic. Astfel, Knud Tåsing indică foarte discret că, de fapt, numai Nils Jensen poate duce la capăt această parte a anchetei noastre.

Nils stă ţeapăn în scaunul său şi arăta ca un inculpat nevinovat în faţa judecătorilor. Dar şi el ştia că nu exista altă cale.

Mai târziu, stăteam cu Asger pe canapeaua din mahon de culoare închisă, cu tapiţeria din mătase gri-albăstrui. Vântul din nord-est devenise şi mai puternic şi rafalele intense făceau ca toată casa să trosnească şi să se scuture, de parcă un demon subteran ar fi împins cu umărul în fundaţia casei.

Aveam senzaţia că ar fi vrut să îmi spună ceva sau să mă întrebe ceva şi, într-un fel, mă simţeam nesigură şi băgată la colţ.

— Tu ai venit pe lume cu un handicap fizic, ai fost aproape infirmă, dar ai avut puterea şi curajul… să călătoreşti… şi să ne vizitezi pe toţi,

chiar dacă noi nu am ştiut nimic despre asta, spuse el dintr-odată, după mai multe minute de tăcere.

Nu ştiam unde voia să ajungă, pentru că fusese tăcut până acum.

— Ne-am împărtăşit totul unul altuia, întuneric şi lumină, atunci când am stat în Camera sugarilor, ca nou-născuţi – deşi, desigur, eram prea mici pentru a înţelege asta.

Acum vorbea aproape ca Magdalene.

— Ştii ceva, Marie… Niciunul dintre noi, cei şapte copii din Camera elefanţilor, nu îşi va găsi vreodată părinţii adevăraţi – şi mai ştii ceva…? Într-un fel, este bine aşa. Cred că exact aşa trebuie să fie.

În acest moment, întinse braţul şi îşi aşeză palma dreaptă pe mâna mea stângă. Poate că Magdalene avusese dreptate: dacă aştepţi cu suficientă răbdare, cineva va trece de cele două coloane chinezeşti de la intrare şi va cere această mână infirmă. Mi-am tras mâna.

În noaptea aceea am visat că fac dragoste cu un bărbat – ceea ce a fost o aventură în sine, pentru că nu aveam nicio idee despre asta. Eu îmi împărţeam destinul cu Magdalene.

În visul meu nu Asger era cel pe care îl doream – aşa cum mă aşteptam, de fapt, ci un bărbat la care nu m-aş fi gândit niciodată că ar fi posibil să visez. I-am gemut numele şi l-am strigat în somn, din nou şi din nou, din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, chiar m-am trezit. Totul era ud. Aşternutul, pielea mea, degetele mele şi corpul meu a fost scuturat de nişte fiori cum nu mai trăisem înainte.

M-am ridicat în şezut şi am plâns în întunericul camerei regelui, ca un copil abandonat.

Eu, care trăisem atât de mulţi ani în lumea invizibilă, alesesem pentru visul meu un bărbat care era cât se poate de vizibil şi, astfel, mă agăţasem de ideea distorsionată că întunericul şi strălucirea s-ar fi putut întâlni.

În cea mai mare parte a serii trecute, Susanne fusese liniştită şi o cunoşteam destul de bine pentru a şti ce însemna asta. Întâlnirea cu părinţii ei fusese un dezastru. Final şi ireparabil. Tristeţea din ochii ei transmitea foarte clar asta.

În întuneric, l-am văzut pe cel de-al şaptelea copil stând lângă Josefine, pe banca din Vaghøj. Amândoi aveau privirea îndreptată spre sud. Am înţeles de ce: era acel colţ de lume din care vine dorul.

32
AMENINŢAREA

1 IULIE 2008

Susanne Ingemann ajunse la concluzia că în afacerea Kongslund existau locuri în care ea nu ajunsese niciodată. Şi simţi instinctiv că o singură pietricică ar putea declanşa o avalanşă de evenimente care unora le păreau a fi coincidenţe, dar nu erau.

Odată cu moartea doamnei Dorah, enigma se adâncise şi mai mult; pur şi simplu nu găseau nicio explicaţie pentru misteriosul băiat care îi fusese adus acasă, după ce ceruse un copil nou.

Eram sigură cine era răspunzător de moartea bătrânei Dorah. Ole Almind-Enevold şi Carl Malle. Chiar dacă nu puteam răspunde la întrebarea „De ce?”.

Dacă o poveste este umflată într-un mod artificial şi apoi se prăbuşeşte brusc, la fel se întâmplă şi cu angajaţii dintr-un loc de muncă aşa cum este *Fri Weekend.*

Întreaga casă editorială gemea de parcă se afla sub un val de vinovăţie, agresiune, confuzie şi teamă. Cu toţii ţipau disperaţi unii la alţii, până când toate sunetele se contopiră într-un bâzâit persistent, curgând în jurul biroului editorial central, la care ar fi trebuit să fie conceput planul de criză decisiv, pentru a evita încă un dezastru.

Nu era afacerea Kongslund cea care îi obliga pe toţi directorii de departamente, editorii-şefi şi redactorii fiţuicii să ţină şedinţe de criză la fiecare cinci până la şapte minute; era cazul băiatului tamil de unsprezece ani, care explodase ca o bombă şi agitase tot ce avea de-a face cu asta, chiar şi de la distanţă.

Cei doi voluntari ai ziarului se întorseseră din Sri Lanka, unde îl căutaseră pe băiat. Ei fuseseră sprijiniţi financiar de către diverse instituţii, în speranţa că, astfel, ar putea da o lovitură guvernului ostil cu solicitanţii de azil. Cu toţii aşteptau cu nerăbdare raportul care să se termine cu o dezvăluire senzaţională care să ridice *Fri Weekend* pe noi culmi de succes.

Primul raport scurt al voluntarilor din aeroportul din Colombo declanşase furtuni pline de exaltare în redacţie.

— *Este mort,* spuseseră ei. Nimic mai mult.

Editorul-şef îşi ridicase ambele braţe deasupra capului şi urlase *Yes! Yes! Yes!* din care, bineînţeles, nu lipsea o anumită doză de cinism, dar cei prezenţi au înţeles corect entuziasmul. Acesta ar fi fost pumnalul înfipt în spatele guvernului şi următorul mare premiu pentru jurnalism ar fi trebuit să le revină lor, acestui birou de presa, unui ziar pe a

cărui supravieţuire nimeni nu mai dădea un ban.

Această bucurie nu mai putea fi umbrită nici măcar de moartea băiatului tamil, în acest moment, nimic nu mai putea fi schimbat.

După aceea, cu toţii aşteptau nerăbdători aterizarea avionului pe aeroportul din Kastrup, de unde cei doi tineri eroi urmau să sosească direct în redacţia entuziasmată.

— Ce poveste *fantastică,* fusese salutul de întâmpinare al editorului-şef pentru cei de-abia sosiţi, atunci când, în cele din urmă, aceştia intraseră în redacţie. Fantastic… Guvernul danez trimite un băiat de unsprezece ani la moarte sigură – în ciuda tuturor avertismentelor venite din partea jurnaliştilor critici, nu în ultimul rând din partea acestui ziar! strigă el.

Unul dintre cei sosiţi arăta de parcă ar fi vrut să izbucnească în lacrimi – o reacţie neaşteptată la complimentul sincer şi entuziast.

Al doilea voluntar sări în ajutorul colegului său şi luă cuvântul cu o voce cât putea el de fermă.

— Nu a fost chiar aşa.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu cumva nu este *mort?* strigă editorul-şef cu o presimţire rea.

— Ba da. Dar… Voluntarul rămase blocat şi *dar*-ul ameninţător rămase suspendat în tăcerea care urmă.

Primul voluntar luă din nou cuvântul:

— Ba da, dar el a fost ucis… de soldaţii… soldaţii guvernului, pentru că se alăturase Tigrilor Tamili.

Se opri.

— Aha, spuse editorul-şef, în căutarea unui pai de care să se agaţe. Şi mai departe? Tigrii Tamili îi forţează pe toţi să lupte pentru ei, chiar şi pe copii – dar băiatul nu îi poate ajuta.

Un prim val de uşurare străbătu camera. Cei doi voluntari comunicaseră, în mod evident, doar o fracţiune din realitatea pe care ar fi trebuit să o raporteze.

— Dar nu a fost aşa… începu primul, dar nu mai continuă.

Şi, din nou, celălalt îi continuă ideea:

— A fost ucis… pentru că a încercat să arunce în aer o şcoală, într-un atentat sinucigaş.

Această informaţie fu întâmpinată de o tăcere prelungită, colectivă. Probabil cea mai lungă tăcere dintr-o cameră în care se adunau atât de mulţi jurnalişti. Pentru Knud Tåsing, cauza directă a stării de şoc deveni clară imediat. Nu este nimeni forţat la acţiunile de suicid. Numai celor mai de încredere Tigri li se oferea „onoarea” de a-şi pune capăt vieţii într-o misiune sinucigaşă. Absolut fanatic – dar voluntar.

Explicaţia veni şoptită din partea celui mai curajos dintre cei doi voluntari.

— Tatăl lui, unul dintre cei mai importanţi lideri ai rebelilor, fusese

ucis cu câteva zile mai înainte. De aceea, băiatul s-a oferit voluntar pentru a întreprinde acţiunea.

— Îl trimiseseră pe băiat în Danemarca pentru a-i spiona pe tamilii care fugiseră în centrele daneze de azilanţi – pe aceia pe care Tigrii îi considerau trădători, adăugă cel de-al doilea voluntar întors acasă.

— *Nu, nu, nu!* răcni editorul-şef, înainte să se prăbuşească într-un scaun, palid ca un cadavru.

Voluntarul dădu lovitura de graţie, inocent şi fără milă, în acelaşi timp.

— Nu făcea în niciun fel parte din reţea, aşa cum a crezut guvernul – ci era membru cu drepturi depline al Tigrilor Tamili şi, din poziţia pe care o avea, trebuia să lucreze cu reţeaua lor din Danemarca.

— Nu, nu! repetă editorul-şef fără putere, cu un „nu” mai puţin.

Editorul de ştiri externe se aplecă în faţă.

— Sunteţi complet siguri că aceste informaţii sunt corecte, băieţi?

— Da, răspunseră ei la unison. Există surse. Interogări încrucişate, documente, confirmarea poliţiei din Sri Lanka şi de la ICNUR din Colombo, direct de la Înaltul Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi.

— Nu, şuieră editorul-şef.

Un oftat colectiv răsună în biroul editorial. Sentinţa lor la moarte fusese dată.

— Totul este mult prea vag…!

Editorul-şef se agăţa de ultimul pai pe care îl putea vedea din locul său, de la biroul de presă.

Povestea era, pur şi simplu, prea neverosimilă pentru ca cineva să o poată crede.

Mai mulţi dintre cei prezenţi dădeau din cap cu nerăbdare. Era, pur şi simplu, lipsit de profesionalism să scrii despre o poveste atât de ciudată, cu atâtea piste fără capăt. Bineînţeles.

— Avem totul negru pe alb, spuse primul voluntar. Un moment…

Se scotoci prin buzunare şi Knud Tåsing dădu din cap cu milă, din locul său din rândul cel mai din spate al adunării. Voluntarului nu îi era clar ce avea să se întâmple acum.

— Tu…! urlă editorul-şef. Nu trebuie să ne înveţi nimic – idiot neînsemnat şi jalnic ce eşti…!

Sări de pe scaunul său şi arătă ameninţător cu degetul spre ucenicii lui, pe care, cu câteva minute înainte, îi numise cei mai mari eroi din scurta istorie a redacţiei.

Păcătosul se făcuse mic, de parcă fusese lovit de un glonţ, şi izbucni în lacrimi. Nimeni nu îi acordă nici cea mai mică atenţie. Ziariştii se adunaseră în jurul biroului de presă.

— Chestia asta este serioasă, trebuie să investigăm de urgenţă circumstanţele înainte să putem hotărî ceva, spuse editorul-şef.

— Tu chiar propui, cu toată seriozitatea, să ascundem moartea băiatului tamil? întrebă Knud Tåsing din spate.

— Nu, Tåsing. Editorul-şef se întoarse spre el. Este de la sine înţeles că nu. Bineînţeles că vom scrie că a murit, fără îndoială. Dar vom scrie şi că am găsit, în această chestiune nefericită, o mulţime de informaţii contradictorii, nu în ultimul rând, din cauza superficialităţii incredibile din partea guvernului, vom scrie că, în perioada care va urma, va trebui să ne folosim toată energia pentru a răspunde întrebărilor importante: dacă a fost nevoit să se alăture Tigrilor Tamili sau dacă s-a oferit voluntar şi, dacă da, din ce motiv. Şi cum a apărut în Danemarca aşa, dintr-odată, şi aşa mai departe… Trebuie să aflăm toate astea şi poate dura luni de zile. Dar *Fri Weekend* nu va renunţa până când adevărul nu va ieşi la lumină.

Cu toţii ştiau ce însemna asta. Chestiunea avea să devină neinteresantă, la un moment dat. Şi, cu trecerea timpului, cititorii ar fi uitat promisiunea ziarului.

— Asta înseamnă că nu suntem cu nimic mai buni decât cei pe care îi acuzăm de deturnare de informaţii. Knud Tåsing îşi croise drum până la biroul de presă şi acum stătea direct în faţa editorului-şef.

— Tåsing, tu chiar vrei să scriem o poveste confuză, complicată, înainte să fim sută la sută siguri? Chiar vrei asta…?

Din nou se auzi un murmur de aprobare. Cu toţii puteau înţelege raţionamentul editorului-şef. Jurnalistul îmbătrânit, cu scandalul său personal în spate, înţelese că bătălia fusese pierdută. Fie se putea întoarce la biroul său şi, la fel ca toţi ceilalţi, să-şi ţină gura, fie să aleagă o ieşire mai dramatică, de exemplu, să se arunce spre port, pe fereastra cu sticlă termoizolantă. Knud Tåsing nu făcu niciuna din cele două. În schimb, se îndreptă de spate şi rosti cele trei cuvinte pe care nu ar fi crezut că le va pronunţa vreodată:

— Îmi dau demisia.

Plecă din biroul editorial fără a mai spune vreun cuvânt şi nimeni nu îi adresă o vorbă cât timp îşi strânse lucrurile. Nu îl putea vedea pe Nils Jensen nicăieri.

Când ieşi în ceaţa de pe chei, se aştepta să audă paşii fotografului în spatele lui. Se opri pentru o clipă şi ascultă. Apoi ridică din umeri şi se îndreptă spre centru.

Ministrul de stat fusese chemat din nou în *spitalul de campanie*, aşa cum numiseră angajaţii cu funcţii mici biroul prim-ministrului.

Justificarea prim-ministrului pentru citaţie fusese scurtă şi clară: *Viitoarea întâlnire. Prezenţă: numai tu şi eu.*

Ca un semn rău pentru o altă zi chinuitoare, ploua încontinuu de trei ceasuri atunci când ministrul de stat ajunse la birou. Muribundul îşi întâmpină oaspetele cu o tresărire slabă în mâna dreaptă. Deşi

moartea îl pândea deja, el avea încă puterea de a-şi conduce regatul şi de a-l nimici pe oricare dintre supuşii săi, dacă ar fi avut chef de asta chiar şi în ceasul morţii. Şi ministrul de stat, de obicei atât de încrezător în forţele proprii, acum de-abia îndrăznea să respire de teamă că i-ar putea trezi mânia omului din faţa lui. Era conştient de faptul că trădarea lui, pentru care prim-ministrul fusese nevoit să îşi asume acum răspunderea, se intensificase din nou prin moartea băiatului tamil. Faptul că nu fusese concediat putea fi explicat, de fapt, printr-un singur raţionament, acela că acest lucru putea atrage după sine prăbuşirea instantanee a guvernului. Şi mai mult ca sigur, prim-ministrul nu voia să părăsească această cameră din postura opoziţiei.

— Ai citit *Fri Weekend?*

— Da.

— Telefonul sună în continuu.

— Da. Ole Almind-Enevold nu ştia ce altceva ar fi trebuit să spună.

— Micul băiat tamil… este mort.

— Da, spuse Almind-Enevold pentru a treia oară.

— Chiar nu poţi să mai spui altceva în afară de *Da?*

Prim-ministrul se întinse după micuţa consolă şi apăsă butonul din mijloc, care clipea în roşu.

— Există zvonuri care susţin că s-ar fi alăturat Tigrilor Tamili, spuse Ole Almind-Enevold.

Partea superioară a corpului muribundului se ridică asemenea celei unui faraon egiptean dintr-un film de groază al anilor ’50.

— Da, Ole, zvonuri… Exact aceasta este problema. Singurul lucru care îi interesează acum pe oameni este că băiatul a murit. Şi după aceea vor susţine că noi l-am ucis.

— Nu, eu cred…

— *Expulzat şi trimis la moarte sigură,* spuse prim-ministrul. Acesta va fi *titlul.* Şeful guvernului stătea acum drept şi se înălţase deasupra ministrului de stat, pe patul său, cu o jumătate de metru. Am avut odată un canar, spuse prim-ministrul din poziţia sa înaltă.

— Poftim…? Ole Almind-Enevold nu înţelegea.

— Un *canar*… eşti surd… când eram copil, şopti muribundul.

— A murit şi el, ca şi mine… pe un pat din paie… complet neputincios, incapabil să zboare. Dar încă putea să cânte. Şi a făcut asta pentru mine până în ultima secundă.

Ole Almind-Enevold înţelese fără probleme unde bătea superiorul său. Poate că prim-ministrul era mort, tehnic vorbind, dar şi cel mai mic strigăt al său putea fi auzit oriunde până la final. Aşadar, Ole Almind-Enevold stătea acum la picioarele patului, în aşteptarea cuvintelor care aveau să îl lovească pe vecie.

Dar acestea nu veniră. Sau mai precis: prim-ministrul mai amână

puţin condamnarea la moarte, spunând:

— Mâine voi anunţa o conferinţă de presă. Aceasta va avea loc aici – şi am să fac un anunţ foarte special. O dungă subţire de sânge i se scurse muribundului din colţul gurii până pe bărbie. Gândeşte-te la asta până atunci, Ole. Poţi lua tu însuţi decizia – decizia ta – înainte. Pentru binele partidului. Şi pentru binele tău.

Cererea nu fusese înţeleasă greşit. Concedierea dezonorantă ar fi putut fi evitată numai dacă Ole Almind-Enevold şi-ar fi înaintat singur demisia.

Restul audienţei fusese, în ceea ce-l privea pe Ole Almind-Enevold, pierdut în ceaţă. Când se întoarse la Ministerul de Stat, era deja aşteptat de Vrăjitor, de Omul gri şi de Carl Malle în biroul său ministerial, de culoare roşu de Burgundia.

— Telefonul nu se mai opreşte… presa… începu Vrăjitorul disperat.

— *Taci!* striga ministrul de stat la el. Eşti concediat!

Cu o privire aproape plină de uşurare şi la fel de repede ca un gândac care a descoperit un spaţiu de ieşire într-un perete gros din beton, fostul consultant părăsi biroul şi dispăru.

În acelaşi moment crucial, Omul gri clacă de tot. Faţa lui cenuşie i se lungi. Spre groaza celorlalţi doi prezenţi, el începu brusc să chicotească, în timp ce îşi mişca trunchiul rigid înainte şi înapoi.

— Absolut incredibil, chicoti nebuneşte. Saliva i se strânsese la colţurile gurii. Şi din nou, o chestiune legată de tamili face guvernul să se prăbuşească… De data asta, numai un băiat de unsprezece ani… nu este pur şi simplu…

Se aplecă în faţă, chicotind, iar saliva în alunecă în josul bărbiei.

— Adună-te!

De data aceasta, Carl Malle fusese cel care ridicase vocea.

Omul gri privi în jurul său, confuz, şi începu să plângă.

Şeful securităţii îl trase cu putere şi îl escortă la uşă. Afară ploua torenţial. Dacă secretarul de stat distrus ar fi vrut să mai privească o dată curcubeul şarpelui din Paradis, până la retragerea sa binemeritată într-o micuţă grădină de trandafiri, în acest moment pierduse ocazia. Uşa se trânti în urma lui.

— Trebuie să te mai duci o dată, îi şopti Carl Malle lui Ole Almind-Enevold, atunci când rămaseră singuri.

— Trebuie să mă întorc?

— Da. La prim-ministrul nostru. Şi ceea ce îi vei spune va fi cel mai important pas din cariera ta – şi esenţial. Pentru tine şi pentru Danemarca.

Ministrul de stat îşi privi întrebător ultimul, singurul şi cel mai vechi consilier al său, iar Carl Malle se aplecă în faţă şi îi şopti următoarele cuvinte atât de încet, încât cu siguranţă nimeni nu ar fi putut auzi ce avea de spus – nici măcar dacă în birou ar fi existat

microfoane, ceea ce, în nişte vremuri ca acestea, cu un guvern ca acesta, nu se putea şti niciodată.

— Mort?!

Profesorul bătu teatral din palme, ca un maestru de ceremonii dintr-un târg de vechituri din provincie (poate că exact asta era ceea ce devenise la sfârşitul carierei sale), dar Peter Trøst nu se lăsă indus în eroare nicio secundă de reacţia lui.

Venise şchiopătând în cuşca leilor de la subsol şi tocmai se aşezase, când directorul de ştiri Bent Karlsen năvăli în cameră, cu resturi de mâncare în barbă.

— Este mort! strigă Karlsen. Mesajul a venit chiar de la biroul prim-ministrului. Prim-ministrul a murit! Pentru următoarele trei zile a fost declarat doliu naţional.

— Yes! Yes! Yes! strigă profesorul, iar Peter Trøst avu prezenţa de spirit să împingă uşa izolată fonic, în urma directorului de ştiri, cu cârja sa, pentru a se separa de restul lumii. Cu o seară înainte, sosise mesajul postului mamă din America, şi anume că ar fi dorit să se separe de experimentul ei danez, generator de pierderi, din cauza crizei financiare globale iminente.

— Acesta este un semn…! izbucni el. Ştiam că se va întâmpla aşa… Vom trece prin criză. Dacă Ole Almind-Enevold este cel mai puternic om din ţară, totul se va rezolva…

Profesorul se opri, ca şi cum ar fi spus prea multe.

— Ministrul de stat a fost acolo. Tocmai vorbeau despre transferul de putere, când prim-ministrul a suferit, brusc, un accident vascular cerebral şi, în mai puţin de un minut, era mort. Îl vor lua în seara asta de la birou. Cu Gardă de Onoare şi…

Directorul de ştiri tăcu, uşor confuz, pentru că starea de spirit din cameră se schimbase brusc, de la un entuziasm fără rezerve în altceva, în ceva ce el nu putea identifica.

Profesorul îi aruncă angajatului său o privire de nepătruns, atentă şi absentă, în acelaşi timp şi spuse:

— Mulţumesc, Karlsen. Te poţi întoarce la lucru.

După ce directorul de ştiri plecă, profesorul spuse cu vocea răguşită:

— Acest lucru este într-adevăr fantastic… minunat… Aproape că nu-mi vine să cred. Ce personaj incredibil de inflexibil! Cât curaj!

Nimeni nu spuse nimic, dar toţi ştiau despre cine vorbea.

— Acum le vom arăta tuturor… Tuturor criticilor mei. Cu Ole la cârmă, totul se va rezolva. Totul. Vom primi subvenţii guvernamentale. Ne vom lua publicul înapoi şi chiar mai mult decât am avut!

În ochii injectaţi ai profesorului pluteau, aşa cum remarcă Peter Trøst uimit, lacrimi adevărate, sincere.

— Toţi cei care au părăsit, în ultimele luni, nava care se scufunda, toţi trădătorii, granzii din presă, mercenarii, toţi cei care ne-au abandonat vor vedea acum că, până la urmă, am câştigat.

Peter Trøst îşi privi şeful, fără a spune nimic. Picioarele îi amorţiseră din nou. Medicii încă nu ştiau ce era în neregulă cu el. Putea merge, dar numai cu dificultate, iar boala necunoscută îi amânase plecarea de la *Channel DK* pe termen nelimitat. Compasiunea manifestată de cei din jurul său îl determinase pe profesor să amâne, deocamdată, punerea în aplicare a concedierii.

— Am câştigat…! se auzi exclamaţia profesorului.

Peter Trøst Jørgensen se ridică – surprins, pentru că nu le ordonase picioarelor sale slăbite să meargă undeva – şi părăsi cuşca leilor. Îl auzi pe profesor cum începe din nou un protest agitat, atunci când uşa se închise cu un pocnet în urma lui şi ultimele sunete se întrerupseră, pur şi simplu. Luă liftul până în holul de la intrare şi ieşi direct din clădire. Îşi întoarse privirea spre sud-vest şi închise ochii.

Întreaga sa copilărie şi viaţa sa de adult, Nils Jensen încercase să evite situaţiile în care alte persoane îl făcuseră de ruşine sau în care avusese de spus nişte lucruri care ar fi putut răni pe cineva. Prin urmare, acum fusese nevoit să aştepte până când mama sa plecase din sufragerie pentru a se duce la cumpărături, iar el rămase singur cu tatăl său.

— Trebuie să vă întreb ceva.

Fostul paznic de noapte îşi privi fiul cu ochii goi, prin lentilele ochelarilor săi de citit. Citea ziarul de duminică iar acesta îi ajungea, de obicei, toată săptămâna.

Nils făcu o a doua încercare cu aceeaşi propoziţie, de data aceasta la singular.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Da? spuse bărbatul care, timp de patruzeci de ani, apărase cimitirul Assistens împotriva hoţilor şi existenţelor nocturne, înainte să iasă la pensie.

— De ce ai spus *băiatul?*

Întrebarea veni pe neaşteptate, chiar şi pentru Nils Jensen, iar totul se linişti în cameră, pentru o clipă.

— Băiatul? întrebă bătrânul.

— Da. Ai spus *băiatul… Băiatul care a călcat pe pâine.* Dar nu era vorba despre niciun băiat. Era o fată.

— Da. Este posibil. Paznicul de noapte pensionat ridică din umeri. Dar asta nu schimbă cu nimic povestea.

— Ba da. Pentru că am crezut întotdeauna că eu eram cel care…

— Cel care, ce…?

Expresia din ochii lui se schimbase, de parcă ar fi urmărit o umbră

în curtea întunecată, o umbră care nu avea ce căuta acolo.

— Că eu sunt băiatul care va ajunge în întuneric, sub pământ… dacă mă port vreodată urât… cu părinţii mei.

Tatăl său închise ochii, dar nu spuse nimic.

— Cine este tatăl meu adevărat?

Bătrânul se aplecă în faţă cu trupul său slab şi cu privirea îndreptată spre podea.

— Cine este mama mea?

Din nou, niciun răspuns.

— Mi-au spus că m-aţi adoptat de la Kongslund… De la orfelinat.

Bătrânul paznic de noapte îşi ridică ochii şi îşi privi fiul. Avea lacrimi în ochi.

— Am făcut ceea ce ne-a cerut directoarea.

Nils Jensen îşi privi tatăl în tăcere, în timp ce încerca să accepte mărturisirea pe care tocmai o auzise.

— Deci tu nu eşti tatăl meu adevărat?

— Ba da, Nils. Eu sunt tatăl tău. Nu a existat niciodată un altul.

— Ce v-a spus directoarea?

În ochii bătrânului se citea teama.

— Că există un motiv, spuse el.

— Un motiv?

— Dar tu nu trebuie să îl ştii.

— Spune-mi-l. M-aţi minţit toată viaţa mea.

— Nu puteam adopta un copil, pentru că eram săraci. Nu ne-ar fi dat niciodată un copil în grijă. Aşa ne-a explicat domnişoara Ladegaard, dar pe urmă…

Magna îl lăsase pe Nils să crească în curţile întunecate şi camerele sinistre cu un motiv întemeiat, numai că el nu ştia acest motiv.

— În mod surprinzător, au primit un copil pe care ea… pe care directoarea nu îl putea plasa în una dintre familiile bune… Tu erai…

— Da?

— Totul s-a întâmplat într-o clipă. Dintr-odată am primit o autorizaţie. Apoi, în termen de câteva zile, repartizarea. Şi aşa ai ajuns la noi şi te-am iubit din prima secundă. Dar totul mi s-a părut foarte ciudat. Aşa că am cerut să vedem documentele de la naştere. Voiam să văd negru pe alb că eşti sănătos şi cine sunt părinţii tăi.

Bătrânul se ridică şi se duse la vechiul dulap din stejar, care se afla în colţul de sub fereastră de când îl ştia Nils.

— Există o explicaţie pe care nu o cunoaşte nimeni. În afară de mine şi de mama ta. Trase sertarul de sus, ridică cu grijă fundul din furnir şi scoase la iveală un plic maro. Chiar şi de la distanţă, Nils putea vedea pe el numele tatălui său, scris de mână: *Anker Jensen.*

— Totul este acolo, spuse el şi îi întinse plicul fiului său.

Pentru o clipă, Nils rămase nemişcat. Mărturisirea pocăită şi

umilitoare pe care el o aşteptase, oribilă pentru toată lumea, dar necesară pentru a supravieţui, se transformase într-o secundă în ceva mult mai periculos. Acum, brusc, se afla în faţa lui, iar el era singur. Nu exista nicio scăpare din camera cea mică. Bătrânul îi întinse plicul.

— Mi-a spus că mama ta naturală era în închisoare, pe termen nelimitat, iar tatăl tău este necunoscut, posibil tot un deţinut.

Nils luă plicul din mâna tatălui său.

— Ne-a dat actele pentru a ne putea convinge, iar noi i-am promis că le vom distruge după aceea. Există lucruri în viaţă, a spus, pe care niciun copil nu ar trebui să le experimenteze vreodată.

În plicul maro nu era decât o coală de hârtie. Nils privi foaia.

— Dar le-am păstrat.

Era un certificat de botez, pe care era completat un singur rând.

John Bjergstrand, născut 30.04.1961. Mama: Eva Bjergstrand. Tatăl: necunoscut.

— Da, acesta eşti tu.

Nils Jensen închise ochii şi, în acel moment, i se făcu greaţă. Mai putuse doar să arunce bucata de hârtie pe masă, înainte să se răstoarne pe covor şi să vomite violent. Tatăl său îi dădu o batistă, îşi luă fiul de umerii tremurânzi şi îl îmbrăţişă.

— Nils, Nils… Nils, te iubim. Iartă, iartă-ne… Dar m-am gândit că aşa era cel mai bine pentru tine… Pentru noi. Iertare.

— Ei spun că sunt fiul unei criminale.

Nils Jensen plângea. Şi tatăl său plângea împreună cu el.

Când se mai calmară, Anker Jensen îi povesti despre primii săi ani de viaţă. Îi dăduseră numele Nils în loc de John şi, în afară de certificatul de botez, arseseră totul – aşa cum le ceruse puternica directoare. Printre acestea se mai afla un proces-verbal de la Direcţia închisorilor în care scria că Eva, în vârstă de şaisprezece ani, fusese condamnată la închisoare, dar nu era nici bolnavă psihic, nici fizic, nici nu suferea de vreo altă boală, în plus, mai exista un fel de document, în care erau cele mai importante date despre sosirea micuţului John la Kongslund şi, în lunile următoare, în Camera elefanţilor.

— Pentru noi, acesta a fost un capitol închis. Te iubeam şi nu ne-am imaginat că ar putea deveni important din nou. În ultimul timp, ne-a preocupat foarte tare.

Părinţii lui citiseră articolul despre băiatul misterios în *Fri Weekend* şi, bineînţeles, recunoscuseră numele. Dar speraseră că era numai o greşeală sau o neînţelegere şi că nu avea nimic de-a face cu ei. Şi, cu siguranţă, nu avea nimic de-a face cu vechiul formular, de a cărui existenţă nimeni nu ştia. Aruncaseră la gunoi ziarele din ziua următoare fără a le citi şi opriseră imediat televizorul, de îndată ce *Channel DK* sau un alt post au prezentat subiectul.

Închiseseră, pur şi simplu, ochii, aşa cum părinţii fac de multe ori, şi aşteptaseră ca problema să dispară de la sine.

Şi exact asta se întâmplase, complet surprinzător, spre uşurarea lor de nedescris, când *Channel DK* şi *Fri Weekend* au pus capăt reportajelor şi articolelor, pentru a prezenta povestea băiatului tamil în vârstă de unsprezece ani. Erau siguri că secretul lor grotesc avea să rămână necunoscut.

Fără indiciul vital pe care i-l dădusem, Nils Jensen nu ar fi aflat niciodată adevărul.

33
ANDROMEDA

2 IULIE 2008

Ne aflam la capătul drumului. Aşa ni se părea tuturor celor care am fost implicaţi în afacerea Kongslund. Îl găsiserăm pe John Bjergstrand.

Personal, aşteptasem în aceste zile un semn de la Magdalene, pentru că, dacă ar mai fi avut o urmă de curiozitate cu privire la cei vii, această rezolvare ar fi trebuit să-i declanşeze o reacţie.

Dar nu a apărut şi asta m-a îngrijorat mai mult decât aş fi crezut.

— Pur şi simplu nu înţeleg.

Şedeam, ca şi ultima dată, în camera luminoasă din grădină, cu vedere spre fiord.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce era gata să se expună unui asemenea risc, spuse Knud Tåsing.

Am văzut că Nils plânsese şi simţeam că prezenţa lui nu ne lăsa rece pe niciunul dintre noi. Nu numai pentru că, în cele din urmă, îl găsisem pe copilul pe care îl căutaserăm cu toţii atâta vreme, dar şi pentru că se schimbase complet după numai o noapte. Expresia oarecum absentă întipărită întotdeauna pe faţa lui fusese înlocuită de ceva întunecat, precaut. Şi expresia visătoare se transformase în frică. Am tratat totul cu calm, pentru că frica avea să fie înlocuită de uşurare, de asta eram sigură. Avea să aprecieze certitudinea pe care i-o dădusem, chiar dacă nu avea să ştie niciodată. Acum îşi cunoştea originea. Făcusem o reparaţie care fusese atât dureroasă, cât şi inevitabilă.

— *De ce?* repetă Knud. De ce ar fi dat Magna actele unei familii din Nørrebro, care nu corespundea deloc concepţiei pe care o avea? Înţeleg perfect că-şi făcuse jocul ascuns cu o astfel de familie, dar de ce să le fi dat actele? Cum putea fi sigură că ei le vor distruge, într-adevăr?

Era a patra oară când întreba „de ce” şi, dintr-un oarecare motiv, mă deranja alegerea de cuvinte a jurnalistului. În afara celor din această cameră, nimeni nu aflase încă de descoperirea noastră, iar Knud Tåsing subliniase cât de importantă era păstrarea secretului.

— Dar nu s-a *întâmplat* nimic.

Era Peter Trøst cel care le răspunsese colegilor săi. Ne spusese imediat după sosirea lui că nu se mai considera angajat al *Channel DK*.

Se întâmplase ceva de care nu îşi dorea să vorbească şi nimeni nu mai insistase.

— Nu, spuse Knud Tåsing, dar Magna nu avea de unde *să ştie*. Se

întoarse spre mine. Din punctul dumneavoastră de vedere, era ceva caracteristic mamei dumneavoastră adoptive, Marie?

M-am gândit timp de câteva secunde.

— Poate că s-a simţit presată… M-am uitat la Nils, a cărui viaţă fusese complet schimbată de mine. Tatăl tău, probabil, nu a fost uşor de convins atunci când era mai tânăr. În plus, el avea un avantaj. În cele din urmă, ea a pus în mişcare procesul ilicit.

Nils Jensen – John Bjergstrand – nu spunea nimic. Am presupus că era de aceeaşi părere cu mine.

— Dar de ce nu s-a protejat…? De ce nu o altă familie, care ar fi fost mai uşor de manipulat? interveni Knud Tåsing.

Nimeni nu spunea nimic, nimeni nu avea vreun răspuns.

— El chiar a ascuns acest certificat de botez. De ce?

Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, am spus:

— Pentru că a înţeles, instinctiv, că distrugerea ultimelor dovezi despre rădăcinile unui copil este cel mai mare păcat pe care îl poate comite un om.

Toată lumea se uita la mine. Nimeni nu spunea nimic.

În cele din urmă, Asger i se adresă lui Nils:

— În orice caz, tu eşti fiul celui mai puternic om din ţară din acest moment!

Remarca era, evident, lipsită de empatie, ceea ce era destul de neobişnuit pentru Asger. Am văzut cât de mult îl duruse pe fotograf, care stătea, pentru prima dată, fără a-şi ţine în braţe iubitul aparat de fotografiat şi care îşi strânsese palmele pe genunchi.

— Da, spuse el. Dar nu vreau să se afle. Nu vreau să fiu nici fiul *ei,* nici fiul *lui.*

Knud Tåsing clătină aprobator din cap. Părea din nou încrezător şi fericit ca la începutul afacerii Kongslund.

— Este de înţeles. Nu ne aşteptam la altceva. Şi, de aceea, am un plan, spuse el şi ne expuse gândurile lui.

Am fost de acord în unanimitate, pentru că numai această posibilitate era valabilă dacă voiam să continuăm să ne confruntăm împreună cu personajele negative propriu-zise din afacerea Kongslund – unul pentru toţi şi toţi pentru unul.

Asger rămase din nou, după ce toţi ceilalţi plecaseră şi iar am încheiat seara în camera regelui, cu vedere spre fiord şi spre insula Hven.

Eram, ca întotdeauna, nervoasă în prezenţa lui, dar el părea să nu observe.

— Marie, dacă cel mai genial om de ştiinţă din lume, Albert Einstein, s-a putut înşela, toţi oamenii de ştiinţă pot greşi – dar este la fel de posibil ca Einstein să fi avut dreptate, până la urmă. Un gând

destul de fascinant, nu-i aşa? Posibilitatea simetriei perfecte, un puzzle cu o structură complet lipsită de erori, în care toate elementele pot fi calculate, determinate şi prevăzute.

Din fericire, nu încercă să mă atingă.

— *Andromeda,* spuse el visător. De ce rănile care ţi se provoacă devreme în viaţă nu se vindecă niciodată complet? Indiferent dacă provin de la maltratare, umilire sau singurătate.

Nu ştiam ce avea de-a face Andromeda cu copilăria sau cu trădarea părinţilor lui.

— Asta se întâmplă pentru că nu se cicatrizează, ci devin părţi autonome din tine însuţi. La fel ca părţile uşor deformate ale corpului. Nu sunt vizibile cu ochiul liber, dar ele îţi afectează toate mişcările şi tot ceea ce spui sau ce faci – până mori.

— Aşa cum picioarele mele nu pot păşi drept, deşi au fost avizate de medici ca fiind sănătoase, am răspuns eu sarcastic.

— Da. Asger râse, fără a sesiza ironia. Sau şoldurile mele, care sunt vindecate de mult, dar încă mă fac să şchiopătez, de îndată ce obosesc.

Se ridică şi se aşeză lângă mine pe pat şi, la fel ca ultima dată, m-am îndepărtat puţin de el. Timiditatea pe care o simţeam la gândul unei eventuale atingeri era ca un mic motor electric care pornea singur-singurel.

— Singurătatea este crucială, spuse şi rămase acolo, pentru o clipă, aplecat în faţă.

O secundă m-am temut că îşi va pune braţul drept în jurul meu, dar nu o făcu.

— Singurătatea este singura infirmitate care este cu adevărat importantă, nu-i aşa?

El râse.

— *Sărută-l, Marie!* îmi şopti oglinda de deasupra patului.

M-am mutat un pic mai departe de el.

— Nu-i aşa, Marie?

Apoi am înţeles ce trebuia să se întâmple şi am reacţionat imediat. M-am ridicat.

— Trebuie să dorm acum. Este important, am spus şi am deschis uşa. După cum ştii, mâine-dimineaţă sunt invitată la cea mai importantă reuniune din istoria Kongslund.

Remarca îl aduse brusc la realitate.

Am închis uşa în urma lui. Dar cuvintele sale despre singurătate rămaseră suspendate în camera mea tot restul nopţii. M-am întrebat dacă îmi spusese, într-adevăr, ceea ce credeam – sau dacă doar îmi imaginasem.

34
PRIM-MINISTRUL

4 IULIE 2008

În aceste zile, Ole Almind-Enevold era salutat în toate ziarele şi pe toate posturile de televiziune ca niciun alt părinte al patriei dinaintea lui, deşi nici măcar nu fusese ales încă.

Tocmai acest fapt era considerat de comentatori şi de editorialişti, în entuziasmul lor, ca un premiu special – până la urmă, o forţă superioară îl aşezase pe puternicul om acolo unde danezii aveau nevoie de el cel mai mult. Răspunderea pentru scandalul cu tânărul tamil a fost, evident, aruncată în cârca şefului iresponsabil de personal, pe care acum îl căuta şi poliţia.

Visul lui Ole Almind-Enevold devenise realitate şi toţi cei care încă mai erau în stare să gândească limpede îl suspectau de lucruri rele.

Personalul transformase din nou, în timp record, cu o mică armată de ajutoare, inima statului în biroul unui prim-ministru, pentru ca Ole Almind-Enevold să poată prelua imediat conducerea ţării.

Documentele sale cele mai importante şi lucrurile personale fuseseră aduse de la Ministerul de Stat de îndată ce patul hidraulic al predecesorului său fusese scos afară din cameră. Almind-Enevold dorise să se mute acolo, având motive întemeiate. Ultimele cutii fuseseră despachetate deja când proaspăt încoronatul şef al guvernului ţinu prima şi, probabil, cea mai importantă şedinţă. Dacă ar fi fost după Almind-Enevold, nu i-ar fi primit niciodată pe aceşti oameni, dar Knud Tåsing nu trebuise să spună decât o propoziţie la telefon pentru a-l face pe prim-ministru să se răzgândească…

— …l-am *găsit.*

Ole Almind-Enevold îşi anulase toate întâlnirile de dimineaţă, inclusiv o discuţie cu noul său secretar de stat despre o rocadă imediată a guvernului, pentru a se asigura că ministrul pentru egalitatea de şanse, o femeie, va fi înlocuită cu un bărbat mai tânăr, care să-l sprijine în eforturile sale de a restrânge dreptul la avort, cât mai curând posibil.

Şi această întâlnire trebuia să mai aştepte.

Carl Malle stătea lângă el cu picioarele depărtate şi surprinzător de liniştit atunci când am ajuns. Sperasem să văd o expresie nervoasă, poate chiar speriată în ochii lui căprui, duri, dar părea la fel de netulburat ca întotdeauna. Eram îngrijorată, chiar dacă nu putusem găsi niciun punct slab în planul pe care îl schiţase Knud şi care fusese adoptat în unanimitate.

Salutul oficial trecuse cât se putea de repede, cu un minimum de politeţe, dar nu mi-a scăpat uimirea lui Almind-Enevold atunci când a dat mâna cu fotograful. Faptul că eu şi Knud Tåsing stârneam întotdeauna probleme îi era cunoscut, dar prezenţa lui Nils Jensen îl nedumerea, în mod evident.

Carl Malle nici măcar nu le întinse mâna vizitatorilor, dădu doar din cap spre noi, cu o privire de nepătruns.

Almind-Enevold se aşeză în spatele biroului, Carl Malle pe un scaun din dreapta lui, iar noi ne-am aşezat pe canapea, la câţiva metri distanţă de ei. Knud Tåsing plescăi tare cu limba. Nils Jensen, care stătea între mine şi Knud Tåsing, tresări. Slăbuţul fotograf era, în mod clar, cel mai emoţionat dintre noi trei, ceea ce chiar nu era de mirare.

— L-am găsit, spuse Knud Tåsing, repetând ceea ce anunţase deja prin telefon.

Ole Almind-Enevold îşi privi duşmanul cu pleoapele pe jumătate închise. Întrebarea plutea, mai mult decât evidentă, prin cameră, chiar dacă nimeni nu o rostise. *Pe cine?*

— Se află în faţa dumneavoastră.

Carl Malle ridică din sprâncene şi îşi îndreptă privirea spre singurul candidat posibil – pentru că eu eram femeie, iar Knud Tåsing era numai purtătorul mesajului.

Prim-ministrul ţării stătu tăcut pentru o clipă. Apoi spuse, fără a ridica vocea:

— Nu este posibil.

— Ba este posibil.

Knud Tåsing scoase de niciunde documentul esenţial şi îl aruncă spre prim-ministrul. Era certificatul de naştere din vechea comodă a bătrânului paznic de noapte.

— Hârtia de aici… am găsit-o la tatăl lui Nils Jensen. Anker Jensen ne-a confirmat că acest document este autentic şi că Martha Ladegaard i l-a dat lui în persoană.

Puteam să jur că, în acel moment, cel mai puternic om din ţară avea să-şi piardă cumpătul, dar el îşi veni în fire şi se aplecă pentru a studia hârtia.

Carl Malle privea peste umărul lui.

Timp de cel puţin un minut, nimeni nu spuse nimic.

Admiram stăpânirea de sine a bătrânului. Clipi de câteva ori înainte să se îndrepte de spate şi să spună şoptit:

— Am nevoie de o… *dovadă.*

Era un lucru pe care cei puternici îl consideră necesar. Chiar şi în momentele disperate, încă aveau pretenţii.

— O mostră de ADN, spuse el, de parcă încasase o lovitură în plexul solar. Fotograful din mahalalele din Indre Nørrebro era, probabil, dintre noi şapte, cel pe care ar fi vrut cel mai puţin să îl recunoască –

nu se gândise la asta nici în visele sale cele mai întunecate. Gândurile i se îndreptau mereu spre Orla sau Peter, pe care îi respecta, în ciuda evenimentelor – şi, de asemenea, s-ar fi putut împăca şi cu gândul la Asger.

Pe Severin îl eliminase încă de la început, iar ideea că Nils ar fi putut fi băiatul lui nu îi apăruse nici măcar în vis.

În mod ironic, cel mai bun prieten şi colegul duşmanului său, un om care nu făcuse nimic mai mult decât să combine albul cu negrul şi să îşi vândă fotografiile presei de scandal, putea fi copilul său. Dezamăgirea insuportabilă i se întipărise pe faţă.

— Nu vi se va da nicio dovadă ADN. Dovada se află în faţa dumneavoastră. Knud Tåsing clătină din cap, pentru a clarifica decizia noastră. În acest caz, suntem în avantaj. Nu vă puteţi permite un scandal public, dar îl puteţi evita numai dacă îndepliniţi trei condiţii pe care le avem.

Se auzea în mod clar că jurnalistul îşi pregătise discursul până la ultimul cuvânt – şi îi făcea plăcere.

— Vă ofer acest lucru, pentru că Nils Jensen mi-a cerut asta. El este la fel de şocat ca şi dumneavoastră. Nu vrea ca altcineva în afară de cei prezenţi să afle de legătura dintre dumneavoastră şi el.

Privirea puternicului bărbat era atât de plină de ură, încât mă întrebam cum putea Knud Tåsing să rămână concentrat.

— I-am spus lui Nils că pentru mine există o singură posibilitate pentru a-i respecta dorinţa, fără să-mi pierd respectul de sine ca jurnalist, pentru că *nu* voi scrie despre această poveste. În acest moment, intră în joc cele trei condiţii ale noastre. Dacă refuzaţi să le îndepliniţi, vom publica totul. Şi, credeţi-mă, o voi face.

— Şi care sunt cele trei condiţii? interveni Carl Malle în discuţie, pentru prima dată.

Din anumite motive, mă fixă cu privirea. Simţeam cum teama îmi revenea şi îmi apăsa şi mai mult umărul stâng. Chiar şi în momentul înfrângerii lui aparente, fostul poliţist îmi transmitea o frică paralizantă.

— Prima condiţie este ca Ole să ne povestească exact, nouă şi lui Nils, ce s-a întâmplat atunci când a cunoscut-o pe Eva Bjergstrand.

În mod conştient, Tåsing i se adresase cu prenumele vechiului său duşman, fără nicio urmă de respect.

— Şi a doua? întrebă Carl Malle.

— Vom ajunge acolo la momentul potrivit. Mai întâi explicaţia.

Vocea lui Almind-Enevold era seacă şi inexpresivă când luă cuvântul.

— Dar, Tåsing, dacă asta, întreaga afacere, rămâne un mister, nu veţi da niciodată lovitura. Cum vă veţi recupera reputaţia şi demnitatea pe care, de altfel, nu le-aţi avut niciodată? spuse pe cât de

confuz, pe atât de curajos, în acelaşi timp.

Încă din prima dimineaţă de când se afla pe tronul după care tânjise toată viaţa lui, risca să fie plasat în centrul unui scandal care îi putea rupe gâtul şi care chiar îl putea trimite la închisoare. Părăsea calea de scăpare oferită, lipsită de posibile capcane, aventurându-se în a-şi jigni călăul. Cu părere de rău, eram nevoită să recunosc că îi admiram îndrăzneala.

În faţa lui stătea fiul său, dar nu se vedeau unul pe altul. Dragostea de tată de care încercase să se convingă toată viaţa lui se transformase, în numai o secundă, într-o dezamăgire profundă.

— Nu mai lucrez la ziar, spuse jurnalistul. Deci este prea târziu, oricum. Şi ştiţi ceva, Ole?

Reacţia se lăsă aşteptată.

— Nu contează. Povestiţi-ne istoria dumneavoastră. Nu va fi spusă mai departe. Cu condiţia să vă respectaţi partea din înţelegere.

— Care sunt celelalte două condiţii? întrebă din nou Carl Malle.

— Le veţi afla în cel mai scurt timp, vă promit. Povestea băiatului este cel mai important punct. Nils Jensen are dreptul să ştie totul despre trecutul lui.

Eram complet în asentimentul lui.

Carl Malle dădu aprobator din cap. Cu siguranţă se gândea la o cerinţă legată de bani sau un grant suplimentar pentru Kongslund. Am zâmbit, imaginându-mi cât de uimiţi vor fi la auzul celorlalte condiţii diabolice concepute de Knud.

— Okay.

Şeful securităţii folosea foarte rar acest cuvânt. Era un cuvânt de acceptare, înfrângerea pe care o ura atât de mult.

Apoi se întoarse spre vechiul său tovarăş din rezistenţă şi spuse:

— Povesteşte-le, Ole. Oricum lipsesc numai nişte detalii.

La început, răspunse ezitant şi cu o voce şovăitoare, dar la un moment dat păru că îl uşura faptul de a spune tot ce avea pe suflet. Acceptam cu greu această uşurare, pentru că ceea ce spunea era atât de grotesc, încât nu merita nicio mântuire – nu merita dulcea durere de a-şi retrăi vechea pasiune şi de a-l avea în faţă pe fiul său.

Camera pătrată de vizite, înaltă de nouă metri, îi fusese pusă la dispoziţie de conducerea închisorii. Aceasta era mobilată cu o platformă joasă, cu o cuvertură de un albastru-închis, o masă din lemn vopsit în galben şi două scaune. Pe perete era o chiuvetă cu un robinet ruginit, care se răsucea cu greu spre stânga şi pe unde rareori curgea apă.

Fata părea mai tristă decât de obicei în ziua în care începuse coşmarul lui.

Ea nu era nici frumoasă, nici măcar atractivă, aceasta ar fi fost o

exagerare, iar să o numim iubirea vieţii lui ar fi fost ridicol. Niciun bărbat în poziţia lui nu ar fi putut face o astfel de declaraţie. Ea părea fragilă, ca o schiţă a lui Hans Christian Andersen. Era înconjurată de o tăcere care, pe fundalul trecutului ei violent, părea paradoxală. Nu negase niciodată infracţiunea pentru care fusese condamnată, dar nici nu exprima vreo remuşcare şi nu vorbea despre ceea ce se întâmplase. El nu a mai cunoscut niciodată pe cineva ca ea, se simţea în tonul vocii, chiar dacă nu o rostise cu voce tare.

El încercase să evite privirea ei tristă, în timp ce stătea aplecat peste raportul pe care voia să i-l arate, rezultatul muncii pe care o depuseseră împreună – tratatul despre deţinuţii de sex feminin şi situaţia lor deosebit de grea.

— Vreau să îl citeşti, Eva. Este despre tine.

— Voi avea un copil, spusese ea.

Ole Almind-Enevold rămăsese şocat pe scaunul lui, încercând să îşi dea seama dacă glumea.

Afară, de cealaltă parte a uşii, auzi un paznic trecând, dar nu îl văzu, pentru că ochiul ferestrei era acoperit cu un material închis la culoare.

— Voi avea un copil, repetă ea, aşteptând un răspuns.

Paznicul rămăsese pe loc afară, jucându-se cu un scaun,

Înainte ca paşii lui să se îndepărteze din nou.

— De la tine… spuse, iar gura îi era ca o floricică roşie, care îşi închidea petalele.

Cu câtă lăcomie ajunsese să cunoască această gură atunci când, în dorinţa lui, dăduse la o parte orice urmă de prudenţă. Făcuseră dragoste pe platforma albastră, în timp ce afară tuna şi ploua – ştia destul de exact. Camera de vizită era mereu încuiată şi ferestrele erau acoperite astfel încât, timp de două ore, atât cât dura vizita lui, erau complet singuri. Aşa se întâmplase în decursul mai multor luni.

Pe atunci el tocmai împlinise douăzeci şi şapte de ani, iar cariera sa politică avea să fie decisă după congresul partidului din luna septembrie, fiind descrisă în mai multe ziare ca fiind extrem de promiţătoare.

— Spune ceva, îi ceruse ea, în timp ce stătea pe scaun, aplecată în faţă, cu fragilitatea unei coli de hârtie, privindu-l cu o tristeţe imensă.

El îi văzu trupul palid, gol din faţa lui (probabil că paloarea ei îl fascinase tot timpul) şi mărgelele de sudoare de pe pielea ei. Tuna şi ploua când ea îşi presase gura pe urechea lui şoptindu-i lucruri pe care numai fetele din cartierul ei le puteau spune. Tremurase convulsiv sub el, până când ochii i se măriseră şi îl cuprinseseră complet, fără a vedea ceva.

Aşezase raportul pe masă, raport care ar fi trebuit să îl propulseze în carieră.

— Raportul meu este aproape gata, spusese. Acesta este ultimul meu proiect.

Era foarte mândru de munca sa.

— Eşti *nebun*… Ea clătină din cap. Tocmai ţi-am spus că vom avea un *copil*… şi tu vorbeşti despre raport.

— Dar este vorba şi despre situaţia ta. Poate ne va ajuta să plecăm de aici, îi răspunse el.

În realitate, nu voia deloc asta, până la urmă, era deja căsătorit.

Îşi scrisese el însuşi introducerea raportului care stătea, încă neatins, în faţa ei: *Raport despre o deţinută de sex feminin, născută la 6 aprilie 1944, Ex. 01, Ed.: Direcţia Închisorilor şi Universitatea din Copenhaga 1960.*

Întregul capitol întâi era exclusiv despre ea, dar erau şi alte cazuri, iar el simţea cât de importantă era munca lui pentru situaţia grea a deţinutelor. *Am vorbit cu 01 despre mama ei. Mi-a spus că trecutul mamei sale a fost un factor decisiv pentru ceea ce s-a întâmplat mai târziu.*

Apoi urmau probele materiale necesare, înainte ca raportul să devină din nou concret. *Fiica unui soldat german necunoscut, 01 şi-a ucis mama printr-o simplă împingere – aceasta a căzut pe treptele abrupte din spatele casei în care locuiau. Fapta a fost precedată de o dispută pe această temă. Totul s-a întâmplat când fata a împlinit 15 ani. Mai întâi, aceasta a declarat că a fost un accident, dar mai târziu şi-a retras declaraţia şi a exprimat o ură atât de mare pentru mama ei, încât a fost luată în custodie.*

După primele trei vizite, 01 vorbeşte deschis despre ea însăşi şi despre detenţie. Am încercat să îmi dau seama ce impresie are despre efectul pedepselor de prevenire a criminalităţii, în special referitor la întrebările 16-23 (Capitolul 01-C). Dar aceste întrebări par să o obosească pe fată. Are numai 16 ani.

După aceea, se culcaseră împreună pentru prima dată. Ţipetele ei încă îi răsunau în urechi, „Da, da, da!”, în timp ce îşi încorda spatele şi fiorii o treceau prin tot corpul, lucru pe care el nu îl mai experimentase înainte cu o femeie.

— Acum trebuie să îmi dea drumul!

Îşi pusese ambele mâini pe burtă.

— Nu îţi vor da niciodată drumul.

Răspunsul lui venise fără ezitare şi cu o oarecare uşurare.

Ea se aşezase şocată, privindu-l fix.

— Trebuie să îl dai afară.

Cuvintele veniseră de la sine. În ochii lui Ole Almind-Enevold, aceasta era singura soluţie la care se putea gândi.

— Îţi vor da drumul numai dacă tu…

Simţi frigul din cameră. Dacă ea ar fi vorbit vreodată cu cineva despre tatăl copilului ei sau dacă personalul închisorii nu era discret, el ar fi fost închis. Pur şi simplu.

Coruperea unei deţinute minore.

Avea să apară în toate ziarele. El ar fi fost condamnat şi şi-ar fi pierdut funcţia, iar partidul care investise atât de mult în el avea să se distanţeze pentru totdeauna de el.

În acel moment, fata din faţa lui începu să plângă.

— Nu îmi voi ucide *propriul copil.*

El o înţelegea şi ştia că aşa avea să rămână. Gândurile îi umblau prin cap, până când ajunse la o decizie.

— Eva, mai există o soluţie. Dar este nevoie să faci un mare sacrificiu. Nu ştiu sigur dacă eşti pregătită pentru asta, îi spuse el. În acest fel, ţi-ai putea ispăşi toate păcatele.

Ea se şterse la ochi şi îl privi lung.

Îi simţea apropierea, prezenţa în capul lui; ea era în căutarea minciunii care trebuia să existe, după o piedică; dar nu o putea găsi, pentru că uneori realitatea este atât de fantastică, încât mincinosul nu mai are nevoie de nicio minciună. Vedea modelul în faţa ochilor, planul, şi ştia exact cum trebuia să procedeze şi al cui ajutor trebuia să îl ceară.

— Avem o singură şansă, spuse şi o apucă de umeri cu fermitate.

În acea după-amiază, în camera de vizite nr. 4 a închisorii din Horserod nu mai exista nicio şansă pentru o decizie diferită.

— Era 1960. Aproape nouă luni mai târziu, exact la data calculată, copilul a venit pe lume – pe 30 aprilie 1961.

— În Rigshospital, completă Knud.

— Corect. Ne bucuram de o anumită autoritate şi am făcut ceea ce trebuia. Şi totul a funcţionat. Cu ajutorul Magnei… Prin contactarea personală a unui medic-şef şi un cadou în bani pentru un supraveghetor din închisoare…

— Şi un scenariu alternativ, în cazul în care supraveghetorul ar fi fost concediat pentru neglijenţă în serviciu.

Carl Malle îşi permise un zâmbet.

— Magna a luat copilul, iar Eva a emigrat. Şi apoi…

— …totul a mers prost.

Almind-Enevold îi răspunse lui Knud clătinând aprobator din cap. Părea că, pe parcursul absurdei poveşti, cei doi bărbaţi ajunseseră la un armistiţiu istoric – şi, fără îndoială, scurt.

— Da, apoi totul a mers prost. Soţia mea nu voia un copil adoptiv. Şi Magnei i s-a făcut brusc frică. Participase la ceva ilegal, chiar dacă, aşa cum spunea ea însăşi, o făcuse numai de dragul copilului.

— Şi, bineînţeles, pentru că ştia că astfel putea asigura existenţa orfelinatului pe care îl conducea pentru mai mulţi ani… completă cu cinism Carl Malle.

Ole Almind-Enevold ridică nervos din umeri şi continuă:

— Noi nu am ştiut care băiat din Camera sugarilor… era fiul meu.

Am observat că Eva dispăruse deja din poveste.

— Şi ştiam la fel de puţin cum puteam afla asta. Şi, în cele din urmă, Magna a reuşit să îl dea pe băiat, înainte ca noi să putem face ceva. Pentru o clipă, Enevold păru la fel de trist ca tânăra Eva, pe care tocmai o descrisese. În toţi aceşti ani a refuzat să îmi spună ceva. Susţinea că are datoria de a-i proteja pe copiii adoptaţi şi spunea că, în acest fel, vrea să plătească personal pentru păcatele ei. A sfidat toate regulile impuse de Protecţia Copilului atunci când ne-a ajutat cu copilul Evei, motiv pentru care, de atunci înainte, îşi dorea să respecte toate regulile.

— De aceea v-am supravegheat tot timpul, spuse Carl Malle, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Întotdeauna avea loc o ceremonie solemnă de rămas-bun când era adoptat un copil. În acele momente, tot personalul se strângea pe alee şi îi făceau cu mâna micuţului şi noilor săi părinţi, pe care noi, după aceea, îi monitorizam, pur şi simplu.

Şeful securităţii zâmbi şi niciodată nu mi-a fost mai antipatic ca în acest moment.

— Vizitam regulat casa de copii, pentru a vedea dacă Magna nu cumva ne ascundea ceva de care am fi putut avea nevoie. Sau dacă nu cumva a luat legătura cu copilul sau cu mama, spuse el.

— Dumneavoastră aţi pătruns cu forţa în biroul Magnei, exclamă Knud Tåsing.

Carl Malle îi zâmbi sfidător.

— Dar la un moment dat am renunţat, îl întrerupse Almind-Enevold. I-am găsit pe toţi copiii din Camera elefanţilor şi i-am supravegheat de-a lungul anilor, dar nu am aflat niciodată cine…

— …este John Bjergstrand.

În vocea lui Knud Tåsing răsuna un inconfundabil triumf. Armistiţiul dintre cei doi bărbaţi expirase.

— Aşa este. Eram conştienţi de faptul că părinţii adoptivi nu aveau să afle niciodată adevărul, dar nu puteam găsi alte piste.

— Dar ştiinţa a făcut progrese, spuse jurnalistul. Nu aţi putut face rost de nişte mostre…?

Carl Malle îi întrerupse ordinea de idei.

— Am încercat o dată, fără rezultat. Am renunţat să mai facem alte teste, pentru că riscul era prea mare. La ce medic sau laborant puteam apela? Şi cum puteam justifica solicitarea? În cele din urmă, am evitat riscul de a crea dovezi împotriva noastră.

— Pe de altă parte, în acest fel v-aţi consolidat puterea asupra lui Ole – în calitate de paznic al copiilor ascunşi, ceea ce, cu siguranţă, s-a potrivit mănuşă cu planul dumneavoastră, spuse Knud şi clătină din cap. Cum primul test nu a avut niciun rezultat, v-aţi temut că este

posibil ca Almind-Enevold să nu fie tatăl niciunui copil, iar dumneavoastră v-aţi fi pierdut poziţia crucială. Desigur, aţi fi putut găsi o cale de ieşire, dacă aţi fi vrut asta.

Carl Malle nu îi răspunse, ceea ce era o raritate. Oare Knud îi atinsese punctul sensibil?

Jurnalistul schimbă subiectul:

— Aveţi vreo legătură cu moartea Evei, din 2001?

Ole Almind-Enevold se încruntă. Părea cu adevărat şocat.

— Nu… Dar habar nu am avut că ea a fost aici.

— Şi Magna… Chiar a fost numai o moarte misterioasă?

— Acum să nu exagerăm. Proaspăt numitul prim-ministru îşi privi indignat adversarul. Nu aveam niciun motiv să o ucidem pe Magna. Până la urmă, era singura care ar fi putut să-mi spună care copil este fiul meu.

Pe parcursul întregii conversaţii, nu îi aruncase nici măcar o privire lui Nils. Îşi găsise fiul şi îl renegase, în mai puţin de un minut.

— Şi Dorah, bătrâna din Helgenæs?

Almind-Enevold se uită la el nedumerit.

— Dorah? întrebă.

Fostul poliţist flutură din mână.

— Eu ştiu despre cine vorbiţi. Ce este cu ea?

— Este al treilea caz de moarte suspectă. Şi dumneavoastră aţi luat legătura cu ea, domnule Malle. Aţi vrut să o speriaţi şi aţi pus presiune pe ea, pentru a nu vorbi cu noi. Mi-a spus-o chiar ea.

— Gândiţi-vă, domnule Tåsing. Eu nici măcar nu ştiam că a murit. Şi cu ce ne putea ajuta asta? A stârnit agitaţie şi a obstrucţionat ancheta, de aceea am rugat-o să îşi ţină gura. Într-un mod frumos. Nu împingând-o pe scări.

Knud Tåsing tăcu pentru o clipă şi se gândi la lucrurile pe care le spusese Malle.

— Deci, cum sună a doua cerinţă?

Carl Malle trecuse la partea practică a întâlnirii.

Knud Tåsing părea să fie dispus să nu continue pe tema celor trei cazuri de deces.

— Iniţiativa legislativă RAL va fi retrasă, spuse el. Această afacere complet nebună nu trebuie, în niciun caz, să limiteze în mod absurd drepturile femeilor de a hotărî cu privire la propria viaţă.

— Cu privire la viaţa altora… îl corectă Almind-Enevold cu ton ridicat.

— Opriţi această iniţiativă legislativă, Ole, sau noi vom pune capăt carierei dumneavoastră. Ştiţi că putem. Şi, de fapt, aici, în… noul dumneavoastră birou… este destul de frumos…

Am văzut cum Almind-Enevold se retrase în sine. Nu se aşteptase niciodată să se confrunte cu o astfel de alegere. Nobilul motiv care îl

mânase în toţi aceşti ani să devină cea mai importantă persoană din stat, dispăruse dintr-odată din faţa lui.

— OK.

Carl Malle folosise pentru a doua oară cuvântul înfrângerii.

Knud Tåsing îşi prezentă ultima condiţie, pe care o înglobă într-o singură propoziţie scurtă.

De această dată, răspunsul veni fără ezitare:

— OK.

Pentru a treia oară, Carl Malle fusese cel care făcuse promisiunea.

Nu scosesem niciun cuvânt pe durata întâlnirii.

Am părăsit ministerul cu un mers legănat, puţin aduşi de spate, ca banda Olsen.

— De unde ştia Carl că Dorah a căzut pe scări? am întrebat.

Ceilalţi doi mă priviră cu indiferenţă pentru o clipă – în mod evident, fuseseră adânciţi în gânduri.

Pe malul canalului fuseseră ridicate tribune înalte. Fusese nevoie ca fostul prim-ministru să fie mutat de şapte ori în Slotsholmen, în sicriul său din cedru, pentru ca toată lumea să îi poată prezenta un ultim omagiu. Trebuia să fie o ceremonie comemorativă nemaivăzută.

Am respirat adânc, la fel şi Knud şi Nils. La pod am oprit un taxi şi ne-am îndreptat spre Strandvej, pentru a ne întoarce la Kongslund.

S-a terminat cu Fri Weekend

Cuvintele erau scrise pe un monitor de deasupra capului profesorului. Era singur în camera de creaţie, în subsolul Trabucului, dar probabil că nici nu băgă de seamă vestea morţii fostului ziar al guvernului.

— Ultimele două subiecte importante ale ziarului, care ar fi trebuit să-i dea un suflu nou, au rămas nerezolvate, spusese unul dintre redactorii de ştiri rămaşi ai profesorului, de deasupra monitorului, fără ca profesorul să îl bage în seamă. În unul era vorba despre afacerea Kongslund, în al doilea, despre tamilul de unsprezece ani, spuse reporterul. Cu numai zece minute înainte, profesorul Bjørn Meliassen se consultase cu directorul său de creaţie. Împreună încercaseră să găsească o perspectivă pentru postul afectat şi să pună ordine în grămada de planuri şi de sugestii de articole care se afla pe masa din sala de conferinţe. În toiul strădaniilor lor, apăru ultimul mesaj devastator, prin telefon, direct din biroul prim-ministrului. Carl Malle le trimisese mesajul printr-o simplă propoziţie.

Nu.

Nu? Profesorul deveni palid. Acesta era, într-adevăr, sfârşitul.

Şi nu, profesorul nu îi putea vorbi acum şefului guvernului, iar postul nu trebuia să mai facă nicio încercare de a ajunge la el la o dată ulterioară. Un prim-ministru nu trebuia să facă diferenţe între

diferitele concerne mass-media. Nu putea interveni în mod selectiv, pentru a salva un singur post.

Profesorul pusese receptorul jos, fără a scoate vreun cuvânt. Nu mai era nimic de spus. Îl durea pieptul, ca şi cum inima lui s-ar fi desprins şi acum bătea lovindu-se de coaste.

— Şi sprijinul de până acum? Nu îl vom mai primi? Prim-ministrul ne-a abandonat cu adevărat? întrebă mâna dreaptă a lui Meliassen, fără prea mare speranţă.

Profesorul dăduse din cap şi respirase adânc, până când înţepăturile dureroase se opriră. Apoi sări în picioare.

— Încă nu am încercat această idee.

Trase un dosar verde dintr-o stivă enormă de pe masă, dar nu continuă.

— Plec, spuse directorul de creaţie, aruncând o ultimă privire spre profesorul distrus şi spre dosar.

Profesorul rămase singur din nou. O forţă necunoscută retrăsese ajutorul financiar pentru *Channel DK* şi clădirea se închisese ca un sarcofag deasupra capului bătrânului.

Profesorul se ridică cu spatele gârbovit, se izolă de lumea de afară şi încuie uşa pe dinăuntru.

35
RĂMAS-BUN

2 SEPTEMBRIE 2008

Pornind de la imaginile pe care săptămânalele le publicaseră în anii bogaţi în adopţii, naţiunea avusese posibilitatea de a vedea cu propriii ochi că orfelinatul era populat de o mulţime de copii veseli şi zâmbitori, animaţi de o singură voinţă imensă şi comună de a supravieţui, pe care nicio rezistenţă umană nu ar fi putut să o înfrângă.

Realitatea era, desigur, destul de diferită.

Cred că cei mai mulţi copii de la Kongslund îşi păstrau întâlnirea cu întunericul într-o cameră ascunsă adânc în sufletele lor, în care niciun străin nu putea pătrunde. Nimeni nu vrea să îşi expună cele mai profunde răni, pe care nici cea mai bună reparatoare din ţară nu este în stare să le vindece.

Pentru mulţi dintre ei, în cele din urmă, faţada exterioară se prăbuşeşte, brusc şi inexplicabil, iar apoi nu mai există niciun fel de protecţie împotriva a ceea ce ascundeam în noi înşine…

…Stau la marginea mormântului şi privesc pământul săpat, aşezat în valuri în jurul găurii negre în cimitirul din Hørsholm.

Apoi mă întorc şi îi urmez pe ceilalţi vizitatori îndureraţi, în biserica impunătoare. Eu sunt ultima şi, cu timiditatea mea de care nu am putut scăpa niciodată, îmi aleg un loc pe banca cea mai din spate, unde nimeni nu trebuia să mă deranjeze cu priviri curioase, aruncate pe furiş.

Mirosul este acelaşi ca în biserica din Søllerød, la funeraliile mamei mele adoptive.

Stranele au fost ornate cu frezii din abundenţă, în vaze mici, albe, iar pe sicriul care stătea pe un podium în faţa altarului se aflau bucheţele de frezii. Cineva ar fi putut crede că Magna fusese implicată în aranjamente, iar dacă m-ar fi întrebat pe mine, nu aş fi exclus această posibilitate. Nu ar fi ratat pentru nimic în lume o astfel de ocazie.

În dreapta altarului se află un copăcel frumos, un cireş japonez într-un vas de lut roşu ca rugina, pe care l-am recunoscut din cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o în viaţa mea. Şi, bineînţeles, ştiam cine l-a aşezat la loc de cinste la ceremonie.

Pe capacul sicriului, pe jumătate ascunsă de florile albe şi galbene, se află o creangă lungă, sinuoasă, cu muguri verzi. Cei bine informaţi recunosc ramura de tei, dar nimeni nu îşi poate explica destul de clar ce caută între toate aranjamentele cu flori de la înmormântare.

În afară de câteva strănuturi, în biserică este foarte mare linişte, în timp ce aşteptăm ca pastorul să ia cuvântul. Nu mi-l pot imagina în sicriu pe omul pe care, într-un fel, l-am cunoscut toată viaţa mea. El poartă costumul cel mai scump şi cel mai elegant. Dacă l-ai aşeza într-un scaun şi i-ai pudra cum trebuie obrajii palizi, probabil că nimeni nu ar observa din primul moment diferenţa din faţa ecranului. Nu mă îndoiesc că antreprenorul de pompe funebre de la cea mai distinsă casă de pompe funebre din oraş s-a chinuit ore întregi, aşa cum se cuvenea pentru o vedetă, înainte să îl îmbrace în costumul său cel mai scump şi cel mai elegant. Poate chiar îi puseseră mai multe costume în sicriu, pentru a fi echipat corespunzător pentru ultima sa călătorie, despre care nimeni nu ştie cât durează.

Pastorul apare în faţa altarului şi atrage asupra sa toată atenţia celor din biserică.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru a-l conduce la locul de veci pe Peter Trøst Jorgensen, născut Peter Troest Jochumsen, spuse el. Ne manifestăm acum durerea, dar ne şi bucurăm că a trăit o viaţă frumoasă.

În primul rând de bănci stau părinţii care, după ultima lor întâlnire, nu mai apucaseră să se împace cu fiul lor.

În spatele rudelor apropiate, biserica este plină cu persoane îndoliate din cele mai bune cercuri: redactori, miniştri, directori şi medici-şefi. Numai profesorul, preşedintele odată celebru al *Channel DK,* Bjørn Meliassen, lipsea de la înmormântarea fostei sale vedete, ceea ce i-a surprins pe mulţi. Înainte şi în timpul dangătelor de clopot, printre strane trecu zvonul că se blocase singur într-un fel de centru de comandă, adânc sub postul de televiziune căzut pe neaşteptate. Eu personal am observat că nu o puteam găsi nicăieri pe Gerda Jensen. Deşi afacerea Kongslund o speriase de moarte (şi sunt aproape sută la sută sigură că ea ştie ceva despre care nu a discutat cu nimeni), ar fi trebuit să fie, totuşi, acolo, atunci când unul dintre cei mai iubiţi copii de ea şi de Magna pornea în ultima sa călătorie pe firele fine de păianjen.

— Să ţinem un moment de reculegere, spuse pastorul şi cei prezenţi tăcură un minut întreg, înainte ca el să completeze, cu faţa spre sicriu: Îţi cinstim memoria.

Am privit, ca toţi ceilalţi, spre tavan, în timp ce ne lăsam în voia gândurilor noastre ce nu putea fi exprimate în cuvinte. *Până la urmă, El există? Are ochi pentru noi? Oare observă că teama noastră personală din acest moment depăşeşte compasiunea pentru cel decedat şi pentru cei îndoliaţi?*

Completam imaginea supravegherii cereşti din această biserică, ce intimidase deja generaţii întregi, cu un plus foarte personal: *Dacă directorul Nordal urmărea acest serviciu divin, mai mult ca sigur că se*

bucura de sfârşitul criminalului său.

Directorul aflat de mult în pământ fusese înmormântat exact în această biserică. Pastorul citea din Psalmi şi recita Psalmul lui David, cu o voce uimitor de clară, de parcă ar fi vrut să reducă la tăcere toţi demonii care, în ultimele zile, şoptiseră despre circumstanţele misterioase care înconjurau moartea vedetei de televiziune şi care nu excludeau o posibilă sinucidere.

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti…

Am ajuns prima la faţa locului, împreună cu Asger, în timp ce Orla şi Severin rămăseseră în vilă, pentru a chema o ambulanţă. Maşina era răsturnată la poalele versantului.

Dacă mă voi sui la Cer, Tu eşti acolo. Dacă mă voi culca în Locuinţa Morţilor, iată-Te şi acolo…

Ancheta iniţială a dezvăluit că vedeta de televiziune trebuie să fi tras brusc de volan spre dreapta, chiar înainte de virajul spre aleea Kongslund, din motive necunoscute, după care a zburat peste deal la un unghi nebun, până când centrul de greutate al maşinii s-a deplasat atât de mult, încât s-a răsturnat pe partea stângă a pantei abrupte. Maşina alesese exact acelaşi loc ca şi regele, care căzuse secolul trecut de pe deal, împiedicându-se, şi întâlnise acelaşi ciot de copac care, în trecut, oprise căderea regelui, dar acum impactul fusese atât de violent, încât reporterul TV fusese aruncat prin parbriz.

Dacă voi zice: Cel puţin întunericul mă va acoperi şi se va face noapte lumina dimprejurul meu. Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea străluceşte ca ziua, şi întunericul, ca lumina…

Poate că îşi pierduse brusc controlul asupra picioarelor sale bolnave şi nu şi-a dat seama că apăsase pedala de acceleraţie apoi, panicat, a tras de volan. Aceasta era cea mai plauzibilă explicaţie care îmi trecuse prin cap, dar am văzut concluziile din raportul poliţiştilor veniţi la faţa locului, care nu împărtăşeau această teorie.

Apostolul scrie în Epistola sa către Romani: Căci nimeni dintre noi nu trăieşte pentru sine şi nimeni nu moare pentru sine…

Trupul lui Peter Trøst Jørgensen fusese aruncat printre crengile puternice ale unuia din cei doisprezece fagi de pe deal, unde rămăsese blocat într-un mod grotesc, cu capul în jos, ca şi cum cineva îi dăduse drumul să cadă de sus, din cer, pe pământ. Era o priveliişte crudă. În afară de paramedici, numai Asger şi cu mine am putut vedea de aproape detaliile macabre (îl scoseseră de acolo şi îl acoperiseră înainte să vină poliţia).

Viu sunt Eu, zice Domnul, tot genunchiul să Mi se plece…

Am vomitat între plantele fertilizate cu unt ale fostului căpitan de marină. Prin perdeaua de lacrimi am crezut că văd o fetiţă printre trunchiurile copacilor, care stătea nemişcată, cu ochii aţintiţi spre mine. De îndată ce m-am ridicat, ea a fugit spre casa albă, pustie, în

care trăise prietena mea de suflet. Nu le-am spus despre ea nici poliţiştilor, nici paramedicilor, nici altcuiva.

Amin…

Au găsit la el o chitanţă pentru o noapte petrecută într-un mic hotel din insula Zealand, în apropierea unui sat de al cărui nume nu mai auzise nimeni vreodată: *Gøderup.*

Nimeni nu putea spune ce făcuse acolo vedeta TV în ultima noapte a vieţii sale.

Îi rog pe cei îndoliaţi să se ridice…

Scoaseră pe braţe sicriul din biserică. Asger mergea în faţă în stânga, Susanne în dreapta. De mijloc ţineau Knud şi Nils, iar în spate cei doi avocaţi, Orla şi Severin. Duseră sicriul la marginea mormântului, peste a cărui deschidere se afla o structură verde din fier, cu nişte curele înguste pentru lăsarea coşciugului în groapă.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Cristos…

Lăsară sicriul în mormânt.

…care, în marea Sa îndurare, ne-a renăscut la o speranţă vie prin învierea Sa din morţi. Din ţărână ai fost făcut, în ţărână te vei întoarce şi din ţărână te vei ridica din nou.

Sunetul uscat, gol al celor trei lopeţi de pământ îi însoţi cuvintele. Ritualul păru a fi un semn pentru toţi fotografii care, până în acel moment, păstraseră o oarecare distanţă. Roiau în grupuri spre mormânt, învârtindu-se în jurul nostru, surprinzând celebrităţile şi îndoliaţii din toate unghiurile posibile.

Acum să cântăm împreună psalmul numărul 127, spuse pastorul.

Stăm la marginea mormântului şi cântăm, chiar şi unii fotografi cântă împreună cu noi, în timp ce fac prim-planuri cu numele de pe piatra înaltă şi albă din marmură.

Peter Troest Jochumsen.

În jurul nostru, în curtea enormă, se află bărbaţi şi femei cu nume de familie formidabil de daneze, ca Lehmann, Spreckelsen, Federspiel, Hasfeldt, Hinzpeter, Falkenskiold, Warburg şi Wedell-Wedelsborg. Pe o distanţă de o milă, nici măcar un singur Jensen – şi niciun Jørgensen.

Cei doi avocaţi dispărură după ce ne-am întors la etaj pentru a împacheta. Orla Berntsen şi Søren Severin Nielsen dormiseră în aceeaşi cameră – în fosta cameră a Gerdei din turnul de sud, lucru pe seama căruia noi, ceilalţi, ne-am amuzat copios. Cei doi foşti inamici politici reveniseră la prietenia din copilărie în cele câteva zile petrecute la Kongslund.

În mod evident, acum ei considerau închisă afacerea Kongslund şi anunţaseră, după moartea şocantă a lui Peter, că aveau de gând să deschidă o firmă de avocatură cu numele Nielsen & Berntsen. Am sărbătorit vestea cu şampanie. Singurele cazuri de care noul cuplu

avocăţesc nu voia să se atingă nici măcar cu un deget erau problemele legate de imigranţi şi refugiaţi, anunţaseră ei destul de serios, chiar şi după ce am sărbătorit.

Nils Jensen plecase, de asemenea, acasă, după ce ne informase cu privire la decizia sa de a nu le povesti părinţilor săi despre rădăcinile lui biologice. Ei îl lăsaseră să trăiască în minciună timp de jumătate de secol, acum ei trebuiau să continue să trăiască în minciună. Poate acesta era modul său de a se răzbuna.

Susanne servise ceai verde în camera din grădină şi îi dăduse dreptate lui Asger, care spusese că, atâta timp cât registrul Kongslund nu apărea, cazul nu era închis. Knud Tåsing, care îşi pusese ambele picioare pe un taburet valoros, tapiţat cu piele de antilopă, dăduse şi el aprobator din cap.

— Poate că lucrurile nu stau aşa cum le ştim noi, am spus eu. Şi, în plus, deja nu mai este chiar atât de interesant…

Sâsâisem foarte slab, dar umărul meu stâng se lăsase considerabil în jos. Nu simţeam o nevoie deosebită de a aprofunda acest subiect în vreun fel.

— Un astfel de jurnal personal, în care sunt scrise toate secretele, bineînţeles că ar putea fi, încă, periculos pentru mulţi alţii… Knud Tåsing părea destul de visător, cu gândul la toate scandalurile pe care le putea dezlănţui cu o astfel de armă în mână. Înţelegeam bine şansa pe care jurnalistul şomer ar fi primit-o printr-un articol cu privire la care ezitase să îi promită ceva lui Almind-Enevold, dacă informaţiile se dovedeau adevărate.

Le-am urat tuturor noapte bună şi m-am dus singură în camera mea. Asger şi Susanne au rămas în camera din grădină.

Spre propria mea surprindere, nu am simţit nimic cu privire la acest lucru – nu avusesem niciun contact cu sentimentele care te-ai fi aşteptat să apară, în mod normal, în acest moment.

36
INVIDIA

2 NOIEMBRIE 2008

Subiectul Kongslund şi cei şapte copii se putea termina în acest moment, odată cu steaua care dispăruse de pe cer. Dar, aşa cum îmi spusese Magdalene în timpul ultimei vizite pe care mi-o făcuse, există întotdeauna zvonuri pe care oamenii le ignoră atunci când cred că totul s-a terminat: Dragă Marie, de şapte ani eşti în căutarea adevărului şi ai provocat trei regi: pe cel pământesc, pe cel ceresc şi – cel mai periculos dintre toţi – pe regele tuturor coincidenţelor din viaţă…

Se aplecase deasupra mea şi îi auzisem horcăiala din gât atunci când îmi şoptise mesajul ei final:… şi acesta din urmă nu va scăpa nepedepsit.

Knud Tåsing sună la uşa bătrânei – şi apăsă complet butonul, pentru că nu se întâmpla nimic. Mult timp încercă să surprindă orice zgomot care ar fi trădat-o, dacă era cineva acasă. Rămase locului. Avea timp.

Într-un fel, se afla din nou în punctul de plecare, originea enigmei. De luni de zile încerca să îi poziţioneze pe cei şapte copii în acest joc ciudat de puzzle, cunoscut publicului sub denumirea de afacerea Kongslund. Colectase şi analizase şapte piese de puzzle, care împreună formau o imagine logică, foarte clară, pe care cei mai mulţi probabil că ar fi acceptat-o. Şapte copii mici care deveniseră adulţi şi unul dintre ei avea o poveste dubioasă. Nils Jensen. Până acum, totul părea plauzibil, de la început până la sfârşit.

Cu toate acestea, unele lucruri nu se potriveau.

Se întâmplaseră lucruri ciudate, cum ar fi găsirea profesorului de televiziune Meliassen după ce, până la urmă, pompierii reuşiseră să spargă uşa din oţel de la subsolul Trabucului. Se spânzurase de un cârlig din colţul camerei.

După aproximativ un minut, el mai sună o dată, iar acum auzi ceva şi îşi dădu seama că ea îi va deschide.

Observă imediat frica din ochii ei. Puterea şi hotărârea pe care, odată, le arătase în faţa soldaţilor din Gestapo la Kongslund, păreau a-i fi părăsit trupul şi spiritul.

— Am numai o întrebare, spuse el.

Rămase nemişcată o clipă, fără a spune ceva. Apoi îl invită înăuntru fără niciun cuvânt, lăsând uşa deschisă, în timp ce ea se întoarse în sufragerie. Camera era mobilată cu o masă mare din mahon, patru scaune tapiţate şi o canapea albastră. Nu existau rafturi sau cărţi, ceea ce jurnalistului i se păru ciudat, pentru că o crezuse o femeie inteligentă, cultivată.

Pe pervazul ferestrei se aflau trei figurine mici din porţelan, iar cu faţa spre fiord erau o girafă, un arici – şi un elefant albastru. Ea se aşeză pe canapea.

Knud Tåsing trase unul din cele patru scaune lângă canapea şi se aşeză. Apoi, fără nicio introducere, adresă întrebarea care îl ţinuse treaz atâtea nopţi, de când fostul paznic de noapte luase documentul secret şi dulapul său şi îl deschisese.

— Este Nils Jensen… John Bjergstrand?

Ea stătu mult timp fără a rosti vreo silabă. În cele din urmă, când el crezu că nu înţelesese întrebarea şi era pe punctul să o repete, ea spuse:

— Asta nu are… nicio importanţă.

Vocea era slabă, aproape o şoaptă, dar cuvintele nu puteau fi înţelese greşit.

— Deci *nu* este cu adevărat John Bjergstrand?

Figura ei triunghiulară, îngustă, cu nasul ascuţit, luase o tentă gri. Îşi aduse aminte de afirmaţia Mariei, aceea că această femeie nu poate minţi – nici măcar dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul.

— Cine este John Bjergstrand? întrebă foarte direct. John cel adevărat… Cine este?

Se aplecă atât de mult, încât între feţele lor nu era decât o jumătate de metru.

— Răspundeţi-mi, Gerda! Cine este?

Ea alunecă de pe canapea, iar el întinse speriat mâinile şi reuşi să o prindă de un braţ subţire. În acelaşi moment auzi o şoaptă ce ieşise din adâncul pieptului:

— *Nu există niciun John Bjergstrand.*

Îşi dădu ochii peste cap şi îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă.

El se temea că ar fi putut să moară în braţele lui, aşa că nu îndrăzni să mai repete ultima sa întrebare.

În timp ce o ridica de pe podea şi o aşeza din nou pe canapea, ea începu să vorbească incoerent.

— Magna… întotdeauna s-a ajutat pe ea însăşi… şi pe mine… şi pe copii. Era acolo numai pentru copii. Nu i-a ajutat niciodată pe alţi oameni… Nu i-a ajutat niciodată pe bogaţi. Nu avea nimic de ascuns… aşa cum se pretinde…

Knud Tåsing dădu aprobator din cap, mai mult pentru a o calma pe bătrână, pentru că el, într-adevăr, habar nu avea despre ce vorbea aceasta.

— Eu l-am luat. Nu Magna, eu am fost… Eu l-am luat, în numele Magnei… Dar ea nu trebuia să ştie. Ea a făcut totul pentru mine.

Knud Tåsing nu înţelegea nici măcar un cuvânt. Bătrâna vorbea acum complet incoerent. Cu toate acestea, el dădu din cap liniştitor, apoi ajunse la numele al cărui sens ea nu îl înţelesese.

— *Dorah…* Promisese… Promisese, când noi… când noi… O, Doamne, ce am făcut…

Corpul slăbuţ începu să se agite violent, iar Gerda Jensen izbucni în lacrimi.

Când el părăsi apartamentul, ea încă plângea, lacrimile păreau a veni dintr-o sursă inepuizabilă din interiorul ei, pe care nimeni nu ar fi suspectat-o într-un corp atât de fragil.

Dorah Laursen.

Cu ce Dumnezeu era implicată această femeie?

Primise un copil care era imposibil să fie John Bjergstrand – şi acum era moartă. Căuta o legătură, aşa cum făcuse de nenumărate ori înainte. Părea să nu existe niciuna.

Dar femeia care nu putea minţi îi dăduse cel mai important răspuns, iar el înţelesese semnificaţia acestuia. Ceva din afacerea Kongslund era complet greşit. Cineva amestecase totul cu atâta măiestrie, încât oricine putea crede că este vorba despre un tipar, când de fapt nu exista un astfel de tipar. Decise să nu îşi împărtăşească informaţiile cu nimeni.

Astfel, Tåsing comise a treia mare greşeală de la începutul afacerii Kongslund, ceea ce, bineînţeles, nu rămase fără consecinţe, deoarece soarta nu intenţiona să îi mai dea o altă şansă.

— Da, l-am ucis, îi spuse Orla Berntsen lui Søren Severin Nielsen.

Cei doi bărbaţi stăteau pe şezlongurile abandonate de pe terasa din Søborg. Mărturisirea fostului funcţionar public venise destul de neaşteptat, la prima lor masă luată împreună după plecarea de la Kongslund.

Firma de mutări golise, în cursul zilei, sufrageria, subsolul şi camerele de la etaj, iar cea mai mare parte dintre lucruri fusese depozitată, până când Orla avea să se decidă ce mai vrea să păstreze. Ar fi vrut să se întoarcă la Lucilla şi la cele două fiice ale sale, la Hellerup, aşa îi spusese lui Severin, dar nu ştia cât timp va rămâne cu familia lui. Lucilla tocmai îi spusese că este bine-venit şi că poate să rămână cât doreşte.

Aproape de prânz, cei de la firma de mutări scoseseră şi ultima piesă de mobilier din mica sufragerie şi, fără comentarii, încărcaseră resturile fotoliului albastru din pluş într-o roabă şi le împinseră afară, spre camion. Acum dispăruse. Fotografia băiatului şi a bărbatului cu mingea portocalie de plajă rămase pentru totdeauna pe peretele din camera de la primul etaj. Orla îi rugase pe lucrători să o lase acolo, nu ştia nici el de ce. În cursul serii, mai observă o schimbare: acordurile sonatei lui Brahms care se auzeau de obicei din casa pianistului amuţiseră. Câteva zile mai târziu, află că pianistul murise în toiul unui acord înalt, într-o zi frumoasă de vară.

— Tu l-ai ucis şi pe Prostănacul Benny, rezumă Søren Severin Nielsen şi dădu din cap spre prietenul său.

— Da, am făcut-o. Eu l-am ucis.

Era o mărturisire sinceră.

— Dar *mâna* pe care ai văzut-o…

Se făcu o scurtă pauză. Apoi Orla spuse, aproape cu acelaşi ton:

— Era mâna mea.

— Orla, gândeşte-te. Dacă i-ai fi scos unui om ochiul din orbită – cu nervii şi tendoanele şi venele pline cu sânge, plus alte chestii însângerate, atunci pe hainele tale are fi trebuit să fie sânge… şi, mai mult ca sigur, pe degetele tale şi pe mâna cu care i-ai scos ochiul.

Orla Berntsen închise ochii şi încercă să îşi amintească seara în care viaţa lui se schimbase.

— Era sânge?

— M-aş fi putut spăla.

— Şi ai făcut-o?

— Nu-mi amintesc…

— Aveai sânge pe mâini după aceea – sau pe haine?

— Nu ştiu nici asta… Orla Berntsen se opri.

— Mai mult ca sigur poliţia ar fi observat.

— Da.

— Şi apoi ar fi trebuit să fii dus la închisoare, deoarece Carl Malle s-ar fi dat peste cap pentru asta.

— Da.

— Dar a fost *altcineva* care s-a spălat în acea zi, nu i aşa…? Care s-a dus în josul apei şi s-a spălat?

— Da, răspunse Orla pentru a treia oară. Încă stătea cu ochii închişi. Am crezut că vrea să îl ajute pe Prostănac… dar nu a făcut decât să se urce pe mal şi să ţină mâinile în apă, fără să se mişte.

— Poul.

— Da.

— Orla, eu am văzut totul din desişul de sub copaci.

— Ce ai făcut?

Orla şoptea acum.

Severin roşi.

— Da, în acea seară mă ascunsesem prin tufişuri. Auzisem zgomotele şi v-am urmărit. Aş fi vrut să strig, dar totul s-a petrecut prea repede, iar apoi am fost paralizat de frică. Mi-a fost, într-adevăr, o frică de moarte că el mă poate descoperi şi că voi păţi ce a păţit şi Prostănacul. Acest băiat… acest *Poul,* era cu adevărat nebun.

— De ce nu ai spus asta mai demult?

Întrebarea era evidentă.

— Pentru că… Severin tăcu şi se făcu şi mai roşu.

Orla deschise gura, pentru a repeta întrebarea. Dar în acel moment

un înger zbură peste casă, poate că nu era un înger păzitor, ci o ființă care avea putere suficientă pentru a proteja de rău. La unele întrebări mai bine să nu primești niciun răspuns, dacă trebuie să plătești cu prietenia.

— Deci nu ești *niciun* criminal, spuse Severin, când tăcerea dintre ei se prelungise destul de mult. Și poate că ești singurul dintre noi șapte care nu trebuie să se învinovățească. Nu ești nici *copil adoptat,* nici *criminal.*

Søren Severin Nielsen încercă să zâmbească.

Pentru prima dată în mulți ani, Orla Berntsen plânse în acea noapte. Stătu singur în sufrageria goală a mamei sale, fără a-și putea înfrâna lacrimile.

37
ATENTATUL

5 FEBRUARIE 2009

Când l-am contactat pe fiul doamnei Dorah, nu am făcut asta pentru a-l mângâia sau pentru a-l învăţa arta reconcilierii, ci pentru a-i spune o poveste de al cărei efect nu mă îndoisem nicio clipă.

Desigur că avea să mă creadă, o mai făcuse o dată, şi îşi va aduna tot curajul şi o va trage la răspundere pe persoana pe care aveam să i-o numesc. Aşa mă gândisem.

Nu puteam şti ce furie aveam să declanşez…

Atentatul a avut loc în seara zilei de 5 februarie 2009.

Mai mulţi pietoni auziseră focuri de armă, chiar dacă unii crezuseră că este vorba de nişte artificii întârziate, astfel că poliţia putuse identifica momentul cu exactitate.

Portarul Ministerului de Stat îşi ridicase ochii din rebus şi ascultase. Apoi se aplecase şi privise în sus, spre ferestrele ministerului. În spatele uneia dintre ele, fostul ministru de stat era ocupat să caute o serie de dosare rămase în clădire, dosare care ar fi trebuit să fie distruse. Portarul însuşi îl lăsase să intre în clădire, mai devreme în acea seară.

Se lăsase din nou pe spate şi aţipise. Mai mult ca sigur, în alte ţări, în faţa unui minister atât de important, ar fi patrulat gardieni cu câini şi cu mitraliere. Dar nu şi în Danemarca; aici se obişnuieşte să ai încredere că oamenii nu o iau razna, chiar dacă aceştia ar avea probabil motivele lor. În cele din urmă, şoferul prim-ministrului fusese cel care bătuse la fereastra gheretei portarului şi îl anunţase că se întâmplase ceva rău. La ora 18:32 şoferul Lars Laursen din Helgenass, care lucra la ei de aproximativ un an, se uita la ştirile de seară pe micul monitor al automobilului de serviciu.

Şoferul şi portarul urcaseră împreună scările ministerului în fugă şi ajunseseră în aripa care era cunoscută şi sub numele de Palat. Camera era iluminată de numeroase lămpi electronice ale secretariatului. Şoferul şi portarul ciocăniseră la uşa solidă a ministerului. Încă nu fusese numit un ministru de stat şi circulau zvonuri că timpul numirii trecuse. Cabinetul prim-ministrului urma să preia toate afacerile de stat, plus o ţară şi o naţiune pe lângă acestea. Ciocăniseră din nou, înainte să deschidă ei înşişi uşa şi să privească nehotărâţi, timp de o clipă, prin biroul gol. Apoi bătuseră la uşa camerei de odihnă a ministrului, în care şeful şi comandantul lor trăgea de multe ori câte un pui de somn atunci când ziua era foarte lungă.

Şi această cameră era goală, iar patul părea neatins.

Se duseseră la uşa secretă din peretele din spate al biroului. După o oarecare ezitare, cei doi bărbaţi deschiseseră uşa şi observaseră imediat că lumina fusese stinsă sau că lampa din tavan nu funcţiona. Se duseseră într-un suflet să găsească o lanternă în depozitul Palatului.

Apoi coborâseră în întuneric. Tunelul mergea, uşor descendent, până la un nod, după care urca din nou. Şoferul îndreptase raza de lumină a lanternei spre tavan, motiv pentru care aproape că se împiedicase de şeful statului, care se afla în mijlocul holului, cu picioarele strânse ca un copil care dormea.

Portarul se aplecase în faţă şi aruncă o privire spre figura prim-ministrului. Ceea ce văzuse îl apăsase atât de violent pe stomac, încât vomitase pe pantofii şoferului. Sângele ţâşnea din gura comandantului său suprem. Acesta strălucea purpuriu în lumina lanternei.

Lars Laursen rămăsese ca o stană de piatră, dar în cele din urmă îşi veni în fire şi îl întoarse cu faţa în sus pe prim-ministrul inconştient. Sacoul care alunecase în lateral scosese la iveală o rană de glonţ. Sângele se scurgea prin gaura din materialul alb al cămăşii sale şi pe punga cu cuţitul aurit pentru trabucuri. Spre surprinderea lui, prim-ministrul era încă în viaţă. Şoferul înjură în surdină.

Portarul se lăsase pe vine, îşi scoase luă pistolul şi telefonul mobil.

Câteva ore mai târziu, se credea că făptuitorul fusese prins, un refugiat tamil care lucra pentru o firmă de curăţenie. Această teorie li se păruse extrem de logică poliţiştilor. Îşi amintiseră de băiatul tamil expulzat şi suspectaseră un act de răzbunare.

Lucrurile erau înrăutăţite prin faptul că personalul de curăţenie, care consta exclusiv din străini cu salarii mici, îşi aveau vestiarul în zona de subsol în care fusese găsit prim-ministrul. Acolo, sub biroul ministrului, apăruse un fel de *subcultură* în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Câteva zile mai târziu se dovedise că suspectul, în momentul comiterii faptei, se aflase pe drumul de la apartamentul său din Vanlose spre Slotsholmen. În autobuzul numărul 6.

Nu mai exista o altă teorie cu privire la desfăşurarea evenimentelor. Viaţa picolilor, a angajaţilor, a secretarelor, chiar şi a directorilor de departamente şi a secretarilor de stat fusese întoarsă cu susul în jos, alibiurile se adunau unele peste altele.

În ambulanţă, el fusese reanimat de două ori, în mod miraculos, şi întreaga naţiune sărbătorise revenirea fostului luptător din Rezistenţă.

— A fost o împuşcătură ţintită, spusese şoferul în faţa camerelor de luat vederi, după ce ieşise din întuneric la lumină. Şi apoi continuă: Dar trăieşte. Nimeni nu observase un accent deosebit pe cuvântul *dar,* deşi toate canalele TV îl transmiseseră în toată ţara. Toţi îl credeau un

erou pe şofer şi descriau expresia sa încruntată, ciudată, de la şocul pe care trebuie să-l fi avut. Nici măcar poliţia nu venise cu ideea de a verifica trecutul acestui om.

Aş fi putut să le spun multe despre Lars Laursen. Şi despre mama lui, Dorah.

Aş fi putut să le spun despre întuneric şi despre demonii care scapă de sub control, în anumite circumstanţe. Despre sentimentul de a nu-ţi cunoaşte propriile rădăcini şi despre teama care apare atunci când îţi dai seama că nu vei afla niciodată despre asta. Noi cunoşteam acest sentiment mai bine decât oricine altcineva.

Lars Laursen şi cu mine.

Îi studiasem faţa inexpresivă de pe ecran şi mă gândisem la informaţiile pe care i le dădusem şi care declanşaseră această furie oarbă, necruţătoare, pe care o cunoşteam din propria experienţă. Cu toate acestea, el reacţionase mai violent decât crezusem că este cu putinţă. Însă nu avea să îl depisteze nimeni, eram sigură de asta. Şi, astfel, şi eu voi rămâne nedescoperită.

Pe de altă parte, prim-ministrul încă era în viaţă, iar în câteva luni urma să se urce pe tronul său nemeritat, ca erou mai mare decât înainte.

38
RENAŞTEREA

11 SEPTEMBRIE 2009

Parcă încă ar fi stat acolo, mândrele domnişoare care ne aduceau lumina şi ne vorbeau şi ne învăţau cum să mergem, cum să facem reverenţe şi plecăciuni, şi care ne priveau cum ne zbenguiam pe iarba aflată la o aruncătură de băţ de mare.

Zâmbind, ele ne urmăreau cu privirea, în timp ce îşi ridicau ceştile de ceai şi controlau complet viaţa din frumoasa grădină.

Astăzi se pornise furtuna din nord-est, iar vântul bătea aşa cum o făcuse întotdeauna, peste cornişe şi frontoane, încât nu m-ar fi surprins dacă unul dintre cele şapte coşuri de fum s-ar fi rupt şi s-ar fi prăbuşit peste coama acoperişului, în adâncuri.

Stau la fereastră, puţin aplecată în afară, cu umărul stâng un pic mai jos decât dreptul, ca întotdeauna. Dovada vie că simetria Kongslund a fost mereu o iluzie.

Registrul se află pe genunchii mei.

Este mai mare decât îmi aminteam.

Acesta include descrieri detaliate ale lucrului ei cu copiii pe care îi dusese în Camera elefanţilor, deoarece aveau nevoie de îngrijire specială. Există detalii despre sorţi tulburătoare şi poveşti pe care nu le-a dezvăluit niciodată în rapoartele medicale oficiale sau în certificatele psihologice, de teama că, într-o zi, informaţiile ar fi putut fi scoase din nou din arhivă şi ar fi fost folosite împotriva fiinţelor pe care le proteja.

În timpul zilei am ascuns registrul printre propriile mele dosare cu notiţe despre copiii din Camera elefanţilor din 1961 – jurnale sortate cu atenţie, cu vizitele pe care le făcusem, cu decupaje din ziare despre viaţa lor ulterioară, ultima scrisoare a Evei pentru copilul ei şi, bineînţeles, cele douăsprezece jurnale ale Magdalenei, în care era scris tot ceea ce ştiam despre propria mea viaţă.

Acum deschid registrul Kongslund, pentru a căuta secţiunea cu care vreau să răstorn un rege.

Mi-a fost limpede încă de la început că exista material mai mult decât suficient. Pentru că Magna era o femeie foarte atentă şi conştiincioasă.

Atunci când rândurile următoare vor fi citite, va fi prea târziu să îmi retrag ultima şi cea mai mare decizie a mea.

Este prea târziu pentru autocratul de pe tronul său strălucitor – prea târziu pentru monarhul suit la ceruri, care ridicase Kongslund în

căutarea visului său de simetrie perfectă, prea târziu chiar şi pentru maestrul care, în aroganţa sa batjocoritoare, ignorase piciorul întins care avea să îi aducă sfârşitul în toamna anului trecut…

…şi, până la urmă, prea târziu pentru mine.

Ole a înviat din morţi, am primit ultimul mesaj, abia perceptibil, de la Magdalene. O şoaptă atât de slabă, încât ar fi putut trece cu uşurinţă drept vântul care bătea în frontonul casei. Dar o cunoşteam de atât de mult timp, încât i-am recunoscut imediat vocea.

Acum mai trebuia luată o singură decizie.

După o ultimă examinare, Ole Almind-Enevold s-a ridicat după ce a zăcut o lungă perioadă pe patul său din Rigshospital – şi a fost transportat pe distanţa scurtă până la Slotsholmen într-o coloană de maşini, spre domiciliul oficial al autocratului.

Urmat de camerele mai multor posturi de televiziune *(Channel DK* nu fusese prezent), el îşi luase în primire biroul într-un scaun cu rotile acoperit cu mătase, care îi fusese pus la dispoziţie cu generozitate de cel mai mare producător de scaune cu rotile din ţară, conducându-l maiestuos în locul din spatele biroului de prim-ministru, ceea ce era uşor de realizat printr-o simplă rotire a micii manete roşii, acţionate hidraulic. Este de prisos să spun că acest scaun nu avea nici cea mai mică asemănare cu vehiculul ponosit pe care îl moştenisem, odinioară, de la Magdalene.

Am oprit televizorul din camera din grădină şi am urcat furioasă pe scări, până în camera regelui. Am scos din ascunzătoare registrul pe care Magna îl lăsase în urmă în speranţa că, în afară de ea, nu va ajunge în mâinile niciunui alt suflet.

Nu voi ascunde că pentru mine fusese o satisfacţie personală să-i înving atât pe jurnalist, cât şi pe şeful securităţii şi pe poliţiştii care căutaseră atât de febril ultima corespondenţă a Marthei Louise Ladegaard.

Reuşisem, în cele din urmă, să înţeleg ultima mutare a mamei mele adoptive. La urma urmei, trăisem împreună cu ea, sub acelaşi acoperiş, timp de trei decenii, până când a ales să iasă la pensie. Spre deosebire de vânătorii cu experienţă, Carl Malle şi Knud Tåsing, eu aveam capacitatea de a empatiza cu gândurile care trebuie să-i fi trecut prin cap, atunci când decisese să trimită preţiosul registru în afara ţării, într-un loc inaccesibil urmăritorilor ei – şi inaccesibil fiicei ei adoptive.

Ministerul şi poliţia monitorizaseră toate oficiile poştale relevante prin care pachetul putea reveni din cealaltă emisferă. Dar ei căutaseră adresa greşită, scrisă pe pachetul trimis în străinătate. Numai eu înţelesesem ce expeditor scrisese Magna pe coletul ei – singura ei şansă, singura persoană din această lume la care ar fi îndrăznit să

apeleze vreodată.

Gerda Jensen.

Restul fusese simplu. O căutasem pe Gerda la exact trei luni după dispariţia registrului. Timp suficient pentru ca oficiile poştale din Australia să descopere că destinatarul nu mai exista şi să trimită coletul înapoi la expeditor.

A trebuit să aştept mult timp pe palier, înainte ca ea să deschidă uşa şi, ca şi data trecută, i-am simţit nervozitatea.

— Ai primit un colet, i-am spus răspicat, stând încă pe preşul de la intrare.

Firava bătrână dădu din cap aprobator. Mărturisirea venise mai repede decât crezusem, chiar şi în cazul unei femei cinstite.

— Din punct de vedere legal îmi aparţine, am spus. Eu sunt moştenitoarea Magnei.

Am intrat în hol, iar ea începu să tremure numai la auzul numelui mamei mele adoptive.

La început foarte puţin, apoi din ce în ce mai tare.

Am dus-o în camera de zi, pe canapeaua albastră, pe care stătusem şi în timpul ultimei mele vizite.

— Înseamnă totul pentru mine, am spus pe un ton care ar fi trebuit să fie liniştitor, dar care declanşă complet opusul. Am dreptul să ştiu ce se află în registru, am zis, m-am ridicat şi am lăsat-o tremurând pe canapea.

Registrul stătea pe noptieră. L-am luat în camera de zi şi am întrebat-o:

— L-ai citit?

— Da.

Persoana cea mai loială şi cea mai onestă la care se putea gândi cineva, din cel mai vechi motiv din lume – curiozitatea incontrolabilă, îi trădase încrederea Magnei. Eram pe punctul de a izbucni în râs, dar ea s-ar fi intimidat şi mai mult, iar eu nu voiam să leşine în faţa ochilor mei.

— Am vrut să îl ard, şopti ea printre convulsiile tremurânde. Dar… nu am îndrăznit… Magna…

— Magna aşa ar fi vrut, am spus eu fără milă.

Gerda Jensen îşi pierdu cunoştinţa fără avertisment, dar ştiam că îşi va reveni de îndată ce voi pleca. Era rezistentă.

Mai târziu în acea seară, Knud Tåsing sună la Kongslund. Aproape că devenise deja un ritual. Mă căuta la fiecare două zile, pentru a afla dacă se întâmplase ceva nou.

Lucrul la care se referea, de fapt, era:

— *A venit poşta?*

Nu părea a fi convins pe deplin de propria teorie, aceea că registrul,

mai devreme sau mai târziu, în mod natural, va ajunge la mine, iar apoi la el. Treptat, ajunsese să creadă că teoria sa cu privire la planul elaborat al Magnei nu era corectă şi că, probabil, ea nu avusese niciodată intenţia să trimită registrul secret femeii decedate de pe un continent îndepărtat.

Sau, cine ştie, Carl Malle şi Ole Almind-Enevold reuşiseră să intercepteze corespondenţa atunci când revenise în Danemarca.

La telefon mi-a spus că Orla şi Severin au primit, la biroul lor de avocatură, mai multe ameninţări cu moartea. Fuseseră acuzaţi pentru noul lor parteneriat, să spunem aşa, pentru seria de trădări ideologice, după care poliţia, spre satisfacţia lui Knud, ceruse gărzi de corp pentru ei din partea Serviciului Danez de Informaţii şi Serviciului Naţional de Protecţie şi Pază PET. Fostul şef de personal se întorsese la Lucilla, în Gentofte. Severin locuia în Sebørg – în fosta cameră a lui Hasse.

Pe Nils Jensen nu îl mai văzuse nimeni de mult timp, nici măcar Tåsing. Era plecat pentru un reportaj „pe un alt continent”, aşa cum subliniase tatăl său. Nu putuse să scoată mai mult de la el.

Dar Knud Tåsing era sigur că era în Australia. Pe urmele mamei sale – Eva Bjergstrand.

— Vrea o poveste mai frumoasă decât cea pe care Almind-Enevold i-a prezentat-o atât de cinic.

Simţeam că pe jurnalistul îmbătrânit îl rodea faptul că nu reuşise să îl dea jos de pe tronul său pe prim-ministru, atunci când avusese singura ocazie de a o face. Şi aş fi pariat că nu renunţase la speranţa de a descoperi un scandal, cu ajutorul vechiului registru, probabil ultima lui şansă de a renaşte din cenuşă.

Întrebă de Asger şi am optat pentru o minciună, ca să nu dezvălui nimic din durerea pe care o simţisem în timpul ultimei mele conversaţii cu astronomul care, în ciuda tuturor celor întâmplate, fusese alesul meu secret aproape toată copilăria şi tinereţea mea.

I-am spus lui Knud că Asger o vizita pe Susanne o dată pe săptămână, de sâmbătă până duminică şi că, din când în când, îşi făcea timp pentru a trece pe la mine, în camera regelui.

Nu venea ca un amant, ci pentru a mă consola – întotdeauna la lumina zilei. Şi pleca mereu chiar înainte de a se însera.

Alesese frumuseţea şi siguranţa în detrimentul asimetriei şi imprevizibilului – regina din Kongslund în detrimentul Cenuşăresei din camera sa din turn. Şi ce bărbat nu ar fi făcut-o?

În timpul vizitelor sale, nu vorbeam despre Susanne Ingemann – sau despre ceea ce îi legase atunci când erau copii. Nici despre întâlnirile noastre din sanatoriul de pe coastă nu menţionase niciun cuvânt. Am senzaţia că el a resimţit apariţia mea ca fată oarbă ca fiind prima mea trădare. Şi aveau să mai urmeze şi altele. Nu înţelegea de ce minţisem atât de des. Cu toate acestea, el nu m-ar fi trădat.

Când m-a vizitat ultima oară (lucru pe care, desigur, nu îl putea şti), îmi spusese:

— Am stat în întuneric, neştiind cine suntem sau unde ar trebui să mergem, dar am fost *împreună,* Marie, am simţit prezenţa celorlalţi, chiar dacă unii spun că acest lucru nu este posibil la nişte copii atât de mici. Ne-am înţeles, chiar dacă încă nu vorbeam nicio limbă, şi aceasta este minunea: am dovedit că *nimeni* nu este complet singur vreodată.

Rămăsese în picioare în pragul uşii, ca lovit de premoniţia despărţirii noastre finale, spunând:

— Pentru cei ca noi, fiecare fiinţă umană pe care o întâlnim în viaţa noastră este câte un mic elefant albastru. Prin urmare, nu putem urî pe nimeni, nu putem condamna pe nimeni, nu putem refuza pe nimeni, pentru că, probabil, la un moment dat s-au aflat chiar aici, chiar lângă noi, vorbindu-ne în întuneric. Nimeni nu ne poate lua vreodată înapoi acest sentiment.

Se întorsese deja pe jumătate, dar se opri din nou.

— Marie, singura problemă care există în lume, undeva între dreapta şi stânga, între lumină şi întuneric, prostie şi inteligenţă, părinţi şi copii este că uităm cu toţii empatia cu care ne-am născut… Făcu un pas în spate, în întuneric, astfel că încă îi auzeam vocea. Camera elefanţilor este dovada că oamenii nu poartă de la început condamnarea în sine… sună de parcă i-ar fi venit să plângă… Şi aceasta, la rândul său, dovedeşte că Niels Bohr a avut dreptate – electronii nu se găsesc niciodată în aceeaşi stare. Acest lucru pur şi simplu nu este posibil – şi cu siguranţă nu este predestinat.

Aşa sună mesajul lui de adio, un pic naiv, dar probabil că l-aş fi crezut, dacă nu ar fi fost registrul pe care tocmai îl luasem cu forţa atât de la Gerda, cât şi din mâinile mamei mele adoptive.

Acum nu mai era doar un registru cu copii, plin de amintirile unei bătrâne despre copii şi părinţii adoptivi uitaţi de mult – era o armă, o armă extrem de brutală, pentru că el conţinea descrierea realităţii care fusese ţinută secretă mult prea mult timp.

Vorbea despre povestea unei trădări uriaşe. Vorbea despre povestea vieţii unui criminal.

Şi avea să îi doboare pe toţi cei implicaţi.

39
NEMESIS

12 SEPTEMBRIE 2009

Există pietre funerare care arată ca nişte cărţi de poveşti deschise – cu numele celui decedat scris cu litere aurii pe pagina din stânga, asemenea marelui autor de poveşti. Îmi dorisem, pentru prietena vieţii mele, Magdalene, o astfel de piatră, în schimb ea se află, fără nume, undeva pe sub cei doisprezece fagi de pe deal.

Dacă i-aş fi sugerat un astfel de aranjament mamei mele, ea ar fi râs de mine cu vocea ei gravă, care ar fi trebuit, chipurile, să-i liniştească pe copiii pe care îi veghea. Mi-ar fi pus mâna pe umăr şi mi-ar fi spus:

— Marie, acesta nu este un basm. Nu avem decât realitatea. Ne naştem şi murim – şi între timp trebuie să încercăm să facem totul bine, aşa cum putem.

Bineînţeles, în lumea mea nu fusese niciodată aşa.

Vechiul registru cu coperţi din piele fusese literalmente adus de mare pe uscat, iar Magna văzuse în apariţia sa un simbol pentru toate activităţile ei.

Se afla la marginea valurilor, fără a avea vreun nume pe copertă şi fără vreun indiciu care ar fi putut spune cui îi aparţinea sau de unde venea.

Pe prima pagină scrisese:

Are o grosime mai mare de trei degete şi are patru sute sau cinci sute de pagini. Primul meu gând a fost că este jurnalul de bord al unei nave care a căzut în mare sau a căzut peste bord. Paginile erau goale, dacă nu cumva apa sărată de mare a dizolvat complet cerneala, dar nu prea cred.

Mama mea adoptivă, o fire practică, dusese jurnalul la Copenhaga, la un legător de cărţi pensionat, al cărui copil adoptiv fusese, la un moment dat, în îngrijirea ei. Bărbatul făcu o adevărată bijuterie pentru ea, adăugase pagini noi şi gravase numele ei complet, cu litere aurite, pe coperta registrului. Odată cu trecerea timpului, literele se decoloraseră puţin: *Martha Magnolia Louise Ladegaard.* În acel moment, ea îşi recunoscuse întreaga identitate, iar de aici am înţeles cât de mult a însemnat acest registru pentru ea.

Când eram copil, îmi imaginam că mama mea adoptivă scria în jurnalul de bord al unui submarin scufundat sau al altei nave scufundate în război, dar ea respingea explicaţiile mele aventuroase. Pur şi simplu era bucuroasă că registrul fusese adus de mare la Kongslund şi îşi dorise să scrie în el cele mai importante poveşti ale căminului până când, la un moment dat, avea să le ia cu ea în mormânt.

Acest jurnal nu trebuie să fie citit niciodată de altcineva, nici măcar după moartea mea, scria ea ca introducere, iar cuvintele sunau aproape ca un blestem pentru un posibil viitor proprietar.

L-am ignorat.

Gândurile pe care Magna le încredinţase jurnalului nu erau nici deosebit de surprinzătoare, nici aventuroase. Notiţele erau despre copiii care se aflaseră în grija ei în primii lor ani de viaţă, iar ea descria activităţile plictisitoare de zi cu zi – o după-amiază pe plajă sau o vizită la grădina zoologică, precum şi probleme mai grave, cum ar fi adopţia unui copil bolnav sau cu dizabilităţi.

După ceva timp, scrierile ei s-au concentrat din ce în ce mai mult pe cei mai slabi dintre cei slabi, care deveniseră scopul ei adevărat în viaţă, existenţele deplorabile cu defectele şi suferinţa lor, precum şi procesul anevoios de reparare a acestora (chiar dacă ea nu folosise niciodată această expresie).

Mi se părea că registrul verde conţinea căutarea obsesivă a unor răspunsuri de-a lungul unei întregi vieţi, explicaţii pentru tot răul care fusese implacabil transmis din generaţie în generaţie, de parcă o putere superioară ar fi vrut ca oamenii să nu înveţe niciodată din propriile greşeli şi, astfel, să nu aibă capacitatea de a corecta greşelile făcute de generaţiile anterioare. Dimpotrivă, ei le repetau, ca într-un blestem inevitabil.

Copiii aleşi, care aveau nevoie de cel mai mare ajutor, ajunseseră în Camera elefanţilor, unde se aflaseră sub protecţia Gerdei Jensen şi a ei. Ea descria cum alesese copiii, la ce tipuri de trădare fuseseră ei expuşi înainte şi în ce zone trebuia să îşi folosească „talentul de reparatoare” pentru a le pune din nou viaţa pe drumul cel bun.

Un băieţel ai cărui părinţi erau alcoolici; o fetiţă (care nu vorbea deloc), care ar fi trebuit să fie scoasă din pântec cu un cleşte, ca avorton, până când autorităţile interveniseră şi naşterea a avut loc la spital (unde mama ei murise); şi un al treilea copil, care fusese atât de subdezvoltat, încât nimeni nu crezuse că este viabil – toate aceste existenţe tulburi mărşăluiau ritmic pe paginile registrului, ca în melodia cu elefanţi a Magnei, fără sfârşit.

Dar apoi totul se schimbase. Din primăvara anului 1961 până în vara anului 1962, ea se îndepărtase de tiparul obişnuit: transformase Camera elefanţilor în căminul a şapte copii, dintre care, de fapt, unul singur avea nevoie de protecţia ei specială, adică eu, copilul găsit, care apăruse într-o dimineaţă pe scări.

Ceilalţi şase erau Peter, Asger, Susanne, Orla, Severin şi Nils, dar niciunul dintre ei nu era descris, pe paginile vechiului jurnal, ca extraordinar de bolnav sau vulnerabil.

Ce motiv ar fi avut să ne ţină tocmai pe noi atât de mult timp în cea mai importantă cameră a căminului? M-am aplecat asupra registrului.

Voi găsi răspunsul la această întrebare pe undeva.

Ceea ce am citit în paginile următoare m-a şocat. Se refereau aproape exclusiv la mine – şi la lumină a ieşit o poveste pe care nu aş fi crezut-o vreodată posibilă.

Pe măsură ce citeam, îmi era tot mai limpede de ce Gerda Jensen se temea atât de mult să îmi dea mie, copilul adoptiv al Magnei, acest registru.

Cele mai mari motive de îngrijorare mi se par fanteziile ei. Mă surprinde din ce în ce mai des cât de teamă îmi este de ceea ce se întâmplă în interiorul ei. O *mare parte din ceea ce văd şi simt este atât de ciudat şi diferit, încât nu-mi găsesc cuvintele: scaunul cu rotile, telescopul, oglinda. Ca să nu mai vorbim despre femeia spastică, la care visează zi şi noapte. Dumnezeu ştie de câte ori am avut intenţia să merg la etaj, să-i iau scaunul cu rotile şi să îl duc la groapa de gunoi din Klampemborg, dar mi-a fost teama de furia ei şi ceva îmi spune că ar trebui să îmi ascult această teamă.*

Acestea erau cuvintele Magnei, care, de altfel, nu se temea de nimic şi de nimeni.

Ar fi trebuit să las deoparte registrul – chiar de la începutul raportului ei, dar, desigur, acest lucru era imposibil.

Sunt fiică de pastor şi uneori am impresia că răul a ajuns la Kongslund într-o formă cunoscută mie, scria mama mea adoptivă, pe una din paginile următoare. Nu înţelegeam legătura, chiar dacă propoziţia îmi lăsase o senzaţie apăsătoare în piept. Magna nu fusese niciodată înclinată spre dramatic.

Pe paginile următoare erau descrieri ale Evei Bjergstrand, ale copilului, scria tot ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmplase, totuşi. Cuvintele ei lăsau să se înţeleagă că, uşor-uşor, îi devenea clar ce declanşase, împreună cu asistenta sa loială, Gerda Jensen.

Când Ole Almind-Enevold şi Carl Malle o vizitaseră pe mama mea adoptivă şi îi povestiseră incredibila istorie despre chestiunea din închisoare, ea refuzase iniţial să îi ajute. Nu îşi dorea să implice Kongslund într-un astfel de joc înşelător, periculos.

Dar când cei doi bărbaţi schiţaseră planul care ar fi putut mătura sub covor tot ceea ce se întâmplase şi, în plus, ar fi putut-o salva pe mamă, Ole având posibilitatea de a-şi adopta propriul copil, ea fusese de acord, până la urmă, şi chiar vorbise cu Eva. Doar de dragul copilului.

Eva Bjergstrand acceptase să beneficieze de graţiere, ca un fel de troc în schimbul copilului, îi spuseseră cei doi bărbaţi Magnei. Motivul graţierii ar fi fost vârsta ei fragedă şi trebuia să fie menţionat şi faptul că avea să devină mamă în curând.

Ole şi Carl cunoşteau persoane importante din sistemul judiciar, din timpul luptei de rezistenţă. Şi partidul era dispus să închidă ambii ochi, câtă vreme nu ieşea nimic la iveală. Funcţionari importanţi trăseseră sforile esenţiale, conform devizei „o mână spală pe alta”. Fata avea să primească o viaţă nouă în Australia, acesta era cel mai bun lucru la care putea spera. Ca femeie singură, cu o condamnare la activ, ea oricum nu ar fi primit custodia copilului ei. Acesta ar fi fost dat spre adopţie.

În această situaţie, era mai bine pentru copil să crească lângă tatăl său biologic decât într-o familie străină, argumentaseră Ole şi Carl. Desigur că nu o iniţiaseră pe Eva în ultima parte a planului – ea nu ştia că Ole voia să adopte copilul – deoarece se temeau că dorul tinerei mame avea să se accentueze.

Dar atunci se întâmplă imprevizibilul, care apare întotdeauna atunci când oamenii siguri pe ei îşi iau avânt, fără a ţine cont de capriciile destinului. Este o realitate ciudată aceea că până şi cele mai puternice construcţii pot fi răsturnate din cauza celor mai mici coincidenţe.

În acest caz, întâlnirea Magnei cu copilul Evei fusese o simplă coincidenţă.

Puternica directoare de la Kongslund regretase participarea ei la plan de îndată ce se aplecase deasupra nou născutului, în Rigshospital. Niciodată în viaţa ei nu mai avusese un copil atât de singuratic şi rănit în faţa ochilor – niciodată.

În jurnal ea descrie întâlnirea astfel:

Mama copilului dormea şi am aflat de la asistenta-şefă că naşterea nu durase mai mult decât de obicei. Apoi m-a lăsat să văd copilul. A fost ca o revelaţie, deşi niciodată nu am crezut în Dumnezeu sau în vreo putere superioară. Altfel nu ştiu cum să descriu situaţia. Nici măcar pe mine, care am văzut atâtea destine triste, priveliştea nu mă lăsa rece: era o fetiţă cu părul negru. Spatele ei şi umărul erau strâmbe, iar picioarele arătau de parcă ar fi fost răsucite de o mână gigantică de mai multe ori. Era o imagine sfâşietoare şi mi-a devenit clar imediat că această creatură putea fi protejată numai de mine şi de asistenta mea credincioasă, Gerda. În niciun caz un bărbat ca Ole Almind-Enevold nu ar fi acceptat un astfel de copil, iar soţia lui, Lykke, sunt destul de sigură că nici măcar nu vrea să adopte un copil.

Cred că am citit acest fragment de trei ori până când mi-a fost foarte clar ce însemnau aceste cuvinte.

Şocul a venit cu întârziere. Am căzut pe podea într-o parte şi mi-am pierdut cunoştinţa.

M-am trezit lac de apă – exact ca acum mai mult timp, când mă aşezasem în braţele Magdalenei şi apa îmi ţâşnise prin toţi porii pe care îi avea corpul meu diform. *O fetiţă.* Poate că o ştiusem dintotdeauna…

M-am ridicat epuizată şi cu degetele tremurând, m-am târât în patul meu şi m-am aşezat pe saltea. Se pare că nimeni nu mă auzise căzând, pentru că niciunul dintre ei nu a urcat la mine. Şi registrul încă stătea deschis pe masa de la fereastră.

Se întunecă încet, iar când veni seara am început să înţeleg cum se lega totul; copilul pe care Magna îl descrisese atât de rănit şi de deformat, care avea nevoie de ani întregi de reparaţii, nu putea fi nimeni altcineva în afară de mine. Eva născuse o fetiţă, nu un băiat, aşa cum crezuse toată lumea, altă posibilitate nu exista…

Umerii diformi, părul negru (de-abia mai târziu se deschisese la culoare) şi picioarele strâmbe. Toate acestea se potriveau unui singur corp din tot regatul – un corp care apoi se aflase în atenţia specialiştilor, care se mirau de construcţia ciudată.

Cred că am stat întinsă acolo câteva ore şi m-am holbat pe fereastră, fără a observa întunericul care venise dinspre coasta suedeză, înainte să mă aşez din nou la birou şi să mă dedic din nou povestirii groteşti a Magnei.

Am iubit-o din prima clipă, scria ea.

Fusese mamă şi reparatoare. Îmi amintesc că Gerda mi-a povestit odată că mama mea adoptivă refuzase să aibă propriii ei copii şi să îşi facă o familie, pentru că nu s-ar fi potrivit cu rolul ei de protectoare a tuturor copiilor din orfelinatul Kongslund.

Următoarele înregistrări fuseseră scrise cu câteva săptămâni mai târziu, dar nu mă mira, pentru că avea nevoie de timp.

În următoarele zile am pus în aplicare planul Gerdei. Fără obsesia ei pentru detalii, nu ar fi funcţionat niciodată. Era foarte clar că puteam salva copilul numai dacă îl ascundeam de Ole şi de ajutorul său, Carl Malle.

Mai întâi am botezat copilul în biserica spitalului Rigshospital – pe de o parte, pentru că personalul crezuse că fata era atât de slăbită din cauza dizabilităţilor, încât putea muri în orice moment, pe de altă parte, pentru că Eva ceruse asta. Însă în primul rând am făcut-o pentru că certificatul de botez era cea mai importantă parte a jocului „de-a v-aţi ascunselea”, prin care copilul Evei trebuia să fie ascuns pentru totdeauna de tatăl său biologic. Energia şi ingeniozitatea Gerdei ne-au salvat.

Am făcut tot posibilul să citesc textul cât se putea de încet şi de atent. Nu voiam să ratez nimic şi, în acelaşi timp, mă temeam să aflu mai multe despre viaţa mea, cu fiecare rând pe care îl citeam. Povestea mea adevărată. Inima îmi bătea atât de agitată, încât de-abia mai puteam ţine registrul verde. Bănuiam, cu o claritate înfricoşătoare, ce însemna totul.

Eva mi-a smuls promisiunea că îi voi boteza copilul cu numele Jonna, dacă era fată, şi John, dacă era băiat. Fusese de acord să nu afle nimic despre copil, nici măcar dacă era băiat sau fată, pentru că plecarea ei ar fi

fost şi mai dificilă. Şi, astfel, a încolţit ideea Gerdei cu schimbul de copii.

Am botezat-o pe micuţă Jonna Bjergstrand, aşa cum promiseserăm, iar acest nume a fost înregistrat şi în cartea bisericii din Rigshospital. Câteva zile mai târziu am scos certificatul de botez şi, pentru Gerda, de ale cărei talente artistice s-au bucurat generaţii întregi de copii de la Kongslund, a fost uşor să facă transformarea. Apoi ea a făcut o copie şi a aruncat originalul.

A fost atât de simplu, Jonna s-a transformat în John. Am făcut o fetiţă să dispară şi am înlocuit-o cu un băiat.

Eram şocată. M-am ridicat de la masă, am luat copia mea a certificatului de botez falsificat şi am privit-o cu atenţie. Nu era nicio îndoială. Spaţiul dintre prenume şi numele de familie era un pic prea mare (acolo mai fusese scris un „a”), dar atât de greu de remarcat, încât nu ar fi putut fi descoperit nici de paznicul de noapte, nici de vreunul dintre noi, ceilalţi, care fuseserăm mult prea încântaţi de descoperire pentru a ne veni ideea să verificăm totul de două, chiar de trei ori.

Am ajuns la Kongslund într-o zi de vineri. Magna şi Gerda le oferiseră bonelor un weekend prelungit, pentru a mă putea duce în camera Magnei de la primul etaj, fără a fi văzută de nimeni. Dar, cu această descoperire, călătoria mea prin coşmarul pe care îl scosese la iveală acest registru era departe de a se fi terminat.

Bineînţeles, mai aveam de rezolvat o problemă: trebuia să facem rost de un băiat pe care nu îl cunoştea nimeni şi care să se potrivească cu numele John de pe certificatul de botez: băiatul pe care Ole dorea să îl adopte, cu credinţa că era fiul său.

Am constatat îngrozită în ce măsură alarmantă sentimentele de mamă şi instinctul protector întunecaseră judecata celor două femei. Cele două domnişoare care, la vremea lor, fuseseră mai mult decât exemplul moral al naţiunii, se aflau în centrul unei înşelătorii imorale.

Mai întâi, Jonna trebuia să dispară, scria Magna.

Şi apoi continua cu un ton aproape inteligibil: *Câteva zile mai târziu, Gerda, în timpul unei vizite la Rigshospital, a reuşit să ajungă la cartea bisericii şi a îndepărtat toate urmele numelui Jonna Bjergstrand.*

Pur şi simplu smulsese pagina, m-am gândit eu.

A doua zi am convins-o pe o femeie care locuia în Svanemølle şi care dorea să îşi dea urgent spre adopţie fiul nou-născut să trecem printr-o procedură mai rapidă şi mult mai discretă decât cea obişnuită. Şi aşa am pus în practică a doua parte a planului Gerdei.

M-am oprit. *O femeie din Svanemølle…?* Putea fi vorba numai de Dorah Laursen, de care am dat mulţi ani mai târziu, în Helgenass. Deci, astfel, ciudata femeie devenise o parte din conspiraţie.

Gerda a luat băieţelul în dimineaţa zilei de 13 mai, ziua aniversării Kongslund. L-a aşezat pe cel mic într-un coş de transport pentru copii, pe

care îl luase cu ea, protejat de un hanorac şi o pătură roşie ca focul – conform planului. Culoarea trebuia să îi facă pe toţi să creadă că în geantă se afla o fetiţă, atunci când scoteam la iveală povestea noastră. Am dus-o pe Gerda cu maşina spre Kongslund şi am lăsat-o să urce pe Strandvej. De acolo a coborât panta şi a aşezat geanta cu copilul pe treptele scării din faţa aripii de sud. Nu a văzut-o nimeni venind sau plecând.

Am respirat adânc. Nu, nimeni nu văzuse – în afară de femeia spastică din vila vecină, care observase totul şi dorise să mă informeze înainte de moartea ei.

Cu toate acestea, aproape că existase o problemă – aşa cum nota Magna: *Din păcate, Agnes a descoperit geanta înainte să ajung eu însămi acolo… Dar bine că a fost ea, şi nu una dintre elevele ceva mai inteligente. Ea nu a bănuit nimic şi, din fericire, nu a luat copilul în braţe. În schimb, a început să strige în gura mare.*

Mi-am închis ochii. Prin acest schimb, identitatea mea era ascunsă pentru totdeauna. Nimănui nu i-ar veni ideea să cerceteze istoria unui copil găsit.

După ce băiatul din Svanemølle fusese dus în casă, totul a mers rapid. Magna a dus geanta cu copilul în Camera girafelor, iar de acolo la baie, unde aştepta deja Gerda, cu corpul meu plăpând, diform, care i-a fost pus tot Magnei în braţe, iar Gerda a luat băiatul. Am stat tot restul zilei în braţele Magnei, pentru ca eu – copilul găsit în mod miraculos, să pot fi fotografiată de toată presa care venise la aniversarea Kongslund. În acest fel, povestea fetiţei era răspândită în toată mass-media din ţară şi confirmată public, de sute de martori. Chiar şi cu poze. Nici măcar cei mai sceptici jurnalişti nu ar fi putut bănui ceva. Din fericire, declaraţia nepotrivită dată de Agnes unui singur ziar, cum că ar fi găsit un băiat pe scări, nu a fost preluată de nicio altă publicaţie.

Astfel, micuţa fiică a Evei a primit propria viaţă şi propria ei istorie (fictivă). Devenisem aclamatul copil găsit, care apăruse din senin la Kongslund şi, astfel, am putut fi salvată în ziua celei de a 25-a aniversări a renumitului orfelinat. Povestea era atât de mistică şi de dureroasă, încât îi convinsese pe toţi. Această minciună putea rezista secole întregi.

Câteva zile mai târziu, cele două femei traversaseră o criză finală, când Eva Bjergstrand refuzase, brusc, să se conformeze şi să îşi respecte partea ei din afacere – până când nu afla cine erau părinţii adoptivi ai copilului ei.

Poate că simţise că i se ascunsese ceva – şi poate se temea că ar fi putut fi implicat şi tatăl copilului. Magna notase acest eveniment în registrul ei: *Fetele din mediul ei social au un al şaselea simţ pentru aşa ceva.*

Eva era furioasă, scria mama mea adoptivă. Solicitase un răspuns

clar cu privire la familia adoptivă aleasă şi ameninţase, în ultimele ore dinaintea plecării ei că va cere copilul înapoi şi că va dezvălui totul dacă Magna nu ceda.

Disperată fiind, mama mea adoptivă i-a arătat singurul document oficial pe care îl ţinea în mână în acel moment. Pe formular era scris numele pe care Eva nu avea să îl uite niciodată – numele unei femei pe care a crezut-o toată viaţa mama adoptivă a copilului său – *Dorah Laursen.*

Urmat de adresa pe care avea să şi-o amintească şi cincizeci de ani mai târziu: Svanemøllen, Østerbro.

Magna fusese convinsă că va uita numele – mai ales că acesta nu avea, de fapt, niciun rol. Apoi Eva fusese nevoită să părăsească Danemarca, îndurerată, pentru a începe o viaţă nouă şi pentru a plăti pentru greşelile ei. Cele pentru care fusese graţiată şi cele care se întâmplaseră în camera de vizite numărul 4.

Pentru Gerda şi Magna, toate aceste măsuri erau metode mai mult decât necesare pentru a salva micuţa creatură de care lumea îşi bătuse joc atât de tare şi care, ca nimeni altcineva, trebuia să fie reparată de la zero. Dar în aceeaşi clipă, prin această manevră, reuşiseră să facă şi ceva pozitiv, ceva ce reprezenta justificarea trădării lor.

Eva Bjergstrand fusese graţiată şi pornise pe drumul către o nouă viaţă; cu siguranţă avea să îşi găsească un alt bărbat în Australia şi să facă propriii lor copii. Ole Almind-Enevold îşi primise fiul la care visase dintotdeauna. Mai mult decât atât, băiatul din Svanemolle ar fi avut cu siguranţă, alături de Ole, o viaţă mult mai bună decât cea pe care i-ar fi oferit-o mama lui biologică, care nu-şi dorea decât să scape de el.

Şi în cele din urmă – şi, de fapt, acesta era punctul cel mai important, alături de Magna, copilul Evei se putea bucura de toată îngrijirea de care avea nevoie. Directoarea Kongslund era singura protectoare potrivită pentru un copil cu astfel de malformaţii congenitale şi cu un astfel de balast.

Din punctul de vedere al celor două femei, acţiunea lor avea un scop nobil şi, prin urmare, fusese conformă cu principiile de bază ale milosteniei.

Şi totuşi, totul mersese prost.

Lykke Almind-Enevold refuza categoric ideea unei adopţii. Tânărul jurist nu îndrăznise să o pună sub presiune sau chiar să o părăsească, deoarece acest lucru l-ar fi discreditat, iar cariera sa politică ar fi fost lipsită de o bază morală.

Şocul mamei mele adoptive reieşea din registru mai mult decât clar: *De fapt, m-am temut mereu că Lykke va reacţiona aşa şi că, astfel, ne va pune într-o situaţie îngrozitoare. Ole m-a implorat să îi permit să-şi vadă fiul, dar l-am împiedicat. Acum se vede cât de înţelept a fost să nu îi*

arătăm copilul adevărat. Băiatul care poartă numele „John Bjergstrand” trebuie să fie ascuns de toată lumea, pentru totdeauna.

Trecuse numele în ghilimele, desigur. Pentru că nici atunci, nici astăzi nu exista un John Bjergstrand. Acest copil exista numai pe certificatul de botez falsificat de Gerda.

În acele zile, lucrul cel mai greu şi cel mai periculos pentru cele două femei fusese să stea în Kongslund cu un băiat ale cărui documente falsificate de ele arătau că este fiul unei criminale. După adopţie, Ole ar fi aruncat aceste hârtii, pur şi simplu, şi apoi le-ar fi cerut prietenilor săi cu autoritate să înlocuiască documentul lipsă cu unul nou, cu un alt nume. Dar alţi părinţi adoptivi ar fi cerut, fără îndoială, informaţii suplimentare şi ar fi verificat temeinic trecutul băiatului. Exact lucrul acesta trebuia să fie evitat. Magna şi Gerda nu ar fi trebuit să îşi asume niciodată acest risc.

Familia unui paznic de noapte încercase să adopte un copil, chiar dacă le-am spus acestor oameni că nivelul lor social nu este suficient pentru a obţine aprobarea, scrisese Magna la rubrica martie 1962 (rareori îşi data scrierile).

Gerda a spus că aceasta este marea noastră şansă.

Câteva săptămâni mai târziu a urmat şi descrierea soluţiei la care Gerda lucrase în acele zile:

Totul a mers aşa cum fusese prevăzut. Familia ne-a asigurat că va păstra tăcerea, pentru băiat şi pentru binele lor. O familie a unui paznic de noapte dintr-un apartament sărăcăcios din Nørrebro nu ar fi fost acceptată niciodată, în mod normal, drept familie adoptivă. Când bărbatul mi-a cerut hârtiile băiatului şi certificatul de botez, la început am vrut să refuz, dar Gerda m-a făcut să mă răzgândesc. I-am spus că trebuie să ardă actele de îndată ce puteau fi siguri că băiatul era în ordine, iar el mi-a promis asta. Gerda a sugerat, totuşi, că mai mult ca sigur el va păstra certificatul de botez… Dar ea vedea în asta şi un avantaj pentru noi. În cazul în care cineva ar fi fost în stare să dea de urma copilului Evei, ar fi aflat că a ajuns la familia unui paznic de noapte din Meinungsgade şi ar identifica băiatul după certificatul de botez, drept copilul Evei – în timp ce copilul ei biologic ar fi rămas ascuns pentru totdeauna.

O ultimă asigurare temeinică.

Viclenia Gerdei şi capacitatea ei de a anticipa cele mai ciudate situaţii mă umpleau de spaimă şi de admiraţie, deopotrivă. Cum putea o femeie, care nu fusese niciodată în stare să pronunţe nici măcar un cuvânt fals, să inventeze, în secret, un astfel de plan alunecos?

În continuare, Magna notase pe o pagină: *Au spus că îl vor boteza Nils pe băiat şi că vor uita totul despre trecutul lui. Cu siguranţă, aşa este cel mai bine pentru toţi. Gerda este, în sfârşit, mulţumită. Astfel, „John Bjergstrand” a dispărut pentru totdeauna, ca şi cum nu ar fi existat vreodată.*

Şi apoi adăugase:
Şi nici nu a existat vreodată.

Încă din ianuarie 1962, tânărul jurist Ole Almind-Enevold începuse să îl caute pe băiatul din Camera elefanţilor. Refuzurile constante ale Magnei trebuie să-l fi adus la disperare.

Îmi pot imagina cu uşurinţă ce trebuie să fi fost la acea vreme în sufletul lui şi al lui Carl Malle. Cei doi camarazi îl excluseseră pe Nils încă de la început, probabil pentru că erau convinşi că Magna nu l-ar fi dat niciodată pe fiul Evei unei familii din clasa muncitoare, dintr-un cartier sărac.

De asemenea, au exclus şi celălalt capăt social: Peter. Părinţii săi adoptivi se înrudeau cu o familie nobilă şi intelectuală. Cei de la Protecţia Copilului încercaseră, din respect pentru copil, să evite aşa-numitele *suprapotriviri,* ceea ce însemna că acei copii din clasa de jos, ai unor mame fără educaţie, clasificate ca fiind mai puţin dotate, nu puteau ajunge la părinţi cu o educaţie considerabilă.

Pe Asger îl excluseseră pentru că ei credeau că Magna, cu răspunderea imensă pe care o avea în cazul acestei adopţii, nu l-ar fi dat pe fiul Evei unei familii care locuia atât de departe, pentru că nu ar mai fi putut deţine controlul. Prin urmare erau interesaţi în special de cei doi băieţi din Søborg, Severin şi Orla – îndeosebi Orla, care ajunsese la o mamă singură. Presupuseseră că acest lucru fusese, probabil, o manevră specială a Magnei, pentru a distrage atenţia de la acest băiat. Orla se ducea des la orfelinat şi, în plus, băiatul avea constituţia îndesată, asemănătoare cu cea a politicianului de succes.

De aceea, la sfârşitul anului 1962, Ole Almind-Enevold îi promisese prietenului său, poliţistului Carl Malle, întregul său sprijin pentru cariera viitoare a acestuia, dacă se muta în una din noile case terasate roşii din Søborg, pentru a se afla în apropierea băiatului şi pentru a-l ţine sub observaţie.

Şi aşa timpul trecuse, fără ca ei să se apropie de rezolvarea misterului şi fără ca cineva să observe nedreptatea comisă împotriva copilului Evei. Atunci când, câţiva ani mai târziu, luaseră probe de sânge de la cei cinci băieţi fără ca testele să aibă vreun rezultat, Carl Malle îi recomandase lui Ole Almind-Enevold să nu mai facă şi alte analize riscante, mai mult ca sigur din cauză că se temea că fiul lui Ole nu se afla deloc printre cei cinci băieţi, iar el şi-ar pierde poziţia specială şi influenţa asupra lui Ole. Îmi venea să râd gândindu-mă la cauza reală a eşecului… Cei doi bărbaţi îi testaseră pe cei cinci băieţi, dar, bineînţeles, pe niciuna din fete.

Cei trei conspiratori – Magna, Ole şi Carl – făcuseră parte dintr-o comunitate în care toţi se supravegheau între ei, dar, bineînţeles, păstrau tăcerea absolută.

Dacă unul dintre ei cădea, cădeau toţi.

Eva rămăsese în Adelaide în Australia şi, astfel, îşi îndeplinise partea din afacere pe care şi-o asumase, din respect pentru copilul ei. Ea îşi luase un nume nou şi lucra ca secretară pentru o companie petrolieră. Dar nu îşi găsise niciun soţ. Cred că dorul ei şi reproşurile uriaşe pe care şi le făcea îi stăteau în cale.

În perioada de după aceste evenimente dramatice, cariera lui Ole intrase în impas, conform Magnei. Noul prim-ministru, care venise la putere în toamna anului 1962, nu îl alesese printre miniştrii săi, deoarece în partid încă existau zvonuri despre scandalul cu privire la munca sa la Direcţia Închisorilor şi cu privire la o deţinută foarte tânără.

Între timp, pe mine mă „reparau" cei mai buni medici din lume, în măsura în care se putea. Mă îndreptam uşor-uşor şi am început să-mi trăiesc propria mea viaţă la Kongslund, chiar dacă o viaţă ascunsă.

I-am dat numele Inger Marie, două nume daneze vechi, scria Magna în primăvara anului 1963 şi apoi continuase cu un ton plin de compasiune: *Trebuie să mai treacă şi prin alte operaţii, dar medicii au reuşit deja să îi îndrepte picioarele un pic mai mult spre interior, aşa că acum este aproape de a merge precum ceilalţi copii. Această evoluţie mă bucură foarte tare.*

Un an mai târziu scria:

Protecţia copilului, la sugestia mea, a recunoscut că micuţa noastră Inger Marie ar fi fost foarte greu de adoptat, dacă nu chiar imposibil. Încă arată foarte special şi este atât de mică şi de slabă, încât nu ar putea fi plasată într-o familie normală. Doamna Krantz a salutat propunerea mea ca Protecţia Copilului să îmi acorde, deocamdată, statutul oficial de mamă adoptivă pentru micuţa Inger Marie.

Pe aceste pagini, bucuria ei era evidentă acum, că avea să devină „mamă adevărată":

Marie iubeşte rochiile de culori aprinse. Mai ales pe cele galbene, galbene ca freziile înflorite din faţa ferestrei Camerei sugarilor. Cel mai mult îi place să se plimbe cu mine prin grădină şi să alegem florile pentru fiecare cameră sau pentru decoraţiuni festive, de exemplu, de curând, pentru o vizită din Japonia.

M-am încruntat pentru că, din ce îmi aminteam, fusese destul de diferit. Mi-a revenit în faţa ochilor imaginea unei femei energice, concentrate, care, în măreţia ei, culegea florile singură şi apoi bătea tulpinile pe masa din bucătărie.

La un moment dat, Magna scria, aproape uşurată: *Cumva, a fost un noroc neaşteptat faptul că Inger Marie a fost atât de diformă încă de la naştere. Nu seamănă cu niciunul din părinţii ei.*

Câţiva ani mai târziu, ea mărturisise în registru ce rol jucase Gerda educaţia mea: *Am decis să o şcolim pe Inger Marie acasă. Psihologii o*

consideră prea slabă pentru a merge la o şcoală normală, împreună cu alţi copii. Are nevoie de cât mai multă linişte. M-am hotărât să îi dau camera regelui şi i-am spus povestea acestei camere. Ieri Gerda i-a citit un articol din Søllerød Posten, *în care este descrisă istoria întregii zone. Inger Marie a fost foarte interesată de povestea femeii spastice, care a crescut în vila albă de pe dealul din spatele Kongslund. Ziarul publicase unele din înregistrările din jurnalul ei. Inger Marie iubea aceste rânduri, chiar dacă, bineînţeles, nu a întâlnit-o niciodată pe femeie.*

Ultima parte mă mira, doar Magdalene era mai tot timpul împreună cu mine – atât sus pe deal, cât şi pe plajă.

Magna trebuie să ne fi văzut.

Gerda spune că, fără îndoială, povestea Magdalenei a fost cea care a făcut-o pe Marie să înceapă atât de devreme să scrie, spre surprinderea tuturor. A primit un mic teanc de caiete albastre precum cerul, în care scrie şi pe care le priveşte ca pe comoara ei cea mai de preţ. Nimeni nu are voie să vadă ce scrie, dar bineînţeles că eu sunt foarte curioasă. Într-o zi îmi va arăta ce a aşternut pe hârtie.

Acesta fusese ultimul fragment din registru în care Magna vorbise despre viaţa şi activităţile mele încă destul de pozitivă şi lipsită de griji.

După aceea, tonul se schimbase brusc. Pagină cu pagină, starea ei de spirit părea a se înrăutăţi şi devenea tot mai clar că preocuparea Magnei pentru fiica ei adoptivă creştea constant. Aceasta a culminat în dimineaţa în care a aflat că prietena vieţii mele a murit.

Bătrâna spastică a murit astă-noapte. Ea a găsit-o pe deal, lângă scaunul ei cu rotile pe care îl folosea atunci când ieşea din casă, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Poliţia a spus că fusese o prostie să iasă din casă pe întuneric, probabil din cauza aselenizării americanilor. Lângă ea zăcea un telescop stricat. Poliţia crede că a vrut să privească Luna şi s-a răsturnat în întuneric.

Am simţit o furie bruscă la Magna. În acest punct al jurnalului, ajunsese la un moment decisiv din viaţa mea, iar eu nu îi mai doream prezenţa. Nu ar fi trebuit să se apropie de mine.

Nu i-aş fi permis niciodată Mariei să mă însoţească la înmormântarea bătrânei Magdalene. După moartea ei, femeia se pare că a devenit o adevărată obsesie pentru Marie. Ea a descoperit în debara vechiul scaun cu rotile, cu care o plimbau asistentele când avea picioarele bandajate. Şi, recent, a găsit un telescop pe care cineva îl aruncase pe plajă. Acum l-a montat pe braţul scaunului cu rotile. Uneori duce scaunul jos, până la apă şi stă ore întregi pe plajă, privind prin instrumentul ruginit şi vechi, prin care probabil că nu se mai vede nimic, spre insula Hven. Nu ştiu ce caută, dar am aflat de la angajatul Bibliotecii din Søllerød că a împrumutat trei cărţi despre astronomul Tycho Brahe. Poate că a fost doar inspirată de aselenizare. Gerda spune că nu ar trebui să îmi fac griji, dar eu nu sunt

atât de sigură. Gerda vede întotdeauna numai binele din oameni.

Lună de lună scria despre problemele tot mai mari, pentru a-şi înţelege copilul – şi despre interesul meu pentru locul pe care nu aveam să îl părăsesc niciodată. În perioada următoare, situaţia s-a înrăutăţit.

Acum, încet-încet, chiar şi Gerda începe să îşi facă griji. Şi chiar are motive serioase. Ieri, Marie i-a povestit că telescopul ei i-a aparţinut odată unui rege şi anume monarhului care a construit vila Kongslund şi că a moştenit telescopul de la femeia spastică. De unde oare scot copiii aceste enormităţi? Gerda a încercat să o convingă să ducă din nou scaunul cu rotile în debara, pentru că nu are nevoie de el, dar Marie insistă asupra faptului că a auzit-o pe bătrâna din casa vecină – aceste iluzii ne îngrijorează cel mai tare.

Din nou furia începu să fiarbă în mine, pentru că Magna urmărise viaţa mea şi a Magdalenei mult mai atent decât crezusem sau observasem vreodată. Nu am înţeles de ce nu a discutat niciodată cu copilul pe care pretindea că îl iubeşte, pentru că astfel aş fi liniştit-o şi aş fi putut clarifica toate aceste neînţelegeri.

Poate că o parte din ceea ce se întâmplase mai târziu ar fi putut fi evitat, în acest fel, m-am gândit. Dar mama mea adoptivă a preferat să păstreze tăcerea. Îşi împărtăşea temerile doar cu jurnalul ei, pe care nu îl putea citi nimeni, cu atât mai puţin eu.

În aceşti ani – aveam pe atunci zece sau unsprezece ani – mă supraveghease excesiv. Pe atunci eu eram în toiul călătoriilor mele secrete către copiii pe care îi urmăream, în timp ce ea umbla pe la întâlniri şi conferinţe, în slujba bunătăţii – şi Gerda îmi păstrase secretul tot timpul. De ce a făcut asta încă este un mister pentru mine.

La începutul anului 1973 mi-a găsit caietele şi le-a citit, unul după altul. Cele mai secrete gânduri şi observaţii ale mele, tot ce îmi notasem.

Astăzi îmi doresc să nu fi citit niciodată aceste caiete, dar ce s-a întâmplat, s-a întâmplat şi nu mai poate fi anulat, scrisese ea. Era ceva ce nu înţelesese.

Este normal pentru o fată de unsprezece ani să scrie texte care sună ca jurnalul unei femei moarte? Nu numai ca şi cum ar fi cunoscut-o, ci ca şi cum ar fi fost EA? Este normal? Este fantezie infantilă? Un joc?

Apoi, la o anumită distanţă faţă de rândul anterior, scria:

Nu am fost niciodată aşa de disperată ca acum.

Furia mea creştea cu fiecare cuvânt, am crezut că mă voi sufoca. Magna depăşise toate limitele. Nu se mulţumise doar cu citirea caietelor mele, ea le şi copiase şi le folosise ca motiv pentru a o pune pe Gerda să solicite consiliere din partea psihologilor de la Kongslund. Gândurile cele mai intime ale mele şi ale Magdalenei – gândurile care ne aparţineau numai nouă – fuseseră expuse, în mod jenant, în faţa

Magnei şi dezvăluite oamenilor pe care îi uram cel mai mult pe această lume. Citise despre prima mea întâlnire cu ea, când Magdalene coborâse spre apă şi aproape că ne înecaserăm amândouă, avusese acces la gândurile mele cele mai intime – şi singura idee care îi venise fusese să transmită aceste gânduri bărbaţilor care ar fi dorit să îi distrugă pe toţi copiii pe care nu îi înţelegeau.

Gerda fusese cea care insistase să nu facă asta.

Gerda se teme de riscul care ar fi putut fi asociat cu acest lucru. Că ar putea să mă îndepărteze de Marie, până la urmă. Poate că este normal să trăieşti într-o astfel de lume fantastică, dar nu era cazul să îmi asum acest risc, să îmi pierd fiica, spune ea. Ar fi fost un dezastru pentru noi toate, bineînţeles, pentru că, dacă este atât de bolnavă cât cred eu, nimeni nu o poate ajuta mai bine ca mine.

Logica era la fel de neclintită ca şi Gerda însăşi; şi era tipic mamei mele adoptive să le atribuie altor oameni o boală pe care ea, după aceea, o putea vindeca – dar în acest caz, eram mai mult decât fericită în ceea ce priveşte decizia ei.

Am vorbit din nou cu Gerda despre această problemă – este, într-adevăr, afectată într-un mod neobişnuit pentru ea. N-am crezut niciodată să ajung să o văd pe Gerda aşa. Inger Marie a avut întotdeauna o imaginaţie bogată. Poate că aceasta este o explicaţie suficientă pentru jurnalul Magdalenei. Încă de când era mică ea a reuşit să le convingă pe asistentele mai naive că orfelinatul Kongslund este plin de copiii unor celebrităţi şi că treaba noastră este aceea de a proteja această elită. Poate că din cauză că îi vede mereu pe domnii şi doamnele rafinate, care se plimbă cu ai lor copii în josul străzii Strandvej. Această imagine trebuie să o fi inspirat. Gerda spune că poate a combinat aceste imagini cu poreclele de oameni celebri pe care le-am dat copiilor. Pe atunci o lăsam să îşi ţeasă fanteziile. Părea un lucru atât de nevinovat! Poate că am făcut o greşeală.

Din nou, era tipic mamei mele adoptive să ascundă realitatea. Şi eu sunt dovada vie a poveştilor mele. Sunt, în realitate, fiica unui om celebru, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit să nu ştiu asta.

În perioada următoare, Magna continuase să investigheze *viaţa secretă,* aşa cum o numise, a lui Inger Marie. Pe lângă cele douăsprezece caiete albastre, care conţineau jurnalul Magdalenei, găsise câteva dintre notiţele mele proprii de jurnal – înregistrarea discuţiilor mele cu Magdalene după moartea ei, Magna le citise în timp ce eu făceam lecţii cu Gerda.

Sunt absolut îngrozită. A vorbit despre moartea Magdalenei, dar ceva nu este în regulă. Scrie că bătrâna a adormit liniştită pentru totdeauna în scaunul ei cu rotile, pe verandă, atunci când americanii aselenizau şi că trebuie să fi fost fericită din acest motiv. Dar nu era aşa. Felul în care distorsionează realitatea mă îngrijorează. Nu ştiu ce înseamnă aceste descrieri, dar nu mai îndrăznesc să le cer sfaturi altora. Nici măcar Gerdei.

În anii care au urmat, ea a intrat deseori în camera mea atunci când eram pe afară. Scria asta clar în registru, dar nu găsise niciodată ascunzătoarea mea cea mai veche şi cea mai secretă. Aceasta se afla dincolo de peretele din spate al vechiului cufăr din lemn de tei. Acolo erau ascunse notiţele mele despre Orla, Peter şi despre ceilalţi. Înregistrările mele despre colegii din Camera elefanţilor nu le găsise niciodată.

O vreme păru că se calmase puţin, pentru că mă oprisem cu scrisul şi cu fanteziile, şi probabil că astfel, gelozia pe care o simţea faţă de prietena vieţii mele se potolise, oarecum.

Cred că Magdalene a dispărut, până la urmă, din viaţa ei, scria la începutul anului 1974.

Cât de naivă era reparatoarea sufletelor pierdute din această lume!

În acea vreme, Gerda încă mă medita, uneori asistată de unul dintre profesorii de la şcoala din Søllerøder (el însuşi adoptase un copil de la Kongslund), iar la sfârşit de săptămână ajutam la îngrijirea copiilor mai mari din Camera girafelor şi Camera aricilor. Totul părea a fi aproape normal. Preocupările Magnei redeveniseră simple şi materne, iar atunci când am devenit adolescentă şi, mai târziu, când mă apropiam de douăzeci de ani, ea scria în registrul său: *Cred că am reuşit să facem treaba care ne-a fost impusă aici, la Kongslund. Dar, desigur, mă îngrijorează că nu are alte interese în afară de lunile şi planetele din cărţile ei de astronomie – şi insula Hven, pe care adora să o urmărească prin rămăşiţele telescopului ei vechi şi ruginit. Îmi este din ce în ce mai clar că îşi va petrece toată viaţa aici, la Kongslund. Şi aceasta este singura asigurare pe care i-o pot da.*

Din însemnările ei mi-am dat seama cât de important era pentru ea să mă păstreze şi să explice iar şi iar în faţa Protecţiei Copilului că, pur şi simplu, eram prea slabă şi ciudată pentru a fi tratată de alte persoane.

Nu trebuie să plece nicăieri.

Anul următor Magna părea să fie de părere că dizabilităţile mele dispăreau din ce în ce mai mult, până când, într-o zi, m-a văzut într-o cu totul altă lumină: ca pe o femeie frumoasă, de succes, care semănase întotdeauna cu „mama” ei. Şi scria despre teama ei că Ole Almind-Enevold, în timpul unei vizite la Kongslund, ar fi putut observa asemănarea dintre mine şi amanta lui cea tânără din camera de vizite numărul 4 – dar bineînţeles că el nu a observat-o. Sunt ignorată ca o ramură strâmbă înfiptă în pământ şi numai prin ochii iubitori ai unei mame puteam fi văzută altfel.

Numai o singură dată am remarcat ceva asemănător remuşcării, pe ultimele pagini ale registrului.

În acest jurnal, pe care marea mi l-a adus la picioare, am scris totul exact aşa cum s-a întâmplat. Nu din respect pentru cei afectaţi sau pentru

altcineva, pentru că Gerda mi-a promis că va arde registrul Kongslund după moartea mea, ci pentru că numai eu pot înţelege ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Mă doare că trebuie să am secrete atât de mari faţă de micuţa mea copilă, dar nu există altă posibilitate. Singura mea preocupare este faptul că ea, într-o zi, îi va pune Gerdei întrebarea greşită: Cine este mama mea? Pentru că Gerda nu poate minţi. Din fericire, Marie nu ştie că această întrebare este cât se poate de posibilă.

Ea blocase cu tăcerea toate uşile către lumea din jurul meu. M-am aşezat în întuneric şi am încercat să înţeleg această înşelăciune masivă.

Îmi doream să închid jurnalul Magnei, dar nu îmi puteam mişca mâinile şi umerii mei strâmbi. Îmi aminteam foarte clar de vizita făcută Gerdei – atunci când îi pusesem întrebarea despre misteriosul John Bjergstrand. Înainte să leşine, îmi şoptise cu ultimele puteri: *Marie… nu există niciun John Bjergstrand!*

Atunci am crezut că minţise pentru prima dată în viaţa ei şi am dispreţuit-o pentru asta. Dar mă înşelasem, pentru că răspunsul pe care mi-l dăduse era complet adevărat. Registrul se apropia de sfârşit, nu mai erau multe pagini. Şi totuşi, avea să fie din nou rău.

Oglinda Rococo atârna pe peretele Camerei regelui. Chiar vizavi de patul meu. Ea observase interesul meu pentru această oglindă de când eram adolescentă şi găsisem o rochie veche într-o cutie din mansardă. Era verde ca frunzele de fag, scria ea, dar materialul devenise destul de putred, odată cu timpul.

O îmbrăcasem, oricum, eram încă un copil, iar într-o zi, când Magna a intrat neanunţată în camera mea, stăteam în faţa vechii oglinzi şi mă învârteam în cercuri, cu braţele ridicate în sus…

…*a fost o priveliişte grotescă,* scria.

Ea mă văzuse numai dansând şi nu auzise cum îi adresam oglinzii întrebarea pe care toţi oamenii şi-o amintesc din basmele copilăriei lor – doar că puţin modificată:

Cine este cea mai urâtă din ţară?

De aceea, ea nu auzise şi răspunsul, şi pentru că mă vedea mereu în această lumină trandafirie, idealistă, aşa cum fac mamele, fusese traumatizată de această experienţă.

Nu am nicio idee despre ce ar trebui să fac şi nimeni nu mă poate ajuta. Inger Marie încă se crede extrem de urâtă, ca fetiţa cu părul negru, adusă de spate şi cu picioarele răsucite, care se plimbă cu un vechi şi ruginit elefant japonez cu rotile prin Kongslund. Am încercat să îi explic cât de frumoasă a devenit. Această oglindă a fost, în toţi aceşti ani, bunul ei cel mai de preţ, chiar şi după ce a căzut, la un moment dat, de pe perete şi s-a spart, încât nimeni nu se mai poate oglindi în ea. Nu înţeleg ce vede în ea.

Am fost pe punctul de a mă întoarce din nou spre vechea oglindă care acum denaturează imaginea, aflată în spatele meu, dar nu am

făcut-o. Eram sigură că-mi va observa imediat slăbiciunea şi va profita de ocazie pentru a pronunţa o sentinţă nemiloasă, pentru ultima dată. Nu voiam să îmi asum acest risc.

Într-o lună voi ieşi la pensie, scria Magna. *Mi-am cumpărat un apartament în Skodsborg. Dar Inger Marie va continua să locuiască la Kongslund. Aceasta este decizia ei. O înţeleg şi o accept. Aparţine acestui loc.*

Mă linişteşte faptul că Susanne Ingemann va prelua funcţia mea de directoare. O iubeşte foarte mult, aşa cum o poate iubi un alt om, în afară de mine.

Apoi mai erau nişte notiţe, puţine, dar dramatice, în registrul Magnei, care spuneau adevărul despre misterul care fusese vehiculat în public, sub numele *Afacerea Kongslund.*

Această informaţie avea să ducă, fără îndoială, la căderea prim-ministrului şi va pune capăt pentru totdeauna activităţii acestuia. De aceea voi da mai departe registrul – într-un mod foarte specific. Dar notiţele pot fi folosite şi împotriva unor oameni pe care i-a iubit şi, nu în ultimul rând, împotriva fetiţei pe care a crescut-o ca pe propriul ei copil. Nu se poate schimba nimic în privinţa asta.

Timp de patruzeci de ani, Magna şi Gerda s-au crezut în siguranţă. Au fost convinse că nimeni nu avea să descifreze secretul identităţii mele reale când, dintr-odată, totul a luat a început să meargă prost. Nu din cauza neglijenţei sau a unei anumite superficialităţi, ci pentru că soarta l-a făcut pe un turist danez din Adelaide să se ridice de pe o bancă, fără a-şi lua ziarul cu el, ziar care înconjurase, împreună cu el, jumătate de Pământ. Nu a mai fost nevoie de nimic altceva.

Eva Bjergstrand observase, din pură întâmplare, ziarul pe banca din faţa hotelului cu turişti danezi… *Fri Weekend.* Dintr-un impuls, ea ridicase ziarul.

În interiorul ziarului, ochii îi căzuseră pe articolul despre nunta din biserica Holmens. Bărbatul care purta vina tuturor nenorocirilor ei zâmbea într-una dintre imagini – şi tot ce încercase să uite revenise brusc în minte, de parcă nu ar fi plecat niciodată.

Cinci zile mai târziu – era Vinerea Mare, 13 aprilie 2001 – ea compunea două scrisori: una pentru Magna, iar cealaltă pentru copilul pe care nu îl văzuse niciodată.

Le trimisese pe 17 aprilie 2001. În prima zi lucrătoare de după Paşte, destinatarei Martha Ladegaard de la orfelinatul Kongslund.

Dar scrisoarea ajunsese la mine, pentru că, între timp, Magna se pensionase şi se mutase într-un apartament nou şi pentru că poştaşul trecuse cu vederea faptul că pe plic nu era scris numele meu.

Soarta trebuie să fi dansat de bucurie în acea după-amiază. După ce Eva aşteptase toată vara, în zadar, un răspuns de la Magna, ea luase singura decizie posibilă pentru a pune capăt dorului care o răscolea.

Pusese capăt exilului în care se afla şi decisese să facă o călătorie în trecut.

În prima săptămână din luna septembrie, ea a ajuns în Kastrup. A sunat la Kongslund chiar de pe aeroport şi o asistentă o informase că Magna nu mai locuia în cămin, ci într-un apartament din Skodsborg. În seara zilei de 10 septembrie ea stătea în faţa uşii Magnei, spre surprinderea totală a acesteia.

A fost un şoc, scria Magna. A *fost un şoc să o descopăr în pragul uşii mele pe femeia pe care nu crezusem că o voi mai revedea vreodată. Se maturizase, dar era la fel de frumoasă ca atunci când o ajutasem cu graţierea şi cu libertatea. Bineînţeles că mi-aş fi dorit o revedere de împăcare, dar nu ar fi trebuit să se întâmple. Voia să îşi vadă copilul, iar de data aceasta nu accepta un refuz. Îi puteam simţi literalmente furia.*

Şi apoi s-a întâmplat ceva – ceva care, probabil, fusese declanşat de sentimentul extraordinar de vinovăţie al Magnei, poate din cauza fricii instinctive în faţa femeii care fusese, odată, condamnată pentru crimă:

Furia şi încăpăţânarea ei mi-au provocat o groază imensă. Mai ales pentru că, la acea vreme, ameninţase că va rupe tăcerea dacă o refuz. În confuzia şi frica mea, i-am spus că voi găsi la Kongslund răspunsurile la întrebările ei şi în cele din urmă a fost de acord. Nu îi puteam spune adevărul în faţă, deşi avea dreptul să îl audă. Cred că în acel moment a luat decizia de a merge direct la Kongslund, cu toate că era seara, târziu. Nu am îndrăznit niciodată să o întreb pe Inger Marie. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea.

Într-un amestec de şoc şi milă – şi probabil dintr-un sentiment de vinovăţie – Magna o trimisese pe cea care fusese atât de nedrept tratată la Kongslund, pentru a primi răspunsul la singura întrebare esenţială care o făcuse să se întoarcă în ţara ei natală. *Unde este copilul meu?*

În acele ore, Eva trebuie să fi simţit, adânc în sufletul ei, trădarea căreia îi căzuse victimă.

Când a bătut la uşa aripii de sud a orfelinatului Kongslund, bineînţeles, dintr-un nou capriciu al sorţii, eu am fost cea care i-a deschis.

Era târziu şi întuneric, Susanne se dusese la ea acasă, în Christianshavn, iar în orfelinat se aşternuse de mult timp liniştea nopţii. Asistenta de noapte se uita la televizor în camera din grădină.

— *Mă numesc Eva Bjergstrand.*

Mă salutase cu aceste patru cuvinte.

Stătea afară, pe trepte, în întuneric – şi, cu siguranţă, surpriza mea nu fusese mai mică decât cea a Magnei. În primele secunde nu am spus nimic şi, dacă nu aş fi avut experienţa conversaţiilor cu oglinda spartă din camera mea, expresia feţei mi-ar fi trădat, mai mult ca

sigur, surprinderea.

Înainte să o pot opri, ea a păşit ferm peste prag şi s-a aflat brusc în holul vilei în care locuise copilul ei şi care îi separase pentru totdeauna. Îmi amintesc că am observat, în părul ei ondulat cărunt, câteva şuviţe blonde.

Rămase acolo nemişcată o lungă perioadă de timp, privindu-mă fix. După aceea, încă îmi amintesc întrebarea ei şoptită:

— Cum vă numiţi?

Nu am răspuns.

— Magna a spus că aici ar trebui să întreb de copilul meu, zise ea cu o voce clară şi insistentă.

— Copilul dumneavoastră?

— Cum vă numiţi? întrebă.

Din instinct am împins-o din nou în întunericul de pe trepte şi am rugat-o să aştepte, până îmi iau haina. Aici, la începutul lunii septembrie nu mai era atât de cald.

— Copiii dorm, am spus.

Pretextul invocat îmi răsună şi astăzi în cap, ciudat de clar.

De-abia am ajuns la mal, când ea puse întrebarea pentru a treia oară: *Care este numele dumneavoastră?* Şi apoi continuă, cu şi mai multă insistenţă: *Cine sunteţi?*

Am decis să îi spun ceva, chiar dacă vântul urla ca o sirenă pe deasupra, printre coroanele celor doisprezece fagi.

— Mă numesc Marie, am zis. Sunt fiica Magnei.

De data aceasta nu am insistat să mă prezint drept fiica adoptivă a Magnei.

În următoarele minute ne-am plimbat, una lângă alta, pe plajă, în direcţia Bellevue. Părea să se gândească intens la răspunsul meu.

Am mai mers câteva sute de metri, tăcute, când dintr-odată rămase locului şi clătină din cap.

— Nu, spuse ea.

Nu se mişcă din loc.

Am privit spre Hven. Dar auzisem ce spusese şi, cumva, înţelesesem ceea ce ştiam astăzi, chiar dacă atunci nu aveam nicio idee despre toate astea.

— Numele tău este Jonna… Te numeşti Jonna Bjergstrand, spuse. Ai fost botezată cu acest nume. Nu contează cum te numeşte ea acum.

— Nu, numele meu este Marie. Probabil că pe *fiul* dumneavoastră îl cheamă *John* Bjergstrand, i-am răspuns categoric. Nu *Jonna.*

Mă gândeam că femeia, în căutarea copilului ei rătăcit, îşi pierduse minţile.

— Uită-te la noi, spuse cu un ton ciudat. Nu încape nicio îndoială. Ochii… privirea ta, culoarea irisului tău… Avem exact aceiaşi ochi.

— Pe fiul dumneavoastră îl cheamă *John,* am spus, repetându-mă.

Nu *Jonna.* Aţi dat naştere unui băiat. Eu sunt copilul găsit de la Kongslund.

Am simţit că ea dădea negativ din cap, chiar dacă eu priveam spre mare şi îi întorsesem spatele.

— Nu, *Jonna,* repetă.

— Nu, i-am răspuns din nou cu încăpăţânare.

Exact în acel moment, ea îşi întinse braţele spre mine. Fără a întoarce capul, am simţit cum mâna ei dreaptă se apropia de umărul meu. Niciun om nu avea voie să mă atingă. Nici Gerda, nici mama mea adoptivă. Nici măcar Asger.

Nu există niciun John Bjergstrand. Dintr-odată mi se păru că aud vocea Gerdei, chiar dacă ea nu spusese nimic în acest moment.

Mâna ei îmi atinse umărul stâng, cel diform, iar eu m-am învârtit şi am împins-o, pentru a mă lăsa în pace. Puternic, cu ochii închişi.

Mai multe nu ştiu. Secundele şi minutele de după s-au şters. Valurile care scăldau plaja. Furtuna care se apropia de mal. Totul s-a şters.

În întuneric, toate ni se par aşa de familiare; suntem atenţi la zgomote; suntem invizibili; mergem în linie dreaptă de-a lungul abisului, în timp ce o strofă ia locul alteia şi auzim numai melodia.

Poate că în acel moment chiar eram pe plajă şi cântam printre valuri – sau compuneam cuvintele cu ochii închişi, aşa cum făcusem întotdeauna în Camera sugarilor.

Nici asta nu mai ştiu.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, ea era întinsă la picioarele mele. Căzuse în nisip şi se lovise cu ochiul de o piatră. Un ochi îi era închis, celălalt larg deschis. Când am îngenuncheat, toate dubiile dispărură: aşa cum ochiul Prostănacului, în cel mai teribil moment al lui Orla, rămăsese fixat pe cerul de deasupra Søborgului, ochiul rămas al Evei privea în întunericul de deasupra fiordului – fără a vedea ceva. Piatra de care se lovise cu tâmpla dreaptă era, din câte puteam vedea, singura din jur. Căzuse în cel mai nefericit mod cu putinţă. În acelaşi moment, am mai observat ceva: în dreapta ei se afla o frânghie care fusese atât de răsucită de vânt şi de valuri, încât formase o buclă.

Poţi vedea cele mai ciudate lucruri atunci când viaţa stă pe loc.

Probabil că aceste trei lucruri – ochiul, piatra şi frânghia au fost cele care mi-au dat ideea singurului pas logic la care mă puteam gândi şi pe care trebuie să-l explic pentru a încheia această poveste.

Soarta îmi întinsese toată mâna – pentru prima şi ultima dată. Eva zăcea acolo, aşa cum fusese întotdeauna predestinat, chiar lângă copii. Sau, mai bine spus, lângă simbolul pe care îl reprezentau copiii. *Piatra* pe care Kjeld căzuse cu capul, când fusese aruncat de calul lui Severin. *Funia* cu care se spânzurase poliţistul după ce fusese fotografiat de Nils Jensen şi fusese expus drept autorul actelor de violenţă. *Ochiul* cu care fixa cerul, ca şi Prostănacul, după ce fusese mutilat de atacul brutal al

lui Orla.

Am stat mult timp acolo, în întuneric, privind cele trei elemente. Femeia era întinsă la numai câteva sute de metri de locul în care cei şapte copii îşi începuseră vieţile în Camera elefanţilor, singuri-singurei. Murise în timp ce încerca să dea de urma copilului ei.

Fusese incredibil de aproape de el, însă nu îşi atinsese scopul, pentru că soarta o oprise brusc, printr-un impact violent.

Cu această concluzie, i-am golit buzunarele şi i-am luat toate bunurile personale: acte, bani, paşaport, bilete şi alte lucruri. Nu trebuia să fie identificată, numele ei nu trebuia să fie găsit, pentru că nu era una dintre noi. Nu aparţinea nimănui.

Un singur lucru mi-a scăpat – fotografia căminului copilăriei noastre, cu cele şapte coşuri de fum caracteristice. Această fotografie fusese găsită, în cele din urmă, de inspectorul-şef care se ocupase de acest caz. Însă nu recunoscuse vila Kongslund, care se afla la numai câteva sute de metri.

Această fotografie l-a costat, în cele din urmă, viaţa. Eram complet sigură că moartea lui fusese opera lui Carl Malle, dar asta nu va putea fi demonstrat niciodată – la fel ca multe alte detalii din afacerea Kongslund.

După aceea am plecat de pe plajă cât am putut de repede, în direcţia nord.

Ajunsă la Kongslund, m-am strecurat în tăcere din cameră în cameră, pentru a nu o trezi pe asistenta de noapte, care adormise, ca de obicei, la televizorul din camera din grădină şi am făcut ceea ce trebuia făcut.

Mai întâi am luat vechea ramură de tei pe care o culesesem din grădina şcolii private, după ce aflasem de moartea directorului Nordal din *Søllerød Posten.* Am ştiut imediat ce se întâmplase şi cine trebuia să fie în spatele întâmplării. Îl văzusem de mai multe ori pe Peter mergând prin pădure cu sacul mare, negru înfăşurat în jurul genţii. Când am citit despre copacul tăiat, am înţeles.

După aceea am luat cartea cea veche, cea pe care Ejnar, ozenistul, o citise în groapă, în ultimele sale ore, când se retrăsese să moară din cauza iubirii sale neîmpărtăşite pentru Asger. *Norul negru.* O văzusem pe masa de pe terasa lui Asger, în timpul ultimei mele vizite. Astfel, îmi amintisem de cei doi din Camera elefanţilor pe care îi admirasem cel mai mult în toţi anii petrecuţi la etaj, în camera regelui. Nu i-am explicat nici măcar Magdalenei ce însemnau ei pentru mine.

În cele din urmă, am deschis colivia din birou şi l-am luat pe cel mai mic dintre cei patru canari adormiţi – semăna cel mai bine cu Afrodita. Avea doisprezece ani, dar încă era frumos. Apoi am pus colivia la loc. Era de ajuns o pasăre pentru actul meu simbolic.

Fără a face vreun zgomot am închis uşa principală în spatele meu şi m-am întors pe plajă. Am alergat pe mal, prin spuma valurilor, pentru a nu lăsa urme vizibile. Cam pe la jumătatea drumului am îngenuncheat şi am apăsat capul canarului Susannei în nisip, până când acesta s-a sufocat şi s-a liniştit.

Ajunsă la femeia moartă, mi-am plasat probele aduse în jurul ei, până când totul a fost perfect. În acest sens, m-am asigurat că cele şase omagii ale mele pentru femeia moartă se află la locul potrivit pe nisip; tiparul perfect simboliza evenimentele cu exactitate. Eva Bjergstrand însăşi stătea cu faţa spre fiordul care îi găzduise pe copiii abandonaţi de o generaţie, copii care îşi găsiseră salvatorul sub forma puternicei femei din vila cea veche de pe mal.

Mai multe nu puteam face pentru moartă.

Desigur, în acea noapte, pe plajă, se mai aflase un al şaptelea semn, pe care poliţiştii nu îl găsiseră, pentru că în dimineaţa în care ei apăruseră la faţa locului, semnul dispăruse de mult. Cadoul meu personal pentru Eva. Poate singurul lucru care ar fi putut face legătura cu mine, în ochii celor câţiva oameni care mă cunosc; întunericul…

…şi întunericul m-a ţinut ascunsă în momentul în care am plecat din locul cu pricina, aşa cum mă ascunsese întotdeauna.

Mai târziu am simţit o uşurare ciudată. Mă simţeam ca în acea dimineaţă în care o găsisem pe Magdalene în partea de jos a dealului şi plânsesem ore întregi în poala ei. Întâlnirea cu Eva avusese acelaşi efect asupra mea. Cred că, atunci când soarta îţi pune o piedică, nu prea se gândeşte la ce face. Acţionează din reflex. Chiar şi atunci când vine vorba de o ultimă cădere fatală. Soarta nu e interesată de ce emoţii le stârneşte celor aleşi.

Poliţia nu se va interesa nici ea de motivele mele.

Ar veni să mă aresteze şi să mă ia de la Kongslund pentru totdeauna – şi nu puteam permite aşa ceva.

Două zile mai târziu, mama mea adoptivă observase o notiţă în *Søllerod Posten,* notiţă care îi făcu lumea să se prăbuşească.

Ştiam exact că din acea zi trăise cu frică.

Pe plaja dintre Kongslund şi Bellevue a fost găsită o femeie moartă, neidentificată, scria Magna în registrul ei.

Descrierea i se potrivea mănuşă Evei Bjergstrand. *Niciodată nu am simţit o astfel de teamă,* remarca ulterior.

A doua zi după moartea Evei, am început să şterg ultimele urme care ar fi putut face legătura între mine şi cadavrul de pe plajă. Cu o zi înainte o căutasem pe Eva, împreună cu Susanne, iar un angajat al ambasadei australiene ne-a spus că a plecat în Danemarca. După aceea am bătut hotelurile şi i-am povestit Susannei că o găsisem pe Eva Bjergstrand într-un mic hotel din Copenhaga, de pe Frederiksberg Alle,

dar deja plecase, fără să plătească factura sau să lase vreo altă urmă.

— Deci probabil că a dispărut pentru totdeauna, am spus.

Cu toate acestea, ea a insistat să meargă la Biblioteca Centrală şi să citească ziarele din ultimele zile.

— Poate i s-a întâmplat ceva, îmi zise.

Spre uşurarea mea, descoperirea cazului de deces o făcuse să pună capăt imediat tuturor activităţilor care aveau de-a face cu cazul Eva Bjergstrand. Eram recunoscătoare pentru asta, în acel moment vedeam în acest lucru un gest prietenos din partea Marelui meu Adversar din ceruri. Mai mult decât atât, soarta decisese să acopere mica şi nevinovata cădere pe care o provocasem pe o plajă daneză cu cel mai mare atac terorist pe care lumea îl văzuse vreodată.

Am ascuns scrisorile de la Eva în vechiul meu cufăr şi am aşteptat cu răbdare, până când pericolul de a fi descoperită a trecut. În următorii ani am scos din nou corespondenţa şi am citit scrisoarea pe care Eva i-o trimisese Magnei şi copilului necunoscut, foarte probabil unul dintre colegii mei din Camera elefanţilor: Orla, Peter, Severin, Asger sau Nils. De fiecare dată simţeam aceeaşi furie ca şi la prima lectură – şi de fiecare dată, teama de a fi descoperită era mai mare decât nevoia de a-l găsi pe bărbatul care le distrusese viaţa Evei şi copilului acesteia. Tatăl biologic al lui John Bjergstrand.

În următorii şapte ani, toată ura mea fusese îndreptată către bărbatul necunoscut – dar nu aveam nicio idee cum ar fi trebuit să procedez cu ancheta mea. Soluţia a venit atunci când se apropia aniversarea de şaizeci de ani a Magnei şi m-am trezit din transa în care, probabil, rătăcisem toată viaţa mea.

Când ziarele au început să scrie despre aniversarea de la Kongslund, din 13 mai 2008, am simţit că nu îmi mai permiteam să aştept. Îi datoram Evei să îmi continui căutarea şi să îl găsesc pe necunoscutul care distrusese viaţa a doi oameni. Atenţia publicului urma să se îndrepte spre cămin şi spre mama mea adoptivă. Nu voi avea o şansă mai bună pentru a-mi manifesta interesul în acest caz, fără a fi eu însămi implicată.

De Înălţare, duminică 1 mai, am început obositoarea muncă de a lipi literele decupate pe cele cinci scrisori anonime, pe care urma să le trimit copiilor din Camera elefanţilor. Nu exista niciun motiv pentru a o implica pe Susanne în această problemă sau pentru ca aceasta să intre în panică. Ea nu mai avea curajul să întreprindă ceva.

Pentru că Nils Jensen nu îşi cunoştea rolul de copil adoptat, am urmat o inspiraţie bruscă şi am scris, pentru siguranţă, şi numele lui Knud Tåsing pe plic şi i-am spus, de asemenea, că i-am trimis această scrisoare şi şefului de personal din cadrul Ministerului de Stat, Orla Berntsen, pentru că ştiam de duşmănia dintre ei. Rezultatul manevrei mele a fost, totuşi, mult mai puternic decât mă aşteptasem, pentru că

povestea a ajuns direct pe prima pagină.

Din prima zi lui Ole Almind-Enevold, Magnei şi lui Carl Malle trebuie să le fi fost clar că în toată povestea ceva nu era în regulă. Cineva dăduse peste o informaţie de viaţă şi de moarte şi acum încerca – în public – să descopere secretul întunecat pe care ei îl păstraseră timp de aproape cinci decenii. Cea mai mică dovadă a implicării ministrului de stat într-o crimă – sau chiar în adopţia secretă a copiilor unor oameni importanţi – l-ar fi costat nu numai portofoliul său ministerial, ci întregul regat.

Acesta fusese motivul exclusiv pentru care Carl Malle fusese chemat în ajutor, pentru a-şi dedica toată energia în identificarea expeditorului scrisorii anonime. După care urma o altă sarcină: *În cele din urmă, trebuia să îl găsească pe băiat – John Bjergstrand.*

Înainte să îl găsească ceilalţi.

În aceste zile, Magna aproape că intrase în panică. Aceasta apărea şi în registru şi nu era numai din cauza fricii că orfelinatul Kongslund sau propria ei persoană ar fi putut fi afectată. O altă teamă, extrem de personală, se alătura îngrijorării ei: se temea pentru mine.

Neliniştea pe care am observat-o la ea după moartea Evei nu fusese în imaginaţia mea, dar nu înţelesesem niciodată de ce fusese tensionată în toţi aceşti ani. Aveam impresia că nu mă mai putea privi în ochi, că nu era niciodată cu adevărat relaxată în preajma mea.

Motivul acestui comportament fusese explicat în jurnalul ei foarte clar şi, de fapt, l-aş fi putut ghici cu uşurinţă.

Oare tot ce se întâmplă ar putea avea de-a face cu Inger Marie?

Când a citit despre misterioasa femeie moartă de pe plajă, bănuind că este vorba despre Eva, ea s-a gândit în primul rând la Carl Malle ca posibil vinovat (avea un motiv clar, împreună cu Ole), dar apoi i-a venit o idee mult mai logică, tulburătoare: ultima persoană pe care o văzuse Eva aş fi putut fi chiar eu – fiica ei adoptivă.

Îmi este teamă de adevăr ca de nimic altceva, scria ea.

Poate că, în ciuda tuturor reparaţiilor ei bine intenţionate, moştenisem temperamentul mamei mele naturale. Pe de altă parte, puneam, bineînţeles, frica Magnei pe seama îngrijorării ei materne fireşti, aceea că trebuia să plătesc pentru acţiunile mele. La fel ca toate celelalte mame, ea nu ar fi suportat să mă vadă demascată, dezonorată şi umilită în închisoare.

În vechiul jurnal mai erau numai patru însemnări mai mici. Prima era din mai 2008, în toiul reportajelor nebune despre scrisoarea anonimă şi posibilul trecut întunecat al orfelinatului Kongslund:

Cred că scrisoarea anonimă despre care scrie Fri Weekend i-a surprins şi şocat pe Carl şi pe Ole la fel de tare ca pe mine. Ei nu ştiu că Eva este moartă, nimeni nu ştie, pentru că femeia de pe plajă nu a putut fi

identificată.

Pe 12 mai 2008, scria:

Nu m-am aventurat în aceste zile să citesc ziarele sau să ascult radioul, pur şi simplu nu am vrut să mi se confirme temerile. Nu am mai ieşit pe uşă, ci am rămas acasă şi nu răspund la telefon. Sper numai ca acum să nu mai aibă nimeni de suferit şi mă cutremur când mă gândesc ce am declanşat atunci, din orgoliu şi din dorinţa de a proteja. Măcar dacă nu ar fi adevărat… Sunt consternată de ce am făcut de dragul lui Inger Marie.

În disperare de cauză, în acele zile o căutase pe Gerda, iar aici o aştepta următorul şoc. Mi-am dat seama, din scrisul ei, că mâna îi tremurase.

Azi de dimineaţă am vizitat-o pe Gerda, pentru a o informa despre moartea Evei Bjergstrand. Am întrebat-o dacă ştie ceva despre Eva şi dacă îmi ascunde ceva. A început imediat să intre în panică.

A trebuit să îi torn două pahare mari de vin de Porto, înainte să îmi poată povesti ceva ce m-a şocat mai mult decât orice altceva de multă vreme. Povestea ei era despre Dorah Laursen din Svanemøllen, al cărei fiu devenise „John Bjergstrand" după schimbare. Cinci ani mai târziu, în februarie 1966, Dorah sunase dintr-odată la Kongslund şi spusese că regretă că ne-a dat copilul, mi-a povestit Gerda. Voia un copil nou şi ameninţa că va dezvălui totul dacă nu îl primeşte. Gerda a decis, apoi, să rezolve singură problema, fără a mă include – de dragul meu.

Aceasta era o ştire şocantă, cu toate acestea, ştiu că este adevărată, pentru că Gerda nu poate minţi. Două zile după apelul doamnei Dorah, Gerda a răpit un băiat dintr-un cărucior, pe o stradă din Copenhaga, iar apoi i-a dat acest copil lui Dorah Laursen, împreună cu un certificat de naştere fals. Întotdeauna fusese artista cea mai talentată de la Kongslund, iar eu i-am admirat întotdeauna forţa şi hotărârea. Dar nu am bănuit că ar putea merge atât de departe.

Şi apoi, mama mea adoptivă adăugase:

În felul ei, avusese dreptate. N-aş fi acceptat niciodată o faptă atât de nebunească, acesta ar fi fost sfârşitul colaborării noastre. Sfârşitul orfelinatului Kongslund şi a tot ceea ce am construit. Şi nu o puteam lăsa pe Gerda să facă asta. Gerda, suflet credincios.

În acel moment, am auzit soarta hohotind cu un râs ciudat, ca de om, pentru că ce poate fi mai absurd şi mai grotesc decât să vezi colapsul campionului binefacerii sub greutatea propriei brutalităţi?

Ultimul text din jurnal este scurt, dar o izbucnire reală de furie de după aniversarea ei de pe 13 mai 2008.

Ole chiar a avut tupeul să citeze un text pe care l-a prezentat ca fiind un fragment din jurnalul bătrânei şi spasticei Magdalene. Şi acest text a ocupat cea mai mare parte a discursului său şi mai mult ca sigur ştia cum voi reacţiona la asta.

Într-adevăr, acest lucru arată mai clar ceea ce am ştiut dintotdeauna: el

şi Carl Malle s-au aflat în spatele spargerilor care ne-au tulburat ani de zile. Au găsit copiile făcute după caietele Mariei şi au crezut, în naivitatea lor, că acestea conţin, cu adevărat, experienţa de viaţă a unei femei ciudate!

Un om ca el nu va renunţa niciodată. Nu înainte să îi spun numele copilului său.

Dar nu pot face asta. Şi acum chiar mă bucur că nu o pot face.

Aceasta fusese ultima ei însemnare. La câteva ore după aniversarea ei.

În seara următoare am vizitat-o pe mama mea adoptivă, după ce încăierarea dintre Carl Malle şi jurnalist, din timpul festivităţilor, reuşise să strice lucrurile. Ştiam că pierduserăm bătălia, pentru că scandalul ar fi îndepărtat afacerea Kongslund de pe primele pagini ale ziarelor, o dată pentru totdeauna, iar *Channel DK* şi celelalte posturi TV ar fi tăcut de acum încolo.

Nu îmi făcusem niciodată iluzia că Magna îmi va dezvălui cine ştie ce secrete întunecate din trecutul Kongslund – dar în acest moment eram pur şi simplu disperată. Ştiam că articolele din presa ultimelor săptămâni o zdruncinaseră. Poate că acum îmi va spune ceva, dacă o implor.

În acele săptămâni încă nu aveam nicio idee despre realitatea pe care am aflat-o numai după moartea ei, din jurnal. Nu ştiam cine este *John Bjergstrand* – nu aveam nicio dovadă care ar fi putut scoate la iveală un tată biologic şi vrăjmaşii mei, Almind-Enevold şi Carl Malle, păreau invulnerabili.

La căderea nopţii, am sunat la uşa Magnei şi i-am văzut mirarea atunci când mi-a deschis, pentru că niciodată nu o vizitasem neanunţată. Intenţionam să îi arăt cât sunt de furioasă, dar, ca de obicei, buzele mele nu au reuşit să rostească niciun cuvânt. Ea scoase două ceşti de cafea, le aşeză în tăcere pe farfurioare şi era pe cale să toarne cafeaua, când m-am auzit întrebând-o:

— Cine este el, *mamă…?*

Apoi, într-o formă puţin diferită:

— Cine este *John Bjergstrand?*

Şi, în cele din urmă:

— Cine este *tatăl* lui John Bjergstrand?

Lăsă cana de cafea deoparte şi mă privi ciudat, aproape speriată. Tăcu multă vreme. Apoi îmi spuse, accentuând fiecare silabă:

— *Marie, nu există niciun John Bjergstrand.*

Erau exact aceleaşi cuvinte pe care mi le spusese Gerda Jensen – şi pe care le auzisem în aerul din jurul meu, înainte ca Eva Bjergstrand să se împiedice şi să moară din cauza căzăturii.

— Acum este prea târziu pentru minciuni, i-am spus. Acum şapte

ani am primit o scrisoare la Kongslund, de la Eva Bjergstrand, iar eu *ştiu* că Eva era mama băiatului.

Se uită la mine, iar în privirea ei am văzut, în acelaşi timp, o vigilenţă complet de neînţeles pentru mine.

— Da, Marie. Eva era mama. Şi a născut la Rigshospital, e adevărat, într-o zi de primăvară, acum foarte mulţi ani.

Apoi mi-a povestit despre sarcina din închisoare a Evei Bjergstrand şi cum ea, Magna, încercase să rezolve problema în cel mai bun mod posibil – după principiile milosteniei.

Îmi povesti despre vizita pe care i-o făcuse Eva, în 2001 – şi apoi şi-a exprimat teama cu privire la ce aş fi putut face în cursul acelei nopţi. În acel moment, ea îşi întrerupse monologul şi mă întrebă temătoare:

— Înainte să moară… te-a vizitat… la Kongslund?

I-am ignorat întrebarea.

— Cine este tatăl? am întrebat. Şi unde este acum copilul Evei?

Numai aceste două întrebări erau importante pentru mine.

Se ridicase şi se dusese la raft, iar în acel moment, am ştiut că se va sustrage din nou de la răspunsul la cea mai importantă întrebare din viaţa mea.

— Marie, mi-aş dori să-ţi arăt decupaje din ziare, pe care le-am strâns după sosirea copilului găsit – şi apoi îţi voi spune… totul. Rostise aceste cuvinte de parcă n-ar fi observat disperarea mea şi, uimită, am văzut că are lacrimi în ochi. Ca de obicei, îmi refuza dreptul să o pun sub presiune sau măcar de a mă arăta curioasă, pur şi simplu. În lumea pe care o împărţeam, ea fusese întotdeauna cea care hotărâse – pentru amândouă.

S-a întins cu mâna dreaptă pentru a trage dosarul alb de pe raft…

…şi aceasta a fost ultima mişcare pe care o ţin minte.

Căzu cu putere pe raft, apoi se înclină uşor într-o parte şi a aterizat în faţa mea, pe podea. Era întinsă sub fereastra care dădea spre Strandvej şi mi-am dat seama imediat că plecase. Nu pentru o clipă, ci pentru totdeauna.

Totul s-a întâmplat incredibil de repede. Cu o uşurinţă care îi contrazicea complet aspectul şi munca ei colosală, ea părăsise viaţa şi lumea în care încercase să repare după puterile şi ştiinţa ei o viaţă de om. Totul îmi părea aproape absurd.

În acel moment, imaginea îmi amintea de cele două decese la care fusesem martoră: Magdalene, chircită într-un mod grotesc lângă scaunul ei cu rotile răsturnat la poalele versantului – şi Eva, care căzuse şi, cu ochiul rămas, fixase cerul de deasupra.

Nu mai simţisem o astfel de frică de când Eva, într-un acces de nebunie, pusese mâna pe mine şi mă numise Jonna sau poate chiar din acea dimineaţă de când bătrâna spastică din casa vecină mă chemase şi îmi spusese că eram destul de mare pentru a afla adevărul pe care

numai ea mi-l putea povesti. Un adevăr care pentru mine era de o importanţă crucială.

Ce prostie din partea acestei bătrâne!

De când îmi arătase Gerda articolul despre ea, din *Sølirød Posten,* devenise prietena secretă a vieţii mele, chiar dacă, până atunci, nu o întâlnisem niciodată în realitate. Aflasem că locuia în casa vecină şi că era la fel de diformă şi de nedorită ca şi mine, o variantă mai în vârstă a mea, legată de casa de pe deal. O persoană cu care puteam vorbi, căreia îi puteam cere sfatul şi care răspundea întotdeauna astfel încât să înţeleg numai eu.

O văzuse pe persoana care venise la Kongslund cu coşuleţul, îmi şoptise sâsâind. *Mesagera* – şi totul fusese atât de ciudat, încât nu mai povestise nimănui acest lucru. Dar eu trebuia să aflu înainte ca ea să moară.

Fusese aproape profetic, pentru că, de fapt, nu îi rămăseseră de trăit decât puţine secunde.

Nu a fost o străină, mi-a spus ea ţintuindu-mă cu privirea – şi în acelaşi moment scaunul ei vechi, ruginit, căzuse într-o parte şi o pornise pe deal în jos. Nu îmi amintesc dacă a avut timp să ţipe.

Nu apucase să îşi termine propoziţia. Şi bineînţeles că eu nu le-am spus poliţiştilor că fusesem lângă ea în acel moment.

Numai Magna era posibil să fi simţit asta. Dar tăcuse.

Potrivit detectivilor criminalişti care investigaseră apoi locul, înţepând toată panta cu tije, nu exista nicio explicaţie plauzibilă pentru cădere: era, aşa cum am spus, a doua zi după aselenizare şi femeia în vârstă trebuie să se fi deplasat pe teren în direcţia greşită – probabil în timp ce îşi îndreptase privirea spre minunea de deasupra capului ei. Pe unul din braţele scaunului fusese montat un telescop, care acum era distrus complet, aruncat pe jos în locul în care fusese găsită decedata şi arăta ca şi cum cineva l-ar fi călcat în picioare.

Săraca bătrână lunatică, spusese poliţistul care investiga cazul cu un oftat.

Găsisem o singură coală de hârtie pe bufetul din vechea vilă – pe care bătrâna spastică notase câteva rânduri aproape ilizibile despre ceea ce văzuse în dimineaţa sosirii copilului găsit, precum şi câteva însemnări despre familia Olbers, pe care de-abia le-am putut descifra. Nu mai scrisese altceva. Am luat hârtia şi, mult mai târziu, am început să scriu, cu cuvintele mele, în caietele albastre, pe care le-am numit jurnalele Magdalenei şi le-am ascuns în biroul meu.

Şi în cazul Magnei, poliţia credea că moartea ei survenise în condiţii suspecte, însă nu au găsit dovezi pentru implicarea unei alte persoane.

Pentru siguranţă, căutasem prin apartamentul Magnei înainte să plec. În primul rând, în speranţa de a-i găsi jurnalul, dar acesta se afla

de mult pe drumul spre Australia. Când a devenit clar că ea trimisese un colet în afara ţării, am scos scrisoarea Evei din dulap şi am modificat data, în stilul Gerdei, din 2001 în 2008. Cu această mică modificare, la scurt timp după aceea, l-am indus în eroare pe Knud Tåsing şi, în acelaşi timp, am putut elimina toate urmele morţii misterioase de pe plaja aflată în apropierea căminului Kongslund.

Asta a fost tot.

De asemenea, m-am asigurat şi în alte privinţe: în cazul în care unul din vânători – Carl Malle sau Knud Tåsing – şi-ar fi dat seama că pachetul Magnei conţine registrul Kongslund, ceea ce era, într-adevăr, foarte probabil, nu le-ar fi venit niciodată ideea că acesta s-ar putea întoarce, neputând fi livrat. Era obligatoriu să creadă că Eva era încă în viaţă şi că putea primi coletul.

Din moment ce Magna indicase în jurnalul ei că eu aş putea avea ceva de-a face cu moartea Evei, nimeni nu trebuia să pună mâna pe acest jurnal. Numai perspicacitatea lui Knud Tåsing a fost cea care mi-a încurcat, în cele din urmă, o parte din plan. Şi am rămas nedescoperită doar pentru că mama mea adoptivă scrisese numele Gerdei la expeditor.

Ar însemna că sunt ipocrită dacă aş încheia această poveste cu afirmaţia că regret ce s-a întâmplat.

Bineînţeles că nu regret.

M-am gândit mult la asta, dar nu văd ce aş fi putut face altfel. Defectele fatale ale planului meu au fost, după cum văd eu lucrurile, neintenţionate şi imposibil de prevăzut.

De-abia acum îmi este cu putinţă să văd tiparul definitiv în toată logica şi claritatea lui.

După ce Dorah, în 2001, la cererea mea, i-a spus fiului său că fusese *o livrare* de la Kongslund, acesta reacţionase într-un fel pe care ar fi trebuit să îl prevăd. Astăzi recunosc asta. Lars Laursen o sunase în aceeaşi zi pe Magna şi îi ceruse să îi explice ce se întâmplase atunci. Şi era extrem de furios.

Mama mea, care în acel moment nu ştia încă nimic despre acţiunea monumentală a Gerdei pentru salvarea orfelinatului Kongslund, bineînţeles că negase, telefonic, orice implicare – totuşi, panica din vocea ei trebuie să fi fost audibilă, în ciuda faptului că, într-adevăr nu ştia nimic.

Pentru că nici Magna nu ştia ce se întâmplase, dar bineînţeles că îşi amintea de femeia din Svanemøllen. *Nu a crezut un cuvânt din ce i-am spus,* scria ea mai târziu în registru.

Lars Laursen îşi dăduse seama pe loc că trebuia să găsească toate răspunsurile la Kongslund, iar anul următor se ocupase numai de studiul istoriei locurilor şi, în special, de povestea acelui grup puternic

de oameni care proteja acest orfelinat. Îi vizitase pe toţi foştii angajaţi pe care îi putuse găsi şi îşi folosise tot timpul liber pentru a combina informaţiile şi pentru a le analiza şi, astfel, dăduse peste toţi bărbaţii foarte puternici din partid.

Lucrase ca un obsedat şi, când mi-a povestit mult mai târziu despre furia şi obsesia lui diabolică, am recunoscut aceste sentimente din propria mea viaţă. A ajuns, în cele din urmă, la concluzia că ministrul de stat trebuie să fie personajul principal din această poveste – în afară de Magna, pe care nu o abordase niciodată, şi în final ajunsese la ideea care i se părea logică şi foarte realistă, chiar dacă necesita timp:

Ministrul avea nevoie de un şofer. El era şofer şi, pe atunci, conducea pentru o firmă care închiria limuzine în Århus. După a treia cerere, a primit până la urmă aprobarea de angajare în minister, ca şofer. Mai avea nevoie de cinci ani pentru a deveni şoferul omului vizat, dar a avut răbdare.

Atunci când a început lucrul la Ministerul de Stat, în primăvara anului 2008, îşi făcuse planul final. Scrisorile anonime fuseseră trimise cu scurt timp înainte şi afacerea Kongslund se declanşase. Exact aceste evenimente – mici piese ale unui tipar aparent aleatoriu – au fost cele pe care soarta le-a crezut cele mai incitante.

Şi când a venit să mă vadă, după moartea doamnei Dorah, el mi-a povestit ce se întâmplase de când eu mă băgasem în viaţa mamei sale: că încercase să ajungă cât se putea de aproape de Almind-Enevold şi că, între timp, devenise şoferul lui personal. Spunea că poate va găsi ceva; poate că ne vom ajuta reciproc în următoarele săptămâni. Chiar înainte de moartea mamei sale, el îi trimisese jurnalistului Knud Tåsing o scrisoare anonimă.

Bineînţeles că m-am speriat pentru că acest om naiv şi ciudat începuse să răscolească prin afacerea Kongslund şi era posibil să afle tot ce nu trebuia să fie făcut public, motiv pentru care i-am refuzat destul de brutal oferta lui şi l-am avertizat cu hotărâre să nu continue cu această chestiune periculoasă.

Totul s-a schimbat după ce am găsit registrul Kongslund la Gerda şi mi-am descoperit propriul rol, aşa cum îl descrisese Magna.

În acel moment m-am hotărât să comit o crimă şi trebuie să subliniez că această decizie a fost singurul meu plan de omor premeditat de pe parcursul întregii afaceri Kongslund –chiar dacă, probabil, colegii mei din Camera elefanţilor nu vor crede asta.

L-am sunat pe Lars Laursen dintr-una din cele câteva cabine telefonice rămase pe Søllerød. I-am povestit despre înşelăciunea căreia îi căzuse pradă, fără a-mi cere scuze pentru tăcerea anterioară, şi cred că era mult prea agitat pentru a-mi reproşa acest lucru.

I-am explicat în termeni clari că Ole Almind-Enevold se află în spatele *livrărilor* misterioase atribuite orfelinatului Kongslund de

gurile-rele şi că el însuşi era copilul unui bărbat bogat, puternic, dar care probabil că ştersese irevocabil toate urmele care l-ar fi putut duce la părinţii săi adevăraţi. Şi anume, prin Ole Almind-Enevold şi acoliţii săi.

Cazul său era identic cu cel al lui John Bjergstrand.

Eram conştientă de faptul că soarta, în acel moment, la fel ca în toate celelalte situaţii, putea crea două căi: cea rezonabilă sau cea interesantă. Şi, desigur, nu aveam nicio îndoială cu privire la alegerea pe care avea să o facă vechiul meu tovarăş. Pentru nimic în lume nu ar fi lăsat să îi scape o astfel de şansă…

Nu voiam să mă aflu în apropiere de locul crimei şi nicio probă nu avea să îi conducă la mine. În plus, eu nu aveam niciun motiv.

Pur şi simplu nu m-aş fi aşteptat ca un criminal atât de hotărât să-şi rateze ţinta. Glonţul se înfipsese la un centimetru de inima şefului său dezgustător – din nou un capriciu ciudat al destinului. Dacă eu – fără armă şi fără să vreau cu adevărat, doar printr-un mic impuls – fusesem în stare să provoc moartea a trei oameni, cum ar fi putut această lovitură de precizie deliberată să provoace o rană relativ minoră şi să îşi rateze obiectivul? Bărbatul din Helgenæs avea cele mai liniştite mâini care ţinuseră vreodată volanul unei maşini ministeriale. Totuşi, aceste mâini trebuie să fi tremurat atunci când ochise inima ministrului de stat şi apoi, presupunând că acesta murise, îl dusese în subsolul de sub Slotsholmen.

30
CAMERA REGELUI

30 APRILIE 2010

Dacă mă aplec un pic în faţă, pot vedea în grădina orfelinatului şi, dacă mă ridic pe vârfuri, mi se pare că le zăresc pe domnişoarele îmbrăcate în alb, autoritare din faţa mea, care au domnit o viaţă peste Kongslund şi toate fiinţele care trăiau acolo, de parcă s-ar afla aievea acolo jos, pe terasă.

Este exact aşa cum a spus Magdalene: dacă soarta adună diferite piese de puzzle într-un tipar, asta nu se întâmplă cu prea multă ceremonie sau cu gesturi ample, ci destul de ludic şi în treacăt – şi exact din acest motiv nu ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, decât când este prea târziu.

Chiar şi cei mai inteligenţi oameni cred că vieţile lor respectă o anumită cronologie chiar dacă aleatorie, şi consideră lovituri ale sorţii chiar şi cele mai mari rupturi; aceste concepţii sunt comune cu cele ale credincioşilor, chiar dacă aceştia din urmă cred că toate urmează o cale prestabilită de Dumnezeu. La cât haos oferă viaţa, nici măcar un Dumnezeu nu poate să le prevadă pe toate. Povestea nu are un final fericit, aşa cum ar fi preferat Magdalene.

Am îngropat registrul Kongslund şi jurnalele mele în nisipul de la baza Kongslund, unde le va găsi o persoană aleasă de mine. Exact aici a stat Magdalene la prima noastră întâlnire.

Hârtiile se află sub o pătură roşie ca focul, exact în geanta în care a fost adus copilul găsit. În opinia mea, aşa este bine şi corect şi sunt sigură într-o privinţă: de data aceasta, nu va mai scăpa nimeni – şi mai mult ca sigur, Ole Almind-Enevold nu va scăpa.

Alţii trebuie să decidă care dintre persoanele implicate în afacerea Kongslund şi-a plătit partea sa de datorie sau dacă aceste consecinţe trebuie suportate numai de aceia care au pus în mişcare lucrurile decisive: Ole şi Carl, mama mea adoptivă, Magna, poate şi Gerda care, nevinovată, a pictat elefanţii albaştri şi apoi a pus în scenă înşelătoria care ne-a păcălit pe toţi. Şi, bineînţeles, copilul care nu reuşea să se desprindă de ideea de a-şi crea o cale în lumea de dincolo de zidurile orfelinatului Kongslund, şi care şi-a ucis mama, aşa cum, odată, şi mama lui i-a ucis bunica.

În visele mele, cerul de deasupra insulei Hven este plin de elefanţi albaştri, care mărşăluiesc între nori şi Soare, de la sud la nord, în sus şi în jos şi până la stelele lângă care Ejnar, ozenistul, şi-a găsit locul, în cele din urmă, pentru a discuta cu vechii astronomi despre compoziţia cerului.

Cred că Magdalene şi alesul inimii ei ne privesc din Împărăţia Cerurilor.

Stau acum, la sfârşitul poveştii, singură în camera mea, biroul căpitanului, aşa cum am făcut întotdeauna. Îmi amintesc cuvintele care au fost rostite la ultima aniversare a mamei mele adoptive: *Ori de câte ori un om stă singur în întuneric şi plânge după alt om, se întâmplă acest miracol…* Din punct de vedere lingvistic, poate nu este cea mai bună formulare posibilă, dar, uneori, cred că are dreptate.

Stau, cu telescopul în poală, în vechiul scaun cu rotile al Magdalenei şi privesc oglinda, dar nu mai primesc răspunsuri de mult timp; nici provocări, nici aluzii batjocoritoare la adresa urâţeniei mele.

Oare este stricată?

Nu pot să cred. Partea mea dreaptă arăta destul de normal, în timp ce stânga se curbează, aşa cum a făcut dintotdeauna, asta nu poate fi iluzie optică.

Mi-am ridicat privirea în continuare, într-o parte, şi dintr-odată mi se pare că văd lacul în care s-a înecat Samanda, şi pe mama ei stând la umbra crengilor de alun.

Chiar lângă ea, în camera din Søborg, mama lui Orla stă în fotoliul albastru, de unde îşi urmărea fiul, fără a scoate vreun cuvânt şi, în Rungsted, Peter aleargă prin grădina de un verde crud.

Chiar văd plasa de cumpărături a lui Hasse, plină de sânge, care a stat întotdeauna într-un dulap încuiat.

S-a făcut ciudat de rece şi am îngheţat de frig. Îmi întind mâna după telescop. Dar nu este acolo. Poate că degetele mele nu sunt în stare să îl găsească. Bâjbâi în jurul meu, dar a dispărut cu adevărat. Apoi mă aplec în faţa oglinzii vechi, dar nu văd nicio mişcare. Totul este nemişcat.

Îmi aud vocea, o strigă pe Magdalene, dar nu primeşte niciun răspuns. De parcă ea nu ar fi fost niciodată aici – aici, lângă mine, în camera regelui.

Cine este cea mai frumoasă din ţară? Mă trec fiorii.

Este aceeaşi întrebare veche pe care obişnuiam să ne-o adresăm, doar că acum sună atât de distorsionat.

În acest moment îmi dau seama cine vorbea cu mine şi de ce nu mai aud niciun răspuns. Înţeleg cuvintele batjocoritoare ale Susannei, cum că evenimentele sunt prea ciudate pentru a le putea înţelege cineva vreodată.

…dacă nu ştii asta, nu ştii nimic, spusese ea. În acest moment, am ştiut că Magna avusese dreptate, atunci când stătea în afara Camerei elefanţilor, cu mine în braţe, şi mă învăţa ceva ce nu ar fi trebuit să uit niciodată.

Cele mai bune case sunt cele situate lângă apă.

Doar că uitase să adauge ceva ce un copil nu putea înţelege şi un

adult nu îndrăzneşte să spună tocmai din acest motiv – pentru că acesta este cel mai rău lucru pe care îl poate descoperi un copil.

Există case în care eşti, până la urmă, complet singur.

Epilog
CÂNTECUL MARIEI

Casa ei se afla acolo unde a fost întotdeauna, la extremitatea de jos a fiordului, cu vedere spre coasta suedeză şi spre insula Hven.

Şi, desigur, Marie m-a găsit, chiar dacă nu am stat niciodată faţă în faţă şi eu nu am ajuns niciodată să o cunosc cu adevărat.

Asemenea personajelor principale din acest roman, mi-am petrecut primii ani în creşa şi căminul de copii Kongslund, şi la fel ca mulţi alţi copii daţi în plasament, ca adult m-am întors de multe ori în vila cea veche, atras de o forţă pe care nu am înţeles-o niciodată cu adevărat.

În fiecare primăvară (anotimpul în care m-am considerat suficient de mare pentru a părăsi Kongslund) luam autobuzul pe Strandvej, mergeam pe Bellevue şi Fortunen şi coboram cu puţin înainte de Skodsborg Bakke. Escaladam un gard scund şi găseam o alee îngustă, pe care numai eu şi câţiva alţii o cunoşteam (pe această cărare, regele se plimbase cu preferaţii lui, în timp ce Constituţia era elaborată). Apoi urcam panta pe lângă vila albă şi pustie, în care scriitorul de basme îi făcuse odată o vizită arhitectului regal, şi mergeam mai departe, în jos, către plajă, unde mă opream la nord. După câteva sute de metri, mă aflam în locul din care sufletul Evei Bjergstrand se înălţase la Dumnezeu. Îmi continuam drumul şi, în cele din urmă, ajungeam acolo unde Marie îşi petrecuse mai mult timp, pe creasta de mai jos de Kongslund.

Stăteam mult acolo, fără să mă mişc – o oră sau două, iar apoi îmi ridicam privirea spre bătrâna casă. Uneori cobora câte un lucrător sau câte o bonă şi mă întreba dacă mă poate ajuta.

Şi răspundeam de fiecare dată acelaşi lucru, care era foarte adevărat: că am locuit aici odată.

Am găsit geanta în nisip, exact aşa cum spusese că se va întâmpla.

Sub pătura de un roşu aprins se afla jurnalul, registrul Kongslund, legat în piele groasă, de culoarea mării.

Printre acestea se aflau jurnalele şi notiţele pe care mi le-a lăsat Marie şi în interiorul acestora, erau ascunse însemnările atente ale persoanei pe care ea o iubise şi căreia îi dăduse numele biblic Magdalene.

Am deschis, dintre însemnările Magdalenei, la legendara dată de 13 mai 1961 şi pe nisip a căzut o coală de hârtie, pe care Marie o aşezase printre celelalte foi.

Cântecul cel vechi.

În clipa următoare, foaia aceasta a fost luată de vânt şi a zburat ca o frunză de fag în amurgul de deasupra fiordului, dar eu citisem ceea ce trebuia să citesc…

Elefant, -fant, -fant, vine în fugă, -fugă, -fugă,
cu trompa lungă, lungă, lungă, lungă.
A vrut să iasă, iasă, iasă afară din casă, casă, casă…

Marie Ladegaard din Kongslund ajunsese la ultima strofă.

La orfelinatul Kongslund, lucrurile nu sunt atât de minunate pe cât par. Iar cei care îl conduc știu prea bine că există informații care nu ar trebui să iasă la lumină. Ajunși la maturitate, șapte orfani primesc niște misterioase scrisori anonime, care le stârnesc curiozitatea și atenția, căci toți încep să-și dea seama că ceea ce li s-a făcut este impardonabil. Și, de parcă ar fi blestemați, toți au luat asupra lor o grea vină. Marie, unul dintre cei șapte copii, a urmărit evoluția și viețile foștilor prieteni din orfelinat pe parcursul mai multor ani și decenii. Acum, la maturitate, îi adună pe toți laolaltă. Dar vrea oare cu adevărat ca lor să li se facă în sfârșit dreptate? Sau își dorește mai degrabă răzbunare?

ISBN 978-606-609-753-0

9 786066 097550

www.rao.ro

www.raobooks.com

editura rao